

Giới thiệu Hệ Thống Sủng Phi

Thể loại: Hệ thống, sủng, YY, cung đấu làm nền .v

Độ dài: 107 chương

Chuyển ngữ bởi Sâu a.k.a Pink Lady

Thân là sủng phi nhất định phải thân kiều thể nhu, giọng nói thánh thót.

Thân là sủng phi nhất định phải phòng âm phòng mưu, chống chọi đả kích.

Thân là sủng phi nhất định phải kiều ngạo ương ngạnh, trèo lên Hoàng Đế.

Một khi có người trêu chọc sủng phi.

Như vậy...

Ha ha –

[Tinh! Hoàng Đế cùng ngài lần đầu mây mưa, điểm mị lực +30. Đánh giá hữu nghị: thân ái, bạn không thuần khiết nha ~[beep ——]]

“Cút!” Cô gái xoa thắt lưng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Ps: đây là câu chuyện về một thiếu nữ đáng thương bị ném lên con đường mị hoặc quân chủ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Thành Kiều Châu hạ một trận mưa, trong tường thành cao chín thước (tương đương 3m) lại bắt đầu trận náo động thường niên, có điều bách tính trong thành đều biết, sau lần náo động này bọn họ sẽ nghênh đón ánh bình minh mới.

Thành trì tại phía Nam tổ quốc này rốt cuộc bị vây phá tại năm nó hai trăm bốn mươi tuổi.

Ba vạn binh lực, mây đen áp thành.

Cao Thú tướng quân trẻ tuổi Tô Văn Ca nhìn thành trì trước mặt, trong mắt hiện lên ánh lửa bập bùng.

Phá thành, rất gần rồi.

“Hỏi lại lần nữa, Kiều Châu, có hàng hay không!”

Tô Văn Ca rút cung tên từ phía sau, lập tức nhắm vào lá cờ Đại Cật trên tường thành Kiều Châu, mặt trời rạng rỡ sau cơn mưa, mũi nhọn trên cột cờ

trùng với đuôi mũi tên, tướng quân trẻ tuổi khẽ nhướn mày, mũi tên nhọn trong tay bắn thẳng vào đỉnh cờ, “rắc” một tiếng, cờ Đại Cật ngã xuống.

Trên tường thành ồ lên.

Một nam tử trung niên trên tường thành hừ lạnh một tiếng: “Kẻ trung quân không nói chuyện hàng địch, Tô tướng quân cần gì tốn hơi thừa lời. Nếu hôm nay thành Kiều Châu thất phá, đó là kiếp số của Yến Đạo Bình ta. Chiến bất lợi, thành còn người còn, thành mất người mất.”

Dũng sĩ chân chính có can đảm đối mặt với nhân sinh dậm địa máu tươi. Không ai có thể thật sự không đổi sắc khi đối mặt với đao kiếm, nhưng Yến Đạo Bình làm được.

Dù thành Kiều Châu thật sự mất, hán nhất định phải đứng thẳng trên tường thành.

Tô Văn Ca thấy vậy thâm gật đầu, trong lòng càng bội phục.

“Yến đại nhân, bản tướng biết ngươi trung dũng, Đại Cật diệt vong là số đã định, Yến đại nhân cần gì cay đắng giữ một tòa thành nho nhỏ, nếu tới Cao Thú ta, người có khí phách như Yến đại nhân nhất định sẽ được Vương ta dùng quan to lộc hậu đối đãi. Huống hồ...”

Tô Văn Ca hơi ngừng, cười nói: “Yến đại nhân có thể không lo lắng cho bản thân, có thể hiến thân vì quốc quân Đại Cật, có thể chết trận sa trường lưu danh hậu thế. Nhưng Yến đại nhân... người có nghĩ tới người nhà trong thành Kiều Châu hay không?”

Yến Đạo Bình kinh ngạc không nói gì.

Tô Văn Ca mỉm cười: “Yến Đại nhân, không muốn nhìn xem đây là ai hay sao?”

Hắn vỗ tay, phía sau tách ra một con đường rất dài, một cô gái mặc váy trắng bệ ngoài xinh đẹp bị xiềng xích trói chặt, từng bước đến gần.

Yến Đạo Bình mở to hai mắt.

“Quân Quân, Quân Quân, bé ngoan của cha...”

“Quân Quân, hôm nay cha không thể trở về với con.”

“Quân Quân, cha quá vô năng, sợ rằng không thể giữ thành... Phải nhớ, một ngày thành phá, con nhất định phải bảo vệ bản thân...”

Yến An Quân bất an giật giật hai tay, cảm giác nặng nề trên cổ tay khiến nàng chấn động. Không đúng, rõ ràng vừa rồi nàng còn ở nhà chơi trò chơi, làm thế nào chớp mắt đã chạy tới đây rồi?

Hoặc là...

Đây là xuyên qua sao? Đây là thứ gọi là xuyên qua mà nhiều người tha thiết mơ ước à?

Vậy tình huống hiện giờ là gì? Nàng... ấy thế mà xuyên qua thành tù binh!

Trên tường thành, Yến Đạo Bình nấp máy môi, phát không ra tiếng: “Quân Quân...”

Nàng sùng sốt, ký ức vừa dung hợp nói cho nàng tên thân mật của thân thể này là Quân Quân. Yến An Quân nhìn ông chú vẻ mặt đau thương, mắt kiếm soát trên tường thành, thử mở miệng: “Cha?”

“Quân Quân, cha có lỗi với con.” Không ngờ nghe thấy nàng gọi, ông chú này càng thêm kích động như đánh tiết canh: “Quân Quân đừng sợ, cha sẽ cứu con, cha nhất định sẽ cứu con!”

Ánh mắt Yến Đạo Bình mãnh liệt nhìn sang: “Tô tướng quân, ta kính ngươi là tướng quân thành danh của Cao Thú, nay ngươi bắt nữ nhi của ta, ta cũng biết đây là thủ đoạn của mỗi người, chẳng trách ai. Nếu có thể, lúc này ta lập tức tự vẫn trên tường thành, đổi lấy sự bình an cho con ta.”

“Yến đại nhân, bản tướng lấy mạng ngươi làm gì? Chỉ cần ngươi chịu hàng, bản tướng đương nhiên sẽ cho cha con các ngươi đoàn tụ.”

Tô Văn Ca ghé mắt nhìn thiếu nữ vẻ mặt hoảng hốt, thấp giọng nói: “Chỉ cần ngươi chịu hàng cha ngươi có thể giữ mạng sống.” Đây cũng là chuyện cô gái này chính niệm đồng ý khi đêm đó hắn đột nhập phủ Kiều Châu bắt cóc nàng.

Đêm đó, nàng nói: “Ta sẽ chịu hàng cha ta, chỉ cần ta có thể sống sót.”

Vì vậy, hiện giờ hắn chỉ cần ngồi yên trên lưng ngựa chờ thư hàng của Yến Đạo Bình. Yến Đạo Bình là người trung dũng, còn hắn biết đạo ái tài, bởi vậy hắn muốn mang người này về Cao Thú cống hiến cho Hoàng Thượng.

Yến An Quân rút cổ tay, thấy không gãy được khỏi xiềng xích liền nắn lòng, nhưng lúc này nghe Tô Văn Ca nói vậy tro tàn trong lòng lại bùng cháy. Chịu hàng thôi ấy mà, không khác kích động, xúi giục quân chúng là mấy, hơn nữa lúc này chỉ cần khuyên một người kia, rất đơn giản...

Yến An Quân thông cổ họng, mềm mại gọi: “Cha.”

Ông chú đẹp trai trên tường thành lẳng lặng nhìn nàng, như đang chăm chú nghe nàng nói.

“Cha, người có nhớ người từng nói với con thứ gì là khí tiết thần tử không!” Yến An Quân há miệng, phun ra lại thành một câu hiên ngang lẫm liệt như vậy. Những lời này không chỉ khiến Tô Văn Ca nhẩn mày mà ngay cả nàng cũng giật nảy mình.

Rõ ràng nàng muốn nói: Cha, chúng ta đầu hàng đi —

Không ngờ nói ra miệng liền thay đổi mất rồi!

Trời ạ... Đây là thế nào!

Yến Đạo bình nghe xong lời ấy đột nhiên được đại cổ động, hấn ngẩng đầu nói: “Khí tiết, chính là ‘triều văn đạo, tịch tử khả hĩ’*, mà cha thân là thần tử, phần khí tiết này sẽ là ‘cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ’***, Quân Quân, đây là lời cha nói với con khi con còn bé, không ngờ đến nay con còn nhớ rõ.”

*Triều văn đạo, tịch tử khả hĩ: Câu nói của Khổng Tử trong Luận Ngữ. Nghĩa: Sáng nghe đạo lý, tới chết cũng cam lòng.

**Cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ: đương thời bản thân cố sức phục vụ, chết rồi con cháu tiếp tục phục vụ.

Yến An Quân nước mắt lưng tròng, định chữa cháy: “Cha à, khí tiết không thể làm cơm ăn, chúng ta hàng đi mà.” Nhưng lời này nói không ra, giống như có người đang bóp cổ nàng, không cho giọng nói của nàng. . .

Mẹ kiếp, cứu mạng với. . .

Trong mắt người xung quanh thành thiếu nữ hai mắt rung rung, hiên ngang lẫm liệt nói: “Cha biết khí tiết là gì, bất luận chuyện gì chỉ cần làm theo lòng mình sẽ là một chữ ‘tốt’! Cha không cần để ý những chuyện khác. Có người cha như vậy, trong lòng Quân Quân chỉ có bội phục!”

“Tốt! Tốt! Tốt!” Yến Đạo Bình ngửa mặt lên cười to: “Không hổ là nữ nhi của ta, giống ta! Rất giống ta!”

Giống! Giống! Giống!... Giống cái mẹ nguoi ấy mà giống!

Nàng hoàn toàn nội thương.

“Tô tướng quân, dù các nguoi bắt con gái ta thì sao? Con bé giống ta, chúng ta giống nhau!”

Chúng ta đều như nhau, kiên cường như nhau, thanh xuân phơi phới tỏa ánh sáng hoàng kim như nhau. . .

“Chư vị tướng sĩ có nghe không? Ngay cả một nữ tử còn có tâm huyết hơn các nguoi, lúc này các nguoi còn trầm lặng thành ra cái gì! Ta hỏi các nguoi, thành Kiều Châu này, có thù được không? Các nguoi nói đi! Ta muốn nghe các nguoi lớn tiếng nói!”

“Thù được!”

“Thù được!”

“Thù được...”

Cờ Đại Cật được dựng thẳng lên lần nữa, người người trên tường thành mạng theo quyết tâm sống chết.

Yến An Quân trong lòng thầm cắn khần tay rơi lệ, trời biết nàng thật sự không muốn nói ra những lời này, nhưng miệng không do bản thân khống chế thì phải làm sao? Đây không phải lỗi của nàng đâu nhé!

Tô Văn Ca kinh ngạc nhìn nàng, nàng lại không biết lấy sức lực từ đâu, ngẩng đầu sững sờ chơi mắt với hắn.

Thiếu nữ quật cường, ánh mắt mang theo ý chí bất khuất, khiến Tô Văn Ca nhìn mà sững sờ.

Khóe môi hắn cong lên thành một ý cười: “Thú vị.”

Khôn! Cả nhà nguoi đều thú vị, không cần cảm ơn.

“Có điều mạng đến cho ta phiên toái không nhỏ đâu.”

Hắn vẫy tay, hai anh lính mỗi người nắm một bên xiềng xích của Yến An Quân, nàng thất thủ đi theo bọn họ. Xung quanh đều là binh lính Cao Thú quốc, một đám áo giáp ngân thương trang bị đến tận răng, nàng đi giữa con đường rất dài bọn họ nhường ra, hứng lấy những ánh mắt hoặc căm giận hoặc bội phục hoặc âm tà, bình tĩnh không gì sánh được đi tới cuối.

[Tinh! Chúc mừng người chơi mở ra hệ thống sủng phi. Vì người chơi tỏa sáng trên chiến trường, thu được mười điểm mị lực có thể phân phối, nhận được phần thưởng đặc biệt một viên Hồi Hồn Đan. Mời người chơi tiếp tục phấn đấu, nhất định phải cố lên nha ~]

“...”

“Cái quỷ gì đang nói chuyện thế!” Yến An Quân cùng một đám tù binh quỷ trên mặt đất, bên tai nghe tiếng huyền não của hệ thống, bỗng có một loại kích động không muốn sống nữa.

[Thân ái, bạn không thể mắng hệ thống nha. Người ta là hệ thống sủng phi mà, thân là người chơi, nhiệm vụ của bạn là trở thành sủng phi Cao Thú quốc, không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị xóa bỏ đấy nhé, kết kết kết kết...]

“...Cái gì?! Người chơi? Xóa bỏ?!” Cái đầu nàng choáng váng, cuối cùng bắt được trọng điểm bằng tốc độ nhanh nhất: “Nếu bị xóa bỏ, tôi có quay về thân thể ở hiện đại được không?”

Hiện giờ.

Nàng đã đại khái ý thức được mình là hồn xuyên qua.

[Không thể đâu, xóa bỏ chính là ngay cả linh hồn cũng sẽ bị xóa, từ nay về sau sẽ không còn bạn trên đời nữa. Cô bé đáng yêu, vẫn là cố gắng lên đi, tranh thủ sống sót nhé ~~]

Được rồi, nàng thề, từ nay về sau nàng không bao giờ chơi trò chơi nữa.

[Thân ái, ta biến đây. Có vấn đề gì có thể kiểm tra tư liệu nha, đương nhiên ta cũng thường xuyên xuất hiện một chuyến, không cần nhớ ta nhé ~~]

Yến An Quân cảm thấy trong đầu nhiều thêm ít tin tức, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một miếng mặt phẳng nửa trong suốt rất lớn, gân xanh trên trán bắt đầu nổi lên từng đường...

Tư liệu:

Một, hoa nhường nguyệt thẹn đường thành thế nào:

Chưa đầy một nắm (thắt lưng): 23 (thắt lưng của bạn như cái xà nhà, có dám cong về phía sau một chút xem sao không [ngoáy mũi]) [Mục tiêu cuối cùng: uốn thân không trở ngại]

Ngọc nữ nồn nà (da): 44 (tỉ mẩn chăm sóc đi, thật sự không kém vỏ cây là bao [thôn thức]) [Mục tiêu cuối cùng: da như sữa bò]

Âm thanh của tự nhiên (giọng nói): 22 (cô họng còn chờ tái tạo [khinh bỉ]) [Mục tiêu cuối cùng: quanh quẩn ba ngày, không dứt bên tai]

Phẩm quan quần phượng (nhan sắc): 50 (thường thôi, nơi nào đó nhỏ chút, chính bạn rõ [nhìn trời]) [Mục tiêu cuối cùng: sáng mù mắt cầu Hoàng Đế]

Hai, tài nữ thường hiếm có:

Hành vân lưu thủy (cằm): 0%

Phá tẫn tàn cục (kỳ): 5%

Trâm hoa chữ nhỏ (thư): 20%

Hồn nhiên thiên thành (họa): 2%

Ps: —

Độ thân cận cùng mục tiêu: 0 (tương lai có tỷ lệ nhất định vừa nhìn đã ghét, thân ái, chú ý nha [bó tay]) [Mục tiêu cuối cùng: câu được con rồng vàng]

Điểm mị lực còn lại: 10 (có thể phân phối)

Phần thưởng đặc biệt của hệ thống: Hồi Hồn Đan.

Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ: 0% (một khi hệ thống đánh giá nhiệm vụ chưa hoàn thành, tắc xóa bỏ [rắc rặc])

Mẹ kiếp...

Hệ thống quân, ngươi có thể xóa nội dung trong đầu ngoặc hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Rốt cuộc thành Kiều Châu không giữ được.

Giống như một cọng rom cuối cùng dẽ chết lạc đà, thành Kiều Châu thất thủ đặt một dấu chấm hết cho toàn bộ công cuộc “giấy chết” của Đại Cật.

Yến An Quân nấp trong đội ngũ tù binh đông đảo, nghe bọn họ nói khi Kiều Châu bị phá, Yến Đạo Bình vì binh bại mà bị một tờ thánh chỉ của Đại Cật ban chết trên tường thành, chuyện này được vẽ một bút rất đậm trên sử ký.

Người đời sau bình luận Yến Đạo Bình là: chung kỳ nhất sinh, trung quốc trung quân.

Đạo thánh chỉ kia tắc thành trò cười của hoàng thất Đại Cật.

Yến Đạo Bình... hẳn là ông chủ trên tường thành.

Thân là một thần tử, chết cùng thành trì coi như chết có ý nghĩa, nhưng kết cục lại là bị hoàng thất Đại Cật ban thưởng chết, nghĩ như vậy có chút cảm thấy không đáng thay ông ấy.

Đại Cật này sở dĩ dễ dàng bị tiêu diệt, nguyên nhân lớn nhất là vương thất Đại Cật bất nhân, không được lòng dân. Quan viên như Yến Đạo Bình vốn không phải tướng quân lĩnh binh, tay trái gà không chặt, thư sinh chí quốc như vậy sao có thể nâng lên quốc sự như núi đổ chỉ bằng một lòng nhiệt huyết?

Yến Đạo Bình binh bại, hoàng thất Đại Cật liền ban thưởng chết, đúng là làm lòng người rét lạnh.

Bị bắt làm tù binh, tùy tiện nhất một người trong quân đội địch cũng có thân phận cao hơn người, vì vậy phải cúp đuôi khiêm tốn. Yến An Quân vốn nấp trong đội tù binh không có gì bất mất, nhưng hiện tại Đại Cật công phá, đương nhiên Tô Văn Ca sẽ dẫn đại quân Cao Thú vào chiếm giữ nội thành, vì vậy thân là con gái một của Yến đại nhân đã mất trong thành Kiều Châu, nàng bị một đám binh lính Cao Thú vây quanh thành trọng điểm, chậm rãi đi bộ vào thành.

Trong thành như rực rỡ hẳn lên, tiếng chiêng chống vang khắp trời, suýt nữa sáng mù mắt Yến An Quân.

Tô Văn Ca một thân giáp đen ngồi trên lưng ngựa, tư thế hiên ngang oai hùng, mỉm cười với dân bản địa Kiều Châu chào đón đầy đường. Kiểu cười này rất tiêu chuẩn, vừa nhìn đã biết đặc biệt luyện được. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ bình tĩnh của hắn hiển nhiên không phải trải qua tình huống này lần đầu.

Trong lòng Yến An Quân thầm nổi men chua.

Dựa vào cái gì nàng xuyên qua liền thành kẻ mất nước, còn tướng quân giết người như ma kia lại được vạn dân kính ngưỡng, ông trời quả là bất công.

Nhất định khi xuyên qua cách thức chạm đất của nàng không đúng!

Về phần vị Tô tướng quân vênh váo này... Hẳn vừa sinh ra đã thuộc loại “xì hơi một cái, chìm trên trời rơi xuống đất”! Nàng vuốt cằm nghĩ không có ý tốt.

“Tướng quân ngài xem, dân chúng thành Kiều Châu thật nhiệt tình, nhất định danh tiếng tướng quân đối xử dân chúng từ tế đã sớm truyền tới Đại Cật, mới khiến bách tính hoan nghênh khắp đường như thế.” Một binh sĩ tiến lên, cất lực nịnh hót tướng quân nhà mình.

Yến An Quân thầm bĩu môi.

Có lẽ cũng có chút nguyên nhân ở phương diện này, nhưng càng nhiều là vì thành Kiều Châu thất thủ, những bách tính bình dân này không hoan nghênh thì còn làm gì được? Làm vậy ước chừng cũng vì mong được yên tâm thôi.

“Bọn họ hoan nghênh Hoàng Thượng, hoan nghênh Cao Thú, không liên quan tới ta.” Trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói không mặn không nhạt.

Nàng hơi dừng bước, ngẩng đầu nhìn thẳng vào một đôi mắt đang nhìn nàng. Tô Văn Ca này, bề ngoài phong độ, công thành danh toại, quả thực là phương án tốt nhất trong mọi điều kiện chọn bạn trai, chọn chồng, một chàng trai dũng mãnh nhanh nhẹn trong tiểu thuyết. Nếu nàng không ở trong hoàn cảnh này, nhất định sẽ theo đuổi hắn một phen, mặc kệ thứ súng phi bỏ đi cùng các loại chuyện sót ruột gì đó.

[Chú ý! Người chơi có ý đồ không nên có trong trò chơi, cảnh cáo lần một! Cảnh cáo lần một! Nhắc nhở hữu nghị: cảnh cáo ba lần sẽ bổ sung nghiêm phạt điện giật.]

“Điện giật...” Yến An Quân giật giật khóe miệng. Hệ thống quân, vừa rồi nàng chỉ mơ mộng một chút thôi, mơ mộng đầy hiểu không?! Đừng có tích cực như thế đi!

Vì vậy mới nói, điện giật gì đấy quả nhiên không hợp với nàng.

Nàng nhìn vị tướng quân thiếu niên chất lượng tốt họ Tô bên cạnh, thầm nghĩ, tuy gặp nhau tức có duyên, nhưng trên trời đã định chúng ta hữu duyên vô phận, người anh em, chúng ta vẫn nên quên nhau đi.

“Ha, thú vị.” Ước chừng suy nghĩ lâm nhâm của nàng có tác dụng, Tô Văn Ca nhìn nàng nói ra cùng một lời thoại với ngày phá thành.

Yến An Quân u buồn nhìn trời.

Tướng quân, thấy nàng ngoại trừ nói thú vị còn biết nói gì nữa...

Tại thời điểm mấu chốt, tù binh thành Kiều Châu sẽ có tác dụng lớn, ngoại trừ có thể tự động tòng quân vào quân đội Cao Thú, những người già yếu khác thì đứng chờ người tới nhận về.

Không sai, chính là nhận về.

Không khác gì chó mèo nhà ai lạc mất, chủ nhân thấy thông báo đến nhận về.

“A Cầu của ta...” Một dân phụ đầu đội khăn vải dầu từ xa xa bạo lực xô đẩy đám người, khóc thút thít chạy tới, ôm cổ người đàn ông cao lớn đen thui bên cạnh nàng.

Dáng dấp kia như ôm lấy toàn bộ bầu trời.

“...” Xin lỗi, nàng thật sự không nên nghĩ nhiều như vậy.

Bốn mươi tám con đường thành Kiều Châu chật kín người, ngoại trừ những người rảnh rỗi tới cắn hạt dưa xem náo nhiệt, ước chừng phải đến 80% tới nhận người.

Vương thất Đại Cật tàn bạo bắt nạt, trung bình như châu chấu qua đồng. Khi thủ thành, chu vi mười dặm chỉ cần còn đi được phần lớn đều bị gọi lên tường thành. Vì vậy lúc này lệnh nhận người vừa ban xuống dân chúng liền như bị châm lửa. Điều này khiến nàng rõ ràng lĩnh ngộ được nhân khẩu thực tế của thành Kiều Châu không đơn giản như biểu hiện bề ngoài.

Nước, quả là sâu.

“Tiểu thư...” Cách Yến An Quân gần nhất, một ông già râu tóc bạc phơ bỗng run run quỳ dưới chân nàng: “Tiểu thư, sao người lại thành thế này!”

Bị ông ấy nói vậy, nàng chợt nhớ ra từ khi xuyên tới đây nàng còn chưa soi gương, chẳng biết gương mặt này xấu hay đẹp, cũng không biết có chỗ nào méo mó hay không, phương diện này tuyệt đối ảnh hưởng trực tiếp tới tỷ suất hoàn thành nhiệm vụ của nàng.

“Ta... Trên mặt ta nổi nốt à?” Nàng hỏi thử.

Ông lão trước mặt kích động, ngạc nhiên hỏi: “Sao tiểu thư lại nói vậy? Nào có ai trên mặt nổi nốt!”

Nàng chậm rãi giơ ngón trỏ lên, chỉ chỉ một hường.

Ông lão run rẩy nheo mắt nhìn theo.

Bên kia có một chàng trai, nửa gương mặt nổi nốt đỏ hồng, rất đáng sợ. Ông lão nhìn gương mặt kia hít một hơi khí lạnh, sau đó cổ họng như bị cái gì tắc nghẽn, nhắm mắt ngã trên mặt đất liền ngất.

Yến An Quân mặt không biểu cảm hứng nằng hề chói chang, tiếp tục bị trói hai tay đứng phạt.

Làm người, tuyệt đối không thể quá thành thật!

“Ha ha ha ha ha...” Người này ở trong phòng đã cười đến nửa canh giờ, Yến An Quân quyết định thu hồi suy nghĩ lúc trước, bạn trai “chất lượng tốt” thế này vẫn nên để lại cho người khác đi.

“Quân gia duy nhất tới nhận người còn bị người dọa hôn mê, Yến tiểu thư, rốt cuộc người xui xẻo tới mức nào!” Tô Văn Ca chỉ vào thiếu nữ đứng trước mặt mình, cười không thờ nổi, nằm rạp trên ghế nằm ước chừng chỉ còn nước thở dốc.

“Tô tướng quân, có ai nói cho người chưa, khi người chỉ ngón trỏ vào người khác, ngón giữa, ngón áp út cùng ngón út đồng thời chỉ vào chính người?” Thật ra nàng chỉ muốn biết ở cái triều đại vô căn cứ này có cách nói tiên tiến thế hay không. Nhưng lúc này đây, nàng kinh ngạc phát hiện một tin vui đủ để khiến nàng phấn chấn khác:

Lúc này hệ thống quân không còn hung ác kiểm chế quyền được nói của nàng?!

[Tinh! Khơi lên lửa giận của Tô Văn Ca, thoát khỏi quân đội Cao Thú. Nhắc nhở hữu nghị: thân ái, đừng chạy trốn quá sơ suất nhé.]

“Ba vạn binh lực, ba vạn binh lực, ba vạn... Đúng là trò đùa, hệ thống quân, người tưởng những binh lực này căn bản không tồn tại hay cảm thấy binh lính thủ vệ bị teo não?!” Yến An Quân lý sự trong lòng.

[Mời không hoài nghi sức phán đoán của hệ thống. Hệ thống sùng phi, bạn, vào là đáng đời! Nhắc nhở hữu nghị: thân ái, bắt cóc một binh sĩ kinh nghiệm phong phú, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ đấy nha ~~]

[Tinh! Tô Văn Ca đã tiến vào trạng thái cuồng hóa, mời người chơi cẩn thận!]

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, nàng ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy gương mặt đen xì của Tô Văn Ca. Ngón tay hắn chỉ vào nàng thì lưu loát rút lại, có điều đổi thành nắm tay.

Da đầu Yến An Quân bứt rứt, đây là tình huống gì?!

“Yến tiểu thư, ngươi chỉ là một tù binh mà dám nói với ta như thế?”

Tô Văn Ca hắc hóa cấp tốc tới gần Yến An Quân, cầm một cổ tay trắng ngần của nàng, rồi lại mờ ám thò vào tai nàng: “Hay là... Ngươi nghĩ ta gọi ngươi tới đây chỉ vì nói chuyện phiếm thuận khiết?”

Nếu không thì sao... Nàng ngạc nhiên nhìn hắn.

Hắn mỉm cười: “Đương nhiên còn chuyện khác.” Nói dứt lời, hắn dùng một tay xách nàng ném lên giường, giường là giường lớn khắc hoa, nằm cũng thoải mái...

Thế nhưng hiện tại rõ ràng không phải chỉ cần nằm lên đơn giản như thế!

Nàng mở to hai mắt, ngồi bật dậy.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi... Ngươi muốn làm gì?!”

“Ngươi nói xem?”

Nhìn hắn rút dây lưng bên hông, khoe miệng cười không đàng hoàng, còi từng chiếc từng chiếc nút áo một, Yến An Quân khóc không ra nước mắt. Thế... Thế này là tiết tấu muốn lăn giường với nàng à?! Hệ thống quân, không còn là xử nữ có thể hoàn thành nhiệm vụ không...

[Tinh! Thân ái, bạn tự cầu nhiều phúc đi [nhìn xa xăm—]]

Móa ~! Hệ thống quân, tiên tri tiên giác của ngươi đâu rồi? Phương án giải quyết của ngươi đâu? Nhắc nhở hữu nghị của ngươi đâu? Có thể đừng dứt dây đàn ngay thời khắc mấu chốt này không, a a a!

Yến An Quân run run, yếu yếu hỏi: “Ngươi... Xác định muốn lên giường với một nữ nhân ba ngày chưa tắm à?” Bị bắt làm tù binh ba ngày, một giọt nước tắm nàng cũng chưa thấy.

Hiển nhiên những lời này thành công chống lại sự hung ác của Tô Văn Ca về mặt tâm lý, về mặt hắn lạnh lùng, trong mắt lại như có ánh sáng chợt lóe lên rồi biến mất: “Ta thật sự đã coi thường ngươi.”

Hắn hất cằm: “Giờ ngươi đi tắm, loại chuyện hoan hảo này đòi xuống buổi tối hiệu quả sẽ tốt hơn.”

— vốn còn cùng ngươi quên nhau đi, giờ xem ra căn bản quên không được.

Yến An Quân nghiêng răng nghiêng lợi, Tô tướng quân, chúng ta cả đời không qua lại. Chờ nàng tìm được Hoàng Đế Cao Thú kia rồi, không ngược chết ngươi là có lỗi với vụ xuyên qua này!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Phủ thành chủ thành Kiều Châu, trong phòng ngủ chính cao mười bậc cầu thang, thùng tắm bằng gỗ bản phủ đầy cánh hoa hồng, trong thế giới này, hoa hồng được gọi là hoa hương cửu, ngoại trừ cách gọi tên khác, công dụng gần như giống nhau, tiểu thư nhà giàu cũng thích tắm cánh hoa hương cửu.

Yến An Quân vui mình trong thùng tắm.

Nơi này không có dầu gội đầu cũng không có sữa tắm, nếu muốn tắm cẩn thận càng mất công.

Có điều... tình hình hiện giờ nàng còn có tâm trạng để tắm chắc?

Làm một con gà nằm trên thớt, tất nhiên sẽ không có tâm trạng ăn bữa cơm chặt đầu cuối cùng, trừ phi nó đã biến thành món gà luộc, chuyện này phải bàn theo chiều hướng khác.

Ba vạn đại quân Cao Thù dùng tốc độ sét đánh không chế hơn phân nửa Đại Cật, ngoại trừ một vạn quân đóng tại thành Kiều Châu, hai vạn còn lại phân tán tới những thành trì xung quanh, tám nghìn người ở thành Hộ, một vạn người ở thành Tô Châu, chỉ có thành Đông Lữ nhỏ nhất là quân số đóng quân ít nhất, hai nghìn người còn lại toàn bộ dừng chân tại đây.

Trong đầu nàng cấp tốc tỉ mỉ phân tích tình hình phân bố quân sự Cao Thù nghe được gần đây, ước chừng đã có kế hoạch.

Nếu nàng muốn chạy ra khỏi quân đội Cao Thù...

Nhất định phải chọn thành Đông Lữ này làm điểm đột phá!

Yến An Quân vớt hoa hương cừu, nhìn từng cánh hoa đỏ tươi rơi trên cánh tay.

Phía trước thùng tắm này vốn chỉ có một bình phong, nếu nàng không đoán sai, lúc này cái bóng sẽ hát lên bình phong, động tác này chỉ để nói cho vị tướng quân nào đó bên ngoài, nàng đang nghiêm túc tắm rửa, có điều tắm chậm chút thôi.

...

Tô Văn Ca dựa trên lan can hành lang, thay bộ giáp đen tướng quân bằng một bộ lam bào nhẹ nhàng, càng tỏ vẻ lỗi lạc, sùnn mặt hấn bị mặt trời chiều nhuộm đỏ, khi nhìn thấy cô gái sau bình phong vươn tay, giọt nước như trên châu lặn tẩn, đáy mắt càng thâm sâu.

Quả thật là báu vật, một động tác tùy tiện cũng có thể khơi mào hứng thú của hấn trong nháy mắt.

Lúc trước nhìn thấy đã cảm thấy nữ tử này đáng người cao gầy, trong ngoài có hứng trí, tuy tướng mạo không thể nói là tuyệt sắc, chỉ có thể coi như thanh tú, động lòng người. Hấn ở Cao Thù từng gặp rất nhiều người đẹp hơn nàng, nhưng không ai có thể gây cho hấn cảm giác mới mẻ như vậy. Đôi mắt sáng lấp lánh dưới tường thành Kiều Châu ngày ấy để lại cho hấn ấn tượng không nhỏ.

Tô Văn Ca nhếch môi cười khế, nếu đêm nay nàng hầu hạ tốt, hấn không ngại trong phủ nhiều thêm một thiếp thất.

[Tinh! Vì người chơi thành công khơi mào “thú tính” của Tô Văn Ca, nhận được một điểm mị lực có thể phân phối. Đánh giá hữu nghị: thân ái, bạn quá thật sáng mù hai mắt ta, lẽ nào bạn chính là... Mary Sue* trong truyền thuyết?!]

*Mary Sue: có thể hiểu là một nhân vật ảo tưởng trong truyện, Mary Sue xinh đẹp, giỏi giang, bác ái, khoan dung, bla bla bla, tóm lại là hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức phi thực tế.

Mary Sue... Mary Sue... Mary Sue...

Một vốc nước bị Yến An Quân run rẩy nâng trên không trung rào rào đổ xuống... Hệ thống quân, ngươi có làm hay không? Nàng làm sao cơ? Thân là một công dân ba tốt, nàng vẫn luôn im lặng tắm, chỉ thiếu mỗi nước hát “bảo bảo kim thủy”** thôi đấy nhé!

**Bảo bảo kim thủy là một loại nước bôi cho trẻ em, có 3 công dụng chính là “trừ rôm, hết ngứa, phòng muỗi”. Bài hát trong quảng cáo bảo bảo kim thủy xem ở đây http://v.youku.com/v_show/id_XNzkyOTA5OTI=.html Tường tượng Quân Quân vừa tắm vừa hát bài này mà buồn cười không đỡ được :v

...

Tục ngữ có câu: nhường chính quyền dưới nòng súng. Nói cách khác, không có nòng súng thì không thể khiến chính quyền nhường.

Vì vậy, thân là quan lớn nhất thành Kiều Châu, tướng quân Tô Văn Ca này nhất định bề bộn nhiều việc. Vừa tiến vào chiếm giữ, còn một đống chuyện chưa xử lý xong kia kia, đã đòi làm ông chủ vung tay mặc kệ sao được? Vì vậy, cho dù hấn muốn ban ngày tuyên dâm, người dưới cũng sẽ không đồng ý.

Dùng dĩa dùng dằng trong thùng tắm một canh giờ, cuối cùng một anh lính cứu khổ cứu nạn cũng mời tòa đại phạt Tô tướng quân này ra ngoài, hơn nữa xem ra trong thời gian ngắn không về ngay được.

Yến An Quân thừa thời cơ cấp tốc chuẩn khỏi thùng tắm.

Phủ thành chủ này nàng nhắm mắt cũng vẽ ra được, ký ức thuộc về thân thể này nói cho nàng biết ngay trong gian phòng này có một gian mật thất có thể trực tiếp thông ra ngoài phủ.

Nàng mặc quần áo xong vòng qua bình phong, lục lọi trên cái bàn trong phòng một lúc, tìm được một “điểm nổ” làm bằng vàng, chậm rãi ấn xuống.

Cái giường “cạch” một tiếng lật ngang, lộ ra một con đường ngầm, từ trên nhìn xuống là một loạt bậc thang.

Theo lý thuyết, tính cách như Yến Đạo Bình không ai nghĩ rằng trong nhà ông ấy còn có một con đường như thế. Nhưng dưới tiền đề là trung thần, ông vẫn là một người đọc sách, mà thân là người đọc sách, Yến Đạo Bình hiểu rõ đạo lý “thỏ khôn có ba hang” hơn ai hết.

Có lẽ làm một thần tử, ông đương nhiên không cần đường hầm, nhưng là một người cha, vì con gái mình, đường hầm này không thể không xây!

Nàng nhét một nắm bạc trong ngăn tủ vào trong lòng, liếc nhìn phủ thành chủ lần cuối – Tô Văn Ca, chị đi đây, hy vọng những ngày tới chúng ta đừng gặp lại mới tốt!

Nàng cũng không muốn bị bắt về.

Nàng bước xuống bậc thang, ván giường phía sau tự động lật úp, ánh sáng bị ngăn bên ngoài, bốn phía chìm vào một màu đen.

...

Vây xem là một loại thái độ, bị vây xem là một loại phong độ.

Yến An Quân không ngờ sau khi đi ra khỏi mật đạo liền “hết sức phong độ” bị một đám binh lính vây xem.

Lúc này, âm thanh nhắc nhở lạc hậu của hệ thống mới vang lên:

[Tinh! Phát hiện xung quanh có binh lính Cao Thú, mời người chơi cẩn thận, mời người chơi cẩn thận!!]

Nàng... biết rồi! Lần sau xin nói sớm hơn!

Yến An Quân nhìn đao đao kiếm kiếm gì đấy gác trên cổ mình, yên lặng nội nguơ đầy mặt.

Hệ thống lừa đảo như thế, cảm thấy yếu không nổi.

“Cô bé ở đâu ra, mặt mũi xinh xắn đấy ~”

Anh lính trước mặt huyết sát một cái, ánh mắt nhìn nàng mang theo tính xâm lược nào đó.

Người này râu ria đầy mồm, khiến Yến An Quân nhìn mà lo lắng. Hiện tại nàng khó tránh khỏi có một loại cảm giác giai nhân gặp loạn thế, tuy thân thể này không tuyệt sắc nhưng người trước mặt không phải công tử quý tộc gì, mà chỉ là một binh sĩ.

Yến An Quân nhìn một vòng, trong đám người này hiển nhiên binh sĩ kia chức vị cao nhất. Nàng giật giật khóe miệng, cố gắng nghĩ ra đề tài nào đấy khiến đối phương hứng thú: “Thật ra, ta là một thầy tướng số.”

Yến An Quân ngẩng đầu lên, vẻ mặt thanh cao.

Còn nói trắng ra là bởi vì thanh đao dưới cằm có chút dọa người, nàng chọn cách mắt không thấy tâm không phiền.

“Tuy ta là một thầy tướng số, có người cũng gọi ta là bán tiên, nhưng ta thật sự không muốn đoán số cho người khác.” Nàng thâm trầm nói, hài lòng nhìn ánh mắt sáng rõ của binh sĩ trước mặt trở nên mê man.

“Vì sao không muốn đoán số cho người khác?” Anh lính hỏi.

“Bởi mỗi lần tính mệnh là một lần tiết lộ thiên cơ, chuyện này sẽ khiến ta gặp xui lớn, nhưng lúc này đây...” Yến An Quân nhìn binh lính trước mặt từ trên xuống dưới: “Ta không thể không tính cho người một quẻ.”

“Hả? Tính cho ta quẻ gì...” Anh lính há hốc mồm.

Mắt nàng không nhìn về phía thanh đao dính một hàng bông tuyết trên cổ, chỉ dùng một ngón tay phải chỉ lên trán hắn: “Ta thấy ngươi, ấn đường (vị trí giữa hai lông mày) biến thành màu đen, sợ rằng gần đây sắp có tai ương huyết quang đấy!”

“Láo xược!” Một người bên cạnh anh lính hung dữ nghiêm mặt nhìn nàng, tay cầm đao lại tới gần cái cổ nàng một phần, trong lòng Yến An Quân căng như dây đàn, nét mặt lại lì lì bất động.

Anh lính nhìn nàng chằm chằm, da mặt nhăn như cóc, giờ phất tay lên dựng thẳng bên tai: “Đều ngừng tay cho ta!”

Vài thanh đao dưới cổ nàng “xoẹt xoẹt xoẹt” bị thu về vỏ đao của chủ nhân, loại âm thanh ma sát này khiến nàng nghe mà thấy thoải mái cả người, cũng may thoát được cửa này.

Hắn thông thả bước tới nhìn nàng, chấp tay sau mông trầm ngâm một hồi, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Không biết cô nương có kẻ sách giải quyết không?”

“Không sai.”

Nàng mỉm cười gật đầu.

Nàng cảm thấy về mặt của mình lúc này ước chừng có thể diễn vai Quan Thế Âm Bồ Tát.

[Tinh! Thành công dụ dỗ một anh lính, nhận được một điểm mị lực có thể phân phối, đánh giá hữu nghị: bạn thân ái, tiếp tục cố lên ~ nhớ sử dụng điểm mị lực nhé ~ đây chính là phúc lợi của bạn ~ [che miệng cười]]

Yến An Quân mặc kệ nhắc nhở của hệ thống, tiếp tục kế hoạch trốn đi của nàng: “Nếu muốn tránh tai ương huyết quang thì mang theo rượu mạnh, lá bùa cùng kiếm gỗ đào, theo ta ra khỏi thành một chuyến để cúng bái hành lễ.”

“Hừ? Ngươi muốn dẫn thủ hạ của trẫm đi đâu?” Một giọng nam dễ nghe từ đỉnh đầu truyền đến, chỉ thấy phía sau không biết từ khi nào xuất hiện một đám người quần áo càng cao cấp.

Thế nhưng, hiện giờ trọng điểm không phải cái này!

Trọng điểm là... Anh chàng này vừa nói gì đấy...

“Trẫm”?!

[Tinh! Phát hiện nhân vật mục tiêu! Mời người chơi nắm bắt thời cơ, kịp thời đánh chiếm! Đánh giá hữu nghị: đồ ngốc đứng ngây ra đấy làm gì, trước mặt bạn là mục tiêu chính tông đấy, mục tiêu chính tông đấy ạ!]

Âm thanh hệ thống nhắc nhở vừa vang lên, trước mặt nàng liền xuất hiện cái bảng lớn nửa trong suốt.

Tư liệu:

Một, hoa nhường nguyệt thẹn dường thành thế nào:

Chưa đầy một năm (thất lung): 23 [Mục tiêu cuối cùng: uốn thân không trở ngại]

Ngọc nữ nồn nà (da): 44 [Mục tiêu cuối cùng: da như sữa bò]

Âm thanh của tự nhiên (giọng nói): 22 [Mục tiêu cuối cùng: quanh quẩn ba ngày, không dứt bên tai]

Phẩm quan quần phượng (nhân sắc): 50 [Mục tiêu cuối cùng: sáng mù mắt cầu Hoàng Đế]

Hai, tài nữ thường hiếm có:

Hành vân lưu thủy (cảm): 0% (độ thông thạo)

Phá tẫn tàn cục (kỳ): 5% (độ thông thạo)

Trâm hoa chữ nhỏ (thư): 20% (độ thông thạo)

Hồn nhiên thiên thành (họa): 2% (độ thông thạo)

Ps: —

Độ thân cận cùng mục tiêu: 0 (tương lai có tỷ lệ nhất định vừa nhìn đã ghét, thân ái, chú ý nha [bó tay]) [Mục tiêu cuối cùng: câu được con rồng vàng]

Điểm mị lực còn lại: 12 (có thể phân phối)

Phần thưởng đặc biệt của hệ thống: Hồi Hồn Đan.

Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ: 0% (một khi hệ thống đánh giá nhiệm vụ chưa hoàn thành, tắc xóa bỏ [rắc rắc])

[Hoàng Đế tới, nhanh tay nhanh chân sử dụng điểm mị lực nhé, thân ái ~]

Yến An Quân nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc, giờ tay dùng điểm mị lực thêm vào vạch “độ thân cận cùng mục tiêu”.

Tám bảng rung lên bần bật.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Không thể dùng điểm mị lực cho độ thân cận...

Yến An Quân đau đớn nhìn tấm bảng nửa trong suốt, ngoại trừ hạng này, bỏ thêm điểm mị lực vào chỗ khác cũng vô dụng thôi! Nàng vuốt ngực suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định thêm điểm mị lực vào “Âm thanh của tự nhiên”.

Lần này thật sự đánh bạc một phen, dùng hết mười hai điểm!

[Chúc mừng thân ái, sử dụng điểm mị lực thành công!]

Màn hình trước mặt làm mới một lần, trước mắt nàng thấy trị số của cột “Âm thanh của tự nhiên” đã tăng thành 34 điểm, mà nội dung hệ thống nhắc nhở đổi thành “cỗ hòng tái tạo sơ bộ, cái loa rách thành công tiến hóa lên thanh mát, pk* trị số ban đầu, toàn thắng!”.

*PK: viết tắt của Personal Killing, thường dùng trong game chiến đấu.

Yến An Quân thắng sống lưng, trong nháy mắt quay đầu liền nở một nụ cười.

“Dân nữ bá kiến Hoàng Thượng.” Trong lúc nhún gối mềm mại phun ra mấy lời này, nàng bỗng có một loại cảm giác giống như đóa hoa tình khiết họ Bạch gặp Long nảo tàn bên hồ Đại Minh năm đó.

Nàng nghĩ, cái loại điếm đàng đáng yêu, sống mất quyền rũ này nhất định bị nàng diễn càng thêm ấn tượng.

Khi Đông Thi cùng Tây Thi đồng thời ôm ngực, loại tương phản cực lớn này gây ra cảm giác chấn động thị giác. Ví dụ như so với thái độ trước đám binh lính vừa nảy với lúc nàng khom người hô vạn tuế lúc này, ấn tượng càng lớn hơn.

Khi ngẩng đầu, nàng hài lòng thấy trong mắt anh chàng mặc quần áo màu xanh lam trước mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thân là Hoàng Đế tất nhiên không phải chưa từng thấy mỹ nhân, ngược lại, hấn gặp mỹ nhân nhiều đến dữ dội!

Chỉ là... Hoa nuôi trong nhà so thế nào được hoa dại?

Lúc này Yến An Quân còn mặc bộ quần áo rách nát lúc trước, nhưng xiêm y như vậy càng tôn lên da thịt tuyết trắng của nàng, vết đỏ hồng do xiềng xích phía trên còn rất rõ ràng. Hiện giờ nàng chỉ may mắn lúc trước đã được tắm, nên trên người không đến mức bốc mùi bùn đất thối hoắc, mà là mùi hương hoa thoang thoảng.

Thiệu Tuyên Đế chậm rãi nhếch khóe môi, hơi nâng cằm, nhìn nàng thân nhiên nói: “Nàng đi.”

“Chuyện này... Chuyện này sao được...” Nội thị bên cạnh hấn bối rối quỳ xuống: “Nữ tử này lai lịch không rõ, sợ rằng hầu hạ Hoàng Thượng không tốt, chi bằng để nô tài tìm tới mấy tiểu thư quan gia khác.”

Nụ cười nhếch mép của Thiệu Tuyên Đế chậm rãi nhạt đi, lạnh lùng nói: “Là trăm chọn hay người chọn?”

Nội thị này co ro, vội vàng dập đầu nói: “Là Hoàng Thượng, là Hoàng Thượng...”

Hắn chậm rãi đến gần Yến An Quân, một tay nâng cằm nàng để nàng ngẩng đầu, trong ánh mắt lóe lên cảm xúc khó hiểu: “Nếu ngay cả con gái của Yến Đạo Bình còn chưa coi là tiểu thư quan gia, Đại Cật này không còn nữ nhân nào có thể hầu hạ trăm.”

Gương mặt điển trai của hấn dính sát vào nàng, giọng nói lại cực lạnh: “Giọng nói không tệ, coi như có chỗ hơn người.”

[Tinh! Độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu là âm một, người chơi rất nguy hiểm. Đánh giá hữu nghị: [thôn thức] ngay cả giá trị âm cũng xuất hiện, bảo bối, chúng ta sắp phải nói tạm biệt rồi]

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, nàng bỗng phát hiện Hoàng Đế này, có vẻ không đơn giản đâu.

...

Thành Kiều Châu mất ba ngày mới đánh hạ thật sự ngoài dự đoán của Thiệu Tuyên Đế, hấn vốn cho rằng Đại Cật hiện nay như cung điện thiếu móng, đây cái liền đổ, không ngờ trong lần ra trận cuối cùng hấn còn gặp được một đại trung thần kiên cường. (năng trong năng lực, tài cán)

Yến Đạo Bình, người này ngăn quân đội của hấn tròn ba ngày!

Thiệu Tuyên Đế thân là Hoàng Đế Cao Thủ đương nhiên không có cảm tình gì hay ho với trọng thần Đại Cật, vì vậy ngay cả thấy Yến An Quân cũng càng bức bối. Nếu không phải cha con bọn họ một hỏi một đáp ở thành Kiều Châu khi đó, quân đội Kiều Châu sao có thể chống đối không biết sống chết, như tre già măng mọc như vậy?

Trắng sáng trên đỉnh đầu, Yến An Quân ngồi trong xe ngựa, mắt to trừng mắt nhỏ với ba cô nương.

Ở đây có một cô con gái nhỏ của Thượng Thư bộ Binh, tên Tống Ngọc Nhi, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, khi nàng nhắm mắt càng yên lặng thanh nhã như tiểu kiều lưu thủy. Một người là Phurong Túc cháu ngoại của một quan to nhất phẩm, cũng có cảm giác lạnh nhạt như nước. Người cuối cùng

chính là Công Chúa Đoan Mộc Quân của Đại Cật, tuy mặc một bộ váy áo đỏ, vẻ mặt lại có chút xám xịt.

Nàng trong lòng không chỉ đổ kị với điểm phúc của đế vương, còn không ngừng bóc men chua. Men chua này không phải vì nàng yêu Hoàng Đế hay gì đấy, mà vì nàng đang nghiên cứu tâm tình lúc này của một sủng phi, tất nhiên phải xót xa cõi lòng.

Vì vậy nàng biểu hiện rất chi là xót xa.

“Tỷ tỷ, có phải ngươi muốn đi ngoài không?” Tống Ngọc Nhi nhìn chăm chăm nàng một lát rồi bỗng nôn nóng hỏi.

Nôn nóng như thế... đại khái vì nàng ta sợ nàng không nhìn được, đi ngoài trên xe ngựa cũng nên.

Nàng yên lặng thu hồi biểu cảm xót xa cõi lòng, vô cảm nói: “Không có gì, vừa rồi ta ngủ gật, đại khái là gặp ác mộng gì đấy.”

Tống Ngọc Nhi một tay che miệng, tỏ vẻ không thể tin: “Ngươi... Có thể ngủ mở mắt?”

Công Chúa Đại Cật Đoan Mộc Quân ở bên cười khẩy một tiếng, quay đầu đi.

“Ngủ mở mắt cũng không có gì to tát, có điều nếu muốn làm được có chút khó khăn, dù sao phải có thiên phú mới được.” Nàng tiếp tục thản nhiên nói, không thèm nhìn Đoan Mộc Quân lấy một cái.

Hoàng thất Đại Cật đã mất, còn ra vẻ Công Chúa cái gì, rõ là không có đầu óc.

Thời buổi này, tiểu cô nương ngoài cung rất dễ lừa, nàng nói vậy Tống Ngọc Nhi cũng tin, hoàn toàn không nghi ngờ. Vì vậy mỗi khi nàng ngủ là lúc nàng ta chịu khó nhìn nhất.

Yến An Quân không biết Hoàng Đế Cao Thủ tới Kiều Châu làm gì, nếu nói hẳn tới vì suu tầm tiểu mỹ nhân thì nàng không tin, cho dù hẳn thật sự dẫn theo bốn cô gái kể cả nàng về nước. Nhưng nàng cảm thấy Hoàng Đế có giọng nói lạnh lùng như vậy tuyệt đối không phải loại người vì sắc đẹp mà mặc kệ đại sự trong triều.

Lần này đoán chừng Hoàng Đế cải trang du lịch nước ngoài, khi vào cung đoàn người bọn họ đi cửa hông, tiếp ứng trước sau chỉ có hai công công. Khi bốn người bọn họ xuống xe ngựa đã thấy màn xe đằng trước được người ta vén lên, Thiệu Tuyên Đế ôm một cô gái trong lòng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thiệu Tuyên Đế mặc trang phục gấm màu vàng hoàng kim, bên trên thêu ngũ long đồ tinh mỹ chỉ ở góc vạt áo, màu sắc như vậy càng thể hiện cảm giác cao quý. Cô gái trong lòng hẳn rất đẹp, có một loại cảm giác không dính khói lửa nhân gian, cô gái này quả thật đẹp hơn bốn bọn họ nhiều.

Yến An Quân rõ ràng thấy một tia lửa ghen tị bắn ra từ trong mắt Đoan Mộc Quân.

Thì ra nợ nước thù nhà cũng không thể khiến một Công Chúa bỏ qua tình yêu sao?

Nàng nghĩ, nếu nàng thật sự là Yến An Quân, nếu cha nàng thật sự là Yến Đạo Bình, lúc này nàng tuyệt đối sẽ đâm một dao vào ngực Hoàng Đế, mà không phải đổ kị nhìn cổ gái được hẳn ôm trong lòng.

Cô Công Chúa Đoan Mộc Quân này rất không xứng với chức vụ.

Thiệu Tuyên Đế ôm sát cô gái kia vào lòng, lại thâm khinh thường, nữ nhân dù có đẹp cũng chỉ là công cụ ấm giường mà thôi. Ánh mắt hán lạnh nhạt đảo qua bốn người đang đợi mình, khi thấy Đoan Mộc Quân, ánh mắt hơi ngừng một lúc, sau đó dùng khóe mắt liếc sang người cuối cùng...

Yến An Quân.

Sau ngày hôm đó, quả thật hẳn luôn nhớ đến nữ nhân này.

[Tinh! Độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu tăng ba điểm, độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu sửa thành hai điểm. Thường điểm mị lực có thể phân phối +3. Đánh giá hữu nghị: [kinh ngạc] bạn gặp vận cứt chó à?]

Khốn kiếp! Hệ thống quân, ngươi mới gặp vận cứt chó...

Đôi mắt đen kịt của Thiệu Tuyên Đế đảo qua bốn người, vung tay áo dẫn đầu vào cung.

Trong không trung bay tới một câu không mặn không nhạt: “Ngày mai, Đoan Mộc Công Chúa tới thị tẩm.”

Đoan Mộc Quân mặc đồ đỏ gặt mình, ánh mắt tràn ngập vui mừng trong chớp mắt.

Yến An Quân bước qua Công Chúa Đại Cật mừng rỡ không biết trời đất, lẳng lặng đuổi theo phía sau những người khác, trong lòng than thở vô số. Trình độ kiêu ngạo của Hoàng Đế này... thật khiến người ta giận sôi!

...

Nếu nói phủ thành chủ là phòng trưng bày tư nhân, thì hoàng cung chính là bảo tàng Versailles. Trước kia tuy nàng từng tham quan cổ cung Trung Quốc, nhưng chưa bao giờ thật sự thấy một cung điện sống, loại màu sắc hoàng kim đắm chìm trong ánh mặt trời này không để lộ cảm giác lịch sử nặng nề, mà là mẩn nhàn xa hoa.

Thì ra đây là hoàng cung.

[Tinh! Thành công tiến vào hoàng cung, nhận được điểm mị lực có thể phân phối +10. Đánh giá hữu nghị: [ngoáy mũi]]

Hệ thống, biểu cảm của người có thể dừng sinh động thế không... Nàng sẽ có áp lực rất lớn.

“Mời các vị tiểu chủ theo ta ~” Phúc công công đi giày bát bảo dùng dáng vẻ đãi khách đi về hướng chúng ta.

Thiệu Tuyên Đế hiển nhiên quen thuộc với hoàng cung, vừa rồi khi đi tới một góc hành lang liền vứt bỏ tiểu mỹ nhân trong lòng, không thấy bóng người, nghe công công vừa tới nói, Hoàng Đế quay về Đường Tâm Điện xử lý chính vụ.

Nơi bọn họ ở lại lúc này gọi là Tú Ngọc Cung, trong đó phần lớn là tú nữ, tiểu thư quan gia mất nước như nàng lúc này không nhiều, đương nhiên, Công Chúa mất nước như Đoan Mộc Quân thì không có lấy một người.

Nàng nghĩ, sở dĩ Thiệu Tuyên Đế gọi Đoan Mộc Quân thị tẩm đầu tiên tất nhiên vì uy hiếp những thần tử không an phận của Đại Cật: nhìn đi, Công Chúa nước các người ta cũng ngủ rồi, các người còn ở đây ồn ào cái gì? Nghe lời có thể xử lý nhẹ, không nghe lời dù ta chém cũng không ai nhặt xác cho người!

Nàng đoán không sai.

Ban đêm Đoan Mộc Quân bị gọi đi thị tẩm, một loạt chính lệnh ngày hôm sau không khác gì trong suy nghĩ của nàng, nói không chừng nàng có thể đi làm chính khách.

Thế cho nên hôm nay, cuối cùng hệ thống cũng nói một câu tiếng người:

[Đánh giá hữu nghị: đừng có sơ suất phát huy ý nghĩ chính khách của bạn vào cạnh tranh tình cảm đấy nhá!]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Thiệu Tuyên Đế mất lạnh nhìn hai hàng đại thần đứng song song trên đại điện, một đám ăn no bụng phê, mặt mờ màng, chỉ khi gặp đại sự là người nào người nấy tròn như cá, hần khoác một tay lên long ý, như không hề để ý nghe bản tấu của Thượng Thư bộ Lễ Lưu Bình Nguyên.

Đơn giản vì có ý kiến với chuyện hần làm tôi qua mà thôi.

Về mặt hần hơi trầm xuống, tay phải gõ mặt bàn: “À? Vậy không biết Lưu ái khanh có ý gì?”

Lưu Bình Nguyên nghe Hoàng Thượng hỏi vội vàng đứng thẳng sống lưng, trầm giọng nói: “Hoàng Thượng đương nhiên nên lấy lễ hỏi đối đãi. Dù sao Công Chúa Đại Cật không phải nữ tử bình thường, nếu xử lý không tốt có thể khiến dân chúng Đại Cật bất mãn.”

“Dân chúng Đại Cật bất mãn.”

Nghe Lưu Thượng Thư nói xong, Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh một tiếng: “Các người đều coi trăm là người chết à? Dân chúng Đại Cật bất mãn thì sao? Cao Thù ta có thể đánh hạ một lần cũng nhất định có thể đánh hạ lần hai!”

“Hoàng Thượng thứ tội.” Lưu Bình Nguyên vội vàng nằm rạp trên mặt đất, bị lời ấy hoảng hồn tuôn mồ hôi lạnh đầy trán. Đại thần phía sau cũng nom nóp lo sợ quỳ xuống, một câu “coi trăm là người chết” vừa ra khỏi miệng không ai dám đáp lời nữa.

“Hôm qua trăm dùng thân phận tú nữ bình thường mang Công Chúa Đại Cật vào cung, đó là cho hoàng thất Đại Cật, cho dân chúng Đại Cật một thái độ. Ở trước mặt trăm, hoặc thần phục, hoặc tiếp tục chịu đòn! Đại Cật là thổ địa do tướng quân của trăm, binh sĩ của trăm ra sống vào chết, lấy xương máu đổi lấy, tất nhiên phải đánh tới khi bọn chúng không bò dậy nổi mới thôi!”

“Hừ! Đám các người, từ đầu tới cuối chỉ đứng ở đây, có tư cách gì bàn luận về Đại Cật mà binh sĩ của trăm đã chiếm được?!”

Thiệu Tuyên Đế vỗ bàn, dứt phát dậy, hàn ý trên mặt dày như mây.

Có một số người, thật sự không-biết-điều!

Một tiếng nổ này vang lên trong Tĩnh Hoa Điện, đúng là áp lực không gì sánh được, không khí cũng như cứng lại.

Lưu Bình Nguyên bị mắg như tát nước, vành mắt đỏ lên, hần thấp đầu dùng khước mắt tìm một người nào đấy... Cuối cùng tìm được Thừa Tướng đại nhân trước nay phong thái trác tuyệt trong đám đại thần đang khom người.

Lúc này, Ngôn Thừa Tướng phong thái ngời ngời cũng đang dần đầu xuống sàn nhà như bao người khác, một thân quan phục phủ lên cơ thể mảnh khảnh của hắn có vẻ rất đẹp mắt.

Lưu Bình Nguyên khinh miệt xì một tiếng trong lòng, hồ ly gian xảo! Thời điểm mấu chốt thế này sao không thấy hắn rên một tiếng!

Thiệu Tuyên Đế dùng ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị lướt qua khắp đại điện: “Ý của trăm, các người đã hiểu chưa?”

“Chúng thần sợ hãi.” Ngôn Thừa Tướng thần nhiên lạnh lùng dẫn đầu mở miệng.

Thiệu Tuyên Đế hài lòng gật đầu, chấp tay sau lưng đi xuống bậc thang, đi qua một đám đang cúi rạp mình, trầm giọng nói: “Học Yến Đạo Bình của Đại Cật người ta đi, rồi nhìn lại các người, ngắm xem mình có quyết đoán được như người ta không. Người như vậy mới xứng là trung thần một nước! Nếu ai trong số các người làm được, trăm lập tức thăng cấp, phong thưởng, các người có thể không?”

“Chúng thần sợ hãi!”

“Các người tự mình ngắm lại đi.” Thiệu Tuyên Đế không nhanh không chậm bỏ đi, từ cửa bên cạnh long ý rời khỏi Tĩnh Hoa Điện. Phía sau còn nghe được tiếng nói lạnh lạnh của Lý công công: “Bãi—triều—”

Đế Vương trẻ tuổi đi xuyên qua hành lang cung điện, hoàng bào màu vàng khê vung lên trong gió, hần nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật dài mới hoàn toàn phát ra cơn bực bội trong triều.

Tiểu An Từ theo bên cạnh cực tinh mắt, lúc này liên tục bước lên thấp giọng hỏi: “Hoàng Thượng, đêm nay ngài có muốn truyền vị nương nương nào thị tẩm không ạ?”

Lúc này nghệ thuật ngôn ngữ hoàn toàn thể hiện, “có muốn” nghĩa là muốn hoặc không muốn, nếu một ngày nào đấy Hoàng Thượng không thích gọi ai hoặc thân thể “suy yếu”, có thể tiếp lời ngay được. Tuy loại hiện tượng suy yếu này không quá có khả năng xuất hiện trên người Thiệu Tuyên Đế, nhưng thân là một nội thị, câu hỏi như vậy là vô cùng thỏa đáng.

Đôi mày đẹp của Thiệu Tuyên Đế khẽ nhíu lại, lúc này không thích hợp ân sủng nữ nhân khác, thế nhưng Đoan Mộc Quân thật sự khiến hắn không có nổi một điểm hứng thú, đêm qua trong lúc tức giận suýt chút nữa hắn đã cầm kiếm chém nữ nhân kia.

Được đưa tới thị tẩm là vinh sủng lớn lao, nữ nhân kia rõ ràng cực kỳ mừng rỡ, còn làm ra vẻ bị cưỡng hiếp là thế nào?!

Đêm nay, hần tuyệt đối không muốn chịu loại tức giận này nữa.

Mộ Hàn Nguyên Dung trầm tư một lát, Tiểu An Từ phía sau hần cũng ngừng thở, rất sợ mình thất thần nghe không rõ. Đúng lúc này, một bóng người mờ nhạt dần dần hiện rõ lên trong đầu Thiệu Tuyên Đế.

Có lẽ, nếu là nữ nhân kia, mùi vị sẽ không tệ...

...

[Tĩnh! Độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu tăng lên năm điểm, độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu sửa thành bảy điểm. Thưởng điểm mị lực có thể phân phối +5. Đánh giá hữu nghị: [thối kèn] dậy thôi!]

Yến An Quân vốn làm tổ trong một gian điện lạnh lẽo nào đấy trong Tú Ngọc Cung, ngon lành đánh một giấc. Không ngờ mới sáng sớm đã bị hệ thống quân vô lương âm ỉ gọi dậy, sau đó lại thần kỳ phát hiện điểm mị lực có thể phân phối của mình biến thành 18 điểm kinh người!

Nàng xoa mắt, sau đó tiếp tục mừng như điên, hưng phấn không thôi, không thể tin một lúc sau lại ném mình vào trong chăn. Vậy mới nói, chuyện gì cũng không quan trọng bằng ngủ.

Nàng tin, Hoàng Thượng rất hy vọng sủng phi của mình có loại ý nghĩ này.

Vì con đường sủng phi có một phong cách riêng, nàng chuẩn bị say sưa ngủ tiếp...

“Tiểu Chủ, nên dậy thôi.”

Một đôi móng giò đáng ghét đang đẩy nàng...

Nàng trở mình một cái, cầu nhàu lặn vào trong giường.

“Ai nha, Tiểu Chủ, không thể ngủ nữa, hôm nay là ngày phải gặp Thái Hậu nương nương.” Giọng nói này tuy dịu dàng, nhưng danh từ “Thái Hậu” trong

đó khiến mí mắt nặng như đeo đá của nàng từ từ kéo lên.

Yến An Quân sợ sệt ngồi dậy, nghi vấn: “Gặp Thái Hậu?”

Phía sau là một cung nữ mặc quần áo màu hồng nhạt, trên đầu có hai búi tóc, có vẻ rất có tinh thần. Nàng xoa huyết thái dương hỏi: “Ngươi tên gì?”

“Nô tỳ là Lộc Nhi, do Lỗ công công phái tới hầu hạ ngài, nếu Tiểu Chủ ở trong cung có gì không hiểu cứ hỏi Lộc Nhi là được.” Nha đầu kia rất lanh lợi, có chủ kiến.

Trong lòng nàng vừa nghĩ liền biết, sợ rằng cung nữ này tương lai sẽ đi theo bên cạnh nàng.

Tục ngữ có câu, thù gặp đối thủ như thần còn hơn có đồng đội như heo, trong cung càng nên nghiêm túc nghe theo câu này, vì vậy Yến An Quân nàng quyết định thử một phen.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, mặc Lộc Nhi cầm lược chải tóc cho nàng.

Yến An Quân làm như lơ đãng hỏi: “Ngươi có biết tối qua trong cung xảy ra chuyện lớn gì không?”

Tay cầm lược phía sau dừng lại, giọng nói hơi nghi hoặc của Lộc Nhi vang lên trên đỉnh đầu: “Nếu nói trong cung có chuyện lớn thì chỉ là chuyện liên quan đến Hoàng Thượng, hôm qua Hoàng Thượng cho gọi Công Chúa Đoan Mộc thị tẩm, hôm nay đã truyền khắp cung.”

Yến An Quân thở dài một hơi, quả nhiên là vậy.

Chiêu “nâng rồi giết” của Hoàng Đế quả thật lợi hại, đây vốn là thứ giết người vô hình, chứ đừng nói hiện giờ Hoàng Đế cố tình phối hợp. Sợ rằng vị Công Chúa Đoan Mộc sau này không dễ sống.

Lộc Nhi tiếp tục chải tóc cho nàng, chỉ là miệng lại đổi lời khác: “Tiểu Chủ, ngài không cần thờ dài. Trong cung này, ngày đầu tiên đã mở mày mở mặt như thế không thể coi là may mắn, nếu thật sự được Hoàng Thượng sủng ái thì tốt, nếu Hoàng Thượng chỉ hứng thú nhất thời, vị Công Chúa Đoan Mộc này...” Nàng thoáng ngẩng đầu nhìn Yến An Quân, rồi cúi đầu nhỏ giọng nói: “Sợ rằng sẽ đắc tội rất nhiều người.”

Yến An Quân trầm gật đầu, Lộc Nhi này đích thị là người thông minh.

Về phần cái khác, cần sau này quan sát thêm.

“Ta thấy nhan sắc của cô nương không tầm thường, tuyệt đối sẽ không kém vị Công Chúa Đoan Mộc kia.” Lộc Nhi búi tóc cho nàng, cuối cùng còn không quên khen nàng một câu.

Có điều người trong nhà hiểu chuyện trong nhà, khuôn mặt này của Yến An Quân không phải thật sự tuyệt sắc, chỉ có thể coi như xinh xắn thôi. Chính thế mà nói, còn kém xa Công Chúa Đoan Mộc.

Nàng cười cười không nói gì. Người ta khen thì nàng nhận, cũng không mất miếng thịt nào. Thật ra nếu lúc này nàng nói mình kém Đoan Mộc Quân sẽ cảm thấy bản thân quá đối trả.

Có vẻ ngoại trừ bề ngoài, các phương diện khác này đều tốt hơn Đoan Mộc Quân nhiều, nhất là đầu óc...

Đầu Đoan Mộc Quân rõ là bị cửa kẹp.

Khi Yến An Quân chuẩn bị xong, mặc một bộ y phục màu vàng nhạt thanh nhã ra ngoài, đã thấy một làn gió thơm ủa tới, Đoan Mộc Quân mặc một bộ đồ thâm như hi phục về mặt nhân nhạt lướt qua nàng, hoàn toàn không xem nàng nửa mắt.

Yến An Quân cùng Lộc Nhi há hốc miệng.

“Ta không nhìn nhầm chứ? Đó là màu đỏ tươi?” Nàng cố gắng khép miệng lại, trong lòng không nhận được thần thức, lẽ nào vị Công Chúa Đoan Mộc Quân này từ sao Hỏa đáp xuống hay sao?

Lộc Nhi ngạc nhiên gật đầu: “Tiểu Chủ, ngài vừa không nhìn lầm.”

Dứt lời, nàng vội vàng nói: “Theo ta thấy đầu óc người kia có chút không minh mẫn, Tiểu Chủ nghìn vạn lần đừng trêu chọc người như thế.” Xem ra Lộc Nhi đã xếp Đoan Mộc Quân vào hàng ngu tâm thần.

Yến An Quân sờ cằm, quạt tròn trong tay “phạch phạch” quạt gió, bỗng có chút mong chờ cảnh thịnh an lát nữa.

Bộ trang phục này của Đoan Mộc Quân nhất định ngoài dự đoán của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6

Công Chúa Đoan Mộc “đầu óc không minh mẫn” từ từ đi xa, Yến An Quân vuốt quạt tròn vội vã đuổi theo phía sau, tuy nàng cực kỳ không thích người như Đoan Mộc Quân nhưng vị phần hiện tại của nàng giống như Đoan Mộc Quân, nếu hôm nay tới chậm hơn Đoan Mộc Quân vài bước, nói không chừng sẽ bị người ta bắt lỗi.

Ở trong hậu cung, thật sự không thể không suy nghĩ nhiều hơn bình thường.

Đoan Mộc Quân đầu đội một đôi bộ điều mặc hoa hí châu bằng vàng, tua cờ phía dưới hình cầu lắc lư trái phải, dáng người nàng rất đẹp, vàng trán hơi hồng hồng, càng thêm mềm mại đáng yêu. Có lẽ vì hôm qua thị tẩm mới phá thân nên bước chân tuy rất vội nhưng không lớn.

Trên đường đi, tỉ lệ được người ta quay đầu lại nhìn cao nhất không thể nghi ngờ thuộc về Đoan Mộc Quân. Yến An Quân thấy hai cung nữ mặc áo phấn hồng từ trước mặt đi tới, khi đi qua trông mắt suýt chút nữa rơi cả ra ngoài, thậm chí còn có người che miệng biểu cảm hết hồn.

Nàng im lặng, lực sát thương của Công Chúa Đoan Mộc thật là lớn.

“A, đây không phải Công Chúa Đại Cật Đoan Mộc muội muội mới vào cung hay sao, nhan sắc quả nhiên quốc sắc thiên hương, nghe nói hôm qua Hoàng Thượng gọi muội muội thị tẩm, vì sao đến giờ này rồi mà ý chỉ thăng vị vẫn chưa đến nhỉ? Hi hi. Có điều muội muội đừng lo lắng, hẳn là không lâu nữa ý chỉ sẽ tới thôi.”

Khi đi ngang qua ngự hoa viên, một đám cô gái đi từ chỗ khúc quanh ra. Trong đó, cô gái dẫn đầu mặt như trắng sáng, màu da trắng hồng, bề ngoài rất đẹp. Trên đầu nàng là một bộ điều kim phượng xuất vân, càng hợp với nhan sắc diễm lệ của gương mặt.

“Nhận cát ngôn của tỷ tỷ.” Đoan Mộc Quân không mện không nhạt đáp lại.

Tuy giọng nói của cô gái vừa mới đến rất giống thiếu nữ, nhưng Yến An Quân nhìn một cái liền nhận ra người này rõ ràng đã hơn ba mươi tuổi. Có đôi khi nhìn tuổi không nên nhìn mặt, dù sao phụ nữ trong cung ai chẳng tỉ mỉ bảo dưỡng dung mạo quan trọng hơn mạng sống này, một người bốn mươi tuổi đứng trước mặt còn bị nhận nhầm thành hai mươi, tình huống này gặp rất nhiều.

Nàng nhìn cô gái này một cái, phía trên mơ hồ đã có nếp nhăn, vì vậy mới nói, đàn ông là rượu, càng để càng thơm, phụ nữ là bánh mì, càng để càng nhão. . . Nàng than thở trong lòng, phụ nữ ơi phụ nữ, năm tháng quả nhiên không tha một ai.

Thiệu Tuyên Đế mới hai mươi lăm tuổi, trong cung này, cung phi có thân phận lại lớn tuổi hơn Thiệu Tuyên Đế chắc rằng chỉ có mẫu phi của Đại Hoàng Tử, Thực Phi trong tứ phi.

Nói tóm lại, sự tồn tại của vị Thực Phi Tiểu Thanh Như này là một kỳ tích.

Trước có Hoàng Hậu, sau có tam phi, trong hậu cung như sói như hổ này còn có thể bình an sinh hạ hoàng trưởng tử của Hoàng Thượng, không thể nói là không lợi hại. Nhưng có thể làm được đến mức này, điều nên cảm ơn nhất không phải thủ đoạn đề phòng của nàng mà là vì nàng có một anh trai tốt.

Gia thế bối cảnh, từ xưa đến nay là thước đo để Hoàng Thượng cảm nắm cung phi.

Năm đó trùng hợp chiến sự cấp bách, Phá Lỗ Đại tướng quân Tiểu Tự Hổ suất lĩnh quân đội Hồ Kỵ phá nát Tây Cương, lần lượt về ba tiểu quốc Đại Trúc, Lâu Lan, Hà Mã Khẩu của Tây Lương lên bàn đồ Cao Thú. Hoàng Thượng thấy đây là kỳ công, đương nhiên sẽ chăm sóc đưa trẻ trong bụng Thực Phi nhiều hơn, thậm chí tất cả chi phí thường ngày đều do ngự thiện tư nhân của Hoàng Thượng cung cấp.

Cung phi có ý đồ có muốn cũng không ra tay được.

Vì vậy, dưới nụ cười bóp gãy móng tay của Hoàng Hậu nương nương cùng sự đồ kị phần hận không gì sánh được của tam phi, Đại Hoàng Tử coi trường lẫn đây đất mới khỏe mạnh sống đến tận bây giờ. Thực Phi này, bị vây ở nơi đầu sóng ngọn gió còn có thể ôm con trai sống rất dễ chịu, không thể không nói là cực kỳ may mắn.

Yến An Quân thở dài, rồi lại tiếp tục thở dài.

Lộc Nhi khó hiểu nhìn nàng, cũng thở dài theo: “Tiểu Chủ, tất cả rồi sẽ tốt.”

Yến An Quân vỗ đầu nàng, nàng biết tất cả đương nhiên sẽ tốt, chúng ta còn chưa bắt đầu đâu, không thể chưa gì đã mất lòng tin, dù sao nếu không hoàn thành nhiệm vụ. . .

Nó không cần tiền, chỉ cần mạng đấy á!

[Tinh! Người chơi nâng cao nhận thức, nhận được điểm mị lực có thể phân phối +0]

Yến An Quân: “...”

Nàng không nhìn lầm chứ! Hệ thống, người xác định là thêm không điểm chứ không phải thêm mười điểm? Bình thường khi chơi trò chơi, nếu nâng cao nhận thức không phải sẽ có rất nhiều phần thưởng sao?

[Tĩnh! Thân ái, bạn suy nghĩ quá nhiều. Nhắc nhở hữu nghị: [nằm úp sấp] quên đi, nhìn bạn cay đắng đáng thương như vậy, tặng bạn một tấm “Thẻ Biết Trước” được chưa.]

“Thẻ Biết Trước” là cái gì?

Yến An Quân bắt đầu ngửa tay ngửa chân, thật ra cái thứ chưa được khám phá này hấp dẫn người ta cực kỳ.

“Vị này là...”

Lộc Nhi phía sau khẽ kéo tay áo nàng, nàng vội vã lấy tại tinh thần khỏi cái Thẻ Biết Trước, nhún gối cầm khăn tay cúi chào, cung kính nói: “Tỳ thiếp Yến An Quân ra mắt Thục Phi nương nương.”

Tiểu Thục Phi dùng khăn tay che miệng cười, vẻ mặt khi nhìn nàng bớt chút sắc bén hơn khi nhìn Đao Mộc Quân, nàng ầm giọng nói: “Nhìn có vẻ lạnh lợi, nếu sau này lấy được niềm vui của Hoàng Thượng, ta có thể xin Hoàng Thượng thăng vị cho ngươi.”

“Đa tạ Thục Phi nương nương.” Yến An Quân vội vàng giả bộ vui sướng, khoe môi khẽ nhếch lên.

Tiểu Thục Phi nói thế này, tương lai nàng có làm không là một chuyện, còn lúc này cảm ơn hay không lại là một chuyện khác.

Tuân theo nguyên tắc có thể không trêu chọc thì trước hết đừng trêu chọc ai, tuy biết vì có hệ thống sủng phi, tất có một ngày nàng phải chống lại những người phụ nữ trong cung này, nhưng theo tình hình hiện tại, nàng một không có thánh sủng, hai không có nhân mạch, ngắc đầu tùy tiện liếc một cái đầy mắt toàn địch, ước chừng vẫn tiếp tục làm người vô hình tốt hơn..

...

Hoàng Đế sủng hạnh phi tử là rất bình thường, nhưng Hoàng Đế sủng hạnh một Tiểu Chủ vừa mới vào cung lại không phải việc nhỏ.

Tin tức Đao Mộc Quân thị tẩm như một cơn lốc quét qua hậu cung, mang tính chất như dịch tả Châu Âu 1100 trước Công Nguyên trên trái đất —

Lan truyền rộng, mức độ cao, ảnh hưởng lớn.

Trước cửa Tổ Tâm Điện của Từ Phúc Thái Hậu là một tầng lại một tầng xanh xanh hồng hồng rực rỡ, thái giám, cung nữ, thị vệ, người nào người nấy kiễng chân nhìn xa. Yến An Quân đi sau một đám phụ nữ trang điểm xinh đẹp, nhìn bóng lưng Đao Mộc Quân đi phía trước, không khỏi thôn thức.

Đại khái, Công Chúa Đại Cật Đao Mộc Quân hiện tại giống như đàn heo Hà Lan đầu tiên cập cảng Trung Quốc, hiếm thấy cực kỳ.

Nàng lẩn trong đám người, tâm trạng hơi căng thẳng lúc này cũng giảm đi không ít.

Không ngờ có nhiều người tới thỉnh an buổi sáng cho Thái Hậu như vậy, xem ra tin đồn hậu cung của Hoàng Đế Cao Thú có hơn một nghìn cung phi không phải giả.

Cách đám người rất xa, Từ Phúc Thái Hậu ngồi ngay ngắn trên kim tháp, không thấy rõ mặt mày, chỉ cảm thấy rất cao quý. Khác với vẻ lạnh như băng của Thiệu Tuyên Đế, vị Thái Hậu này ngược lại ôn hòa vô cùng, điều này khiến nàng không khỏi có chút tò mò rốt cuộc Thái Hậu là người thế nào.

Người cuối cùng có thể leo lên hậu vị tuyệt đối sẽ không đơn giản thế kia.

Huống hồ, vị Thái Hậu này năm đó không phải nguyên hậu của tiên đế, năm đó bà ta chỉ là một Canh Y cứu phẩm nhỏ nhỏ, có thể thăng tới vị trí ngày hôm nay... Nàng cảm thán nghĩ, nếu người chơi của hệ thống quân là vị Thái Hậu nương nương này, sợ rằng không chỉ tứ phi gì đó, ngay cả Hoàng Hậu, tuyệt đối sẽ bị ngược đến bã cũng không còn.

Nhìn một vòng, Lộc Nhi dẫn nàng tới vị trí cách xa Thái Hậu nhất.

Thân là Tiểu Chủ trắc bát phẩm, nơi này vốn không có chỗ cho nàng, có điều lần này dính phúc của Công Chúa Đao Mộc, tất cả năm người Thiệu Tuyên Đế mang từ Đại Cật về ngồi chung một chỗ.

Bên tay trái Yến An Quân là Đao Mộc Quân. Người này vẫn kiêu kỳ tự cao như trước, nhất là đêm qua thị tẩm dường như thêm cho nàng ta vài phần khí thế, ngay cả mấy người địa vị cao hơn nàng ta cũng không nể tình.

Nàng luôn cảm thấy một cô gái từ nhỏ sinh tồn trong hoàng cung như Đao Mộc Quân, cho dù không biết cung đấu cũng mưa dầm thấm đất mà học được không ít, nhưng hiện nay nàng không muốn nghĩ gì nữa.

Mọi hành vi của Đao Mộc Quân đều cho thấy nàng ta tuyệt đối là một cô công chúa bị chiều hư.

Về phần phía bên tay phải của nàng, chính là tiểu mỹ nhân Thiệu Tuyên Đế ôm trong lòng lần trước.

Lúc này nhìn gần quả thật yêu kiều như liễu, dong đưa như tiên, loại khí chất mờ ảo này người khác không học được. Vậy mới nói đàn ông thích nhất loại phụ nữ như sinh vật mảnh mai này sao?

Yến An Quân ác ý tưởng tượng tình cảnh Thiệu Tuyên Đế bị hơn mười cô nàng bộ dạng kịch cỡm vây quanh tình chàng ý thiếp, khuôn mặt điển trai kia dính đầy vết son đỏ, nhất thời không phúc hậu cười toe toét trong lòng.

Tiểu Thục Phi mỉm cười hơi khom người trước Thái Hậu ở phía trên, sau đó ngồi phía bên tay phải Thái Hậu, tiếp đó là Dung Phi đầu đội bộ điều châu phượng bằng phi thúy đỏ, nàng ta khỏe mắt quyến rũ, cười lộ lên có cảm giác như hoa hồng bùng nổ, tự nhiên khiến người ta yêu thích. Sau đó là Nhân Phi cùng Tĩnh Phi, hai người dường như gặp nhau trên đường, cùng nhau đến, trên người hai người này đều có hương vị của một quyển sách cổ, vừa nhìn đã biết xuất thân thư hương thế gia.

Lẽ nào Thiệu Tuyên Đế thích kiểu phụ nữ như thế?

Yến An Quân cúi đầu xoắn ngón tay suy nghĩ, tuy nàng biết đọc cũng biết viết chữ, nhưng loại chữ giản thể tới cổ đại liền hoàn toàn vô dụng. Chỉ cần nghĩ đến chữ phồn thể đường nét rườm rà, nàng bắt đầu thấy đầu phình to, sợ rằng ở cổ đại nàng chẳng khác gì người mù chữ.

Từ phi đến đông đủ, giống như đặt đồng hồ, một người cuối cùng khoan thai tới chậm.

Yến An Quân hí mắt nhìn, thấy một cô gái mặc gấm tứ xuyên màu vàng hoàng kim thêu hoa mẫu đơn chậm rãi đến, Lộc Nhi bên cạnh vội vàng kéo nàng một cái.

“Tiểu Chủ, Hoàng Hậu nương nương đang hỏi ngài kia.”

Yến An Quân sợ sệt quỳ xuống: “Bái kiến Hoàng Hậu nương nương.”

“Vị này là Yến muội muội phải không? Quả có tư chất mỹ nhân, mặt đất lạnh, mau đứng lên đi.” Hoàng Hậu mặt mày xinh đẹp trầm tĩnh, nếu nói Dung Phi quyến rũ thì dung mạo của Hoàng Hậu chỉ coi là đoan trang, có điều người này rõ ràng đang cười cười nói nói lại khiến người ta cảm thấy ý tại ngôn ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nghe Hoàng Hậu nói xong, Yến An Quân vội vã tạ ơn, chỉ khi trở về bàn lại nhấn chặt lồng mày.

Vị Hoàng Hậu này cố tình hay vô ý? Nếu nói là cố tình, bản thân nàng chỉ là một Tiểu Chủ trắc bát phẩm, làm thế nào khiến nàng ta chú ý như vậy? Nhưng nếu vô tình... Thân là Hoàng Hậu, không thể nào không biết hành động vừa rồi của nàng ta sẽ mang tới cho nàng bao nhiêu ánh mắt tò mò cùng phiền phức.

Yến An Quân kéo ánh mắt dính trên người Hoàng Hậu về mới lo đang thấy Đoan Mộc Quân đang dùng ánh mắt đầy đố kỵ nhìn nàng, nàng nghĩ đại khái vị công chúa này cảm thấy Hoàng Hậu nói chuyện với nàng mà không nói với nàng ta là nặng bên này nhẹ bên kia... Thế nhưng, thân ái à, lẽ nào đám chua của Hoàng Hậu người cũng muốn ăn? Thật ra nếu có thể, nàng rất muốn nhường cơ hội vạn người để ý này cho Đoan Mộc Quân!

[Tĩnh! Lần đầu xuất hiện thu hoạch hai mươi ánh mắt thù hận, nhận được điểm mị lực có thể phân phối +20]

Nghe tiếng hệ thống thông báo, Yến An Quân bỗng phát hiện, người như nàng, cho dù bị ánh mắt thù hận nhìn một cái cũng là một loại ông trời ban ân!

Cũng may, nàng chỉ là một Tiểu Chủ.

Cũng may, hai người hai bên trái phải nàng càng khiến người ta chú ý, một người đẹp cực kỳ, một người đêm qua được thánh sủng. Vì vậy chủ đề ném tới bên cạnh nàng như một đám đạn pháo, nàng cúi đầu, ăn trà bánh. Các chị em, chỉ cần trâu bò đánh nhau không giết chết ruồi muỗi nàng, mấy người thích nói gì thì nói.

Đầu tiên là bộ trang phục đỏ của Đoan Mộc Quân. Bộ váy áo của nàng ta quả thật quá chói mắt, Đoan Mộc Quân bị nói xanh cả mặt. Dù sao màu đỏ tươi không phải để người có vị phân thấp mặc, đúng là quá phận. Có điều lần này làm khó dễ màu sắc trang phục chỉ là mấy nhân vật nhỏ, mấy vị đầu to thật sự lại không nhiều lời với cách ăn mặc của Đoan Mộc Quân, ngược lại cảm thấy cực kỳ hứng thú với thân phận Đại Cật của nàng ta.

“Thần thiếp nghe nói Đại Cật là một nơi rất đẹp, chắc hẳn Đoan Mộc muội muội rất quen thuộc với danh thắng Đại Cật, sao không kể cho các tỷ muội chúng ta cùng Thái Hậu nương nương nghe xem?” An Tu Nghi chính tam phẩm ăn một miếng bánh ngọt, ánh mắt xoay chuyển liên tục tìm đề tài hướng về phía Đoan Mộc Quân, loại chuyện sát muối lên vết thương của người khác này đám cung phi vô cùng thành thạo.

“Đại Cật vừa bị diệt, vị tỷ tỷ này, ngươi hỏi ta lời này là có ý gì?” Đao Mộc Quân lạnh giọng nói. Đối với chuyện Đại Cật diệt vong, nàng cảm hận hơn ai hết, nay bản thân không có thân phận không có bối cảnh làm thế nào luôn nắm chặt nam nhân kia? Nếu lúc này nàng vẫn là Công Chúa Đại Cật, Tu Nghi, từ phi gì đây thân phận đều không thể so với nàng!

An Tu Nghi quả thật rắc muối lên vết thương của Đao Mộc Quân, tuy không giống với dự tính ban đầu, nhưng kết quả là như nhau. An Tu Nghi cho rằng vị Đao Mộc Công Chúa này không đành lòng nhắc đến quốc gia của mình, lại không ngờ Đao Mộc Quân chỉ vì phía sau không có bối cảnh mới thấy khó mở miệng, Đao Mộc Quân cảm thấy bị người ta làm mất mặt.

“Đao Mộc muội muội chớ giận, hôm nay tất cả mọi người ở đây, vốn nên vui vẻ, chúng ta đều hầu hạ Hoàng Thượng, các tỷ muội cũng cần thân mật một chút, không nên vướng mắc trong lòng vì một chuyện nhỏ như thế.” Tiểu Thục Phi lau nước trà bên môi, chậm rãi nói.

Lời này nghe vẻ có ý tốt nhưng tinh tế nghĩ kỹ mới thấy là nói Đao Mộc Quân không hiểu đại thế, vì một chút chuyện nhỏ mà toan tính chi li. Đao Mộc Quân tuy đầu óc thiếu sót lại không ngu. Suy đi tính lại, sắc mặt nàng chuyển sang tái mét, viền mắt đỏ ửng, hơi giọng cao lên, người ngoài nhìn vào tưởng toàn thân cao ngạo.

Tốp người này diễn trò hài, Yến An Quân ở bên vừa quan tâm tình hình chiến đấu vừa ra sức ăn bánh ngọt, cho đến khi một viên bánh ngọt cuối cùng trên đĩa bị nhét vào miệng nàng.

Nàng phẩy phẩy quạt tròn, cầm chén trà lên uống một ngụm, giờ mới nuốt toàn bộ bánh ngọt trong miệng xuống, nàng kéo tay áo Lộc Nhi phía sau hỏi nhỏ: “Bánh ngọt này gọi là gì? Rất ngon.”

“Tiểu Chủ, đây là bánh tuyết trà vân, chỉ ở chỗ Hoàng Thượng cùng Thái Hậu mới có, thật ra nếu không phải ngày đặc biệt, bình thường các Tiểu Chủ sẽ không ăn được.” Lộc Nhi biết rõ như lòng bàn tay loại bánh ngọt bị dán nhãn “chỉ được nhìn xa không được ăn” này.

[Tinh! Độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu tăng thêm hai điểm, độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu sửa thành chín điểm. Thường điểm mị lực có thể phân phối +2. Đánh giá hữu nghị: ^(^w^)^ Chúc mừng được nhân vật mục tiêu nhìn trộm, bạn đã sơ bộ khơi mào hứng thú của Hoàng Đế, tiếp tục cố lên nha!]

“Nhân vật mục tiêu” nghe vẻ là danh từ chuyên dùng của một vị Hoàng Đế nào đó... Yến An Quân khước mắt nhếch lên, lén lút liếc ra ngoài cửa, quả nhiên thấy có một đoạn góc áo màu hoàng kim.

Không biết vì sao, vừa thấy người này trong lòng nàng liền hoàn toàn bình tĩnh rồi.

...

Đàn phụ nữ ríu rít nhăm vào Đao Mộc Công Chúa, Thái Hậu ở phía trên mỉm cười không nói một lời, sắc mặt Đao Mộc Quân đã tái mét, cho đến khi ngoài cửa điện đột nhiên vang lên tiếng thỉnh an khấu kiến Hoàng Thượng.

“Thần thiếp khấu kiến Hoàng Thượng.”

Thiệu Tuyên Đế vẻ mặt bình thản liếc qua một phòng nữ nhân của mình, thần nhiên nói: “Đều dậy đi.”

Yến An Quân rất tò mò vị Hoàng Thượng Cao Thủ này nhìn thấy nhiều phụ nữ của mình như vậy rốt cuộc có biểu cảm gì, không ngờ vừa nhắc đầu lên đã chạm phải một tầm mắt sáng quắc.

Con mẹ nó! Hoàng Thượng ngươi không nhìn cả phòng quốc sắc thiên hương, nhìn chăm chăm vào ta là muốn gây chuyện chắc? Loại ánh mắt rất thêm khát này thật sự dọa chết người đấy biết không...

Vì vậy... Nàng neho mắt lại tiếp tục chơi mắt với hắn! Thật ra loại thói quen này bắt nguồn từ một trò đùa ở hiện đại của nàng, ánh mắt hai người nhìn nhau, ai cười trước người đấy thua. Bởi vậy có thể thấy được, nàng không sợ nhất là chơi mắt, vì bất kể ánh mắt của ngươi là nghiêm túc, dụ dỗ, sắc bén hay quyến luyến, với nàng mà nói đều là mây bay.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Đao Mộc Quân giả vờ thần nhiên sửa sang dung nhan, thân là một cô công chúa thận trọng, nàng cố gắng thể hiện sự lạnh lùng của mình, có điều màu hồng trên mặt lại hoàn toàn bán đứng nàng.

Thiệu Tuyên Đế thu hồi ánh mắt đối diện với Yến An Quân, sai bước đi qua không liếc nàng lấy một cái.

“Nhi tử thỉnh an mẫu hậu.” Đế Vương trẻ tuổi đẹp trai cung kính khom người với Thái Hậu ở ghế trên, trong mắt Từ Phúc Thái Hậu hiện lên một tia ngạo mạn cùng hưởng thụ.

Bàn tay mang theo bảo vệ mỏng đỡ hờ một cái, ánh mắt làm bộ ôn hòa thoáng nhìn: “Hoàng Đế thường xuyên đến thăm ai gia là tốt rồi, không cần hành lễ.”

“Lẽ không thể bỏ.” Thiệu Tuyên Đế thần nhiên nói.

Yến An Quân sờ cằm, luôn cảm thấy cách giao tiếp của Hoàng Đế cùng vị mẫu hậu này của hắn có chút kỳ quái, giống như không phải mẹ con, trong

mắt Thái Hậu không có sự từ ái với con cháu, Hoàng Đế cũng không tôn kính là bao, giống như mọi người đều đang tỏ vẻ mặt ngoài thôi.

Người trong hoàng cung ngày ngày phải dùng mặt nạ giả tạo sống qua ngày, nhất định là sống rất mệt.

“Hôm nay Hoàng Đế khó được tới một lần, chỉ bằng ở lại dùng bữa cơm với ai gia đi.”

Từ Phúc Thái Hậu vội vàng gọi cung nữ thêm đôi đĩa, Thiệu Tuyên Đế bước tới ngồi xuống bên cạnh Từ Phúc Thái Hậu: “Nhi tử đã dùng bữa sáng, ngồi một chút liền về, Tĩnh Nghiên người dùng bữa với mẫu hậu đi.”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Hoàng Hậu cúi người, nhìn thoáng qua phía bên này. Yến An Quân cảm giác Hoàng Hậu nhất định không nhìn Đoàn Mộc Quân, mà là nàng, đây không phải vì nàng tự làm hài lòng bản thân, mà là một loại trực giác phái nữ.

Nàng nhìn chằm chằm cái bàn trước mặt, thấy tiếc nuối, bánh tuyết trà vẫn hết rồi, không còn để ăn nữa...

Thiệu Tuyên Đế không biết nên khóc hay nên cười nhìn biểu cảm của tiểu nữ nhân ngồi bên dưới, bỗng có cảm giác trong nhà đang nuôi thú cưng, hẳn nhìn đĩa bánh ngọt trên bàn, đưa cho cận thị bên cạnh thì thầm một lúc.

Cũng may lúc này Từ Phúc Thái Hậu đang nói chuyện, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Thái Hậu, chỉ rất ít người nhìn chằm chằm vào Thiệu Tuyên Đế. Về phần số người chú ý tới động tác của nội thị lại càng ít, vì vậy hành động này chỉ ba người thấy rõ ràng – Hoàng Thượng ban cho nàng một đĩa bánh ngọt.

Yến An Tâm hết hồn nhận đĩa bánh tuyết trà vẫn này, da đầu tê tê vui đầu ăn mà miệng đắng ngắt, cũng may bánh có vị nàng thích, dù về mặt đau khổ nhưng ăn vẫn ngon, thế mới bớt chút cảm giác hoảng hốt trong lòng.

Hoàng Thượng... lên cơn động kinh à?

Dùng đồ ăn sáng ở chỗ Thái Hậu xong, Yến An Quân cùng một đàn Tiểu Chủ bước ra cửa, đặc biệt cảm thấy được trả tự do. Có điều giao mùa xuân hạ khí trời nóng bức, nàng quyết định làm tổ trong Tú Ngọc Cung nhà mình không ra ngoài.

Nàng nghĩ kỹ rồi, cho dù hệ thống quân giặc nàng không cố gắng nàng cũng sẽ không lờ trước mắt Hoàng Thượng, hứng nặng làm việc dù sao rất bức bối, đến lúc đó hiệu suất không đảm bảo, cùng lắm thì... đến mùa đông lại hành động đi.

Nàng dẫn Lộc Nhi bước nhanh trở về Tú Ngọc Cung, một đám công công, cung nữ đứng ngoài cửa cung, nàng tò mò nhìn hai cái, những người này đang làm gì?

“Yến Tiểu Chủ ~” Công công áo xanh trẻ tuổi dẫn đầu vừa nhìn thấy nàng hai mắt liền phát sáng như bóng đèn, giọng lên như mèo chiêu tài: “Yến Tiểu Chủ, xin dừng bước...”

Nàng dùng chân, nghi hoặc nhìn hân.

Có danh hiệu Tiểu Chủ rất nhiều, người là Yến Tiểu Chủ trong cung này đại khái chỉ có mình nàng.

“Vị công công này xưng hô thế nào?” Nàng nhún mày, nhìn vị công công áo lam miệng sắp nhếch đến mang tai, bỗng có dự cảm không hay ho.

“Nô tài là Tiểu An Tử bên cạnh Hoàng Thượng, đại hi rồi! Yến Tiểu Chủ, Hoàng Thượng chỉ tên muốn ngài tới nay thị tẩm, nhìn xem, nô tài dẫn người tới hầu hạ, lúc này ngài hãy đi... chuẩn bị, chuẩn bị chứ?”

“Đa tạ công công.” Lộc Nhi nhìn còn có vẻ hưng phấn hơn cả nàng, vội vàng nhét bạc vào tay An công công, An công công cũng tím tím cười nhận lấy. Đây không phải nhận hối lộ, mà là truyền thống trong cung trước giờ, An công công thân là người bên cạnh Hoàng Thượng đương nhiên có thói quen nhận bạc thưởng.

Lộc Nhi vui ra mặt kéo nàng quay về tẩm cung, phía sau theo một chuỗi người dài thật dài.

Đã từng dùng vô số đêm nghiên cứu đĩa AV giáo dục quốc tế, đã từng vô số lần đang lướt web thì nhảy ra trang web đen... Nhưng trên thực tế, khi hai chữ “thị tẩm” này nhảy ra, nàng phát hiện bản thân không bình tĩnh như mình tưởng, muốn khóc... Rốt cuộc thăm vui mừng này là chuyện gì?

Nhất định tại hệ thống quân ảnh hưởng tư duy của nàng, rõ ràng nàng vẫn thuần khiết trước sau như một nha!!

[Tinh! Thân ái, thị tẩm gì đây, tiếp tục sử dụng điểm mị lực đi. Nhắc nhở hữu nghị: vu khống hệ thống sẽ bị điện giật nha ~ [ngoáy mũi] [kính bĩ]]

“Ha ha...” Nàng nghẹn một hơi, thậm chí gượng: “Ta chỉ tiện mồm nói tí thôi, nghìn vạn lần đừng coi là thật nhé.”

Về vấn đề sử dụng điểm mị lực... Yến An Quân suy nghĩ một chút, lấy bảng tư liệu ra: chưa đầy một năm (thất lung): 23, ngọc nữ nở nà (làn da): 44, âm thanh của tự nhiên (giọng nói): 34, phẩm quan quân phương (nhân sắc): 50, hành vân lưu thủy (cằm): 0%, phá tẫn tàn cục (kỳ): 5%, trâm hoa chữ nhỏ (thư): 20%, hồn nhiên thiên thành (họa): 2%, độ thân mật cùng mục tiêu: 9, điểm mị lực còn lại: 40 (có thể phân phối), phần thưởng đặc biệt của hệ thống: Hồi Hồn Đan, Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ: 0%.

Nàng xem xét thông tin bên trên một lúc lâu, nếu phải thị tẩm nhất định không thể thêm tất cả điểm vào một hạng mục, thế nhưng nhìn cả nửa ngày cũng

không tìm ra đường nào tốt. Nàng suy nghĩ một chút, nếu ngọc nhũ nồn nà (làn da) cùng phẩm quan quần phượng (nhân sắc) có trị số cao nhất thì coi hai mục này là điểm mạnh đi, về phần giọng nói cùng độ mềm dẻo xếp phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Quy củ thị tẩm khiến Yến An Quân nghe to cả đầu, cũng may phần lớn nàng có thể hiểu được, đơn giản là hầu hạ Hoàng Thượng thế nào cho tốt, mặc quần áo cho Hoàng Thượng thế nào, cả chuyện thị tẩm rốt cuộc là chuyện gì, sau đó một cung nữ nghiêm mặt nhét cho nàng một quyển sách, nàng mở ra nhìn lập tức đỏ mặt tía tai.

Thì ra cung phi trước khi thị tẩm cũng phải xem đông cung đồ?

Nàng không khỏi nhớ tới hai vị phi tử đầy hương vị thư hương trong hậu cung của Hoàng Đế – Nhân phi cùng Tĩnh phi, lẽ nào hai người như vậy cũng xem đông cung đồ?

Đối với nghi vấn của nàng, Lộc Nhi lại có vẻ tương đối hiểu kỳ: “Tiểu Chủ, bí hí đồ này mà một phần của thi thư, Nhân Phi nương nương cùng Tĩnh Phi nương nương đương nhiên đã xem từ lâu rồi, hay là... Tiểu Chủ không hiểu thị tẩm thế nào?” Bí hí đồ chính là đông cung đồ, chỉ là cách gọi của cổ đại khác hiện đại thôi.

Yến An Quân gật đầu, nàng quả thật không có nhiều nghiên cứu về thị tẩm. Nhưng mà... vật lộn thực chiến thì nàng xem không ít, không biết cái này có tính không?

Lộc Nhi hít một hơi khí lạnh, vừa đẩy nàng vào phòng tắm vừa hoảng sợ nói: “Tiểu Chủ tranh thủ lúc này xem nhiều chút đi, đừng để đến lúc đó lại quên phải làm thế nào.”

Yến An Quân cầm đông cung đồ, mở ra nhìn một chút, một nam một nữ nâng cái mông ấn cái lưng, nam tử dùng sức đụng về trước, nữ tử vòng eo quả thật thon thả, đáng người rất đẹp, có điều biểu cảm lại quá cứng nhắc. Nàng xem hai trang liền hết hứng, đông cung đồ cổ đại thật sự bảo thủ, quả nhiên xem cũng như không.

Nàng đặt đông cung đồ sang một bên, ngâm mình trong nước bắt đầu dùng điểm, trước mắt lập tức hiện ra một cái bảng tư liệu nửa trong suốt mới.

Độ mềm dẻo thân thể: 28 [Mục tiêu cuối cùng: uốn thân không trở ngại]

Độ da thịt nhẵn mịn: 59 [Mục tiêu cuối cùng: da như sữa bò]

Độ giọng nói nhu mỹ: 39 [Mục tiêu cuối cùng: quanh quần ba ngày, không dứt bên tai]

Độ đáng người mê hoặc: 65 [Mục tiêu cuối cùng: sáng mù mắt cầu Hoàng Đế]

Độ thân mật mục tiêu: 9 [Mục tiêu cuối cùng: câu được con rồng vàng]

Điểm mị lực còn lại: 0 (có thể phân phối)

Phần thưởng đặc biệt của hệ thống: Hồi Hồn Đan, Thẻ Biết Trước.

Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ: 0% (đang trong công tác thống kê...)

Lần này không dùng thùng mà tắm trong một cái bể rất lớn, phía trên mặt bể mạ vàng rải đầy hoa hương cừu, Yến An Quân đẩy cánh hoa ra vurun tay lên, da thịt ngâm nước non mềm trắng nõn như da em bé. Không lâu sau, cung nữ nối đuôi nhau vào đều mặc quần áo vải lụa mỏng, trên tay cầm dầu thơm, Lộc Nhi theo sát, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng, rồi thoáng chốc mờ to hai mắt.

“Tiểu Chủ... Ngài... Ngài...” Nàng ghé sát vào Yến An Quân, cẩn thận nhìn gương mặt bị hơi nước làm đỏ lên, nghi hoặc nói: “Không nhìn nhầm, đúng là Tiểu Chủ, sao lại thay đổi thế này?”

“Thay đổi cái gì?” Yến An Quân nghe mà như lạc trong sương mù.

Lộc Nhi chống má suy nghĩ một lát: “Chính là, nếu nói trước kia là nụ hoa chưa nở, thì giờ nở rồi.”

Nàng cau mày suy nghĩ, cố gắng tìm một từ để hình dung: “Không thể sánh bằng.”

Yến An Quân vuốt mặt nước, cánh hoa tan ra, nàng thấy rõ gương mặt mình dưới nước. Gương mặt này... Quả thật xinh đẹp hơn nhiều, vẻ mũm mĩm trẻ

con đều biến mất, đôi mắt vừa to vừa sáng, cánh môi căng mọng kiêu kiêu, tuy vẫn dựa theo cơ sở của gương mặt trước nhưng quả thật như lời Lộc Nhi nói, không thể sánh bằng.

Chẳng lẽ thêm điểm ở một hạng mục nào đó trên hệ thống là bao gồm cả bề ngoài?

Chỉ là, trong một đêm thay đổi nhiều như vậy có bị người ta nghi ngờ không?

Lộc Nhi gục đầu xuống: “Thì ra trước nay Tiểu Chủ vẫn che giấu dung nhan, chỉ là... Tiểu Chủ nghe nô tỳ một câu, vinh sủng ngày sau của Tiểu Chủ chỉ dựa vào ngày hôm nay, tốt nhất đừng che nấp dung mạo này. Theo nô tỳ thấy, Tiểu Chủ còn đẹp hơn vị Công Chúa Đoan Mộc kia không ít, nhất định có thể được Hoàng Thượng thương tiếc, sủng ái.

Nàng mấp máy môi, chỉ “ừ” một tiếng. Thật ra, nàng muốn nói đây chỉ là ngoài ý muốn, nàng hoàn toàn không dùng loại kỹ thuật hóa trang nào để che dấu sắc đẹp.

Trước mặt Hoàng Đế đương nhiên phải bày ra những mặt tốt nhất, điều này nàng hiểu.

Tắm cánh hoa xong lau người, Yến An Quân dù có chút xấu hổ nhưng vẫn đứng cảm tử trong nước đứng lên. Chẳng phải là trần truồng thôi sao? Bị cung nữ nhìn cũng không mất miếng thịt nào. Cũng may nàng chỉ cần phơi ra một lúc, ba cung nữ lập tức giúp nàng lau khô thân mình.

Một cung nữ than: “Làn da của Tiểu Chủ thật đẹp.”

Yến An Quân nheo gương mặt ngâm tắm trắng mịn một cái, quả thật là non mịn hơn không ít, nàng nhớ mục tiêu cuối cùng của độ da thịt nhẵn mịn là da như sữa bò, nay xem ra nhất định sẽ không mọc lông bò toàn thân, mà trắng nõn như sữa bò thôi...

Thời gian thị tắm tuy nói là buổi tối, thật ra năm, sáu giờ chiều đã phải xuất phát.

Lúc này ánh sáng vừa tắt, mặt trời còn chưa hoàn toàn xuống núi, ánh trăng còn chưa lên, phía sau nàng mọi người vội vàng vàng búi tóc cho nàng. Nói đến búi tóc cũng rất chỉ là nhiều chuyện phải để ý, trên đầu không thể mang quá nhiều trang sức, nhiều lắm chỉ dùng một cây trâm cố định toàn bộ tóc lên thôi.

Da đầu nàng bị kéo căng, trên người chỉ mặc sa y nửa trong suốt, may là trên đường đi còn có áo choàng rộng che đậy thân thể. Tú Ngọc Cung cách Dưỡng Tâm Điện rất xa, gần như đi ngang qua nửa hoàng cung, nàng cầm đèn cung đình tận lực bước nhanh, một đám cung nữ phía sau nàng cũng hơi tăng tốc.

...

Bên trong đèn tường cửu long phát ra mây bông hoa lửa “tách tách”, tấu số nội thị thu tới chất đồng trên bàn, Thiệu Tuyên Đế vẻ mặt lạnh lùng, chăm mục Tiểu An Từ đã mài sẵn, chấp bút viết vài chữ rồi ném tấu chương trong tay sang một bên, cau mày bực bội không ra tiếng.

Khi phê duyệt tấu chương hần chưa bao giờ nổi giận, thế nhưng nếu thật sự tức giận sẽ tự mình hờn dỗi, không nói câu nào.

Khang Quảng Lăng này không thể tin, xem ra nên đổi người khác!

Trước kia cho rằng người này có học thức, nhân phẩm coi như tốt, không ngờ làm quan liền bắt đầu lộ bộ mặt thật, yêu tiền tài chút không sao, hần cũng nhắm một mắt mở một mắt, nhưng nay ngay cả bạc triều đình phát cứu trợ thiên tai cũng dám tham ô hơn một nửa, coi như lột mũ cánh chuồn trên đầu xuống cũng không quá đáng.

Đèn tường cửu long lại vang lên một tiếng “tách”.

Sắc mặt Hoàng Đế từ hờn dỗi biến thành tái mét.

Tiểu An Từ cẩn thận thay đổi một chén trà: “Hoàng Thượng, trắc điện đã chuẩn bị xong rồi, hôm nay có cần Yến Tiểu Chủ thị tắm nữa không ạ?”

Thiệu Tuyên Đế nao nao, xoa huyệt thái dương: “Là cô con gái của Yến Đạo Bình phải không? Tên là gì?”

“Chuyện này nô tài cũng biết một chút, Yến Tiểu Chủ tục danh là An Quân.”

Thiệu Tuyên Đế từ ghế rồng vàng rồng đứng thẳng dậy, trực tiếp đi vào cửa hồng Dưỡng Tâm Điện: “Không tệ, cái tên rất hay.” Nhớ tới ngày kia ở thành Kiều Châu, nữ tử đứng giữa tướng sĩ của hần như một cây thược dược, quả thật có thể nhận cái tên này.

Tiểu An Từ thổi tắt đèn tường cửu long, vội vã chạy chậm theo Hoàng Thượng nhà mình.

Giao mùa xuân hạ, dù gió thổi tới cũng là gió mát, Thiệu Tuyên Đế vừa nhìn những chuyện xấu xa trên tấu chương xong, lúc này trong lòng càng bực bội, mặt lạnh đi trên hành lang.

Dưỡng Tâm Điện chia làm chính điện, nội điện cùng trắc điện.

Khi Hoàng Thượng gọi thị tắm, tất cả phi tử đều trực tiếp vào trắc điện chờ.

Thiệu Tuyên Đế mặc một thân màu vàng rất bắt mắt, Lộc Nhi từ xa đã thấy, vội vã kéo nàng: “Tiểu Chủ, nhất định đừng căng thẳng, Hoàng Thượng tới ngay rồi, ngài còn nhớ động tác trên bí hí đồ không?”

Yến An Quân thấy trán nàng vã mồ hôi, trong lòng không khỏi buồn cười.

Động tác trên đong cung đồ kia nếu dùng thật là hồng, hình ảnh trúc trắc như thế thực hiện chắc cũng chẳng có cảm giác gì. Trong lòng nàng nghĩ vậy, ngoài mặt lại không hiện ra, chỉ đành xấu hổ gật đầu: “Sẽ không quên.” Tuyệt đối sẽ không quên những AV kinh điển đã làm bạn với nàng nhiều năm.

Áo choàng trên người nàng đã bị cởi ra từ lâu, một nửa tóc đen buông trên vai, khi nàng còn đang băn khoăn có nên cầm ấy quyền sách giả bộ làm nữ thanh niên văn nghệ hay không, phía sau đã truyền tới tiếng bước chân, sau đó là tiếng quỳ xuống dập đầu, nàng vội vã xoay người cúi đầu nhẹ giọng nói: “Tỳ thiếp bái kiến Hoàng Thượng.”

Một đôi giày màu đen thêu chỉ vàng xuất hiện trước mặt, sau đó một đôi tay vươn tới, âm thanh lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu: “Dậy đi.”

Yến An Quân xấu hổ đỏ mặt, đặt tay vào bàn tay to lớn của người trước mặt, bàn tay lập tức bị bao vây bởi cảm giác ấm áp. Khi chậm rãi đứng dậy, nàng nhận cơ hội nhìn hẩn một cái, lần thứ hai xác định anh chàng này chất lượng rất tốt, mặc kệ là đôi mày kiếm, cái mũi cao thẳng hay đôi môi mỏng hơi mím lại đều cực kỳ hợp thẩm mỹ quan của nàng.

Đem đầu tiên cho người đàn ông thế này, không tính lỗ vốn. . .

Thiệu Tuyên Đế nhìn nữ tử trước mặt, không hiểu sao luôn cảm thấy hình dáng nàng giữa sáng và tối nay có chút bất đồng, lúc này tiểu mỹ nhân như bông thực được nở rộ, dưới ánh nền chói mắt càng xinh đẹp động lòng người.

Bàn tay nhỏ bé trong tay hẩn trắng mịn đến khó tin, nếu không thật sự nắm lấy, chỉ sợ hẩn sẽ không cho rằng trên đời có làn da đẹp như thế. Quả thật hơn xa những cung phi khác, thậm chí công chúa như Đoan Mộc Quân cũng không bằng.

Thiệu Tuyên Đế trong lòng động dậy, cánh tay dài vươn ra liền ôm tiểu mỹ nhân vào lòng, hít sâu một hơi sau tai nàng, trầm giọng nói: “Đã học được hầu hạ trẫm thế nào chưa?”

Yến An Quân không ngờ hẩn sẽ hỏi chuyện này, đành gượng gạo nói: “... Học rồi ạ.”

Thiệu Tuyên Đế cười nhẹ một tiếng, dường như thấy một thân thoải mái của nữ nhân này ngay cả cảm giác bức bối khi xem tấu chương vừa nãy cũng tiêu tán không ít, chỉ cảm thấy bất luận là xúc cảm hay hương vị đều tốt đến thần kỳ.

“Nếu học được rồi thì thực hành đi.” Thiệu Tuyên Đế dựa lên giường: “Hôm nay trẫm không muốn động, ngươi tới đi.”

Ngươi có thể lười thêm một chút nữa không?!

Yến An Quân trong lòng dương nạnh múa vuốt hẩn không thể cào nát bộ mặt tình xảo của vị Hoàng Đế này. Ngươi bảo một thiếu nữ ngây thơ chủ động xoa xoa nắm nắm ngươi? Ngươi quá là vô lương rồi!

Nàng cố gắng nhắc bản thân bình tĩnh, coi như xem một bộ phim thôi, không có gì hết. Hai tay nàng vịn lên cổ hẩn, vừa cời nút áo hẩn vừa khiêu khích như có như không, một nút, hai nút... Đầu ngón tay nàng cách áo trong lơ đãng lướt qua điểm đỏ trên ngực hẩn, hẩn lòng cảm thấy hô hấp người đàn ông phía trước thay đổi.

“Ngươi cố ý.” Thiệu Tuyên Đế cảm bàn tay nhỏ đang làm loạn của nàng, không đổi sắc nhìn nàng: “Ngươi quá chậm, trẫm giúp ngươi.” Dứt lời, hẩn khiêng nàng đặt lên giường, sa móng mềm nhẹ bị xé nát, chà đạp không ra hình thù, bộ váy áo vốn nửa trong suốt nay ngay cả che đậy cơ bản nhất cũng không được.

Cảnh xuân trước ngực nàng hiện hết, vì độ đáng người mê hoặc đã tăng đến 65 điểm nên hai đoàn bạch ngọc nhỏ nhỏ đã biến lớn khách quan hơn, loại mê hoặc mơ hồ này là vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Thiệu Tuyên Đế không hôn nữ nhân, cho dù nữ nhân có đẹp thế nào hẩn cũng không thềm dùng miệng hôn, bởi vì hẩn là Hoàng Thượng, là Đế Vương, tất cả mọi người nên đặt hẩn lên đầu. Thế nhưng lúc này nhìn nữ nhân áo rách quần manh trên giường, cổ họng hẩn gật gật, ánh lửa trong mắt bùng cháy.

Yến An Quân nâng người, chậm rãi kéo áo trong mỏng xuống, bàn tay nhỏ bé non mềm run run bắt lấy ống tay áo của nam nhân, đôi mắt như phủ một

tàng hơi nước mỏng như cánh ve, mơ màng lại xinh đẹp. Thiệu Tuyên Đế dời bước chân đến gần, ánh mắt tuy nhiễm tình dục lại vẫn muốn chế nhạo: “Trước đây chưa từng xem bí hí đồ? Hử?”

“Giờ học rồi dùng luôn được chưa?” Nàng nghiêng người đi, bĩu môi: “Lẽ nào Hoàng Thượng không thích?” Trong lòng lại lăm lăm, nhất định kẻ đáng giết nghìn đao nào đó nói chuyện nàng chưa từng xem đông cung đồ cho người này biết, vừa rồi người này bảo nàng hầu hạ rõ ràng muốn xem nàng xấu hổ, may là tuy nàng chưa từng xem đông cung đồ lại xem mấy thứ video nào đó có sức học tập lớn hơn nhiều.

Dùng thân thể để mê hoặc sắc dục thôi ấy mà, ai chẳng biết.

“Trẫm rất thích.” Thiệu Tuyên Đế nhìn nàng chăm chăm, xoay người lên giường, trực tiếp đặt nàng bên dưới, hơi thở nóng bỏng phả ra trên cổ nàng tạo thành một hình tròn đỏ hồng.

Yến An Quân cầm tay hắn, hàm răng ấn lên đầy một dấu răng mờ mờ.

Người kia là Hoàng Thượng, từ nhỏ được hầu hạ đã quen, nếu thật sự hầu hạ hắn theo quy củ hắn sẽ không cảm thấy thú vị, hơn nữa nàng cũng không thích. Nàng không muốn đem đầu tiên của mình rớt rề sợ hãi như thế, nàng một câu “mong quân thượng tiếc”, chàng hung hăng phát tiết là xong. Vì vậy bất kể xuất phát từ tâm tư gì, hai người đều có thể tận hưởng là không thể tốt hơn.

Thiệu Tuyên Đế kinh ngạc nhìn dấu răng trên tay, hơi mờ, rất nhỏ, cũng không đau, lại khiến hắn ngứa đến trong lòng, hắn nhéo da thịt non mọng của người dưới thân một cái, hô hấp càng thêm gấp. Nền trong trắc điện càng đốt càng sáng, hắn xé mở sa y chúm mắt, lọt vào tầm mắt là dáng người là lướt gợi cảm, thân thể thiếu nữ này... hương vị ngọt ngào ngon miệng đến kinh người.

“Được lắm” Hắn vuốt ve bộ ngực đầy đặn, đè hạ thân xuống mở đôi chân mềm mại thẳng tắp, cách lớp vải màu vàng chỗ kia nóng lại cứng đến thần kỳ.

Nàng giật mình, tò mò vươn cái chân xinh xắn đá chạm vào chỗ đang phồng lên kia, quả nhiên nghe được người nào đó phía trên rên lên.

“Đừng lộn xộn.” Bàn tay Thiệu Tuyên Đế mạnh mẽ bắt được chân nhỏ của nàng, đẩy lên trước ngực, chèn ép hai nắm bạch ngọc hơi biến hình.

Không có sa mỏng che, nơi thiếu nữ nửa khép nửa mở dưới chân càng hiện ra vẻ mềm mại.

Thiệu Tuyên Đế khàn giọng nói: “Cởi quần áo cho trẫm”

Nàng dịu dàng cười, gương mặt xinh đẹp toát ra vẻ mỉa mai: “Chỉ cần Hoàng Thượng không chê tỳ thiếp tay chân vụng về là tốt rồi.”

Trên thực tế, so với cung nữ mà nói, nàng có thể xem như vụng về, có điều lúc này, tay cung nữ cùng bàn tay mon trớn của nàng có hiệu quả hoàn toàn khác biệt... Mỗi một viên cúc áo bị cởi ra, người phía trên đều có xu hướng bị trêu chọc đến phát điên, cho đến khi nàng chậm chạp cởi cúc áo cuối cùng.

Thiệu Tuyên Đế mặt lạnh cầm một ống tay áo, giờ tay ném đi, ngoại sam màu vàng hoàng kim bay tán loạn trong phòng như bướm, bao trùm lên cả hương trong phòng.

“Người đứng là yêu tinh chuyên gây vò người khác.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt như hận không thể ăn sống nàng. Nàng hất mấy lọn tóc là tả, xoay người lăn sang một bên, âm ức không gì sánh được: “Nếu Hoàng Thượng không thích tỳ thiếp thì tỳ thiếp ngủ một mình vậy.”

“Người cho là hiện giờ người còn lựa chọn khác sao?” Hắn cầm tay nàng đặt lên nguồn nhiệt dưới thân hắn, đôi mắt vốn sâu như hồ nước hiện lên vẻ mê hoặc nào đó, hắn dụ dỗ: “Ngoan, sờ nó chút đi.”

“Sờ một chút có thưởng gì không?” Yến An Quân bĩu môi, tay tuy cảm tính mạng hắn lại không chịu chuyển động, mặc cho thứ trong tay càng ngày càng lớn.

“Sờ một chút trẫm sẽ thăng vị cho người.” Thiệu Tuyên Đế cười lạnh một tiếng, thân thể tuy động tình nhưng trong lòng rất tỉnh táo, nữ nhân bên cạnh hắn không phải đều như vậy sao, chắc hẳn người dưới thân cũng không ngoại lệ.

Nàng lắc đầu, bất mãn nói: “Ta không thèm thăng vị.” Đêm đầu tiên không muốn khiến bản thân tiếc nuối, một khi tình dục đi liền với lợi ích sẽ không còn thuần khiết, nàng ngây ngô nhìn về phía hắn: “Ta sờ một chút ngài liền hôn ta một cái được không?”

Hắn ngẩn ra, nhìn nàng thật sâu: “Được.”

Nàng không biết tâm tình trong mắt hắn là gì, cũng không rõ suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ tận sức muốn lấy lòng người phía trên. Bởi vậy có thể tưởng tượng, kết quả rất khả quan. Nàng dựa theo kinh nghiệm đã thấy cẩn thận vuốt ve vật trong tay, Thiệu Tuyên Đế mừng rỡ than, quả nhiên cúi xuống bắt đầu hôn nàng, bắt đầu từ ngực, sau đó là cổ, rồi đến đôi mắt.

Tay nàng mỗi nhử, hắn lại càng lớn hơn. Cách áo trong, nàng thấy rõ thứ phồng lên kia đã lướt qua tay nàng, chậm rãi để sát vào giữa hai chân nàng.

Nàng khẽ cắn môi, tách hai chân ra, giờ lên quần lấy thắt lưng nam tử, dùng bắp đùi mềm mại ma sát khỏi nguồn dục vọng của hắn. Áo trong của hắn nhăn nhúm hết sức, có điều không hề giảm bớt mỹ cảm, người này hiển nhiên là thiên chi kiêu tử, ngay cả trên giường cũng cao quý đến khó tin. Đôi môi mỏng của hắn hé mở, trong đó tràn ngập hương trà thoang thoảng, nàng nâng gương mặt để sát vào hắn, ngửi hương vị kia: “Thơm quá.”

“Ngươi...” Thiệu Tuyên Đế tròn mắt bị đôi môi mềm mại đánh lén, hắn đột nhiên phát hiện môi hôn môi cũng không phải một việc khó tiếp nhận...

Vì vậy, Hoàng Đế đại nhân dám nghĩ dám làm vừa dùng nguồn nhiệt ma sát phía dưới, vừa dùng một tay nâng cái gáy thiếu nữ, làm sâu hơn cái hôn này. Đầu lưỡi hai người chạm nhau, thiếu nữ nhúc nhích cái lưỡi thom mềm càng khoi lên hứng thú nồng hậu của Thiệu Tuyên Đế.

Dưới giường đã chất đống phần lớn quần áo bị xé rách, Thiệu Tuyên Đế cũng cời sạch từ lúc nào, thân thể trần của đàn ông còn gọi cảm hơn cả lúc mặc quần áo, nàng dùng hàm răng trắng bóc cắn bờ vai của hắn, cảm nhận bắp đùi không ngừng bị ma sát, bất mãn thì thào một tiếng.

Tiếng kêu như tiếng mèo kêu khiến nam nhân ngửa ngáy trong lòng, hận không thể phát tiết toàn bộ cất chứa trong thân thể ra.

Thiệu Tuyên Đế khẽ cười một tiếng, bàn tay đỡ gáy nàng hơi dừng: “Chờ không được? Trăm còn rất lâu nữa cơ.”

Yến An Quân nhếch môi cười: “Thật sao?” Nàng nâng mông lên, vui nguồn nhiệt của hắn vào càng sâu giữa hai chân: “Thế này thì sao?”

Thiệu Tuyên Đế thở hổn hển, cắn một điểm trước ngực trái của nàng: “Đây là nghiêm phạt.” Hắn bị trêu chọc lần nữa khiến thật sự không nhịn được.

Hắn nâng mông nàng, da thịt chạm vào tay trắng mịn đến kinh người, Thiệu Tuyên Đế bình tĩnh tâm thần, tay trái đỡ hạ thân nhắm vào đóa hoa, đụng mạnh vào. Nàng nức nở một tiếng, trên mạng nói không sai, lần đầu tiên đau chết được. Cảm nhận dưới thân chảy ra chất lỏng, cơn đau khiến chỗ xử nữ dưới thân nàng bất giác co rút, có điều ở giữa xem vào một vật cứng, nên càng co rút chỗ kia lại càng chặt.

Tiếng đập cửa “bụp bụp” vang lên, giọng nói của An công công đột nhiên xuất hiện, chỉ nghe hắn run rẩy nói: “Hoàng Thượng, Vinh Dung Phi nương nương trong ngực khó chịu, cung nữ của Dung Phi nương nương mời Hoàng Thượng qua xem.”

Yến An Quân nghe được tiếng ngoài cửa nhất thời hừ một tiếng, mạnh giật thân thể lại, xoay người sang một bên, không để ý đến hắn.

“Cút!”

“Vâng.” Giọng nói của An công công lập tức vang lên.

Thiệu Tuyên Đế ghen một hơi, chuyện ngoài cửa vào tai phải ra tai trái, Dung Phi? Một nữ nhân chỉ biết đến lợi ích mà thôi! Dung Phi sinh bệnh thì đi tìm Ngự Y, tìm hắn làm gì?!

Nữ nhân hậu cung tranh đấu hắn tuy mặc kệ nhưng không có nghĩa hắn không biết, tranh giành tình cảm mà thôi, hôm nay hắn chỉ sùng hạnh một Tiểu Chủ, Dung Phi đúng là chuyện bé xé ra to.

Thiệu Tuyên Đế nhìn cô bé trắng mịn dưới thân dùng cái mông đối diện mình, trong lòng nhất thời mềm mại, thấp giọng an ủi: “Đêm nay ai gọi trăm cũng không đi.”

Lúc này Yến An Quân mới bấu cái miệng nhỏ, chậm rì rì quay lại.

Thiệu Tuyên Đế lần thứ hai cảm súng ra trận, sáng khoái chuyển động trong đóa hoa ấm áp, mỗi lần đụng vào chỗ sâu nhất, ngẩng đầu, mồ hôi sẽ nhỏ giọt trên mặt nàng.

Nghỉ một lát, hắn lại lật thân thể nàng, chuyển động càng thêm mãnh liệt, vòng eo nàng cũng di chuyển theo hắn, trong cổ họng không khỏi kêu hai tiếng, sau đó âm thanh càng lúc càng lớn, tiếng nam nhân gầm nhẹ quanh quần trong điện thật lâu.

Nghe nói đây gọi là “gọi giường”.

...

An công công ngoài cửa che miệng ngáp, hắn chuyển phát trần từ tay trái sang tay phải, nhìn sắc trời, trong lòng rất nghi hoặc. Bình thường lúc này Hoàng Thượng nhất định đã đi ra, hôm nay... nghe tiếng gầm truyền ra từ trong điện, An công công sờ cằm, Hoàng Thượng đối với vị Yến Tiểu Chủ này quả thật bất đồng.

“An công công... Chuyện kia... Hoàng Thượng nói sao?” Cung nữ Bích Châu của Dung Phi nôn nóng đứng ngoài cửa.

“Hoàng Thượng nói ‘Cút!’”, ta nói ngươi này cung nữ, không phải chúng ta trách gì ngươi, nhưng lúc này dám tới quấy rối Hoàng Thượng, ngươi có mấy lá gan thế hả? Đừng tưởng có Dung Phi nương nương ở sau là ngươi có thể không để ý trường hợp, Dung Phi nương nương này đến cùng còn phải dựa vào Vạn Tuế gia chúng ta kia kia.”

An công công thần nhiên nói: “Được rồi, ngươi đi xuống đi, cứ về bẩm báo thật với Dung Phi nương nương là được.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Vâng.” Nghe An công công nói xong, Bích Châu đành khom người, uất ức cắn môi, một lát sau mới chần chờ bước từng bước đi xa.

An công công vậy phát trần, xoay hướng khác đứng, tiếp tục nghe góc tường.

Lộc Nhi đứng ngoài điện cùng An công công, nghe âm thanh bên trong sắc mặt đỏ bừng, tuy trước đây nàng luôn cố vũ chủ từ nhà mình xem bản bí hí đồ kia, nhưng cũng không rõ về loại chuyện này, vừa rồi nghe tiếng chủ tử kêu càng hoảng sợ.

May mà nàng không tự ý vào xem.

...

Hương đàn hương mềm rũ xuống một vòng rồi tiêu tán giữa không trung, ánh nến vẫn chưa tắt nên có thể thấy rõ bóng người trong phòng, trong đó bay lượn hơi thở dâm loạn.

Thân thể cao gầy mạnh mẽ của Thiệu Tuyên Đế ôm thiếu nữ mềm mại chuyển động lên xuống, mồ hôi thấm ướt chăn tằm ti trải trên giường, hân cầm eo nhỏ chưa đầy một vòng tay động thân một cái, đưa mình vào sâu trong đóa hoa, cảm giác ấm áp ướt át khiến hân ngứa ngáy tận sâu trong lòng, cuối cùng khi đầu óc trống rỗng, một luồng dịch trắng nhảy mắt phun vào trong hang sâu.

Thân thể Yến An Quân không khỏi run lên, luồng dịch này dính liền nơi giao hợp của hai người với nhau.

Gương mặt Thiệu Tuyên Đế dán trên làn da thiếu nữ nhẵn mịn, gần như muốn ngừng mà không được. Cẩn thận đếm ra, hậu cung lớn nhường này mà không ai có thể phù hợp với hân đến thế, loại hăng hái vui vẻ này không chỉ là sự hòa hợp trong tình dục, mà càng giống giao hợp càng sâu. Hân nhắm mắt nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đen của thiếu nữ xinh đẹp.

Có điều lúc này tâm tư thiếu nữ không ở đây, cho nên cũng không hề có phản ứng với cái hôn này.

Yến An Quân nghe tiếng hệ thống trong đầu, đột nhiên cảm thấy cố gắng của mình không uổng phí... Cơ mà tiếng [beep —] phía sau là thế nào nha!

[Tinh! Hoàng Đế cùng ngài lần đầu mây mưa, điểm mị lực +30. Đánh giá hữu nghị: thân ái, bạn không thuần khiết nha ~[beep —]]

Thần linh nói, một khi sinh vật loài người ăn uống no đủ bắt đầu có những hứng thú đáng ghét.

“Người không trách trăm sao, dù sao phụ thân người...” Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế nặng nề.

“Nếu cha ta chết trận sa trường, ta đương nhiên sẽ oán hận Cao Thú, nhưng... Ông ấy lại bị hoàng thất Đại Cật ban cái chết.” Về mặt cô gái có chút hoảng hốt.

Thiệu Tuyên Đế rất hài lòng với cách nói này.

Vốn là vậy, hân cũng không thể hứng nước bắn thay Đại Cật.

Thiệu Tuyên Đế nhìn tiểu nữ nhân ngăn người trước mặt, bất mãn cắn vành tai xinh đẹp của nàng, nhìn thiếu nữ vì bị đau mà anh mắt ngập nước hơi tức giận, hân gờ tay ôm tiểu mỹ nhân đầy lòng, mặt mày dần dần thả lỏng, cẩn thận nhìn đúng là rất đẹp: “Vì sao không muốn thăng vị? Lễ nào ngay cả thứ trăm ban thưởng người cũng không muốn?”

Yến An Quân chạm phải lồng ngực nóng hổi, suy nghĩ một chút bỗng nâng người dậy nhìn vào hai mắt hân: “Hoàng Thượng, thật ra, ta... không muốn thăng vị, nếu Hoàng Thượng thích ta, dù ta chỉ là một Tiểu Chủ cũng sẽ để ta trong lòng. Nhưng nếu Hoàng Thượng không thích ta, lời vọng ngôn, dù ta có vị phân cao tới Hoàng Quý Phi hay càng tôn quý hơn thì lại thế nào?” Lời nàng nói ngay cả tự xưng cũng quên sửa, càng giống một cô nương nhỏ tuổi.

Nếu không có hân, dù tôn quý đến vị trí Hoàng Quý Phi, thậm chí là Hoàng Hậu cũng buồn tẻ vô vị như nhau?

Hân bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt lảng động thần sắc nàng xem không hiểu.

“Trước kia ta thường nghĩ, nếu ta gả cho một người nhất định phải tìm người thật lòng yêu ta, ta sẽ thương hân còn hơn sinh mệnh của mình, sau này chúng ta sẽ nắm tay đến già, dù cơm rau dưa cũng vui vẻ chấp nhận. Chỉ là bây giờ...” Gương mặt thiếu nữ phủ một tầng phấn hồng nhàn nhạt.

Một khắc sau, hơi thở mang theo mùi hương nam tính hôn nhẹ lên cánh môi nàng, như đang tỉnh tê tê về.

Ánh nến trên bàn chớp lên hai cái.

Những lời này của Yến An Quân tuy vì cố sùng, thật ra cũng có hơn phân nửa là thật.

Nếu không có lần xuyên qua này, nàng nhất định sẽ tìm một người đàn ông mình yêu để gả, sinh con sinh cái, sau đó bình thân qua cả đời. Có lẽ không có tình yêu oanh oanh liệt liệt, thế nhưng nếu có thể bên nhau cả đời cũng đủ rồi.

Thiệu Tuyên Đế vỗ về cái lưng trơn bóng của thiếu nữ, thấy vẻ mặt thất thần của nàng không giống làm bộ, trong lòng không ngừng chấn động vì lời nói của nàng. Ngày trước, người vì nịnh hót hắn mà hoa ngôn xảo ngữ nhiều không đếm hết, dù chỉ là một suy nghĩ đơn giản cũng phải vòng vèo bày, tám lần, chưa từng có ai ghé vào tai hắn nói ra suy nghĩ bản thân thế này.

Hắn nắm lấy vòng eo của Yến An Quân, ôm vào lòng, xoay người đứng lên, bước trên thảm lông dày, hắn cúi đầu nói: “Trẫm cho phép ngươi hôm nay coi trẫm như phu quân bình thường.”

Yến An Quân yên lặng cuộn thân mình trong lòng hắn, ưm một tiếng như mèo con, nhẹ đến gần như không nghe được, có điều từ mặt đến cổ đều đỏ hồng. Nàng vui đầu trước ngực hắn, ngập ngừng gọi một tiếng “phu quân”.

[Tĩnh! Độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu tăng thêm hai mươi điểm, độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu sửa thành hai mươi chín điểm, thưởng cho điểm mị lực có thể phân phối +20. Đánh giá hữu nghị: [ngắn người]]

Trong trắc điện của Dưỡng Tâm Điện luôn chuẩn bị một bể nước nóng, ngày trước sau khi Thiệu Tuyên Đế sủng hạnh phi tử xong luôn cảm thấy trên người ô ứ, nhất định muốn tắm rửa một phen, sau đó hắn quay về chủ điện ngủ. Hôm nay, là lần đầu tiên từ khi chào đời hắn ôm nữ nhân đi tắm, chỉ vì những lời nàng đã nói.

Thiệu Tuyên Đế thở dài một hơi.

Mà thôi, coi như bồi thường vì bắt nàng vào cung đi. Nếu không có sự can thiệp của hắn, có lẽ nữ nhân này thật sự có thể thực hiện nguyện vọng của nàng, tìm một nam nhân yêu nàng để gả, sinh con sinh cái, sống bình thường.

Chỉ là...

Ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt Thiệu Tuyên Đế, cho dù khi hắn biết được suy nghĩ của nàng từ trước cũng tuyệt đối không để nàng thực hiện! Vuốt ve da thịt non mềm trong lòng bàn tay, nữ tử thế này chỉ có thể thuộc về hắn!

Thiệu Tuyên Đế cất bước vào bể, nước còn ấm. Làn da Yến An Quân tiếp xúc với nước nóng, vết xanh tím trên người càng rõ ràng, Thiệu Tuyên Đế cau mày nhìn dấu vết trên người nàng, rõ ràng hắn không quá dùng sức, sao lại xanh tím nhiều thế này?

“Đau.” Vết thâm rất đau, nữ nhân trong lòng hắn như chơi xấu ôm cổ Thiệu Tuyên Đế, không cho hai tay hắn sờ lung tung, hai chân thì quăn quanh hông hắn dưới nước, hạ thân Thiệu Tuyên Đế bị kích thích lại dựng thẳng lên.

Trong lúc ý loạn tình mê, lại một vòng triển miên khác.

...

Quần áo rách vạt đầy đất, bào phục màu vàng cùng cái yếm trắng của con gái quăn lấy nhau, trên áo trong còn mơ hồ thấy được vết dịch trắng, An công công thấy tình cảnh này gần như nháy mắt có thể tưởng tượng ra tình hình chiến đấu kịch liệt tới qua.

Dù không thấy đồng quần áo tán loạn này, chỉ nghe âm thanh kéo dài từ tối qua đến tận gần sáng ước chừng đã biết được.

Chắc, vị Yến Tiểu Chủ này lại có thể châm ngòi thú tính của Hoàng Thượng? Trong số hậu phi là số một đấy nha!

An công công cẩn thận ghi nhớ Yến Tiểu Chủ này, say này gặp phải giúp đỡ nhiều một chút, nói không chừng vị này có thể dựa vào vinh sủng trên long sàng mà lên tới chức vị cao cũng nên.

“Hoàng Thượng, đến giờ lâm triều rồi ạ.”

An công công nhẹ chân tới gần giường lớn buông màn rèm, cách màn khẽ gọi.

“Giờ nào rồi?” Trong sa mùng truyền ra một giọng nói quen thuộc có ý hạ thấp.

An công công vội vàng càng dè thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, đã canh năm rồi ạ.”

Trong màn lay động một lúc, mơ hồ truyền đến một giọng nữ mềm mại, âm thanh kia mềm đến mức có thể gãi vào tim.

An công công lui về sau hai bước cúi đầu, trầm nghĩ chẳng trách Hoàng Thượng không muốn bỏ đi, âm thanh như vậy... ngay cả một thái giám như hắn nghe cũng thấy ngứa ngáy. Trong màn, chỉ nghe thấy tiếng hôn ướt át xen lẫn tiếng nỉ non, sau đó nữ nhân mơ hồ nói câu gì đó, Hoàng Thượng nhà mình liền nói: “Ngaoan, bỏ cái chân để phu quân ra, phu quân phải vào triều.”

Phu quân...

An công công toàn thân phát run.

Tiếng loạt xoạt dần ngừng lại, màn bị người bên trong vén lên, Thiệu Tuyên Đế trần truồng đi ra. An công công đang định treo màn lên móc bàn long, Thiệu Tuyên Đế khoát tay áo nói: “Nàng còn ngủ ở trong, đừng âm ỉ nàng, thu dọn xung quanh đi.”

“Vâng.” An công công càng cúi thấp đầu, vừa rồi tự xưng “phu quân”, giờ còn dịu dàng như thế, sẵn sốc như thế, ngây thơ như thế... vẫn là Hoàng Thượng hần hủu hạ mười mấy năm sao? Hoàng Thượng thật sự không bị đánh tráo?

Cung nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu nối đuôi nhau vào, thay một bộ long bào hoàn hảo cho Thiệu Tuyên Đế, khi đi còn cấp tốc thu dọn quần áo rách trên đất không còn một mảnh, Thiệu Tuyên Đế chỉnh lại tay áo, đi tới cửa quay đầu lại nhìn sa môn còn im lặng, qua lớp màn có thể mập mờ thấy một tiểu mỹ nhân nằm trong.

Lộc Nhi ngoài cửa với cặp mắt thâm thỉ đi tới, thấy Hoàng Thượng còn chưa lâm triều vội vã quỳ xuống hành lễ.

“Nô tỳ bái kiến Hoàng Thượng.”

“Dậy đi, người là cung nữ Tú Ngọc Cung?”

“Chính là nô tỳ.”

“Cẩn thận hầu hạ chủ tử nhà ngươi, nhớ bảo Ngự Thiện Phòng đưa đồ ăn sáng tới, lúc nào nàng dậy liền mang tới.” Thiệu Tuyên Đế vô cảm sai bảo, giọng nói lại bất giác nhẹ nhàng hơn.

Lộc Nhi vội vã đáp lời.

Thiệu Tuyên Đế cùng một đám nội thị từ từ đi xa, Lộc Nhi nhanh chân vào phòng xem chủ tử nhà mình, vừa tới bên giường đã phát hiện Yến An Quân đang chậm rãi ngồi dậy, trên người đầy vết xanh tím, nhìn kỹ mới phát hiện những dấu vết này phần lớn là dấu hôn, Lộc Nhi vui mừng nói: “Cuối cùng chủ tử cũng gặp lúc mây tan trăng sáng, ngài không nhìn thấy vừa rồi Hoàng Thượng đối với ngài rất cẩn thận sẵn sốc, nói không chừng lần này chủ tử có thể được vị phân cao một chút cũng nên.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Trên chân tâm ti mềm mại, Yến An Quân dựa bên giường, gương mặt tinh xảo đỏ ửng, nàng chậm chạp gỡ sợi tóc trên vai: “Lộc Nhi, thu dọn đi, chúng ta trở về.”

“Nhưng Hoàng Thượng nói...” Lộc Nhi bỗng mở to hai mắt, theo nàng thấy, ở Dưỡng Tâm Điện thêm một giây là thêm một phần vinh sủng. Không phải Lộc Nhi ngu ngốc, mà đây là truyền thống bất thành văn trong hậu cung, phụ nữ từng thị tẩm có ai không mảy mò dùng đẳng chân mới không cam lòng rời khỏi đây?

Hai ngày vừa qua Yến An Quân đương nhiên cũng được Lộc Nhi phổ cập tri thức trong cung, có điều phần hư vinh này để dành cho người khác đi, nàng tới trong cung không phải vì vinh quang gì, nàng chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ thôi. Nay trong Dưỡng Tâm Điện không có Hoàng Thượng, nàng còn ở đây làm gì?

“Nghe ta, Hoàng Thượng nói vậy nhưng trong lòng không muốn ta làm vậy đâu.” Yến An Quân thần nhiên nói.

Người hoàng gia vô tình là điều đương nhiên, nếu nàng được chiều sủng, chính là phạm vào tối kỵ.

“Vâng.”

Lộc Nhi gật đầu, cái hiểu cái không, ước chừng vẫn không rõ vì sao chủ tử nhà mình phải trở về ngay bây giờ. Thế nhưng Lộc Nhi không hiểu không có nghĩa người khác không hiểu, mấy công công ngoài cửa nghe thấy rõ ràng lời nàng nói, những người này đều thành tinh, người nào người nấy trong lòng nhiều góc ngách, thăm nghĩ vị Yến Tiểu Chủ này ngược lại nhìn lâu dài hơn người khác một chút.

Yến An Quân từ trong tay Lộc Nhi nhận lấy một bộ sam mông viền chỉ bạc mặc lên người, sau đó trùm một cái áo ngoài tương đối bảo thủ để che đi dấu hôn xanh tím trước ngực và cổ. Thấy Yến An Quân chuẩn bị xong, Lộc Nhi vội vàng dâng đồ dùng rửa mặt, sau đó chải cho nàng một búi tóc đơn giản. Hai chủ tử cấp tốc dọn dẹp rồi trực tiếp rời khỏi Dưỡng Tâm Điện.

Hít thở không khí trong lành, Yến An Quân nhắm chặt mắt, nếu lần đầu thị tẩm đã qua, nàng hiện tại cần lên kế hoạch tác chiến lâu dài.

...

Từ trác điện Dưỡng Tâm Điện đi ra, Thiệu Tuyên Đế vẫn duy trì tâm trạng tốt, có điều trong chớp mắt bước vào Tĩnh Hoa Điện, sắc mặt hần chợt nặng xuống.

Các đại thần chờ trong điện thấy sắc mặt hần cũng thăm lo sợ bất an, nhìn về mặt Hoàng Thượng nhất định là xảy ra chuyện lớn gì đó. Trong đông đảo triều thần, chỉ có Ngôn Thừa Tướng nét mặt khoan khoái, ngọc thụ lâm phong đứng đó, hình thành một cảnh tượng độc nhất vô nhị. Thiệu Tuyên Đế lơ đãng liếc hần một cái, hai người đều tự trao đổi ánh mắt, Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh liếc mắt đảo qua quần thần: “Hôm qua trẫm nhận được một phần mật báo.”

Vừa nghe hai chữ “mật báo”, phần lớn những người bên dưới đều rung mình một cái.

Phía dưới chín trăm chín mươi chín bậc đại điện, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông bị buộc chặt hai tay, từng bước đi lên bậc thang, bị thị vệ ẩn quỳ gối trong đại điện.

Thiệu Tuyên Đế nhìn người quỳ bên dưới, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh: “Khang Quảng Lăng, ngươi biết tội chưa?”

“Thần, không biết có tội ở chỗ nào.” Khang Quảng Lăng suốt đêm bị bắt từ Lưỡng Giang tới, quần áo trên người nhếch nhác vô cùng, trên mặt hần nhìn có vẻ thần nhiên, dù đối mặt với sự chất vấn của Hoàng Đế cũng không nhủi mảy một cái.

Khang Quảng Lăng mặc một thân thanh sam quỳ thẳng tắp dưới đất, nền đá cẩm thạch cứng rắn tì vào hai chân hần.

“Trẫm quả thật không ngờ Khang ái khanh là nhân vật lợi hại thế này, nói cho trẫm nghe xem, bạc triều đình cấp xuống cứu trợ thiên tai hiện ở nơi nào?” Thiệu Tuyên Đế nhắm mắt, lòng bàn tay nắm viên long châu lớn trên tay vịn long ý, vô thức vuốt ve. Có điều không hiểu vì sao, rõ ràng bề mặt long châu châu tròn ngọc sáng, hôm nay sờ lại mới thấy thiếu cảm giác mềm mại như đêm qua.

“Thần nghe nói bạc cứu thiên tai bị cướp, mà đội cướp bạc hiện chưa bắt được, nên không biết bạc trợ thiên tai đang ở nơi nào.”

Thiệu Tuyên Đế cảm thấy không thú vị liền buông tay, lần thứ hai dùng ánh mắt lạnh giá nhìn chằm chằm Khang Quảng Lăng: “Còn không thừa nhận? Không phải thật sự cần lấy chứng cứ cho ngươi xem đấy chứ?” Hần quay phắt đầu quát to: “Ngôn Thừa Tướng, lấy chứng cứ thu thập được trong tay ngươi đọc cho hần nghe!”

Ngôn Thừa Tướng đứng đầu hàng ngẩng ra, cười khổ một tiếng, Hoàng Thượng quá vô lương, loại chuyện đắc tội với người này quả nhiên đều muốn hần làm.

Ngôn Sơ Nam nghe lời bước ra khỏi hàng, từ trong tay áo rút ra một cuộn lụa trắng, phía trên đầy chữ. Hần nhìn thoáng qua Khang Quảng Lăng không sợ hãi quỳ trên mặt đất, miệng chậm rãi đọc: “Khang Quảng Lăng, ngày mười tám tháng chạp, tự mình gặp thuộc hạ, thu được một vạn lượng bạc, năm thanh ngọc như ý cực phẩm, tương đương ba vạn lượng bạc... Ngày hai mươi tháng ba, đi Thừa Đức Tự dâng hương, liên hệ người cùng tuyến, gặp người mua quan chức, lấy được hai vạn lượng bạc... Ngày mùng sáu tháng năm, sai thủ hạ hóa trang làm đạo tặc Lục Lâm cướp đoạt quan ngân, tham ô ba mươi vạn lượng bạc...”

“Khang Quảng Lăng, ngươi còn gì để nói không?” Thiệu Tuyên Đế xoa mi tâm, những chứng cứ phạm tội này nghe một cái khiến hần đau lòng một lần. Có một số người, một ngày thả đi xa là gan sẽ phình lớn.

“Thần không còn lời nào để nói.” Khang Quảng Lăng từ đầu đến cuối vẫn thần nhiên như thế, thậm chí nghe được những chứng cứ phạm tội này cũng chưa từng khiếp sợ, hần không có biểu cảm, giống như đã biết từ lâu.

Thiệu Tuyên Đế bị tức đến nở nụ cười, hần lấy tay chống trán, con mắt nheo lại cực kỳ nguy hiểm: “À? Nói cách khác, ngươi thừa nhận việc này do ngươi làm?”

“Nếu Hoàng Thượng đã có chứng cứ, vậy đương nhiên do thần làm.”

“Trẫm đối đãi với ngươi không bạc.” Thiệu Tuyên Đế oán hận nhìn hần, giận hần không biết tiến tới. Trẫm đối xử với ngươi không tệ, ngươi báo đáp trẫm thế này?!

Khang Quảng Lăng chậm rãi ngẩng gương mặt vô vàng, nhìn gương mặt anh tuấn cùng ánh mắt hận thù của đế vương trẻ tuổi trên long ý đầu kia đại điện, nhàn nhạt nói từng câu từng chữ: “Thần kính nể Hoàng Thượng, chỉ là đạo bất đồng bất tương vi mưu*.”

*Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Câu này có xuất xứ trong Luận Ngữ, chương Vệ linh Công. Câu này có một số cách hiểu như sau:

1. Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được. Nghĩa này giống câu: chim sẻ sao biết được chí chim hồng.
2. Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được. Nghĩa này thường gặp các tư tưởng tôn giáo khác nhau luôn chê bai đã kích lẫn nhau.
3. Nghề nghiệp khác nhau không thể đàm đạo cùng nhau được.

Hay cho câu “đạo bất đồng bất tương vi mưu”. Thiệu Tuyên Đế gần như muốn cắn vỡ hàm răng, tham ô cộng thêm đại bất kính, đây là người năm đó hần nhìn trúng!

“Ngôn Thừa Tướng, việc này giao cho ngươi xử lý! Cần phải trừng phạt nghiêm khắc! Về phần... tất cả những người tham dự, một kẻ cũng không tha!” Toàn thân Thiệu Tuyên Đế tản hàn khí.

Ngôn Sơ Nam thấp giọng đáp một câu rồi sai người áp giải Khang Quảng Lăng vào tử lao trông coi.

Sau khi hạ triều, An công công đi theo Thiệu Tuyên Đế tới Ngự Hoa Viên, Thiệu Tuyên Đế đột nhiên dừng bước: “Nàng... rồi khỏi Dưỡng Tâm Điện lúc nào?”

An công công thông minh tất nhiên hiểu tiếng “nàng” này chỉ ai, vì vậy nói: “Hoàng Thượng, nô tài nghe Tiểu Thảo Tử ở Dưỡng Tâm Điện nói, không lâu sau khi ngài vào triều Yến Tiểu Chủ liền trở về.”

Thiệu Tuyên Đế ngăn ra: “Nàng không dùng bữa sáng?”

“Tin tức truyền đến... Nghe nói không dùng.” An công công cẩn thận từng li từng tí quan sát vẻ mặt Hoàng Thượng, thầm nghĩ Yến Tiểu Chủ không tuân theo ý chỉ của Hoàng Thượng, sẽ không bị giận chó đánh mèo đây chứ, dù sao vừa rồi khi vào triều, Hoàng Thượng bị chọc tức tới mặt biến thành màu đen luôn.

Thiệu Tuyên Đế không tức giận, hẳn chỉ đột nhiên nhớ tới miêu tả về Yến Đạo Bình mà Tô Văn Ca gửi về, Yến Đạo Bình bắt khuất tồn vong cùng thành Kiều Châu quả thật khiến người ta bội phục, thế nhưng thiếu nữ với đôi mắt mèo xinh đẹp phủ đầy hơi nước nhìn hẳn đêm qua lại mang một loại khí chất khác...

Thật ra, Yến An Quân cùng Yến Đạo Bình về bản chất là cực kỳ tương tự.

Hai cha con cùng có thể phần đầu quên mình vì một việc nào đó, dù biết làm chuyện này không có kết quả tốt, như thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng vẫn không gì tiếc nuối.

Thiệu Tuyên Đế thầm thở dài trong lòng, nhìn chân trước vừa đi nàng chân sau ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, xem ra thứ gọi là vinh quang trong hậu cung Yến An Quân quả thật không dễ ý.

Có lẽ thật sự như lời nàng nói, chỉ mong được hắn thích, không mong có vị phận cao bao nhiêu. Nguyên vọng rất đơn giản, nếu hắn là người bình thường, nhất định sẽ dùng tất cả yêu chiều đáp lại nữ nhân với tâm tính như vậy, chỉ tiếc...

Hắn không phải người bình thường!

Thân là đế vương, phải học được cách vô tình, đây là điều Tiên Đế dạy cho hắn. Thân là đế vương, không thể có nhược điểm, nếu không có một ngày nhược điểm này bị người bắt được, hắn sẽ vạn kiếp bất phục.

Ánh lửa trong mắt Thiệu Tuyên Đế chợt tắt, nếu hắn không thể cho nàng tình cảm bình thường mà nàng đau khổ truy tìm, thì điều hắn có thể làm chỉ là dùng thăng vị bồi thường.

Thiệu Tuyên Đế dừng bước chân, hai tay chấp sau lưng rũ xuống, ánh mắt nhìn đóa hoa mềm mại phía trước, thân nhiên nói: “Tiểu An Tử, soạn chỉ cho trẫm.”

...

Sau khi trở lại tẩm cung, Yến An Quân tắm một lượt rồi chui vào ổ chăn ngủ bù một giấc, lần thứ hai thức dậy đã gần giữa trưa, đàn hương bốc lên rồi lại mềm mại rũ xuống, bay đầy phòng. Yến An Quân ôm chăn lăn một vòng, may mắn không gì sánh được vì khả năng khôi phục của mình rất mạnh, đau nhức trên người rốt cuộc tiêu đi phân nửa.

Đêm qua là đêm đầu tiên của nàng, vốn không nên làm nhiều lần như thế, chỉ vì muốn để lại ấn tượng tốt cho Thiệu Tuyên Đế, nàng luôn nhịn đau ra sức mê hoặc đủ kiểu. Cũng may già kia đã có kinh nghiệm chiến trăm trận, kỹ thuật không tệ, không khiến nàng bị thương thân thể ngay trong lần đầu thị yến.

Yến An Quân rũ người nằm úp sấp một lúc mới đứng dậy gọi Lộc Nhi. Lộc Nhi mặc bộ trang phục cung nữ xanh biếc, nét mặt hồng hào, nàng bước nhanh vào mừng rỡ nói với Yến An Quân: “Chủ tử, hôm nay Hoàng Thượng hạ chỉ, thăng vị cho chủ tử thành chính thất phẩm Quý Nhân.”

Yến An Quân nao nao, từ trắc bá phẩm Tiểu Chủ lên chính thất phẩm Quý Nhân, thăng đủ năm bậc, lần này Hoàng Thượng ra tay hào phóng đây.

Có điều... Nếu nàng thăng vị quá nhiều, có khi nào khiến đám cung phi kia quan tâm không?

“Lộc Nhi, bên Đoan Mộc Tiểu Chủ có hạ chỉ không?”

Lộc Nhi nghe câu hỏi của nàng vui vẻ cười nói: “Vị Đoan Mộc Tiểu Chủ kia cũng được thăng vị, có điều thấp hơn của chủ tử, chỉ là tòng thất phẩm Tài Nhân, chủ tử đề nàng một đầu đấy.”

Yến An Quân rung mình, nếu ngay cả vị phận cả Đoan Mộc Quân cũng không vượt qua nàng, sợ rằng những ngày sau này sẽ không dễ sống, không có Đoan Mộc Quân, những ánh mắt kia chẳng phải tụ hết lên người nàng?

Yến An Quân suy nghĩ một chút, trực giác nói cho nàng tình hình còn chưa đến mức quá nghiêm trọng, nàng lại hỏi: “Trong cung này còn ai thăng vị nữa không?”

Lộc Nhi lắc đầu.

Lúc này, phòng sát vách lại mơ hồ vang ra giọng nói lạnh lạnh của An công công “...Quan Mộc thị chi nữ hiền lương thực đức, tú ngoại tuệ trung... Hiện phong Mộc thị chi nữ, Mộc Uyển Uyển, làm trắc lục phẩm Dung Cơ, khâm thủ.”

Mộc Uyển Uyển... Trắc lục phẩm Dung Cơ?

Yến An Quân nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng may cách vách còn một người càng náo động hơn, nếu không đoán sai, vị Mộc Uyển Uyển này là cô gái ngồi cùng xe ngựa với Thiệu Tuyên Đế khi đó, lúc bái kiến Thái Hậu hai người còn từng ngồi chung một bàn, nhìn gần đúng là mỹ nhân da thịt nõn nà vô cùng.

Đối với Mộc Uyển Uyển chưa thị tẩm đã được thăng làm trắc lục phẩm này... Yến An Quân xoa vòng eo tím ngắt của mình, nghĩ tới làm nàng cũng không nhìn được nổi men chưa.

— Tiểu kịch trường —

Mộ Hàn Nguyên Dung (chân chó): Bảo Nhi, ta thắng vị cho nàng.

Yến An Quân (liếc mắt nhìn, thổi móng tay): Mộc Dung Cơ kia là thế nào?

Mộ Hàn Nguyên Dung (ôm lấy Bảo Nhi nhà mình cọ cọ): À, đó là bia đỡ ta tặng cho nàng, Bảo Nhi, ta chỉ yêu mình nàng.

Yến An Quân (tung một cước): Lúc này ngươi còn chưa yêu ta đâu! Bia đỡ cái gì, ngươi cũng dám nói ra miệng! Lừa đảo!

Mộ Hàn Nguyên Dung (ngượng ngùng): Bảo Nhi, ta sai rồi, ngày mai ta sẽ đưa ả tới thanh lâu.

Người vậy xem: O.O... orz!

— Luận kế hoạch dưỡng thành Hoàng Đế trung khuyến —

Hệ thống phi tàn

Chính nhất phẩm: Hoàng Quý Phi

Tòng nhất phẩm: Quý Phi

Trắc nhất phẩm: tứ phi (Dung Phi, Thục Phi, Nhân Phi, Tĩnh Phi)

Chính nhị phẩm: Chiêu Nghi, Chiêu Dung

Tòng nhị phẩm: Thục Nghi, Thục Viện, Thục Dung

Trắc nhị phẩm: Hiền Nghi, Hiền Viện, Hiền Dung

Chính tam phẩm: Tu Nghi, Tu Viện, Tu Dung

Tòng tam phẩm: Sung Nghi, Sung Viện, Sung Dung

Trắc tam phẩm: Quý Tàn

Chính tứ phẩm: Thục Tàn, Đức Tàn, Hiền Tàn

Tòng tứ phẩm: Tàn

Trắc tứ phẩm: Tiệp Dư

Chính ngũ phẩm: Dung Hoa

Tòng ngũ phẩm: Uyển Nghi, Phương Nghi, Phân Nghi, Đức Nghi, Thuận Nghi

Trắc ngũ phẩm: Quý Cơ, Thục Cơ, Đức Cơ, Hiền Cơ

Chính lục phẩm: Lương Nghi, Lương Viện, Lương Đế

Tòng lục phẩm: Tiểu Nghi, Tiểu Viện, Tiểu Đế

Trắc lục phẩm: Nghi Cơ, Tĩnh Cơ, Liên Cơ, Trữ Cơ, Dung Cơ

Chính thất phẩm: Quý Nhân

Tòng thất phẩm: Tài Nhân, Lệ Nhân

Trắc thất phẩm: Thường Tại

Chính bát phẩm: Tuyền Thị

Tòng bát phẩm: Ngự Nữ, Thái Nữ, Thục Nữ, Đại Nữ

Trắc bát phẩm: Tiểu Chủ, Tú Nữ

Mạt cửu phẩm: Canh Y

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chuyện Mộc Uyển Uyển thăng chức thành trắc lục phẩm Dung Cơ hoàn toàn châm ngòi hậu cung yên lặng đã lâu. So với vàng hào quang của Mộc Uyển Uyển, Yến An Quân có vẻ tương đối khiêm tốn, dù vị phân của nàng cao hơn của Đoan Mộc Quân một chút, nhưng điều đó chỉ chứng minh Đoan Mộc Quân thất sủng. Trong hậu cung, một người phụ nữ thất sủng chẳng phải chuyện gì to tát cho lắm.

Vì vậy, ánh mắt vốn nhìn chằm chằm vào Đoan Mộc Quân lại xoàn xoạt lia sang Mộc Uyển Uyển.

Ngày thăng chức, Mộc Dung Cơ bị Hoàng Hậu nương nương mời đi một lần, bị Thái Hậu mời đi một lần, bị Tĩnh Phi mời đi một lần, Dung Phi cùng Nhân Phi không có động tĩnh, làm tổ trong tầm cung không biết mưu tính cái gì. Ngược lại con gái Thượng Thư bộ Binh Đại Cật Tổng Ngọc Nhi từng đi tìm Mộc Dung Cơ, hai người trò chuyện rất thân mật, hai canh giờ sau Tổng Ngọc Nhi mới trở về.

Yến An Quân thờ dài một tiếng, nhớ khi đó ngồi chung xe ngựa, Tổng Ngọc Nhi này vẫn còn là một cô bé rất ngây thơ, không ngờ mới tiến cung hai ngày đã bắt đầu tìm lối thoát.

Có điều trong hậu cung đều như vậy thôi, nếu bản thân không có vận may, sợ rằng lúc này cũng sẽ giống vị Tổng Tiểu Chủ này, địa vị xấu hổ đến cực điểm – vừa chưa từng thị tẩm, cũng không được thăng chức, cứ như vậy, cười nhạo từ bốn phương tám hướng sẽ ngày một nhiều.

Bởi Yến An Quân chưa đến ngũ phẩm, còn chưa đủ tư cách đi thỉnh an Hoàng Hậu, Yến An Quân rất vui vẻ được nhân hạ.

Nàng ngủ một giấc đã đời, rồi giường liền nghe tin tức tình báo Lộc Nhi cùng một cung nữ khác tìm hiểu được, đang nghe đến đoạn phản ứng của tứ phi xong, Yến An Quân lập tức tỏ vẻ bản thân cứ “ngủ yên” một trận thì tốt hơn. Mấy cô nàng này biểu hiện mặt ngoài dính như keo, nội bộ cũng dính như keo dán luôn.

Bản thân cứ yên lặng xem kỳ biến là tốt nhất.

[Tinh! Công tác thống kê đánh giá nhiệm vụ của hệ thống hoàn tất, tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ sửa thành 28%. Đánh giá hữu nghị: Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ đạt một phần tư, thưởng một tấm “Thẻ Hiểu Rõ”]

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Yến An Quân giật mình, lại là một tấm thẻ đặc biệt nữa...

Ngoại trừ vật phẩm đặc biệt Hồi Hồn Đan cùng Thẻ Biết Trước lúc trước, đây là cái thứ ba. Vừa nghĩ xong, trong tay nàng liền xuất hiện một tấm thẻ màu vàng nhạt. Hồi Hồn Đan là màu xám bạc, Thẻ Biết Trước là màu trắng, Thẻ Hiểu Rõ là màu vàng nhạt, ba thứ màu sắc khác nhau, xem ra khi dùng cũng không sợ dùng nhầm.

...

Đóa hoa trắng ngà trên khung cửa sổ vừa lúc nở rộ, chuỗi mảnh buồng trong bị nhắc lên đỉnh đang, buộc sang một bên, Lộc Nhi mặc xanh biếc cười cười đi tới.

“Quý Nhân, Đoan Mộc Tài Nhân cầu kiến.”

Vì vị phân của Đoan Mộc Quân thấp hơn Yến An Quân, đến chơi đương nhiên phải nói thành cầu kiến, mặc dù chỉ là một tòng thất phẩm, một chính thất phẩm, ranh giới trong đó không thể vượt qua.

Trong lòng Lộc Nhi đương nhiên rất mừng, nàng vốn chỉ là một cung nữ hầu hạ tú nữ, không ngờ vì gặp đúng chủ tử, nước lên thì thuyền lên, giờ nàng cũng thành Đại cung nữ bên cạnh chủ tử. Yến An Quân đêm qua thị tẩm được danh xưng Quý Nhân, vượt trước Đoan Mộc Quân một bậc, Lộc Nhi

uồn ngực ngẩng đầu, chỉ thiếu nước mọc cánh bay lên trời.

Yến An Quân cực kỳ không rõ vì sao Đoan Mộc Quân tới tìm mình, hai bọn họ ngày thường nước sông không chạm nước giếng, hôm nay Đoan Mộc Quân tìm nàng làm gì? Lẽ nào vì mình phong Quý Nhân còn nàng chỉ là một Tài Nhân nên trong lòng bất bình, tới gây chuyện? Có điều... Một tông thất phẩm tìm một chính thất phẩm gây chuyện, người bình thường sẽ làm thế thật à?

Mặc một bộ tơ tằm phồn hoa nhạt màu, khoác một chiếc áo sa mỏng như cánh ve thêu bạc mai, Yến An Quân bảo Lộc Nhi tùy ý chải một búi tóc đơn giản liền ra khỏi nội thất.

Bên ngoài đã dâng trà thơm, lúc này còn bốc hơi nóng mù mịt, phía sau màn sương là một gương mặt xinh đẹp, không thể không nói Đoan Mộc Quân thân là công chúa đã có sẵn gen tốt, mặc kệ là bề ngoài hay khí chất đều không tệ.

Yến An Quân chậm rãi đi tới, tầm mắt nhìn thẳng vào người này.

Đoan Mộc Quân đợi ít nhất đã nửa canh giờ, tuy biết mình mạo muội tới chơi, Yến An Quân khả năng ở trong phòng phải rửa mặt chải đầu mới ra gặp khách được. Nhưng những ước đoán này khiến trong lòng nàng rất đố kỵ, nàng luôn cảm thấy nhất định Yến An Quân đang ra oai phủ đầu, ý nghĩ như vậy ngày càng khẳng định theo từng giây chờ đợi.

Vì vậy, khi Yến An Quân xuất hiện, Đoan Mộc Quân đã hận đến ngứa răng.

Nhưng khi nhìn rõ gương mặt Yến An Quân, Đoan Mộc Quân vốn cảm tức không thôi bỗng ngây người... Trước mặt mình, đây là Yến An Quân?!

Ngoại trừ Thiệu Tuyên Đế, những người từng gặp Yến An Quân đều khiếp sợ vì thay đổi của nàng. Yến An Quân vốn không cho người ta cảm giác ngỡ ngàng, bởi mặt mày nàng không sắc nét, chỉ cảm thấy khí chất không tệ, nhìn xa có thể cảm nhận được sắc đẹp mỏng lung. Nay nhìn gần, Yến An Quân quả thật không chỗ nào thua kém Đoan Mộc Quân, thậm chí còn đẹp hơn.

Sắc mặt Đoan Mộc Quân trở nên tái mét, biểu cảm thay đổi vài lần, cuối cùng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Yến An Quân, cố gắng nhếch môi nói: “Một ngày không gặp, người đã thay đổi nhiều như vậy.”

Rất hiển nhiên, Đoan Mộc Quân cũng cho rằng Yến An Quân luôn ẩn dấu dung mạo thật, thị tẩm xong mới bằng lòng để lộ, vì muốn bỗng dưng nổi tiếng.

Về phần hệ thống trên người Yến An Quân, người ngoài nghĩ đến nổ tung não cũng không ngờ tới.

Vậy mới nói, một suy đoán thường có thể khiến người ta tin tưởng hơn cả sự thật.

Yến An Quân cười khẽ một tiếng, dùng chiếc quạt tinh xảo che miệng cười, mặt mày rạng rỡ: “Không biết hôm nay Đoan Mộc muội muội đến vì có gì? Ta không có nhớ mình cùng Đoan Mộc muội muội quan hệ tốt thế này bao giờ đâu.”

Tiếng “muội muội” này chọc Đoan Mộc Quân tức không nhẹ, nhưng Yến An Quân gọi không sai, địa vị hai người quả thật nên gọi thế, bởi vậy Đoan Mộc Quân không tiện bùng nổ, huống hồ nàng còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nói chuyện vài câu, Yến An Quân ước chừng đã biết ý đồ của Đoan Mộc Quân, nàng có chút kinh ngạc, dù sao cũng không ngờ một người kiêu ngạo thế này lại tìm người kết bè. Không phải nàng ta luôn quảng cáo rùm beng thân phận công chúa tôn quý của mình à?

Trên mặt Đoan Mộc Quân đầy vẻ u sầu: “Người cũng biết, quan hệ giữa Tống Ngọc Nhi và Mộc Dung Cơ tương đối tốt, hôm nay bọn họ còn nói chuyện phiếm suốt hai canh giờ. Đầu là nữ tử từ Đại Cật tới, lời nói không dễ nghe là, Yến tỷ tỷ, người cùng ta đều bị vây ở phương yếu thế nhất trong hậu cung Cao Thủ quốc này, vì vậy chúng ta càng cần... Người hiểu ý của ta chứ?”

Yến An Quân cầm chén trà chưa từng chạm tới trên bàn lên nhấp một ngụm, gương mặt đối diện với ánh mắt mong chờ của Đoan Mộc Quân: “Hiểu.”

Nghe được câu trả lời của Yến An Quân, tuy trong mắt Đoan Mộc Quân còn lướt qua một tia đố kỵ, nhưng phần lớn vẫn là sung sướng, nàng vội vàng rên rỉ khi còn nóng: “Vây...”

“Chờ chút.” Yến An Quân buông chén trà, dùng khăn tỉ mỉ lau khô miệng, nghiêm túc nói: “Tuy ta hiểu, nhưng ta không muốn tranh giành tình cảm.”

Cách của Đoan Mộc Quân rất tốt, chỉ tiếc nàng ta tìm nhầm người, Yến An Quân hoàn toàn không có ý định kết bè với ai. Huống hồ, cho dù thật sự muốn kết bè, đối tượng sẽ không phải Đoan Mộc Quân. Cô gái này dù xét ở thời điểm hiện tại cũng hoàn toàn không hợp để sinh tồn trong hậu cung.

Bệnh công chúa, trước giờ là tối kỵ.

Yến An Quân môi nở nụ cười giả tạo: “Hon nữa, Đoan Mộc muội muội này, người cũng không phải chỉ có một lựa chọn là ta, từ Đại Cật tới không phải còn có cháu ngoại Phương đại nhân của Đại Cật, vị Phương Túc kia kia.” Phương Túc, hiện giờ cũng là một Tiểu Chủ chưa được thăng vị, chưa được thị tẩm.

Đoan Mộc Quân hung ác trừng mắt với Yến An Quân một cái, hận không thể cắn nàng. Kết bè với Phương Túc – có tác dụng gì với Đoan Mộc Quân nàng? Nửa điểm cũng không!

“Hừ, người tự giải quyết cho tốt đi.” Đoàn Mộc Quân đứng phắt dậy, xoay người liền đi.

Không tranh giành tình cảm? Hậu cung này có người thật sự không tranh giành tình cảm sao?

Chỉ là làm ra vẻ thôi!

Yến An Quân phe phẩy cái quạt cười hết sức vui vẻ, nàng đương nhiên đang nói láo, làm ra vẻ, nàng xuyên tới đây không vì “tranh giành tình cảm” thì vì cái gì!

...

Thiệu Tuyên Đế hạ ý chỉ xong liền vội vã trở về Dưỡng Tâm Điện, đương nhiên không phải vội về sủng hạnh nữ nhân. Thân là một đế vương, trong lòng hẳn quan trọng nhất là chuyện trong triều, thế nhưng hôm nay có chút khác biệt. Hắn phát hiện mỗi khi phê duyệt tấu chương, hắn thỉnh thoảng lại không tự chủ được nhớ tới gương mặt không coi là tuyệt đẹp lại khắc sâu trong lòng hắn kia.

Phát hiện này khiến hắn có chút kinh hoàng. Lẽ nào nữ nhân kia đã ảnh hưởng đến mình lớn như vậy?

Không, không thể nào!

Thiệu Tuyên Đế dè dặt suy nghĩ trong lòng, cảm thấy bản thân nhất định mê mẩn cảm giác vô cùng mới mẻ kia, có lẽ sủng hạnh thêm mấy nữ nhân khác sẽ tiêu diệt loại ảnh hưởng này.

An công công rót thêm cho hắn một chén trà nóng.

Hương trà lượn lờ, Thiệu Tuyên Đế xuất thần nhìn chằm chằm chén trà thật lâu rồi mới hỏi: “Lá trà này ai đưa tới?”

“Thưa Hoàng Thượng, là Dung Phi nương nương đưa tới.” An công công thấy Hoàng Thượng hỏi, gần như đã biết công việc thị tẩm đêm nay phải sắp xếp thế nào.

“Dung Phi... Quân tâm trà này đúng là hợp khẩu vị của trẫm.” Thiệu Tuyên Đế nhắm mắt nghĩ tới gương mặt đẹp của Dung Phi, khó khăn lắm mới chen ép được Yến An Quân, hắn thở nhẹ ra một hơi: “Đêm nay bãi giá Di Cảnh Cung.”

“Vâng.” An công công khom lưng hành lễ, rút lui thuận tiện đóng cửa lại.

Thiệu Tuyên Đế xoa xoa mi tâm, ngón tay thon dài đặt lên thành chén, nâng lên uống một hớp lớn, quân tâm trà, nghe nói là một loại lá trà Dung Phi tự mình trồng trong viện, hôm nay đưa tới Dưỡng Tâm Điện quả là tốn tâm tốn sức.

Mà thôi, coi như giải sầu đi, dù sao đáng người Dung Phi coi như tạm được. Thiệu Tuyên Đế không muốn để mình nhớ lại đêm qua, đặt chén trà xuống “cạch” một tiếng, tấu chương trong tay thêm vài chữ bay lượn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

“Di Cảnh Cung” đương nhiên là tẩm cung của Dung Phi trong tứ phi.

Nhắc tới vị Dung Phi này, trước khi đám người Yến An Quân tiến cung đã là nhân vật được chiều chuộng nhất hậu cung, hơn nữa phong hào “Dung Phi” này ý chỉ trong đó không cần nói cũng biết. Một chữ “Dung” đương nhiên muốn nói tới vẻ ngoài đẹp hơn hoa, có thể thấy, sắc đẹp của Dung Phi tuyệt đối không thua kém vị Mộc Dung Cơ mới phong kia. Nếu thật sự so sánh, chỉ có thể nói hai người này mỗi người một vẻ, khó phân thắng bại.

Nếu lấy hai người để so với hoa, thì Mộc Dung Cơ giống hoa thủy tiên không nhiễm khói lửa nhân gian, còn Dung Phi là hoa phú quý nở rộ chốn nhân gian, dung mạo kiều diễm lại không mất phần tao nhã.

Sau khi Di Cảnh Cung nhận được khẩu dụ thị tẩm, Dung Phi liền ngồi lý trước gương, đôi tay thon dài như bạch ngọc khéo léo, tỉ mỉ vẽ hoa điền (bông hoa ngày xưa hay vẽ trên trán ý) trên trán, vẽ ra một bông hoa hồng yêu kiều. Nét vẽ rõ ràng, viền màu bạc, hiện hết vẻ tinh xảo.

Dung Phi nhìn chính mình trong gương đồng, miệng nói với cung nữ bên cạnh: “Bích Châu, người nói ta và Yến Quý Nhân kia ai đẹp hơn?”

Phụ nữ đối với vẻ ngoài luôn có chấp nhất cùng đề ý trời sinh, phụ nữ trong cung lại càng nghiêm trọng.

Một gương mặt gần như quyết định cả đời một cung phi.

Cung nữ áo xanh là cây tên Bích Châu ngẩng đầu, nhìn kỹ sẽ phát hiện, cung nữ này tướng mạo giống hệt cung nữ bị An công công đuổi khỏi Đường Tâm Điện trong ngày Yên An Quân thị tẩm.

Bích Châu nhìn gương mặt xinh đẹp của Dung Phi, trong mắt lướt qua một tia sáng giống như đổ lệ.

Nàng hạ tầm mắt nói: “Lúc trước nô tỳ từng gặp Yên Quý Nhân, tướng mạo chỉ được coi như trung đẳng, không tính là xinh đẹp. Theo nô tỳ thấy, trong cung không ít người có thể thắng nàng về dung mạo, nói gì đến nhan sắc tuyệt thế như nương nương. Vị Yên Quý Nhân kia hoàn toàn không thể đánh đồng với nương nương.”

Dung Phi cài một đóa hoa lên búi tóc, khiến hoa diềm càng thêm bắt mắt: “Yên Quý Nhân nếu bình thường thì chắc Hoàng Thượng chỉ hứng khởi nhất thời thôi, chơi chán, chơi mệt đủ loại nữ nhân rồi, cuối cùng vẫn quay về Di Cảnh Cung của ta.”

Dung Phi miệng tuy nói vậy, trong lòng vẫn có chút ghen.

Nàng lấy có sinh bệnh mời Hoàng Thượng từ các cung tới, lần nào cũng hiệu nghiệm, Hoàng Thượng cũng mặc nàng. Thế nhưng đêm qua là lần đầu tiên trong đời nàng nếm mùi thất bại.

Một chữ “cút” của Hoàng Thượng khiến Dung Phi hoảng sợ mấy ngày liền, cũng uất ức cực kỳ. Đối phương chỉ là một Tiểu Chủ mới vào cung mà thôi, dù hiện giờ được thăng làm Quý Nhân, loại thân phận này... dựa vào cái gì mà khiến Hoàng Thượng sùng ái nàng nhiều năm bắt đầu bức tức với nàng?

“Hoàng Thượng giá lâm.” Giọng nói của An công công vẫn lạnh lạnh to rõ trước sau như một, cách rất xa đã nghe thấy.

Chim chóc trong Di Cảnh Cung cũng giật cả mình bay lên ào ào.

Dung Phi thu hồi vẻ mặt oán độc vừa rồi, điềm tĩnh mỉm cười bước ra nghênh đón. Nàng mặc váy bó màu bạc thêu bướm bướm, toàn thân thon thả cân xứng, mỉm cười nhẹ nhàng như tiên nữ.

Thiệu Tuyên Đế vẫn mặt lạnh mỉm cười đến gần, đến khi nhìn thấy tiểu mỹ nhân dung mạo xinh đẹp đang nhìn mình dịu dàng như nước, trong lòng cực kỳ thoải mái. Hắn vẫn cảm thấy Dung Phi tương đối đẹp mắt, nghĩ như vậy mới thấy đối với Yên Quý Nhân... quả nhiên hắn mang tâm lý tìm kiếm cái lạ thời ấy mà.

Đêm qua có lẽ do dáng người là lướt hứng trí của Yên Quý Nhân cho hắn một lần hưởng thụ sáng khoái, cũng có lẽ những lời nàng nói xúc động hắn. Có điều lúc này bất kể vì lý do gì, hắn không được phép nghĩ đến nữa.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng.” Dung Phi dập dờn đến gần, khăn lụa mỏng manh trong tay phủ lên mu bàn tay ngọc tuyết. Không đợi Dung Phi hành lễ xong, Thiệu Tuyên Đế cầm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại ngay trước mắt, không buồn nhìn liền kéo vào Di Cảnh Cung.

Dung Phi trong lòng mừng rỡ, vội vàng ra hiệu bằng mắt với mấy cung nữ hầu hạ bên cạnh, đám cung nữ Bích Châu không ngốc, thấy Hoàng Thượng như vậy hiểu ngay đây là thế nào, lần lượt canh giữ ngoài cửa cung.

Cảnh sắc Di Cảnh Cung yên tĩnh thanh nhã, nhưng bên trong thì khác hẳn.

Thiệu Tuyên Đế dẫn Dung Phi tới bên giường, phát tay áo đánh ra một luồng gió mạnh, cửa cung đóng rầm một cái. Dưới ngọn đèn yếu ớt trong phòng, hai má Dung Phi đỏ bừng, kiều diễm ướt át. Thiệu Tuyên Đế dựa thẳng trên giường, chậm rãi nhắm hai mắt, lười biếng nói: “Động đi.”

Dung Phi hiển nhiên không phải tiểu cô nương chưa có kinh nghiệm, hầu hạ người khác rất thuận buồm xuôi gió, thậm chí còn có chút nô tính đã thấm vào xương. Xuất thân của Dung Phi chỉ là con gái của Huyện Lệnh thất phẩm, vì tướng mạo xinh đẹp dị thường nên mới được đưa vào phủ của Thiệu Tuyên Đế ngày ấy còn là Hoàng Tử, làm cung nữ thị tẩm. Cũng may Dung Phi hiểu được đạo lý không ngừng vươn lên, sau đó dựa vào gương mặt xinh đẹp cùng tâm cơ để lấy lòng Thiệu Tuyên Đế, dùng thời gian mười năm lên tới phi vị, tốc độ này như ngồi mây bay không thể nghi ngờ.

Hiển nhiên, bất luận là “ngồi mây bay” hay “đánh mây bay”, Dung Phi luôn rất thuận buồm xuôi gió.

Một đôi tay mềm như cỏ non của nàng cời nút áo trên cổ Thiệu Tuyên Đế, một đường cời xuống dưới, cho đến bụng... Thiệu Tuyên Đế hài lòng nhìn quần áo mình bị cời hết, ánh mắt hơi trầm xuống, vẫn là nữ nhân nghe lời ngoan hơn.

Bàn tay hắn xốc lên cái yếm bằng sa mỏng, không hề làm tiền diễn đã chặn hai chân Dung Phi. Một giây sau, cơn đau như xé rách truyền đến từ hạ thân, Dung Phi ôm cổ Thiệu Tuyên Đế, cơn mắt mở thật to, sẵn sàng thừa sủng.

Có điều lần này khác ngày trước, Thiệu Tuyên Đế chỉ mãnh liệt xông tới vài lần đã vô vị lui ra, thậm chí một bước cuối cùng cũng xuất bên ngoài, toàn bộ quá trình chưa hết thời gian nửa chén trà.

Dung Phi không thể tin được...

Hoàng Thượng anh tuấn như thiên thần mà nàng ngưỡng mộ không gì sánh được... cau mày mò một chiếc khăn lụa lau vật phát tiết trên người hắn, rồi gọi cung nữ vào mặc quần áo, lưu loát xoay người bỏ đi.

“...Hoàng... Hoàng Thượng?” Dung Phi còn duy trì động tác thừa sủng vừa rồi, dường như thân thể chưa thể tức thời phản ứng lại, đầu óc cũng không

Thiệu Tuyên Đế mặt lạnh, không quay đầu lại nói: “Dung Phi nghỉ ngơi sớm đi.”

Dung Phi lo sợ bất an một hồi, thầm nghĩ lần này mình thị tẩm cũng giống trước đây, vì sao Hoàng Thượng làm xong liền đi như thế? Hơn nữa... Dung Phi đau lòng nhìn dịch trắng đầy giường, cái này nếu xuất trong cơ thể nàng, nói không chừng sẽ có một cái cán đích, tiểu Hoàng Tử kế tiếp có khi từ trong bụng nàng mà ra.

Dung Phi cắn răng ngà, không đứng, nhất định không phải vấn đề từ chỗ mình.

Có khi nào là... Hoàng Thượng liên tục hai ngày sủng hạnh, bị hai tiểu tiện nhân kia ép khô, nên mới một lần đã không xong...

Thiệu Tuyên Đế đương nhiên không nghe được tiếng lòng của Dung Phi, hần được hầu hạ mặc ngoại bảo, lạnh mặt mở cửa Di Cảnh Cung, nói với An công công run rẩy chờ ngoài cửa: “Khởi giá.”

An công công kinh khủng nhìn Hoàng Thượng vừa đi vào nửa chén trà đã đi ra, trong lòng khó hiểu không thôi lại không dám hỏi nhiều, chỉ vội vàng xách một cái đèn cung đình tinh xảo đi lên bên cạnh. An công công thở hổn hển muốn nói lại thôi, không hỏi ra miệng, đi vài bước tiếp tục ngập ngừng, cuối cùng quyết định không hỏi thì hơn.

Thiệu Tuyên Đế đi trên đường hít sâu một hơi.

Chết tiệt! Dung Phi này đẹp thì đẹp, nhưng đẹp đến vô dụng! Nếu không, một gương mặt như hoa như ngọc đến thế vì sao không thể khiến hần thật sự kích động đây! Tình cảm mãnh liệt gì cũng không có, đúng là khô khan.

“Tiểu An Tử.” Thiệu Tuyên Đế cau mày găm nhẹ.

“Vâng, vâng, vâng, Hoàng Thượng, Tiểu An Tử ở đây.” An công công đặt đèn cung đình xuống, cúi đầu khom lưng ý bảo mình có tồn tại, trong lòng lại lặng lẽ gât lệ, hần vẫn luôn hết sức nghiêm túc soi đèn cho Hoàng Thượng cơ mà, Hoàng Thượng à... Sao ngài có thể hoàn toàn không để mắt đến hần thể cơ chứ.

“Bãi giá Tú Ngọc Cung.”

“Vâng.”

...

Thiệu Tuyên Đế bãi giá Tú Ngọc Cung đương nhiên không phải vì tìm Yến An Quân, hiện tại hần có ám ảnh rất lớn với ba chữ “Yến Quý Nhân” này! Không sai, hần quả thật say mê thân thể Yến Quý Nhân, nhưng thế thì sao?!

Hậu cung lớn nhường này, hần không phải chỉ có một nữ nhân.

Hần là Hoàng Thượng, toàn bộ Cao Thú quốc, nhất định có thể tìm ra người có dáng người khơi gợi hơn Yến Quý Nhân.

Thật ra Thiệu Tuyên Đế thật sự chưa thích Yến An Quân, chỉ là Yến An Quân thị tẩm một đêm lại nuôi khẩu vị của hần càng thêm kén chọn, dáng người mềm mại cùng tiếng ni non như mèo kêu là nhược điểm trí mạng của thân là đàn ông như Thiệu Tuyên Đế.

Gió đêm hơi lạnh.

Bồn hoa đặt trên bệ cửa sổ lay động theo gió, sát vách lờ mờ hắt ra ánh đèn dầu, loáng thoáng có tiếng ầm ỹ.

Yến An Quân hơi nhướn khóe mắt, kinh ngạc nhìn cửa chính nhà hàng xóm một lúc, sau đó cúi đầu, tay chậm rãi tu bỏ một đường cuối cùng, bồn hoa nhìn có tinh thần lại ý vị hơn nhiều.

Nàng đặt kéo xuống, nhẹ giọng nói: “Chúng ta cũng nghỉ đi.”

“Chủ tử không đợi Hoàng Thượng sao?” Lộc Nhi đang chống má, mờ to mắt, cố gắng không để mình ngủ gật, hoang mang đứng bật dậy, kinh ngạc hỏi.

“Không cần chờ nữa, Hoàng Thượng tới chỗ Mộc Dung Cơ rồi.” Yến An Quân khép vạt áo, thản nhiên nói.

Về mặt nàng nhìn không ra có giận hay không, có điều chắc chắn không vui vẻ, Lộc Nhi nhìn trộm cơm nước đã được hâm nóng ba lần, bỗng có chút muốn khóc, thì thầm bằng giọng mũi: “Vây... Vây chủ tử làm những món ăn này vô ích rồi.”

“Không sao, vốn cũng không biết đêm nay Hoàng Thượng sẽ đi đâu, chỉ chuẩn bị trước thôi. Nếu Hoàng Thượng tới thì vừa lúc, hoặc giống lúc này không tới thì... chúng ta tự mình ăn còn không như nhau à?” Về mặt Yến An Quân bình tĩnh như trước, ngôn ngữ cũng không lộ nửa phần cô đơn.

Nhưng Lộc Nhi lại cảm thấy chủ tử từ nhà mình đau lòng cực kỳ.

“Vâng, vâng.” Có lẽ sợ nàng tiếp tục đau lòng, Lộc Nhi vội và cười gật đầu, có điều viền mắt vẫn đỏ.

Yến An Quân thấy vậy lắc đầu.

Lộc Nhi tuy hàng năm ở trong cung, nhưng rốt cuộc... vẫn là một cô bé mười sáu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Bữa tối ăn hơi muộn, cũng may hai chủ tớ đều không phải người xoi mói.

Bởi những món ăn này đều do Yến An Quân tự tay làm, mùi vị rất ngon, vì vậy dù hơi lạnh nhưng ăn vẫn không nhàm chán.

Đền nhà hàng xóm sáng trưng, Yến An Quân không nhìn sang nữa.

Đương nhiên nàng sẽ không nổi giận vì loại chuyện con con như bị Hoàng Thượng xem nhẹ này. Loài sinh vật Hoàng Thượng này rất phức tạp, nàng nghiên cứu không ra, vì vậy mặc kệ không nghiên cứu nữa. Muốn làm sủng phi, nàng chỉ cần cố gắng mê hoặc là đủ rồi.

Dù sao Thiệu Tuyên Đế... sẽ không là người mặc kệ khác sắp xếp.

Trên thực tế, người không tính toán mới là người thông minh chân chính, có điều phụ nữ trong hậu cung này có thể khống chế bản thân không tính toán, ít nhất trong đám phi tần, là không tìm nổi lấy một người.

Yến An Quân ăn lưng lửng dạ, sau đó tắt đèn đi ngủ như bình thường, hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ với động tĩnh ở sát vách.

Trong Di Cảnh Cung, từ khi Thiệu Tuyên Đế đi, Dung Phi ngồi cả buổi tối, cho dù nằm xuống cũng không cách nào ngủ được. Thế đã đành, sáng sớm hôm sau lại nghe người ta nói... Hoàng Thượng hơn nửa đêm tới Tú Ngọc Cung tìm Mộc Dung Cơ?

Tin tức này khiến nàng tức đến xanh cả mặt.

Dung Phi nhắm chặt mắt.

Một Mộc Dung Cơ nhỏ nhoi cũng dám cướp Hoàng Thượng từ tay Dung Phi nàng? Đừng là gan báo trong xác quạ thông!

Nhưng ngày hôm sau chưa chờ Dung Phi nổi đóa, một quyền thánh chỉ màu vàng hoàng kim nhanh nhẹn tới trước, sau đó Chiêu Dương Cung của Hoàng Hậu truyền khẩu dụ xuống, muốn chủ tớ các cung đều tới Chiêu Dương Cung, bắt kẻ phạm cấp vi phân, tất cả đến hết.

Vì vậy, đáng thương cho Mộc Dung Cơ thân là vợ bé của Hoàng Đế, tối vừa thừa sủng, sáng hôm sau đã phải dậy quỳ lạy vợ lớn Hoàng Đế.

Cảm giác trong lòng Mộc Dung Cơ, có thể tưởng tượng được.

Khi nhận được khẩu dụ, Yến An Quân rất vô tâm mặc niệm một phút cho Mộc Dung Cơ, nàng biết cảm giác đau khổ khi bị phá thân là khó có thể chịu được. Nhất là ngày hôm sau, không riêng gì tê chân, cảm giác vỡ tan từ chỗ kín kia ngày một nghiêm trọng theo từng bước đi.

Nàng thay một chiếc váy mềm xếp li màu xanh lam, trên đầu cài hai chiếc kim bước điệu hải đường châu hoa, những thứ này được Hoàng Thượng ban thưởng khi thăng chức Quý Nhân, giờ bị nàng kết hợp thể này có thể khiến người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Yến An Quân tất nhiên sẽ không quá khiếm tốn về phần phục trang, nhưng tốt nhất cũng đừng để người ta quá mức chú ý. Thật ra ở phía hậu cung, mặc kệ người mặc loại y phục nào, chỉ cần trên người có “sự kiện mới” vẫn sẽ thành tâm điểm, chuyện này hoàn toàn không liên quan người mặc “hồ điệp hoa lóe sáng” hay “cung sa mềm mại bay”.

Hôm nay, tâm điểm sự chú ý không phải ở nàng, mà là Mộc Dung Cơ. Vì vậy Yến An Quân vui vẻ trang điểm bản thân thật đẹp. Ít nhất... Nếu gặp Hoàng Thượng trên đường, ta còn có thể hoa hoa lệ lệ bỏ mắt cho Hoàng Thượng, đúng không?

Chiêu Dương Cung của Hoàng Hậu gần với Dưỡng Tâm Điện nhất, có điều cũng may từ Tú Ngọc Cung đi tới Chiêu Dương Cung không ít cung phi cùng đường, vì vậy không quá mức nhàm chán.

Trong Ngự Hoa Viên hoa tươi nở kiêu diễm, cung phi các phẩm cấp đi qua đi lại, nhất thời không phân rõ hoa đẹp hơn người hay người đẹp hơn hoa.

Yến An Quân liú lười không thôi, thì ra ngày yết kiến Thái Hậu mình mới chỉ gặp một bộ phận cung phi thôi, tiểu mỹ nhân chân chính ẩn dấu quá sâu, cũng may ngày thừa sủng mình đã được hệ thống cải tạo dung mạo, đứng trong đàn tiểu mỹ nhân này vẫn được coi là đẹp.

Nàng chậm rãi đi trên thảm đá, cảm thấy mình đã tiến cung ba ngày, cần thiết phải thưởng thức cảnh đẹp của Ngự Hoa Viên, có điều có người luôn thích phá hoại nhã hứng ngắm cảnh của người khác.

“Yến... Yến tỷ tỷ, là người à?” Khi giọng nói này vang lên, Yến An Quân không biết phải nói gì, nàng không nhìn được muốn đỡ trán. Không sai, là Tống Ngọc Nhi, nay là Tống Tiểu Chủ. Có điều cô nương này rõ ràng rất thân thiết với Mộc Dung Cơ, sao giờ lại chạy tới tiếp lời với nàng thế này?

Yến An Quân xoay người, mỉm cười nói: “Thì ra là Tống muội muội.”

Hôm nay Tống Ngọc Nhi cũng mặc một bộ đồ xanh lam, có điều hoa văn cùng độ tinh tế không thể so với bộ Yến An Quân mặc trên người. Hiển nhiên Tống Ngọc Nhi cũng phát hiện điểm này, về không cam lòng chột lóe lên trong mắt, tốc độ nhanh đến mức Yến An Quân gần như cho rằng mình hoa mắt.

Đây là... tới gây chuyện? Yến An Quân không thể không nghĩ vậy.

“Yến tỷ tỷ nước lên thì thuyền lên, không biết lúc này còn nhận muội muội ta nữa hay không.” Tống Ngọc Nhi cười có chút tự giễu. Yến An Quân nhìn chăm chăm nàng ta một lát, cảm thấy tài diễn kịch của người này thật sự không tệ.

Về phần ngôn luận có nhận muội muội hay không của Tống Ngọc Nhi, Yến An Quân thấy buồn cười, đồng thời nàng cầm khăn che miệng, thấp giọng cười nói: “Nhận muội muội hay không cái gì? Tống muội muội... Lẽ nào người là con riêng của cha ta?”

“Yến tỷ tỷ thật thích nói đùa...” Tống Ngọc Nhi bị Yến An Quân nói vậy cũng có chút xấu hổ. Cẩn thận ngẫm lại, cách nói của nàng thật sự không quá hợp lý. Chỉ là lúc này nàng thẹn quá thành giận, lại thấy Yến An Quân không cho mình thể diện, lo lắng liền ghi hận Yến An Quân.

Yến An Quân luôn quan sát biểu hiện của nàng ta, khi thấy một chút căm hận lộ ra, trong lòng ngược lại không có một chút sóng dậy.

Một cô gái ngay cả biểu cảm cũng không biết che giấu thật sự không đáng để để trong lòng.

Trong hậu cung chỉ nhìn địa vị, hiện giờ vị phân của mình cao hơn nàng, đồng nghĩa mình có thể tùy ý nhấn mặt với nàng, không cần bận tâm gì khác. Giống như nếu Mộc Dung Cơ đứng trước mặt cũng có thể dựa vào vị phân cao mà khiến mình sợ hãi.

Nghe Tống Ngọc Nhi nói vậy, Lộc Nhi dùng vẻ mặt đứng đắn nói: “Chủ tử nhà ta không nói đùa.”

Tống Ngọc Nhi xanh cả mặt, ước chừng là giận. Nhưng cũng may Tống Ngọc Nhi vẫn nhớ mục đích đến tìm Yến An Quân, sâu sắc cảm thấy bản thân không thể vì giận mà hỏng việc.

Nàng ho nhẹ một tiếng: “Yến tỷ tỷ, Mộc Dung Cơ nói, mời đi cùng nàng vào Chiêu Dương Cung.”

Yến An Quân nhìn theo ánh mắt Tống Ngọc Nhi, quả nhiên thấy một bóng người mảnh mai mặc cung sa trắng như tuyết đứng đó, đưa lưng về phía nàng, giống như gió thổi bay đến nơi.

Bóng lưng này... là Mộc Dung Cơ không thể nghi ngờ.

Về mặt Yến An Quân có chút nghiêm trọng.

Hiển nhiên Tống Ngọc Nhi chỉ là người truyền lời, trong trường hợp đó, hiện giờ Mộc Dung Cơ mời nàng cùng đi vào Chiêu Dương Cung chỉ vì phân tán lực chú ý mà thôi. Mộc Dung Cơ không quen biết nhiều người trong cung, bởi vì trong số nữ tử Đại Cật, ngoại trừ nàng chỉ có Yến An Quân là có vị phân cao nhất, mời Yến An Quân cùng đi vào đối với Mộc Dung Cơ chỉ có lợi mà không có hại.

Mộc Dung Cơ muốn lợi dụng nàng?

Hơn nữa Mộc Dung Cơ địa vị cao hơn nàng... Nàng còn lý do gì từ chối?

Ánh mắt Yến An Quân xoay chuyển, cực kỳ vui vẻ cười nói với Tống Ngọc Nhi: “Được.”

Lộc Nhi ở bên há miệng, vội vàng kéo ống tay áo Yến An Quân, vẻ mặt có chút nôn nóng. Yến An Quân vươn một tay vỗ vỗ Lộc Nhi, ý bảo nàng đã biết.

Bị lợi dụng thì sao? Nếu Mộc Dung Cơ cho nàng dương mưu, thì nàng cũng chỉ có thể tương kế tựu kế, cứ vào cái dương mưu này đã rồi bàn cách giải quyết sau.

...

Đế giày thêu chỉ bạc giẫm lên cánh hoa tàn, tiếng bước chân ngày càng gần.

“Yến Quý Nhân.” Cô gái xoay người, mái tóc đen được búi lên bằng kiểu tóc đang lưu hành trong cung, ánh mắt sáng dị thường. Có điều không phải là sáng trong mà là sáng vì một thứ gì đó cực kỳ khát vọng.

Mộc Dung Cơ, dung mạo có thể phân cao thấp với Dung Phi, vì vậy thứ nàng muốn... rất nhiều.

“Mộc Dung Cơ.” Yến An Quân gật đầu, tương đối có thể chấp nhận cách gọi này, luôn luôn cảm thấy không rét mà run vì Tống Ngọc Nhi vừa hô chị hô

em vừa tính kể mình.

“Sớm nghe nói Yến đại nhân là rường cột trong triều, không ngờ trong hoàng cung Cao Thú, Uyển Uyển lại có cơ hội gặp con gái Yến đại nhân, không thể coi là không có duyên phận.” Mộc Dung Cơ e thẹn cười, cô gái này rất biết cách sử dụng lợi thế của bản thân. Hơn nữa... rất biết nói chuyện.

Chỉ tiếc, khen ngợi Yến Đạo Bình Yến đại nhân đối với Yến An Quân linh hồn không còn nguyên đại nguyên kiện mà nói không có nửa điểm tác dụng. Nàng thật sự không quen biết nhiều nhân vật Yến đại nhân kia, nhiều nhất cũng chỉ nói vài câu dưới tường thành lần đó thôi.

“Người đã khuất, công lao quá khứ để người tự do bình luận, hiện giờ chúng ta đã ở hoàng cung Cao Thú, Mộc Dung Cơ tốt nhất đừng nói chuyện Đại Cật.” Yến An Quân mỉm cười, dời chủ đề đi.

“Cũng đúng.” Mộc Dung Cơ thấp giọng cười.

Hai người im lặng bước đi, bắt đầu không nói lời nào. Trên đường gặp không ít người, cũng nhiều cung phi vô cùng ngạc nhiên nhìn Yến An Quân bên cạnh Mộc Dung Cơ. Yến Quý Nhân này thật to gan, dám đi cùng nhân vật mục tiêu bị đội bom này, không sợ bị ánh mắt bắn về phía Mộc Dung Cơ chọc chết à?

Lúc này, Chiêu Dương Cung không hỗn loạn như người ta nghĩ, phẩm cấp cao đã sớm ngồi uống trà lắng lắng chờ Hoàng Hậu.

Dung Phi ngồi ngay ngắn trên vị trí đầu tiên.

Sóng mắt nàng như có như không liếc về phía cửa, cho đến khi hai người song song đi vào, ánh mắt Dung Phi găm cứng vào một người trong đó, chén trà trong tay “cách” một tiếng bị đặt trên bàn.

— Tiểu kịch trường —

Dung Phi (châm chọc): Ui, đây không phải Mộc muội muội sao, chân sao đứng không yên thế này? Trọ chân?”

Mộc Dung Cơ (e thẹn): Bẩm Dung Phi nương nương, hôm qua nô tỳ... Khụ khụ (bị Hoàng Thượng làm)

Dung Phi (về ngón cái vén nắp chén trà, ném một ngụm): À, Mộc Dung Cơ hôm qua cảm lạnh phải không, buổi tối nhớ đắp chăn, đừng chỉ chăm bón gương mặt đẹp kia của ngươi, dạy cho ngươi một bài học, gương mặt không thể làm cơm ăn.

Mộc Dung Cơ...

Yến An Quân (thì thầm): Dung Phi ngươi đang nói chính mình phải không?

N năm sau.

Mộ Hàn Nguyên Dung (uốn lưỡi): Nàng đẹp nhất, Dung Phi, Dung Cơ gì đấy đều xấu chết được.

Yến An Quân: kẻ hai mặt trong – ngoài – bắt – nhất.

Mộ Hàn Nguyên Dung: Bảo Nhi, ta đặc biệt mượn “tiện” cho nàng xem. (tiện đồng âm với diện (mặt), nghĩa bỉ ổi, hèn hạ, dè tiện)

Yến An Quân:...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Rõ ràng mặt trời tỏa nắng ấm, lúc này lại thấy khí lạnh nhập thân.

Yến An Quân nhìn một lượt Chiêu Dương Cung đã không ít người, thân mình thoáng lùi lại một bước, nay Mộc Dung Cơ sóng vai với Yến An Quân đã không có người che, hoàn toàn bại lộ dưới con mắt Dung Phi.

“Mộc Dung Cơ, trong danh phận của chúng ta đều có một chữ Dung, ngươi nói... Hoàng Thượng có ý gì?” Trong mắt Dung Phi hàn quang tầng tầng lớp lớp, trên mặt lại mỉm cười. Nàng đứng lên, trên thắt lưng màu tím rủ xuống một chiếc tua cờ kim hoa, móng tay sơn đỏ khẽ vuốt khóe miệng, tự nhiên thêm vài phần kiêu mị.

Bàn luận về cách phát huy ưu thế sắc đẹp bản thân, Mộc Dung Cơ kém một bậc.

“Dung Phi nương nương, chữ “Dung” này của tỳ thiếp là vị phần tử tiên quy định, sao có thể so với phong hào của nương nương.” Mộc Dung Cơ tỏ vẻ cực kỳ khiêm tốn, thật ra lúc này cũng không cho phép nàng được kiêu căng, dù sao trong mắt người ngoài, tới qua chính nàng đã cướp Hoàng Thượng từ tay Dung Phi. Cho dù trước khi Hoàng Thượng tới nàng hoàn toàn không biết, nhưng cướp là cướp, không cần nhiều lời.

Dung Phi dẫn theo chiếc khăn lụa thêu hoa lan chậm rãi đến gần, hoa diên hình hoa hồng trên trán càng rõ ràng điểm lệ.

Nàng tiến đến bên tai Mộc Dung Cơ nhẹ giọng nói: “Mộc Dung Cơ nhìn có chút giống bản cung khi trẻ tuổi, nhất là hai hàng lông mày này, sợ là... khi Hoàng Thượng thấy người sẽ nghĩ đến bản cung khi còn mười sáu.” Nói trong nói ngoài chỉ có ý Mộc Dung Cơ người chỉ là thể thân của Dung Phi nàng mà thôi.

Mặt mày Dung Phi cùng Mộc Dung Cơ quả thật có vài phần giống nhau, đều là tiểu mỹ nhân, tướng mạo lại đều mảnh mai, có chỗ tương tự là bình thường.

Nếu là lúc khác, Mộc Dung Cơ sẽ không nghĩ nhiều. Vốn đã đoán trước Dung Phi làm khó, nàng cũng đã chuẩn bị đối phó, thế nhưng sau chuyện đêm qua, lời nói vừa rồi của Dung Phi khiến Mộc Dung Cơ không khỏi nghĩ nhiều.

Đêm qua... không tốt đẹp như người ta tưởng tượng.

Nam nhân phủ trên người nàng khi bãi giá đến đã có chút không yên lòng, sau đó khi đụng chạm da thịt với nàng, động tác trên giường càng tỏ vẻ bức bối vì không thể tận hưởng.

Loại bức bối này bị Mộc Dung Cơ mẫn cảm phát hiện —

Hoàng Thượng, dường như thông qua nàng xây dựng bầu không khí nào đó, thậm chí còn khiến nàng làm ra một số động tác mà thân thể nàng không thể làm được.

Động tác như vậy, không thuộc độ mềm mại bình thường, nữ tử bình thường sợ là cũng không làm được. Điều này gián tiếp chứng minh, trong khi sủng hạnh nàng, Hoàng Thượng... nghĩ tới người khác!

Ánh mắt Mộc Dung Cơ tối xuống, lẽ nào nàng thật sự là thể thân của Dung Phi? Nhưng nếu Hoàng Thượng thích Dung Phi thì đêm hôm còn từ Di Cảnh Cung tới Tú Ngọc Cung của nàng làm gì?

Yến An Quân ở gần Mộc Dung Cơ, nghe hai người “khẩu chiến” mà lú lù không ngừng. Nữ nhân hậu cung quả nhiên không thể khinh thường, một phong hào tùy tiện cũng xé ra được chuyện to như thế. Hiển nhiên điều này chứng thực một kết luận: một khi người ta muốn gây chuyện, toàn thân trên dưới của người đều là sai.

“Ồ? Yến muội muội, sao người lại đứng đây, mau ngồi xuống bên này đi.” Thục Phi cầm quạt trong tay, khóe mắt thoa phấn vàng kim, nhìn cô vẻ rất có sức sống.

Yến An Quân vội vã cúi người nói: “Thục Phi nương nương ưu ái, tỳ thiếp ngồi phía dưới là được rồi.”

“Còn gọi nương nương cái gì, tính cách của Yến muội muội rất hợp với ta, cứ gọi tỳ tỳ là được rồi, thường ngày ta có một mình rất buồn, nếu Yến muội muội có rảnh đừng quên tới Tụ Hà Cung của ta ngồi chơi.”

Trên mặt Yến An Quân đầy vẻ được quan tâm mà sợ: “Vay tỳ thiếp sẽ thường xuyên tới làm phiền, chỉ cần Thục Phi tỳ tỳ không chê tỳ thiếp nói nhiều là được.”

“Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng Hậu nương nương giá lâm.”

Một tiếng hô to rõ ràng vang lên, kèm theo đó là Thiệu Tuyên Đế mặc long bào mặt không biểu cảm đi vào Chiêu Dương Cung, Hoàng Thượng tâm tình rất tệ, gần như trong nháy mắt, trong lòng hậu phi trong Chiêu Dương Cung đều hiểu. Xem ra, Hoàng Hậu triệu tập mọi người đến nhất định sắp tuyên bố chuyện lớn, nếu không Hoàng Thượng vốn nên lâm triều sao lại tới Chiêu Dương Cung vào lúc này?

Phía sau Thiệu Tuyên Đế là Hoàng Hậu, nàng trang điểm nhẹ nhàng, phượng vũ y màu hoàng kim tăng thêm vài phần cao quý.

Thiệu Tuyên Đế liếc nhìn một vòng rất có khí thế, cuối cùng hơi dừng lại bên cạnh Mộc Dung Cơ, ánh mắt lạnh như băng hình như khê dao động. Hắn giật mình, vừa rồi dừng lại là nhìn về phía Yến Quý Nhân. Lúc này Yến An Quân đang duy trì động tác nhún gối với Thục Phi, vòng eo mềm mại được làn váy xếp ly màu xanh lam quần quanh càng thêm nhỏ nhắn.

Hắn tất nhiên biết vòng eo này mềm đến đáng ngạc nhiên, yết hầu Thiệu Tuyên Đế giật giật, hạ thân căng cứng, ngón tay dưới ống tay áo càng thêm siết chặt. Hắn làm bộ điềm nhiên dời tầm mắt, ngọn lửa trong lòng lại không cách nào dập được...

Đúng là yêu tinh đáng giận.

Yến An Quân không thể nghĩ ngờ là nằm cũng trúng đạn.

Hoàng Hậu đi theo Thiệu Tuyên Đế cũng trưng một gương mặt lạnh, trong tay cầm một thứ gì đấy như giấy, Yến An Quân nhìn chăm chăm một lát, hình như là một bức thư.

Đám cung phi đều về vị trí, Mộc Dung Phi ngồi xuống xong gần như luôn cúi đầu, về mặt e thẹn, chỉ tiếc tâm điểm quan tâm của Thiệu Tuyên Đế từ lâu đã không ở chỗ nàng. Chen chúc trong một đồng phụ nữ rục rờ muôn màu, không mau mau ngẩng mặt lên cho Hoàng Thượng nhìn quen mắt, bị quên rồi tha hồ mà khóc.

Vì vậy, Yến An Quân hơi nâng mặt, ánh mắt nhìn thẳng Hoàng Thượng ở ghế trên, nhìn mãi nhìn mãi đến khi nàng không khỏi ngáy dại. Ngày thị tẩm ánh nến quá tối không thấy rõ ràng, giờ cuối cùng cũng có cơ hội quan sát kỹ lưỡng, cảm thấy Thiệu Tuyên Đế từ trên xuống không chỗ nào không tinh xảo, không có lấy một tý vết, gen của hắn tốt cuộc tổ hợp thế nào vậy?

Mắt phượng đặc trưng của hoàng thất híp lại... sau đó nhìn về phía nàng, rồi mắt phượng lại tiếp tục híp lại, đong đầy ý cười, mày hơi nhướn, hân nháy mắt với nàng mấy cái.

Yến An Quân cảm thấy mắt mình chắc bị co giật rồi, cũng may não vẫn còn vận chuyển. Nàng lập tức đáp lại bằng một nụ cười quyến rũ, đầu lưỡi vươn ra khẽ liếm môi dưới, thấm ướt cánh môi mọng. Mộc Dung Cơ không thấy Yến An Quân cùng Thiệu Tuyên Đế tán tỉnh nhau, chỉ thấy nàng nhìn đĩa trái cây đối diện, liếm môi ra vẻ rất thèm khát, vì vậy Mộc Dung Cơ giữ vững hình tượng lương thiện lại không nhiễm khói lửa nhân gian của mình...

Đưa cho Yến An Quân một quả chuối.

Chuối...

Đôi mắt Thiệu Tuyên Đế chợt phóng đại. Đã thấy Yến An Quân xấu hổ ngượng ngùng nhận lấy quả chuối, ngọc thủ là lướt bóc vỏ, mỉm cười liếm đầu quả chuối.

Đáng thương thay Thiệu Tuyên Đế... trực giác nói cho hắn lúc này nên lý trí quay đầu, nhưng thân thể hắn không cho phép. So với “tín tức táo bạo” liên quan đến hậu cung mà Hoàng Hậu sắp công bố, hắn càng muốn xem nữ nhân này rốt cuộc đang làm gì... Có đôi khi, chỉ một đêm thành nỗi hận thiên cổ.

Tiểu nữ nhân cười duyên vui thích dùng đầu lưỡi vẽ hình dạng quả chuối, đầu quả chuối ra ra vào vào trong miệng nàng, không ngừng xoay quanh, nhưng chết tiệt là nàng không ăn luôn nó đi!

Nắm tay Thiệu Tuyên Đế kêu lên rằng rắc, cổ họng như bị hỏa thiêu, trong đầu hắn lúc này những chuyện hỗn độn như không thể thật sự thích ai gì đấy đều bị ném sang một bên, rốt cuộc chỉ cảm thấy trên người khô nóng không chịu nổi, hận không thể từ hình tiểu nữ nhân đang vui vẻ gặm chuối nào đó ngay tại chỗ!

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...” Hoàng Hậu bên cạnh lay lay Thiệu Tuyên Đế, hắn kiểm chế hạ thân bốc lửa, đen mặt trầm giọng nói: “Chuyện gì?”

Hoàng Hậu nghi hoặc liếc hắn một cái: “Chúng cứ vô cùng xác thực, có điều Khang Sung Nghi không chịu nhận tội, xin Hoàng Thượng xử lý.”

Thiệu Tuyên Đế không yên lòng lên tiếng, liếc nhìn về hướng vừa rồi, đã thấy Yến Quý Nhân ngồi ngay ngắn ở kia, môi cười tủm tỉm, còn quả chuối trong tay đã ăn hơn phân nửa từ bao giờ.

Trong lòng đầy tình ý, ánh mắt lại nhìn người đang quỳ phía dưới, nhìn thế nào cũng không vừa mắt, vì vậy mũi hừ lạnh một cái, vung ống tay áo đứng, lạnh giọng nói: “Đám tư thông trong cung đình, Khang Sung Nghi người thật to gan! Người dẫu, nhốt Khang Sung Nghi vào tử lao.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp oan uổng.” Khang Sung Nghi liên tục quỳ lạy, hy vọng Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh. Theo quy định, vị trí từ Tàn trở lên có thể xưng thần thiếp, có điều Khang Sung Nghi tự xưng như thế càng khiến Thiệu Tuyên Đế tức giận. Một tội thần như Khang Sung Nghi còn dám tự xưng thần thiếp, còn nữ nhân thông minh như Yến Quý Nhân lại chỉ có thể xưng tỷ thiếp.

Khang Sung Nghi đương nhiên oan uổng.

Thứ gọi là tư thông chỉ là một cuộc hãm hại, có điều kẻ đầu tiên vu khống là Hoàng Thượng, người dưới ai dám nói gì? Trong mắt Thiệu Tuyên Đế chất chứa hàn ý, Khang Sung Nghi là muội muội của Khang Quảng Lăng, nói không chừng lần này có thể câu được con cá lớn!

Yến An Quân yên lặng ăn hết quả chuối, lau ngón tay, hoàn toàn không quan tâm chuyện trên đại điện.

Khang Sung Nghi gì đấy không có nửa cọng lông quan hệ với nàng, vì vậy lần này nàng tới Chiêu Dương Cung chỉ như đi xem một vở kịch nhằm chán thôi, kết cục kịch bản cuối cùng đều là thế lực hung ác tồn thất nghiêm trọng.

Có điều cũng may lần này đi một chuyến không vô ích...

Yến An Quân nhếch môi cười, vừa rồi có coi là nàng dùng một quả chuối đùa giỡn Hoàng Thượng không nhỉ?

...

Sau khi ra khỏi Chiêu Dương Cung, Mộc Dung Cơ vẫn gọi Yến An Quân đi cùng.

Nàng ta như dính vào Yến An Quân, không thể dùng làm bia đỡ đạn sinh một kẻ khác, nói là lần sau Yến An Quân đi Tự Hà Cung của Tiểu Thục Phi thì nhất định phải gọi nàng, sau đó còn nói mình cả ngày ở trong cung vô cùng cô đơn.

Yến An Quân nghe rồi cười trong lòng, nếu nói Tiểu Thục Phi ở trong cung cô đơn buồn chán thì không sao, Mộc Dung Cơ nguoi vừa vào cung hai, ba ngày, hôm qua còn thừa sùng, hôm nay đã nói cô đơn, ai tin?!

Trở lại Tú Ngọc Cung, nhìn bóng dáng yếu đuối của Mộc Dung Cơ đi vào tắm điện sát vách, còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, trong nháy mắt vào nhà cỏ tay bị cầm, thân thể thì bị một sức mạnh kéo bay lên, tiếp đó là hương Long Tiên mê người bao quanh toàn thân nàng.

Lộc Nhi há miệng im lặng lui ra ngoài, cùng An công công nhìn nhau, hai người đều có chút phiền muộn, ý chỉ còn chưa hạ Hoàng Thượng đã hấp tấp chạy đến tắm điện của cung phi chờ trước.

Bị ấn vào một vòng tay ấm áp, Yến An Quân vốn muốn giãy dụa, có điều vừa ngửi được mùi hương kia thân hình liền cứng đờ, bỗng chồm hỏi: "... Là Hoàng Thượng ư?"

Điều khiến người ta khó hiểu là... Vì sao Thiệu Tuyên Đế phải gặp nàng trong tắm điện?

"Đốt lửa trên người trẫm rồi muốn đi? Hử?" Thiệu Tuyên Đế cắn càn cổ non mịn của nàng.

Yến An Quân ừm một tiếng: "Hoàng Thượng đừng cấn, tỳ thiếp biết sai rồi, ừm... Đau... Tỳ thiếp còn chưa thay y phục, để tỳ thiếp đi tắm đã được không?"

Hoàng Đế cắn một miếng trên cổ mềm mại chưa chịu nhả ra, chỉ vui đầu găm một lát mới khàn giọng nói: "Nguoi muốn đi tắm? Rất tốt..."

Ngữ khí kia khiến trong lòng Yến An Quân có chút quái dị, có điều nàng vẫn tự gọi Lộc Nhi chuẩn bị một bể nước tắm.

Nhờ hiệu quả của hơi nước xông lung, nàng có thêm điểm cũng không bị hoài nghi thành yêu quái vì vóc người thay đổi quá lớn, Yến An Quân thoát khỏi vòng tay Thiệu Tuyên Đế, cười duyên lui về phía sau, rồi xoay người đi về phía sau bình phong.

Có điều chưa chờ nàng cởi quần áo đã bị người ta ôm ngang, cùng nhau nhảy vào nước ấm.

Yến An Quân vô tội uống một ngụm nước tắm, quần lầy Thiệu Tuyên Đế như bạch tuộc, sảng giọng: "Hoàng Thượng vội cái gì? Không phải đợi một lúc cũng không được rồi đấy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Thiệu Tuyên Đế quả thật không chờ nổi, hiện giờ một giây hấn cũng không chờ nổi!

Nếu vừa rồi ở Chiêu Dương Cung hấn còn nhận được kích động, giờ thấy tiểu mỹ nhân ngay trước mặt, thân thể không khỏi có phản ứng cực kỳ thành thật. Hấn cảm thấy hạ thể lập tức biến thành quả chuối màu vàng chanh kia, vô cùng khát vọng cái lưỡi đình hương của người trong lòng.

"Trẫm tắm cho nguoi." Bàn tay Thiệu Tuyên Đế vốn đặt trên bộ ngực nhô cao của nàng, từ trên cổ áo luồn vào trong theo vạt áo, hô hấp cực nóng phả bên tai Yến An Quân, nhẹ nhàng vang lên: "Được không?"

Hoàng Thượng ngái đã bắt đầu động tay rồi... còn cần hỏi ý kiến của nàng chắc.

Áo trong thấm nước dính sát trên người Yến An Quân bị cởi ra, nước ấm hâm nóng da thịt, tự nhiên tăng vài phần hồng nhật tươi mới.

Thiệu Tuyên Đế đặt nàng bên cạnh bể, nằm trên lưng nàng như con báo, lồng ngực cứng rắn nam tính dính liền với sống lưng nhẵn nhụi nữ tính.

Hai tay Yến An Quân chống trên thành bể, thân thể chìm dưới nước, thấp giọng thở dốc. Đôi tay Thiệu Tuyên Đế như có ma lực chạy trên cái bụng phẳng lì của nàng, chậm rãi lướt xuống dưới, bỗng nhiên ngừng.

"A... Ừm... Hoàng Thượng?"

Người phía sau rất lâu không tiếp tục, Yến An Quân hơi quay đầu, lại nghe giọng nói dè dặt vang lên trên đỉnh đầu: "Phương pháp thổi tiêu của nguoi hôm nay, trẫm thấy rất thích."

"..."

Yến An Quân chớp mắt mấy cái, cười tủm tỉm giả ngu: "Hả? Phương pháp gì cơ ư?"

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế bắt đầu tối, nhếch môi cười, bắt được một tay đang chống cạnh bề kéo vào trong nước, lòng bàn tay chạm phải nguồn nhiệt cứng: “Có cần trăm giúp người nhớ lại không?”

Yến An Quân vươn ngón trỏ đặt trên đỉnh vật kia, cau mày vờ khó xử nói: “Nhưng mà tỳ thiếp đang tắm, sợ là không tiện...”

Người phía sau bắt đầu tỏa khí lạnh, thô lỗ cời búi tóc cho nàng, thẳng lưng một cái cọ xát giữa hai cánh hông, bụng dưới của Yến An Quân bắt đầu tuôn ra một luồng nhiệt nóng, hai chân bắt giác khép chặt, cảm nhận từng đợt chấn động, khẽ thở ra một hơi.

Cũng may, nàng còn chưa quên thêm điểm vào hệ thống nàng cần...

[Tinh! Chúc mừng thân ái, sử dụng điểm nị lực thành công!]

Thêm điểm thành công, Yến An Quân cảm thấy trên người hơi ngứa, không khỏi hừ ra tiếng, âm thanh này còn mát hơn cả trước kia, Thiệu Tuyên Đế phía sau bỗng cúi đầu cần cần cổ nàng: “Thoải mái thì kêu ra tiếng, để trăm nghe.”

Nước dần lạnh, Thiệu Tuyên Đế rút hạ thể ra, xách Yến An Quân trong nước lên ôm vào lòng, thiếu hơi nước mù mịt, mặt mày nàng càng rõ nét, càng bắt mắt hơn khi còn trong bể, thậm chí dung mạo này còn... đã không kém phần Mộc Dung Cơ cùng Dung Phi?

Nha đầu này... Hay là này nở?

Thiệu Tuyên Đế nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một cách giải thích này, hần đột nhiên phát hiện... hình như mình nhặt được bảo bối.

“Bảo bối” hiển nhiên không phải một thứ yên lặng nghe lời, Yến An Quân khoát tay lên thắt lưng nam nhân, rầm rì: “Hôm qua tỳ thiếp... thân thể còn chưa khỏe, Hoàng Thượng đừng lại...”

“Đừng lại thế nào?” Thiệu Tuyên Đế hiển nhiên tâm tình tốt, đặt nàng lên chân nhưng, da thịt tuyết trắng hơi phát sáng, lóa hai mắt hần.

Đôi tay hần chạm tới, cảm thấy như nước chảy qua tay, chỉ mới chạm một cái thôi toàn thân đã khô nóng không chịu nổi.

Hai người trên giường lại quấn lấy nhau, tiếng nước chùn chụt nghe rất lọt tai.

Một lúc lâu sau, giữa giường mơ hồ vang ra giọng nói mông lung của Thiệu Tuyên Đế: “Trăm nề tình hôm qua là ngày đầu tiên người hầu hạ, hôm nay tạm thôi tha cho người một lần.”

Giường lớn không ngừng lay động, không lâu sau lại truyền đến tiếng thiếu nữ nửa chống cự nửa mời gọi.

“... Hoàng Thượng sao lại gạt người như thế, chẳng phải nói sẽ tha cho tỳ thiếp một lần sao!”

“Yến Quý Nhân quả thật khiến trăm yêu thích không nổi buông tay, nói cho trăm, làn da của người làm thế nào dưỡng được?” Thiệu Tuyên Đế nằm ngửa trên giường, nhéo tiểu nữ nhân đang mềm mại nằm úp sấp trên người, tay kia đè trên lưng nàng, như rất sợ tiểu mỹ nhân mềm như không xương này bị gió thổi đi.

“Hừ! Tỳ thiếp không thèm nói cho Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng nói cho nương nương khác, sợ rằng sẽ không đến chỗ tỳ thiếp nữa.” Cái mũi nhỏ của Yến An Quân hướng lên trời, ngón tay thon nhỏ vuốt gương mặt tuấn mỹ của hần, vươn lên hôn cái “chụt” một tiếng.

Thiệu Tuyên Đế đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt như thế, dù ngay từ đầu hần không dùng môi hôn ai bao giờ, có điều Yến An Quân thì khác. Trên môi nàng luôn có hương hoa quả thoang thoảng, ngọt dính người, hần giữ cái gáy nàng, môi mỏng không ngừng dịch chuyển tận hưởng cảm giác tuyệt mỹ không thể tả.

Tần Quan nói đến cảnh này, tự nhiên là – Kim phong ngọc lộ nhất tương phù, tiện thẳng khước nhân gian vô số*. “Ngọc lộ” lúc này đã hóa thành một bãi bùn mềm không thể động đậy, chỉ có thể để mặc nước bọt trong miệng cấp tốc tuôn ra, rồi bị người ta cướp đoạt, như vậy hai, ba lần, Yến An Quân trực tiếp nhắm mắt... vứt bỏ trách nhiệm mà ngủ.

*Hai câu thơ trong bài “Thước Kiều Tiên” của Tần Quan. Dịch nghĩa: gió vàng sương ngọc một khi gặp nhau, hơn hần bao lần ở cõi nhân gian.

Thiệu Tuyên Đế mở to hai mắt, bắt đắc dĩ nhìn nữ nhân ngủ trên người mình.

Hoàng Đế là hần vì sao mỗi lần gặp Yến Quý Nhân, uy nghiêm đều không còn sót lại chút nào thế này?

Đùa đến bây giờ, người sắp cùng hần “tới một thể” lại khiêu khích xong rồi ngủ, hiếm có là còn ngủ rất say nữa cơ.

Lúng túng cảm bàn tay non mềm của tiểu mỹ nhân ấn trên hạ thân mình, thời gian nửa chén trà sau, Thiệu Tuyên Đế ngửa cổ gằm thấp một tiếng, sau đó thân thể rung động một lúc mới bình tĩnh lại. Nghĩ Thiệu Tuyên Đế hần, đường đường Hoàng Đế Cao Thủ, vậy mà có ngày phải tự mình động thủ com no áo ấm.

“Ừm... Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...” Tiểu giai nhân khẽ nhăn mày liễu như nằm mơ thấy cái gì, nức nở thấp giọng gọi, như con mèo nhỏ bị ức hiếp, khóe mắt còn có một giọt lệ.

Thiệu Tuyên Đế nhìn nao nao, nâng tay xóa đi giọt nước mắt lưng tròng, lòng bàn tay ướt át, đồng thời vẻ mặt cũng trầm tĩnh lại, hần nhẹ nhàng vỗ lưng Yến An Quân, ôm chặt nàng hơn một chút: “Trăm ở đây.”

Nàng hô hấp ổn định, mạch hơi yếu, là trạng thái ngủ say.

Không phải nói mơ vì tranh giành tình cảm, đây là nói mơ thật sự...

Thiệu Tuyên Đế đặt trán lên trán Yến An Quân, Yến Quý Nhân... Nàng thò thò khắc khắc muốn nhìn thấy hần vậy sao? Thậm chí nằm mơ cũng thấy hần?

Càng có thể... nữ nhân này, thật ra thương hần hơn hần tưởng tượng.

Lấy phu vì thiên, nàng mới chân chính là lấy phu vì thiên. Thiệu Tuyên Đế nhắm mắt lại, trong đầu điểm qua tần phi trong cung một lượt, rốt cuộc có ai thương hần không hề giữ lại cho bản thân như Yến Quý Nhân không? Đáng tiếc, không có.

Dù nữ nhân ở trên vị trí Hoàng Hậu kia cũng coi hần là biểu tượng của quyền lực và phú quý, nàng không coi hần là trời, đồng thời ánh mắt thường xuyên lộ ra vẻ tính toán.

Hần không thích, cũng không quản.

Những người kia muốn đạt được lợi ích nào đó từ hần, thì nên chuẩn bị sẵn bị hần cắn lại một miếng lớn.

Trong mắt Thiệu Tuyên Đế hiện lên lãnh ý, một cánh tay ngọc lại đặt bộp lên mặt hần. Thiệu Tuyên Đế ngẩn ra, mò chán bên cạnh đắp lên mình và người trong lòng đang quấn lấy nhau, hần kéo cánh tay ngọc nghịch ngợm kia xuống miệng cắn một lúc lâu mới đề được cảm giác bốc lửa trên người xuống, nặng nề ngủ.

Khi sắc trời hơi trắng, An công công nhẹ tay nhẹ chân tiến lên: “Hoàng Thượng, nên lâm triều rồi ạ.”

“Tiểu An Từ, hôm qua trăm luôn ở Dưỡng Tâm Điện. Ngươi đã hiểu chưa?” Hoàng Đế ngồi dậy, hần mở mắt ra, trong mắt chỉ có giá lạnh.

Tiểu An Từ run rẩy một trận.

Hiển nhiên Hoàng Thượng không muốn bị người ta biết hành tung, hoặc là... Không muốn bị người ta biết hôm nay hần ngủ ở chỗ Yến Quý Nhân.

Dù sao, một nữ nhân mới ở chính thất phẩm Quý Nhân, một tháng có cơ hội thị tẩm một lần cũng đủ rồi, nếu liên tục hai lần trở lên, tự nhiên sẽ bị người ghen ghét.

“Vâng, vâng... Nô tài đi làm ngay, nhất định sẽ khiến đám bên ngoài ngậm chặt miệng, bảo đảm không lộ ra nửa chữ.” An công công bồn chồn trong lòng, dù sao nhiều năm qua đây là lần đầu tiên Thiệu Tuyên Đế ngủ cùng một giường với cung phi đến sáng sớm mới tỉnh.

Vị Yến Quý Nhân này, ước chừng cực kỳ được sủng ái.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Có điều, về việc này, hiển nhiên An công công đoán sai rồi.

Tuy sau khi thả tin tức giả Hoàng Thượng ngủ tại Dưỡng Tâm Điện, thật sự không ai tìm đến Yến Quý Nhân gây chuyện, nhưng cùng lúc đó, sau lần thị tẩm thứ hai, Thiệu Tuyên Đế không còn tới Tú Ngọc Cung nữa.

Lộc Nhi cũng nóng ruột, không thôi vướng mắc vì loại thái độ chuyện không liên quan đến mình của chủ tử nhà nàng.

“Chủ tử, năm ngày rồi Hoàng Thượng chưa tới.” Lộc Nhi tay hái cánh hoa, ra sức nhắc nhở chủ tử nhà mình: “Trong cung nhiều nữ nhân thế này, không biết Hoàng Thượng lại bị ai mê mất rồi.”

Lộc Nhi liếc nhanh đánh giá Yến An Quân, sau đó lại làm bộ điềm nhiên như không, quay đầu đi.

Yến An Quân ngồi một bên tu bổ bồn hoa, buồn cười nhìn nàng: “Ngươi nói không sai, trong cung nhiều nữ nhân thế này, đương nhiên Hoàng Thượng không thể luôn tới chỗ chúng ta.”

“Cái này không giống.”

“Nữ nhân trong cung đều như nhau cả thôi.” Ít nhất trong lòng Thiệu Tuyên Đế, nữ nhân trong cung ước chừng đều như nhau, nhiều nhất ai có đáng người đẹp hơn một ít, gương mặt đẹp hơn một ít thì thỉnh thoảng sẽ nhớ đến...

Về phần năng, không đẹp nhất cũng không xấu nhất, bị Thiệu Tuyên Đế quên là hết sức bình thường.

“Nhưng mà...” Nhưng mà chủ tử ngài không giống người khác, Lộc Nhi nghiêm mặt mấp máy môi không lên tiếng, chỉ thầm nghĩ: thái độ của Hoàng Thượng không giống như không để chủ tử trong lòng... Nhưng nếu thật sự để trong lòng, vì sao nhiều ngày rồi không tới thăm một lần?

Nơi này hai chủ tử còn đang thảo luận vấn đề giống hay không giống, Chiêu Dương Cung bên kia đang âm ỉ hết cả lên.

Không phải hoàn cảnh loạn cỡ nào, mà là lòng người loạn, mấy người trong Chiêu Dương Cung không ai không mặt thì vui mà trong lòng thì chua xót, thậm chí cả chủ tử Chiêu Dương Cung là Hoàng Hậu nương nương cũng vậy.

Hoàng Hậu miễn cười cong môi thành một nụ cười: “Nếu đã vậy, Tĩnh Phi mười muội sau này nhất định phải chú ý thân thể, có hoàng tử không thể so với khi khác, mau hồi cung tu dưỡng đi... Nói đến mới nhớ, không biết Hoàng Thượng sẽ vui về đến mức nào.”

Hiện giờ Tĩnh Phi đứng trước mặt một giây, tim nàng sẽ đau như đao cắt. Không phải không nghĩ tới chuyện cuối cùng hậu cung sẽ có người sinh con của Hoàng Thượng, từ lâu nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, có điều chân chính nghe được khó tránh khỏi khó chịu trong lòng, huống hồ... lần này mang thai là một trong tứ phi!

Một khi Tĩnh Phi sinh con trai, nàng ta và Tiểu Thục Phi đều thành uy hiếp với hậu vị của nàng, thậm chí... Nếu sau này nàng cũng có con trai, hai hoàng tử này đều là trở ngại lớn nhất cho con trai nàng.

Trong mắt Hoàng Hậu lóe lên ánh sáng lạnh.

“Thần thiếp tạ ơn Hoàng Hậu nương nương lo lắng.” Tĩnh Phi ra về phục tùng cúi tằm mắt, trong lòng lại không thật sự bình tĩnh.

Rõ ràng đã chuẩn bị đủ quả mồi, không ngờ bữa trưa hôm nay của Hoàng Hậu lại là hải sản, mùi vị này khiến nàng không ngừng nôn khan, nhìn về mặt của mọi người trong đại điện, Tĩnh Phi thờ dãi một tiếng, nghìn tính vạn tính cuối cùng vẫn bị tính kế.

Món hải sản này hiển nhiên Hoàng Hậu chuẩn bị để thử xem các phi tử có thai hay không. Sợ là Hoàng Hậu cũng không ngờ người mang thai là Tĩnh Phi nàng.

“Bản cung được Tĩnh Phi gọi một tiếng tỷ tỷ, thì nhất định sẽ quan tâm tới Tĩnh Phi mười muội, người đâu...” Hoàng Hậu gọi mấy thị nữ của Chiêu Dương Cung tới: “Các người cẩn thận đưa Tĩnh Phi mười muội về Chương Lan Cung, nếu có sai lầm gì bản cung chỉ hỏi tội các người.”

“Vâng.” Mấy cung nữ nhún gối hành lễ.

Tĩnh Phi yếu ớt khom người: “Hoàng Hậu nương nương ưu ái, vậy thần thiếp hồi cung trước.”

“Đi đi.” Nét mặt Hoàng Hậu càng ôn hòa.

Nhìn Tĩnh Phi đóng cửa rồi đi Chiêu Dương Cung giữa vòng vây cẩn thận từng li từng tí, biểu cảm của các vị cung phi đang ngồi đều có phần mất tự nhiên.

Hoàng Hậu nhìn một vòng, ngữ khí thân nhiên nói: “Mọi người tan đi, bản cung sẽ phái người bẩm báo với Hoàng Thượng chuyện Tĩnh Phi có thai, hoàng tử quan trọng, sau này thấy Tĩnh Phi mọi người cố gắng chăm sóc một chút.”

Nhóm cung phi sắc mặt đáng ghét ra khỏi Chiêu Dương Cung, bọn họ tới Chiêu Dương Cung vốn ôm ý đồ xem náo nhiệt, phát triển đến cuối lại thành Tĩnh Phi có thai?! Nói không dối kị là nói dối! Đại khái ngoại trừ Tĩnh Phi, trong hậu cung không một phi tử nào hy vọng đứa trẻ này có thể bình an chào đời.

Cho nên đối với họ mà nói... Đứa trẻ trong bụng Tĩnh Phi, tốt nhất nên sảy đi.

Hoàng Hậu chống thành ghế đứng lên, ngẩng đầu nhìn mặt trời rực rỡ, có chút hoảng hốt, thân thể cũng lắc lư theo, đầu óc nháy mắt trống rỗng.

“Nương nương, ngài có khỏe không?” Đại cung nữ Kim Chi tùy thị thiếp thân vội vả đỡ lấy Hoàng Hậu, nàng là cung nữ hồi môn, cũng là tâm phúc quan trọng của Hoàng Hậu, nghĩ đến đôi mắt thâm quầng mờ hồ có thể thấy được phía sau lớp phấn thơm, nàng không khỏi thở dài.

Hoàng Thượng quả thật nhiều ngày nghỉ ở chỗ nương nương, thế nhưng nương nương... lại không thể có con...

Hoàng Hậu giật mình, như cũng nghĩ tới điểm này, nàng từ từ nhắm hai mắt, phát tay nói: “Không sao.”

Nàng dung mạo không bằng Dung Phi, tài hoa không bằng Tĩnh Phi cùng Nhân Phi, thậm chí không có một đứa con làm đảm bảo như Tiểu Thục Phi, chỗ dựa duy nhất của nàng là vị trí Hoàng Hậu này, mà làm Hoàng Hậu... nàng có thể không cần Hoàng Thượng sủng ái, nhưng không thể không có con! Lần trước sảy thai tổn hại thân thể, nàng bắt Thái Y nói với Hoàng Thượng nàng còn có thể có thai.

Chỉ chính nàng biết, thân thể nàng coi như hoàn toàn hỏng rồi.

“Nương nương, nếu nương nương nhìn Tĩnh Phi khó chịu, chúng ta khiến hài tử của nàng không còn là được.” Kim Chi nói những lời này không hề có áp lực tâm lý, hiển nhiên việc như vậy đã không phải lần đầu.

“Kim Chi, bất kể bao nhiêu người muốn đưa trẻ kia không còn, bản cung không thể ra tay. Trước đây làm quá nhiều lần, Hoàng Thượng đã hoài nghi bản cung. Lần này, Chiêu Dương Cung chúng ta chỉ có thể ở bên nhìn, bản cung không làm sẽ có người khác làm, hơn nữa người này... hẳn đã không nhìn nổi nữa.” Ngón tay son đỏ chót của Hoàng Hậu vượt viền y phục tơ lụa, bên môi lộ ra một nụ cười.

Nàng chỉ hơi đổi vị trí để suy nghĩ, đã đoán được trong số cung phi, người muốn mưu hại hoàng tử nhất... không ai ngoài Tiểu Thục Phi!

...

“Tụ Hà Cung của nương nương thật tinh xảo.”

Tiểu Thục Phi từ nội thất đi ra, nàng mặc ngoại sam rộng màu hồng nhạt, trên mặt thoa chút son phấn, ngược lại còn dễ nhìn hơn bình thường vài phần. Yến An Quân thấy nàng liền tỏ vẻ hâm mộ cung điện này, thân là cung phi không được sủng ái theo lý mà nói nên hứng thú với những thứ này, mà không phải...

Ngồi một bên bày ra vẻ mình cao ngạo, không thuộc nhân gian khói lửa thế nào.

Mộc Dung Cơ cùng Yến An Quân tới đây lạnh te ngồi ngay ngắn trên ghế, chậm rãi đứng lên hành lễ: “Tỳ thiếp bái kiến Thục Phi nương nương.”

“Nói bao nhiêu lần rồi, gọi bản cung là tỳ tỳ thôi.” Tiểu Thục Phi tìm tìm nở nụ cười lướt qua Mộc Dung Cơ, khoát tay áo với Yến An Quân: “Yến muội muội ngồi đi, bản cung gọi người tới vì muốn trò chuyện chút thôi.”

“Đa tạ Thục Phi tỳ tỳ ưu ái, vậy tỳ thiếp sợ hãi ngồi xuống.”

Yến An Quân cũng cười tìm tìm nói đùa, có điều đang nói liền chuyển đề tài nói với Tiểu Thục Phi: “Thục Phi tỳ tỳ, Mộc Dung Cơ còn quý, ngài xem...?”

Nếu nàng không nói thay Mộc Dung Cơ, sợ rằng trở về vị này sẽ ghi hận nàng.

Vừa rồi khi Thục Phi nương nương đi lướt qua nàng ta, nàng còn nhìn thấy trên gương mặt nhỏ nhắn như tiên trên trời kia chợt tái xanh.

“À, vị này là Mộc Dung Cơ đó ư, người cũng ngồi đi.” Tiểu Thục Phi ôn hòa phẩy phẩy quạt tròn, Mộc Dung Cơ này đúng là kỳ cục, tới Tụ Hà Cung của nàng còn vô cảm như bị người ta nợ tiền, làm giả cho ai nhìn cơ chứ.

Mộc Dung Cơ không phải không biết cách làm người, chỉ là nàng đối đãi với Tiểu Thục Phi như Hoàng Hậu, trước mặt Hoàng Hậu đương nhiên là phải nghiêm túc một chút, lạnh lùng chút cũng không sao. Nhưng Tiểu Thục Phi rõ ràng chỉ có thể xem như phi tử được sủng ái, thấy sắc mặt kia tự nhiên sinh ra vài phần tức giận.

Mộc Dung Cơ đã nghĩ ra điểm này, khi ngồi xuống lộ ra chút mỉm cười, có điều Tiểu Thục Phi đã nhìn nàng không vừa mắt nên càng không đáp lại.

Yến An Quân trong lòng buồn cười, Mộc Dung Cơ hôm nay kẻ cận nàng, nhất định mặt dày mày dạn theo tới đây. Nhưng tới Tụ Hà Cung lại dùng mặt lạnh gặp Tiểu Thục Phi, đặc biệt muốn tới để kêu gọi thù hận đây à?

Thấy Tiểu Thục Phi cùng Yến An Quân trò chuyện với nhau rất vui, Mộc Dung Cơ có chút không cam lòng. Nàng cảm thấy Yến Quý Nhân quá mức nịnh hót, đối diện chỉ là một Thục Phi mà thôi, tương lại Mộc Dung Cơ nàng cũng có cơ hội ngồi lên vị trí tứ phi, hoặc là càng cao hơn...

Sớm muộn gì cũng khiến những kẻ nhục nhã nàng nằm dưới chân!

Cung nữ ngoài cửa vội vã đi vào, cung nữ này mặc một bộ trang phục màu xanh tím than, màu da ngăm đen, vẻ mặt đặc biệt khiếp sợ, có điều thấy trong Tụ Hà Cung có hai “người ngoài” nên chỉ mấp máy miệng không dám nhiều lời, cúi thấp đầu bẩm báo: “Nương nương, nô tỳ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.”

“Thanh Điện, Yến Quý Nhân cùng Mộc Dung Cơ không phải người ngoài, có chuyện cứ nói thẳng.”

Cung nữ tên Thanh Điện này dừng một chút, nhìn Yến An Quân cùng Mộc Dung Cơ, lúc này mới đáp “vâng”. Tiểu Thục Phi hồ hững xoa móng tay, nghe Thanh Điện nói câu tiếp theo chân mày nhíu chặt lại, không thể tin nói: “Ý của người là, Tĩnh Phi ở trong cung của Hoàng Hậu phát hiện có thai?”

Mộc Dung Cơ gục mạnh đầu, tay phải chậm rãi tới gần bụng. Hài tử, nàng cũng muốn một hài tử, nghe nói thị tẩm lần đầu tỷ lệ mang thai rất lớn, nhưng hôm qua nàng vừa có nguyệt sự, hoàn toàn phá hỏng huyệt tử cung của nàng.

Dựa vào cái gì Tĩnh Phi lại may mắn như vậy, có thai hài tử của Hoàng Thượng?!

Nàng đã hỏi thăm một lượt, Tĩnh Phi là con gái trọng thần trong triều nên mới trở thành một trong tứ phi, nhưng nàng thường xuyên ru rú trong nhà, không được Hoàng Thượng yêu thích. Vốn tưởng rằng không tranh giành, không ngờ ẩn dấu sâu như thế, im ắng liền có thai.

So với tâm lý ghen ghét của Mộc Dung Cơ, Yến An Quân lại đứng ngồi không yên. Bằng sự phán đoán đối với độ nguy hiểm của hậu cung, một khi có người mang thai, hậu cung này sẽ không còn yên ổn.

Nếu người mang thai xảy ra chuyện gì, những cung phi vị phân thấp hèn như bọn họ rất có khả năng chịu tội thay người. Yến An Quân ngẩng đầu, vừa lúc thấy đôi mắt đen láy của Tiểu Thục Phi lộ ra vẻ tàn nhẫn. Nàng nhất thời lạnh giá tay chân, toàn thân không khỏi co rúm lại, Tiểu Thục Phi đang định...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tin tức Tĩnh Phi có thai vền vẹn một ngày đã gần như truyền khắp hoàng cung, lúc này Chương Lan Cung đang căng thẳng tiến hành công tác kiểm tra, người trong cung vội vàng vàng. Chỉ có Tĩnh Phi ngồi trước bàn trong nội thất, mặt nàng tỏ son phấn như lau một tầng ánh nước, đôi mày thanh tú khẽ nhăn, sắc mặt âm u không rõ.

“Chủ tử, đừng lo lắng, chuyện lớn đến đâu còn có chúng nô tỳ.” Tổ Tân tay cầm một tấm đệm đi vào, trải trên giường: “Nhưng thứ này là thăm mới, do nô tỳ tự tay cắt giữ, vừa lúc dùng tới.”

Thân là cung nữ hồi môn của Tĩnh Phi, một đường đi tới không ít năm, Tổ Tân sao không biết Tĩnh Phi đang nghĩ gì. Chỉ là... có vài thứ đề phòng tuy khó khăn, nhưng mang thai không thể luôn nhen chuyện trong lòng, nếu không chưa cần người ngoài ra tay, bản thân đã xảy ra vấn đề.

“Tổ Tân, nếu đứa trẻ trong bụng bản cung xảy ra chuyện... Người đầu tiên bản cung không bỏ qua sẽ là Hoàng Hậu!” Gương mặt thanh thuần của Tĩnh Phi đầy dữ tợn, tay nàng vỗ cái bụng còn chưa lộ, miệng lầm bầm.

Nàng sớm đã biết mình mang thai, vì vậy thăm cẩn thận, ngoại trừ mấy cung nữ hồi môn thân cận nàng không nói cho ai, chính vì sợ người trong cung biết.

Nhưng chưa đầy một tháng, nàng đã bị Hoàng Hậu tính kế bại lộ.

Phải biết rằng, càng ít tháng hải tử càng dễ sảy. Nhất là ở trong cung, chưa tới ba tháng đã công bố tin tức mang thai, theo sau tuyệt đối là mưu hại đề phòng không xuể.

Quả thật người ra tay với nàng không nhất định là Hoàng Hậu, nhưng nếu không tại Hoàng Hậu, nàng tuyệt đối sẽ không rơi vào thế bị động như lúc này!

Tĩnh Phi yên lặng uống một ngụm nước táo đường, lúc này mới cảm thấy thân thể lạnh giá vì nghi thần nghi quỷ ám áp hơn.

“Chủ tử, Hoàng Hậu nương nương từ Chiêu Dương Cung đưa tới hương liệu vân nhu.” Một cung nữ vội vã từ ngoài cửa đi vào, trong tay còn cầm một hộp gỗ đàn tinh xảo, bên trong là gì chỉ cần nghe cung nữ này nói là biết.

Tĩnh Phi lui về sau như phản xạ có điều kiện, ánh mắt nhìn chằm chằm hộp gỗ đàn trước mắt, không mở ra xem, nàng nhắm mắt lại một lát: “Đã là tâm ý của Hoàng Hậu thì để trong kho cẩn thận trông coi, sau này đừng đụng vào.”

“Vâng.” Cung nữ kia thấp giọng lui ra

“Chủ tử, Hoàng Hậu sẽ không làm rõ ràng như thế, theo nô tỳ thấy, hương liệu này không có vấn đề.” Tổ Anh ở một bên nhẹ nhàng xoa bả vai cho Tĩnh Phi.

Tĩnh Phi hừ lạnh một tiếng: “Sao không có vấn đề, nàng trắng trợn đưa tới khiến người ta chú ý, sau này dù người trong cung chúng ta phát hiện hương liệu có vấn đề, cuối cùng vẫn không trách được nàng ta. Đến lúc đó nàng chỉ việc nói nếu thật sự muốn hại bản cung sẽ không đường hoàng như thế. sau đó nói thêm một câu không then với lương tâm... Hoàng Thượng tự nhiên sẽ không quá mức hoài nghi, rồi Hoàng Hậu tìm một, hai người thế tội, kẻ gán tội thay này có miệng cũng khó nói.”

Tổ Tân trải đệm xong thở khẽ một hơi, cũng nói theo: “Tổ Anh, sau này chỉ cần là cung khác đưa tới, bất kể tốt xấu, chúng ta đều không thể dùng.”

“Vâng, nô tỳ hiểu.”

...

Mặt trời ngả về tây, trước bàn đã thấp mấy ngọn đèn, đèn tường cữu long trên vách hòa cùng với màu trời. Trên bàn có một chồng tấu chương xếp ngay ngắn, một chồng khác đặt trên góc bàn, hiển nhiên đã được phê duyệt.

Thiệu Tuyên Đế uống mấy ngụm trà rồi đặt chén lên bàn.

“An Đức Lễ!”

An công công đang cảm phát trần đứng bên cạnh, nghe tiếng vội vàng đứng thẳng trước bàn: “Có nô tài.”

“Người vừa nói Tĩnh Phi có thai?”

“Vâng, hôm nay Hoàng Hậu nương nương phái người tới thông báo, nói là Tĩnh Phi nương nương đã có thai đầy một tháng.” An Đức Lễ hơi ngẩng đầu lên, chỉ thấy sắc mặt Thiệu Tuyên Đế không vui mừng như tưởng tượng, đầu hấn lại cúi càng sâu.

Tĩnh Phi?

Thiệu Tuyên Đế dừng một chút, neho mắt lại. Nếu nói hậu cung này ai không nên sinh hài tử nhất, Tĩnh Phi xếp ở vị trí đầu tiên, có điều không ngờ một tháng trước sủng hạnh lại để nàng mang thai.

“Bãi giá Chiêu Dương Cung.” Thiệu Tuyên Đế phân phó.

“Vâng.”

An công công sùng sốt, vội đáp lời, trong lòng lại khó hiểu.

Tĩnh Phi có thai... Hoàng Thượng vì sao tới chỗ Hoàng Hậu? Lúc này Hoàng Thượng không nên tới Chương Lan Cung của Tĩnh Phi trước hay sao?

Xem ra, Tĩnh Phi dù có hoàng tử... cũng rất không được sủng ái.

...

Qua giờ cơm, Yến An Quân cùng Mộc Dung Cơ bước sóng vai, hai nữ nhân như hoa đương nhiên cực kỳ đẹp mắt, không ít cung nữ đi ngang qua đều nhận ra Mộc Dung Cơ làm náo động vài ngày trước. Suốt dọc đường, ngay cả Yến An Quân cũng thom lây nổi tiếng.

Ai cũng cảm thấy sau này Mộc Dung Cơ nhất định không chỉ là một trắc lục phẩm Dung Cơ nho nhỏ, xét từ tư thế chưa thị tẩm đã được Hoàng Thượng phong vị cùng dung mạo của Mộc Dung Cơ, nói không chừng tương lai có thể ngồi đến địa vị nhị, tam phẩm cũng nên.

Có điều, hiện giờ nói những điều này còn quá sớm, người có tâm tư như thế nhìn cũng nhầm mắt rồi.

Mộc Dung Cơ ngắt một đoá hoa nhỏ đang khoe sắc đặt trước chóp mũi nhẹ ngửi: “Yến Quý Nhân, Tĩnh Phi nương nương có thai là chuyện vui, chúng ta tuy mới vào cung cũng nên tự mình đưa chút lễ vật qua đó mới đúng.”

Yến An Quân nghe lời này cảm thấy kỳ quái, Tĩnh Phi nương nương có thai, vị phân thấp ngay cả nhìn cũng không được phép, rất sợ chọc cả người nước bẩn, thế mà lại có một bông hoa lạ vội vàng sắn tới?

“Có lẽ Tĩnh Phi nương nương muốn tĩnh dưỡng, ta sẽ không đi quấy rầy, đợi chuẩn bị lễ vật xong bảo Lộc Nhi đưa qua là được.” Yến An Quân mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nàng cứ không đi đấy, Mộc Dung Cơ người làm gì được.

Tất nhiên Mộc Dung Cơ không làm gì được, nàng bị những lời này chặn họng, chưa kịp phản ứng, trong lúc đang giặt mình sùng sốt đã cảm thấy người bên cạnh chậm rãi quỳ xuống.

“Tỳ thiếp bái kiến Hoàng Thượng.”

Cảnh đẹp, người còn đẹp hơn, Yến Quý Nhân nở nụ cười liền chèn ép sắc đẹp của Mộc Dung Cơ bên cạnh, ít nhất làn da nhẵn mịn kia là vạn người khó kiếm một.

An công công tặc lưỡi trong lòng, chính hấn cũng không ngờ Hoàng Thượng không đi Chương Lan Cung mà đi Chiêu Dương Cung, xem ra hai vị này trùng hợp thật.

“Tỳ thiếp bái kiến Hoàng Thượng.” Lúc này Mộc Dung Cơ mới tỉnh lại, đánh mắt nhìn lên thấy một góc long bào để vương trước mắt, mặt mày luôn lạnh lùng giờ mới có chút hơi ấm.

Thiệu Tuyên Đế nắm tay nhỏ bé của giai nhân kéo dậy, trộm cái hương: “Yến Quý Nhân cùng Mộc Dung Cơ sao lại ở đây?”

“Thục Phi tỷ tỷ gọi tỳ thiếp tới trò chuyện, vừa lúc gặp Mộc Dung Cơ, vì vậy tỳ thiếp cùng Dung Cơ tỷ tỷ đi dạo một lát.” Yến An Quân nhìn bàn tay bị cầm, cười e thẹn, quả là người đẹp hơn hoa.

Vừa lúc?

Thiệu Tuyên Đế nhìn thoáng qua Mộc Dung Cơ, sợ rằng không phải trùng hợp mới đúng.

Có điều đối với tranh đấu của đàn nữ nhân này, Thiệu Tuyên Đế coi như không thấy. Ngày xưa chỉ cần là chuyện hậu cung cần hấn những tay xử lý, phần lớn có liên quan đến triều đình, có một số việc hấn thấy cũng làm lơ, dù sao đám nữ nhân này với hấn chỉ là quân cờ cùng công cụ mà thôi.

Yến An Quân rút tay về, không rút được, cố gắng kiên trì tiếp nhận hàn khí Mộc Dung Cơ phóng tới. Sắc mặt Mộc Dung Cơ tái nhợt, nàng không ngờ Hoàng Thượng sẽ kéo Yến Quý Nhân đứng dậy mà không phải nàng, dù sao, nàng cho rằng mình được sủng ái hơn Yến Quý Nhân.

“Hoàng Thượng nhất định đang muốn đi tìm tỷ tỷ khác, tỷ thiếp không quấy rối Hoàng Thượng nữa.” Yến An Quân cúi đầu, Thiệu Tuyên Đế chỉ có thể nhìn thấy những sợi tóc đen của nàng buông xuống, càng cảm giác vừa nhìn đã thương.

Trên gương mặt điển trai của Thiệu Tuyên Đế đầy vẻ ảm áp, hiển nhiên rất hưởng thụ thái tiểu nữ nhân của Yến Quý Nhân. Hấn buông tay ra nói vài câu rồi đi về phía Chiêu Dương Cung. An công công thấy vậy vội vã đuổi theo, có điều khi đi qua lại cười cười với Yến An Quân.

“Yến Quý Nhân quả nhiên rất được Hoàng Thượng thương yêu, ta nhìn cũng vui mừng.” Mộc Dung Cơ nhìn bóng lưng Thiệu Tuyên Đế, đột nhiên tuôn ra một câu như thế.

Ngữ khí vẫn nhàn nhạt như ngày thường, nhưng chút ghen tuông kia hoàn toàn bị Yến An Quân lĩnh hội, Hoàng Thượng sủng ái Yến An Quân, Mộc Dung Cơ sẽ vui mừng?! Nàng ta vui được mới là lạ!

Yến An Quân chỉ có thể cười gượng: “Mộc Dung Cơ nói quá lời, Hoàng Thượng chỉ nhất thời hứng khởi thôi, nếu nói tới sủng ái thì không tính tới tỷ thiếp được, sợ rằng chỉ có Hoàng Hậu nương nương cùng chủ tử trong bốn cung mới có phúc khí này.”

“Nói cũng đúng.” Mộc Dung Cơ mỉm cười, trong lòng cũng cảm thấy loại nữ nhân vị phân thấp như Yến An Quân, Hoàng Thượng nhất định không để trong lòng.

Quả thật là hứng khởi nhất thời thôi.

Tựa như nàng, hôm nay thích hoa vàng, ngày mai thích hoa tím, không thể coi là thật.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Hương từng lượn lơ ngay trước mặt, Thiệu Tuyên Đế vô cảm nhìn đôi tay đang gảy lá trà, bỏ đi bọt trà phía trên, chỉ còn hương trà nồng đậm thoang thoảng không tan.

Trà nghệ như vậy không sinh trong thế gia đại tộc khó có thể dưỡng thành.

“Hoàng Hậu có lòng.” Thiệu Tuyên Đế cầm chén trà ném một ngụm rồi đập nắp lại, không tán thưởng cũng không bình luận, nét mặt không hề bận tâm, nhưng biểu cảm như vậy càng làm người ta tổn thương.

Ánh mắt vốn mang hy vọng của Hoàng Hậu liền u ám, nàng nhún gối muốn nở nụ cười lại cười không nổi: “Hoàng Thượng thích là tốt rồi.”

Trong lòng nàng đắng ngắt, không thừa nhận cũng không được, tất cả do nàng tự làm tự chịu mà thôi. Trước nay người ta nói đế vương gia vô tình, nàng vốn cũng muốn giữ vững một lòng. Nhưng đối mặt với đế vương anh tuấn, nam nhân tôn quý nhất thiên hạ, nàng có thể nào không động lòng?

Dường như nhìn ra vẻ chua xót trong mắt Hoàng Hậu, Thiệu Tuyên Đế hơi ngập ngừng rồi vẫn vờn tay ra cầm tay nàng.

Da thịt nữ tử trong cung quả thật giữ gìn rất cẩn thận, có điều tuổi tác của Hoàng Hậu không kém Thiệu Tuyên Đế là bao, nói ra trong cung này, ngoại trừ Tiểu Thục Phi, nàng lớn tuổi nhất. Nếu nàng là nữ tử bình thường thì không nói, nhưng thân là Hoàng Hậu thường nhiều ưu tư, lâu dần làn da cũng không còn căng mọng nữa.

Còn nữa, nữ tử trong cung thường chạm son phấn, thậm chí khi thị tẩm cũng bôi một lớp phấn dày trên mặt. Như vậy gây tổn thương lớp trong của da rất lớn, bảo dưỡng bình thường chỉ có thể bảo vệ lớp ngoài. Như hạt đậu dùng bột tẩy trắng, dù tròn vo, sáng bóng thế nào thì bên trong cũng hồng rồi.

Thiệu Tuyên Đế gần như vừa nắm đã muốn buông ra, có điều Hoàng Hậu không ý thức được vấn đề này, nàng trở tay cầm lấy bàn tay Thiệu Tuyên Đế, mong đợi hỏi: “Hoàng Thượng có muốn ở lại dùng bữa tối không?”

Ở lại dùng bữa tối tương đương ngủ lại Chiêu Dương Cung luôn.

Hoàng Hậu hiện tại đang thì như hoa, độ tuổi dù chưa tính là như sói như hổ, nhưng cũng hy vọng được hàng đêm ân ái với người mình thích, có điều nếu người nàng thích là vua một nước, nguyện vọng kia đành biến thành một tháng vèn vện mấy ngày cầu hoan.

“Cũng được.” Thiệu Tuyên Đế nhìn bàn tay mình bị cầm chặt, bỗng nhếch môi cười, trong mắt lại không hề vui vẻ.

Nghe nói Hoàng Thượng muốn ở lại Chiêu Dương Cung dùng bữa tối, Đại cung nữ Kim Chi của Chiêu Dương Cung vội vàng sai bảo bên dưới. Trên môi Hoàng Hậu không ngừng ý cười, e thẹn như thiếu nữ ngồi bên đế vương trẻ tuổi.

Thiệu Tuyên Đế mất lạnh nhìn đoàn người bận rộn tới lui trong Chiêu Dương Cung, mất lạnh nhìn Hoàng Hậu mà chúng thần đề cử cho hấn mềm mại không xương tựa bên cạnh, không khỏi...

Nhớ tới đôi mắt quật cường trong Tú Ngọc Cung.

— “Nếu Hoàng Thượng không thích ta, lời nói vọng ngôn, dù địa vị cao như Hoàng Quý Phi, hay càng cao quý hơn cũng có ích lợi gì!”

— Dù là Hoàng Hậu thì có ích lợi gì?

Người yêu thân phận hấn quá nhiều, dù yêu bản thân hấn cũng không phải không có, có điều trong số những người này không một ai không có mục đích cá nhân.

Mặt trời chưa hoàn toàn xuống núi, tùy ý ăn vài món ăn, Thiệu Tuyên Đế liền buông đôi đũa bạch ngọc trong tay.

“Hôm nay trầm tới chỗ Hoàng Hậu là muốn nói với Hoàng Hậu...” Thiệu Tuyên Đế ghé sát vào lỗ tai trắng nõn tinh xảo của Hoàng Hậu: “Giúp trầm chăm sóc Tĩnh Phi cho tốt, nếu Tĩnh Phi sinh hạ hoàng tử cũng là chuyện vui lớn trong cung đình gần đây.”

Ý cười của Hoàng Hậu nhạt đi, trong lòng hấn không thể phun một ngụm máu trong cổ họng ra...

Tĩnh Phi, lại là Tĩnh Phi!

“Hoàng Thượng không cần lo lắng, thần thiếp sẽ chăm sóc Tĩnh Phi cẩn thận, dù sao... Đứa trẻ Tĩnh Phi sinh ra cũng phải gọi thần thiếp một tiếng mẫu hậu, thần thiếp trước giờ luôn thích trẻ con.” Hoàng Hậu cúi đầu cười nhẹ, mặt mày lại không thấy một nét vui mừng, chỉ có một mối.

Đứa con của Tĩnh Phi quả thật phải gọi nàng một tiếng mẫu hậu, nhưng dù sao vẫn do Tĩnh Phi nuôi dưỡng.

Cung phi từ trắc tam phẩm trở lên có thể đứng đầu một cung, vì vậy là một trong tứ phi trắc nhất phẩm, Tĩnh Phi đương nhiên cũng đứng đầu một cung, có thể tự nuôi con mình.

Vừa nghĩ vậy, trong lòng Hoàng Hậu càng thêm hận.

Nếu đứa trẻ trong bụng Tĩnh Phi là nam, sợ rằng không chỉ vô dụng với nàng mà còn có khả năng trở thành cản trở.

Nàng vốn tính chờ Tiểu Thục Phi ra tay, mình ở bên vui vẻ nhìn, nhưng Hoàng Thượng rõ ràng đang cảnh cáo nàng... Nếu Tĩnh Phi xảy ra chuyện gì, chỉ đề đầu nàng mà hỏi!

Hoàng Hậu rất muốn cắn vỡ cả hàm răng ngà, dựa vào cái gì nàng phải giúp tiện nhân kia bảo vệ đứa bé trong bụng?!

“À, thật không?” Thiệu Tuyên Đế lạnh lùng nhìn nàng một cái.

Hoàng Hậu thầm rùng mình, mắt bắt đầu mờ mịt, nàng cắn môi dưới uất ức nói: “Thần thiếp nói từng câu là thật, thần thiếp thân là mẫu nghi một nước, chẳng lẽ Hoàng Thượng còn không tin được thần thiếp sao...”

“Đương nhiên trầm tin Hoàng Hậu.” Thiệu Tuyên Đế nói mà mặt không đổi sắc, rất chi là đứng đắn, sau đó đứng dậy nói: “Không còn sớm nữa, Hoàng Hậu cũng nghỉ ngơi đi.”

Thấy Thiệu Tuyên Đế còn muốn đi, Hoàng Hậu buông đũa vội la lên: “Đã trễ thế này, Hoàng Thượng ở lại qua đêm đi... Hoàng Thượng đã lâu không qua đêm ở Chiêu Dương Cung.”

“Lần sau đi, trầm còn chính vụ cần xử lý.” Thiệu Tuyên Đế luôn rất biết lấy cớ, loại thủ đoạn lấy thượng ép hạ này thật sự dùng cực kỳ quen tay.

Hoàng Hậu á khẩu, dùng chính vụ chặn miệng tần phi luôn trầm trồ trầm trồ, dù sao chẳng ai muốn mình bị chỉ trích thành yêu cơ một đời, hại nước hại dân.

Hoàng Thượng đi “xử lý chính vụ”, Hoàng Hậu chậm rãi ngồi xuống ghế dựa, mắt phượng đảo qua Kim Chi cùng nội thị cung nữ xung quanh: “Điều lui xuống cho bản cung!”

Kim Chi thấy thế bước lên một bước, cúi đầu nói: “Nương nương đừng buồn bực, nghe nói Tô tướng quân sắp trở về, Cao Thủ chúng ta thu thổ địa của Đại Cật, mấy ngày gần đây Hoàng Thượng bận rộn chút cũng là bình thường. Huống hồ, vừa rồi nô tỳ thấy Hoàng Thượng còn luôn nhìn ngài, hấn cũng muốn ở lại qua đêm...”

Kim Chi nói vậy, không thấy Hoàng Hậu nương nương nhà mình đang nhìn ngọn đèn thất thần, mặt không còn chút máu.

...

Giày đen mạ ngọc bước qua hoa rụng đầy đất, An Đức Lễ lặng lẽ đi theo Hoàng Thượng, đầu buông xuống. Mặt này của Ngự Hoa Viên khác với những mặt khác, ba nơi còn lại muốn hồng nghìn tía, chỉ có bên này là từ hướng bắc đến hướng nam có một hồ nước hình cong, trong có cá cảnh nhảy lên không ngừng.

Lúc này, ánh chiều tà tăng thêm vài phần yên tĩnh, gần đó truyền tới một tiếng đàn dễ nghe.

“Là... Nhân Phi nương nương.” An Đức Lễ thấp giọng nói.

“Đi xem” Giày đen đạp tàn hoa hồng dừng lại một chút, sườn mặt của đế vương trẻ tuổi được chiếu lên màu sắc rất đẹp, vẻ mặt hân như mơ màng lại như có phần sắc bén, tóm lại là không rõ ràng như bình thường.

Xa xa hoa sen nở rộ, vậy mà vẫn không yêu kiều bằng giai nhân. Chỗ cá chép đang bật người, một nữ tử mặc cung trang màu lam nhạt đang gảy đàn, nữ tử này chỉ hơi tô điểm son phấn, bề ngoài có thể gọi là thanh tú, nhưng điều này không thể che dấu quang sáng của nàng, nàng là đại gia cầm nghệ có tiếng trong hậu cung, Nhân Phi nương nương.

“Hoàng Thượng gần đây có mạnh khỏe không?” Nhân Phi gảy dây đàn, vẫn chưa đứng dậy, cũng không nhìn người phía sau, chỉ nở nụ cười với hồ hoa sen.

“Không khỏe.”

Nhân Phi gạt mình, nàng xoay người, ngón tay lại chưa từng rời khỏi đàn cô: “Hoàng Thượng một người trên vạn người, lẽ nào còn chuyện gì buồn bực hay sao?”

“Vậy người nói xem, trẫm có điểm nào kém Khang Vương?” Thiệu Tuyên Đế cười khẩy một tiếng, hân hoi nâng cằm lên, thúc quan màu vàng như phát ra ánh sáng chói mắt.

Có điểm nào kém Khang Vương?

Nét mặt Nhân Phi hoảng hốt, thật ra Khang Vương mới là... không chỗ nào bằng người.

Nhân Phi cúi đầu gảy dây đàn hai cái, chưa trả lời câu hỏi của đế vương trẻ tuổi, mà chuyển đề tài: “Người trong lòng của Hoàng Thượng không phải thần thiếp, vì có gì nhất định muốn thần thiếp trở thành một trong tứ phi.”

“Trẫm biết, trên đời này cũng sẽ không có người trong lòng trẫm.” Thiệu Tuyên Đế neho mắt lại, hân không cần người trong lòng, ngay cả thiên hạ này cũng là của hân, hân cần gì thứ gọi là người trong lòng. Nhân Phi vô tâm với hân, hướng hồ lúc trước còn từng thích Khang Vương, hân tuyệt đối sẽ không thích nữ nhân đối với mình tình cảm không tinh khiết, vì vậy Nhân Phi đương nhiên cũng không phải người trong lòng của hân.

“Hoàng Thượng chỉ chưa gặp mà thôi.” Nhân Phi nhắm mắt lại.

Nếu gặp rồi, sợ rằng những lời này nói không nổi. Giống như nàng, rõ ràng tự cho rằng thích Khang Vương, đến khi thấy Thiệu Tuyên Đế lần đầu tiên lại... tim đập như nai con.

Loại cảm giác này, làm thế nào cũng nói không rõ, nói không rõ cũng cất không được.

“Nếu thật sự có một nữ nhân như vậy, Hoàng Thượng nhất định sẽ đặt nàng trong lòng, thậm chí hận không thể cho nàng cả thiên hạ, giống như Tiên Đế...” Nhân Phi nói đến đây liền ngừng, câu nói tiếp theo không cần ra khỏi miệng hai người đều hiểu ý.

An Đức Lễ nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hân lui về sau một bước, thân thể càng co ro hơn.

Nhân Phi nương nương này đúng là người không thể coi thường. Chuyện của Tiên Đế cùng đương kim Thái Hậu có thể tùy tiện nói ra chắc?! Dù ngài muốn nói cũng chờ chúng nô tài không ở đây rồi hãy nói chứ... Nhân Phi nương nương, nô tài có khi nào quên mang lương tháng cho ngài không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Về mặt Thiệu Tuyên Đế rất tối tăm.

Theo lời Nhân Phi, khi Tiên Đế còn ở trên đời, đương kim Thái Hậu ban đầu là Đoàn Quý Phi, vinh sủng không dứt. Khi đó, Tiên Đế quả thật muốn dâng cả thiên hạ đến trước mặt Đoàn Quý Phi, nếu không phải trước kia Đoàn Quý Phi bị người làm hại không thể sinh dục, sợ rằng ngôi vị Hoàng Đế

Cao Thủ này... căn bản không do Thiệu Tuyên Đế vốn là Thái Tử chính tông làm, mà là con trai của Đoàn Quý Phi!

Năm đó, trên thánh chỉ nói Thái Tử tốt đẹp ra sao, làm việc được lòng Hoàng Đế thế nào, vì vậy Tiên Đế truyền ngôi cho Thái Tử “nhân đức hiếu để”, nên Thái Tử phải kính Đoàn Quý Phi Đoàn thị làm Từ Phúc Hoàng Thái Hậu mới có thể vinh đăng bảo đại... .

Còn trong tay Từ Phúc Thái Hậu nắm một thánh chỉ khác, nếu Thiệu Tuyên Đế không tôn Đoàn Quý Phi làm Thái Hậu, thánh chỉ trong tay Từ Phúc Thái Hậu sẽ truyền ra ngoài. Đây đơn giản là phương pháp mà Tiên Đế vắt óc suy nghĩ, không để Đoàn Quý Phi mình yêu thương chịu áp lực.

Về phần trên đó viết gì, không cần nói cũng biết.

Vì vậy nay Thiệu Tuyên Đế đã làm Hoàng Đế, bị ý chỉ của Tiên Đế cản trở, phải tôn kính Từ Phúc Thái Hậu ba phần, dù vị Đoàn Quý Phi trước kia, Từ Phúc Thái Hậu hiện nay này không phải mẹ đẻ hẳn.

“Lá gan của ngươi vậy mà không nhỏ.” Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh một tiếng. Thân là đế vương còn bị quản chế, đúng là buồn cười, loại chuyện này đặt trên đầu ai hẳn đều không muốn người ta nhắc đến.

“Thần thiếp chỉ ăn ngay nói thật thôi.” Nhân Phi ôm đàn, bước xuống thềm đá, thần nhiên nói: “Thần thiếp mệt mỏi. Nếu Hoàng Thượng không có chuyện gì, thần thiếp xin hồi cung trước.”

Thái độ thần nhiên kia hoàn toàn chọc giận Thiệu Tuyên Đế, hắn hít sâu một hơi: “An Đức Lễ!”

“Có! Có nô tài!” An công công nép một bên vôi vàng tiến hành một vòng “diêm danh” mới.

“Trẫm muốn tới Tú Ngọc Cung, ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ?”

“Vâng, vâng, nô tài hiểu, Hoàng Thượng rời khỏi Chiêu Dương Cung liền quay về Dưỡng Tâm Điện xử lý chính vụ.” An Đức Lễ bịa chuyện không đo mặt.

Thiệu Tuyên Đế nghe vậy hài lòng gật đầu, lúc này mới nhanh chóng chuyển một hướng khác.

Nhân Phi lãnh đạm, nhưng Tú Ngọc Cung còn một tiểu yêu tinh nhiệt tình như lửa. Trong lòng tức giận, Thiệu Tuyên Đế sai bước nhanh hơn, vẫn là Yến Quý Nhân tương đối hợp khẩu vị của trẫm.

...

[Tinh! Độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu tăng 3 điểm, độ thân cận cùng nhân vật mục tiêu sửa thành 32, thưởng 3 điểm mị lực. Đánh giá hữu nghị: [chảy nước miếng] thuộc tính thu hút của nhân vật Mary Sue tăng trưởng toàn diện cho người chơi đầy nhá, chọc ngoáy một câu – tự sướng gì đây quả là cảnh giới cao nhất của đế vương~]

Yến An Quân ngồi trước bàn, tay cầm bút lông run lên, bản tư liệu trước mặt phát ra cái mới.

Tư liệu:

Một, hoa nhường nguyệt thẹn dường thành thế nào:

Chưa đầy một năm (thất lung): 33 [Mục tiêu cuối cùng: uốn thân không trở ngại]

Ngọc nhũ nồn nà (da): 79 [Mục tiêu cuối cùng: da như sữa bò]

Âm thanh của tự nhiên (giọng nói): 44 [Mục tiêu cuối cùng: quanh quẩn ba ngày, không dứt bên tai]

Phẩm quan quần phượng (nhân sắc): 85 [Mục tiêu cuối cùng: sáng mù mắt cầu Hoàng Đế]

Hai, tài nữ thường hiếm có:

Hành vân lưu thủy (cằm): 0%

Phá tảo tàn cục (kỳ): 5%

Trâm hoa chữ nhỏ (thư): 20%

Hồn nhiên thiên thành (họa): 2%

ps: ——

Độ thân cận cùng mục tiêu: 32 (tương lai có tỷ lệ nhất định vừa nhìn đã ghét, thân ái, chú ý nha [bó tay]) [Mục tiêu cuối cùng: câu được con rồng vàng]

Điểm mị lực còn lại: 3 (có thể phân phối)

Phần thưởng đặc biệt của hệ thống: Hồi Hồn Đan, Thẻ Biết Trước, Thẻ Hiểu Rõ.

Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ: 28% (một khi hệ thống đánh giá nhiệm vụ chưa hoàn thành, tất xóa bỏ [rắc rối])

Được rồi, Yên An Quân thân nhiên tiếp nhận giá trị thiện cảm từ trên trời rơi xuống, cảm nhận lợi ích cực lớn mà thuộc tính Mary Sue mang đến cho mình cả về thể xác lẫn tinh thần, sau đó thân nhiên nâng bút... tiếp tục luyện chữ bút lông.

Nói đến viết chữ bằng bút lông, không thể không nói đến phần thứ hai của hệ thống, cảm kỳ thư họa trong đó cần độ thuần thực, Yên An Quân liếc mắt nhìn một cái, trong bốn thứ chỉ có thư pháp là độ thông thạo cao nhất, vì vậy nàng chọn luyện viết chữ bút lông trước tiên.

Muốn làm sùng phi, không có nhất nghệ tinh sao được?

Yên An Quân tiếp tục tỉ mỉ cầm bút lông viết chữ, có điều chữ xiêu xiêu vẹo vẹo không dễ nhìn. Lộc Nhi vừa đứng bên mài mực vừa xem, nàng không biết mấy chữ, cảm thấy chủ tử nhà mình viết chữ như người khác vẽ tranh... tuy nàng nhìn thế nào cũng không ra tranh này rốt cuộc vẽ cái gì.

“Chủ tử, com nước nguội rồi, chúng ta có cần hâm nóng nữa không?” Lộc Nhi nhìn một lúc không còn hứng trí gì nữa, mắt liếc đến com nước đã nguội trên bàn, trong lòng lại có chút chua xót: “Chủ tử, lúc này Hoàng Thượng hẳn đã tới cung khác, ngài cần gì chờ như thế.”

“Ta biết mà, vừa rồi gặp Hoàng Thượng đã biết người đi cung khác, nhưng chuyện này liên quan gì đến com nước ta chuẩn bị?”

“Nếu chủ tử biết Hoàng Thượng sẽ không tới, vậy... vậy...”

“Mẫu thân của ta từng nói, thân là một thê tử, chuyện hạnh phúc nhất là để trượng phu của mình được ăn bữa com nóng hổi, bất kể chàng về muộn thế nào.”

Yên An Quân đưa lưng về phía cửa, nhìn về mặt Lộc Nhi từ cảm động biến thành sợ hãi.

Nàng xoay người, quả nhiên thấy hai người ngoài cửa, An công công đang duy trì trạng thái một chân bước vào, về mặt kinh ngạc hiển nhiên bị lời nói của Yên An Quân làm giật mình. Mà người còn lại... đôi giày đen đính ngọc dừng ngoài cửa, chỉ dùng một đôi mắt đen kịt nhìn nàng.

Nụ cười trên mặt Yên An Quân thiếu chút nữa không giữ được, nàng vội vã khom người: “Tỳ thiếp bái kiến Hoàng Thượng.”

“Ái phi mau đứng lên.” Chưa chờ nàng hoàn toàn quỳ xuống, một đôi tay đã nhắc nàng lên ôm vào lòng, Yên An Quân thâm run lên, Hoàng Thượng không nhớ nhầm vị phân đầy chữ, xưng hô “ái phi” này Quý Nhân như nàng dùng sao nổi?

“Hôm nay trùng hợp được rảnh rồi, trăm đặc biệt đến thăm ái phi.” Thiệu Tuyên Đế hiển nhiên có chút không bình thường, hân mơn ám hỏi bên tai Yên An Quân: “Vừa rồi nàng đang làm gì?”

“... Luyện chữ.”

“Vậy trăm giúp nàng luyện chữ, được không?”

“... Tỳ thiếp không dám” Yên An Quân hoảng hồn, chữ nàng... rất không thể gặp người nha.

“Nhưng trước khi luyện chữ...” Thiệu Tuyên Đế lại chuyển đề tài, nói với Lộc Nhi: “Ngươi đi hâm nóng thức ăn chủ tử nguội làm, trăm muốn dùng bữa ở đây.”

An Đức Lễ mấp máy môi, hẳn muốn nói, không phải Hoàng Thượng ngài vừa ăn ở Chiêu Dương Cung xong à?

“A, vâng, nô tỳ đi ngay.”

Lộc Nhi luống cuống tay chân thu dọn com nước trên bàn, mấy cung nữ vừa phân đến trong viện bị Yên An Quân đuổi đi nghỉ ngơi, trong phòng chỉ có mình Lộc Nhi, động tác không nhanh được. Thấy thế, An công công cảm phát trần vào thất lưng, cũng bắt đầu thu com nước.

Ngược lại với Chiêu Dương Cung lạnh lẽo, lúc này trắc điện Tú Ngọc Cung vô cùng náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Thiệu Tuyên Đế cho rằng, trong hậu cung của hắn chưa nói cung phi cần thi từ ca phú lợi hại cỡ nào, ít nhất người người có thể viết một tay chữ đẹp, đàn

một tay khúc hay, cho dù thật sự không biết viết chữ, cũng kiên quyết không để lộ khuyết điểm của mình trong mắt hân.

Nhưng hiện giờ hân phát hiện mình sai rồi, cực kỳ sai rồi.

Hân nghĩ Yến Quý Nhân quá thông minh, thật ra nàng chỉ là một tiểu nữ nhân bình thường thôi.

Nữ nhân có giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ như tiếng mèo kêu này, nữ nhân có thân thể mềm mại kinh người này, đã thoải mái để lộ khuyết điểm trước mắt hân. Chữ nhỏ trâm hoa hình thái thế này, quả thật hân mới thấy lần đầu... Có điều, sợ rằng sau này không quên được.

Yến An Quân cắn môi, cúi đầu: “Thật ra tỷ thiếp... viết không kém như thế, cũng may nhìn coi như có quy phạm, cả nét chữ phi bạch cuối cùng nữa, tỷ thiếp luyện rất lâu mới được thế đó.”

Cổ họng Thiệu Tuyên Đế rung rung, muốn cười ra tiếng lại sợ đã kích lòng tự tin của Yến Quý Nhân, đành dùng một tay xoa khóe miệng, cố gắng khiến giọng nói bình thường nhất: “Chữ của ái phi coi như có thể đọc được, có điều cần luyện tập thêm”

Yến An Quân thấy vẻ mặt hân như vậy đã biết mình bị cười nhạo, có điều để một cô gái hiện đại chưa từng tiếp xúc với bút lông chạy tới cỡ đại viết bằng bút lông, khởi điểm đừng có yêu cầu cao quá chứ!

Nàng bĩu môi, có chút ầm ức.

Thiệu Tuyên Đế ôm eo nhỏ mảnh mai, kéo người vào lòng: “Được rồi, ầm ức cái gì, trầm dạy nàng là được.” Phi tử hậu cung viết chữ có đẹp hay không, đối với hân hoàn toàn không có ảnh hưởng gì, có điều Yến Quý Nhân toàn tâm toàn ý tin cậy khiến tâm trạng hân tốt hơn vài phần.

Bây giờ so ra, Nhân Phi đúng là nhàm chán không chịu nổi.

Có lẽ chỉ có Khang Vương mới thích loại nữ nhân thích làm mặt lạnh đấy.

Nét mặt Thiệu Tuyên Đế càng dịu dàng hơn. Khi An công công cầm hai đĩa bánh ngọt vào, thấy biểu cảm của Hoàng Thượng, khóe mắt giật giật, suýt chút nữa vấp chân ở cửa, hân vội vàng cúi đầu, cung kính đặt đĩa bánh xuống bàn.

Giá trị kinh nghiệm thư pháp rõ ràng không dễ tăng như đã nghĩ.

Yến An Quân đại để tính qua, ước chừng mỗi một nghìn chữ giá trị kinh nghiệm mới tăng một điểm, nàng ngáp dài về theo “Thê Thiệu Tuyên” dưới ngòi bút của Thiệu Tuyên Đế, thâm nghĩ Hoàng Đế cũng là nhân vật có số có má trong giới văn học, nếu không làm gì có bản lĩnh nghĩ ra một thê chữ riêng.

Có điều, thê chữ tự nghĩ này bị Yến An Quân vẽ thế nào chẳng nữa, cuối cùng đều biến thành chữ nhỏ trâm hoa hình thức ban đầu. Yến An Quân viết đi viết lại, không nhịn nổi nữa nằm sấp trên bàn ngủ.

“Hoàng Thượng, đã muộn rồi, ngài xem...” Ánh mắt An Đức Lễ bay qua vị Yến Quý Nhân to gan lớn mật, ngủ ngon quá đi.

Thiệu Tuyên Đế dừng động tác cầm đũa dùng bữa, quay đầu nhìn lại, thấy nơi ngọn đèn đã tắt, giai nhân đang nằm nghiêng trên bàn ngủ.

Thiệu Tuyên Đế nhìn nữ nhân vừa còn ý chí chiến đấu sôi sục muốn luyện chữ đẹp, giờ đã ngủ say như heo, đêm nay sợ rằng hân không thể tận hứng. Đế vương bất đắc dĩ ôm người về giường trong nội thất, an an phận phận nằm một đêm. Về phần Yến Quý Nhân khi ngủ có bị sảm sở hay không, có lẽ chỉ Thiệu Tuyên Đế mới biết.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, một đạo thánh chỉ từ Dưỡng Tâm Điện truyền tới Chương Lan Cung, An công công mặc một thân trang phục nội thị màu xanh tươi mát, thắt lưng treo hai cái vòng ngọc, leng keng theo bước chân tới gần Chương Lan Cung.

Lúc này trong Chương Lan Cung hoàn toàn không còn khói hương, một số góc cạnh sắc nhọn cũng bị bao lại, rất sợ bị chủ tử có thai của cung này không cẩn thận chạm vào. Tĩnh Phi hơi điểm phấn son từ nội thất đi ra, có điều vành mắt đen ngay cả phấn cũng không che được. Nàng ôm bụng đang định quỳ xuống tiếp chỉ.

An Đức Lễ vội nói: “Nương nương không cần đa lễ, nay nương nương đang mang hoàng tử, Hoàng Thượng miễn lễ quỳ tiếp chỉ của nương nương.”

Thân thể cong đến phân nửa của Tĩnh Phi nhẹ nhàng đứng thẳng dậy, trên thực tế nàng cũng đang chờ những lời này. Lúc này nàng là người có thai, theo quy củ, Hoàng Thượng nhất định sẽ miễn lễ quỳ lạy cho nàng.

“Mời công công tuyên chỉ.” Tổ Tần đưa qua một túi châu báu, An Đức Lễ tươi cười nhận lấy, sau đó mở thánh chỉ đọc: “Lý thị Tĩnh Phi hiền lương thực đức, rất được lòng trẫm, nay nhớ người đang mang hoàng tử, đặc biệt dặt dò Hoàng Hậu tự mình chương quản công việc ăn uống đi lại thường ngày của Tĩnh Phi, khâm thờ.”

An Đức Lễ hai tay khép thánh chỉ lại, cười nói: “Hoàng Thượng suy nghĩ vì sự an toàn của nương nương cùng tiểu Hoàng Tử đã lâu, mới quyết định giao cho Hoàng Hậu nương nương quản lý, chắc hẳn Hoàng Hậu nương nương sẽ dốc lòng chăm sóc ngài.”

Để Hoàng Hậu chương quản phòng bếp nhỏ của nàng? Hoàng Thượng có ý gì!

Sắc mặt Tĩnh Phi trắng bệch, thân thể lắc lư suy yếu chút nữa té xỉu. Lẽ nào... Hoàng Thượng không biết phi tử trong hậu cung chỉ có nắm giữ phòng bếp trong tay mình mới là an toàn nhất sao? Hoàng Hậu quản lý phòng bếp của tần phi, bao nhiêu đời nay chưa từng xuất hiện ví dụ này nha!

Huống hồ, sợ rằng Hoàng Hậu không hề muốn nàng sinh hạ đứa trẻ này.

“Tĩnh Phi nương nương tiếp chỉ đi.” An Đức Lễ cười tủm tỉm nói.

“Làm phiền An công công.” Đại cung nữ Tổ Tần ở bên cạnh vội vàng nhận thánh chỉ, miễn cưỡng cười nói: “Công công ở lại uống chén trà đi?”

“Không cần, tuyên chỉ xong cũng giải quyết tâm sự về hoàng tử của Hoàng Thượng, nô tài còn phải về phục mệnh với Hoàng Thượng.” An Đức Lễ dừng một chút, liếc nhìn Tĩnh Phi: “Hoàng Thượng hy vọng Tĩnh Phi nương nương có thể bảo trọng thân thể.”

“Thần thiếp đa tạ Hoàng Thượng lo lắng...” Về mặt Tĩnh Phi có chút rã rời, mệt mỏi không chịu nổi.

An công công phát phát trần sang tay kia, dẫn tiểu thái giám phía sau lặng lẽ đi xa.

Tĩnh Phi hít sâu vài hơi, cổ như bị người ta bóp chặt không thở nổi, nàng đỡ tay Tổ Tần trở về ghế mềm. “Hoàng Thượng... thế là thế nào?”

Vừa nghĩ tới Hoàng Hậu, toàn thân nàng không có chỗ nào thoải mái, nàng hận không thể khiến nữ nhân kia vĩnh viễn biến mất trước mặt nàng. Đầu tiên là vị trí đề trên đầu nàng tạm thời không nhắc đến, sau đó nàng mới mang thai một tháng đã vì nàng ta mà bại lộ, không phải oan gia không tự đầu, Hoàng Thượng chọc một bút vào, tự nhiên trói hai kẻ thù vào với nhau.

Tĩnh Phi nhắm hai mắt: “Không được, bản cung phải đến Chiêu Dương Cung xem sao.”

“Tổ Tần.”

“Có nô tỳ.”

“Chuẩn bị kiệu cho bản cung.”

“Vâng.” Tổ Tần ra khỏi cửa Chương Lan Cung, sắc trời dù trong lại có chút hơi mờ quanh quẩn, vô duyên vô cớ tạo thêm áp lực.

Cỗ kiệu chuẩn bị xong, Tĩnh Phi ngồi trên ghế lông mềm mại, ôm bụng, phía trên che lọng nên không tính là quá nóng, nàng phe phẩy quạt tròn, tâm tư sâu kín.

Có điều cỗ kiệu đi không bao lâu thì dừng lại.

Tĩnh Phi lấy lại thần trí, nhắm mắt nhìn về phía trước, quả nhiên thấy hai cô gái một xanh một phấn hồng đi tới. Người bên trái vóc dáng cao cân xứng, có điều gương mặt kia Tĩnh Phi có muốn quên cũng không quên được, là vị Mộc Dung Cơ mới phong.

Theo lý mà nói, một Dung Cơ nhỏ nhỏ tấy nhiên không vào được mắt Tĩnh Phi. Có điều dung mạo của Mộc Dung Cơ ở trong hậu cung quá bắt mắt, bất kể là ngũ quan hay dáng người đều cực kỳ xuất sắc, thậm chí còn đẹp hơn Dung Phi khi mới mười mấy tuổi. Gương mặt này có thể trải đường cho nàng đến tận mây xanh.

Tĩnh Phi nói không dối là nói dối, có điều mặt mũi do trời sinh, do cha mẹ ban tặng, muốn trách cũng chỉ có thể trách ông trời.

“Tỳ thiếp bái kiến Tĩnh Phi nương nương.” Mộc Dung Cơ thi lễ, cô gái mặc váy hồng phấn phía sau cũng hành lễ theo, có điều xiêu xiêu vẹo vẹo, như còn chưa thích ứng quy củ trong cung.

“Mộc muội muội tìm bản cung có chuyện gì quan trọng sao?” Đường lớn thế này, Mộc Dung Cơ không cần trùng hợp chạy tới trước cỗ kiệu của nàng, còn đứng đắn hành lễ...

Tĩnh Phi không ngờ, đương nhiên nhìn ra Mộc Dung Cơ này có việc muốn tìm mình.

“Tỳ thiếp nghe nói Tĩnh Phi nương nương mang hoàng tử, nên muốn tự mình đưa tới một vài món đồ thêu làm khi rảnh rỗi, dùng tài nghệ tổ truyền, chò tiểu điện hạ chào đời có lẽ Tĩnh Phi nương nương sẽ dùng tới.” Lúc này Mộc Dung Cơ thông minh hơn, liên tiếp nói lời khen tặng, Tĩnh Phi nghe không khỏi vui vẻ.

Vui vì mấy từ “tiểu điện hạ” Mộc Dung Cơ nói, nữ nhân trong hậu cung ai không muốn sinh hoàng tử? Nhất là vị trí càng cao, loại khát vọng này càng lớn.

Hai tay Tĩnh Phi ở trong tay áo bắt giắc xoa bụng, chỉ chín tháng nữa thôi, tiểu điện hạ của nàng sẽ chào đời.

“Nhận đi.” Tĩnh Phi nâng cằm với Tổ Tần, sau đó cười nói với Mộc Dung Cơ: “Muội muội thật khách khí, đồ thêu tinh xảo thế này bản cung cũng không nở dùng.”

“Tỳ tỳ thích là tốt rồi.” Mộc Dung Cơ đáp lời nương theo xưng hô của Tĩnh Phi, trong mắt thoáng qua một tia vui mừng. Cô gái bên cạnh Mộc Dung Cơ

vùi đầu càng thấp, hai tay còn nhẹ nhàng vo khăn tay lụa, như có chút căng thẳng, cũng như có chút không cam lòng.

“Tổng muội muội, chúng ta trở về đi.” Mộc Dung Cơ giờ cầm lên, không thèm nhìn cô gái kia lấy một cái.

“A, được.” Cô gái mặc váy hồng nhất gan đi theo phía sau Mộc Dung Cơ, gương mặt xinh xắn kia chính là Tổng Ngọc Nhi từ Đại Cật tới.

Cuối cùng nàng quay đầu nhìn Tĩnh Phi và đám người ngày càng đi xa.

Mà thôi, hôm nay nàng mới chỉ là một Tiểu Chủ, không thể mong chờ quá nhiều. Huống hồ... dựa vào Mộc Dung Cơ nhất định là phương pháp sáng suốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Hoàng cung chọn tú nữ đều tại tiết khai xuân.

Lúc này hoa đào tranh nhau khoe sắc, khí trời ấm áp, một đám tú nữ trắng nõn càng thêm thoải mái trang điểm. Quan trọng nhất là, mùa đông lạnh giá vừa qua, tâm trạng Hoàng Thượng hẳn cũng vô cùng tốt, thì tỷ lệ vừa mất một tú nữ nào đó cũng lớn hơn.

Có điều, năm nay vì Cao Thủ đánh chiếm Đại Cật, khiến chọn tú nữ hậu cung dời thời gian, cho đến khi mùa hè đã qua phân nửa mới có người lục tục nhắc tới. Chuyện này người này lòng tham đầu tiên là đại thần trong triều, sau đó trận gió này từng bước từng bước thổi vào giữa các triều thần, nhìn có vẻ như chỉ kém nước tự đóng gói mình nhét vào trong cung.

Điều khiến Thiệu Tuyên Đế không ngờ tới là, người đưa ra đề nghị tuyển tú là Thừa Tướng đại nhân xưa nay tránh việc hậu cung như tránh dịch bệnh.

“Hậu cung của trẫm hư không? Con nói dối không đông đúc? Trẫm lại không biết từ khi nào Thừa Tướng cảm thấy hứng thú với hậu cung, với con nói dối của trẫm như thế.” Thiệu Tuyên Đế đập chén trà lại, bỗng thấp giọng chế nhạo: “Không phải vì con gái thứ ba Cố gia kia đấy chứ?”

Con gái thứ ba nhà họ Cố ngọc tuyệt đáng yêu thế nào không phải trọng điểm quan tâm của Thiệu Tuyên Đế, bề ngoài đẹp mắt trong cung của hắn không thiếu, bất kể cần xinh đẹp quyến rũ hay văn nghệ tươi mát, chỉ cần kéo một cái là một chuỗi dài, gần như không loại nào không có.

Điều hắn quan tâm là vấn đề sinh hoạt cá nhân của Ngôn Sơ Nam.

Nghe nói con gái thứ ba nhà họ Cố từng tuyên bố muốn làm Thừa Tướng phu nhân.

Có điều từ khi nàng phát ngôn bừa bãi đến nay đã hơn ba năm, vị trí Thừa Tướng phu nhân này vẫn duy trì trạng thái bỏ không.

Hắn là ba năm qua, Ngôn Thừa Tướng không dễ sống qua ngày.

Thừa Tướng đại nhân phong tư trác tuyệt lúc này thấy bên môi đắng ngắt, đôi mày tuấn tú của hắn hơi cau lại: “Cố gia trong tay cũng cầm trọng binh, nếu Hoàng Thượng nhét con gái thứ ba của Cố gia vào hậu cung nhất định càng dễ dàng tiếp nhận không chế bộ phận binh lực này.”

“Nếu Thừa Tướng cưới nàng, trẫm cũng có thể yên tâm nắm trong tay phần binh lực này.” Thiệu Tuyên Đế không bị dụ dỗ.

“Dù Hoàng Thượng không đồng ý tuyển tú, Thái Hậu nương nương cũng sẽ đồng ý.” Ngôn Thừa Tướng mỉm cười, “Thần cũng không lo lắng.”

Không thể không nói, Ngôn Sơ Nam nhìn rất thấu đáo hậu cung của Thiệu Tuyên Đế, chỉ cần liên quan đến hậu cung, vị Từ Phúc Thái Hậu kia nhất định sẽ chen một chân, như muốn thể hiện thân phận của mình, tạo cảm giác tồn tại. Đối với cách làm này của Từ Phúc Thái Hậu, Thiệu Tuyên Đế hận đến nghiến răng, lại không làm thế nào được.

Dù sao còn có di chỉ của Tiên Đế!

Thiệu Tuyên Đế mặt mày lạnh lẽo, Ngôn Thừa Tướng cái gì cũng tốt, chỉ có cái miệng đặc biệt không hợp với vẻ ngoài tuấn tú là đáng ghét: “Ái khanh không có chuyện gì thì về đi, đừng lắc lư ở trước mặt trẫm khiến trẫm chướng mắt.”

Không phải Hoàng Thượng gọi hắn tới sao, giờ lại trách hắn chướng mắt? Có điều đối với tính tình kiêu ngạo của Thiệu Tuyên Đế, Ngôn Sơ Nam đã quen rồi.

“Vâng, vi thần xin cáo lui.” Ngôn Sơ Nam hành lễ đi ra ngoài.

Ngôn Sơ Nam không lo lắng, chỉ cần Từ Phúc Thái Hậu còn khỏe mạnh, lần tuyển tú này nhất định sẽ làm lớn. Về phần... con gái thứ ba Cố gia muốn

gả cho hần mà Hoàng Thượng nói, tùy tiện nghe một chút là được, không cần để trong lòng.

Ba ngày sau, quần thần đề nghị quả nhiên một chữ không sót rơi vào tai Từ Phúc Thái Hậu, bà vuốt bảo vệ móng trên tay, mặt mũi hiền lành nói: “Ai gia cũng cảm thấy phải khiến trong cung náo nhiệt một chút, hàng năm một lần tuyển tú là quy củ của tổ tông, năm nay tuy có việc nên trì hoãn nhưng Hoàng Thượng không thể nói bỏ là bỏ, các người nói xem có phải không?”

Chúng phi tử trong sảnh nhìn nhau, nụ cười trên mặt không ai là rõ ràng.

“Thái Hậu nói rất đúng.” Một giọng nói đột nhiên vang lên, chính là Nhân Phi, khiến ngay cả Hoàng Hậu cũng khó hiểu nhìn sang.

Nhân Phi che miệng cười khê.

Hậu cung có người mới hay không căn bản không quan hệ quá lớn đến nàng, nàng đương nhiên vui vẻ xem trò hay.

Từ sau khi Khang Vương mất, mỗi ngày nàng đều ở trong cung xem trò vui như thế.

Xem đi xem lại vẫn là chuyện của một nam nhân và một đám nữ nhân, nay trong cung có người mới, người cũ khóc, ngày mai người cũ phát, giẫm lên người mới, mỗi năm mỗi tháng mỗi ngày đều như vậy. Giờ nghĩ lại, có lẽ lúc đầu bị gương mặt tuấn tú của hần hấp dẫn, cũng có lẽ vì mặt trời ngày ấy quá cao, chiếu sừng mặt hần như thần thánh.

Nàng chỉ muốn phủ phục trên đất, dù ngay ở bên cũng không dám cầu xin nhiều một phần.

Từ Phúc Thái Hậu nghi hoặc nhìn Nhân Phi, trong lòng hơi bất ngờ, hậu cung này thật sự có người “không tranh”? Bà không tin, xem từ việc Nhân Phi đồng ý chuyện này, xem ra nàng có không ít dự định.

Thật ra mặc kệ có người đáp lời Từ Phúc Thái Hậu hay không, lần tuyển tú này nhất định sẽ cử hành, có điều hiện giờ có Nhân Phi tán thành, chuyện này coi như có lý, dù sao Nhân Phi cũng là một trong tứ phi, lời nói rất có trọng lượng.

“Hoàng Thượng đến nay chỉ có ba hoàng tử, hai nữ nhi, được xem ít ỏi nhất trong các đời. Các người thân là nữ nhân của Hoàng Thượng, nên lo lắng cho Hoàng Thượng nhiều hơn. Hoàng Thượng nói lần này sinh nhật ai gia phải làm lớn, hao tốn xa xỉ, theo ai gia thấy, tuyển tú tổ chức trước sinh nhật ai gia đi. Đến lúc đó chọn ra mấy người tới cho ai gia xem, cũng để Hoàng Thượng nhìn một cái.”

Hoàng Hậu cười cứng miệng, gật đầu: “Mẫu hậu nói có lý.”

Tĩnh Phi cũng vội vàng bắt lời Hoàng Hậu: “Chúng ta đều nghe Thái Hậu ngài, theo ta thấy, chuyện này giao cho Hoàng Hậu tỷ tỷ làm là tốt nhất.” Từ sau khi ra khỏi Chiêu Dương Cung, phần lo lắng trong lòng Tĩnh Phi càng ngày càng lớn, mỗi khi nói chuyện phiếm với Hoàng Hậu, nhìn vẻ mặt cùng nụ cười thân nhiên kia nàng sẽ cảm thấy khủng hoảng.

Tuy biết Hoàng Hậu dù không muốn để nàng sinh đứa bé này cũng không động tay động chân trong đồ ăn, nhưng cảm giác vận mệnh của mình bị nắm trong tay người khác vẫn khiến nàng không thoải mái.

Nhờ ra thì sao?

Không sợ nhất vận, chỉ sợ vận nhất. Bất luận quan hệ trước đây tề thể nào, nàng sẽ phải cẩn thận nịnh nọt Hoàng Hậu, hiện giờ Tĩnh Phi như ăn hoàng liên, miệng đắng mà không thể nói ra.

Nay có thể để Hoàng Hậu nợ nhân tình một lần, thứ nhất khiến Hoàng Hậu nhận tình nghĩa của nàng, thứ hai là đặt Hoàng Hậu trước mặt làm bia đỡ, để phòng nàng trở thành cái đích chỉ trích của mọi người.

Ngón tay tởm của Hoàng Hậu khẽ chạm vào chén trà sứ trắng, gương mặt nhìn Tĩnh Phi cười một cái như có như không. Nữ nhân này đúng là không có não. Từ khi nàng bị Hoàng Thượng cảnh cáo, không thể ra tay, nay để phòng nàng thế có ích lợi gì, chỉ phí công thôi.

Người Tĩnh Phi thật sự phải đề phòng... không phải là nàng.

“Cũng tốt, Hoàng Hậu chương quản phượng ấn, việc tuyển tú giao cho Hoàng Hậu ai gia cũng yên tâm. Không như vài người, lấy quyền mưu tư lợi, ai gia nghĩ thôi đã thấy đau lòng.” Từ Phúc Thái Hậu vừa dứt lời, gần như một nửa cung phi trong phòng quay đầu nhìn về phía Tề Thục Viện đang im lặng ngồi một bên.

Tề Thục Viện ngồi yên, dù nghe những lời này cũng không có một chút phản ứng, nửa mặt nàng khuất trong bóng tối, tự nhiên có vẻ âm u.

...

Trong trác điện Tú Ngọc Cung, Lộc Nhi khéo tay chải cho Yến An Quân một búi tóc hoa lê, lại vẽ cho nàng một hoa diên tình tế trên trán, bình thường Yến An Quân không thích trang điểm, hôm nay trang điểm lên ngược lại khiến người ta sáng mắt.

“Chủ tử, nghe nói hôm nay Tề Thục Viện bị Thái Hậu răn dạy.”

Tin tức ngoài lề đều nói quá lên là chủ yếu, những chuyện Lộc Nhi nghe được bên ngoài như một đoạn trong một câu chuyện, có điều nếu bỏ qua một số

thành phần khoa trương, nàng vẫn nghe được một chút tin tức.

“Tề Thục Viện rất yên ổn, vì sao lại bị Thái Hậu răn dạy?” Yên An Quân cảm thấy có chút bất ngờ, phi tử địa vị cao bình thường sẽ không bị nói thẳng vào mặt. Tề Thục Viện rõ ràng đã là chủ tử tông nhị phẩm, sao lại gặp chuyện xấu hổ như thế ở chỗ Thái Hậu?”

“Nghe nói khi Tiên Đế còn sống, tỷ tỷ của Tề Thục Viện, Tề Phi nương nương từng làm hại Từ Phúc Thái Hậu xảy thai ngay trong lần đầu mang thai, từ đó về sau không thể sinh dục. Mà vị Tề Thục Viện này là người Tề Phi nương nương nhờ quan hệ sắp xếp bên cạnh Hoàng Thượng từ năm đó, nếu không, một nữ nhân có dung mạo tuyệt đối không xem như xuất sắc không thể nào đi tới vị trí tông nhị phẩm kia.” Lộc Nhi biết không ít loại cung đình bí sự này, dù sao nàng từ nhỏ lớn lên trong cung, nghe người khác lắm lời vài câu liền nhớ kỹ, “Vì vậy trước giờ Thái Hậu không vừa mắt Tề Thục Viện.”

Nghe Lộc Nhi nói, Yên An Quân bỗng mở to mắt: “Vậy Hoàng Thượng do ai sinh?”

“Chủ tử hỏi chuyện này thật kỳ quái, Hoàng Thượng đương nhiên do nguyên hậu của Tiên Đế sinh.” Lộc Nhi nghi hoặc nói: “Từ khi nguyên hậu qua đời, Hoàng Thượng được nuôi dưới danh nghĩa Từ Phúc Thái Hậu.”

Chẳng trách... cảm giác giữa Hoàng Thượng và Thái Hậu rất kỳ quái, Yên An Quân nhớ đến cảnh ngày ấy tới bái kiến Thái Hậu, thăm nghĩ quan hệ của Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nhất định không tốt.

Mẹ ruột mất sớm, thời niên thiếu không biết bị mẹ kế hành hạ thế nào.

Hoàng Thượng nhất định khuyết thiếu tình thương của mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Thiệu Tuyên Đế nghiêm mặt nhìn thánh chỉ trước mắt, bút trong tay viết một nét cuối cùng. Thân là Hoàng Đế, tự mình viết thánh chỉ là rất sáng khoái, nhưng bị ép viết thánh chỉ thì chẳng có gì vui vẻ hết, nhất là người ép hẳn còn là Từ Phúc Thái Hậu.

Tâm trạng không tốt khó tránh khỏi cần nghỉ ngơi suốt.

Có điều nữ nhân hậu cung lại quá phiền chán, Thiệu Tuyên Đế đặt thánh chỉ trên bàn, xoa ấn đường, bỗng nhớ tới cô gái như mèo con kia, nghĩ khí của hẳn có chút bay bổng: “An Đức Lễ, Yên Quý Nhân đang làm gì?”

“À...”

An công công lần đầu tiên bị hỏi khó, tha thứ cho hẳn vì không lập hồ sơ về Yên Quý Nhân, chủ yếu vì vị phân của nàng quá thấp, hẳn cho rằng Hoàng Thượng chỉ coi nàng là giải ngữ hoa, nào ngờ Hoàng Thượng sẽ hỏi tin tức của Yên Quý Nhân tỉ mỉ như thế.

“Nô tài không biết, Hoàng Thượng, hay là nô tài đi hỏi xem sao?” Cũng may phi tần trong cung nhiều, cung nữ thái giám càng nhiều, hẳn ra ngoài, quẹo trái, tùy tiện tóm một người đi Tú Ngọc Cung hỏi thăm là biết được tin tức về Yên Quý Nhân.

“Không cần, trẫm tự mình đi xem.”

Thiệu Tuyên Đế thuộc phái hành động, không biết từ khi nào, mỗi khi tâm tình không tốt, hẳn sẽ bắt giặc đi tới Tú Ngọc Cung một vòng. Hẳn không nhất định sẽ vào trắc điện của Yên Quý Nhân, dù chỉ đứng bên ngoài Tú Ngọc Cung một lúc, tâm trạng hẳn sẽ khá hơn không ít.

Có lẽ vì trong ngoài Tú Ngọc Cung đều tương đối thanh tịnh, cũng có lẽ vì người ở trong có ma lực khiến người ta an tâm. Nói chung, Thiệu Tuyên Đế không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy mình nên theo tâm ý của mình thôi. So với lúc đầu, Yên Quý Nhân được cho là tri kỷ số một số hai trong đám tần phi, huống hồ nàng còn không liên quan gì đến đại thần trong triều Cao Thụ, cũng không liên quan gì đến vấn đề lợi ích, chỉ cần nghỉ vậy Thiệu Tuyên Đế càng thoải mái.

Rất hiển nhiên, Thiệu Tuyên Đế đã hoàn toàn quên một hộ gia đình khác trong Tú Ngọc Cung.

Thiệu Tuyên Đế chỉ dẫn theo một tùy thị là An công công, vào trắc điện Tú Ngọc Cung, An Đức Lễ cực kỳ thức thời mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim mà chờ ngoài cửa, tiện thể còn cầm cả Lộc Nhi đang định đưa trà bánh vào.

“Ta nói này, Lộc Nhi cô nương, nếu lúc này người đi vào, cẩn thận bị Hoàng Thượng đuổi ra.” An Đức Lễ chân thành dạy dỗ.

“À... Há? Đuổi nô tỳ làm gì? Là chủ tử bảo nô tỳ bùng điểm tâm vào mà...” Lộc Nhi hiển nhiên có chút không hiểu, trên tay còn bưng khay, trong đó có hai chén trà ngọc thúy thơm nồng.

An công công ngửa đầu thở dài, nay đang lúc đứng bóng, chẳng trách mặt trời con to thế kia.

“Nghe xem bên trong có âm thanh gì, xem người có còn vào được không?”

Lộc Nhi cảm khay cẩn thận ghé sát vào, loáng thoáng nghe thấy chút âm thanh bất bình thường, khoa trương há hốc miệng, chuyện này... chuyện này... Hoàng Thượng sao có thể, sao có thể đã...

“Hoàng Thượng, ngài thế này là ban ngày tuyên dâm~” Cô gái xinh đẹp bị ôm nửa người trong lòng, cắn một miếng lên cổ Thiệu Tuyên Đế, cái lưỡi mềm thom tho như cỏ như không nhúc nhích, như mèo gãi trong lòng.

Thiệu Tuyên Đế một tay nâng Yến An Quân lên giường, trong lúc chuyển động, trâm hoa lê bắn thẳng lên bàn trang điểm như tên, tóc đen như mây tán ra. Thiệu Tuyên Đế sờ mái tóc dài, thầm nghĩ tuy dung mạo Yến Quý Nhân không bằng đám Dung Phi, nhưng toàn thân trên dưới không chỗ nào không đẹp.

Có điều nói đến dung mạo... mấy ngày không gặp, Yến Quý Nhân lại xinh đẹp hơn vài phần.

Thiệu Tuyên Đế hôn cái miệng nhỏ, hồng hồng căng mọng của mỹ nhân, từ sau khi bị hôn, Thiệu Tuyên Đế liền yêu thích vận động này, hôn lên thấy xúc giác cùng cảm giác hoàn toàn khác biệt, đây là một trải nghiệm hoàn toàn mới.

“Trẫm cứ ban ngày tuyên dâm đấy, ai dám quản trẫm?” Thiệu Tuyên Đế cắn bầu ngực mềm mại của Yến An Quân không buông, còn một đường liếm mút, đúng là băng cơ ngọc cốt, chỉ có làn da mềm mại của Yến Quý Nhân mới mang đến cho hắn loại kích động này, hận không thể nuốt cả người nàng vào bụng.

“À, đương nhiên không ai dám quản Hoàng Thượng, tỳ thiếp biết sai rồi.” Yến An Quân thừa dịp có khe hở lặn vào trong, mắt to tội nghiệp nhìn hắn, uất ức nói: “Hoàng Thượng, rất ngứa.”

Thiệu Tuyên Đế liếc nhìn nàng một cái, bỗng nhắm mắt nằm thẳng cẳng trên giường.

Yến An Quân nghi hoặc nhìn động tác của hắn, một lúc lâu sau mới chậm rãi bò tới, Hoàng Thượng đang giận à? Như trẻ con vậy, vì sao tức giận vẫn đáng yêu thế này.

Yến Quý Nhân bò qua bò lại bên cạnh Thiệu Tuyên Đế như mèo con, Hoàng Đế đang lạnh mặt rút cuộc không nhịn được, ôm mạnh nàng vào lòng: “Không lấy lòng trẫm cho tốt còn ý đồ đào tẩu, hử?”

“Tỳ thiếp thật sự rất thuần khiết...” Yến An Quân lui tay rút rè nói: “Không biết cái gì là lấy lòng.”

“Nếu ái phi không biết, vậy trẫm đành dạy nàng vậy, để nàng biết cái gì gọi là lấy lòng.”

Thiệu Tuyên Đế cười một tiếng, trực tiếp cởi quần áo ra quần.

Yến An Quân trong lòng phun một miếng máu, Hoàng Thượng hôm nay bị cái gì kích thích đấy à? Vì sao đang giữa trưa đã bắt đầu động dục? Tuy hiện giờ là thời gian “nghỉ trưa”, nhưng không phải thời gian “vận động” đâu!

Mà thôi... kệ hắn đi.

Thiệu Tuyên Đế học phú ngũ xe, thân kinh bách chiến, quả là gà chiến trong gà trống, lần này tự mình dạy dỗ đương nhiên bớt đi nhiều đường vòng.

“Mùi thơm trên người Hoàng Thượng thật dễ ngửi, dùng hương liệu gì vậy ạ?”

“Thích à?” Đối với vật ngoài thân, Thiệu Tuyên Đế không hề biết gì là keo kiệt, nhất là đối với nữ nhân mình tương đối thích càng có thể hào phóng ban thưởng, “Trẫm gọi An Đức Lễ đưa tới cho nàng một ít.”

“Vâng.” Yến An Quân vui vẻ gật đầu, cánh tay đặt lên cổ Hoàng Đế, đáp lại bằng một cái hôn thật kêu, ánh mắt Thiệu Tuyên Đế tối sầm.

Vén vén một cái hôn... là không đủ.

Hắn ép nữ nhân xuống giường càng sâu, môi di chuyển trên gương mặt mềm mại của nàng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng chùn chụt. Người hợp tính đã cực kỳ ít, người hợp tính lại hợp khẩu vị trên giường là khó có thể gặp một, bất kể là Dung Phi hay Thục Phi, hoặc ngay cả Hoàng Hậu, đều không yêu kiều, mềm mại, động lòng người bằng người trong lòng này.

Sa mành chậm rãi chảy xuống, An công công cùng Lộc Nhi ngoài cửa ngồi trên hành lang đã ăn hết bánh ngọt, Lộc Nhi nghe tiếng truyền ra từ nội thất, thầm nghĩ mỗi lần Hoàng Thượng đến chỗ chủ tử đều như ăn nhấm xuân dược,

“Làm như vậy, đã hiểu chưa?” Hai người đối mặt, Thiệu Tuyên Đế đặt một cái chân dài nhỏ của Yến An Quân lên vai, hắn vuốt ve bấp đùi nhẵn mịn, ý bảo nàng đặt một chân kia lên, Yến An Quân ngoan ngoãn nghe theo, độ mềm dẻo khiến Hoàng Đế đại nhân sung sướng hưởng thụ không gì sánh được.

Hoàng Đế cúi người một cái liền khiến vật giữa hai chân chạy nước rút vào, qua lại tác động.

“Ừm...” Người còn có thể hành hạ nhau thêm một chút nữa không hả?

“Tốt lắm, đổi động tác khác.” Thiệu Tuyên Đế liếm vành tai trắng mịn như ban thường, “Học trò của trăm quả là ngoan ngoãn, khả năng thấu hiểu cũng không tệ.”

“A... Nghe nói Ngôn Thừa Tướng cũng từng là Thái Phó của Hoàng Thượng...” Yến An Quân choáng váng không biết mình đang nói gì.

Nói chung...

Nhiệt độ trong không khí nháy mắt hạ xuống 0 độ.

“Nàng nói cái gì?” Thiệu Tuyên Đế nheo mắt nguy hiểm tới gần, chọc thẳng vào trong, giường lớn khẽ run động, như vật đang rục rịch trong cơ thể Yến An Quân.

“~(>_

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

“Cháy rồi!”

Suốt từ giữa trưa mặt trời như lửa đến buổi chiều hiu hiu gió mát, Tụ Hà Cung xưa nay luôn yên ắng đột nhiên dấy lên ngọn lửa lớn, ngọn lửa này nhanh chóng cháy phừng phừng, gần như trong nháy mắt chồm dậy trong không khí. Cung nhân Tụ Hà Cung mặt cắt không còn giọt máu, mà một thiên diện của Tụ Hà Cung thì cháy vô cùng thâm.

“Mau! Mau cứu người! Đó là phòng của Đại Hoàng Tử...” Tiểu Thục Phi hoang mang rối loạn chạy đến, búi tóc trên đầu hỗn loạn, nàng sợ hãi nhìn ngọn lửa giữa trời, trước mắt tối sầm, gần như ngất đi, liên thanh hét lớn: “Mau cứu hỏa đi! Nếu Đại Hoàng Tử có chuyện gì, bản cung muốn tất cả các người chôn cùng!”

Lửa bốc lên dào dạt, một thùng lại một thùng nước hắt lên, Thanh Điện vừa xách thùng nước vừa lau mồ hôi: “Nương nương, lửa quá lớn, ngài tránh qua một bên đi.”

“Đại Hoàng Tử còn ở bên trong, sao ta có thể tránh đi vào lúc này được, nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện...” Tiểu Thục Phi chấp hai tay, lúc này một ngọn lửa liếm tới khiến nàng hoảng sợ vội vã buông tay lùi lại mấy bước.

Đại Hoàng Tử là vận mệnh của Tiểu Thục Phi, điều này ai cũng biết.

Hoàng tử có mẹ đẻ là một trong tứ phi, nay có thể nói là điện hạ tôn quý nhất trong cung, tương lai thậm chí có cơ hội kế thừa ngôi vị. Vì ngại năm đó Hoàng Thượng bảo vệ Tiểu Thục Phi, trong hậu cung căn bản không ai dám ra tay với Đại Hoàng Tử, rất sợ bản thân bị liên lụy, nhưng không ngờ, càng gần ngày đại thọ của Thái Hậu càng có một số người không có mắt gây chuyện.

Tiểu Thục Phi hận đến mất sấp bốc hỏa, ai muốn hại Đại Hoàng Tử của nàng chính là đoạt vinh hoa của nàng, đứa trẻ che chở như châu báu bị người ta dễ dàng mưu hại, khác gì lấy mạng nàng!

Bên ngoài Tú Ngọc Cung cũng nhốn nháo, mơ hồ nghe thấy vài âm thanh kinh hoàng.

Thiệu Tuyên Đế ôm chặt nữ nhân đang không an phận nằm sấp trên ngực mình, vỗ nhẹ lên lưng nàng, hai người còn dính lại một chỗ với nhau, toàn thân không có chỗ nào ấm áp hơn chỗ này.

Yến An Quân nhủ mảy, bất mãn nói thầm một câu: “Bên ngoài sao ồn ào vậy.”

Thiệu Tuyên Đế cũng nghe tiếng ồn bên ngoài, sắc mặt có chút khó coi, vì sao trong cung không khi nào bình an được? Hắn xoa mi tâm: “Tiểu An Tử, bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

An Đức Lễ nghe thấy câu hỏi từ trong phòng vọng ra, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hắn cũng tìm được cơ hội nói chuyện này cho Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng, nghe nói Tụ Hà Cung xảy ra hỏa hoạn, còn nói là trắc điện của Đại Hoàng Tử cháy! Hiện nay chủ tử các cung đang vội tới Tụ Hà Cung ạ.”

“Tụ Hà Cung, Đại Hoàng Tử?!” Thiệu Tuyên Đế mở to mắt, trong mắt hiện lên cảm xúc không rõ.

“Hoàng Thượng, Tụ Hà Cung có hỏa hoạn, ngài nhanh đi xem đi, nhờ may thật sự xảy ra chuyện có ngài ở đó mọi người cũng yên tâm đôi phần.” Yến

An Quân nhắc người khỏi người Thiệu Tuyên Đế, nơi hai người giao hợp đột ngột bị bứt ra, nàng dừng một chút rồi nói: “Hy vọng Đại Hoàng Tử cùng Thục Phi nương nung đều bình an vô sự.”

Dù sao cũng là con trai mình, nghe chuyện như thế không có gì không nóng ruột.

Thiệu Tuyên Đế tuy không thương Tiểu Thục Phi, nhưng bất kể là chủ điện Tụ Hà Cung hay trác điện của Đại Hoàng Tử cháy đều không phải điều hắn muốn thấy.

Thiệu Tuyên Đế tiện tay cầm lấy quần áo ném trên giường mặc lên, ánh mắt hơi lạnh đảo qua Yên An Quân cũng đang mặc quần áo trên giường, Yên An Quân đương nhiên hiểu tâm lý bức thiết của Thiệu Tuyên Đế lúc này, vội nói: “Hoàng Thượng đi trước đi, không cần chờ tỳ thiếp, tỳ thiếp qua ngay.”

Thiệu Tuyên Đế không trả lời, nhìn dưới thân nàng một cái.

Yên An Quân sờ sờ dưới thân, lòi ra một cái đai lưng ngọc... xấu hổ đưa cho hắn.

Không ngờ Hoàng Đế người ta căn bản không có ý định chờ nàng, chỉ muốn nàng đưa đai lưng qua mà thôi, là nàng nghĩ nhiều. Yên An Quân ơi là Yên An Quân, sao người có thể đánh đồng bạn trai thời hiện đại với Hoàng Đế cổ đại kiêu ngạo cơ chứ, thói hư tật xấu của gã đàn ông này không phải chưa từng thấy.

“Hoàng Thượng lên đường may mắn nhé ~” Yên An Quân vẫy vẫy khăn tay.

...

Hoàng cung thiếu gì chứ không thiếu người, Tụ Hà Cung tuy lớn, ngọn lửa bốc cũng cao, nhưng không chịu nổi nhiều người trong cung. Gần như chỉ một khác, ngọn lửa bên ngoài trác điện Tụ Hà Cung đã bị hắt nước tắt, có điều bên trong trác điện vẫn còn lửa âm ỉ.

Tiểu Thục Phi vô cùng lo lắng, trên trán đầy mồ hôi.

“Thái Hậu nương nung đến.”

“Hoàng Hậu nương nung đến.”

“Dung Phi nương nung, Nhân Phi nương nung, Tĩnh Phi nương nung đến...”

“Lư Chiêu Nghi, Hứa Chiêu Dung, Quách Chiêu Nghi đến...”

Trong hậu cung chỉ cần có tí chuyện là truyền khắp nơi, cũng may đàn nữ nhân này đến dẫn luôn theo không ít cung nữ, thái giám, đội ngũ dập lửa lại lớn mạnh vài phần.

“Thục Phi muội muội chớ lo lắng, bản cung thấy ngọn lửa không lớn, người ở trong đương nhiên cũng cát nhân thiên tướng.” Hoàng Hậu đi tới vỗ tay Tiểu Thục Phi nói.

Lúc này Tiểu Thục Phi hoàn toàn không còn trang điểm gì nữa, dù xinh đẹp trời sinh cũng khó che dấu làn da đã có xu thế xuống dốc.

Hoàng Hậu cười nhặt trong lòng, Tiểu Thục Phi mà cũng có ngày hôm nay? Vài ngày trước nàng đã biết Tiểu Thục Phi dọn dẹp trác điện cho Đại Hoàng Tử ở, mà lúc này trác điện cháy, nói không chừng Đại Hoàng Tử còn ở trong... Nhìn dáng vẻ lo lắng của Tiểu Thục Phi, nhất định là như vậy.

Đại Hoàng Tử luôn là một cây gai trong lòng nàng, mà lúc này, cây gai này sắp bị người lặt bỏ rồi, nét mặt Hoàng Hậu nhìn thì thương cảm như Tiểu Thục Phi, thật ra trong lòng đã vui vẻ đến nở hoa.

“Thục Phi à, nơi này ai đang ở?” Hoàng Hậu chường quân phượng ấn, hiểu rõ từng điều động trong cung, vì vậy chuyện Hoàng Hậu biết rõ Từ Phúc Thái Hậu lại không biết, trong trác điện này có cái gì chưa ai từng nhắc tới với bà.

“Thái Hậu... Đại Hoàng Tử của thần thiếp ở trong.” Tiểu Thục Phi nhìn ngôi cung điện bị đốt đen láy, vành mắt đau xót, quỳ trên mặt đất khóc nói: “Sáng nay Đại Hoàng Tử còn nói muốn viết chữ cho thần thiếp xem, ai ngờ... ai ngờ buổi chiều đã xảy ra chuyện này, giữa ban ngày ban mặt, ai lại dùng nến? Nhất định có kẻ muốn hại Đại Hoàng Tử của ta... Thái Hậu, ngài nhất định phải làm chủ cho thần thiếp.”

“Được rồi, Thục Phi, người đứng lên trước đi, Đại Hoàng Tử cũng là cháu trai của ai gia, ai gia ngày thường cũng rất thích. Người yên tâm, xảy ra chuyện này, ai gia nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc kẻ mưu hại!” Sắc mặt Từ Phúc Thái Hậu không có gì thay đổi, cảm xúc cũng không biến động gì.

Con trai của Hoàng Thượng tuy cũng gọi bà là tổ mẫu, nhưng xét đến cùng hoàn toàn không có nửa điểm quan hệ huyết thống, bà vội vã tới xem cũng chỉ là xem cho vui thôi, về phần Đại Hoàng Tử chết hay không, ai mưu hại, hoàn toàn không liên quan đến bà. Có điều việc này dù sao Hoàng Thượng cũng sẽ điều tra, bà thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

“Thục Phi tỷ tỷ, muội muội cùng người cầu phúc cho Đại Hoàng Tử, hy vọng Đại Hoàng Tử có thể bình an thoát ra.” Hôm nay Tĩnh Phi mặc một bộ cánh phấn hồng thêu hoa, phần eo không đeo thắt lưng, toàn thân nhìn có chút tròn. Nàng một tay xoa bụng, vừa tận lực an ủi Thục Phi, ngược lại khiến Thục Phi chường mắt mà nói không ra lời.

Con trai nàng đang ở trong không biết sống chết, từ đâu chạy ra một cô nàng đang mang thai con của Hoàng Thượng tới khuyên nàng, dù ai ở vị trí của nàng cũng không dễ chịu. Ai ngờ Tĩnh Phi còn cố tình làm như không nhận ra, đôi tay còn vô thức vỗ về bụng, sợ nàng không biết nàng ta sắp sinh con cho Hoàng Thượng chắc?!

Đương nhiên, về phần có sinh ra được hay không thì nói sau.

“Hoàng Thượng giá lâm.”

Theo tiếng truyền của An công công, mấy bóng người bỗng xông về phía nội thất đang cháy mạnh, trước khi mọi người kịp phản ứng thì một bóng người đã bật từ trần điện ra, trong lòng ôm một đứa trẻ mặc cẩm y. Đứa trẻ này sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên hô hấp không thông, bị sặc khói quá lâu, mu bàn tay cùng sau lưng hẳn còn có nhiều vết bỏng, đã mất ý thức.

“Đại Hoàng Tử...” Tiểu Thục Phi kêu lên một tiếng, chạy vội tới trước Thiệu Tuyên Đế, nhìn Đại Hoàng Tử trong lòng thị vệ, đau lòng nói: “Còn không mau đi gọi Thái Y, không thấy Đại Hoàng Tử bị bỏng à!”

“Không sao, trầm dẫn theo Thái Y.” Có lẽ vì Tiểu Thục Phi là mẫu thân của Đại Hoàng Tử, có thể thông cảm được, Thiệu Tuyên Đế không để ý nàng hô to gọi nhỏ trước mặt mình, chỉ gọi Vương Thái Y ở bên tới.

Vương Thái Y là Thái Y chuyên trách của Hoàng Thượng, y thuật rất tốt, đương nhiên cũng rất đáng tin cậy.

Hắn bước nhanh tới, một tay đặt lên cổ tay nhỏ non mịn của Đại Hoàng Tử, sau đó trầm ngâm nói: “Xem ra Đại Hoàng Tử không đáng ngại, có điều vết bỏng sau lưng hơi khó xử, dù hiện giờ trị liệu đúng lúc cũng rất có khả năng sẽ để lại sẹo.”

Để lại sẹo có nghĩa gì? Mọi người ở đây đều rõ.

Một hoàng tử sau lưng có vết sẹo bỏng, bản thân đã là minh chứng không hoàn mỹ, huống hồ đứa trẻ này không phải con của Hoàng Hậu, mà chỉ là con một phi tử, càng là tổn hại lớn.

Trong mắt Hoàng Hậu hiện lên cảm xúc khó hiểu, khóe môi nàng nhếch lên một cái, còn Tĩnh Phi ở bên thì xoa bụng, mặt mờ nhìn về phía Hoàng Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tiểu Thục Phi vượt tốc Đại Hoàng Tử, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn, may vì chỉ là bỏng sau lưng, chút vết thương ấy còn chưa đủ để hoàn toàn mất tư cách kế thừa đại vị trong tương lai, chỉ cần Hoàng Hậu cùng tam phi còn lại vẫn không sinh con trai, Đại Hoàng Tử của nàng còn nhiều hy vọng.

“Phụ hoàng...” Đại Hoàng Tử mơ mơ màng màng mở mắt.

Thiệu Tuyên Đế chớp chớp mắt, nhìn con trai mới sáu tuổi đã trở thành vật hy sinh cho cung đấu, trong lòng cũng khó chịu. Có phải hẳn quá mức dễ dãi với hậu cung không? Cho nên những nữ nhân này dám ra tay với cả hoàng tử mà hắn che chở?!

“Hoàng Thượng, việc này nhất định phải tra xét nghiêm khắc mới được, không thể để Đại Hoàng Tử vô cớ chịu khổ.” Hoàng Hậu cong ngón tay mang theo bảo vệ móng, sờ trán Đại Hoàng Tử, thở dài: “Đứa trẻ nhỏ thế này không chịu nổi nhiều lần hành hạ, nên chuyển Đại Hoàng Tử đến nơi khác tu dưỡng cẩn thận thì thỏa đáng hơn.”

“Đa tạ Hoàng Hậu tỷ tỷ lo lắng, cũng may chủ điện của thần thiếp không có chuyện gì, Đại Hoàng Tử có thần thiếp ở bên chăm sóc, cũng không phiền những tỷ muội khác.” Tiểu Thục Phi nghe Hoàng Hậu nói vậy vội vàng đáp lại.

Nếu Đại Hoàng Tử bị dời đi cung điện khác, Hoàng Thượng muốn thăm Đại Hoàng Tử sẽ không tới Tụ Hà Cung nữa. Nhưng nếu để Đại Hoàng Tử ở lại chủ điện Tụ Hà Cung, tuy Hoàng Thượng không thể ngủ lại nhưng nàng có thể nhân cơ hội này bồi đắp tình cảm, hoặc dùng chút thủ đoạn nâng cao địa vị của Đại Hoàng Tử trong lòng Hoàng Thượng.

Đại Hoàng Tử nàng mang nặng đẻ đau mười tháng, không thể để người khác được lợi.

Đại Hoàng Tử bị dời vào chủ điện Tụ Hà Cung, Tiểu Thục Phi cầm khăn lau nước mắt, đang định nói gì đó thì Thiệu Tuyên Đế phát tay ngăn cản, xa xa truyền đến vài tiếng bước chân.

“Hoàng Thượng, đây là cung nữ Bích Hà hầu hạ Đại Hoàng Tử điện hạ, người duy nhất may mắn còn sống.” Thị vệ đeo đao quỳ một gối xuống, hai tay dâng nữ nhân hẳn dẫn tới trên mặt đất, bộ xiên y bằng sa tanh trên người cung nữ này đã bị cháy hơn một nửa, có điều toàn thân đang nhỏ nước, nhìn đã biết khi xảy ra cháy, nàng ta không quan tâm đến sự an nguy của chủ tử mà một mình chạy trốn, hẳn là trên người bắt lửa nên nhảy vào hồ nước, vừa từ

trong hồ bỏ ra đã bị thị vệ mang đến đây.

“Ngươi chạy trốn quả là nhanh! Khi chạy trốn sao không nhớ dẫn theo chủ tử của ngươi!” Tiểu Thục Phi oán hận nhìn cung nữ Bích Hà hầu hạ bên cạnh con trai. Người này còn do chính nàng chọn cho Đại Hoàng Tử, không ngờ sợ chết như thế.

“Nương nương thứ tội, lúc đó nô tỳ chỉ thấy nóng đến mức quên hết tất cả, nếu không nô tỳ có một vạn lá gan cũng không dám bỏ lại chủ tử một mình chạy trốn, nô tỳ biết tội, xin nương nương thứ tội...”

“Được rồi, không cần nói nữa. Trẫm hỏi ngươi, lúc đó ngươi canh giữ bên cạnh Đại Hoàng Tử, có nhìn thấy ai vào trắc điện không?” Thiệu Tuyên Đế vô cảm nói.

Ngon lửa này rõ ràng bắt nguồn từ bên trong trắc điện, tuyệt đối không phải từ bên ngoài. Hiện tại, khả nghi nhất là cung nữ chạy trốn rất nhanh này, có điều nhìn trên người cung nữ này cũng bị cháy đen kịt, thậm chí cánh tay cùng đùi đều bị bỏng, nếu cung nữ này phóng hỏa, sao lại để bản thân bị bỏng?

Có điểm đáng ngờ, nhưng không thể loại trừ khả năng cung nữ này có công hiến cho một chủ tử khác hay không.

“Có... ai khác...” Bích Hà cau mày cố gắng nghĩ, người không khí đầy mùi khói, trái tim nàng đập ngày càng mạnh, có ai ra vào trắc điện?

Chờ một chút...

Hình như trước khi lửa bùng lên, nàng từng gặp một cung nữ, đồ mặc trên người hình như là...

“Nô tỳ, nô tỳ nghĩ ra rồi, là phương pháp thêu hoàng mai!” Bích Hà nhớ lại nói: “Lúc đó nô tỳ đang sắp xếp quần áo cho Đại Hoàng Tử, từng thấy ngoài cửa sổ có một cung nữ áo lam đang nhìn chăm chăm trắc điện, vì cách quá xa nên nô tỳ không rõ mặt mũi nàng, chỉ sau đó nghe Minh Y nói cung nữ Quán Y Tư phải tới lấy quần áo hôm nay đổi thành một cung nữ mặc áo lam tướng mạo thanh tú, trên quần còn thêu bằng phương pháp thêu hoàng mai gia truyền nhà nàng, nàng còn cảm thấy rất kỳ quái.”

Nói đến đây, ánh mắt Bích Hà đột nhiên dừng lại, nhìn về phía Yến Quý Nhân đang vội vã tới, tay giơ lên chỉ về một hướng: “Chính là loại thêu trên người nàng này, a... áo lam... là, là nàng!”

Lần này bất kể là Thiệu Tuyên Đế hay Từ Phúc Thái Hậu luôn không quá quan tâm đều quay đầu lại, thấy gương mặt xinh đẹp của Yến Quý Nhân rất ngạc nhiên, còn cung nữ bên cạnh nàng đang mặc một bộ áo lam, đường thêu trên đó dù bất mắt nhưng không quá tinh xảo, vừa nhìn đã biết là tự nàng thêu lên, phía trên thậm chí còn có hai chữ thêu nhỏ nhỏ: Lộc Nhi.

“Yến Quý Nhân, hôm nay bản phi còn có ý tốt mới người tới làm khách, vì sao ngươi lại hại Đại Hoàng Tử của ta!” Tiểu Thục Phi hiện giờ hận không thể ném Quý Nhân nhỏ nhỏ vốn rất hợp ý mình này vào trong biển, nàng quả thật đã quá lời lung, còn tưởng rằng một Quý Nhân vị phân thấp sẽ không dám dõn trò gì, không ngờ lá gan quá lớn!

“Thục Phi, đừng kết luận quá sớm.” Thiệu Tuyên Đế lạnh giọng quát lớn.

Yến An Quân: “...Hả.”

“Hoàng Thượng, có chuyện gì vậy ạ?” Yến An Quân quyết định đổi một đối tượng khác để hỏi, có điều Thiệu Tuyên Đế lại chỉ dùng ánh mắt tối tăm nhìn cung nữ Bích Hà quỳ trên mặt đất.

An Đức Lễ không nhịn được, hỏi ra tiếng: “Bích Hà, lửa này buổi chiều mới bốc lên?”

“Không sai.” Bích Hà ngẩn ra, vội đáp lời.

“Bởi vì cách thêu hoàng mai gia truyền của nhà Minh Y cực kỳ hiếm thấy, nên ngươi hoài nghi là Lộc Nhi bên cạnh Yến Quý Nhân phóng hỏa?” An Đức Lễ tận lực hỏi, lời ít ý nhiều.

“Vâng.” Bích Hà gật đầu.

An Đức Lễ nheo mắt lại.

Nếu lửa này bốc lên từ sớm thì không nói, cung nữ này nói vậy Yến Quý Nhân tự nhiên sẽ là nghi phạm lớn nhất, nhưng mà... Có tình hình này không ai biết, hẳn cùng Hoàng Thượng tới trắc điện Tú Ngọc Cung từ giữa trưa, thậm chí luôn ở chỗ Yến Quý Nhân cho tới lúc buổi chiều xảy ra hỏa hoạn.

Bởi vậy, ai cũng có khả năng phóng hỏa, chỉ có Yến Quý Nhân cùng Lộc Nhi là không thể!

Thiệu Tuyên Đế hiển nhiên cũng hiểu điểm này, ánh mắt hắn thoáng qua tia sáng lạnh giá, xem ra phóng hỏa mưu hại hoàng tử là giả, có người muốn hãm hại Yến Quý Nhân mới là thật. Đương nhiên, nếu thị vệ tới muộn, hoàng tử có lẽ đã không còn mạng nhỏ mà sống, càng thỏa mãn tâm ý của kẻ mưu hại.

Một tên trúng hai đích, quả là tính toán tốt.

Lửa trong trắc điện dần tắt, thị vệ đeo đao lại vội vã đến, đưa cho Thiệu Tuyên Đế một cái khăn tay, gương mặt của đế vương trẻ tuổi thoáng cái đã tối đen, áp suất giảm xuống trong nháy mắt.

Tiểu Thục Phi tới gần, mắt thấy trên khăn tay thêu một chữ “Quân” nhỏ nhỏ.

Tiểu Thục Phi nhắm mắt lại, bỗng quỳ xuống: “Hoàng Thượng, nhân chứng vật chứng đều ở đây, thần thiếp chỉ mong Hoàng Thượng trả lại công bằng cho Đại Hoàng Tử.” Nàng loáng thoáng nhận ra, Hoàng Thượng muốn che chở Yến Quý Nhân. Một Yến Quý Nhân nhỏ nhỏ lại có thể khiến Hoàng Thượng hao hết tâm tư che chở, thậm chí không để ý đến sự an nguy của Đại Hoàng Tử sao? Nàng đã quá coi thường những nữ nhân có địa vị thấp này?

Nghe đến đó, nếu Yến An Quân còn không hiểu ý của những người này thì nàng đúng là ngu, nay thanh đao hăm hại còn đang sáng loáng treo trên cổ nàng kia kia.

“Tỳ thiếp bái kiến Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương.” Yến An Quân thi lễ, bỗng quay người nói với Tiểu Thục Phi: “Thục Phi nương nương, có thể để tỳ thiếp giải thích vài câu không?”

“Người còn gì để nói.” Tiểu Thục Phi lạnh lùng nói.

Nữ nhân trong cung luôn như vậy, có lẽ một giây trước các người còn là bạn, một giây sau đã thành kẻ thù xung đột vũ trang. Trước tình huống hiện tại, Yến An Quân chỉ muốn ngửa mặt lên trời gào thét, kết hận thù không phải ta mong muốn, ta chỉ bị hăm hại thôi nhá!

“Thứ nhất, chuyện cách thêu, cách thêu hoàng mai tuy ít người biết, hoài nghi Lộc Nhi cũng không quá đáng, có điều trước khi theo tỳ thiếp, Lộc Nhi làm việc tại Hiến Y Tư, quần áo nàng làm phân tán khắp nơi trong cung, người có cung trang màu lam thêu bằng cách thêu hoàng mai không phải số ít.”

“Thứ hai, hôm nay Thục Phi nương nương từng mời tỳ thiếp tới Tụ Hà Cung, nhưng từ giữa trưa tỳ thiếp có việc trì hoãn nên chưa từng tới Tụ Hà Cung, cũng chưa từng ra khỏi Tú Ngọc Cung, đương nhiên Lộc Nhi cũng chưa từng ra ngoài, điểm này tất cả cung nữ, nội thị Tú Ngọc Cung có thể làm chứng...”

“Trẫm cũng có thể làm chứng.” Thiệu Tuyên Đế lạnh mặt nghiêm túc nói với Tiểu Thục Phi: “Từ giữa trưa, trẫm luôn ở cùng Yến Quý Nhân.” Ở cùng một chỗ làm gì, Thiệu Tuyên Đế không nói rõ, nhưng ở đây có ai không hiểu?

Yến An Quân than thầm, nàng không muốn gây chú ý mà Hoàng Thượng, ngài nói chuyện này ra làm gì...

“Hoàng Thượng, ngài... không phải ngài ở Dưỡng Tâm Điện sao, Hoàng Thượng... vì sao che chở Yến Quý Nhân, ngài không định trừng trị người làm Đại Hoàng Tử bị thương sao?!” Tiểu Thục Phi than thở khóc lóc.

Khi trắc điện cháy, khi tính mệnh của Đại Hoàng Tử còn chưa rõ, Hoàng Thượng đang được một nữ nhân hầu hạ. Loại giải thích này càng khiến tâm trạng của Tiểu Thục Phi chán động, huống hồ mỗi ngày đều có cung nữ báo với nàng Hoàng Thượng đang ở Dưỡng Tâm Điện... Vì vậy, phản ứng đầu tiên của nàng là Hoàng Thượng đang nói dối, đang che chở Yến Quý Nhân!

“Trẫm ở đâu, Thục Phi người quả là tin tức linh thông nhỉ.” Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh một tiếng, Tiểu Thục Phi sợ đến tái mặt, nàng đã quên, Hoàng Thượng ghét nhất bị nữ nhân hậu cung tìm hiểu hành tung của hắn.

“Hoàng Thượng, nếu Thục Phi nương nương không tin sự trong sạch của tỳ thiếp, có thể để tỳ thiếp tự mình hỏi vài câu không?” Yến An Quân mỉm cười, nếu dám hại nàng, nàng phải khiến người đó biết, ra ngoài tiệm tạp hóa quẹo phải là viện dưỡng lão hay bệnh viện tâm thần!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Thiệu Tuyên Đế nhướng mày, thần nhiên đứng một bên: “Yến Quý Nhân hỏi đi, trẫm cũng ở bên nghe.” Đối với kiểu hăm hại cung phi ngay dưới mắt hắn này, Thiệu Tuyên Đế đương nhiên không thể coi như không thấy, huống hồ Yến Quý Nhân thật sự bị chụp nước bẩn đầy đầu, đáng dấp nhỏ bé thật làm người ta thấy đáng thương.

Tiểu Thục Phi nhìn cừ chi của hai người, móng tay chậm rãi bấm vào lòng bàn tay.

Yến An Quân cười khề đi tới bên cạnh Bích Hà: “Người là cung nữ Tụ Hà Cung?” Lời này nói ra, ngay cả Từ Phúc Thái Hậu cũng vô cùng ngạc nhiên, đây đương nhiên là cung nữ Tụ Hà Cung, trước kia không phải đã nói rồi sao? Hỏi lại cũng thừa.

[Tinh! Người chơi có muốn sử dụng “Thẻ Hiểu Rõ” không?]

“Có.”

[Tinh! “Thẻ Hiểu Rõ” đang phân tích sự kiện lần này...]

Bảng sáng trước mặt biển ảo, phản tán thành những tia sáng trắng và đỏ bắn vào đỉnh đầu mỗi người ở đây. Cảnh tượng rất đặc biệt, khói sương mù mịt, Yến An Quân quay đầu dò xét xung quanh, chùm ánh sáng đã dừng trên đỉnh đầu mỗi người, trong đó, trên đầu Hoàng Thượng là trắng nhất, thứ hai đến đám người Thái Hậu, Hoàng Hậu...

Cho đến khi Yến An Quân dừng ánh mắt tại một góc.

Bích Hà nom nớp lo sợ cúi đầu: “Thưa Yến Quý Nhân, nô tỳ là cung nữ Tụ Hà Cung.”

“Hoàng Thượng, có thể gọi người của Quán Y Tư tới không?”

Thiệu Tuyên Đế gật đầu: “Tiểu An Tử, người đi tuyên chỉ.”

Chưa tới nửa khắc, người của Quán Y Tư vội vã đến, là hai thái giám quân sự ghi chép.

“Ta hỏi các người, hôm nay có mấy cung nữ tới Tụ Hà Cung lấy quần áo.”

Hai người liếc nhau: “Có hai người.”

Yến An Quân mỉm cười: “Hai cung nữ đi nhận quần áo này các người có nhận ra không? Là người của Tụ Hà Cung?”

Một quân sự trầm ngâm một chút: “Đương nhiên biết, là người của Tụ Hà Cung.”

“Trong đó có một cung nữ mặc áo lam không?”

“Không có ạ.”

“Sao? Các người xác định không có?”

“Không sai ạ, một người mặc hồng phấn, một người mặc màu tím, nô tài sẽ không nhớ lầm.” Thái giám quân sự xác định.

Yến An Quân xoay người: “Hoàng Thượng, nếu liên hệ với lời Bích Hà nói, xem ra trong hai cung nữ này có một người nhận quần áo của Tụ Hà Cung xong liền thay áo lam. Điểm ấy có thể chứng minh Lộc Nhi vô tội, Lộc Nhi từ sáng sớm đã mặc áo lam. Hơn nữa nếu công công quân sự nói bọn họ đều biết hai cung nữ kia, vậy người tới nhận quần áo tuyệt đối không phải Lộc Nhi, mà chỉ có thể là cung nữ của Tụ Hà Cung.” Yến An Quân kết luận như vậy, không ai không tin phục.

Về mặt Tiểu Thục Phi có chút mê man: “Sao có thể...”

“Bích Hà, nếu hai vị công công quân sự này nói nhận ra hai cung nữ kia, vậy vì sao Minh Y mà người nhắc đến lại nói một cung nữ khác tới đưa quần áo?”

“Minh Y, Minh Y sẽ không lừa...” Bích Hà lấp bắp nói.

“Minh Y quả thật không nhất định sẽ lừa người, nhưng người nhất định sẽ lừa người khác!” Yến An Quân nhếch môi cười: “Trắc diện cháy, người là cung nữ hầu hạ bên trong, sao có thể chạy nhanh như thế? Hơn nữa vừa rồi khi người nhìn thấy Lộc Nhi làm thế nào nhìn ra đó là cách thêu hoàng mai? Dù sao nhìn từ xa như thế, lại đang lúc căng thẳng, người làm thế nào nhận ra được?”

Phản ứng của Bích Hà rõ ràng rất không bình thường, chuyện này mọi người nghĩ lại mới thấy kỳ quái, rõ ràng xa như thế, làm thế nào Bích Hà nhìn một cái sẽ nhận ra phương pháp thêu trên người người khác?

“Nô tỳ... Nô tỳ biết sai rồi, nhưng thật sự không phải nô tỳ phóng hỏa...” Bích Hà kinh hoàng quỳ xuống, không ngừng dập đầu.

Hôm nay Yến An Quân một bộ váy vân hình thiên thủy màu lục nhạt ứng với câu “Đài ngân thượng giai lục, thảo sắc nhập liên thanh”*, dáng người yếu điệu, nàng nhìn điểm sáng màu đỏ hồng trên đầu Bích Hà, chân bước ngay một gần, bỗng thấp giọng nói một câu cực nhanh.

*Tạm dịch: Rêu phủ giếng thêm biếc, sắc cỏ chiếu rèm xanh.

Bích Hà trở mặt, không nghe rõ: “Hả?”

“Được rồi, ta đã biết.” Yến An Quân lùi nhanh về phía sau hai bước, xoay người che miệng cười duyên với Thiệu Tuyên Đế: “Hoàng Thượng, tỳ thiếp đã hỏi ra, Bích Hà này tuy đã nhận tội, nhưng mưu hại hoàng tử còn có một người khác.”

Vừa rồi Yến An Quân nói câu kia vừa nhỏ vừa nhanh, cung phi ở đây đều không nghe thấy, có điều người tập võ đều tai thính mắt tinh, vì vậy không ít thị vệ ở đây nghe được rõ ràng, nhất là người tập võ từ nhỏ, nội lực cao như Thiệu Tuyên Đế, càng nghe được Yến An Quân đang nói cái gì...

Hình như là...

Huych hự bùm meo be...

Sắc mặt Thiệu Tuyên Đế cổ quái, câu hỏi không ai nghe hiểu này có thể hỏi ra được gì? Không thấy cung nữ tên Bích Hà kia nghe xong mờ mịt “hà” một tiếng hay sao? Không hiểu rốt cuộc Yến An Quân tìm được đáp án gì trong tiếng “hà” này.

“Yến muội muội không nói đùa đấy chứ... Cung nữ này đầy miệng nói láo, nhờ may lại hãm hại người khác thì sao?” Sắc mặt Hoàng Hậu rất nghiêm túc.

Tuy đã nghe được câu hỏi “không phải người mới hiểu được” của Yến An Quân, Thiệu Tuyên Đế vẫn mang tâm trạng xem kịch không vạch trần trước công chúng, chỉ thần nhiên nói: “À? Vậy Yến Quý Nhân nói xem người mưu hại Đại Hoàng Tử là ai?”

Ánh mắt sắc bén của Yến An Quân đảo quanh một vòng, cuối cùng dừng ở chỗ ánh sáng đỏ lóe lên, nàng cười cười: “Người cung nữ thứ hai bên trái Nhạc Quý Tần, có thể đứng ra đây chút không?”

Trong lòng Nhạc Quý Tần reo lên tiếng báo động, thâm nghĩ bình thường mình chưa từng làm khó vị Yến Quý Nhân này, vì sao lúc này Yến Quý Nhân lại điểm tên mình?

Về phần cung nữ thứ hai bên trái...

Nhạc Quý Tần liếc nhìn, cảm thấy rất lạ mắt.

“Người là người cung nào? Sao lại chạy tới bên cạnh bản cung?” Lúc này Nhạc Quý Tần mới phát hiện cung nữ này căn bản không phải người bên cạnh mình, tảng đá trong lòng hạ xuống, nàng đã nói mà, một Quý Nhân chính thất phần như Yến Quý Nhân vô duyên vô cớ với trác tam phẩm như nàng làm gì?

Cung nữ mặc màu hồng nhạt kia cúi đầu, trong miệng lắp bắp không biết nên nói gì.

Dưới loại tình huống này, có thể không đứng ra sao? Đừng nói chỉ là một cung nữ, cho dù người thứ hai bên trái Nhạc Quý Tần là một phi tử, lúc này cũng phải ngoan ngoãn đứng ra đây.

“Hai vị quân sự, cung nữ tới nhận quần áo hôm nay có phải người này không?”

“Không sai, là nàng.”

Đôi mắt hồ sắc bén của Thiệu Tuyên Đế nhìn qua, chân cung nữ kia mềm nhũn, quỳ phịch một tiếng xuống đất: “Nô... Nô tỳ không biết gì hết, đều do Yến Quý Nhân vu khống nô tỳ... Hoàng Thượng chỉ nghe lời nói của Yến Quý Nhân là bắt công!”

Yến An Quân có chút bất đắc dĩ, nàng còn chưa nói gì cơ mà, tự nhiên thành vu khống: “Hôm nay phóng hỏa Tụ Hà Cung là người?”

Cung nữ kia vừa đập đầu vừa nói năng lộn xộn: “Tuy hôm nay nô tỳ cũng mặc màu hồng phấn, nhưng Yến Quý Nhân ngài không thể oan uổng nô tỳ.”

“Người đừng nói sáo, vừa rồi Bích Hà đã nhớ ra cung nữ áo lam ngoài cửa nhìn mặt mũi thế nào, căn bản không phải Lộc Nhi, vì vậy... người còn không chịu khai?” Yến An Quân nói những lời này không hề có bằng chứng.

“Không thể nào, Bích Hà sẽ không nói như thế!” Cung nữ này hét to.

“À? Thì ra người quen thân với Bích Hà như thế?” Yến An Quân ép sát từng bước.

“Yến Quý Nhân, cung nữ này từng làm việc tại Tụ Hà Cung một thời gian, một tháng trước hình như đã bị phân đi cung điện khác.” Thanh Điện nhìn cung nữ này cảm thấy hơi quen mắt, rốt cuộc nhớ ra chuyện này.

“Chẳng trách... Vì vậy người vận dụng nhân mạch tự do ra vào Tụ Hà Cung, phóng hỏa rồi thay đổi trang phục, sau đó bỏ trốn mất dạng?” Yến An Quân nói một cách chắc chắn.

“Nô tỳ biết sai rồi, Yến Quý Nhân, nô tỳ khai hết, chỉ mong Yến Quý Nhân tha cho nô tỳ một mạng...”

Yến An Quân nhìn ánh sáng đỏ gai mắt trên đầu cung nữ này, ánh mắt lóe lên, xem ra ánh đỏ này thật sự có liên quan tới người hãm hại nàng, nàng đã lường trước, ánh đỏ trên đầu cung nữ này sáng như thế, nhất định không phải kẻ phóng hỏa cũng là kẻ chủ mưu ra kế sách hãm hại nàng, giờ xem ra nàng thành công rồi.

Yến An Quân chậm rãi lùi về phía sau Thiệu Tuyên Đế, Lộc Nhi hưng phấn nhìn chủ tử nhà mình, trên mặt không nhịn được mừng rỡ, không ngờ chủ tử nhà mình lại lợi hại như thế, tùy tiện nói hai câu đã hỏi ra hung phạm, như vậy bất kể nàng hay chủ tử đều có thể thoát tội, trả lại sự trong sạch.

“Thật to gan, một cung nữ nhỏ nhỏ cũng dám mưu hại Đại Hoàng Tử của bản cung...” Tiểu Thục Phi giận đến môi run run, hận không thể cho cung nữ kia một bạt tai, có điều ngại nhiều người ở đây, nàng không chế tay của mình, chỉ tàn bạo nhìn cung nữ này.

“Đúng là hạ nhân kỳ cục, người tên gì? Giờ là người cung nào?” Từ Phúc Thái Hậu không mặn không nhạt hỏi.

“Nô tỳ... tên Đào Lý, là... là người của đông trạch điện Lam Tĩnh Cung...”

Đồng trắc điện Lam Tĩnh Cung.

Yến An Quân hơi nheo mắt, có chút khó tin, người hãm hại này lại là... Đ oan Mộc Quân? Lam Tĩnh Cung gần Tú Ngọc Cung như thế, chẳng trách có thể lặng lẽ lấy được khăn tay của nàng.

“Nói cho trầm, ai sai người phóng hỏa Tụ Hà Cung?” Thiệu Tuyên Đế bước đôi giày khảm ngọc long thông thả tới trước mặt Đào Lý, hẳn không tin một cung nữ nhỏ nhoi cũng có lá gan hại hoàng tử, vu khống cung phi, việc này tất có ẩn tình.

Đào Lý mặt cắt không còn giọt máu nói: “Là chủ tử của nô tỳ, chủ tử sai bảo, nô tỳ không dám không theo, Hoàng Thượng tha mạng.”

“Vay người có biết, chủ tử nhà người cũng chỉ là vật trong túi trầm? Phóng hỏa mưu hại hoàng tử của trầm, người chết một nghìn lần còn chưa đủ, người đâu, lỗi hai cung nữ mất không hoàng thất này ra ngoài chém!” Thiệu Tuyên Đế nói xong câu đó lại lạnh lùng tiếp: “Bãi giá Lam Tĩnh Cung, trầm muốn xem vị chủ tử này là nữ nhân ác độc thủ đoạn thế nào, có phải thật sự không để trầm vào mắt hay không!”

“Xem ra việc này gần như chấm dứt, ai gia hồi cung trước đây.”

Từ Phúc Thái Hậu đỡ tay cung nữ hai bên, nhàm chán khoát tay.

Còn tưởng rằng thấy được tiết mục đặc sắc, không ngờ xong việc dễ dàng như thế.

Còn Yến Quý Nhân này, có thể tìm được cung nữ phóng hỏa trong “vụ án không đầu mối”, là người có bản lĩnh, dù hiện tại vị phân thấp, sau này cần chú ý nhiều hơn.

“Nhi tử cung tiền mẫu hậu.” Thiệu Tuyên Đế khom lưng thi lễ.

Từ Phúc Thái Hậu hơi ngẩng đầu lên: “Được rồi, Hoàng Đế cần làm gì thì làm đi.”

Tiểu Thục Phi thấy mọi người sắp giải tán, vội vàng kéo ống tay áo Thiệu Tuyên Đế, nước mắt lưng tròng, đau lòng vạn phần: “Hoàng Thượng... Đại Hoàng Tử...”

“Người thân là mẹ ruột ở đây chăm sóc thằng bé cẩn thận là được, trầm tới Lam Tĩnh Cung một chuyến, muộn chút sẽ tới đây.” Thiệu Tuyên Đế không hất bàn tay mềm trên ống tay áo ra, ngữ khí cũng không nghiêm khắc như vừa rồi.

“Vâng, thần thiếp nhất định sẽ chăm sóc Đại Hoàng Tử cẩn thận.” Tiểu Thục Phi e thẹn nói.

Yến An Quân ở bên nhìn, trong lòng không nói rõ là cảm xúc gì, gã đàn ông vừa lên giường với người đang mềm giọng dỗ dành một người phụ nữ khác, cặn bã là đây...

Xem ra, mẹ ruột của Đại Hoàng Tử trong lòng Thiệu Tuyên Đế cũng rất có địa vị.

Xa xa nhìn Thiệu Tuyên Đế rời khỏi, Tiểu Thục Phi bỗng dùng ánh mắt thâm thúy nhìn về phía bóng lưng Yến An Quân.

Thanh Điện nghi hoặc đi tới: “Nuơng nuơng, Hoàng Thượng đi xa rồi, ngài không tới thăm Đại Hoàng Tử điện hạ sao?”

“Đi, quay về chủ điện.” Tiểu Thục Phi khoát tay lên tay Thanh Điện, trong lòng lại không ngừng nghĩ về sự khác thường của Hoàng Thượng. Khi Yến Quý Nhân bị hãm hại, Hoàng Thượng về mặt tức giận, đến khi Yến Quý Nhân thoát tội, ngữ khí của Hoàng Thượng lại trở nên mềm nhẹ... Hay là nàng nghĩ nhiều? Dù sao những năm gần đây, có thể nói nàng là người làm bạn bên cạnh Hoàng Thượng lâu nhất, nàng đương nhiên biết tâm trạng của Hoàng Thượng... chưa bao giờ bị nữ nhân hậu cung ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Một đường đi thẳng tới Lam Tĩnh Cung, Yến An Quân liền thấy quang sáng đỏ rực rất lớn trên đầu Đ oan Mộc Quân, trong lòng đã hiểu, xem ra chuyện lần này không thể nghi ngờ là Đ oan Mộc Quân gây nên.

Thiệu Tuyên Đế không nhận trả Đ oan Mộc Quân dâng lên, chỉ lạnh lùng nói: “Đ oan Mộc Tài Nhân, mưu hại Đại Hoàng Tử, hãm hại Yến Quý Nhân, người thật to gan!”

“Tỳ thiếp không có...” Đ oan Mộc Quân đang định giải thích, Thiệu Tuyên Đế mặt lạnh vẫy tay, thị vệ ngoài điện áp giải Đào Lý vào, Đào Lý hai mắt sưng đỏ, không dám ngăn đầu nhìn Đ oan Mộc Quân.

“Đoan Mộc Tài Nhân, nhìn cung nữ này đi, ngươi còn gì muốn nói?”

“Tỳ thiếp không còn lời nói để nói.” Đoan Mộc Quân nhắm mắt lại, quỳ trên mặt đất nói từng chữ: “Nhưng Hoàng Thượng, ngài không thể xử trí tỳ thiếp.”

...

“Yến Quý Nhân trở về... có nói gì nữa không?” Thiệu Tuyên Đế đứng trước cửa sổ Dưỡng Tâm Điện, bầu trời trước mắt rất mờ mịt, ánh mắt hẩn lạnh lẽo nhìn sắc trời.

An Đức Lễ cẩn thận từng li từng tí, ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng một cái, thấy ánh mắt như vậy trong lòng rét lạnh, vội vàng cúi đầu nói: “Yến Quý Nhân chưa từng nói gì, chỉ là... nhìn sắc mặt có vẻ tái nhợt.”

Bàn tay trong tay áo Thiệu Tuyên Đế hơi nắm chặt, một lát sau mới phân phó: “Soạn chỉ cho trăm, Yến Quý Nhân thăng lên lục phẩm Lương Nghi, ban thưởng một đôi lư hương cửu chuyển sứ thanh hạc, một đôi mâm vân châu trân châu.”

“Vâng.” An Đức Lễ yên lặng đứng dậy, thầm nghĩ Yến Quý Nhân lần này chịu ảm ức rất lớn, chẳng trách ngay cả lư hương cửu chuyển cả khó chỉ có vẹn vẹn một đôi Hoàng Thượng cũng lấy ra ban thưởng.

“Về phần Đoan Mộc Tài Nhân...” Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh một tiếng, giọng nói đầy giá rét: “Tự ngươi đi làm đi. Chuẩn bị được, ban thưởng bạch lăng.”

An Đức Lễ run lên: “Chuyện này, Hoàng Thượng... Đoan Mộc Tài Nhân đang...”

“Nữ nhân hậu cung, người mang thai còn ít à?”

Trăm còn chưa biết, thì ra phi tần hậu cung có thể dùng mang thai kiểm chế trăm? Hải tử là trăm ban ra, trăm muốn thu hồi ai dám nói một chữ “không”?!

Suy nghĩ một chút, Thiệu Tuyên Đế trầm giọng nói: “Chuyện này làm nghiêm mật một chút, nhớ kỹ, nhất định không để tin tức truyền tới tai Thái Hậu.”

Không chỉ vì Đoan Mộc Quân mưu hại Đại Hoàng Tử hãm hại Yến Quý Nhân, cũng không chỉ vì Đoan Mộc Quân dùng đứa trẻ trong bụng bảo vệ bản thân, mà Đoan Mộc Quân thân là Công Chúa Đại Cật đã không thể sinh hạ Hoàng Tử Cao Thú. Hiện nay Đại Cật đã bị bắt về địa bàn Cao Thú, Công Chúa Đại Cật này ở trong cung cũng vô dụng, diệt trừ cho xong.

Tai họa ngầm, không cần tồn tại.

Cho tới giờ, hẩn luôn lạnh lẽo như thế.

“Vâng.” An Đức Lễ khom người, trong lòng thờ dài. Đoan Mộc Tài Nhân lần này chạm đúng điểm tận cùng của Hoàng Thượng. Về phần điểm tận cùng này...

Rốt cuộc là Đại Hoàng Tử hay Yến Quý Nhân, chỉ sợ chỉ có Hoàng Thượng mới rõ.

Yến An Quân trở lại Tú Ngọc Cung có chút dè nén, dù đã dùng “Thẻ Hiểu Rõ” của hệ thống, dù đã cấp tốc tìm được hung thủ, nhưng không thể trả thù, cực kỳ không sáng khoái!

Sắc mặt Yến An Quân tái nhợt, vì bị tức!

Xem ra Đoan Mộc Quân đã sớm biết mình có thai, chỉ là dấu giếm không báo, thậm chí còn lợi dụng con bài chưa lật này, không kiêng nể gì hại Đại Hoàng Tử để hãm hại nàng!

Lộc Nhi cẩn thận liếc nhìn chủ tử nhà mình: “Chủ tử, không sao mà, đừng vì người ngoài mà giận thương thân, hơn nữa Hoàng Thượng... nhất định sẽ trả lại sự công bằng cho chủ tử.”

Yến An Quân ngồi trên ghế mềm, Hoàng Thượng có trả lại sự công bằng hay không không quan trọng, nàng chỉ để ý làm thế nào để xả giận, bị hãm hại còn không cho phản kích à? Nàng hít sâu một hơi, lấy lại lý trí. Không được, trong lúc Đoan Mộc Quân mang thai, nàng không thể ra tay phản kích, đề phòng bị người ta nói ra nói vào, nhện chút đi.

“Thánh chỉ đến — Yến Quý Nhân tiếp chỉ đi.”

Đôi chủ tớ đang phiến muộn đến cào tường trong trắc điện Tú Ngọc Cung, một đạo thánh chỉ mang theo làn gió mát đến, cung nữ quý lạy đầy trắc điện, cho đến khi Yến An Quân sắc mặt cổ quái đi ra. Rõ ràng vừa chia tay không lâu, Hoàng Thượng lại hạ thánh chỉ làm gì thế?

An Đức Lễ cười tủm tỉm mở thánh chỉ: “Phụng thiên thừa vận Hoàng Đế chiếu viết, Yến Quý Nhân hiền lương thực đức, tú ngoại tuệ trung, rất được lòng trăm, hiện thăng tới lục phẩm Lương Nghi, ban thưởng một đôi lư hương cửu chuyển sứ thanh từ, một đôi mâm vân châu trân châu. Khâm thủ.”

Yến An Quân căng cổ họng, vội tiếp thánh chỉ: “Làm phiến An công công.”

Lộc Nhi hưng phấn dâng lên một túi phần thưởng. An Đức Lễ đưa tay nhận lấy, nhưng không rời đi mà tới gần vài bước, cười nói: “Yến Lương nghi an tâm, Hoàng Thượng nhất định sẽ trả lại sự công bằng cho ngài.”

Yến An Quân chớp mắt mấy cái, còn công bằng cái gì? Đoan Mộc Quân có con của hắn, chẳng lẽ hắn còn có thể mặc kệ con nối dõi của mình, biến Đoan Mộc Quân vào lãnh cung hay sao? Chỗ lãnh cung kia, ngay cả người chăm sóc cũng không có, nếu Đoan Mộc Quân thật sự đến đấy, sợ rằng không ai hại thì đứa trẻ trong bụng cũng không đảm bảo được.

“Yến Lương Nghi sau này sẽ biết, nô tài không nhiều lời nữa.” An Đức Lễ về mặt hiền lành đi xa.

[Tinh! Hệ thống đã thống kê công tác nhiệm vụ hoàn tất, tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ sửa thành 40%. Đánh giá hữu nghị, thân ái, tiến độ của bạn đã sáng mờ mắt chó titanium của hệ thống quân ~”

Được rồi, mắt chó titanium, người có thể vĩnh viễn ngủ yên.

Yến An Quân thở dài, tuy không báo thù được nhưng chuyện này so với tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ chỉ là bụi thôi, nói tóm lại, mình vẫn buôn bán có lãi...

“Chủ tử...” Lộc Nhi sợ hãi bụng thứ An công công đem đến lại đây, hai cái lư hương cừu chuyển sứ thanh tử và hai thanh trâm tua dài vân châu trên châu rất đẹp, tuy Thiệu Tuyên Đế cũng thường ban thưởng vài thứ, có điều so với mấy thứ này vẫn chưa đủ bắt mắt.

“Những thứ này làm sao?” Yến An Quân cầm lấy một cái lư hương, hoa văn trên đó rất đẹp mắt, cầm trong tay như ngọc lưu ly, có điều đối với Yến An Quân đã nhìn thấy kim cương, thủy tinh thì không có gì lạ mắt hết.

“Chủ tử, những thứ này đều từ trong kho ra.” Lộc Nhi thầm giật mình. Phải biết những lần trước Hoàng Thượng ban thưởng đều lấy từ Phủ Nội Vụ, lấy từ trong kho ra ban thưởng tuy có không ít tiền lệ, nhưng chủ tử nhà mình một không sinh lòng tử, hai mới lên tới lục phẩm, sao Hoàng Thượng lại nhớ tới mấy thứ trong kho phòng này?

“... Mấy thứ này rất quý?” Yến An Quân nhìn hồi lâu, trầm ngâm nói: “Nếu quý thế thì để trong rương đi, đỡ cho đựng vỡ lại đau lòng.”

Nụ cười của Lộc Nhi hoàn toàn cứng lại: “Cái gì... để trong rương?”

Lộc Nhi đang thầm rít gào, chủ tử à, người có biết nếu là những phi tử khác đã vội vàng đặt mấy thứ này ở chỗ bắt mắt không? Sao đến chỗ ngài lại cất trong đáy hòm?!

Không biết Hoàng Thượng nghe được có phiền muộn hay không...

Lộc Nhi yên lặng nhỏ lệ, đêm hai cái lư hương vô giá giấu dưới đáy hòm, theo tính cách của chủ tử nhà mình, ước chừng hết kiếp này cũng đừng mong gặp lại bọn chúng.

...

Trong đông trắc điện vắng vẻ của Lam Tĩnh Cung, một cung nữ hoang mang rối loạn đựng ngã hai bồn hoa, Đoan Mộc Quân trong phòng nghe được âm thanh liên nhủu mảy, nàng đang tỉ mỉ vẽ một hoa diên màu tím, vất cung sa rơi xuống đầu vai lên vai, khẽ quát: “Đụng đụng chạm chạm, còn ra thể thống gì!”

“Chủ tử, An công công tới...” Cung nữ về mặt tái nhợt quỵ xuống, há miệng định nói thêm gì đó, lại cảm thấy cổ họng nghẹn ứ.

“An công công?” Khóe mắt Đoan Mộc Quân liếc đến cung nữ đang quỵ, nha đầu Đào Lý không còn ở bên cạnh, quả là dùng ai cũng không thuận tay. Cung nữ này hốt hoảng như thế tương lai sao có thể chịu được trọng trách?

Chi tiếc lần này không kéo đỡ Yến Quý Nhân, Đào Lý mất mạng vô ích. Nói đến cùng vẫn là Đào Lý chưa đủ kinh nghiệm. Sớm biết vậy... không nên sớm ra tay như thế, nên bồi dưỡng người dưới xong rồi hãy nói.

Đoan Mộc Quân rất kiên cường, nàng thân là công chúa, mẫu hậu của nàng tuy chưa từng giáo dục nàng ở chung với nam nhân thế nào, nhưng từ nhỏ đã nói cho nàng biết làm thế nào tiêu diệt nữ nhân bên cạnh trượng phu của mình, có đôi khi, một nữ nhân không bắt mắt lại là một uy hiếp rất lớn.

Ví dụ như — Yến Quý Nhân.

Nếu không phải tới hôm đó nàng không ngủ được, đi dạo tới trắc điện Tử Ngọc Cung, sợ rằng còn chưa biết Hoàng Thượng thường xuyên nghỉ ở chỗ Yến Quý Nhân.

Rốt cuộc Yến Quý Nhân có bao nhiêu hấp dẫn? Có thể khiến đế vương thiên chi kiêu từ trầm mê vì nàng! Nàng không cam lòng, rõ ràng nàng mới là Công Chúa Đại Cật, còn Yến Quý Nhân chỉ là con gái một thần tử Đại Cật, dựa vào cái gì Hoàng Thượng sẽ tìm Yến Quý Nhân mà không tìm nàng? Rõ ràng khi ở Đại Cật nàng là công chúa vạn người theo đuổi.

Đối với một cô gái từ nhỏ sống trong hoa tươi cùng tiếng vỗ tay, bị người mình coi thường mới là tổn thương lớn nhất, vì vậy nàng tức giận, nàng căm hận, mà sau đó, nàng kinh ngạc phát hiện mình... có thai.

Có thai ngay sau lần đầu tiên thị tẩm, đã gần một tháng, hài tử rất khỏe mạnh.

Đoan Mộc Quân cầm lấy một miếng son, điểm lên môi mình, đuôi mắt nàng hơi nhếch lên, lần này An công công đến đây không phải thăng vị cho nàng đây chứ? Dù sao hiện tại nàng... là người mang long loại đây.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

“Đi thôi, chúng ta đi gặp An công công.” Đoan Mộc Quân đứng lên, phát bụi không tồn tại trên y phục, không nhìn cung nữ quỳ trên mặt đất sắc mặt tái nhợt.

“Chủ... Chủ tử, An công công hẳn...” Cung nữ muốn giải thích, có điều bên ngoài đã vang lên giọng nói của An công công.

“Thánh chỉ đến — Đoan Mộc Tài Nhân Lam Tĩnh Cung tiếp chỉ.” Tiếng nói kéo đặc biệt dài, Đoan Mộc Quân nghe rõ tên mình, vội vàng ra ngoài, cũng mặc kệ không nghe cung nữ phía sau nói xong.

Cô gái mặc hồng y từ nội thất đi ra hơi cười, Đoan Mộc Quân không hổ là công chúa, nhất cử nhất động đều quý khí, chỉ là... An Đức Lễ trong lòng rét run, sợ rằng sau này vị Đoan Mộc Tài Nhân này sẽ vĩnh viễn trở thành lịch sử.

“An công công, sao còn chưa tuyên chỉ?” Đoan Mộc Quân lẳng lặng đợi lúc lâu cũng không thấy An công công tuyên chỉ, chỉ thấy An công công trước mặt đang nhìn một chỗ gần người, là xà nhà đông sườn điện, phía trên có vài chỗ bong nước sơn, bột lớp vỏ đỏ như bị cái gì cào ra, nói chung nhìn không quá mỹ quan.

An Đức Lễ phục hồi tinh thần, nhìn Đoan Mộc Quân vội vàng trong lòng khẽ thở dài, gấp như vậy thì đừng trách hắn không cho nàng thời gian.

Hắn lắc lắc phát trần trong tay: “Tới đi, mang những thứ kia tới đây.”

“Vâng.” Ngoài điện vang lên không ít tiếng đáp lời.

Đoan Mộc Quân tò mò nhìn qua, chẳng lẽ Hoàng Thượng ban thưởng? Trước đây khi ở Đại Cật, nàng thường xuyên được phụ hoàng ban thưởng, có điều khi đó thái giám thấy nàng chỉ cúi đầu không dám nói sai một chữ, tới hoàng cung Cao Thủ thì ngược lại, có điều... vì để vương ưu tú như vậy, nàng vui vẻ chịu đựng.

Một hàng tiểu thái giám đi vào, hai người đi đầu nâng hai cái khay, phía trên còn đắp vài trắng.

Đoan Mộc Quân nhìn rồi sắc mặt hơi cứng nhắc, vẫn cố gắng khiến mình cười, tận lực thả lỏng nói: “Đây là cái gì? Có phải đắp sai khăn không? Không phải nên là màu đỏ sao?”

Trong cung ban thưởng phi tử đều đắp vài đỏ, còn vài trắng... Đoan Mộc Quân lần đầu tiên nhìn thấy, thứ được bung vào như thế nhìn có chút đáng sợ.

“Trên đây là cái gì?”

Đối mặt với nghi vấn của Đoan Mộc Quân, An Đức Lễ không trả lời dứt khoát, chỉ phát phát trần, bảo tiểu thái giám xốc vài trắng lên, Đoan Mộc Quân đoan trang đi tới nhìn, là một chén nước canh đen sì sì, còn có mùi gay mũi, Đoan Mộc Quân lùi lại hai bước, mùi vị này khiến nàng cảm thấy rất khó chịu.

“Đây là thuốc dưỡng thai Hoàng Thượng ban thưởng à?” Đoan Mộc Quân bịt mũi hỏi.

An Đức Lễ để phát trần xuống bàn, chỉ nói: “Đoan Mộc Tài Nhân thừa dịp còn nóng uống đi.”

Đoan Mộc Quân cau mày, càng nhìn càng kỳ quái, thuốc dưỡng thai nàng không phải chưa từng thấy, lần này vì sao lại xấu xí, mùi vị kỳ lạ như thế? Vừa rồi tới gần, nước chua trong dạ dày nàng vọt thẳng lên cổ, nàng vỗ ngực nói: “Hiện giờ không muốn uống. An công công để đó trước đi.”

“Chuyện này không được, nô tài còn chờ trở về phục mệnh, Đoan Mộc Tài Nhân vẫn nên uống hết đi thì hơn.” An Đức Lễ cười tủm tỉm nói, bề ngoài đặc biệt hòa ái dễ gần.

Đoan Mộc Quân liếc nhìn đám thái giám phía sau An công công, giọng điệu cũng trở nên không tốt: “Hiện giờ ta mang hoàng tự, không muốn uống cái này, lẽ nào các người muốn ép ta uống? Nếu hoàng tự xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng nhất định sẽ hỏi tội các người!”

An Đức Lễ thấp giọng cười: “Đoan Mộc Tài Nhân thật biết nói đùa, Hoàng Thượng vốn muốn chúng ta đưa thuốc sảy thai cho Đoan Mộc Tài Nhân, hoàng tự không còn là tất nhiên, nào có thể xử phạt những người tuân chỉ như chúng ta?”

“Ngươi nói gì?! Thuốc sảy thai cái gì?!” Đao Mộc Quân hét lên một tiếng, vội vàng trốn xa: “Các ngươi muốn mưu hại hoàng tử, thánh chỉ đâu? Không có thánh chỉ ta sẽ không tin! Các ngươi là hung thủ mưu hại hoàng tử...”

“Thật không may, thánh chỉ nô tài cũng mang đến cho ngài, có cần nô tài đọc cho ngài nghe một lần không?”

“Không, ta không nghe, ta không muốn nghe...” Đao Mộc Quân nhắm mắt lại, bỗng thấp giọng: “Ta muốn gặp Hoàng Thượng.” Bộ xiêm y màu đỏ của nàng trong nháy mắt trở nên ảm đạm: “Ta không tin, ta muốn gặp Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng sẽ không gặp ngươi, Đao Mộc Tài Nhân, nên uống đi.” An Đức Lễ thờ dài, quay đầu phân phó: “Các ngươi giúp Đao Mộc Tài Nhân uống đi.”

“Vâng.” Mấy tiểu thái giám cúi người hành lễ, một người bưng khay, hai người khác giữ hai tay Đao Mộc Quân.

“Ừm... Ừm... Ta không uống... Đừng...” Tiếng gầy dựa ngay một yếu.

An Đức Lễ yên lặng ra khỏi phòng, mặt trời ngã về tây, ngày hôm nay có thể nói là nửa vui nửa buồn, rốt cuộc đều là chuyện trong cung.

Tiểu thái giám bên cạnh thấy An công công than vãn như thế, vội nín hơi: “Công công vừa than thở vì Đao Mộc Tài Nhân kia? Aizz, công công thật có lòng tốt.”

An công công đáy lòng cười lạnh một tiếng, có lòng tốt? Hắn không thể coi là người lương thiện, có thể lên làm công công tin cậy của Hoàng Thượng, tâm tư của hắn không cần nhắc đến, nhắc đến cũng chỉ là một phen than thở khác mà thôi. “Đao Mộc Tài Nhân này là trừng phạt đúng tội, hại người cuối cùng hại mình, có kết cục như vậy kiếp sau nên tỉnh táo hơn.”

“An công công nói rất đúng.” Tiểu thái giám tiếp tục cúi đầu khom lưng.

An Đức Lễ không thú vị vẩy tay, nghe thấy giọng nữ gào thét khóc lóc từ đông sườn điện Lam Tĩnh Cung vang ra dần ngừng, “Đã sảy thai chưa?”

“Bẩm công công, đã sảy thai ạ.”

“Vậy tốt rồi.” An Đức Lễ thờ phào nhẹ nhõm, nữ nhân trong cung khi đang mang thai không thể ban thưởng chết, nhưng nếu hài tử không còn, đương nhiên muốn làm thế nào thì làm.

Hoàng Thượng thật tàn nhẫn, tàn nhẫn với nữ nhân trong cung, thậm chí tàn nhẫn với cả đứa con chưa chào đời của mình, có điều ở hắn ở bên cạnh mới biết rõ... Hoàng Thượng, cũng không dễ dàng gì.

“Đi thôi, ban thưởng thứ hai cho Tài Nhân.”

...

Ngày hôm sau, chuyện Yến Quý Nhân thăng vị truyền khắp cung đình, cùng lúc đó, Đao Mộc Tài Nhân bị Hoàng Thượng ban thưởng một đoạn bạch lăng cũng gây sóng to gió lớn.

Đây là cung phi đầu tiên bị ban chết trong năm nay, ngay trước đêm tuyển tú.

Còn Yến An Quân đang vui vẻ ăn bánh uống trà trong trắc điện Tú Ngọc Cung khi nghe được tin tức này, cái chén trong tay vỡ “choang” trên mặt đất.

Sắc mặt nàng hơi trắng bệch, câu nói hôm qua của An công công như còn vang bên tai – Yến Lương Nghi yên tâm, Hoàng Thượng nhất định sẽ trả lại sự công bằng cho ngài...

Trả lại sự công bằng cho nàng lẽ nào chính là... ban thưởng chết cho Đao Mộc Quân? Thậm chí ngay cả đứa trẻ trong bụng cũng không để ý? Đây... Đây vẫn là Hoàng Thượng cặn bã mà nàng biết à?

—*—*

Có câu tháng giêng tới mừng tân xuân, năm nay tuyển tú gần qua năm mới, lần này tú nữ trúng cử không ít, gần như trong nhà các đại thần đều có tú nữ trúng cử, tiếng pháo không dứt bên tai. Thiệu Tuyên Đế còn chưa đến ba mươi, đang lúc trẻ khỏe, người nhà được chọn vào cung là điều đáng chúc mừng, dù sao một khi sinh hạ hoàng tử thân phận địa vị sẽ rất khác biệt.

Cửa thứ nhất của từng tú nữ đều là kiểm tra thân thể, xem có tàn tật, sứt mẻ gì không, trong đó quan trọng nhất là — có còn là xử nữ không.

Hạng mục này do ma ma bên cạnh Hoàng Hậu cùng Phủ Nội Vụ kiểm tra, cửa thứ nhất tuy nghiêm ngặt nhưng phương diện này không ai dám làm giả, dù sao thời buổi này thân thể cùng sự trong sạch của con gái cũng cấp với sinh mệnh.

Nếu vì thân thể có tỳ vết hoặc không giữ được trong sạch mà bị loại trừ, bất kể nàng là khuê nữ của quan to nhất phẩm hay địa vị cao quý cỡ nào, ít nhất quan trên tam phẩm sẽ không muốn cô gái này làm con dâu hoặc cháu dâu của mình, tương đương với cả đời cô gái này đã hỏng bét; nhưng nếu qua cửa thứ nhất, dù cửa thứ hai bị loại xuống thì nhà chồng tìm đến cũng đủ dẽ xua như xua vệt.

Đây là hiện thực.

Vì vậy cửa thứ nhất loại trừ không nhiều lắm cửa thứ hai mới loại nhiều, chỉ để lại hai trăm người.

Tới cửa thứ ba, hai mươi người qua cửa, đều thành Tiểu Chủ trắc bát phẩm, ngoài ra có tám mươi người thành Canh Y mật cửu phẩm, có thể xưng là cung nữ.

Nhất thời, trong cung hoa tranh khoe sắc lần thứ hai.

Mà cùng lúc đó, đại thọ bốn mươi tuổi của Từ Phúc Thái Hậu nổi gót tới.

Khi Yên An Quân cả ngày làm tổ trong trắc điện Tú Ngọc Cung trốn mùa hè đi ra ngoài hứng nắng, thấy các loại hoa thơm cỏ lạ chất đầy Ngự Hoa Viên, bỗng cảm thấy hay là mình già rồi.

“Lộc Nhi, có phải ta già rồi không?”

“...” Lộc Nhi quạt sát nàng trên dưới một lượt, bàn tay sờ sờ trán nàng: “Hôm nay tự nhiên nói mê sảng, cũng không nóng sốt...”

“Không phải đâu, nhìn bọn họ sắc đẹp muôn hồng nghìn tía, quả là “muôn hoa mê đắm mắt người”, loại “cỏ thấp vòn vó ngựa*” như ta không theo kịp thời đại rồi.

*Hai câu thơ trong bài Tiền Đường Hồ Xuân Hành (Ngày Xuân Đạo Bước Hồ Tiền Đường) của Bạch Cư Dị

Lộc Nhi nhức đầu, về mặt khó hiểu.

“Trẫm lại cứ thích “cỏ thấp vòn móng ngựa” như ái phi cơ.” Phía sau vang lên giọng nói quen thuộc, Yên An Quân vội vã quay đầu lại, thấy Thiệu Tuyên Đế ngược ánh mặt trời, mặc một thân long bào, mắt đầy ý cười nhìn mình.

Ánh mắt Yên An Quân lấp lánh, hành lễ: “Tỳ thiếp bái kiến Hoàng Thượng.”

“Dậy đi.” Thiệu Tuyên Đế kéo tay nàng, cảm giác nhẵn mịn trong lòng bàn tay khiến hân không khỏi thở dài. Yên Lương Nghi này đáng người cùng lần da là tốt nhất không thể nghi ngờ, tùy tiện sờ chỗ nào cũng thấy mềm mại đến muốn ngừng mà không được, may mà cô gái này giờ thuộc về hân. Nghĩ tới đây, Thiệu Tuyên Đế không khỏi nhớ tới bản thân ở thành Kiều Châu khi ấy tuế nhãn thức mỹ nhân cỡ nào.

Đại khái lúc đầu chỉ cảm thấy giọng nói êm tai thôi, rốt cuộc diện mạo thế nào cũng không quá chú ý.

Hôm nay tinh tế xem, ngược lại có chút kinh diễm.

“Tỳ thiếp bái kiến hoàng thượng...”

“Tỳ thiếp bái kiến hoàng thượng...”

Ngay khi Thiệu Tuyên Đế đang rung động tâm thần, các mỹ nhân ở Ngự Hoa Viên đã thấy nam tử tuấn mỹ mặc long bào, nào còn không biết là ai? Vì vậy chúng nữ trang điểm xinh đẹp dần dần quỳ xuống, thành một bức mỹ cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Hoàng Hậu tham gia tuyển tú đương nhiên không thể loại hết người đẹp ra ngoài, coi như để lại phân nửa đi, thật sự có gia thế lại xinh đẹp đương nhiên được tuyển, trong số ở đây dung mạo bậc trung cũng không ít.

Một lần gió thổi tới, Yên An Quân cảm thấy ngay cả tim cũng tê tê. Chẳng trách ai cũng muốn làm Hoàng Đế, mỗi ngày chẳng làm gì cả, chỉ nhìn nữ nhân hậu cung lắc lư trước mặt thôi cũng là một loại sung sướng.

“Bụi cỏ nhỏ thích các tiểu mỹ nhân của trẫm.” Thiệu Tuyên Đế cười khẽ bên tai Yên An Quân.

Yên An Quân chun mũi, nàng chỉ cảm thán chút thôi mà... “Nếu tỳ thiếp là bụi cỏ, thì chẳng phải Hoàng Thượng thành móng ngựa à.” So Hoàng Thượng với móng ngựa, chắc chỉ có nàng là người đầu tiên dám nói.

Thiệu Tuyên Đế giật mình, giống như không ngờ Yên An Quân sẽ trêu ghẹo như thế, rồi cười nói: “Bụi cỏ “vòn” móng ngựa, thơ ái phi làm, trẫm rất thích.” Thiệu Tuyên Đế còn cố ý nhấn mạnh chữ “vòn”.

Yến An Quân sắc mặt ửng hồng, ông trời của nàng ơi, câu thơ này có thể giải thích thế sao? Hoàng Thượng... Thật không hổ là Hoàng Thượng, có thể giải thích một tác phẩm của đại thi hào Bạch Cư Dị thành ra phim cấp ba, thật là đủ tiêu chuẩn.

An công công ho khừ khự phía sau: “Hoàng Thượng... Ngài có phải đã quên gọi các Tiểu Chủ dậy không?”

“Hả?” Thiệu Tuyên Đế nhìn các tiểu mỹ nhân quỳ trên mặt đất, mặt không cảm xúc nói: “Đều dậy đi,”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng? Ngài chính là Hoàng Thượng? Đường như còn dễ nhìn hơn cả Ngôn Thừa Tướng...” Một thiếu nữ thanh tú bỗng vượt qua đám người chạy tới đối diện Thiệu Tuyên Đế, thiếu nữ tuổi dậy thì, làn da trắng mịn, bộ quần áo hồng nhạt tăng thêm vài phần ái muội cùng thẹn thùng.

Dễ nhìn hơn... Ngôn Thừa Tướng?

Ngôn Thừa Tướng?

Thiệu Tuyên Đế bỗng hiểu ra: “Chính là con gái thứ ba Cố gia?” Hắn cẩn thận quan sát một phen, nhìn có vẻ không được tốt lắm nhỉ... Thiệu Tuyên Đế nhìn thiếu nữ, lại nhìn Yến Lương Nghi bên cạnh mình, ừ, so với nữ nhân của mình còn kém xa.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, tỳ thiếp gọi Cố Cẩm. Không ngờ Hoàng Thượng nhận ra ngay tỳ thiếp.” Cố Cẩm nhìn bề ngoài là biết trong lòng nghĩ gì: “Trước kia còn tưởng Ngôn Thừa Tướng đã là người đẹp mắt nhất thiên hạ, không ngờ Hoàng Thượng còn đẹp mắt hơn Ngôn Thừa Tướng.”

Đôi mắt nàng như biết phát sáng, rất dễ lôi kéo lòng người.

Cho nên — Ngày thơ? Đáng yêu?

Yến An Quân yên lặng nhìn nàng, cười rất rục rờ... Hoàng Thượng hẳn là ăn không tiêu đúng không?

Yến An Quân ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thiệu Tuyên Đế.

Quả nhiên, lông mày hắn hơi nhăn lại.

Thiệu Tuyên Đế xem ra thích yên tĩnh, khi ở cùng Yến An Quân, nếu hắn ồn ào cũng là ồn ào ở trên giường. Nay thiếu nữ này trước mặt công chúng nói thể với hắn, rõ ràng có dấu hiệu coi rẻ long uy, nói một cách khác là, thật sự “không biết chữ chết viết thế nào”.

An Đức Lễ thấy thế vội vã nhảy ra đuổi đàn mỹ nhân ra ngoài: “Được rồi, được rồi, các vị Tiểu Chủ đều tan đi...”

“A, vì sao? Ta còn chưa nói xong mà...” Cố Cẩm như còn muốn nói gì đã bị những Tiểu Chủ có quan hệ tương đối tốt xung quanh kéo tay áo đi.

Sắc mặt Thiệu Tuyên Đế tương đối đen, có dấu hiệu bạo phát.

Yến An Quân cười ha ha, phe phẩy quạt mỹ nhân nói: “Nhiều người mới được tuyển vào cung như thế, xem ra hậu cung lại náo nhiệt rồi.”

“Chẳng lẽ vài ngày trước trẫm để ái phi cô đơn?” Thiệu Tuyên Đế kê tai nói nhỏ với Yến An Quân: “Chỉ bằng trăm ban ngày tuyên dâm với ái phi một lần đi?”

“Tỳ thiếp toàn thân là của Hoàng Thượng, đương nhiên làm thế nào đều do Hoàng Thượng...” Yến An Quân dựa lên người hắn, vút cho hắn một cái nhảy mắt. Thân thể Thiệu Tuyên Đế cứng đờ, giọng nói có chút khác thường, hạ thể cũng mơ hồ ngẩng đầu: “Ái phi đừng lộn xộn, trẫm đưa nàng về.”

Hắn kéo Yến An Quân ôm vào lòng, may mà nơi này chỉ cách Tú Ngọc Cung vài bước đường, Thiệu Tuyên Đế vào phòng liền đề người lên giường, cúi đầu xuống gặm đôi môi mềm: “Trẫm đã lâu chưa nếm mùi vị của ái phi...”

“Ai bảo Hoàng Thượng không muốn tới chỗ tỳ thiếp, tỳ tỳ muội muội khác nhất định hấp dẫn Hoàng Thượng hơn tỳ thiếp rồi... Ừm... Hoàng Thượng thật xấu... Tỳ thiếp muốn cắn lại...”

“A, tiểu yêu tinh...” Thiệu Tuyên Đế rút chân nhỏ đáng yêu từ giữa hai chân mình ra, đặt trên chóp mũi người người: “Ái phi thật là chỗ nào cũng thơm”

“Nữ nhân làm từ hoa, đương nhiên chỗ nào cũng thơm...” Yến An Quân cắn lồng ngực nóng hổi của Thiệu Tuyên Đế, đầu lưỡi lơ đãng liếm qua hai điểm trước ngực. Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế tối dần, cấp tốc diệt trừ quần áo trên người cả hai, động người chen thẳng vào hành lang thơm mềm, nhẹ giọng nói: “Sinh hài tử cho trẫm”

Thân thể tiếp nhận chấn động của Yến An Quân không khỏi dừng lại, hai mắt mây mù lát phát không mở ra nổi, có điều nàng vẫn nghe thấy câu nói kia: “A? Hoàng Thượng, ngài nói gì?”

“Trẫm nói, nàng, sinh hài tử cho trẫm” Thiệu Tuyên Đế vui mừng trong đó bắt đầu dùng sức, mỗi lần đều đến chỗ sâu nhất, Yến An Quân không khỏi nhẹ giọng kêu ra tiếng.

Có lẽ hai năm nay cung phi có thai đều là những người hán không muốn đẻ cho sinh con, kiên nhẫn của Thiệu Tuyên Đế sắp không còn. Bất kể là đứa bé trong bụng Tĩnh Phi hay Đoan Mộc Quân hán đều không muốn, cũng may còn nữ nhân trước mặt, nếu có một đứa trẻ, hán sẽ đảm bảo nàng cả đời không lo lắng.

Nếu nàng thật sự có thể sinh ra đứa nhỏ tiếp theo, coi như... quả đáp lễ cho tình ý mà nàng dành cho mình đi.

Thiệu Tuyên Đế cúi đầu hôn, lưng khom dậy như một con sư tử hùng tráng, mùi mồ hôi trên người tỏa trong không khí, nóng rực dính dính, ẩm ướt cùng thâm thúy chấn động cả thể xác và tâm hồn hán.

Muốn ngừng mà không được.

Quả nhiên muốn ngừng mà không được.

“Chờ một chút... Hoàng Thượng...” Âm thanh nhỏ vụn của Yến An Quân phát ra theo tiếng thở hổn hển, đế vương trên người “ừ” một tiếng, lại không ngừng động tác, “Hoàng Thượng, ừm... Tỳ thiếp có một thứ muốn tặng cho Hoàng Thượng...”

“... Cái gì vậy?” Dòng nước trong cơ thể thoáng ngừng lại, nhưng vẫn rục rịch.

Yến An Quân thở phào một hơi, lấy ra một cái túi thơm nhỏ thêu hoa hoa cỏ cỏ để dưới gối đưa tới, ánh mắt mang theo chờ đợi nhìn nam nhân trên người.

“Hoàng Thượng, ngài không thể tiện tay vứt đi nhé, đây không giống túi thơm bình thường đâu nha ~” Yến An Quân vịn tay lên cổ Thiệu Tuyên Đế, “Trong này có một đan dược rất thần kỳ, dù người đã chết cũng có thể cứu sống lại. Cái này do một đạo nhân cho tỳ thiếp từ khi còn bé, giờ Hoàng Thượng là phu quân của tỳ thiếp, tỳ thiếp tặng nó cho Hoàng Thượng...”

“Nếu Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì mà tỳ thiếp không ở bên cạnh, Hoàng Thượng mang nó theo tỳ thiếp có thể yên tâm.” Dứt lời, nàng cắn lên vai Thiệu Tuyên Đế, không buông ra.

Thiệu Tuyên Đế nhận lấy túi thơm, thở dài một tiếng, ôm chặt nữ nhân trong lòng.

Hán đương nhiên không tin viên thuốc này có thể khôi phục từ hồi sinh, nếu thế gian thật sự có loại thuốc này, tuyệt đối sẽ xuất hiện trong hoàng cung, mà không phải trong tay một tiểu nữ nhân... Có điều đây là tâm ý của tiểu nữ nhân, nhận lấy là được.

“Được rồi, trẫm sẽ mang theo bên cạnh, được chưa?” Hán để túi thơm vào túi ngực trong long bào, cười xoa xoa nốt ruồi nhỏ trên cổ Yến Lương Nghi, dưới thân bắt đầu mãnh liệt chạy nước rút.

“Hoàng Thượng ~ Muốn nữa ~” Đôi chân như nhành hoa bắt đầu quấn chặt lấy thắt lưng Thiệu Tuyên Đế, nữ nhân trước mắt kiều mị không giống bình thường, dáng người cũng mềm mại không giống bình thường. Thiệu Tuyên Đế kéo đôi chân dài sang hai bên, trút thân thể xuống, không khỏi than một tiếng, đóa hoa chặt lại ẩm ướt, dưới thân rộng thể này dù chịu tải hán cũng không xé rách.

Hạ thể Thiệu Tuyên Đế tiến sâu vài cái, một luồng dịch nóng chạy ào vào bụng Yến An Quân, cả hai không khỏi rên lên một tiếng, không khí ẩm áp, huân hương đầy phòng. Thiệu Tuyên Đế chậm rãi mở mắt ra, hôn cái miệng nhỏ nhắn của tiểu mỹ nhân: “Sau này đừng dùng huân hương nữa.”

“Vì sao...” Yến An Quân thì thầm hỏi.

“Nếu thật sự có hải tử của trẫm, huân hương này không dùng được.” Thiệu Tuyên Đế biết rõ mưu kế trong cung, trước kia không phải không biết, chỉ vì không muốn nói mà thôi.

“... Được rồi.” Yến An Quân có chút mệt mỏi giật giật cơ thể, âm thanh như mèo cào gãi vào lòng Thiệu Tuyên Đế, hán nâng cái mông của Yến An Quân, hai người chặt chẽ gắn kết giữa không trung, nữ nhân trong cung không biết bao nhiêu người muốn sinh con của hán, không ngờ đối thành tiểu nữ nhân này còn như hán cầu xin nàng.

Có điều, hán thật sự hy vọng Yến Lương Nghi có thể sinh cho hán một cô con gái thơm mềm để đùa nghịch, hán là khi lớn lên cũng sẽ xinh đẹp như Yến Lương Nghi. Đương nhiên, nếu có thể sinh con trai thì rất tốt... Chỉ là, bằng thân phận của Yến Lương Nghi, sợ rằng không thể tự mình nuôi con trai.

“Hoàng Thượng ~ ngài đang nghĩ gì đấy?” Nhìn tiểu mỹ nhân đã mệt cực còn giờ tay sờ soạng ngực mình, Thiệu Tuyên Đế bắt được bàn tay nhỏ bé, mút đầu ngón tay êm dịu, “Trẫm nghĩ...”

Nói đến một nửa liền tắt ngủm, Yến An Quân kỳ quái mở mắt ra, thấy một đôi mắt ngập trong tình dục đang nhìn mình chăm chăm, “Trẫm nghĩ, phương pháp thổi tiêu ngày ấy của ái phi ~” Thiệu Tuyên Đế giờ cao âm cuối, mắt phượng híp lại, hạ thân cũng chậm rãi ngừng đầu trong huyết nhỏ, dần dần cứng lên.

“Ai nha, mặt trời hôm nay to quá, tỳ thiếp đột nhiên cảm thấy choáng đầu, thật kỳ quái quá đi.” Yến An Quân cố gắng miêu tả trạng thái ngất đến nơi cho hán, nhưng phần eo đã bị nâng lên vòng một phương hướng khác, nơi hạ thể gắn kết vang lên một tiếng nước vang dội, hai người đều cảm thấy một cảm giác tê ngứa như điện giật lan khắp toàn thân.

Yến An Quân mở to hai mắt, nhìn thứ dữ tợn xuất hiện trước mắt, trong lòng chửi thề, chẳng lẽ thật sự phải làm vậy? Không thể nào... Không phải cổ

đại rất bảo thủ sao?

“... Hoàng Thượng.”

“Ngoan, ăn đi.”

Ăn đi, ăn đi... Nàng giả vờ không nghe thấy gì được không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Trong Tổ Tâm Điện.

Từ Phúc Thái Hậu cong ngón út thêm một cây trâm bách điều hướng phượng lên mái tóc mình, khi còn trẻ bà là mỹ nhân có tiếng, hơn nữa ở trong cung giữ gìn rất tốt, tuy đã bốn mươi tuổi mà vẫn tóc đen đầy đầu, nhìn không có vẻ già.

Từ Phúc Thái Hậu vạch mái tóc đen, thấy trong đó có mấy cọng tóc bạc lộ ra, bà tức giận bỏ lược xuống: “Người đâu, cắt hết những cọng tóc bạc này đi cho ai gia.”

“Thái Hậu, tóc bạc này cắt rồi sẽ mọc càng nhiều, Thái Hậu nhịn một chút đi, giấu phía dưới sẽ không ai nhìn thấy.” Ma ma tùy thị vội khuyên.

“Ngươi biết cái gì!” Từ Phúc Thái Hậu đột nhiên đỏ vành mắt nói: “Tiên Đế thích nhất mái tóc đen của ai gia, năm đó cả hậu cung không ai có mái tóc dài đẹp như của ai gia.”

Ngay cả nguyên hậu năm đó cũng không bằng... .

Nếu không vì sao Tiên Đế không thích tới chỗ nguyên hậu, mà chỉ muốn tới chỗ bà?

“Tiên Đế còn nói: ‘Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu*’. Ai gia nghĩ nhược thủy này nhất định chỉ mái tóc dài của nữ tử, nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu, mà nhất biểu này chắc chắn Tiên Đế muốn nói chỉ thích một mái tóc dài của ai gia, các ngươi hiểu chưa?’” Từ Phúc Thái Hậu môi nở nụ cười, chậm rãi vuốt mái tóc dài về phía sau, rất sợ rồi một sợi.

*Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu: ba nghìn gáo nước chỉ lấy một.

Từ “Tiên Đế” này, trong hậu cung chỉ có Từ Phúc Thái Hậu thường nhắc tới.

Các ma ma tùy thị phía sau ngậm miệng chớ lên tiếng, không dám nhắc Thái Hậu câu nói kia căn bản không liên quan tới mái tóc, có điều... nói không nghe, nhắc hay không nhắc cũng có ý nghĩa gì?

...

Đại thọ bốn mươi của Từ Phúc Thái Hậu nếu nói náo nhiệt thì quá là náo nhiệt, nữ nhân hậu cung vốn đã nhiều, nay tụ tập một chỗ đương nhiên lâu ra lâu riu.

Bởi phía trên có Thiệu Tuyên Đế muốn tận hiếu, nói muốn làm lớn đại thọ bốn mươi của Từ Phúc Thái Hậu, nên đám tỳ phi hậu cung người nào người nấy lu bù lên, đứng mũi chịu sào đương nhiên là Tiểu Chủ mới vào cung. Người xinh đẹp không ít, người dễ vào mắt không ít, cố tình Thái Hậu cứ thích Cổ Cẩm.

Cổ Cẩm, con gái thứ ba Cổ gia.

Tiệc tối nay, Thái Hậu đỡ tay Cổ Tiểu Chủ bước vào, điều này không khỏi khiến người trong hậu cung chấn động.

“Các ngươi nói xem, Thái Hậu... có ý gì?” Vinh Cảnh Vinh Tiểu Chủ phe phẩy quạt ngồi trên ghế hạng bét, nàng là con gái của quan lớn Vinh Quốc Đoan, tính ra là người có thực lực nhất trong đám người mới hậu cung, hiện tại bàn này đang có bốn Tiểu Chủ, đều từ tú nữ sàng chọn ra được.

“Đứng rồi đấy, có chúng ta ở đây, vì sao Thái Hậu cố tình gọi Cổ Cẩm đi, còn cho nó vinh sủng lớn như thế!” Tào Tiểu Chủ oán hận nhìn Cổ Cẩm tỏa sáng phía trước, hận không thể xông lên túm nàng ta xuống.

“Lẽ nào Hoàng Thượng coi trọng Cổ Cẩm?”

“Nếu Hoàng Thượng coi trọng Cổ Cẩm, thì vì sao lại là Thái Hậu dẫn nó bên cạnh?”

“...” Đám Tiểu Chủ nhìn nhau, lòng mang đố kỵ cùng không cam lòng lại không biết làm thế nào, Cố Cẩm đúng là ăn may. Lúc này đành phải quy tội cho may rủi.

“Hoàng thượng đến!”

An Đức Lễ cùng Thiệu Tuyên Đế mặc long bào đi vào, Cố Cẩm bên cạnh Từ Phúc Thái Hậu tuy quỳ xuống hành lễ vẫn nhìn hẩn không rời mắt, ánh mắt này thật sự lộ lộ không thèm che giấu, Thiệu Tuyên Đế nhú mày, nhàn nhạt nói một câu: “Các vị ái phi bình thân.”

Sau đó hẩn bước đến phía trước Từ Phúc Thái Hậu, thân nhiên cười một cái: “Nhi tử chúc mẫu hậu phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.”

“Hoàng Đế chớ đa lễ, ngồi đi.” Từ Phúc Thái Hậu che miệng cười, trên người bà mặc y bào đỏ thẫm, nhìn có vẻ rất có tinh thần, tóc đen tuyền bóng loáng như trước, nét mặt tỏa sáng. Thiệu Tuyên Đế ngồi xuống xong yên lặng nhìn bà ta một cái, ánh mắt sâu như hồ nước.

Cũng không thấy mừng rỡ cỡ nào.

Ánh mắt Cố Cẩm lóe sáng, tiếp tục hình tượng tùy tiện thường ngày, nói bên tai Thái Hậu: “Thái Hậu nương nương, Hoàng Thượng thật đẹp mắt.”

Từ Phúc Thái Hậu nghe vậy, quay đầu cười tủm tỉm: “Thấy vậy thì tốt, sau này ngươi phải sống trong cung, Hoàng Thượng của chúng ta không chỉ đáng về đường đường, tướng mạo anh tuấn, mà còn văn võ song toàn, Cẩm Nhi thích cũng không có gì lạ, hơn Ngôn Thừa Tướng kia nhiều.”

“Thái Hậu nương nương nói đúng lắm.”

Thiệu Tuyên Đế ngồi ghé trên, ánh mắt sắc bén lướt xuống dưới, cho đến khi nhìn thấy một cô nàng tham ăn ngồi trong góc, đang không ngừng vật lộn với đĩa bánh ngọt, hẩn bỗng thấp giọng cười nói: “Trẫm còn tưởng nàng chỉ thích ăn bánh tuyết vân, không ngờ lại là con sâu tham ăn, bất kể bánh ngọt gì đều ăn ngon lành, trẫm quả đề cao nàng rồi.”

An Đức Lễ cẩn thận nhìn nét mặt hơi cười của Thiệu Tuyên Đế, xoay người lại nhìn Yến Lương Nghi đang hăng hái giải quyết một đĩa bánh ngọt ở trong góc phòng, rồi yên lặng cúi đầu.

Xem ra đối với vị Yến Lương Nghi này... Hoàng Thượng quả thật có chút đề bụng.

Trong tiệc tối, vũ nữ hiến vũ, cung phi dùng bữa với Từ Phúc Thái Hậu, vũ nữ bùng đèn ngư long nối đuôi nhau vào, sau đó đèn trong tay đồng loạt hướng lên trên, bảy tám vũ nữ kỹ thuật cao siêu nhảy dựng lên, dáng người mềm mại rơi xuống đất, khăn hồng che mặt, ánh đèn chớp chớp.

Bóng người đan xen, đèn cốc cầm trong tay, lắc lư như đèn trời.

Ba vũ nữ tập trung thành một nhóm, lụa đỏ tung bay, chính giữa tụ thành một viên cầu lụa đỏ rất lớn, nhưng vẫn nở rộ như sen đỏ, theo đó là hoa hương cửu tung ra, trong nháy mắt hương hoa đầy phòng.

Một màn múa kết thúc, Từ Phúc Thái Hậu vỗ tay, ánh mắt cũng nhu hòa: “Hoàng Thượng sắp xếp một tiết mục múa thật đặc sắc, ai gia xem mà cảm thấy trẻ lại không ít.”

“Mẫu hậu thích là tốt rồi.” Thiệu Tuyên Đế gật đầu. Thật ra mấy thứ này không phải do hẩn sắp xếp, toàn bộ do An Đức Lễ xử lý, nói đến khả năng lầy lòng, trong cung này không ai hơn được An Đức Lễ.

Thái Hậu ngồi chung với Cố Tiểu Chủ, Hoàng Hậu cùng Tĩnh Phi ngồi một bàn, đối với chuyện ngồi dưới một Tiểu Chủ, Hoàng Hậu không có một câu oán hận, có điều nhìn kỹ thì vẻ mặt có chút tối tăm.

“Hoàng Hậu tỷ tỷ, Cố muội muội này thật quá kỳ cục, sao có thể ngồi bên cạnh Thái Hậu.” Tĩnh Phi uống một ngụm cháo tổ yến, cầm khăn tay bên cạnh lau khóe miệng, âm ức thay Hoàng Hậu.

Bụng nàng còn chưa lộ ra, có điều lúc này nàng đã có vẻ mặt ôn hòa như đã chuẩn bị để làm mẹ.

Hoàng Hậu nhìn Tĩnh Phi một cái: “Tĩnh Phi muội muội quan tâm đến thân thể của mình hơn đi, hoàng tự là rất quý giá, về phần những chuyện khác đã có Hoàng Thượng cùng Thái Hậu lo.”

Tĩnh Phi ngượng ngùng, trong bụng khê động, sắc mặt nàng tái đi một nửa.

Không lâu sau, Cố Cẩm uống hơi say không biết làm thế nào mon men lại gần Thiệu Tuyên Đế: “Hức, Hoàng Thượng, tối hôm qua... ta về nghĩ kỹ rồi... quyết định sau này không thích Ngôn Thừa Tướng nữa, ta muốn thích Hoàng Thượng... Hoàng Thượng còn đẹp hơn cả Ngôn Thừa Tướng...”

Thiệu Tuyên Đế đẩy thân thể Cố Tiểu Chủ đã ngã xuống người mình, buông chén rượu, sắc mặt đông lạnh nói: “Cố Cẩm, trong nhà có dạy ngươi cái gì gọi là quân quân thân thân, phụ phụ tự tử không?”

“...Hử?” Cố Cẩm vẫn say lờ mờ: “Hoàng Thượng, đừng lắc lư nữa... Thành hai người rồi.”

“An Đức Lễ, mang nàng ta xuống! Cố Cẩm ngự tiền thất nghi, một tháng không được ra khỏi cửa cung.” Thiệu Tuyên Đế mặt vô cảm, không hiểu vì sao

khi Cố Cẩm nói chữ “ta”, trong lòng hần bỗng dâng lên một con giận, bình thường hần rất ít tức giận vì chuyện nhỏ thế này, lần này vì sao... không bình thường.

“A!”

Đại cung nữ Tổ Tân của Tĩnh Phi đột nhiên che miệng hoảng hốt hô một tiếng, Từ Phúc Thái Hậu cùng Thiệu Tuyên Đế đồng loạt nhìn sang, thấy phía dưới Tĩnh Phi là một bãi máu màu đỏ gai mắt.

“Tĩnh Phi?” Hoàng Hậu kinh ngạc đứng lên.

“Nương nương, nương nương sao rồi?” Tổ Tân nâng Tĩnh Phi dậy, có điều Tĩnh Phi lúc này một nửa giật mình, một nửa hoảng sợ, chỉ tròn tròn mắt không nói được một lời...

Thiệu Tuyên Đế cau mày đứng lên, cao giọng nói: “Người của Chương Lan Cung đâu? Còn không mau mang Tĩnh Phi về!”

Tiếng nói vừa dứt, lập tức có bốn, năm nội thị chạy vội đến, đỡ Tĩnh Phi ra khỏi Tổ Tâm Điện, ngồi trên một cỗ kiệu phủ da mềm. Thiệu Tuyên Đế yên lặng nhìn cỗ kiệu đi xa, sắc mặt nôn nóng vừa rồi hoàn toàn không còn, ánh mắt chỉ có cái lạnh thấu xương, hần lạnh giọng nói với một thị vệ bên cạnh: “Người đi gọi một Thái Y qua đó cùng.”

“Vâng.”

Hiển nhiên Từ Phúc Thái Hậu đã trải qua không ít trường hợp thế này, lập tức bình tĩnh lại, hôm nay là ngày đại thọ của bà, sảy thai vốn đã rất xui, nếu còn khiến Tĩnh Phi ảnh hưởng đến cả bầu không khí là không tốt. Từ Phúc Thái Hậu ôn hòa nhìn Thiệu Tuyên Đế: “Nếu đã phái Thái Y rồi thì không cần lo lắng cho Tĩnh Phi nữa, hôm nay Hoàng Đế chưa ăn bao nhiêu, ngồi xuống dùng bữa tiếp đi.”

“Mẫu hậu nói đúng.” Bên môi Thiệu Tuyên Đế nở một nụ cười.

Từ Phúc Thái Hậu mỹ mãn trở lại vị trí, Hoàng Hậu cũng hết hồn hết vía ngồi về chỗ của mình, cũng có kẻ dám hại Tĩnh Phi khi nàng ta đang ngồi cùng nàng... Tiểu Thục Phi có bản lĩnh lớn như vậy? Rốt cuộc hạ được từ khi nào? Vì sao ngay cả nàng cũng không phát hiện?

Càng nghĩ càng thấy đầu đau nhức, Hoàng Hậu gấp một miếng măng non lại không cách nào nuốt trôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Chúng phi trong điện vô duyên vô cớ hỗn loạn một trận, thấy Hoàng Thượng cùng Thái Hậu không có ý điều tra rõ mới yên lặng, chỉ có Hoàng Hậu đứng ngồi không yên, chiếc đĩa ngà trong tay nàng đã phủ một lớp mồ hôi.

Tiệc tối của Thái Hậu cùng đồ ăn của Tĩnh Phi đều do một tay nàng chuẩn bị, nếu vì đồ ăn đêm nay... khiến Tĩnh Phi khó giữ được hải tử, nhất định nàng sẽ bị trách phạt.

“Hoàng Thượng, nhìn Tĩnh Phi muội muội có vẻ không được ổn lắm, chỉ bằng thần thiếp cũng đi Chương Lan Cung nhìn xem, coi như có người chăm sóc.” Hoàng Hậu buông đĩa, chân thành đi tới gần Thiệu Tuyên Đế, dưới mắt có quầng thâm mờ mờ.

Thiệu Tuyên Đế nhàn nhạt liếc nàng một cái.

“Cũng tốt, Hoàng Đế để Hoàng Hậu đi xem đi, dù sao cũng là con nối dõi của Hoàng Đế, không thể qua loa.” Từ Phúc Thái Hậu buông chén trà trên tay, thản nhiên nói, “Hoàng Hậu cả ngày bận rộn xử lý việc hậu cung cũng đừng quên sức khỏe của mình, sinh hoàng tử cho Hoàng Thượng mới là chuyện chính.”

“Đa tạ mẫu hậu dạy bảo, thần thiếp hiểu.” Hoàng Hậu cúi đầu cười, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Nàng sao có thể không hiểu Thái Hậu đang cười nàng không có con nối dõi, chỉ có thể trông chừng con người khác, nhưng nói trắng ra như thế khiến nàng đau đớn ngàn lần, nếu đứa trẻ trước kia có thể bình an chào đời thì nàng đời nào để con của Tiểu Thục Phi chói mắt như thế.

Làm Hoàng Hậu khó, đương nhiên khó. Thế nhưng tất cả đều ao ước vị trí này của nàng, bảo tọa Hoàng Hậu mà nữ nhân khắp thiên hạ muốn leo lên là của nàng, hiện giờ nàng chỉ thiếu một đứa con trai, chỉ cần một hoàng tử làm bảo đảm là có thể vinh hoa một đời.

Về phần Hoàng Thượng,

Nam nhân này, nàng từng yêu cũng từng chờ đợi, có điều tới lúc này...

“Hoàng Hậu có lòng như vậy tất nhiên trăm sẽ không ngăn cản.” Thiệu Tuyên Đế không biểu cảm nói.

Trong lòng Hoàng Hậu hơi nặng xuống, lẽ nào vì Tĩnh Phi đột nhiên xảy thai nên Hoàng Thượng nghi ngờ nàng? Nàng cứng nhắc đứng thẳng dậy, vẻ mặt hoảng hốt nói, “Vây thần thiếp xin cáo lui.”

Ca múa vẫn tiếp tục, Hoàng Hậu bất ngờ rời khỏi thọ yến của Thái Hậu? Yến An Quân dùng ngón tay gõ cằm, trầm ngâm một lát, “Lẽ nào Tĩnh Phi nương nương... xảy thai?”

Vừa rời nàng chỉ thấy bên kia ồn ào, ở đây cách quá xa nên không thấy rõ, thấy khi rời đi sắc mặt Tĩnh Phi trắng bệch, tay còn liều mạng ôm bụng mới đoán thế.

Lộc Nhi ở phía sau thấp giọng nói: “Chủ tử, lần này chỉ sợ Tĩnh Phi nương nương thật sự không xong rồi, theo nô tỳ thấy, nói không chừng bát tổ yến kia có chuyện.” Lộc Nhi thân là cung nữ đương nhiên không có chỗ ngồi, đây gọi là đứng cao nhìn xa, động tĩnh bên Tĩnh Phi không thể giấu được nàng, vừa rời nàng thấy rõ ràng Tĩnh Phi uống tổ yến xong mới không bình thường.

“Chẳng lẽ là Hoàng Hậu?” Yến An Quân chống cằm.

Hoàng Hậu quả thật có lý do ra tay, nhưng quang minh chính đại bại lộ trên tiệc tối thật sự sẽ do Hoàng Hậu à? Nếu Hoàng Hậu không có đầu óc như thế chỉ sợ đã bị đầu rơi khỏi chỗ ngồi từ hơn mười năm trước, đám phụ nữ trong hậu cung có ai là đèn cạn dầu?

Dù là chính nàng không phải cũng từng bị hãm hại đấy sao? Có điều không ngờ Hoàng Thượng sẽ xử lý Đoan Mộc Quân như thế. Mới đầu nghe còn tưởng Hoàng Thượng vì lấy lại công bằng cho Đại Hoàng Tử và nàng, nhưng sau đó cân thận nghĩ lại, trong bụng Đoan Mộc Quân là con của Hoàng Thượng, chờ mười tháng sau Đoan Mộc Quân sinh con rồi mới xử tử cũng không có gì đáng ngại.

Nguyên nhân có khả năng nhất chính là... Hoàng Thượng căn bản không muốn Đoan Mộc Quân sinh ra đứa trẻ này.

Yến An Quân không khỏi rung mình một cái, không hổ là Hoàng Đế lớn lên trong hậu cung, nói đến tàn nhẫn là không ai bằng. Quên đi, mình nghĩ nhiều thế làm gì, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được.

“Yến Lương Nghi, ném thử bánh gạo nếp cẩm này đi, trong Tử Ngọc Cung của muội muội hẳn không thường có điểm tâm thế này đâu.” Một vị Đào Quý Cơ bên cạnh đưa một cái đĩa bạch ngọc ra, phía trên là ba cái bánh gạo nếp cẩm nho nhỏ xinh đẹp, từng cái châu tròn ngọc sáng, nhìn rất đáng yêu.

Đào Quý Cơ xem như một trong những cung phi không được sủng ái, bình thường một năm không gặp được Hoàng Thượng mấy lần, tiệc tối hôm nay Đào Quý Cơ vốn định mặc một thân cung trang hoa lệ bắt mắt, không ngờ phần lớn nữ nhân trong cung cũng có ý đồ như vậy, thế nên khắp tiệc tối chỗ nào cũng bắt mắt, trăm vàng trăm ngọc lia chĩa, Đào Quý Cơ nàng thành ra kém cạnh.

Dung mạo không xuất chúng, tài nghệ không xuất chúng, thậm chí vị phần cũng bị lấn trong một đám chỉ có kinh nghiệm công tác, một cung phi như vậy gần như hoàn toàn dễ mất đến Yến An Quân khi nàng vừa mới xuất hiện. Có câu quan trường trèo cao giảm thấp, thì trong cung cũng vậy.

Đào Quý Cơ mỉm cười, “Vài ngày trước nghe nói Yến Lương Nghi thăng vị, ta cũng mừng thay.”

Đào Quý Cơ tuy mỉm cười nhưng lời nói lại không chút nào êm tai.

Miệng thì nói mừng Yến An Quân thăng vị, ngầm lại có ý châm chọc nàng, Yến Lương Nghi dù thăng chức cũng không bằng Đào Quý Cơ nàng, dù sao vị trí Lương Nghi này chỉ là chính lục phẩm, mà Quý Cơ lại là tước ngũ phẩm, cách một phẩm là cách một con sông, không ai có thể vượt qua được.

Yến An Quân nhéo một miếng bánh gạo nếp cẩm nháp, nói: “Bánh gạo nếp cẩm do ngự trù làm quả là ngon, vô mong nhiều nhân, có vẻ tương tự với điểm tâm tự tay tỳ thiếp làm, có điều vô mấy cái bánh này hơi bén lửa, nhất định là điều chỉnh lửa không tốt, chỉ bằng lần sau Đào Quý Cơ đến trong cung của tỳ thiếp thử tay nghề của tỳ thiếp xem sao?”

Cơ mặt Đào Quý Cơ cứng lại, sắc mặt hết xanh lại đỏ, sau đó nàng che khóe miệng cười một tiếng: “À? Thì ra Yến Lương Nghi còn biết xuống bếp?”

“Hoàng Thượng từng nếm qua vài lần, cũng từng khen ngợi tay nghề của tỳ thiếp, có điều...” Yến An Quân thấp giọng cười: “Sợ là không so được với Đào Quý Cơ, nhìn Đào Quý Cơ hiểu biết về bánh gạo nếp cẩm thế kia, nhất định trù nghệ cực kỳ cao siêu rồi.”

Yến An Quân vốn xinh xắn, trải qua hệ thống tu bổ càng vượt trội dung mạo của Mộc Dung Cơ cùng Dung Phi, cho nên khi nàng cười càng khiến người ta thấy kinh diễm vô cùng. Đào Quý Cơ nhìn gương mặt mềm mại của nàng cảm giác trái tim nhói một cái rõ đau, nếu nàng có gương mặt thế kia...

Nghe Yến An Quân nói, Đào Quý Cơ phản ứng cũng nhanh, nàng nhấp một ngụm trà thản nhiên nói: “Yến Lương Nghi thật biết nói đùa, trù nghệ gì chứ, từ nhỏ ta được trong nhà mời thầy giáo dạy cầm kỳ thư họa, tuy bốn thứ đều thông hiểu nhưng chỉ có cầm nghệ là tinh thông nhất thôi, nào có thời gian xuống bếp.”

Ngụ ý của Đào Quý Cơ là: ta học là học thứ cao quý, thứ người học rất dễ tiện, ta không thèm học.

Tự cho là hòa được một ván, Đào Quý Cơ cười duyên ngẩng đầu, bỗng thấy Đế Vương trẻ tuổi đang nhìn về phía này, Đào Quý Cơ lập tức phần chân tinh thần, Hoàng Thượng... có phải đang nhìn nàng không? Hoàng Thượng nhìn nàng... có phải có ý đêm nay sẽ tới chỗ nàng không?”

“Thì ra không có ai dạy Đào Quý Cơ trù nghệ?” Yến An Quân kinh ngạc che miệng, nói như không tin được: “Ồ Đại Cật chúng ta chỉ có đồ đệ ngu ngốc nhất mới bị sư phụ bỏ mặc, Đào Quý Cơ cũng không có sư phụ dạy? Không, không thể nào...”

Yến An Quân làm bộ không hiểu ý của nàng ta.

“Hừ ~ Cái gì không thể ~” Đào Quý Cơ hoàn toàn bị một ánh mắt của Thiệu Tuyên Đế cố định, toàn thân nổi bong bóng hồng phấn, khi nói ra những lời này còn mang theo vẻ hờn dỗi.

Yến An Quân run lên, quyết định không chiến đấu bằng nước miếng với nàng ta nữa, một lòng một dạ thì thôi, mấu chốt là loại ngữ khí này khiến nàng chịu không nổi, nàng không phải Hoàng Thượng đâu nhá...

Thiệu Tuyên Đế lẳng lặng thu hồi tầm mắt, ăn một chút đồ ăn, cảm thấy hơi ngán. Vốn tưởng có thể nhìn thấy Yến Lương Nghi, không ngờ từ đâu xông ra một nữ nhân cười tươi như hoa. Thiệu Tuyên Đế không khỏi lau mồ hôi thay Yến An Quân, ngồi bên cạnh một nữ nhân như vậy hẳn không dễ chịu.

Lại nhìn qua, thấy Yến Lương Nghi cũng đứng lúc quay sang, hai ánh mắt gặp nhau, Yến Lương Nghi nở nụ cười như hoa lê chớm nở, ánh mắt dịu dàng.

Thiệu Tuyên Đế tùy tiện ăn hai miếng đồ ăn, đột nhiên cúi đầu cười ra tiếng.

...

Một chiếc kiệu chậm rãi dừng lại trước Chương Lan Cung.

Hoàng Hậu từ trên kiệu bước xuống, lúc này sắc trời đã bắt đầu tối, cung nữ trong ngoài Chương Lan Cung không vui vẻ cười đùa như mọi ngày, ngược lại có vẻ cực kỳ trống trải tĩnh lặng.

Kim Chi đỡ Hoàng Hậu đi vào trong điện.

“Chu từ nhà người đâu? Hoàng Hậu nương nương đến thăm Tĩnh Phi nương nương.” Kim Chi bắt lấy một cung nữ đang vội vàng bụng bồn máu chạy ra, trên mặt cung nữ này có vết máu, sắc mặt tái nhợt.

“Bẩm Hoàng Hậu nương nương, Tĩnh Phi nương nương ở trong nội thất.” Cung nữ này như chim sẻ sợ cành cong, thân thể run rẩy chỉ về nội thất ở một bên.

“Đi, chúng ta đi xem.” Hoàng Hậu đặt tay lên người Kim Chi, cảm thấy trong lòng cực kỳ hỗn loạn.

Một bên là Hoàng Thượng lạnh lùng nói với mình, bên kia là Tĩnh Phi gặp chuyện không may trong tiệc tối mình chuẩn bị, nghĩ thế nào cũng thấy loạn, vòng vo không rõ.

Thái Y bước nhanh tới, “Vi thần khấu kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương thiên tuế.”

“Được rồi, đứng dậy đi, không cần nói những nghi thức xã giao này, nhanh nói cho bản cung Tĩnh Phi rốt cuộc thế nào rồi?”

Thấy Hoàng Hậu nóng vội Thái Y cũng nhanh chóng đứng lên nói: “Thần đã cố hết sức, dưới thân Tĩnh Phi nương nương luôn xuất huyết rất nhiều, vì thời gian mang thai còn ngắn nên thai nhi trong bụng Tĩnh Phi nương nương đã không còn bảo đảm.”

Hoàng Hậu im lặng rồi khoát tay nói: “Thôi, người viết phương thuốc đi, bản cung vào xem.”

Thái Y nói những lời kia khiến nàng nghĩ tới đứa con cũng chưa đầy ba tháng của mình, nhất thời trong lòng không rõ có cảm xúc gì.

Thông cảm với Tĩnh Phi? Nàng sẽ không!

Năm đó đứa trẻ trong bụng nàng gặp chuyện không may, sợ rằng tứ phi đều không thoát được can hệ, nay Tĩnh Phi cũng không còn hài tử, nàng chỉ cảm thấy trong lòng sung sướng.

Có điều... Con của Tĩnh Phi không còn, nàng nhất định sẽ bị liên quan.

Hoàng Hậu thờ dãi đi vào phòng trong.

Bên trong, Tĩnh Phi tướng mạo thanh tú, xuất thân thư hương thế gia nằm ngửa mặt trên giường, quần áo ngủ bằng gấm thuần một màu đen khiến sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, không một chút máu. Lúc này, ngay cả Hoàng Hậu đi vào nàng cũng không hề có phản ứng.

Hoàng Hậu nở nụ cười trong đáy lòng, hẳn là mất hài tử máu đều chảy sạch đây.

“Thân thể Tĩnh Phi muội muội tốt hơn chút nào không?”

Người trên giường giật mình, gương mặt thanh tú kia chậm rãi quay sang, Tĩnh Phi nhắm mắt lại: “Không phiền Hoàng Hậu nương nương quan tâm, thần thiếp khỏe mạnh.”

“Vây là tốt rồi.” Hoàng Hậu ngồi bên mép giường, kéo chăn đắp cho Tĩnh Phi, thân nhiên nói: “Tuy đã mất hoàng tử nhưng Hoàng Thượng vẫn sủng ái Tĩnh Phi muội muội, Tĩnh Phi muội muội cần điều dưỡng thân thể cẩn thận.”

“Thần thiếp nhất định sẽ nuôi dưỡng thân thể thật tốt, nếu thần thiếp có thể có hài tử đầu tiên thì sau này nhất định sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba...” Tĩnh Phi ghé sát vào Hoàng Hậu, ngẩng đầu cắn răng nhấn mạnh từng chữ: “Lần thứ tư...”

“Mà không giống nữ nhân khác trong cung, sợ rằng sau này vĩnh viễn không thể có hài tử của Hoàng Thượng, ngài nói có đúng không, Hoàng Hậu tỷ tỷ?” Tĩnh Phi cười ngọt ngào, chậm rãi nằm lại về giường.

Sau này... vĩnh viễn không thể có hài tử của Hoàng Thượng.

Hoàng Hậu hít sâu một hơi, hơi thở bất ổn nói: “Nếu Tĩnh Phi không có việc gì thì bản cung phải đi bẩm báo Hoàng Thượng. Chỉ tiếc hài tử của Hoàng Thượng không thể chào đời, nếu không sẽ có một tiểu công chúa gọi bản cung là mẫu hậu. Mà thôi, đều là vận khí cả, chưa tới thì cưỡng cầu cũng không được.”

Dứt lời, nàng không đợi Tĩnh Phi có phản ứng liền đi thẳng ra ngoài.

“Nương nương,” Tổ Tân bụng chén thuốc đi vào phòng trong, thấy chủ tử nhà mình đang ngơ ngác nhìn đỉnh giường, đã lâu không hé răng.

Đỉnh giường có gì đẹp mà nhìn?

Vành mắt Tổ Tân đỏ lên, chỉ sợ Tĩnh Phi nương nương không chấp nhận được hiện thực tiểu hoàng tử đã không còn, nữ nhân trong cung này không một ai hy vọng chủ tử nhà mình có thể bình an sinh hạ hoàng tử, có điều ai có thể hiểu nỗi đau mất đi con mình này?

“Chủ tử, phải uống thuốc rồi.” Tổ Tân đến gần Tĩnh Phi, nâng thân thể của nàng lên dựa vào chăn gấm, cầm chén thuốc đưa qua.

“Thuốc?” Tĩnh Phi nhìn chén thuốc, mặc kệ phía trên còn bốc hơi nóng, cầm lấy đồ thẳng vào miệng, nước thuốc đắng ngắt chảy qua cổ họng, nóng đến đau nhức, nàng cầm chén thuốc ném “choang” lên vách tường, mảnh vụn rơi đầy đất.

“Tiện nhân Hoàng Hậu này!” Tĩnh Phi nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt dữ tợn, hoàn toàn không có phong thái của thư hương thế gia, Tổ Tân cuống quýt quỳ xuống, mặt dán sàn nhà lạnh giá không dám ngẩng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Nếu bỏ qua đoạn nhạc đệm Tĩnh Phi thì tiệc mừng thọ của Thái Hậu vẫn tương đối náo nhiệt, trong cung tắt đèn sớm, về cơ bản khi trăng sao lên trời thì gần như tàn cuộc.

Thiệu Tuyên Đế trở về Dưỡng Tâm Điện phê duyệt tấu chương chóc lát, bỗng nhú mảy bỏ quyển tấu chương đã mở ra về chỗ cũ, “Tiểu An Tử, lấy tư liệu về Yến Lương Nghi tới đây.”

An Đức Lễ đang điều chỉnh đèn tường cửu long ở bên giắt mình, vội đáp, “Vâng.”

Nữ nhân hậu cung đều có hồ sơ trong hoàng cung, bình thường phần lớn tư liệu cung phi gửi trong Phủ Nội Vụ, địa vị cao như Hoàng Hậu cùng tứ phi mới để trong Dưỡng Tâm Điện, có điều mấy ngày nay người phía dưới vừa mới sưu tập đầy đủ tư liệu về Yến Lương Nghi để Hoàng Thượng xem qua, nay Phủ Nội Vụ còn chưa thu về nên tư liệu về Yến Lương Nghi trước mắt vẫn để trong Dưỡng Tâm Điện.

An Đức Lễ dùng phát trần quét hồ sơ, từ đó rút ra một quyển hơi mỏng, cẩn thận dâng lên: “Hoàng Thượng, đây là toàn bộ tư liệu về Yến Lương Nghi.”

Thiệu Tuyên Đế tiếp nhận, tiện tay lật vài tờ, cho đến thấy vài dòng ánh mắt mới dừng lại: “Ngày mười hai... Mười hai... Đúng là hôm nay.”

“...” An Đức Lễ nhăn nhó nhìn Hoàng Thượng nhà mình, ngài đang lăm lăm cái gì thế, ít nhất cũng phải để nô tài nghe với chứ, nếu không lăm sao nô tài biết ngài định lăm gì...

“Bãi giá Tú Ngọc Cung.” Thiệu Tuyên Đế vừa vào Dưỡng Tâm Điện chưa bao lâu đã muốn đi, An Đức Lễ sâu sắc lau mồ hôi vì bản thân, tính tình Hoàng Thượng gần đây thật sự càng ngày càng kỳ quái, vì sao cứ chóc lát lại chạy về phía Tú Ngọc Cung thế này?

An Đức Lễ không phải kẻ ngốc, Hoàng Thượng đi Tú Ngọc Cung nhất định là tới trắc điện tìm Yến Lương Nghi, tuyệt đối không phải tới chỗ Mộc Dung Cơ. Ghi chép về hành trình của Hoàng Thượng trong một tháng nói cho hắn, Yến Lương Nghi được sủng ái, là cái chắc rồi, nay nhìn dáng dấp Hoàng Thượng đúng là đặt vị Lương Nghi nương nương này lên đầu quả tim.

Nhớ năm đó khi Dung Phi nương nương được sủng ái hình như cũng không đến mức như vậy thì phải?

Bước chân Thiệu Tuyên Đế rất nhanh, chưa bao lâu đã tới Tú Ngọc Cung, hần vẫy tay để An Đức Lễ chờ ngoài cửa, một mình đi vào.

Trong điện thấp một ngọn đèn yếu ớt, trong phòng trong, giày đen khảm ngọc bước vào, thấy tiểu nữ nhân như mèo con đang tay chống má, mở to đôi mắt hạnh tí mĩ mĩ cái gì. Thiệu Tuyên Đế đến gần nhìn mới thấy là một cái hà bao, mặt trái đã được thêu một chữ long thật to, Thiệu Tuyên Đế gần như vừa nhìn liền biết hà bao này thêu để tặng ai.

Hơi thở nam tính quen thuộc tới gần, Yến An Quân kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện với một đôi mắt thâm thúy, nàng chậm rãi giấu thứ trong tay về phía sau, nụ cười trên mặt không thể giả tạo hơn được nữa, “Hoàng Thượng, sao ngài lại tới đây?”

“Thế nào? Trẫm không tới được à?” Thiệu Tuyên Đế ngồi xuống bên cạnh, kéo mỹ nhân vào lòng, thân thể yếu đuối không xương tan vào trước ngực, một cảm giác thoải mái vui sướng bất giác nảy sinh.

Thiệu Tuyên Đế hơi dừng, bỗng hôn một cái lên mặt Yến An Quân, thấp giọng hỏi: “Hôm nay là sinh nhật của ngươi?”

Yến An Quân ngẩn ra, hôm nay sao lại là sinh nhật nàng?

A... Chờ chút... Hình như hôm nay là sinh nhật của thân thể này thật, à, nếu hai người hợp làm một thì tạm coi là sinh nhật mình đi.

“Sinh nhật của tỷ thiếp... làm sao Hoàng Thượng biết được?” Yến An Quân e thẹn co mình trong lòng Thiệu Tuyên Đế.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại để trước ngực, Thiệu Tuyên Đế cảm thấy tim mình đập nhanh cực kỳ, không khỏi nhẹ giọng cười. Hậu cung nhiều nữ nhân như vậy cũng không thấy mình trở nên trẻ con như thế bao giờ.

“Thì ra Yến Lương Nghi cùng ngày sinh với Thái Hậu, ăn mỳ trường thọ chưa?” Thiệu Tuyên Đế vỗ vỗ lưng nàng, từ phía sau rút ra cái hà bao bán thành phẩm.

“Chưa ăn... A, Hoàng Thượng, ngài không thể xem...” Yến An Quân vội vã muốn cướp về, có điều thứ đã tới tay Thiệu Tuyên Đế làm gì có chuyện một thiếu nữ như Yến An Quân lấy lại được?

“Đây là thêu cho ai?” Thiệu Tuyên Đế mờ ám hỏi bên tai nàng.

Yến An Quân bĩu môi, “Nhìn chữ là biết rồi, còn ai được nữa, đương nhiên là cho Hoàng Thượng, à, nếu Hoàng Thượng chê nó xấu thì có thể ném đi, tỷ thiếp sẽ không nói gì hết...”

Thật ra nàng chỉ muốn thí nghiệm tay nghề thêu thùa của mình chút thôi... Phụ nữ trong hậu cung ngoại trừ thêu cho mình thì chỉ có thể thêu cho Hoàng Đế, thế nhưng Yến An Quân cảm thấy tay nghề của mình quá kém, dù thêu cho mình cũng không dùng được, vứt đi thì tiếc nên đành thêu cho Hoàng Đế.

Thiệu Tuyên Đế đương nhiên không biết duyên cớ, chỉ dùng ánh mắt càng thêm thâm trầm nhìn nàng.

Yến Lương Nghi, ngay cả mỳ trường thọ truyền thống của Đại Cật trong ngày sinh nhật cũng chưa ăn, chỉ vì... thêu một cái hà bao cho hần? Thân là Hoàng Thượng, ngày ngày cầm ngọc thực đương nhiên không biết thế nào là quý giá, thế nhưng cách làm của Yến Lương Nghi lại khiến trái tim Thiệu Tuyên Đế nóng hăm hăm, chỉ cảm thấy cái hà bao trong tay có chút nóng bỏng.

“Ai bảo trẫm muốn ném đi.” Thiệu Tuyên Đế thản nhiên nói, sau đó muốn nhận lấy cái hà bao, có điều bỗng người được một mùi thơm quen thuộc, “Đây là... Long Tiên Hương?”

“Sao vậy ạ? Có gì không đúng sao? Nghiền nát hương liệu Hoàng Thượng phái người đưa tới thành phần cho vào trong, mùi hương hần rất chính tông mới đúng chứ?”

Yến An Quân gãi gãi đầu, gương mặt nhỏ nhắn bỗng sụp xuống, cẩn thận từng li từng tí liếc hần: “Có phải Hoàng Thượng không thích không?”

Ngày ấy Yến Lương Nghi ngây thơ lần đầu tiên đòi một thứ từ hần, lại là vì... làm hà bao này cho hần?

[Tinh! Độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu tăng mười điểm, độ thân cận cùng nhân vật mục tiêu sửa thành 42 điểm, tương cho điểm mị lực có thể phân phối +10. Đánh giá hữu nghị: cô nương không thuần khiết, chúc mừng một lần nữa thành công dụ dỗ lừa gạt Hoàng Đế ngây thơ~]

Hoàng Đế ngây thơ...

“Ái phi đừng suy nghĩ nhiều, trẫm rất thích.” Thiệu Tuyên Đế ôm eo mỹ nhân, hưng hăng găm một cái lên đôi môi cong cong. Rõ ràng đã nói với bản thân không thể động lòng với nữ nhân hậu cung, nhưng tiểu nữ nhân này luôn khiêu chiến cực hạn của hần, thế gian này sợ rằng không còn ai có thể phù hợp với hần như Yến Lương Nghi nữa.

Có lẽ hần hoàn toàn vì thích nàng mới cảm thấy toàn thân sáng khoái mỗi lần tới trắc điện Tú Ngọc Cung?

“Nhưng tỷ thiếp còn chưa làm xong... Ừm...”

“Cẩn thận hồng mắt, như vậy đã tốt lắm rồi.” Tốt đến mức hắn vô cùng thỏa mãn.

Thiệu Tuyên Đế thu nhận hà bao bán thành phẩm, thân thể cao lớn áp đảo nàng trên giường, liếm cắn gặm hôn, động tác mềm nhẹ, Yến An Quân chớp mắt mấy cái, cời y phục theo tiết tấu của hắn, sau đó rõ ràng thấy hắn thở gấp, và cả loại phản ứng kia...

Yến An Quân nhắm mắt lại, yếu ớt nói: “Hoàng Thượng, hôm nay tỳ thiếp có nguyệt sự.” Lẽ nào ngài muốn “chiến đấu hăng hái đẫm máu”?

Người phía trên dừng động tác, Yến An Quân không dám nhìn sắc mặt hắn, có điều hiển nhiên không có vẻ gì dễ chịu. Mơ hồ cảm giác bên giường nặng xuống, một cánh tay ôm nàng vào lòng, lòng bàn tay nóng hổi áp lên bụng nàng một lát, sau đó giọng nam mát lạnh vang lên bên tai: “Xem ra trẫm chưa đủ cố gắng, ngủ đi.”

“Vâng.” Yến An Quân hé mắt một tẹo, lén nhìn hai lần, thấy Thiệu Tuyên Đế quả thật nhắm hai mắt lại mới yên tâm tìm vị trí thoải mái trong lòng hắn. Yến An Quân thỏa mãn thở ra một hơi, có gối ôm miễn phí thì đừng lãng phí làm gì.

...

Ngày hôm sau, An Đức Lễ tư thế oai hùng hiện ngang tìm bảo bối từ trong nội thất ra mang tới trác điện Tú Ngọc Cung, đâm nát mất một đám thiếu nữ. Sau đó đám cung phi tìm hiểu khắp nơi mới biết vì Yến Lương Nghi có cùng ngày sinh với Thái Hậu nên Hoàng Thượng mới ban thưởng nhiều bảo bối như thế.

Yến Lương Nghi đúng là may mắn, ngay cả sinh nhật cũng khéo như thế?

Lúc này Yến Lương Nghi đang nằm trên ghế quý phi ăn nho, đột nhiên nhớ tới hệ thống quân đột nhiên nhảy ra hôm qua, cảm thấy nên chia đều điểm mệnh lực còn lại cho thỏa đáng. Vì vậy tám bảng rất lớn xuất hiện, tạo thành cái mới trong nhảy mắt.

Tư liệu:

Một, hoa nhường nguyệt then đường thành thế nào:

Chưa đầy một nắm (thất lạng): 36 [Mục tiêu cuối cùng: uốn thân không trở ngại]

Ngọc nữ nồn nà (da): 84 [Mục tiêu cuối cùng: da như sữa bò]

Âm thanh của tự nhiên (giọng nói): 47 [Mục tiêu cuối cùng: quanh quẩn ba ngày, không dứt bên tai]

Phẩm quan quần phượng (nhân sắc): 85 [Mục tiêu cuối cùng: sáng mù mắt cầu Hoàng Đế]

Hai, tài nữ thường hiếm có:

Hành vân lưu thủy (cằm): 0%

Phá tảo tàn cục (kỳ): 5%

Trâm hoa chữ nhỏ (thư): 57%

Hồn nhiên thiên thành (họa): 2%

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Trong Chiêu Dương Cung, Vương Thái Y nhận được ý chỉ đến kiểm nghiệm bát tổ yến Tĩnh Phi đã uống, kiểm tra qua lại một lát lão mới vuốt chòm râu dê, trầm ngâm nói: “Trong bát tổ yến này không có chỗ nào bất thường.”

“Vương Thái Y nói thật chứ?” Hoàng Hậu nắm chặt khăn tay, căng thẳng hỏi.

Hôm nay nàng cố ý mặc một bộ xiêm y màu trắng, khiến làn da không quá hồng hào, ngược lại có vài phần khí chất điềm đạm đáng yêu của Tĩnh Phi. Hôm nay nếu Hoàng Thượng nói muốn nghiêm tra thì nàng không thể vô duyên vô cớ bị hãm hại, mặc như vậy cũng để Thiệu Tuyên Đế động lòng trắc ẩn, giảm bớt cảm giác tổn tại của mình.

“Thần nói từng câu đều là thật.” Vương Thái Y là người bên cạnh Hoàng Thượng, bản thân vốn có y thuật cao siêu, nếu lão nói trong bát tổ yến này

không có bất cứ vấn đề gì thì nhất định là sự thật.

Sợ rằng có người xuống tay từ chỗ khác.

Thế nhưng trong tiệc tối nàng rõ ràng thấy Tĩnh Phi chỉ uống một ngụm tổ yến, những thứ khác không động nửa phần, vì sao đột ngột sảy thai?

“Vương Thái Y, người xem... rốt cuộc cái gì khiến Tĩnh Phi sảy thai?” Hoàng Hậu càng nghĩ càng không có manh mối, đành xin giúp đỡ từ vị Thái Y y thuật cao siêu này.

Vương Thái Y cười khò một tiếng, thủ đoạn hậu cung lão sớm nghe nói, cũng gặp không ít, có điều âm mưu thủ đoạn giữa nữ nhân vốn ùn ùn, người già tuổi quá nửa trăm như lão tư duy đã xơ cứng, làm sao biết chỗ nào dễ xuống tay, chỗ nào có chuyện?

Lúc này trong chủ điện Chiêu Dương Cung còn bày một cái bàn gỗ nhỏ, trên đó là hoa quả trái cây cùng một bát tổ yến, Vương Thái Y mở hòm thuốc ra, đồ bát tổ yến ra kiểm tra đáy bát, trong trong ngoài ngoài kiểm tra một lúc lâu mới đặt sang một bên, sau đó đến lượt hoa quả... Những thứ ăn này đều không có vấn đề.

Vương Thái Y hít sâu một hơi, đồ ăn trên bàn đều rất bình thường, rốt cuộc Tĩnh Phi nương nương ăn cái gì mới sảy thai? Lão cau mày nhìn những thứ trên bàn một lượt, bỗng dừng lại ở chỗ chiếc đĩa, đôi đĩa ngọc này... Lão cẩn thận cầm lên đập đập vào một chiếc khăn tay trắng muốt.

Hoàng Hậu nghi hoặc nhìn động tác của Vương Thái Y, chống tay Kim Chi cũng chậm rãi tới gần, chỉ thấy trên chiếc khăn tay thật sự xuất hiện một chút bột màu nâu vàng, Hoàng Hậu run lên trong lòng, “Đây là...”

“Bẩm Hoàng Hậu nương nương, sợ rằng đây chính là thứ khiến Tĩnh Phi nương nương sảy thai.” Vương Thái Y lau văng trán đỏ mồ hôi, suy nghĩ lâu như vậy cuối cùng cũng tìm được rồi.

Lão đặt đôi đĩa sang một bên, cầm lấy cái khăn thêu trên bàn, đồng thời dùng một thanh dao găm nhỏ cạo mặt trên, quả nhiên lần này cạo ra càng nhiều bột phấn, loại bột phấn màu nâu vàng này không dễ phát hiện, giấu trong khăn tay không nhìn ra cái gì, có điều chỉ cần cạo nhẹ là hoàn toàn lộ ra.

“Vương Thái Y, đây là thứ gì?” Hoàng Hậu nhìn bột phấn màu nâu trên khăn tay màu trắng, trong lòng hoảng sợ.

Thứ lợi hại trong cung thật sự càng ngày càng nhiều, chỉ một chút bột phấn như thế đã khiến tần phi sảy thai? Hoàng Hậu trầm tư, tuy nàng hy vọng càng ít tần phi sinh hoàng tử càng tốt, nhưng có một số thứ một ngày nằm ngoài tầm kiểm soát sẽ khiến nàng hoảng hốt, ví dụ như thứ bột phấn màu nâu vàng này, rốt cuộc là thứ gì?

Vương Thái Y dọn hòm thuốc xong, gói kỹ cái khăn trắng lại: “Đây là bột của cây anh túc, nếu nữ tử mang thai dùng phải sẽ khiến mang thai bất ổn, nhất là ba tháng đầu sẽ khiến sảy thai, hẳn là Tĩnh Phi nương nương lúc trước đã dùng loại phấn cây anh túc này...”

Hoàng Hậu hít một hơi khí lạnh, vỗ mạnh mặt bàn: “Thật to gan, dám ngang nhiên hãm hại hoàng tử! Bản cung phải bẩm báo với Hoàng Thượng, người ngông cuồng như vậy nhất quyết không thể để nàng tiếp tục ngạo mạn nữa, bằng không một hồ nước trong trong cung làm sao có thể tiếp tục giữ gìn được!”

Một hồ nước trong...

Đối với hậu cung trước đây, Hoàng Hậu nương nương ngài nghĩ thế thật à?

Vương Thái Y nuốt nước bọt, quyết định không nói nhiều nữa, từ xưa đến nay nước trong hậu cung này chưa bao giờ trong, tùy tiện đi tới trước mặt một cung phi cũng có thể tìm ra mấy cái mạng... Ai ui, không nghĩ, không nghĩ nữa, đúng là đòi cái mạng già của lão, nghe nói mấy tiểu tử không biết học hỏi ở Thái Y Viện vì nhận đứt lót của cung phi mà tham dự cung đấu đã bị kéo ra ngoài chém đầu từ tám kiếp rồi...

May là lão chỉ chuyên môn bắt mạch cho Hoàng Thượng.

Vương Thái Y chây mò hôi rờn rờn hành lễ một cái rồi đi, có điều lão run rẩy ra khỏi Chiêu Dương Cung vài bước thì lại hướng về một hướng khác. Tuy chỗ Hoàng Hậu nương nương đã tra xong, tốt xấu gì lão cũng phải báo tin tức cho Hoàng Thượng mới được, vì vậy hướng này chính là đường tới Dưỡng Tâm Điện.

...

“Phấn cây anh túc.” Ngừ khí của Thiệu Tuyên Đế nặng trĩu, hân hừ lạnh một tiếng: “Trẫm đã biết, người lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Vương Thái Y khom người ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, cửa điện chậm rãi đóng lại, Thiệu Tuyên Đế đi tới trước bàn, có điều lúc này về nặng nề trong mắt đã hoàn toàn không còn, chỉ thấy một chút nghi hoặc, rõ ràng chính hắn còn chưa có “hành động”, rốt cuộc ai đã ra tay với Tĩnh Phi trước?

Hoàng Hậu? Không thể nào, nếu Hoàng Hậu thông minh tuyệt đối sẽ không ra tay trên tiệc tối, trước mặt Thiệu Tuyên Đế lướt qua gương mặt thanh tú hơi điểm phấn son của Hoàng Hậu, trong lòng không khỏi dâng lên một trận chán ghét, nữ nhân phụ hoàng chọn cho hắn trước giờ hắn đều không thích.

Ánh mắt phụ hoàng chọn nữ nhân thật sự quá kém cỏi, đầu tiên là Từ Phúc Thái Hậu, dốt đặc cán mai thì không nói làm gì còn thủ đoạn độc ác, lạnh tâm lạnh tính lại thích giả vờ giả vịt; sau đó là Hoàng Hậu của hắn, tự tưởng mình thông minh, bên ngoài ra vẻ hiền lành thật ra thủ đoạn độc ác khiến người ta giận sôi, năm đó Duyệt Tần vô cớ bệnh chết, nếu không có Hoàng Hậu chen chân vào hắn là người đầu tiên không tin!

Đám nữ nhân hậu cung này đúng là vô pháp vô thiên.

“Hoàng Thượng, bên Hoàng Hậu nương nương đã chuẩn bị bữa tối xong, đêm nay Hoàng Thượng có muốn tới Chiêu Dương Cung không ạ?” An Đức Lễ cung kính đẩy cửa đi vào Dưỡng Tâm Điện, lại thấy Hoàng Thượng nhà mình đứng cạnh cửa sổ nhìn xa xăm, An Đức Lễ truyền lời xong liền cúi đầu, Hoàng Thượng, bất kể là chỗ nào đều có khí phách không thể so sánh.

Hoàng Hậu... Lại làm gì rồi?

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế chợt lóe lên, nhàn nhạt phản phó: “Đêm nay bãi giá Chiêu Dương Cung.”

“Vâng.” An Đức Lễ lặng lẽ lui ra ngoài.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ rực rỡ, ánh nắng chan hòa, khói băng trong phòng dần dần tan ra, thỉnh thoảng có gió mát thổi tới mới khiến Thiệu Tuyên Đế cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, không thấy khô nóng đến nỗi nào. Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế trong suốt lạnh giá, bỗng như nhớ tới cái gì liền lấy một chiếc túi thơm đang thêu dở từ trong tay áo ra.

Đường may phía trên đều rất non nớt, rõ ràng xuất phát từ tay nữ tử mới học thêu.

Mùi Long Tiên Hương thân nhiên quanh mũi, ngón tay hần vuốt nhẹ chữ long phía sau túi thơm, bên môi mơ hồ nở nụ cười. So với phụ hoàng, ánh mắt chọn nữ nhân của hần tốt hơn nhiều.

Mà thôi, đã có ý muốn áp chế Hoàng Hậu thì hôm nay tạm tới Chiêu Dương Cung đã, ngày mai lại tới Tú Ngọc Cung. Chuyện hải tử tuy biết không gấp được nhưng cần hai người cùng cố gắng mới được.

...

Trong Chiêu Dương Cung, Hoàng Hậu được tin buổi tối Hoàng Thượng sẽ tới, trong lòng không khỏi hưng phấn, nàng mặc một bộ cung trang mỏng, đi đi lại lại trong phòng, quay đầu hỏi: “Kim Chi, người nói phương thuốc này thật sự có tác dụng?”

“Đương nhiên có tác dụng, chủ tử, chúng ta đã thí nghiệm ở ngoài cung, hoàn toàn dùng tốt.” Kim Chi nhíu mày, “Có điều, chỗ tệ nhất của phương thuốc này là khiến thân thể rất suy yếu, chỉ sợ không thể chịu được một chút kích thích, nếu chủ tử thật sự dùng phương thuốc này, mỗi ngày phải bồi bổ nếu không khi sinh sản rất có khả năng khó sinh.”

Nghe Kim Chi nói vậy Hoàng Hậu không hề có do dự, nàng gật đầu, “Việc này bản cung hiểu rõ, chỉ cần có thể mang thai, bản cung không sợ gì hết.”

Lần trước Tĩnh Phi sảy thai, câu nói kia của Tĩnh Phi vẫn quanh quẩn bên tai nàng.

— “Mà không giống nữ nhân khác trong cung, sợ rằng sau này vĩnh viễn không thể mang thai con của Hoàng Thượng, ngài nói đúng không, Hoàng Hậu tỷ tỷ?”

Những lời này nàng nghe rất chói tai, nhưng cẩn thận nghĩ lại, không phải Tĩnh Phi phát hiện chuyện gì rồi chứ? Lẽ nào khi đó nàng sảy thai, tin tức nàng không thể mang thai đã bại lộ?

Những tình huống không rõ này khiến nàng như đi trên miếng băng mỏng, nàng cấp bách cần một đứa con, một đứa con có thể chính danh cùng cùng cố địa vị cho nàng, nếu không để đám thân tử Cao Thú biết Hoàng Hậu của bọn họ không thể sinh dục, chuyện tiếp theo tuyệt đối không phải thông cảm mà là phê phán vô tình.

Toàn thân Hoàng Hậu co lại, nàng không chút do dự xoay người nói: “Kim Chi, phương thuốc này bản cung sẽ dùng, mau gọi bọn họ đem thuốc lại đây, lát nữa Hoàng Thượng sẽ tới.”

“Vâng, chủ tử.” Kim Chi thì lễ rồi vội vã ra ngoài, Hoàng Hậu trầm mặc ngồi xuống, cho dù bỏ qua sức khỏe nàng cũng phải sinh hạ hài tử, trước lúc đó phải giải quyết sạch sẽ tất cả uy hiếp mới được.

Đại Hoàng Tử bị thương, Tiểu Thục Phi đương nhiên dốc sức chăm sóc, không đáng lo.

Tĩnh Phi... vừa mất hài tử, nhất thời sẽ không có hành động; về phần Dung Phi, tùy tiện, đầu óc lại ngu ngốc, chỉ cần mình dùng chút tiểu kế là có thể cầm tức nàng trong cung điện, không thể ra ngoài. Người cuối cùng là Nhân Phi, bình thường không phải người nhiều chuyện, có điều nữ nhân trong cung nào có ai tay sạch sẽ, Nhân Phi không thể không đề phòng.

Tâm tư Hoàng Hậu nhanh chóng xoay vài vòng, chưa tới một khắc đã định giá gần hết thế lực trong cung, suy nghĩ tới những người có vị trí cao một lần mới an tâm.

“Chủ tử, thuốc tới rồi.” Kim Chi bung một chén thuốc đen sì tới, một mùi khó ngửi tản trong không khí, hơi giống mùi keo dán khiến người ta khó chịu.

Hoàng Hậu bịt mũi uống hết một bát thuốc, vội vã cầm miếng quả bên cạnh cho vào miệng, lúc này mới khó khăn nhịn cảm giác buồn nôn xuống, nàng vỗ ngực, ánh mắt lóe sáng, mọi chuyện đã sẵn sàng...

Chỉ thiếu gió đông.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Khi Thiệu Tuyên Đế đến Chiêu Dương Cung thì đèn đuốc đã sáng trưng, Hoàng Hậu ngồi trên mép giường, liên tục ngáp ba cái, nàng lắc lắc đầu, ra khỏi phòng trong quỹ xuống bên cạnh đế vương trẻ tuổi.

“Chuyện Tình Phi xử lý thế nào?”

“Thần thiếp đã có không ít manh mối, chỉ cần tinh tế tìm tòi sẽ tra rõ chân tướng.” Hoàng Hậu cúi đầu.

“Tuy đồ ăn không có vấn đề nhưng Tình Phi xảy ra chuyện trên tiệc tối, Hoàng Hậu khó thoát lỗi.”

“Thần Thiếp biết tội, bằng lòng nhận bất cứ xử phạt nào.” Đêm nay Hoàng Hậu kỳ quái đến bất ngờ, nếu là bình thường nhất định sẽ tranh luận với hân một trận, hôm nay lại ngoan ngoãn chịu phạt?

“Vây trăm phạt nguoi lễ phạt ba tháng, siêu độ cho đứa trẻ trong bụng Tình Phi.” Thiệu Tuyên Đế thân nhiên nói.

“Vâng.”

Hoàng Hậu trang điểm trang nhã như bình thường, màu môi hồng hồng, dưới ngọn đèn có vẻ đặc biệt e thẹn.

Thiệu Tuyên Đế mắt lạnh nhìn, trước kia cảm thấy biểu cảm của Hoàng Hậu có chút không phù hợp lại không hiểu vì sao, gần đây thường xuyên ở cùng Yến Lương Nghi mới biết... Nữ nhân e thẹn là phải xuyên qua toàn bộ cơ thể, tuyệt đối không chỉ là động tác trên khuôn mặt. Ví dụ như Yến Lương Nghi, bình thường có rất nhiều tư thái tiểu nữ nhân, khi e thẹn thậm chí có thể khiến người ta cảm thấy toàn thân rung động, ôm nàng trong lòng còn có thể cảm nhận được cơ thể ấm áp, dù dễ người ta nghĩ sâu xa, muốn biết làn da dưới lớp y phục có thể phản hồng trong suốt đến cỡ nào.

“Hoàng Thượng, đêm nay ở lại đi.” Hoàng Hậu đuổi cung nữ nội thị ra ngoài, tự tay cởi áo khoác cho Thiệu Tuyên Đế, nét mặt hồng hào tỏa sáng, “Đã lâu Hoàng Thượng không tới thăm thần thiếp, vài ngày trước thần thiếp còn mơ thấy đứa bé ba tháng tuổi kia...”

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế thoáng động, đứa bé... Có lẽ đứa bé của hân và Yến Lương Nghi...

Trước mắt hơi lay động, vì sao Yến Lương Nghi đột nhiên xuất hiện trước mắt, mặt mày kiều mị như vậy thật sự khiến hân đui mù, Thiệu Tuyên Đế đi về phía trước, cầm lấy hai tay Yến Lương Nghi, chỉ cảm thấy cảm giác trong tay hơi khác, hân lắc lắc đầu tập trung nhìn lại, vẫn là Yến Lương Nghi.

“Sao lại thế này?” Thiệu Tuyên Đế dịu dàng cười, “Hay là trăm hôm nay không đi thăm nên tự mình chạy tới tìm trăm?”

Hơi thở của Hoàng Hậu hơi gấp, trong lòng nhói đau, trong lòng Hoàng Thượng... quá thật có người, đây là lần đầu tiên nàng thấy Hoàng Thượng cười dịu dàng như thế giống như người trước mặt hân là người hân sẽ cầm tay suốt đời.

Hoàng Hậu nhìn xuống tâm tình trào dâng trong lòng, mỉm cười, “Lẽ nào Hoàng Thượng không thích? Vây thần thiếp không tới nữa.” Dứt lời, nàng xoay người muốn đi.

Thiệu Tuyên Đế không nghe ra từ “thần thiếp” kia, chỉ nghe được ý tứ trong câu, luống cuống kéo thất lưng Yến Lương Nghi, “Ngoan, sao lại bắt đầu hờn dỗi thế này? Yến Lương Nghi của trăm đúng là một con mèo hoang không hơn không kém...”

Yến Lương Nghi...

Hoàng Hậu hít sâu một hơi, mắt lộ tia lạnh, Yến Lương Nghi! Người trong lòng Hoàng Thượng... thì ra là tiện nhân Yến Lương Nghi kia!

Hoàng Hậu cười duyên một cái, đáp lại Thiệu Tuyên Đế mấy câu, hai người triền miên trên giường, về mặt Thiệu Tuyên Đế mơ màng, chỉ dựa vào cảm giác đè thất lưng nàng về phía trước, suýt chút nữa bẻ gãy eo nàng. Điểm ấy khác biệt rõ ràng, một người là xà ngang, một người mềm mại không xương, thất lưng của Hoàng Hậu sao có thể đánh đồng với thất lưng Yến Lương Nghi?

Hoàng Hậu đau đớn không ngừng hít vào, không hiểu vì sao Hoàng Thượng lại trở nên dã man như thế.

Có điều... Chỉ cần có thai, nàng kiên nhẫn một chút, nhịn chút là được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết. Xét thấy Hoàng Hậu lễ phật hai tháng, chuyển Hoàng Hậu phượng ấn cho Dung Phi cùng Nhân Phi đồng quản, cùng nắm giữ sự vụ hậu cung, khâm thủ.”

Sáng sớm ngày hôm sau, đạo thánh chỉ này nhanh chóng truyền khắp hậu cung.

Hoàng Hậu nhận được thánh chỉ chỉ thần nhiên cười: “Hoàng Thượng lấy đi phượng ấn tỏ vẻ bất mãn đấy mà, không cần để ý, chỉ cần bản cung có thể mang thai hoàng tử, đừng nói là phượng ấn, dù là...”

Ngôi vị Hoàng Đế này, thiên hạ này, đều là của hoàng nhi của nàng để như trò bàn tay.

Nếu trước hôm qua nàng còn có vài phần tình ý với Thiệu Tuyên Đế, thì sau khi Thiệu Tuyên Đế nói ra cái tên kia, vài phần tình ý trong lòng nàng cũng mai một theo. Không ngờ, thật sự không ngờ! Đường đường Hoàng Đế Cao Thú lại thích một cô gái đến từ Đại Cật, huống hồ nữ tử này chỉ là một Lương Nghi nhỏ.

Yến Lương Nghi, đối với Hoàng Hậu như nàng quả thật là trò cười lớn nhất thiên hạ.

“Chủ tử, buổi sáng nhiều sương, ngài nên trở về nghỉ ngơi đi, ước chừng lát nữa được lực sẽ phát huy.” Kim Chi đi tới phủ thêm một chiếc áo khoác mỏng cho Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu nhìn xa cười cười, Thục Phi gì đó, Tinh Phi gì đó, Yến Lương Nghi gì đó, chỉ là hoa trong phòng nàng, dù nở tươi đẹp rạng rỡ cũng do nàng muốn sống thì sống, muốn chết thì chết.

“Kim Chi, ném hết những loại hoa bản cung thích cùng những loại hoa đang được chăm sóc đi. Từ nay về sau bản cung không thích hoa hoa cỏ cỏ nữa, nhìn chướng mắt.” Hoàng Hậu vịn tay Kim Chi, thần nhiên nói.

“Vâng.”

Kim Chi cúi đầu, bỗng thấy một cây hoa đại đang nở rộ, nàng dùng chân giẫm giẫm, hoa đại vô lực phản kháng, gãy gập thân thể yếu đuối nằm trên tảng đá.

...

An Đức Lễ bám sát phía sau Hoàng Thượng nổi giận đùng đùng, không rõ vì sao. Tối hôm qua hắn còn nghe tiếng Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu hoan ái, vì sao hôm nay sắc mặt Hoàng Thượng lại đen sì sì như thế?

Lẽ nào Hoàng Hậu nương nương nói lời lờ lơi cái gì? Hoàng Thượng giận đến ngay cả phượng ấn của Hoàng Hậu cũng đoạt đi...

Phượng ấn bị đoạt, sợ rằng Hoàng Hậu phải phiền muộn một trận.

An Đức Lễ không biết, trong lòng Hoàng Đế nhà hắn phiền muộn hơn Hoàng Hậu không biết bao nhiêu lần.

Thân là một Hoàng Đế, quốc quân Cao Thú, đứng đầu thiên hạ, vậy mà bị Hoàng Hậu của mình hạ mê hương! Mỗi tháng có hai ngày hắn tất sẽ tới Chiêu Dương Cung, Hoàng Hậu cần gì lo lắng địa vị khó giữ, không ngờ Hoàng Hậu lại làm đến nước này...

Quả nhiên không có giáo dưỡng!

Thiệu Tuyên Đế ghen giận trong lòng, mặt mày tràn ngập hơi lạnh, nếu Hoàng Hậu làm vậy thì đừng trách hắn buồn nôn đến mức lòng có khúc mắc, lạnh giọng nói chuyện!

“Có chuyện khởi tấu, vô sự bãi triều.”

An Đức Lễ ngẩng đầu ưỡn ngực đứng phía dưới long ý, hô khẩu hiệu nghìn lần như một, quần thần phía dưới sắc mặt nghiêm nghị, chỉ nghe ngoài điện vang lên một tiếng thông truyền, sau đó một binh lính mặc áo giáp chạy vội vào trong điện.

Binh lính này tháo mũ sắt xuống, trong tay trình một phong thư giờ cao quá đỉnh đầu: “Hoàng Thượng, Tô tướng quân suất lĩnh ba vạn đại quân hiện đã trở lại Cao Thú, thổ địa Đại Cật đã hoàn toàn thu về Cao Thú, mời Hoàng Thượng xem qua.”

An Đức Lễ vui mừng phát trần lên vai, hai tay cung kính tiếp nhận phong thư trình lên cho Thiệu Tuyên Đế. Thiệu Tuyên Đế xé niêm phong, bỗng đứng bật dậy khỏi long ý, cao giọng nói: “Các khanh, chúng ta cùng đi nghênh đón binh sĩ có công với Cao Thú, thế nào?”

“Chúng thần tuân chỉ.”

Quần thần đồng loạt quỳ xuống.

“Cao Thú chúng ta đánh thắng trận, năm ngày sau trăm muốn tự mình dẫn quần thần đi Tây Sơn săn bắn, đón gió tẩy trần cho các dũng sĩ của chúng ta, các khanh không thể làm mất mặt triều đình Cao Thú, trở về chăm chỉ luyện tài bắn cung cho trẫm, khi đó người săn được nhiều, thưởng!”

Một chữ “thưởng” này thành công đánh thức tư duy đa dạng của quần thần.

Thật ra thưởng tiền hay thưởng bảo vật đều không quan trọng, quan trọng nhất là đoạt giải để có thể ra mặt với Hoàng Thượng cho quen mắt! Ngẫm lại... Một quan viên bụng béo nhìn có vẻ ngốc, thật ra bắn tên rất tốt. Rõ ràng thân thể không lờ như đi không nổi, lên ngựa lập tức có thể xâu ra một chuỗi dài con mồi, chọi mắt cỡ nào đây? Hoàng Thượng có thể không mừng rỡ chắc?

Khi quần thần đang nghĩ kỳ nghĩ quái, không ý thức được một vấn đề nghiêm trọng...

Vấn đề là nếu Tô tướng quân đã trở về, đầu bảng săn bắn còn có thể thuộc về người khác sao?

Hiển nhiên không thể mà!

Chỗ cửa thành Đương Dương, ba vạn kỵ binh tư thế oai hùng hiện ngang đường ngoài thành, Tô Văn Ca một thân giáp bạc, đôi mắt hổ dưới mũ sắt lạnh giá: “Toàn thể nghe lệnh, xuống ngựa!”

Ba vạn kỵ binh “xoạt” cái xoay người xuống ngựa, động tác lưu loát, thủ vệ trên tường thành nhìn mà ánh mắt tóe lửa. Không hổ là binh sĩ Tô tướng quân huấn luyện, quả nhiên rất có quân kỷ, nhìn động tác lên xuống ngựa lưu loát không gì sánh bằng kia là biết, sợ rằng phải luyện tập trên dưới nghìn lần!

Cổng thành chậm rãi mở ra, đám thủ vệ bổng quỳ xuống, mặt dán nền đất, đồng thanh hô: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Tô Văn Ca chăm chú nhìn qua, thấy chỗ cổng thành thật sự là Hoàng Thượng mặc long bào đang mỉm cười nhìn mình, hấn đi về phía trước vài bước, ôm quyền hành lễ nói: “Vi thần bái kiến Hoàng Thượng.”

“Tô tướng quân xin đứng lên, có thể báo toàn bộ chiến tích ra hay không?”

“Hoàng Thượng, thần không nhọc sức mệnh, đã thu toàn bộ Đại Cật.”

“Tốt!”

Thiệu Tuyên Đế vỗ vai Tô Văn Ca, cất cao giọng nói: “Trẫm đang cần cánh tay phải như ngươi, Chí Võ, chính là một thanh kiếm sắc bén trong tay trẫm!”

Chí Võ...

Nghe xưng hô như vậy, Tô Văn Ca hiếm khi nào phải 囧 một cái.

Có điều thanh danh tướng quân mặt lạnh trước toàn quân của hấn không phải giả, nói thật ra khi da mặt đã dày tới một loại cảnh giới thì không thể gọi là mặt được nữa, phải gọi là miếng gỗ. Vì vậy bản mặt vừa đẹp trai vừa lạnh lùng của Tô tướng quân lẽ ra nên đen đi vì xưng hô của Thiệu Tuyên Đế lại biến thành uy vũ vô cùng.

Tâm trạng Thiệu Tuyên Đế vì Tô tướng quân trở về mà dần bình tĩnh lại, trên mặt cũng thêm vài nụ cười chân chính.

Có gì có thể khiến hấn mừng hơn chuyện một đế vương đạt được lãnh thổ một quốc gia khác nữa? Tô Văn Ca trở về không chỉ đại biểu Cao Thú thắng lợi mà còn thể hiện thực lực quốc gia ngày một cường thịnh.

Nơi này không có chư hầu tranh đoạt, cũng không phải thế chân vạc tam quốc.

Trên mảnh đất này trước nay chỉ có hai quốc gia lớn là Cao Thú và Đại Cật giằng co, đã hơn trăm năm. Chỉ cần Cao Thú trừ bỏ Đại Cật, mấy tiểu quốc khác không đủ để gây sợ hãi, mấy tiểu quốc từng phụ thuộc Đại Cật... ngoại trừ thần phục bọn họ, không còn cách nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Phượng ấn từ trong tay Hoàng Hậu chuyển vài vòng, đổi chủ, do Dung Phi cùng Nhân Phi đồng quản. Nghĩ đến Tình Phi vừa sảy thai, thân thể rất khó chịu, Đại Hoàng Tử của Thục Phi lại bị bóng, hai người này đương nhiên không có thời gian quản lý hậu cung, còn Nhân Phi bình thường không bước ra cửa nửa bước càng không phải người quản chuyện được, vì vậy toàn bộ cung vụ rơi xuống đầu Dung Phi.

Thoáng chốc, danh tiếng Dung Phi nổi như cồn.

Trời còn chưa sáng hẳn, Di Cảnh Cung đã người ra kẻ vào tấp nập, sau nửa canh giờ, trong Di Cảnh Cung đã đầy người, ngày đầu tiên có được phượng ấn Dung Phi đã ra về tới mức này khiến tần phi trong cung không ngừng than thở cùng hăm dọa, nếu Hoàng Thượng biết chuyện này sợ rằng Dung Phi sẽ...

Trong chủ điện Di Cảnh Cung ngồi không ít người, đều là cung phi cấp bậc dưới Tần.

Dung Phi cười duyên từ nội thất đi ra, bộ cung sa xanh nhạt trên thân, ánh mắt long lanh ánh nước, không hổ là người sủng quan hậu cung, một nụ cười một cái nhún mày cũng như từ trong tranh mà ra.

“Bản cung biết mọi người đều có bất mãn, thật ra gọi mọi người tới sớm như vậy cũng vì thông báo một chuyện, Hoàng Thượng hạ lệnh cho Hoàng Hậu tỷ tỷ lễ phật ba tháng, bởi vậy trong khoảng thời gian này bản cung cùng Nhân Phi muội muội cùng quản phượng ấn. Thế nhưng Nhân Phi muội muội ưa thanh tịnh, không muốn quản những thứ này, nên sau này các vị muội muội có việc gì cứ trực tiếp tới Di Cảnh Cung là được.”

Lời Dung Phi nói tuy là sự thật như ngay mặt nói ra như vậy lại mang theo sự kiêu căng, không ít cung phi phải nhún mày. Thật ra Hoàng Hậu chương quản phượng ấn cũng tốt, ít nhất Hoàng Hậu xử sự phải có chút công bằng, làm Hoàng Hậu phải có loại khí độ này.

Nhưng nay phượng ấn nằm trong tay một sủng phi, bọn họ cần phải suy nghĩ cho kỹ. Điều nghĩ thầm, sau này không có chuyện gì quan trọng tốt nhất đừng tới Di Cảnh Cung, bằng không một chuyện nhỏ ước chừng có thể chọc ra cả cái sọt nĩa cũng nên.

Thấy sắc mặt mọi người phía dưới mỗi người mỗi khác, Dung Phi không nói gì nữa, chỉ cười nhạt vỗ tay.

Bốn thị vệ từ ngoài cửa cung dẫn Mộc Dung Cơ cùng Tổng Tiểu Chủ nét mặt hoảng sợ đi vào, Mộc Dung Cơ tái mặt nhìn mọi người trong Di Cảnh Cung, cuối cùng ánh mắt dừng trên mặt Dung Phi, trong mắt thoáng qua một tia hận.

Dung Phi, lại là Dung Phi!

Mộc Dung Cơ cắn môi dưới, tự giác đi tới giữa Di Cảnh Cung quỳ xuống: “Dung Phi nương nương, không biết ngài gọi tỷ thiếp đến có chuyện gì?”

Dung Phi cười khẽ một tiếng, xoay người ngồi lên ghế chủ, nâng tay vững vàng bưng tách trà lên, cong ngón út đeo bảo vệ móng bằng vàng khắc hoa lên mở nắp trà, nhấp một ngụm nhỏ: “Đây là quân tâm trà Hoàng Thượng thích nhất, bản cung tuy nhiều tài nghệ nhưng chỉ có một tay ngâm nước trà là được Hoàng Thượng yêu thích nhất.”

“Trà nghệ của nương nương đương nhiên vô cùng tốt.” Tô Đức Tần nịnh hót theo.

“Bản cung không phải khoe khoang.” Dung Phi hài lòng gật đầu, sau đó thờ dãi nói: “Bản cung ấy mà, chỉ muốn nói cho một số người đừng tưởng có chút xinh đẹp là có thể nhảy nhót làm âm ỉ trong cung. Điều Hoàng Thượng muốn không phải đa tài đa nghệ gì, mà là một phần yên lặng thôi. Theo bản cung thấy, nữ nhân dù có đẹp hơn nữa, nếu không biết thức thời, trong cung này cũng không chứa nổi!”

Lời còn chưa dứt, chén trà trong tay Dung Phi đã đặt xuống bàn, nàng lạnh lùng nói: “Mộc Dung Cơ, vài ngày trước ngươi có tặng cho Tĩnh Phi một món đồ thêu không?”

Mộc Dung Cơ nghe vậy sắc mặt vốn tái nhợt hiện ra chút bình tĩnh, lông mày không nhăn lấy một cái, nàng thân nhiên trả lời: “Mấy ngày trước tỷ thiếp quả thật có tặng Tĩnh Phi nương nương một món đồ thêu.”

Dung Phi nhìn chằm chằm thần thái của nàng, không thấy cảm giác hoảng sợ không khỏi hơi nghi hoặc, lẽ nào việc này thật sự không phải do Mộc Dung Cơ làm?

Chuyện này, đương nhiên chỉ việc Tĩnh Phi sảy thai.

Bất kể là người nào trong tứ phi đều không thể so được với Tĩnh Phi, hưởng hờ nhà mẹ đẻ của Tĩnh Phi được cho là có thể lực mạnh trong triều, những thế gia đại tộc này thường đặt lợi thế lên cung phi. Nếu Tĩnh Phi thật sự sinh ra hoàng tử, nói dễ nghe thì là hoàng tử, nói trắng ra chính là cơ hội để nhà mẹ đẻ Tĩnh Phi tiến thêm một bước vào triều đình.

Vì vậy Thiệu Tuyên Đế không muốn Tĩnh Phi sinh hài tử.

Có điều về phương diện đối ngoại vẫn phải cho Tĩnh Phi một lời giải thích, bởi vậy đương nhiên nói muốn nghiêm tra việc này.

Phượng ấn sang tay, trọng trách này cũng tới trong tay Dung Phi. Dung Phi là người thông minh, cung đấu đã mười năm, có thể từ một vị trí nhỏ nhỏ thăng đến một trong tứ phi, đủ để thấy là người có thủ đoạn nhất. Chuyện này, từ khi điều tra đến Mộc Dung Cơ, nàng đã có cảm giác nhất định là Mộc Dung Cơ ra tay!

Không có bất cứ lý do gì, chỉ là một loại trực giác. Có điều loại trực giác này hiển nhiên không có sức thuyết phục.

Dung Phi mỉm môi, phát tay gọi Đại cung nữ Phương Di tới, trong tay nàng nâng một chiếc khay gỗ tối màu, trên đó là một món đồ thêu bắt mắt. Dung Phi nắm hai tay để dưới tay áo, đôi mắt thâm trầm, nàng hất cằm: “Nhìn xem trên khay có phải thứ ngươi tặng không?”

“Không sai, món đồ thêu này chính là thứ tỷ thiếp tặng, không sai chút nào.” Mộc Dung Cơ lật món đồ thêu, màu sắc vẫn rực rỡ, chỉ nhìn thôi đã thấy cực kỳ tinh xảo.

Tổng Tiểu Chủ ở bên cúi đầu càng thấp.

“Khi đó ở Chiêu Dương Cung, Hoàng Hậu đã tra ra trên khăn tay Tĩnh Phi dùng có chứa phấn cây anh túc, thứ này có thể khiến mang thai bất ổn thậm chí sảy thai. Mà chiếc khăn gấm kia từng đặt cùng chỗ với món đồ thêu này. Vì vậy bản cung đã hạ lệnh điều tra, phát hiện món đồ thêu này có vấn đề – trong đó có một lượng phấn cây anh túc rất lớn... Mộc Dung Cơ, có thể nói cho tỷ muội chúng ta nghe xem, vì sao trong món đồ này lại có phấn cây anh túc không?” Dung Phi hừ lạnh một tiếng.

“Tỷ thiếp không biết, phấn cây anh túc trong món đồ này cũng không phải do tỷ thiếp làm” Mộc Dung Cơ nhắm mắt lại, “Nếu Dung Phi nương nương muốn chụp tội danh như thế lên đầu tỷ thiếp, tỷ thiếp chỉ có thể nói một câu, tỷ thiếp không phục!”

Còn cứng đầu?

“Không phải bản cung oan uổng người mà sự thật sờ sờ trước mắt, có nói sạo cũng không thể!”

“Dung Phi nương nương có thể để tỷ thiếp giải thích vài câu không?” Mộc Dung Cơ nheo mắt lại, ánh mắt liếc sang bóng người đang run rẩy ở bên, khóe môi mang theo ý cười.

“Sao? Người còn gì muốn nói?” Dung Phi vuốt góc áo, thờ ơ nâng chén trà lên lần thứ hai, lần này không buông xuống mà nhấp từng ngụm từng ngụm một.

“Chẳng lẽ Dung Phi nương nương cho rằng món đồ kia do tỷ thiếp thêu?”

Yến An Quân ở trong đám người, thấy Mộc Dung Cơ nói câu này xong Tống Ngọc Nhi bên cạnh nàng càng run kịch liệt, ngay cả quỳ cũng không xong.

Bên cạnh có người xì một tiếng cười ra, “Sợ rằng người muốn hại người khác không phải Mộc Dung Cơ, mà là người quỳ bên cạnh nàng thì giống hơn... Nữ nhân này nhìn lạ mặt, không biết xưng hô thế nào, toàn thân nàng run rẩy thế kia, việc này không mười thì cũng tám chín phần là nàng làm, người nói xem có đúng không, Yến Lương Nghi?”

“Đào Quý Cơ nói đương nhiên có lý.” Yến An Quân tùy tiện đáp một câu như vậy, nàng không ngờ người bên cạnh mình lại là Đào Quý Cơ, hôm nay đúng là xúi quẩy. Cô nàng Đào Quý Cơ này nói câu nào câu nấy chói tai, Yến An Quân gấp nàng một lần là không muốn gấp lần thứ hai.

“Trước khi đến gặp Tĩnh Phi nương nương, Tống Tiểu Chủ đã đưa món đồ thêu kia cho tỷ thiếp, vì vậy tỷ thiếp không hề có quan hệ gì với thứ kia.”

Mộc Dung Cơ mỉm cười, quỳ thẳng người: “Nếu nương nương không tin có thể phái người đi điều tra, xem cách thêu trên món đồ kia có giống với cách thêu Tống Tiểu Chủ hay dùng hay không.”

Dung Phi nửa tin nửa không gật đầu, quả thật phái người đi lấy tú phẩm của Tống Tiểu Chủ tới. Sự thật chứng minh, Tống Tiểu Chủ thích thêu những hoa văn rườm rà hoa lệ, thật sự cùng phong cách với món đồ thêu kia.

“Là... Là tỷ thiếp thêu, nhưng tỷ thiếp không hạ phấn anh túc gì đó, tỷ thiếp thậm chí còn chưa nghe tới thứ này, xin Dung Phi nương nương minh xét...” Sắc mặt Tống Ngọc Nhi còn trắng hơn cả cung sa tuyết trắng trên người.

Yến An Quân trầm lắng đầu, Tống Ngọc Nhi này căn bản không giống đám lấy trộm chọi đá, tuy ở bên cạnh Mộc Dung Cơ có chút kiêu ngạo nhưng đáy lòng vẫn còn một phần e sợ hoàng quyền, nàng không giống loại người có dã tâm như Mộc Dung Cơ, không phục ai, cái gì cũng dám tranh.

Chỉ sợ Tống Ngọc Nhi này bị tính kế.

“Nếu đã vậy Mộc muội muội đứng dậy trước đi.” Dung Phi trở mặt cũng nhanh, có điều trong nháy mắt vẫn thoáng một tia không cam lòng, so với Tiểu Chủ không quan trọng gì như Tống Ngọc Nhi, nàng càng muốn xử lý tiện nhân Mộc Dung Cơ! Chưa nói đến chuyện từng cướp Hoàng Thượng từ tay nàng, ngay cả phong hào cũng có một chữ giống nàng...

“Đa tạ nương nương trả lại sự trong sạch cho tỷ thiếp.” Mộc Dung Cơ từ trên mặt đất đứng lên, thân thể mảnh mai còn lão đạo, được cung nữ bên cạnh đỡ lấy, nàng đứng thẳng dậy, tuy có vẻ vững vàng nhưng còn yếu đuối dễ ngã.

“Người đâu, kéo Tống Tiểu Chủ ra ngoài chờ Hoàng Thượng xử lý!” Dung Phi lấy được phượng ấn, khí thế cũng theo đấy tăng vài phần, rất có tư thế của Hoàng Hậu nương nương trong Chiêu Dương Cung.

“Nương nương, nương nương, tỷ thiếp oan uổng...”

Tống Ngọc Nhi muốn tiếp tục quỳ xuống dập đầu, nhưng lúc này hai thị vệ khỏe mạnh đã kéo nàng đi không tốn chút sức lực nào. Mộc Dung Cơ mờ mịt quay đầu nhìn về phía bóng lưng Tống Ngọc Nhi dần đi xa, bên tai vang tiếng kêu oan khuất, môi lại nhếch lên một nụ cười nhạt, khóe mắt hơi nheo lại vì ánh mặt trời.

Không ai thích hợp với hậu cung như món thập cẩm này hơn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Hai ngày nay gần như Thiệu Tuyên Đế đều nghỉ ở chỗ Yến An Quân, nhờ hồng phúc của Hoàng Thượng, hoặc nhờ Thiệu Tuyên Đế chó ngáp phải ruồi dạy dỗ, tài thư pháp của Yến An Quân đã tăng lên nhanh chóng, đột phá 70%, đột phá 70% mới chân chính phát triển theo hướng được coi là đại sư.

Thiệu Tuyên Đế cực kỳ than tiếc về khả năng của Yến An Quân, rõ ràng là một tiểu nữ nhân ngọc, sao có thể tiến tới trong vấn đề viết chữ vậy nhỉ?

“Chuyện này chứng tỏ tỳ thiếp rất nghiêm túc đấy thôi.” Yến An Quân mặc một bộ sa mỏng ngồi trong lòng Thiệu Tuyên Đế, duỗi ngón tay hần ra đếm từng ngón, “Hoàng Thượng, ngài xem, tỳ thiếp thêu túi thơm rất tinh xảo đúng không? Cả bùa hộ mệnh tỳ thiếp thêu nữa... Tuy chữ ở trên xấu một chút nhưng lúc đó Hoàng Thượng chẳng phải rất thích...”

“Ai nói trẫm thích.”

Lời còn chưa dứt, cái tay bị nàng cầm kia bỗng bị cắn một cái, Thiệu Tuyên Đế dùng tay còn lại捏 cái mũi nhỏ của nữ nhân trong lòng, “Chỉ biết làm nũng với trẫm.”

“Tỳ thiếp chính mắt thấy Hoàng Thượng giấu cái bùa hộ mệnh trong người kia mà.” Yến An Quân bĩu môi, hôn thật mạnh lên môi hần một cái, đột nhiên nở nụ cười: “Thật ra còn một thứ quan trọng nhất nữa.”

“Ngài xem, tỳ thiếp thật sự thích Hoàng Thượng như vậy, Hoàng Thượng có cảm nhận được không?” Nàng đặt tay lên gần trái tim hần, gương mặt non mềm cũng đặt sát lên.

Trái tim Thiệu Tuyên Đế đập loạn nhịp, một cảm giác rung động toa khắp toàn thân, hần nhắm mắt lại, mặc cho giây phút này dừng lại, cho đến một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Nguyệt sự của ái phi... Khi nào mới hết?”

“...”

Làm Hoàng Đế chỉ để phá hoại bầu không khí...

Không đáng yêu tẹo nào!

Yến An Quân nghiêng mặt ngẩng đầu lên, mặc cho tóc đen chảy xuống bờ vai trắng mịn, lộ ra một phần bộ ngực tròn xoe, tư thế cực kỳ quyến rũ, nàng cười tủm tỉm nói: “Còn ba ngày nữa cơ.”

Yết hầu Thiệu Tuyên Đế giật giật, nở lên đôi môi nhỏ mềm mại, mơ hồ nói: “Nếu đã vậy, để trẫm chiếm hết những thứ khác đã, đợi ba ngày sau lại nuốt cả ái phi vào bụng.”

Hai người lại triền miên hôn sâu.

Vừa hôn xong, Thiệu Tuyên Đế bình ổn hô hấp hỗn loạn, kéo Yến Lương Nghi mềm mại không xương lên người, “Ngày mai theo trẫm đi săn, trẫm săn cho ngươi một con cáo tuyết.”

“Thịt cáo? Ăn có ngon không?” Yến An Quân nghe vậy tỉnh thần tỉnh táo liền, nàng còn chưa ăn thịt cáo bao giờ, nhất là cáo tuyết... Hình như mới chỉ thấy trên tivi.

“Ngươi chỉ biết ăn thôi...” Thiệu Tuyên Đế ôm trán, bàn tay vô thức lướt từ gáy xuống sống lưng tinh tế của cô gái, cuối cùng dừng trên cái mông cong trắng mịn: “Cáo tuyết săn để làm áo choàng, nếu muốn ăn thì thịt hươu nhiều hơn.”

“Ừm.” Yến An Quân ngoan ngoãn gật đầu, ghé vào vai hần yên lặng ngủ.

Thiệu Tuyên Đế trong lòng ám ám, thì ra đây là cảm giác chiều chuộng một người sao? Đúng là tốt đẹp đến thần kỳ. Nếu... Có thể luôn như vậy cũng không tệ...

...

Trong rừng cây trống trải, một tiếng kèn vang lên, không ít bóng người cưỡi ngựa phi ra từ mấy con đường. Vó ngựa dồn dập, từ xa nhìn lại, đội hộ vệ mặc giáp đỏ vây một vòng tròn quanh khu vực săn bắn, quân sĩ áo xanh xếp thành từng tổ thẳng hàng, chờ mệnh lệnh, chờ điều khiển.

Quốc quân Cao Thú vừa tiếp nhận Đại Cật mặt mang ý cười dẫn quân thân lên Sơn Lâm.

Đám người này tay đều dắt dây cương.

Thiệu Tuyên Đế đến bãi săn đương nhiên không thể chỉ dẫn theo một mình Yến An Quân, nếu không một Yến Lương Nghi nhỏ nhỏ như Yến An Quân khi trở về còn không bị nước miếng của mấy người vị phần cao trong cung ngộp chết?

Vì thế sau khi nghĩ trước nghĩ sau, Thiệu Tuyên Đế chọn mấy cung phi bình thường im lặng ít lời đi theo bạn gái.

Nhưng dù vậy, không ít người trong cung vẫn nghiêng răng, hận không thể trực tiếp hạ gục một người để thay chân. Còn Hoàng Hậu ở Chiêu Dương Cung lại im lặng đến kỳ cục, không một chút dị nghị đối với sự sắp xếp của Hoàng Thượng, chuyện này khiến người ta vô cùng kinh ngạc, ngay cả Từ Phúc Thái Hậu cũng phải hỏi một câu, cho đến khi thấy không có gì thú vị nữa mới thôi.

Hôm nay Yên An Quân mặc một bộ trang phục đồ rực có vẽ khí phách, may không phải cung trang nên mặc màu đỏ cũng không có vấn đề gì.

Nàng vội vàng vén màn lên, nhảy từ trên xe ngựa xuống, cung kính thi lễ với Thiệu Tuyên Đế, sau đó bị một bàn tay to cầm lấy hai tay. Yên An Quân cười ngọt ngào, đáp lại nắm càng chặt.

“Đi, trầm dân người đi sẵn.” Thiệu Tuyên Đế hăng hái nói.

Hắn vốn mới hai mươi lăm tuổi, nhiều nhất chỉ xem như thanh niên, đương nhiên thân thể cường tráng, kỹ thuật trên lưng ngựa tuyệt đối xếp hạng nhất. Yên An Quân nhìn bàn đạp chầm chầm một lúc lâu, đột nhiên bị người ôm đặt lên lưng ngựa.

Yên An Quân căng sống lưng, ngay cả động một cái cũng không dám.

Thấy Yên An Quân như vậy, Thiệu Tuyên Đế hiểu ra cười cười, sau đó thân mình bay lên cũng ngồi phía sau lưng nàng.

Cảm giác phía sau thêm một vật nặng, một lồng ngực rộng lớn cọ vào lưng nàng, thậm chí mùi Long Tiên Hương quen thuộc bao quanh toàn thân, Yên An Quân mới thở ra một hơi thật dài, thả lỏng tựa trong lòng người đàn ông.

“Sợ à?” Thiệu Tuyên Đế cười khế bên tai nàng.

“Tỳ thiếp không sợ.” Yên An Quân đỏ mặt, vừa hưng phấn, vừa sùng bái lại vừa tự hào: “Có Hoàng Thượng bên cạnh còn sợ cái gì?”

Thiệu Tuyên Đế cười sang sảng, An Đức Lễ chạy chậm đuổi theo, “Hoàng Thượng, Ngôn Thừa Tướng và mọi người còn chưa lên ngựa...”

“Bảo bọn họ tự đi sẵn đi, trầm không thèm cướp chỗ con với một đám văn nhân, trầm muốn đi sẵn thứ gì to một chút, giá!” Thiệu Tuyên Đế giọng lên, bảo mã màu nâu đỏ bị đau hí một tiếng, phi ra như gió lốc, cùng lúc đó, thị vệ ở quanh Thiệu Tuyên Đế cũng đánh ngựa chạy vội theo.

“Ai da, Hoàng Thượng... Vậy... Vậy nô tài làm sao bây giờ...” An Đức Lễ gấp đến độ giậm chân, tuy hắn không biết cưỡi ngựa nhưng hắn là cận thị bên cạnh Hoàng Thượng, sao có thể không đi theo Hoàng Thượng được!

“Người chờ ở đó đi...” Tiếng Thiệu Tuyên Đế truyền đến trong không khí.

An Đức Lễ há hốc mồm nhìn một đám lại một đám người chạy qua mình như bay, biến mất trong nháy mắt, hình như... Hắn đang bị... vứt bỏ thì phải?

Thiệu Tuyên Đế lựa chọn địa hình có vẻ bằng phẳng, bên này nhiều cây bụi, dễ che dấu động vật to lớn, Thiệu Tuyên Đế cưỡi ngựa trong chốc lát, bỗng kéo cương ngựa giờ tay lấy cung tên từ dưới chân ra, hai vệt sáng đồng thời bắn ra, “vút” một tiếng chui vào lùm cây.

Yên An Quân nằm sấp trên đầu ngựa cố gắng nhìn về phía trước cũng không nhìn thấy đã bắn trúng cái gì.

“Đừng nhìn nữa, trầm cũng không biết là cái gì.” Thiệu Tuyên Đế vỗ đầu nàng, thân nhiên nói: “Vừa rồi chỉ nghe thấy bên kia có tiếng động, nếu muốn biết là con gì phải sai người đi kiểm tra.”

Thị vệ phía sau hiển nhiên không phải lần đầu tiên làm chuyện này, một người đi vào lùm cây, nhanh chóng kéo ra một cái chân động vật, người này hô to: “Là hươu!”

“Trục lộc thiên hạ (lộc = hươu, câu này nghĩa tranh giành thiên hạ), mũi tên đầu tiên của Hoàng Thượng quả nhiên là dấu hiệu tốt.” Một con ngựa xuất hiện từ bên cạnh, chàng trai mặc đồ trắng nhảy xuống ngựa hành lễ: “Thần bái kiến Hoàng Thượng.”

“Được rồi, không cần để ý những nghi thức xã giao này, Chỉ Võ, người đã săn được con mồi nào chưa?” Thiệu Tuyên Đế khoát tay áo, ý bảo không cần hành lễ.

Chàng trai áo trắng đối diện mỉm cười, lấy con mồi từ trên lưng ngựa xuống, là một con cáo tuyết hấp hối, “Thần may mắn, vừa vào rừng liền gặp được cáo tuyết, chỉ bắn trúng phần chân, vừa vận có thể tặng cho vị nương nương này.”

Tặng cho... Vị nương nương này...

Trước mắt, phụ nữ ở đây... nghe về chỉ có một mình nàng.

Yên An Quân cảm thấy mình bị điểm danh, coi như giữ thể diện cho Thiệu Tuyên Đế, nàng nở nụ cười tiêu chuẩn, ngẩng đầu lên. Chỉ là... trong giây lát nhìn rõ người này, nụ cười này duy trì không nổi...

Công tử anh tuấn tiêu sái, nổi bật bất phàm trước mặt chính là vị Tô Tướng quân tự cao tự đại, ý đồ hăm hiếp nàng, Tô-Văn-Ca chứ ai!

Yến An Quân bắt đầu mài răng, được lắm, còn có thể nhìn thấy ngươì ở bãi săn, tục ngữ nói hay lắm có thù không báo không phải quân tử! Quân tử báo thù, muộn vài năm cũng chưa phải muộn!

Tô Văn Ca thấy Yến An Quân cũng đồng thời mở to hai mắt, hiển nhiên đã nhận ra nàng.

Tuy trải qua hệ thống cải tạo, Yến An Quân đẹp hơn không ít, nhưng hệ thống chỉ tối ưu hóa dựa trên trụ cột, cho nên trên mặt Yến An Quân còn không ít bóng dáng trước kia.

Yến An Quân trừng mắt nhìn Tô Văn Ca một cái, bỗng điềm đạm đáng yêu yếu đuối dựa vào lòng Thiệu Tuyên Đế: “Tỳ thiếp không thêm cáo tuyết của tên Tướng quân thôi kia sẵn được, tỳ thiếp muốn của Hoàng Thượng sẵn cơ.”

“Được! Trăm sẵn cho ngươì.” Gần đây Thiệu Tuyên Đế ngày càng dễ nói chuyện, Yến An Quân rất vui mừng vì sự thay đổi này, cảm giác sung sướng vì tâm huyết của mình từng chút một được thừa nhận.

Nhìn Tô Văn Ca xấu hổ thu hồi con mồi trong tay, trong lòng Yến An Quân thoải mái.

Khiến Tô Tướng quân xấu mặt thật quá ư hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

“Hoàng Thượng, tỳ thiếp muốn cái kia...” Yến An Quân ngoan ngoãn dựa vào lòng Thiệu Tuyên Đế, chỉ vào một con mồi nào đó Tô Văn Ca đang nhắm, môi nở nụ cười ngọt.

Thiệu Tuyên Đế hôn lên trán tiểu mỹ nhân, nhìn con mồi ngón tay nàng chỉ, trong mắt hiện lên một tia buồn cười: “Thế nào? Ái phi hình như không thích Đại Tướng Quân của trẫm?” Lần nào cũng thích con mồi Tô Văn Ca chọn được, chẳng phải cố ý làm Tô Văn Ca xấu hổ hay sao.

“Tỳ thiếp thích được Đại Tướng Quân của Hoàng Thượng mới là lạ.” Yến An Quân bĩu môi, lắc lắc cánh tay Thiệu Tuyên Đế nói: “Tô Tướng Quân này vênh vào cực kỳ, năm đó tỳ thiếp ở Kiều Châu suýt chút nữa đã bị hắn sàm sỡ, Hoàng Thượng nên báo thù cho tỳ thiếp.”

Con mèo nhỏ này còn ghi thù quá đi.

Có điều... Ở Kiều Châu suýt chút nữa bị sàm sỡ? Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế tối lại một chút, nữ nhân của hắn chỉ thuộc về một mình hắn, ngườì khác đừng mơ nhúng chàm.

Thiệu Tuyên Đế vuốt chóp mũi nàng, “Được, trăm báo thù cho ngươì.” Loại báo thù trong săn bắn này dùng tới cũng không ảnh hưởng toàn cục, hơn nữa vốn so con mồi ai nhiều hơn, vì thế Thiệu Tuyên Đế thật sự giữ thể diện cho Yến An Quân, cướp trắng năm, sáu con mồi từ tay Tô Văn Ca.

Một tia sáng từ bên cạnh bắn thẳng vào thịt con mồi, máu trào ra trong nháy mắt.

Bàn tay đặt lên cung tên của Tô Văn Ca hơi cứng lại, hắn biết Thiệu Tuyên Đế không phải ngày một ngày hai, để vương lạnh tâm lạnh tình này đòi nào tự mình dẫn một nữ nhân cười ngửa sẵn thủ, nếu không phải thật lòng thích, chỉ sợ sẽ không làm vậy.

Trên mặt Tô Văn Ca nhất thời hiện ra biểu cảm cổ quái, hắn quay đầu nhìn Yến An Quân mềm nhũn dựa vào lòng Thiệu Tuyên Đế một cái, đáy lòng toát lên cảm xúc khác thường.

Nữ nhân này, thật là đã lâu không gặp.

Có điều không ngờ gặp lại ở tình huống này, cho nên... Đây là đang báo thù?

Tô Văn Ca chấp tay cười nói: “Nhìn có vẻ tài bắn cung của Hoàng Thượng lại đột phá.” Nếu nói về kiếm thuật Tô Văn Ca có thể coi là nhất tuyệt, có điều trước mặt Thiệu Tuyên Đế hắn càng giới giả ngốc, mỗi lần săn bắn thế này nếu có thể nương liên nương, một tướng quân khả năng lĩnh binh mạnh mẽ lại tài bắn cung trác tuyệt, sợ rằng để vương nào cũng không an tâm nổi.

Thiệu Tuyên Đế đương nhiên cũng biết Tô Văn Ca giả ngốc, có điều hiểu mà không nói thôi, nói ra cũng vô nghĩa, quan hệ quân quân thân thân như vậy không gì tốt hơn.

Thiệu Tuyên Đế cười nhẹ, sung sướng nhận lời khen ngợi của Tô Văn Ca. Trải qua Yến An Quân cố ý châm ngòi, hai người cười ngửa nhiều lần tranh đoạt con mồi, ngược lại đùa rất vui vẻ, trong đó con mồi Thiệu Tuyên Đế cướp được đương nhiên càng nhiều.

...

Tên trong ống ngày càng ít, vài thị vệ đưa ống tên mới cho Thiệu Tuyên Đế, hắn đưa một tay nhận lấy, vòng trước người Yến An Quân, một tay kéo cung, một tay lấp mũi tên, lập tức xuyên qua vài cây dây mây bắn thẳng về phía một đôi mắt màu bạc nấp trong bóng tối, con vật kia bị đau kêu lên một tiếng, không chết ngay mà chạy trốn rất nhanh, thân thể màu trắng nhoáng lên.

“Là một con cáo tuyết.” Tô Văn Ca thu hồi tên trong tay, quát ngựa đuổi theo.

Bên môi Thiệu Tuyên Đế gọi lên một nụ cười.

Cáo tuyết à? Cuối cùng cũng tìm được rồi, xem ra áo choàng của tiểu nữ nhân trong lòng hôm nay có tung tích. Thiệu Tuyên Đế một lòng nghĩ đến con cáo tuyết, cũng thúc ngựa đuổi theo, tùy tùng theo sát phía sau, cười ngựa không rời nửa bước.

Màu sắc cây cối trong rừng ngày một thâm, xung quanh cũng ngày một rậm rạp, mấy người cưỡi ngựa kinh nghiệm phong phú, chậm rãi chậm tốc độ lại. Thiệu Tuyên Đế nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ có thể nghe được tiếng con cáo tuyết chạy trốn, có điều tốc độ ngày một chậm, rõ ràng mất máu quá nhiều, sắp ngất đi rồi.

Yến An Quân không hứng thú gì lắm với chuyện su rủa con mồi, nàng ngáp khẽ một cái, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng “tinh”, sau đó là âm thanh quen thuộc đã lâu không nghe thấy.

Yến An Quân nhúc nhủ, kỳ quái hỏi trong đầu: “Hệ thống quân, nguoi muốn... nói cái gì?”

[Ủm, ừng ực, chờ uống miếng nước cái đã...]

Khỏe miệng Yến An Quân giật giật, thứ được lập trình như hệ thống... cũng có thể uống nước sao? Ai nói cho nàng với, thế giới chỗ nàng thật sự không bị người ngoài hành tinh xâm chiếm đấy chứ?

[Hệ thống quân ngậy thơ là ta đi uống nước chính là đi nạp điện, đồ ngốc không thuần khiết! Được rồi, giờ chúng ta trở về đề tài chính...] Tiếng nói của hệ thống quân vừa dứt, tiếng gõ bàn phím cách cách lại vang lên, sau đó —

[Tinh! Thông báo, thông báo. Xin người chơi chú ý, “Thẻ Biết Trước” của bạn sắp đến hạn sử dụng, đếm ngược đến thời gian sử dụng: Một phút... Năm mươi chín giây, năm mươi tám giây, năm mươi bảy giây...]

Bảng điều khiển đột nhiên hiện ra trước mặt, một cái thẻ trong suốt rơi vào tay Yến An Quân.

Trong lòng Yến An Quân căng thẳng một trận, hiện giờ nàng chưa cần đến cái “Thẻ Biết Trước” này mà... Mấu chốt là phải nói rõ cho nàng thứ này rốt cuộc có tác dụng gì chứ?

Biết trước... Phải biết trước cái gì cơ?

[... Bốn mươi ba giây... Bốn mươi hai giây...]

“Ái phi nghĩ gì vậy?” Thiệu Tuyên Đế nhìn tiểu nữ nhân mở mắt thất thần ở phía trước, liền hôn một cái lên cổ nàng, da thịt mềm mại trơn bóng, dù dùng băng cơ ngọc cốt để hình dung cũng chưa đủ. Thiệu Tuyên Đế ngửi một hơi mùi thơm từ tiểu nữ nhân trong lòng, chỉ cảm thấy ngửi bao nhiêu cũng không đủ.

Yến An Quân lắc lắc đầu, bàn tay cầm Thẻ Biết Trước hơi dùng sức, một luồng sáng từ tấm thẻ đột nhiên bắn lên người Thiệu Tuyên Đế, sau đó giữa luồng sáng lại hiện lên hình ảnh giống núi rừng lúc này, không, phải là giống nhau như đúc! Có điều trong nháy mắt bức tranh này bỗng xảy ra biến đổi lớn —

“Vù!”

Một mũi tên màu bạc bằng sắt bắn tới dưới ánh mặt trời chói mắt, bắn trúng thị vệ ở xa nhất trong khi mọi người còn đang không hiểu chuyện gì, “phập” một tiếng cắm vào ngực, một phát chết ngay!

Ngựa đồng loạt hí lên, móng trước giờ cao hoảng loạn.

Vài thị vệ giữ chặt cương ngựa khổng lồ, sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu: “Hoàng Thượng cẩn thận, có thích khách! Bảo vệ Hoàng Thượng!” Thống lĩnh thị vệ vội vàng thúc ngựa chạy như điên tới bên cạnh Thiệu Tuyên Đế: “Tặc từ phương nào dám ám sát Hoàng Thượng!”

Tô Văn Ca cưỡi ngựa chạy xa quay phắt đầu lại, nhìn về phía bụi cây rậm rạp nơi mũi tên phóng ra, trong nháy mắt tia sáng lạnh lóe lên. Hắn rút ra từ trong lòng một ống tre ném lên trời, “đùng” một tiếng, pháo hoa ngũ sắc nở rộ trên không trung, “Người đâu, bảo vệ Hoàng Thượng!”

Tô Văn Ca nhanh chóng rút ba mũi tên từ ống tên phía sau, bắn về phía bụi cây phía xa nhanh như tia chớp, trong giây lát ba cột máu bắn ra.

Bên môi hắn gọi lên nụ cười lạnh, đám ô hợp, loạn thần tặc tử, quả nhiên không biết sống chết!

“Giết cầu Hoàng Đế! Lên!” Có lẽ vì ba mũi tên nhanh chuẩn ác của Tô Văn Ca phá tan kế hoạch đánh lén của đối phương, đám người áo đen mai phục không chịu nổi, trực tiếp mỗi người một kiếm từ trong rừng bay ra, cùng lúc đó, một cái lưới lớn màu đen bỗng từ trên trời phủ xuống.

“Đừng sợ, trầm ở đây.”

Thất lung Yên An Quân bị người ta ôm lên, xoay người xuống ngựa, nằng há hốc miệng, cảm giác kinh ngạc trong lòng mạnh mẽ hơn bất cứ ai, trường hợp hiện tại... chính là chuyện đã xuất hiện trên bảng thông báo...

Bảng thông báo dần phóng đại, phía trên có một thị vệ còn ngồi trên lưng ngựa bị một kiếm đâm xuyên qua bụng.

“Cẩn thận!” Bên cạnh có người hô to một tiếng, Yên An Quân quay đầu nhìn lại, thấy ngay tại vị trí tương tự trên bảng thông báo, một thị vệ ngồi trên lưng ngựa nháy mắt bị người áo đen đâm thủng bụng, mà thị vệ hô to bên cạnh hắn ngay sau đó cũng bị một kẻ khác chém đứt cổ.

Mùi máu tanh tràn ngập trong không khí, nơi này đã không còn hơi thở tươi mát của núi rừng.

Yên An Quân đề cảm giác không khỏe trong lòng xuống, lúc này tinh thần nàng tập trung chưa từng có, ngay cả tiếng gió cũng rất rõ ràng. Mấy chuôi kiếm bất ngờ xẹt qua bên cạnh nàng, Thiệu Tuyên Đế bảo vệ nàng phía sau, trong tay xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm màu đen từ lúc nào, đen bóng.

“Keng.”

Tiếng hai kiếm chạm nhau khiến người ta ghê răng vang lên bên tai, Yên An Quân nắm chặt áo Thiệu Tuyên Đế, bị âm thanh này kích thích nheo mắt lại, toàn thân ngậy ra một giây.

Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh một tiếng, hần tập võ từ nhỏ không phải Hoàng Đế trời gà không chặt.

Người đến ám sát hiển nhiên không biết hần biết võ nghệ, gã áo đen giao thủ ngắn ngủi với Thiệu Tuyên Đế trong mắt có vẻ kinh ngạc, sau đó vận khinh công nhanh chóng lùi về sau.

Thiệu Tuyên Đế đá một cục đá bên cạnh đập vào chân bên phải của y, trên quần của gã áo đen này xuất hiện một điểm trắng, quỳ rạp xuống đất, Thiệu Tuyên Đế kéo tay Yên An Quân đi qua, đặt nhuyễn kiếm lên cổ hắn: “Nói, các người là ai, ai phái tới?”

“Cầu Hoàng Đế!” Gã áo đen này cứng xương, nghiêng đầu về một bên, kiên nhẫn của Thiệu Tuyên Đế hiển nhiên có giới hạn, trực tiếp trút một kiếm, người trước mặt chậm rãi ngã xuống, thậm chí cả mặt mũi bị dưới tấm vải đen cũng chưa lộ.

Thiệu Tuyên Đế nắm bàn tay nhỏ bé của Yên An Quân, Yên An Quân cố gắng mở to mắt, “Hoàng Thượng không cần lo lắng, tỳ thiếp không sợ.” Yên An Quân vừa xuyên qua đã tới chiến trường tỏ vẻ thể xác và tinh thần bản thân coi như khỏe mạnh, thân là “người từng trải” trên chiến trường, nàng sợ cái gì? Cùng lắm chỉ cảm thấy hơi chói mắt thôi, ừ, nhất định là thế.

Thiệu Tuyên Đế nhìn ra nàng ra vẻ bình tĩnh, trong lòng thêm một chút lo lắng. Hắn là Hoàng Thượng, bình thường người vì hần chán sống chết đều là nam nhân, trường hợp sống vai với nữ nhân thế này chưa bao giờ có. Đáng về sợ muốn chết còn tỏ vẻ bình tĩnh này, so với nữ nhân khóc trời khóc đất càng chộc người thương hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

“Thật sự rất... Cảm ơn người!”

Yên An Quân cố gắng nghẹn ra một câu cảm ơn từ trong cổ họng, thật ra là hận không thể dùng một chương đánh bay hệ thống quân! Hệ thống quân, có ai cười trên nỗi đau của người khác rõ ràng như người không?!

Thẻ Biết Trước trong tay Yên An Quân dần mờ đi, nhưng hình ảnh trên bảng thông báo trước mặt còn đang tiếp tục.

Cũng may số lượng đám người áo đen không nhiều, tuy người nào người nấy là cao thủ nhưng hộ vệ bên cạnh Hoàng Thượng cũng không phải để trang trí, kẻ tám lạng người nửa cân, nay không ai làm gì được ai.

...

Tô Văn Ca chém giết vài gã áo đen rồi chậm rãi đến gần Thiệu Tuyên Đế.

“Hoàng Thượng, nhìn có vẻ đám người này là người bản địa Cao Thú, vừa rồi thần chém lên ngực một gã phát hiện trên đó xăm hình đầu sói xám.” Tô Văn Ca chấp tay nói.

“Bọn chúng là người của Tham Lang cổ quốc.” Thiệu Tuyên Đế nghe Tô Văn Ca nói vậy liền hiểu ra.

Tham Lang cổ quốc là quốc gia thống trị mảnh đất này trăm năm trước, mà nay, Cao Thủ chiếm lĩnh khối thổ địa này, người của Tham Lang cổ quốc cũng gần như diệt vong, không ngờ... tới bây giờ còn có dư nghiệt của Tham Lang tồn tại!

Thiệu Tuyên Đế cười lạnh một tiếng, bên giường có gì để người khác ngủ ngáy, những kẻ này một người cũng không thể giữ lại! Nếu thiên hạ này đã là của Cao Thủ hấn, thì để Cao Thủ tiếp tục trường tồn đi, về phần Tham Lang cổ quốc gì đấy, không phải sớm đã thành quá khứ đầy sao.

“Lấy đầu cầu Hoàng Đế!” Gã áo đen mắt bắn hung quang, không sợ chết, vòng vây ngày một nhỏ. Chính lúc này, một đội hộ vệ giáp đỏ đột nhiên xông ra từ trong núi, giấy lát đã tụ tập xung quanh.

“Viện binh đến! Vực tinh thần lên! Bảo vệ Hoàng Thượng!” Đám thị vệ hoan hô một trận, kiếm trong tay vung ngày một nhanh, hòa với tiếng hô hào bên ngoài, gần như hình thành trong ngoài công kích.

Thủ lĩnh đám áo đen nhìn màu đỏ như lửa giống như phủ kín cả vùng núi, đồng tử co lại, thân mình lùi lại phía sau mấy bước, huyết sáo một tiếng làm khẩu lệnh, xoay người muốn bỏ chạy.

“Còn muốn chạy?!” Tô Văn Ca cử động, rút kiếm đuổi theo, hấn nhón mũi chân một cái đã lên cây, giao chiến với gã áo đen một trận, đám ám sát còn lại chạy trốn khắp nơi.

“Chúng thần đến chậm, xin Hoàng Thượng thứ tội.” Thủ lĩnh hồng y vệ đội thi lễ.

“Không sao, không muộn.” Thiệu Tuyên Đế nâng tay, lạnh lùng nói: “Bắt đám tặc tử này về quy án, một kẻ cũng không tha.”

“Vâng.”

Yến An Quân tuy từ đầu đến cuối được Thiệu Tuyên Đế bảo vệ phía sau, nhưng có mấy lần kiếm lướt qua sát người, trong lòng căng thẳng không thôi. Lúc này thấy người bên ta đông như kiến mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực.

[Tĩnh! Chú ý!]

Âm thanh cảnh báo của hệ thống quân lại vang lên.

Yến An Quân nghi hoặc nhìn về phía bảng thông báo, thân mình nháy mắt cứng nhắc. Trên bảng thông báo đột nhiên xuất hiện một mũi tên màu vàng hùng hực phóng qua hồng y thị vệ chui thẳng vào ngực Thiệu Tuyên Đế, máu tươi đột ngột vậy khắp màn hình, mà chính lúc này, bảng thông báo đột nhiên biến mất!

Thế Biết Trước... Biết trước... Đây là cảnh sắp xảy ra...

Không được! Thiệu Tuyên Đế không thể chết được!

Gần như ngay trong một giây suy nghĩ phản ứng lại, thân mình Yến An Quân liền nhào mạnh lên ngực Thiệu Tuyên Đế, nằng mặc kệ nguyên lý đối chiếu xem mũi tên đến từ bên trái hay bên phải, chỉ cần biết mục tiêu cuối cùng của nó là ở ngực Thiệu Tuyên Đế, thì cứ chắn chỗ này là được...

Không đúng... Vì sao nằng lại dùng thân mình tới chắn! Chuyện này không khoa học! — Đây là suy nghĩ cuối cùng của Yến An Quân trước khi hôn mê, nằng thật sự nên sửa lại, nếu nằng dùng sức lớn hơn một chút, đẩy ngã Thiệu Tuyên Đế, nằng sẽ không trúng tên!

Thiệu Tuyên Đế bị Yến An Quân xông tới hơi lão đảo, hấn lạng lẹ trợn mắt, tưởng mèo con lại nghịch ngợm, cho tới khi ngay sau đó cảm thấy lòng bàn tay chột lạnh, chất lỏng dính dính đầy tay.

Thiếu nữ hấn ôm trong lòng... sau lưng đã ẩm ướt.

Một mùi máu tươi trong veo tăn ra, Thiệu Tuyên Đế nâng thân mình đang trượt xuống trong lòng, nháy mắt không có phản ứng gì.

“Người nói cho trăm, Yến Lương Nghi... Nằng... làm sao vậy?” Thiệu Tuyên Đế giật giật môi, cổ họng khàn khàn, trong mắt toát ra vẻ không thể tin.

Quân sĩ hồng y ở bên trợn tròn mắt nhìn bên này, đột nhiên đỏ vành mắt, cung phi không tiếc tính mạng chắn tên cho Hoàng Thượng, chỉ sợ đã yêu thâm Hoàng Thượng rồi... Môi hấn run run nói: “Vị nương nương này... trúng... trúng tên.”

Một câu sau hấn chưa nói, cũng không muốn nói.

Bằng kinh nghiệm của hấn xem ra, mũi tên nhanh thế này, chỉ sợ...

“Ra roi thúc ngựa cho trăm! Bắt Vương Thái Y tới đây!”

Nghe được một tiếng gầm lên của Thiệu Tuyên Đế, quân sĩ hồng y này vội vàng xoay người lên ngựa, chạy về xa xa.

Thiệu Tuyên Đế ngồi xuống ôm tiểu mỹ nhân vào trong lòng. Sắc mặt nằng trắng bệch không một chút máu, mũi tên màu vàng phía sau cũng đã bị máu nhuộm đỏ tươi, Thiệu Tuyên Đế khẽ hôn gương mặt vẫn mềm mại của nằng: “Yến Lương Nghi, trăm lệnh cho nằng tỉnh lại, chỉ cần nằng tỉnh lại, trăm sẽ

cho nàng...” Nói tới đây, hần đột nhiên nghẹn lời.

Về mặt hần hoảng hốt, bỗng phát hiện —

Từ đầu đến cuối, Yến Lương Nghi chưa từng cầu xin gì từ hần.

Thiệu Tuyên Đế cẩn thận ôm Yến Lương Nghi vào lòng, rút thanh nhuyễn kiếm đen kịt tùy thân nhanh chóng chặt đứt mũi tên màu vàng. Lúc này, chuỗi bảo kiếm chém vàng đoạn ngọc này của hần... chỉ sợ chỉ có tác dụng như vậy mới khiến hần an lòng.

“Hoàng Thượng, đã bắt toàn bộ tặc tử.”

Tô Văn Ca hai tay xách một gã áo đen tới, gã này trán đỏ mồ hôi hột, rõ ràng bị ngược đãi nào đó, lại không hề rên một tiếng, “Đây là kẻ bắn lén.” Hần hơi dừng một chút, nhìn thoáng qua nữ nhân sắc mặt tái nhợt trong lòng Thiệu Tuyên Đế, lực tay không khỏi lớn hơn vài phần, gã áo đen thét lớn một tiếng, bị đè quỳ “phịch” xuống đất.

Ánh mắt lạnh thấu xương của Thiệu Tuyên Đế bắn về phía người này, ôm Yến An Quân trước ngực, đứng lên, “Trông coi bọn chúng cho cẩn thận, đừng để chúng mang đến cho nữ nhân của ta phiền, vạ lây, đáp trả!”

Nữ nhân của ta... Nét mặt Tô Văn Ca hơi biến đổi.

“Vâng.” Tô Văn Ca nhận lấy một sợi dây từ thị vệ bên cạnh, buộc chặt cổ tay của gã áo đen, lại tháo khớp cẳng hần xuống trong nháy mắt, từ trong lấy ra một túi độc.

Yến Lương Nghi trừng lên, không chịu nổi cưỡi ngựa xóc nảy, Thiệu Tuyên Đế ôm nàng bước nhanh trên đường về, con ngựa màu đỏ rậm rạp cũng bối rối đi theo phía sau.

...

Vương Thái Y cẩn thận xem mạch cho người trong xe ngựa, vuốt râu trầm ngâm, biểu cảm trên mặt có chút trầm trọng, khiến người ta nhìn mà trong lòng cũng căng thẳng theo.

“Thương thế của Yến Lương Nghi, thế nào?”

Thiệu Tuyên Đế nhấn mày thật chặt, trong lòng ngày càng bất an, dẫn đầu phá vỡ không khí im lặng.

Vương Thái Y thu tay về, sắc mặt khó coi, hành lễ rồi nói: “Hoàng Thượng, lão thần vô năng, Yến Lương Nghi trúng tên tuy từ sau lưng đâm vào nhưng lại thương tới tâm mạch, lão thần chỉ sợ hết đường xoay chuyển.”

Hết-đường-xoay-chuyển!

Bốn chữ này như bàn ủi đặt trong lòng Thiệu Tuyên Đế, khiến hần rất lâu không thể hô hấp, hần nắm chặt tay Yến An Quân, lần đầu tiên trong lòng dâng lên loại cảm giác bất lực cùng sợ hãi. Một nữ nhân xuất sắc như vậy, sao có thể cứ thế không còn?! Hần không tin!

Thiệu Tuyên Đế siết chặt nắm tay, nhắm mắt nói: “Khởi giả, hồi cung. Trẫm không tin, nàng sẽ không có chuyện gì. Trẫm-không-tin!” Hần nhấn mạnh từng chữ.

Vương Thái Y thăm thò dài một hơi, dù là hồi cung cũng không ai có thể cứu Yến Lương Nghi trở về, loại thương thế đã thương tâm mạch này căn bản khó có thể trị liệu.

An Đức Lễ khom người thả mình xe ngựa xuống, khi đi ra mới phát hiện lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Hôm nay Hoàng Thượng hoàn toàn bạo phát rồi, châm cái liền cháy, lần này Yến Lương Nghi gặp chuyện không may, nếu vết thương khỏi hần thì không sao, nếu vết thương không khỏi được, chỉ sợ với tính tình của Hoàng Thượng... An Đức Lễ toàn thân run lên, không nghĩ nhiều nữa, vội vàng đi vài bước tới phía trước dặn dò công việc.

Cửa kính xe ngựa mở rộng, ánh sáng chiếu vào, dừng trên gương mặt tái nhợt của Yến An Quân, một bàn tay to lớn chậm rãi mon men từ trán đến chóp mũi nàng, cánh môi, rồi sau đó ấn một nụ hôn lên dung nhan xinh đẹp tiêu tụy này.

“Trẫm sẽ không để nàng có chuyện gì hết.”

._*._

Hoàng Đế hồi cung trước, chúng thần ở khu vực săn bắn đều không hiểu ra sao, có người thậm chí còn cảm con mồi máu chảy đầm đìa tới tranh công, vì sao đột nhiên lại không thấy Hoàng Thượng?

An Đức Lễ chấp hai tay phía trước, đặt lên chuỗi phát trần, thần nhiên nói: “Chuyện này nô tài không biết, Hoàng Thượng tự có suy nghĩ của Hoàng Thượng, các vị đại thần nếu không có chuyện gì nô tài xin phép hồi cung phục mệnh, bên cạnh Hoàng Thượng còn cần nô tài chăm sóc kìa.” Ý tại ngôn ngoại là bên Hoàng Thượng còn có việc, bản công công không có nhiều thời gian nghe các người dong dãi.

Vài vị đại thần nhìn nhau, An Đức Lễ nhìn bọn họ một cái rồi xoay người muốn đi.

“An công công đừng bước...”

Nghe như là giọng nói của Hứa Uyển Nghi... An Đức Lễ bắt đầu đi quay lại nói: “Uyển Nghi nương nương gọi nô tài có chuyện gì?”

“Hoàng Thượng hồi cung trước, tỳ muội chúng ta nên làm sao bây giờ?” Hứa Uyển Nghi mím môi cũng bắt đầu đi, thủ tục hồi cung phức tạp, vốn tưởng đi theo Hoàng Thượng hồi cung sẽ không sao, nhưng hiện giờ Hoàng Thượng đi trước rồi, tỳ muội các nàng chẳng phải bị bỏ ngoài cung?

An Đức Lễ thở dài một tiếng, xem dáng vẻ căng thẳng vội vàng của Hoàng Thượng chỉ sợ đã quên còn mấy cung phi ở đây, nay trong lòng Hoàng Thượng hẳn chỉ nghĩ đến một mình Yến Lương Nghi... Hắn nghĩ nghĩ rồi nói: “Hoàng Thượng hồi cung nhất định rất bận rộn, sợ là không có thời gian để ý đến mấy vị các vị nương nương cùng nô tài hồi cung đi.”

“Đa tạ An công công” Hứa Uyển Nghi giờ mới khẽ cười một tiếng, vội vàng dặn dò vài vị cung phi khác.

An Đức Lễ xoay mặt nhìn về phía hoàng cung xa xa, trong lòng thở dài một tiếng, hy vọng ông trời phù hộ, đừng thực sự ứng cái miệng quạ đen của Vương Thái Y... Hết đường xoay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Cây cỏ xanh tốt, hoa tươi nở rộ, thiếu hoa tươi tô điểm, trong Chiêu Dương Cung chỉ còn một màu xanh ngắt, cũng may Hoàng Hậu yêu thích loại màu sắc này nên Chiêu Dương Cung muôn hồng nghìn tía nay trở thành thế này.

Kim Chi cúi đầu, cài một cái trâm phượng cho Hoàng Hậu, người phụ nữ trong gương chải phượng kế, ước chừng hơn hai mươi tuổi, môi hồng hơi nhếch lên.

“Hoàng Thượng đã trở về?” Hoàng Hậu nhìn chính mình trong gương, tay phải khẽ vuốt má, cẩn thận soi cả hai bên, chỉnh lại vị trí cây trâm một chút, nét mặt đoan trang.

“Vâng, nghe nói Hoàng Thượng đi chưa tới hai ngày đã trở về...” Kim Chi muốn nói lại thôi.

Hoàng hậu buông lược trong tay xuống, “Sao vậy? Hoàng Thượng gặp chuyện gì à?”

“Nghe nói... khi trở về, trong lòng Hoàng Thượng còn ôm một cô nương...” Kim Chi dừng một chút rồi nói tiếp: “Tiểu Châu Tử trong cung nói, cô nương kia nhìn giống như Yến Lương Nghi.”

Hoàng Hậu khẽ hừ một tiếng, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh, ngày ấy... người Hoàng Thượng nhớ mãi không quên chính là Yến Lương Nghi này... Chẳng trách, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này, nàng đã cảm thấy không vừa mắt. Hừ, Hoàng Thượng cùng Yến Lương Nghi cũng ân ái quá nhỉ, có điều không biết... Yến Lương Nghi được Hoàng Thượng sủng ái còn có thể sống trong cung bao lâu.

Kim Chi dường như nhìn ra sự bất mãn của Hoàng Hậu, nàng nói tiếp: “Có điều nô tỳ hỏi thăm được hình như Yến Lương Nghi bị thương ở bãi săn, nay đang nguy hiểm tính mạng, ngay cả Vương Thái Y cũng nói không còn đường cứu chữa.”

“Không cứu được? Vậy Hoàng Thượng chẳng phải đau lòng chết? Nói không chừng trong cung lại ít đi một muội muội, trong lòng bản cung cũng vô cùng khó chịu, có điều ba tháng này bản cung không thể ra khỏi Chiêu Dương Cung, chỉ sợ không cách nào đi thăm một người sắp chết, Kim Chi, người nói xem có đúng không?”

Hoàng Hậu che miệng cười, còn nói là đối thủ không lớn không nhỏ, không ngờ Yến Lương Nghi này đúng là đoan mệnh. Phúc phận ngắn thế kia... dù được Hoàng Thượng thật lòng yêu thương thì sao? Cuối cùng chẳng phải vẫn không có mạng để nhận?

Trong cung này, sống lâu mới được xem là người thắng.

Giống như cây cỏ xanh trong cung này, quanh năm tươi tốt không úa, dù không có tư chất để kiêu ngạo nhưng bốn mùa trường tồn, mà những đóa hoa kiêu diễm chỉ có thể nở rộ thoáng trong một mùa nào đó —

Cuối cùng đều hóa thành bùn đất.

“Gọi Tôn Thái Y tới, lúc trước bản cung cứu cả nhà hắn, không phải hắn luôn muốn báo đáp bản cung à? Hiện giờ, cơ hội đến rồi.”

Hoàng Hậu phả một hơi lên gương đồng, gương đồng lập tức mờ mờ, chiếu ra một cái bóng yếu đuối, không rõ đường nét.

...

Hồi cung đã hai canh giờ, Vương Thái Y cười khổ nhìn đồng nghiệp xung quanh, trong lòng không ngừng thở dài, Hoàng Thượng lần này thật sự quan tâm, xem ra lúc trước vị Yến Lương Nghi này cực kỳ được sủng ái, có điều... Vết thương động tới tâm mạch, căn bản không cách nào trị hết, Hoàng Thượng thể này là làm khó rồi...

Mà thôi, nếu đã là Thái Y thì đành chịu đi, may mà Hoàng Thượng lý trí, không nói nếu không chữa khỏi cho Yến Lương Nghi sẽ chém đầu bọn họ, giận chó đánh mèo thường là chuyện đáng sợ nhất, thiên tử nổi giận, trăm vạn thi thể, đây không phải chuyện đùa.

“Vương Thái Y nói xem... chúng ta nên làm gì bây giờ.” Lý Thái Y lặng lẽ dịch đến gần Vương Thái Y, trên mặt đầy khó xử: “Mạch của Yến Lương Nghi đã yếu như vậy, rõ ràng không cứu được nữa, Hoàng Thượng... muốn chúng ta phải cứu làm sao?” Cách cứu chữa quả thật cũng có – châm cứu âm huyết, thể nhưng phương pháp này có thể cứu sống hay không lại là chuyện khác.

Tuy là vậy nhưng không ai muốn thí nghiệm loại phương pháp này trên người Yến Lương Nghi, không thấy vẻ mặt căng thẳng của Hoàng Thượng à? Nếu cứu sống thì không sao, nhờ may cứu không sống, trong lòng Hoàng Thượng ghen một hơi, khẳng định muốn trút lên đầu người châm cứu, chúng Thái Y trong lòng hoảng sợ.

Lúc này, trắc diện Tú Ngọc Cung tụ tập một đám Thái Y, mặt ủ mày chau, một người trong đó đi qua đi lại vài vòng, cuối cùng nắm chặt tay, vị Thái Y trẻ tuổi này bỗng trầm giọng nói: “Nếu trong chúng ta nhất định phải có một người vào thử nghiệm, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là ta đi đi.”

Vương Thái Y không nhìn được lên tiếng khuyên bảo: “Người vừa mới vào Thái Y Viện, kinh nghiệm còn thiếu, nếu lần này xảy ra chuyện, tuyệt đối không phải đơn giản đánh mất mũi quan, người đã nghĩ kỹ chưa?”

“Vương Thái Y, hạ quan nghĩ kỹ rồi, nếu đã có phương pháp như vậy mà không thử, chính là tội khi quân, Tôn mỗ dù không phải quan lớn nhưng hiểu được đạo lý nên chia sẻ nỗi lo của Hoàng Thượng.” Vị Thái Y trẻ tuổi này chất tay, dứt khoát đi vào phòng trong.

Đám Thái Y nhìn bóng lưng hần biến mất đều kinh ngạc không khép được miệng, Vương Thái Y thở dài: “Luôn nghĩ Tôn Thái Y này khúm núm không chịu được trọng trách, nay xem ra lúc trước ta nhìn nhầm.”

Tôn Trường Trạch đến gần nội thất, lòng bàn tay hần mướt mồ hôi, lúc này dù sóng lòng mãnh liệt thế nào cũng không dám biểu hiện ra mặt một phần. Nhớ tới nhắc nhở của Hoàng Hậu, bước chân hần nặng nề, liếm đôi môi khô cong, hần run run vén màn nội thất, cảnh tượng bên trong lập tức hiện ra rõ mồn một —

Hoàng Thượng đối với Yến Lương Nghi quả thật khác biệt, vẻ mặt này quá nghiêm túc, nghiêm túc đến mức hần có điểm hoảng hốt.

Hần nhớ lại ánh mắt ác độc của Hoàng Hậu nương nương khi sai bảo hần làm việc, lúc này nhìn sắc mặt lạnh lạnh của Hoàng Thượng, nhất thời rùng mình, cúi đầu chấp tay nói: “Hoàng Thượng, chỉ có một biện pháp cứu Yến Lương Nghi, xin cho phép thần thử một lần.”

Thiệu Tuyên Đế đặt tay Yến An Quân về bụng nàng, phủ lên tay kia rồi mới ngẩng đầu, ánh mắt băng giá nói: “Không phải thử, mà muốn các người nói cho trẫm, nắm chắc mười phần!”

“Thần không dám nói dối.”

Tôn Trường Trạch không dám nhìn thẳng vào mắt Thiệu Tuyên Đế, quỳ trên mặt đất, cái trán đụng nền nhà: “Thần chỉ có thể thử một lần.”

Câu nói quanh quẩn trong phòng rất lâu không tan, da đầu Tôn Trường Trạch tê dại vì cái nhìn của Thiệu Tuyên Đế, không cần ngẩng đầu hần cũng có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo kia, loại áp lực chân thực này lúc trước hần chưa cảm nhận được từ chỗ Hoàng Hậu, tâm trạng hần nhất thời lo sợ... Làm như vậy, thật sự đúng chứ?

“Dám không tận lực, mang đầu tới gặp.” Đối mặt với biện pháp duy nhất, Thiệu Tuyên Đế rốt cuộc thỏa hiệp. Hần đứng lên, ánh mắt lưu luyến nhìn gương mặt trên giường, hiện lên một phần dịu dàng, ngữ điệu cũng chậm lại vài phần: “Trẫm sẽ ở đây nhìn, nhìn người cứu sống Yến Lương Nghi.”

Sắc mặt Tôn Trường Trạch đáng ngắt, sau đó lại bình thường trả lời: “Thần tuân chỉ.”

Hần mới là Thái Y, vì vậy dù hần động tay chân gì nhất định Hoàng Thượng không biết được. Thương thế của Yến Lương Nghi ngay cả Vương Thái Y cũng nói không cứu được, sợ rằng dù dùng châm cứu âm huyết cũng vô ích.

Tôn Trường Trạch kim chế bản thân run run, từ trong hòm thuốc lấy ra một cuộn da dê, trong đó là một loạt kim châm to nhỏ không cùng kích thước, kim châm âm huyết là y thuật truyền thừa từ xưa đến nay, thân ở Thái Y Viện, tuy thời gian còn ít nhưng hần cũng biết,

Hần liếc mắt nhìn cô gái trên giường, sắc mặt tái nhợt vẫn không khó nhìn ra là một mỹ nhân, bất kể là ngũ quan tinh xảo hay đường nét gương mặt đều thuộc loại tốt nhất, khó trách Hoàng Thượng sẽ nổi giận như thế...

Nếu là hần có một phu nhân xinh đẹp thế này cũng sẽ chiều chuộng vô cùng, nâng niu như đồ dễ vỡ. Chỉ tiếc vị Yến Lương Nghi này đắc tội người không nên đắc tội, lớn nhất hậu cung ngoài Hoàng Hậu nương nương còn ai được nữa, ai mà bị Hoàng Hậu nương nương ghen ghét sợ rằng khó tránh khỏi kết cục bị thảm.

Mũi tên trên người Yến An Quân đã được rút ra, cũng được thay một bộ áo lót màu trắng, lúc này nàng lẳng lặng nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch

khiến người ta thương tiếc. Thiệu Tuyên Đế khom người xoa gương mặt nàng, rất nóng, giống như hòa thiêu, từng chút một chảy vào lòng hắn.

Yến Lương Nghi, trước nay khác biệt, trong cung này cũng chỉ có Yến Lương Nghi...

Hắn đột nhiên nhớ tới câu nói Yến Lương Nghi nói trong lần đầu tiên thị tẩm, trước kia hắn chỉ coi là vui đùa nên không để trong lòng, nay cẩn thận nghĩ lại mới đột nhiên hiểu ra —

“Hoàng Thượng, thật ra, ta... không muốn thắng vị. Nếu Hoàng Thượng thích ta, dù ta chỉ là một Tiểu Chủ ngài cũng nhớ ta trong lòng. Còn nếu Hoàng Thượng không thích ta, lời nói vọng ngôn, dù có vị phân cao đến Hoàng Quý Phi, thậm chí hơn nữa thì cũng ích gì!”

“Năm đó chỉ nghĩ, nếu phải gả cho một người, nhất định phải tìm người thật lòng yêu ta, ta cũng sẽ yêu hắn hơn cả sinh mệnh của mình, sau này chúng ta sẽ bên nhau đến già, dù chỉ có com rau dưa cũng vui vẻ chịu đựng. Nhưng nay...”

Hơn cả sinh mệnh... Vui vẻ chịu đựng...

“Nay, trẫm bằng lòng hứa với nàng.” Thiệu Tuyên Đế hôn một cái lên trán nàng, “Cho nên, trẫm lệnh cho nàng, phải sớm khỏe mạnh đứng lên.”

Tôn Trường Trạch thấy vậy, kim trong tay hơi run, hắn nuốt nước miếng một lần: “Hoàng Thượng, có thể thi châm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Không khí hơi ẩm, Tôn Trường Trạch bắt mạch cho Yến Lương Nghi trên giường nằm, trẫm ngâm một lát, sau đó hắn nắm phần chuôi kim châm, bởi vết thương của Yến An Quân từ lưng tới tâm mạch, nên trước khi hắn khám bệnh đã có cung nữ lật Yến Lương Nghi nằm sấp xuống, một mảnh đồ sẫm thấm trên áo ngủ bằng gấm nỉ giữ tâm mất Thiệu Tuyên Đế.

Tôn Trường Trạch đâm những kim châm dài, từ cổ đến lưng thành một chuỗi, sau đó nhẹ nhàng rung động một phần cuống một chuỗi kim châm, đuôi chân ông ơng lắc lư, âm thanh không lớn, biên độ dao động lại không nhỏ.

Thiệu Tuyên Đế thấy vậy hơi yên lòng, Thái Y này nhìn tuy còn trẻ kỹ thuật lại có thật.

Tôn Trường Trạch tiếp tục động tác, lần này đổi thành kim châm lớn hơn, vẫn đâm vào huyệt vị thành một chuỗi, kim càng nhỏ dao động càng lớn, kim lớn ngược lại dao động nhỏ hơn, lần này khi hắn rung động kim châm chỉ lắc lư một lúc liền dừng lại.

Tôn Trường Trạch lau mồ hôi, lén liếc mắt nhìn Thiệu Tuyên Đế, chỉ thấy Thiệu Tuyên Đế đang chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ, chưa chú ý nhiều đến động tác của hắn, ánh mắt hắn lóe sáng, thân là Thái Y, muốn một người bất tri bất giác chết đi quá mức dễ dàng.

Hắn rút một chiếc kim châm càng nhỏ hơn từ cuộn da dê, liếc mắt nhìn bóng người đứng bất động bên giường, động tác trên tay thoáng ngừng rồi đánh úp về phía tử huyệt trên cần cổ Yến Lương Nghi.

“Dừng tay!” Bên tai vang lên tiếng hét lớn của Thiệu Tuyên Đế, một chương đánh tới, trong lòng Tôn Trường Trạch kinh hoảng, ánh sáng lạnh trong mắt càng sáng hơn!

Hắn bị phát hiện, nếu đã bị phát hiện... Hơi thở hắn ngừng một nhịp, thân thể chịu một chương, bàn tay lại không ngừng hung ác đâm về phía tử huyệt của Yến Lương Nghi, lần này dù bị Hoàng Thượng ban chết hắn cũng muốn kéo một người chôn cùng!

“Ngươi làm càn!”

Tiếng đế vương gầm lên giận dữ từ trong phòng truyền ra.

Một đám Thái Y ngoài phòng liếc mắt nhìn nhau, vội vã chạy vào, Vương Thái Y vẫn đi trước làm gương! Có điều lão còn chưa chạy vào tới nơi đã bị một quả bóng từ trong ném ra đập trúng, lăn trên mặt đất hai vòng. Vương Thái Y đứng lên dùng đôi mắt lão thị xem xét, quả cầu này, quả cầu lớn hình tròn này, hình dáng lộn ngược này, gương mặt trẻ tuổi này, phương thức phun máu lên trời này... Không phải Tôn Thái Y vừa đi vào đây sao?

Không có Vương Thái Y chắn đường trước, một Thái Y khác chạy ào vào — tương tự bị một chương đập ra, lăn trên mặt đất, may mà không phun máu, tình hình khá hơn Tôn Thái Y nhiều.

Mảnh nội thất nháy mắt hạ xuống.

“Cút hết cho trẫm.” Giọng nói đế vương nén thật thấp, lại gần như khiến tất cả mọi người ở đây rung mình một cái, chuyện này, Tôn Thái Y... Rốt cuộc đã làm gì ở trong?

...

Nét mặt Thiệu Tuyên Đế rất lạnh, cẩn thận rút từng chiếc kim châm ra, nhìn Yến Lương Nghi không hề có sức sống, trong lòng hấn đau đớn vô cùng.

Dù là đáng đáp mèo hoang vurun nanh múa vuốt với hấn cũng tốt hơn hiện tại vạn lần.

Tôn Trường Trạch là người của ai, hiện giờ hấn không muốn quan tâm, hấn cũng không có tâm tình quan tâm, hấn vốn muốn một chương đập chết Tôn Trường Trạch, cuối cùng vẫn nhịn xuống muốn giữ lại chậm rãi tra tấn. Nhưng Yến Lương Nghi... Nếu hấn xếp thêm nhiều nhân thủ ở bãi săn, nếu hấn không quá mức tin tưởng Thái Y Viện, nếu hấn không quá mức tự phụ, hiện giờ Yến Lương Nghi sẽ không vì hấn cần một mũi tên, sẽ không hôn mê bất tỉnh, càng sẽ không... bị mưu hại đâm trúng tử huyệt!

Lần đầu tiên hấn nhận thức được mình bắt lực đến mức nào, vốn tưởng rằng mọi chuyện đã nắm trong tay, nay ngay cả nữ nhân mình yêu cũng không bảo vệ được! Nếu đã vậy, hấn còn làm Hoàng Đế làm gì! Ai nói Hoàng Đế thì phải lạnh tâm lạnh tình, ai nói Hoàng Đế chỉ cần không có tình cảm sẽ không có nhục điểm?

Hiện giờ, hấn chỉ muốn che chở nhục điểm này dưới đôi cánh của mình, không cho ai động chạm mảy may nữa.

Nhưng đã quá muộn.

Thiệu Tuyên Đế ôm thân thể Yến An Quân vào lòng, siết chặt, nhắm mắt lại: “Trẫm sai rồi.” Không nên coi tình yêu là thích thú bình thường, không nên coi nàng là nữ nhân bình thường trong cung, túi thơm có chứa viên thuốc cùng bùa hộ mệnh bán thành phẩm còn được hấn mang trên người, mỗi giây mỗi phút đều mang theo...

Hấn lại vẫn chưa hiểu được lòng mình rốt cuộc thế nào...

Viên thuốc... Túi thơm... Chờ một chút!

Đôi mắt hồ của Thiệu Tuyên Đế mở lớn, hình như Yến Lương Nghi từng nói trong túi thơm này chứa một viên đan dược cứu mạng? Lúc đó hấn nghĩ là thủ đoạn lừa gạt của đạo sĩ, nay nhớ lại, về mặt Yến Lương Nghi khi đó dường như rất trịnh trọng... Chẳng lẽ đan dược này thật sự có tác dụng khởi tử hồi sinh?

Thiệu Tuyên Đế giật mình một phen, trong miệng cay đắng.

Từ đáy lòng hấn không tin. Thế nhưng tình hình Yến Lương Nghi lúc này chỉ sợ thần tiên cũng khó cứu, dù hấn không tin cũng phải thử một lần, nếu là thật thì sao?

Hấn mở túi ngầm trong y phục, từ trong lấy ra một túi thơm nho nhỏ, tay dùng sức xé mở đường chỉ niêm phong, một viên thuốc đen nhánh lăn ra, viên thuốc này tuy bề ngoài sáng bóng nhưng để sát vào mũi cũng không ngửi được hương vị gì, nhìn có vẻ —

Giống một viên thuốc giả.

Thiệu Tuyên Đế suy nghĩ một phen, mặc kệ thật hay giả, chỉ bằng thử mới biết. Hấn dứt khoát bỏ viên thuốc vào miệng mình, hôn lên đôi môi anh đào mềm mại tái nhợt của Yến An Quân, vừng vàng đẩy viên thuốc qua nơi kết nối, đầu lưỡi hấn đè trên cuống lưỡi nàng, nhét viên thuốc vào cổ họng nàng.

Thiệu Tuyên Đế làm xong những chuyện này chỉ cảm thấy trong miệng cay đắng.

Sự thần kỳ của đan dược đương nhiên Thiệu Tuyên Đế không biết được, chỉ thấy ăn viên thuốc rồi Yến An Quân vẫn tái nhợt như trước, mềm nhũn trong lòng hấn, lúc này Thiệu Tuyên Đế mới mất hy vọng, xem ra... viên thuốc này thật sự không thể cứu sống nàng.

Hơi thở Yến An Quân rất yếu, vẫn luôn rất yếu, giống như ngủ say.

Chỉ là, lúc này trong đầu nàng đột nhiên vang lên một giọng nói —

[Tinh! Độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu tăng năm mươi sáu điểm. Độ thân cận cùng nhân vật mục tiêu sửa thành một trăm điểm. Nhận được điểm mị lực có thể phân phối +56. Đánh giá hữu nghị: Chúc mừng hoàn thành mục tiêu cuối cùng “câu được con rồng vàng”, nhận được kỹ năng “Kim long hộ thể”.]

Tư liệu:

Một, hoa nhường nguyệt thẹn dường thành thế nào:

Chưa đầy một năm (thất lưng): 36 [Mục tiêu cuối cùng: uốn thân không trở ngại]

Ngọc nhũ nồn nà (da): 84 [Mục tiêu cuối cùng: da như sữa bò]

Âm thanh của tự nhiên (giọng nói): 47 [Mục tiêu cuối cùng: quanh quẩn ba ngày, không dứt bên tai]

Phẩm quan quần phượng (nhân sắc): 85 [Mục tiêu cuối cùng: sáng mù mắt cầu Hoàng Đế]

Hai, tài nữ thường hiếm có:

Hành vân lưu thủy (cầm): 0%

Phá tảo tàn cục (kỳ): 5%

Trâm hoa chữ nhỏ (thư): 73%

Hồn nhiên thiên thành (họa): 2%

Ps: —

Độ thân cận cùng mục tiêu: 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: câu được con rồng vàng]

Điểm mị lực còn lại: 58 (có thể phân phối)

Phần thưởng đặc biệt của hệ thống: Hồi Hồn Đan (đã sử dụng), Thẻ Biết Trước (đã sử dụng), Thẻ Hiểu Rõ (đã sử dụng).

Kỹ năng hệ thống đặc biệt thưởng cho: Kim long hộ thể (Khi có Hoàng Đế bên cạnh, pk có thể toàn thắng bất cứ thế lực quân địch nào trong cung)

Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ: 40% (một khi hệ thống đánh giá nhiệm vụ chưa hoàn thành, tắc xóa bỏ [rắc rắc])

Trắc điện Tú Ngọc Cung hoàn toàn tĩnh lặng, khi Lộc Nhi vén rèm tiến vào, thấy Hoàng Thượng ngồi đó như tượng đá, chủ tử trong lòng ngủ rất an bình, nếu bỏ qua sắc mặt trắng như giấy của Yến An Quân thì hình ảnh lúc này nhất định rất đẹp.

Lộc Nhi đỏ viền mắt, không nhận được muốn khóc, nàng khụt khịt mũi, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng, để nô tỳ hầu hạ chủ tử thay y phục đi, nô tỳ nhất định phải tiễn chủ tử đoạn đường cuối cùng.”

Thiệu Tuyên Đế thoáng giật mình, lúc này mới hốt hoảng phát hiện Yến Lương Nghi vô phương cứu chữa, chỉ là thân thể trong lòng vẫn mềm mại như vậy... rõ ràng vẫn là Yến Lương Nghi kia.

Hắn chậm rãi buông thân thể Yến Lương Nghi, cầm bàn tay nhỏ của nàng — sau đó được nàng cầm lại.

Đứng rồi, Yến Lương Nghi nhất định luyến tiếc hắn, cho nên mới cầm lại... Cầm lại... Thiệu Tuyên Đế mở to hai mắt quay phắt đầu lại, đối diện với đôi mắt đen láy, hắn mấp máy môi, cổ họng ngửa ngáy: “...”

Lộc Nhi giật mình hô một tiếng, che miệng lại không dám tin.

Yến An Quân tái mặt ngồi dậy, dụi mắt, đột nhiên đám một cái lên người Thiệu Tuyên Đế, ánh mắt kiêu mị trừng lớn, miệng còn nổi giận nói: “Hoàng Thượng, hạ bàn của ngài sao lại ổn thế cơ chứ! Khi tỳ thiếp dùng sức ngài không biết phối hợp ngã ra sau hay sao! Hại tỳ thiếp trúng một tên, đau quá đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Về mặt Thiệu Tuyên Đế nhìn không ra là vui hay giận, tóm lại, sắc mặt ngày càng đen, Yến An Quân hôm nay gan to dạn dĩ Hoàng Đế một phen, nhìn hần thế này... vội vàng ngậm miệng, ngượng ngùng nói: “Chuyện kia... Tỳ thiếp nói đùa thôi, Hoàng Thượng trăm nghìn lần đừng coi là thật...” Coi như đánh rắm một cái đi, đàn ông đàn ông đừng nhỏ mọn như vậy được không, tốt xấu gì nàng cũng cứu hắn một mạng đấy nhé.

Thiệu Tuyên Đế ghé sát cái mặt đen sì vào nàng, bỗng hân phốt lên khoe môi nàng một cái, thờ dài cọ xát: “Chỉ có nàng là tinh quái nhất, khiến trẫm không dùng được, nếu lần này nàng thật sự xảy ra chuyện gì... Rồi cuộc trẫm nên làm thế nào với nàng mới được đây.”

Yến An Quân bĩu môi: “Không phải Hoàng Thượng còn cả một hậu cung đầy nữ nhân sao, cho dù tỳ thiếp chết thật vẫn còn nào là Lý Lương Nghi, Triệu Lương Nghi, chưa nói đến còn Hoàng Hậu nương nương...”

“Câm miệng.” Hắn trực tiếp hô ngắt lời nàng, bắt nàng nuốt những lời còn lại vào bụng, “Trẫm muốn nàng trường mệnh trăm tuổi, trong cung này chỉ có nàng mới là bảo bối trong lòng trẫm.”

Lời ngon tiếng ngọt quả là gọi tình... Yến An Quân hơi đỏ mặt, hai má vốn mất huyết sắc cũng hồng lên không ít. Thiệu Tuyên Đế nhìn nàng chằm chằm

một lúc lâu, cúi người đặt nạng vào ổ chân, không thèm quay đầu lại mà sai bảo: “Đi gọi Vương Thái Y vào cho trẫm”

“Vâng.” Lộc Nhi xúc động khép miệng lại, vui sướng trong mắt không cách nào che giấu, vội vàng vén màn đi ra ngoài. Tuy không biết Hoàng Thượng dùng cách gì làm chủ tử tỉnh lại một lần nữa, nhưng quá trình không quan trọng, chỉ có kết quả mới là mấu chốt.

“Vương Thái Y xin dừng bước...” Lộc Nhi chạy từ trong phòng ra vẫy vẫy tay, một đám Thái Y ban đầu bị một tiếng “cút” của Hoàng Thượng dọa hết hồn đang quỳ trên mặt đất, ngẩn cổ nhìn về bên này. Vương Thái Y thấy Lộc Nhi đi ra, hơi lắc đầu, tìm từ ngữ một lúc mới tạo thành một câu: “Lộc Nhi cô nương, chủ tử nhà ngươi...”

“Chủ tử nhà ta? A... Đúng rồi, Vương Thái Y, Hoàng Thượng gọi ngài vào.” Lộc Nhi vội vàng vén màn nội thất lên, “Vương Thái Y, mời nhanh chân chút, Hoàng Thượng đang ở trong đấy.”

Vương Thái Y nhìn sắc trời, không phải chủ tử trong điện này chết rồi đấy chứ? Nhưng nếu thật sự đã chết, Lộc Nhi cô nương thân là cung nữ hầu hạ bên cạnh Yến Lương Nghi, vì sao không thấy một chút bi thương, ngược lại sắc mặt còn vui mừng nữa...

Chuyện này thật bất bình thường ...

Vương Thái Y cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn bước vào nội thất, thôi, vào xem sẽ biết.

...

“Thân mình Yến Lương Nghi không còn vấn đề gì chứ?” Thiệu Tuyên Đế thấy Vương Thái Y thu tay về mới mỉm cười hỏi, hắn đại khái đã biết thân thể Yến An Quân đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn muốn Thái Y chẩn đoán chính xác lại cho an tâm

Gương mặt già của Vương Thái Y hơi rối rắm, lão gật gật đầu: “Đã tốt hơn nhiều, có điều Lương Nghi nương nương mất máu quá nhiều, cần phải bồi bổ nhiều hơn mới có thể khôi phục khí sắc.”

“Trẫm đã biết, người đi đi.” Thiệu Tuyên Đế gật gật đầu, ngồi ở bên giường cầm tay Yến An Quân, cảm thấy tâm trạng rất thoải mái: “Muốn ăn cái gì, trẫm bảo An Đức Lễ chuẩn bị cho nàng.”

Yến An Quân có chút được chiều mà kinh: “Hôm nay tâm trạng Hoàng Thượng tốt lắm à?”

“Đương nhiên.” Bên môi Thiệu Tuyên Đế nở một nụ cười, cô bé trước mặt nhanh chóng khôi phục, đương nhiên hắn phải vui rồi.

“Tỳ thiếp muốn ăn bánh tuyết vân lần trước.” Yến An Quân vội vàng gọi com, sau đó làm ra vẻ hai tay ôm ngực. Thật ra nàng không thật sự muốn ăn cái này, có điều lúc này đầu óc rỗng tuếch, ước chừng chỉ nhớ ra mỗi loại điểm tâm này thôi.

Thiệu Tuyên Đế điểm tay lên cái mũi nhỏ của nàng: “Mèo con tham ăn, dùng com trước rồi mới được ăn điểm tâm”

Vương Thái Y thấy không còn chuyện của mình, đang định xám xịt ra ngoài, không ngờ Thiệu Tuyên Đế gọi lão lại, lạnh lùng nói: “Gọi thị vệ của trẫm vào bắt tặc tử vừa rồi thì chăm cho Yến Lương Nghi lại, lát nữa đợi trẫm xử lý.”

“Vâng.” Vương Thái Y thi lễ rồi đi ra ngoài.

Tôn Thái Y này, xem ra trốn không được kiếp này, không biết Tôn Thái Y gây ra chuyện gì... khi Hoàng Thượng nhắc đến tiểu tử này sắc mặt không cách nào gọi là dễ nhìn được.

...

Trong Thiên Lao ẩm thấp có mấy vệt sáng thấp thoáng, còn lơ mơ nhìn thấy mấy gương mặt người không ra người quỷ không ra quỷ sau tấm cửa sắt bị xích sắt rất to khóa lại. Ngục tốt áp giải hai phạm nhân bị xích sắt trói sau lưng, từng bước đi vào trong, xích sắt va vào nhau phát ra những âm thanh nặng nề.

Nơi này là Thiên Lao, nhưng câu nói “Vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời” từ lâu đã không đủ để nói lên tính thần bí của nó, từ khi quốc quân Cao Thú cải tạo lại Thiên Lao, thiết bị ở nơi này càng thêm đầy đủ, những dụng cụ thẩm vấn như bàn ủi không còn thấy tung tích trong Thiên Lao này, bởi trong Thiên Lao chưa bao giờ dùng đến những thứ đó.

“Hắc hắc hắc...” Vài tiếng cười the thé từ xa xa truyền đến làm người ta sồn gai ốc. Tôn Trường Trạch nuốt nước miếng, thân là Thái Y, dù hắn chưa từng được nhiều năm vẫn thường được người ta xu nịnh, tình cảnh ở trong Thiên Lao thế này là lần đầu tiên được thấy, nhìn quen hoa tươi vỗ tay, sao chịu nổi cảnh rách nát thế này?

Ngục tốt đẩy hắn đi tiếp, Tôn Trường Trạch không tình nguyện bước đi trên hành lang rất dài.

“Nghe nói các người mưu hại tần phi của Hoàng Thượng? Chắc, gan to quá nhỉ.” Ngục tốt áp giải Tôn Trường Trạch tặc lưỡi một tiếng, làm như khen ngợi, “Nói thật ấy mà, ta làm việc trong lao này phải đến hai mươi năm rồi, tội nhân gặp được cũng muôn hình muôn vẻ, kẻ nào không có bản lĩnh thông thiên? Nhớ năm đó cuồng nhân giang hồ Tào Trụ Thiên vào Quân Sơn làm lâm tặc, bị quân đội bắt, bị cắt đứt gân tay gân chân, cũng do chính ta áp giải. Người đừng chỉ nhìn đại vương kia khi lâm tặc ồn ào ngang ngược cỡ nào, vào trong lao đều bị ta quát cho co ro như khi cả thôi.”

Dứt lời, ngực tốt liếc hắt mắt một cái: “Nói đến mới thấy, nay trong lao nhốt toàn những kẻ lấy một người địch vạn người, đây là lần đầu tiên nhốt một Thái Y mưu hại tân phi của Hoàng Thượng, coi như hôm nay ta mở rộng tầm mắt. Người chỉ gây là mỗi chuyện này thôi à? Còn chuyện gì khác không?”

Nghe đến đó, Tôn Trường Trạch chẳng lẽ còn không hiểu ý của ngực tốt? Rõ ràng đang ghét bỏ hắn không gây ra chuyện gì kinh thiên động địa ấy mà... Tốt xấu gì hắn đã sống hai mươi ba năm, không ngờ đến phút cuối làm một chuyện khi quân còn bị ghét bỏ!

Tôn Trường Trạch giận vô cùng, cũng may có chuyện này nên trong lòng đỡ sợ hãi đi nhiều, hắn quay mặt đi không đáp lại.

“Ồ kia, tiểu tử ngươi cũng có cá tính đấy nhỉ?” Ngực tốt cười khẩy một tiếng, bước lên xâu tính ngáng chân hắn một cái, Tôn Trường Trạch lão đảo, va “rầm” lên song sắt bên cạnh, trên trán bị đụng nổi lên một vết đỏ.

Hắn đứng thẳng người dậy, lại bị một đôi tay sau song sắt bắt được, sau đó là một cái mồm máu me chồm tới, răng nanh trắng bóc cắn răng rắc lên tay hắn.

“A, nhả ra!” Tôn Trường Trạch hoảng sợ lùi về phía sau hai bước, bàn tay đã bị cắn chảy máu đầm đìa.

Ngực tốt thấy thế rút roi vung về phía song sắt, người ở trong vội lùi ra xa xa, Tôn Trường Trạch còn sợ hãi nhìn vào trong, nương ánh sáng mờ mờ manh mơ hồ có thể thấy đó là một người đàn ông trên mặt đầy mụn nhọt, đôi mắt hung ác nhìn hắn chằm chằm.

Tôn Trường Trạch rung mình một cái, khí lạnh luân từ bàn chân lên thẳng sống lưng.

“Đi thôi, nhìn cái gì! Còn muốn bị cắn phát nữa à?” Ngực tốt cầm roi đến gần, cũng quát mạnh một roi lên người hắn, một ngực tốt khác áp giải một người mặc đồ đen kín mít bất mãn liếc hắt mắt một cái, tựa hồ chê hắn quá mức ồn ào.

“Ngươi...”

“Ngươi cái gì mà ngươi, còn muốn ăn roi phải không!”

Tôn Trường Trạch trong lòng tức giận nhưng vẫn im miệng, không nói gì nữa. Cứ đợi đấy, chờ đến lúc Hoàng Hậu nương nương cứu hắn ra khỏi đây, xem hắn có trả thù hết lượt hay không, hôm nay là ngực tốt trong lao, đến lúc đó cho dù xách giày cho hắn cũng không tha cho kẻ nào hết.

Hắn đã đâm vào tử huyệt của Yến Lương Nghi, giờ có là thần tiên cũng cứu không nổi Yến Lương Nghi. Một khi Hoàng Hậu nương nương biết chuyện này, nhất định sẽ cứu hắn đầu tiên. Dù sao hắn là người Hoàng Hậu nương nương phải đi đối phó với Yến Lương Nghi, dù chỉ vì bịt miệng hắn Hoàng Hậu nương nương cũng nhất định phải cứu hắn ra.

Xuyên qua lớp lớp nhà tù, ngực tốt lấy chìa khoá cởi dây xích quần trên cửa sắt, đẩy hai bọn họ vào, thuận tiện cởi xích sắt trên người bọn họ ra, ngực tốt ở ngoài đóng cửa rất mạnh, âm thanh từ ngoài vọng vào: “Được rồi, các ngươi chờ ở trong đi, cũng đừng nghĩ tới chuyện ra ngoài nữa, vào Thiên Lao rồi không bị giết cũng ngồi tù suốt đời, không có ngoại lệ.”

Tôn Trường Trạch hừ ra một tiếng từ lỗ mũi, không có ngoại lệ? Vậy đánh phá cái truyền thống này, khi rời khỏi đây rồi hắn chính là một “ngoại lệ”.

Phòng giam Tôn Trường Trạch cùng người áo đen kia không phải cửa bằng song sắt, mà là một cửa sắt to bản phong kín bốn phía, chỉ có một lỗ vuông nhỏ để thông khí. Tôn Trường Trạch nhìn qua đó một lúc lâu, chỉ thấy hai ngực tốt ngồi ngoài cửa không biết đang làm gì, lúc sau mới đùn đẩy nhau đi xa.

Tôn Trường Trạch chán đến chết ngồi ở một góc, nhìn người đối diện đang nhắm mắt lại chợp mắt, y mặc toàn màu đen, cái đầu còn bóng lưỡng. Hắn nghĩ mình sẽ được cứu ra còn người đối diện thì không, trong lòng so đo như vậy mới thấy vui lên được. Hắn ném một viên đá qua bên kia, vừa vịn đập ngay lên người người áo đen.

Gã áo đen mở mắt ra lạnh lẽo nhìn hắn: “Muốn chết?” Trong tay hắc y nhân siết chặt hòn đá bị ném tới, hơi dùng sức liền bắn tới huyệt tê của hắn, rồi lại nhặt lên một hòn đá khác bắn lên huyệt tiếng.

“...” Đồng tử của Tôn Trường Trạch co lại, hắn không ngờ người đối diện lại là người giang hồ. Hắn bị điểm huyệt tê không thể động đậy, chỉ có thể giữ nguyên động tác ngồi ở kia, nói cũng không nên lời, ngay người không thể nhúc nhích.

Không lâu sau, một mùi hương bay từ ngoài cửa sắt vào, Tôn Trường Trạch chun mũi ngửi, ừm, hình như trước đây từng ngửi mùi hương này rồi, nhớ là có tác dụng kích dục, nam nhân ngửi mùi này sẽ sinh ra ảo giác, tưởng người trong lòng ở trước mặt.

Tôn Trường Trạch muốn lắc đầu, hắn ngửi mùi hương này đã có chút không tỉnh táo... Nhưng hắn đột nhiên nhớ ra mình bị điểm huyệt cho nên không thể lắc đầu được. Tôn Trường Trạch cười khô một tiếng, cảm thấy hình ảnh trước mắt hơi mơ hồ, có điều... Hắc y nhân ở góc đối diện bỗng nhiên biến mất là thế nào?

Một đôi tay lặng lẽ đặt lên thắt lưng Tôn Trường Trạch, hắn giật mình như bị hắt một chậu nước lạnh, lòng bàn tay trên lưng hắn thô ráp, chạm vào liền biết do hàng năm tập luyện bắn tên, mà chủ nhân của đôi tay này... Chính là hắc y nhân vừa ngồi đối diện...

“Này, này, ngươi trúng mê hương rồi, ngươi tỉnh lại cho ta...” Tôn Trường Trạch hoảng sợ muốn lùi về sau, có điều không thể động đậy nổi, hơi nghiêng một chút đã đau thấu xương, chỉ cảm thấy hai bàn tay kia nóng đến đáng sợ.

Nghĩ vậy, phía sau lại chợt lạnh...

Trong cửa sắt vang lên tiếng đập mạnh, tiếp theo là tiếng nam nhân gào lên.

“Chắc chắn, thật sự do Hoàng Thượng tự mình hạ ý chỉ?” Một ngục tốt nhúc nhủ đầu, có chút khó mà tin được.

“Còn giả được chắc!” Một ngục tốt khác tung hứng thánh chỉ trên tay, “Trên này viết đây, muốn chúng ta làm từng ngày một, năm năm tháng tháng, để hai tên này chịu đủ. Xem ra Hoàng Thượng tương đối sùng ái vị tần phi nương nương kia, nếu không làm gì có chuyện vất óc nghĩ cách báo thù cho vị nương nương kia thế này?”

“Chuyện trong cung, biết rõ thế làm gì, cứ nghe Hoàng Thượng phân phó là được.” Ngục tốt trước cầm lấy hai cuộn thánh chỉ, tiếp tục gác Thiên Lao.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Yến An Quân cắn đũa nhìn Hoàng Thượng mang về mặt ân cần, thấy thế nào cũng kỳ quái... Cho dù vì báo đáp ân cứu mạng của mình cũng không cần dịu dàng thế chứ, hại nàng ăn cũng không ngon.

Trong bát xuất hiện thêm một muôi hạt thông, Yến An Quân cầm cái đũa chọc chọc, gấp một hạt bỏ vào miệng, đối với người một ngày chưa ăn com đồng thời mất máu quá nhiều, mấy viên hạt thông thật sự không có sức hấp dẫn, nàng chỉ vào chân giò đối diện mình, thèm nhỏ dãi nói: “Hoàng Thượng, tỳ thiếp muốn cái kia.”

Thiệu Tuyên Đế thân nhiên nhìn theo, vươn tay gấp cho nàng một cái sứ giò, nhìn nàng cẩn thận cắn một miếng rồi liếc hần một cái, lại cắn một miếng rồi lại liếc hần một cái... Sau đó vừa nhìn hần vừa cầm chén trà ở bên uống một hớp trà nóng. Thiệu Tuyên Đế giơ tay lau nước dính trên khoé môi nàng: “Còn muốn ăn gì nữa?”

“...” Yến An Quân khiếp sợ tùy tiện chỉ chỉ trên bàn.

Thiệu Tuyên Đế cười cười liếc nhìn thứ đầu ngón tay nàng đang chỉ, bỗng mờ ám ghé sát vào tai nàng: “Thì ra ái phi quan tâm cơ thể trẫm như thế, xem ra thường ngày trẫm phải cố gắng nhiều hơn.”

Vì sao Hoàng Thượng nói thế, hoặc phải hỏi... Nàng chỉ... Nàng chỉ vào cái gì thế này?

Yến An Quân thu tay về, thấy Thiệu Tuyên Đế sai An Đức Lễ múc cho mình một bát canh đuôi hổ. Hần cầm thìa bạch ngọc không nhanh không chậm uống một ngụm, sau đó hôn cái miếng nhỏ ngọc ngác hé mở của Yến Lương Nghi, truyền vào trong một ngụm nước canh, nháy mắt đã quăn lấy cái lưỡi thơm tho của Yến An Quân.

Yến An Quân vịn lên bả vai Thiệu Tuyên Đế, đầu lưỡi khẽ liếm vài cái trong miệng hần, nếm thử, cảm thấy hương vị... “Ừm, hình như không tệ lắm.”

Hôn không tệ?

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế tối sầm, hần gấp thêm mấy cái móng giò vào trong bát của nàng: “Ăn nhiều một chút.”

Yến An Quân mặc kệ mấy cái trong bát, kéo tay hần cắn một miếng ngay trên đũa, móng giò thơm mềm mùi vị vương vất trong miệng. Cũng may nàng biết mình vừa bị thương, không thể ăn quá no, vì thế lấp đầy bụng trong khả năng khống chế, cuối cùng ăn một miếng bánh tuyết vân coi như kết thúc bữa com.

An Đức Lễ cúi đầu, Hoàng Thượng à Hoàng Thượng, về mặt nào là dịu dàng nào là ân ái thơ kia của ngài là thế nào... Đây còn là Hoàng Thượng mà hần biết sao...

“No chưa?”

“... No rồi.”

Thiệu Tuyên Đế xoa xoa bụng cho nàng, nhếch môi cười: “Nếu ái phi no rồi, vậy trẫm không khách khí nữa, bắt đầu dùng bữa thôi.”

Nhìn biểu cảm mờ ám trên mặt Thiệu Tuyên Đế, Yến An Quân chẳng lẽ còn không biết có ý gì? Lễ nào đây là ăn no ám cất trong truyền thuyết của nhà đế vương?

“Hoàng Thượng, tỳ thiếp còn bị thương đây này...” Yến An Quân về mặt đau khổ, lưỡng lự trong lòng hần hồi lâu, cảm thấy tất phải nhắc nhở động vật ăn thịt cỡ lớn này biết cái gì gọi là hiện thực.

Tuy Hồi Hồn Đan có thể cứu mạng nàng nhưng không thể xoá đi vết thương của nàng, giờ sau lưng còn một lỗ hình mũi tên kia kia, dù dùng Hồi Hồn Đan xong không còn đau nữa... Được rồi, nói thật thì đôi khi hệ thống quân rất biến thái.

“Trẫm sẽ nhẹ một chút, hơn nữa... Ái phi không muốn có một hài tử của mình sao?”

Yến An Quân nao nao, một đứa trẻ của mình? Trước đó hắn đã từng nói lời này, chỉ là nàng cẩn thận suy ngẫm xong cảm thấy có chút trầm trọng, có lẽ tương lai nàng cũng sẽ có một đứa bé...

“Muốn.” Yến An Quân nhỏ giọng đáp, bỗng vui đầu, tóc đen xoà trước ngực, nhìn ngoan ngoãn lạ thường.

Thiệu Tuyên Đế đương nhiên nghe được câu trả lời của nàng, hắn khẽ cười một tiếng, khom người ôm nàng vào lòng, chỉ cảm thấy tiểu nữ nhân này mềm như một nắm bông. Yến Lương Nghi trúng tên, nhiều lần khúc chiết, tâm tình mất đi lại có được không ai thấu hiểu hơn hắn, ôm nàng trong lòng hắn mới an tâm.

Hắn vốn không tin, nhưng lúc này thật sự ứng với lời của Nhân Phi hôm đó.

Nếu thật sự có một nữ nhân như vậy, hắn nhất định đặt nàng trong tim, chiều chuộng trong lòng, thậm chí hận không thể cho nàng cả thiên hạ... Lời này không phải nói đến Yến Lương Nghi sao?

Không, qua hôm nay, nàng sẽ không chỉ là Yến Lương Nghi nữa.

An Đức Lễ ở phía sau Thiệu Tuyên Đế liên tục ra hiệu, cung nữ hầu hạ dùng bữa đều cúi đầu, thu dọn bàn rất nhanh rồi nối đuôi nhau ra ngoài.

Màn nội thất yên lặng hạ xuống, ánh nến trong phòng sáng tỏ, giường ấm tình nồng, hết thảy tự nhiên như nước chảy thành sông.

...

Ban đêm trong hoàng cung, Kim Chi cầm đèn cật bước vào một cung điện, “Nurong nurong.”

“Đã trễ thế này, có chuyện gì?” Ánh nến sáng lên, Hoàng Hậu tựa trên giường xoa trán, khí sắc nhìn không chỗ nào tốt. Nhưng nàng đại khái biết rằng, sau khi dùng loại thuốc kia tình hình này sẽ thường xuyên xuất hiện, nàng chỉ có thể chịu đựng, đợi mười tháng sau sinh hạ hoàng tử sẽ khổ tận cam lai.

“Nurong nurong, Tôn Thái Y bị Hoàng Thượng bắt rồi.”

“Tôn Trường Trạch?” Hoàng Hậu ngăn ra, nhíu mày nói: “Không phải đã dặn hắn cẩn thận xuống tay sao, vì sao vẫn bị Hoàng Thượng phát hiện?”

“Nurong nurong, vậy phải làm sao bây giờ? Tôn Thái Y đã bị mang vào Thiên Lao, người của chúng ta còn chưa vào được Thiên Lao, không biết tình hình trong đó thế nào...” Kim Chi lo lắng nói.

Hoàng hậu khoát tay: “Ngày mai ngươi xuất cung một chuyến, nói chuyện này cho phụ thân bản cung. Ông ấy là đại thần trong triều, hành động tiện hơn người trong hậu cung như bản cung rất nhiều, còn nữa... Nhớ nói rõ với phụ thân bản cung, tốt nhất diệt khẩu Tôn Trường Trạch trong Thiên Lao, bản cung không muốn thấy hắn nữa.”

“Đúng rồi.” Hoàng Hậu bỗng nhiên cười cười, khóe mắt hơi nhếch lên: “Yến Lương Nghi chết rồi chứ?”

“Nô tỳ không biết... Có điều nếu Tôn Thái Y bị nhốt vào Thiên Lao thì hắn đã đắc thủ, nếu không Hoàng Thượng sẽ không dùng động tác mạnh như vậy.” Kim Chi phân tích, càng nói càng cảm thấy mình phân tích có lý.

Không nghe được câu trả lời khẳng định, nụ cười trên mặt Hoàng Hậu hơi nhạt đi, chỉ thần nhiên nói, “Xem ra kết cục thế nào còn phải để ngày mai mới rõ.” Nàng không phải ngày đầu tiên làm Hoàng Hậu, cũng không phải ngày đầu tiên vào cung, nhiều năm qua, nàng biết có một số việc nhất quyết không thể đoán mò.

Đối với Yến Lương Nghi, nàng chỉ khi nào nhận được tin tức xác định mới có thể chân chính yên lòng.

Ngày hôm sau, Cầm Vận Cung.

“Nurong nurong, nghe nói hôm qua Hoàng Thượng qua đêm ở chỗ Yến Lương Nghi.” Một cung nữ vội vàng chạy vào, suýt chút nữa bị vấp ngã trên bậc cửa, sắc mặt nàng đỏ bừng, rõ ràng bị hụt hơi.

“Lúc trước không phải nói vị Yến muội muội kia sắp chết à, vì sao hôm qua Hoàng Thượng còn ngủ lại ở đó.” Màn giường bị nhấc lên, lộ ra gương mặt thanh tú, chưa dùng son phấn càng thêm vẻ tươi mát dễ nhìn.

“Nô tỳ nghe người ta nói là cứu được rồi, rốt cuộc làm thế nào cứu về thì không nghe được, xưa nay nhiều phương thuốc bí truyền, không biết Vương Thái Y dùng biện pháp gì.”

“À, chẳng trách.” Giai nhân trong màn không mặn không nhạt.

“Nurong nurong, Hoàng Thượng luôn tới cung của mấy nô tài kia, một năm chưa tới chỗ chủ tử được vài lần... Chủ tử tuy là Nhân Phi, ở vị trí của một

trong tứ phi, nhưng chó trách nô tỳ lắm miệng, ai cũng biết nữ nhân hậu cung không thể mất sự sủng ái của Hoàng Thượng!”

Cung nữ này vẻ mặt bi phẫn, bất mãn nói: “Ban đầu còn nói Mộc Dung Cơ kia không an phận, không ngờ mấy ả đến từ Đại Cật người nào người này lòng tham không đáy. Yến Lương Nghi lần này im hơi lặng tiếng cứu giá, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ phong cho nàng địa vị cao.”

Nhân Phi lẳng lẳng, rồi bỗng cười nói: “Muốn phong địa vị cao Hoàng Thượng cũng không phong được, nên nhớ còn có Thái Hậu kia kia, bà ấy sẽ không trơ mắt nhìn trật tự hậu cung bị phá vỡ. Huống hồ... Yến Lương Nghi xả thân chấn tên, lúc này Hoàng Thượng chỉ là cảm động nhất thời mà thôi, qua mấy ngày nữa sẽ không còn một chút hứng thú với vị Yến Lương Nghi này. Làm bạn nhiều năm, những cái khác không nói, suy nghĩ của Hoàng Thượng bản cung vẫn có chút hiểu biết.”

Nàng quay sang thân nhiên nói: “Thái Châu, không có sự sủng ái của Hoàng Thượng, bản cung vẫn sống tự tại, người xem đám Hoàng Hậu cùng Dung Phi, có ai không phải vì khiến Hoàng Thượng liếc mắt nhìn mình một cái mà gây đủ loại chuyện? Người làm Hoàng Đế bình thường đều lãnh tình, đối với nam nhân như vậy, đôi khi bản cung chỉ nhìn từ xa là đủ rồi.”

Thái Châu gật gật đầu cái hiểu cái không, chủ tử nhà nàng trí tuệ như vậy, nếu đã đoán được trước thì nàng không cần lo lắng nữa, ngẫm lại những chuyện chủ tử nhà nàng phân tích trước kia, đến bây giờ còn chưa từng có kết quả sai.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Thiệu Tuyên Đế chính mình không thoải mái, hẳn nhất định phải khiến người khác không thoải mái cùng hắn, loại tính cách có thù tất báo này có thể nói từng để vương Cao Thủ đều cực kỳ tinh thông phương pháp chữa khỏi. Hoàng Đế ấy mà, là phải từng giây từng phút giữ vững bình tĩnh, một khi không thể tỉnh táo lại sẽ “lâm” ra chuyện gì đó.

Tuy đã xác định tâm ý của mình với Yến Lương Nghi, ngày hôm sau Thiệu Tuyên Đế không tức khắc hạ chỉ thăng vị cho Yến Lương Nghi. Hẳn biết nếu hiện tại thăng vị cho Yến Lương Nghi, nếu vị phân thấp còn dễ nói, nếu muốn hơi cao một chút... Chỉ sợ Yến Lương Nghi sẽ lập tức trở thành đối tượng bị đổ kị trong cung, đến lúc đó dù có hắn bảo vệ nhưng trong tay hắn còn chưa hoàn toàn nắm quyền, chuyện xấu xa trong hậu cung làm người ta khó lòng phòng bị, hẳn không thể mạo hiểm.

Cho nên hắn đang đợi, đợi một thời cơ.

Thiệu Tuyên Đế im lặng khiến nữ nhân trong cung đoán già đoán non... Rốt cuộc Hoàng Thượng muốn thế nào? Mặc dù Yến Lương Nghi không được sủng ái, nhưng công cứu giá sờ sờ ra đây, Hoàng Thượng không thể nào bỏ nàng đấy mặc kệ, chưa nói tới đêm qua Hoàng Thượng còn ngủ lại ở chỗ Yến Lương Nghi, không lý nào ngày hôm sau một chút động tĩnh cũng không có chứ?

So với hầu hết nữ nhân trong cung, nghi vấn trong lòng Hoàng Hậu mãnh liệt hơn nhiều, từ sau khi nghe được Thiệu Tuyên Đế gọi tên Yến Lương Nghi, nàng đã biết Yến Lương Nghi này trong lòng Hoàng Thượng quan trọng đến mức nào, nay những hành động của Hoàng Thượng thật sự quá mức kỳ dị, không phải do nàng không suy nghĩ cẩn thận mà quả thật không hiểu nổi Hoàng Thượng đang có ý đồ gì? Yến Lương Nghi được Hoàng Thượng đặt trong lòng, lại có ơn cứu mạng Hoàng Thượng... sẽ thất sủng?

Từ khi biết Yến Lương Nghi còn có thể tiếp tục chạy nhảy trên đời, nàng biết cơ hội sát hại Yến Lương Nghi lần này xem như không còn.

Tôn Trường Trạch nhìn không tệ, kết quả vẫn là đồ vô dụng.

Nàng đương nhiên không biết Yến Lương Nghi mà nàng nhắc tới là người xuyên không, càng không ngờ trong cơ thể vị Yến Lương Nghi xuyên không này còn có hệ thống sủng phi nghịch thiên. Hệ thống ngay từ đầu đã thưởng một viên Hồi Hồn Đan là ăn may cỡ nào? Dù đã chết cũng có thể trực tiếp cứu nàng sống lại, chuyện này người như Tôn Trường Trạch có tưởng tượng ra được không? Cho nên, Hoàng Hậu thật sự oan uổng cho Tôn Thái Y rồi.

Có điều, có phải hiểu lầm hay không, đối với Tôn Trường Trạch lúc này mà nói đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Lúc này ở trong lao, Tôn Trường Trạch lui trong góc tường gào khóc đến mức mí mắt sưng phồng, gần như cả Thiên Lao đều nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết của hắn, ngục tốt cầm roi hướng quát về phía cửa sắt, một tiếng chát chúa vang lên, y lớn tiếng quát: “Khóc cái gì mà khóc, cha chết hay mẹ chết! Còn khóc nữa lão tử sẽ nhốt hai người với nhau, cho các người mỗi ngày tận tình “hưởng thụ”!”

Tiếng khóc trong phòng giam hơi ngừng, Tôn Trường Trạch nhịn nước mắt không dám rên ra tiếng, nếu còn nhốt hắn với hắc y nhân kia, hẳn không dám chắc mình có tự sát hay không!

Hiện giờ hắn chỉ mong Hoàng Hậu nương nương mau chóng sai người cứu hắn ra ngoài.

Nhà tù này, hẳn không muốn ở thêm một giây nào nữa!

Ngục tốt không nghe thấy tiếng ồn ào nữa mới cười khẩy một tiếng xoay người bỏ đi, trở lại trước cửa lao, hần lắc đầu: “Xem tiểu tử này sợ đến thế kia, loại chuyện này trước sau ta thấy không dưới trăm lần, để hần tự trải nghiệm một chút đã khóc thê thảm như cha chết.”

Hần bốc một chén rượu mạnh uống cạn, vị rượu thơm thuần, tràn ngập trong mũi khiến người ta tự say, sau nửa canh giờ, ngục tốt đang uống rượu đối diện đột nhiên nằm phịch xuống bàn, ngục tốt này nhìn đồng nghiệp bất tỉnh nhân sự liền choáng váng cười: “Bằng. . . Bằng tử lượng kia của ngươi quả nhiên không thắng được ta, có điều. . . Rượu này hình như hơi mạnh, hức, ngươi. . . ngươi đừng lắc lư nữa đi. . .” Nói dứt lời, ngục tốt này đứng thẳng dậy, vừa mới bước được một bước đã nằm bẹp trên đất, ngù như chết.

Một người bịt mắt nhảy từ xà nhà xuống, hừ lạnh một tiếng, ném tờ giấy đựng Móng Hãn Dược trong tay xuống đất, lần mò trên người ngục tốt một lúc rồi bước vào. Trên hành lang rất dài đầy cảm giác lạnh giá, người bịt mắt ngựa quen đường cũ tìm được cửa lao, chìa khóa trong tay cắm vào ổ khoá, xích sắt rầm rầm mở ra.

Tôn Trường Trạch nghe tiếng vẫn nhắm mắt nhìn tường, không biết lần này đám ngục tốt chết tiết lại muốn làm gì, hần thật sự không muốn thấy bọn chúng, tốt nhất vĩnh viễn đừng gặp mặt! Tôn Trường Trạch ôm suy nghĩ lộn chết không sợ nước sôi co ro trong góc, không có nửa điểm phản ứng.

Phía sau im ắng, tiếng bước chân rất lâu mới truyền đến, dừng lại một chút rồi tới gần. Tôn Trường Trạch thoáng mở mắt ra, vốn định chú ý động tĩnh của ngục tốt, không ngờ mở mắt liền thấy phía sau ánh sáng lạnh loé lên, như lưỡi dao phản quang dừng trên tường trước mắt hần.

Không phải ngục tốt? Tôn Trường Trạch kinh hãi, tè ra quần lẫn sang bên cạnh một vòng, ngoại bào bị thanh đao chặt thành hai đoạn.

“Ngươi là ai!” Tôn Trường Trạch đứng phắt dậy, hai tay che toàn thân, “Nơi này là nhà tù, ngươi vào bằng cách nào, chúng ta không oán không thù, vì sao muốn giết ta?!”

“Ngươi không cần quan tâm.” Ánh đao trong tay người bịt mắt dựng thẳng, mũi nhọn lạnh lẽo đâm đến.

Hần không cần quan tâm. . . Nhưng hần là người bị giết đây nhé! Tôn Trường Trạch cảm thấy gần đây số mình càng ngày càng đen, tính ra vận rủi này bắt đầu từ khi Hoàng Hậu nương nương truyền triệu hần đi, thật sự không hay ho, ở trong phòng giam còn có người đến ám sát hần. . . Trong đầu Tôn Trường Trạch chợt loé lên tia sáng, đột nhiên nghĩ tới một loại khả năng: “Ngươi có phải do Hoàng Hậu nương nương phái tới không?”

Nói lời này xong, hần rõ ràng nhìn thấy trong mắt người bịt mắt hiện lên một tia sáng lạnh, đao trong tay thoáng chốc bỏ về phía đầu hần theo một đường cong quỷ dị. . .

“Keng keng!”

Hai viên đinh sắt rơi vang ra tiếng.

Một lọn tóc bên tai Tôn Trường Trạch theo gió đứt rời, hần kinh hồn táng đảm mở mắt ra, trước mắt không biết khi nào đã xuất hiện bảy, tám thị vệ mặc cẩm y, mấy người này đứng thẳng tắp, ba người trong đó đã bắt giữ người bịt mắt, hai người khác nghiêm mặt nói với hần: “Đi theo chúng ta, Hoàng Thượng đang chờ các ngươi.”

Tôn Trường Trạch nom nóp lo sợ gật gật đầu, sắc mặt không thể gọi là dễ coi. Hần không phải đồ ngốc, tuyệt đối không cho rằng lúc này Hoàng Hậu còn đến cứu hần. Thật rõ ràng, kẻ bịt mắt lúc trước là người Hoàng Hậu nương nương phái tới giết hần diệt khẩu. Còn cả thị vệ Hoàng Thượng phái tới ôm cây đợi thỏ, lý do thế nào hần có thể đoán ra được.

Trong Dưỡng Tâm Điện, Thiệu Tuyên Đế phê duyệt tấu chương xong, An Đức Lễ vội vàng đi lên sắp xếp lại, nhìn về mặt Hoàng Thượng có vẻ thả lỏng, An Đức Lễ vừa thu dọn vừa dò hỏi: “Hoàng Thượng, có muốn tới cung của chủ tử nào không ạ?”

“Trẫm hiện tại không đi đâu hết, chỉ ở Dưỡng Tâm Điện, Tiểu An Tử, ngươi đi gọi Hoàng Hậu tới cho trẫm.” Thiệu Tuyên Đế thần nhiên phân phó. Khi nhắc tới Hoàng Hậu, hần không có một chút phản ứng, thậm chí ngay cả ánh mắt lạnh như băng cũng không hề thay đổi, An Đức Lễ đáp một tiếng “vâng” rồi lui xuống.

Trong lòng An Đức Lễ cũng khó hiểu không thôi, theo như bình thường nhất định Hoàng Thượng muốn đi trắc điện Tú Ngọc Cung, hôm nay vì sao đột nhiên triệu Hoàng Hậu đến? Lễ nào Hoàng Hậu sắp phục sủng? Chỉ là. . . Xem ánh mắt Hoàng Thượng chỉ sợ không có chuyện như thế.

Trong Dưỡng Tâm Điện rất im lặng, đàn hương luẩn quẩn.

Thiệu Tuyên Đế nhìn nhìn cái bàn, bước chân bất giác đi tới, hần từ ống đồng rút ra một cuộn thánh chỉ, trải lên mặt bàn. Thánh chỉ này phía trên đã ghi đầy chữ, có điều trong đó còn một chỗ trống. Hần suy nghĩ một lúc lâu mới nhắc bút, chậm rãi viết một chữ “Bảo” ở phía trên, sau đó khoé môi cong lên một nụ cười nhu hoà.

Bảo, đương nhiên có ý trân bảo, duy nhất trong lòng.

...

Hoàng Hậu không phải đến Dưỡng Tâm Điện lần đầu tiên, khi Thiệu Tuyên Đế mới đăng cơ, nàng còn được vinh sủng cũng đã từng tới Dưỡng Tâm Điện này, hôm nay đột ngột được Hoàng Thượng truyền triệu, nàng vốn cực kỳ vui sướng, nhưng sau khi suy ngẫm không còn thấy đáng mừng như trước nữa.

Nàng không phải cô gái mới vào cung, nàng đã sớm nhắc nhở chính mình không nên hy vọng quá lớn.

Vào Dường Tâm Điện, nhìn thấy trưởng phu cửu ngũ chí tôn ngồi đối diện lạnh lùng nhìn nàng, hoàn toàn dập tắt một chút vui mừng còn sót lại. Nếu Hoàng Thượng thật sự nhớ một người, người kia nhất định không phải nàng, Hoàng Hậu của hắn trong mắt hắn cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, tựa như Thục Phi, nhìn có vẻ cực kỳ vinh quang, thật ra chỉ là lớp nguy trang để Hoàng Thượng củng cố triều đình.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng, không biết Hoàng Thượng gọi thần thiếp đến có chuyện gì quan trọng?” Hoàng Hậu nề nếp hành lễ, động tác cẩn thận kỹ lưỡng, dùng sống lưng thẳng tắp biểu hiện kiêu ngạo khó hiểu nào đó của chủ nhân.

“Trẫm gọi Hoàng Hậu đến có chuyện gì, Hoàng Hậu không biết à?” Thiệu Tuyên Đế hỏi lại một câu, bên môi mang theo nụ cười như có như không, tự nhiên khiến người ta thấy lòng rét lạnh.

Hoàng Hậu thầm rùng mình, hơi nâng cằm lên: “Thần thiếp không biết. Nhiều ngày nay thần thiếp luôn nghe ý chỉ của Hoàng Thượng ở phạt đường lễ phạt, chưa bao giờ bước ra Chiêu Dương Cung, Hoàng Thượng có gì lại làm khó thần thiếp như thế?”

“Trẫm cũng không biết thì ra khả năng của Hoàng Hậu lại to lớn như thế. Chưa bước ra khỏi Chiêu Dương Cung đã có thể bày mưu nghĩ kế ở ngoài, trẫm có cần khen ngợi một câu có phong độ của đại tướng hay không?!”

“Khả năng gì? Hoàng Thượng chỉ dựa vào một câu nói đã muốn định tội thần thiếp sao?” Hô hấp của Hoàng Hậu hơi dồn dập, hai mắt đỏ bừng: “Thần thiếp biết Hoàng Thượng không thích thần thiếp, nhưng thần thiếp thân là mẫu nghi một nước, Hoàng Thượng không thể tùy tiện tiện tiện bôi đen thần thiếp, bằng không sẽ là vết nhơ của cả Cao Thủ này.”

Thiệu Tuyên Đế lăng lạng nhìn nàng.

Hoàng Hậu nhìn ánh mắt sắc bén kia, muốn lui về phía sau một bước, lại vẫn thẳng sống lưng. Lúc này, nàng không thể nhận thua, nàng là Hoàng Hậu, cho nên dù Tôn Trường Trạch còn sống đến tố cáo nàng, nàng cũng không sợ.

“Nếu Hoàng Hậu muốn chứng cứ, vậy trẫm sẽ trình chứng cứ lên cho ngươi.” Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh một tiếng: “An Đức Lễ, gọi người dẫn bọn chúng lên.”

An Đức Lễ khom người đi ra ngoài cửa, không lâu sau Tôn Trường Trạch quần áo tả tơi xuất hiện, bước đi của hắn có điểm kỳ quái, hai chân run run, móng còn cong về phía sau, Hoàng Hậu cau mày nhìn hắn đến gần, cho hắn một ánh mắt sắc bén. Tôn Trường Trạch thấy vậy thân mình run rẩy, quý phịch một tiếng xuống đất dập đầu: “Tội thần bái kiến Hoàng Thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Đối với người mưu hại Yến Lương Nghi, Thiệu Tuyên Đế đều không có cảm tình gì tốt, dù hôm nay còn cần người này trình đường lấy lời chứng, Thiệu Tuyên Đế thân nhiên nói: “Quý trả lời.”

Tôn Trường Trạch cúi đầu, “Vâng.”

“Hôm qua ngươi mưu đồ hại Yến Lương Nghi là ai sai sử?”

“Là...”

“Tôn Thái Y, bản cung tin ngươi nhất định sẽ không oan uổng người tốt, ngươi nói thật ra người mưu hại Yến Lương Nghi rốt cuộc là ai? Không biết Yến Lương Nghi có ơn cứu giá với Hoàng Thượng sao?!” Hoàng Hậu không đợi Tôn Trường Trạch lên tiếng đã cướp lời chất vấn.

Tôn Trường Trạch hít sâu một hơi, không nhìn về phía Hoàng Hậu nương nương đang nói, chỉ nhìn thẳng phía trước, hắn nói: “Là Hoàng Hậu nương nương.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp cùng ngài là phu thê nhiều năm, ngài không tin thần thiếp sao?” Hoàng Hậu quỳ gối trước mặt Thiệu Tuyên Đế, “Hoàng Thượng tuyệt đối không thể vì một lời nói của Tôn Thái Y mà hoài nghi thần thiếp. Tôn Thái Y, vì sao ngươi hãm hại bản cung?!” Câu cuối cùng là nói với Tôn Trường Trạch, có điều người này chỉ quỳ trên mặt đất, đầu cũng không nâng, giống như không nghe thấy gì.

Thiệu Tuyên Đế trong lòng rét lạnh, phụ nhân độc như rắn rết như Hoàng Hậu còn dám nhận là phu thê với hắn... Hừ, thê tử của hắn chỉ có thể là nha đầu trong Tú Ngọc Cung kia!

“Được rồi, Hoàng Hậu không cần nhiều lời, tình hình thực tế trẫm đã biết toàn bộ, xem ra không thấy người kia ngươi vẫn còn chống chế.” Thiệu Tuyên Đế xoay người vỗ vỗ tay, tiếp theo lại có hai thị vệ đề một người bịt mặt đi vào, người bịt mặt này nhìn thấy Thiệu Tuyên Đế liền co rúm lại, khi nhìn đến Hoàng Hậu thì trực tiếp nhắm mắt, chân mày nhíu chặt.

Một thị vệ kéo khăn đen che mặt của hắn xuống, Hoàng Hậu che miệng hoảng hốt hô một tiếng: “Ca...ca ca...”

Thì ra nhận được tin con gái Hoàng Hậu trong cung truyền ra, Lô Quảng Tu suy nghĩ một lúc lâu, quyết định phái con trai Lô Hữu Văn võ nghệ cao cường đi cướp ngục.

Thật ra vì con trai Lô Hữu Văn của hắn làm việc ở bộ Hình, rất quen thuộc với thiết bị trong đại lao, cướp ngục sẽ dễ dàng hơn một chút. Cả nhà này rõ ràng không ngờ Hoàng Thượng sẽ tăng thêm nhiều nhân số trong Thiên Lao như thế, vì một chiêu bắt cá trong chậu, Lô Hữu Văn liền trúng kế.

Bất được Lô Hữu Văn là chuyện vui ngoài dự đoán, ngay cả Thiệu Tuyên Đế trước đó cũng không biết Lô gia sẽ phải trường tử đi cướp ngục, nhục điểm của Lô gia trong tay hẳn lại nhiều thêm một cái.

“Hoàng Hậu không cần giải thích, ngày mai ngươi cầm thánh chỉ này tuyên đọc cho các vị cung phi. Nhớ kỹ, trăm muốn kết quả.” Thiệu Tuyên Đế lấy ra thánh chỉ vừa thêm chữ trên bàn.

Hoàng Hậu tiếp nhận thánh chỉ, nhìn sắc mặt bình thản của Thiệu Tuyên Đế, mỗi nàng giật giật lại không nói được cái gì. Gió thổi mưa giông trước cơn bão, nàng luôn cảm thấy Hoàng Thượng phản ứng như vậy là càng nguy hiểm.

Thiệu Tuyên Đế nhìn bóng lưng của nàng, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh.

Có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, người dám tổn thương người hắn yêu... Nên vĩnh viễn trừ bỏ, không thể để lại hậu họa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Hoàng Hậu cầm thánh chỉ lòng hoảng sợ trở về Chiêu Dương Cung, vội vàng mệnh Kim Chi thấp đèn, nàng oán hận nhìn tờ thánh chỉ được trải thẳng kia, thấy trên đó là ấn tín của Hoàng Thượng. Hoàng Hậu đọc từng chữ một, từng hàng chữ như chọc đau ánh mắt nàng, quả nhiên lại là vì Yến Lương Nghi...

Khó trách ngày mai muốn nàng tuyên chỉ, Hoàng Thượng tính hay lắm!

Hoàng Hậu tuy bất bình nhưng dù nghiêng răng nghiêng lợi cũng không thể cãi thánh mệnh. Không nói đến thân phận Hoàng Hậu vốn bị đè bên dưới Hoàng Thượng không thể không nghe lệnh, chỉ nói đến ca ca Lô Hữu Văn của nàng còn ở trong tay Hoàng Thượng, nay Hoàng Thượng dùng mạng người để uy hiếp mà nàng thì hoàn toàn không có cách nào đối phó!

Đúng là được việc không đủ bại sự có thừa! Lời này không chỉ nói Tôn Thái Y mà còn bao gồm cả chính ca ca Lô Hữu Văn hữu dũng vô mưu của nàng nữa, hoàn toàn khiến nàng bị vây ở phía bị động trong hậu cung.

Hoàng Hậu xoa mi tâm, thôi, ngày mai tuyên chỉ, nàng không quản cái gì hết, chỉ cần có thể bình an sinh hạ đứa bé trong bụng, chỉ cần nàng còn ở trên vị trí Hoàng Hậu... Yến Lương Nghi gì đấy cuối cùng sẽ không chạy thoát khỏi lòng bàn tay nàng.

Ngày ngày thứ ba Hoàng Thượng hồi cung, người của chủ tử các cung phái đi Dưỡng Tâm Điện chưa truyền tin tức về thì Chiêu Dương Cung đột nhiên truyền ý chỉ, muốn chủ tử các cung đến nghe chỉ, đám phi tần mờ mịt chạy tới Chiêu Dương Cung không ngờ nghe được một tin tức mang tính bùng nổ – Yến Lương Nghi phong phi!

Người ta nói trong cung đình không có chuyện gì là bí mật, tin tức công khai càng truyền nhanh chóng hơn, Yến An Quân làm ở trong Tú Ngọc Cung chừng hai ngày, cũng là người cuối cùng nhận được tin.

Trong trắc điện Tú Ngọc Cung, Yến Lương Nghi yêu kiều khả ái tìm tìm phẩm trà, đối diện là Mộc Dung Cơ “không nhiễm khói lửa nhân gian”, Lộc Nhi trong tay bưng một đĩa điểm tâm đi vào, nhìn hai người ngồi đối diện, trong lòng cực kỳ bức bối. Mộc Dung Cơ này tới tìm chủ tử nhà mình làm gì?!

Rõ ràng vị phân thấp hơn chủ tử còn dám đánh thức chủ tử mỗi sáng, đúng là... Rất không biết xấu hổ!

Mộc Dung Cơ không biết trên mặt mình đã bị dán nhãn trúng thối, nàng vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng lạnh nhạt kia, Yến An Quân nhìn nàng hai cái, cảm thấy khi nàng không nói lời nào thật sự có chút cảm giác bay như tiên, có điều chỉ cần mở miệng sẽ...

“Nghe nói vài ngày trước Yến Lương Nghi cần một tên cho Hoàng Thượng?”

“Tin tức của Mộc Dung Cơ thật linh thông nhỉ.” Yến An Quân khoa trương khen ngợi. Hiện giờ trong cung từ trên xuống dưới ai không biết chuyện này? Nay Mộc Dung Cơ dùng loại câu hỏi này để mở đầu thật sự không thú vị, chẳng lẽ sáng sớm nàng chạy tới vì hỏi chuyện này?

Mộc Dung Cơ sắc mặt cứng đờ, phòng chừng cũng biết câu hỏi của mình ngớ ngẩn, có điều nàng tới vì muốn chế nhạo Yến Lương Nghi, sao có thể bỏ dở nửa chừng? Nàng nhấp một ngụm trà nhỏ, vuốt sợi tóc bên mai, bỗng nhiên nói: “Yến Lương Nghi hai ngày nay có gặp Hoàng Thượng không?”

“Hôm qua có gặp, Mộc Dung Cơ có chuyện gì muốn ta chuyển lời giúp à?” Yến An Quân che khăn mỉm cười, nụ cười thực nữ tiêu chuẩn khiến Mộc Dung Cơ hừ lạnh một tiếng trong lòng.

Cười đi, cười đi, tương lai có ngày ngươi khóc.

Mộc Dung Cơ thực sự bị mấy lời kia mắc nghẹn, trong lòng dồn nén, nàng có việc muốn tìm hoàng thượng... Còn cần Yến Lương Nghi giúp chuyển lời

chắc? Vì thế Mộc Dung Cơ hắc hóa nửa ngày, cuối cùng vẫn nở nụ cười: “Không có chuyện gì, nếu tỳ thiếp có việc muốn tìm Hoàng Thượng sẽ tự mình đi nói, không dám làm phiền Yên Lương Nghi.”

“Mộc Dung Cơ quá khách khí.”

“Mấy ngày gần đây tôi thăm chỉ vì tỳ thiếp muốn thoả mãn lòng hiếu kỳ thôi, không biết Yên Lương Nghi có thể giải thích nghi hoặc cho tỳ thiếp không?” Mộc Dung Cơ rốt cục nói đến chính đề.

“Đương nhiên có thể, Mộc Dung Cơ mời hỏi.” Yên An Quân không động đậy, vẫn là lười biếng nằm lệch trên tháp, Mộc Dung Cơ thấy vậy trong lòng vui vẻ, hẳn là trúng tên chưa khỏi, lần này Yên Lương Nghi chịu tội cho đủ rồi.

Nàng buông chén trà, hơi nhếch mắt nói: “Nếu Yên Lương Nghi thật sự có công cứu giá thì Hoàng Thượng... Vì sao còn chưa thăng vị cho Yên Lương Nghi?”

Yên An Quân liền kỳ quái, nàng hơi ngồi thẳng người, nghi hoặc nói: “Là sao? Hoàng Thượng lẽ ra phải thăng vị cho ta à? Hoàng Thượng đứng đầu thiên hạ, chúng ta là tần phi chán tên cho Hoàng Thượng không phải chuyện hết sức bình thường à? Vì sao phải thăng vị? Ta làm chuyện tốt chưa bao giờ vì cầu danh lợi.”

Mộc Dung Cơ cười lạnh trong lòng, không cầu danh lợi? Làm sao có thể? Chỉ là lấy cớ thôi. Hôm nay nàng tới đây cũng vì Hoàng Thượng không coi trọng nàng, trong lòng không thoải mái, cũng may vừa vận bắt được chân đau của Yên Lương Nghi, vì thế chạy tới cửa chế nhạo một phen. Đừng nhìn Yên Lương Nghi lúc này giả vờ ngớ ngẩn, trong lòng không biết đang khó chịu đến mức nào đâu.

“Thánh chỉ đến – Yên Lương Nghi tiếp chỉ.”

Tiếng nói đặc biệt to rõ của An công công bay vào trong lòng Mộc Dung Cơ, nàng vội vàng đứng lên, sửa sang lại quần áo, xác định không có gì sai lầm mới khẽ thở phào. Còn Yên An Quân không nhanh không chậm bảo Lộc nhi khoác thêm áo khoác cho nàng rồi mới thân nhiên bước ra ngoài.

So với sự ngượng ngập của Mộc Dung Cơ, Yên An Quân có vẻ phong độ hơn nhiều.

An Đức Lễ ở bên ngoài đợi chốc lát, gặp Yên An Quân cười tủm tỉm đi ra vội vàng bật người hành lễ: “Nô tài ở đây hành lễ với ngài trước.”

“An công công mau mau đứng lên.” Yên An Quân vội vàng giơ hai tay đỡ hờ, An Đức Lễ là công công bên cạnh Hoàng Thượng, để hần hành lễ với mình thật sự khó xử.

An Đức Lễ mặc kệ ngăn cản, ôn hoà thi lễ xong, hẳn biết Vạn Tuế gia coi trọng vị này, hành lễ là nhất định rồi, về sau còn phải khéo miệng lấy lòng vị chủ tử này nữa là.

“Phụng thiên thừa vận Hoàng Đế chiếu viết... Lòng trăm cực mừng, lòng trăm cực thích! Nay phong chính lục phẩm Yên Lương Nghi làm tước nhất phẩm tần phi, tứ phong hào “Bảo”. Khâm thủ —”

An Đức Lễ tuyên chỉ xong, Mộc Dung Cơ lão đảo, một đám mây ghép từ chữ Bảo Phi bay trên đỉnh đầu, dè nàng không thờ nổi, dựa vào cái gì... Chẳng lẽ chỉ vì có công cứu giá mà được phong phi?! Thậm chí còn thành phi tử thứ năm! Vị trí này... Nên là của nàng mới đúng... (Bạn Sâu không muốn chen vào nhưng ừu nhìn được, con này hoang tưởng hết thuốc chữa, ca này phải mổ, không đỡ được. Chắc tại bay trên zoi lâu quá nên não đóng đá!)

Dung mạo của nàng, tài trí của nàng, tất cả đều không thua Yên Lương Nghi, vì sao nàng lại bị vất xa phía sau... Cùng đến từ Đại Cật, vì sao vận mệnh khác nhau đến thế?!

Mộc Dung Cơ run môi nói, “Bảo Phi nương nương, chúc mừng.”

Yên An Quân tiếp nhận thánh chỉ, cười ngọt: “Cảm ơn.” Rồi sau đó quay sang hỏi An Đức Lễ: “An công công, tối nay Hoàng Thượng có đến đây không?”

An Đức Lễ cười hắc hắc: “Bảo Phi nương nương ngài đã thành đứng đầu một cung, đương nhiên phải chuyển đi cung điện khác, Vạn Tuế gia chúng ta nói, những ngày tới để Bảo Phi nương nương ở tại Đường Tâm Điện, chờ cung điện bố trí xong rồi để nương nương dọn vào, cho nên hôm nay Hoàng Thượng không tới mà Bảo Phi nương nương ngài tới chỗ Hoàng Thượng.”

Yên An Quân nheo mắt lại, giọng nói có chút nũng nịu kiêu ngạo: “Thật ra cũng không khác nhau là mấy.”

“Đó là đương nhiên, đương nhiên.” An Đức Lễ khoe miệng giật giật, khác nhau nhiều ấy chứ, ở tại Đường Tâm Điện là vinh sủng lớn cỡ nào, cũng chỉ có Bảo Phi nương nương là không có ý thức về phương diện này, nếu là người khác trong lòng chắc mừng phát điên rồi, ít nhất cho tới nay ngay cả Hoàng Hậu nương nương cũng chưa từng được ở trong Đường Tâm Điện.

Yên An Quân trở lại nội thất thu thập vài món đồ trang sức, ngồi trước cửa sổ một tay chống má, ngăn người nhìn về phía Đường Tâm Điện, có điều chưa tới thời gian nửa chén trà, biểu cảm trên mặt nàng đột nhiên chuyển thành phấn khởi, hứng thú —

[Tinh! Hệ thống hoàn thành công tác kiểm định nhiệm vụ, độ hoàn thành nhiệm vụ sửa thành 92%. Đánh giá hữu nghị: ... Ta kính!]

[Tinh! Thân ái, vì độ hoàn thành nhiệm vụ đạt tới 50%, được tặng một tấm “Thẻ Thánh Mẫu”]

[Tinh! Thân ái, vì độ hoàn thành nhiệm vụ đạt tới 75%, được tặng một tấm “Thẻ Giữ Thai”]

“... Thẻ Giữ Thai ta còn hiểu được, chứ Thẻ Thánh Mẫu là cái gì?” Yến An Quân há hốc mồm hỏi.

[Ai yo, chính là gặt hái kết quả từ kế hoạch “tạo người” xxoo ấy mà ~]

“Được rồi, người không cần nói nữa, ta hiểu ngay tắp lự rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Đền tường cừu long trong Dưỡng Tâm Điện bập bùng cháy, giữa không trung bốc lên vài hạt tro bụi, Thiệu Tuyên Đế hơi dừng tay rồi chăm nghiền mực được An Đức Lễ mài sẵn, viết lên sổ con của Lô Quảng Tu một chữ “chuẩn”. Nội dung của quyển tấu chương này nói đến cũng khéo, quả nhiên là buồn ngủ đưa gối đầu, lần này Lô Quảng Tu hẳn là sợ thật rồi.

Lần này có thể làm cho Lô Quảng Tu giao ra binh quyền cáo ốm ở nhà? Xem ra Lô Quảng Tu này cũng biết thương con, không biết hẳn có thể thương đến mức độ nào.

Cảm giác nắm trong tay con cưng của người ta quả không tệ. Thiệu Tuyên Đế lười biếng dựa trên long ý, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh, những người này dám to gan mưu hại nữ nhân của hắn, hắn nhất định sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào, về phần Hoàng Hậu... Hừ!

“Hoàng Thượng, Bảo Phi nương nương đến.” An Đức Lễ khom người đi đến trước mặt Thiệu Tuyên Đế, nhẹ giọng nói. Hắn biết rất rõ địa vị của Bảo Phi nương nương trong lòng Hoàng Thượng, từ Yến Lương Nghi lên tới Bảo Phi có thể coi như một bước lên trời, dù giữa lúc đó có nhiều chuyện xảy ra nhưng vinh sủng trong đó có thể thấy được bằng mắt...

Thiệu Tuyên Đế thay đổi biểu cảm, trong ánh mắt thấp thoáng ý cười: “Còn không mau đón vào cho trẫm.” Hắn đứng lên đi ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, bước đi lơ đãng nhanh hơn bình thường rất nhiều. An Đức Lễ theo phía sau chạy nhanh hai bước, trong lòng bất đắc dĩ, quả nhiên vẫn là danh tiếng của Bảo Phi nương nương dùng tốt, hiện tại Hoàng Thượng quả thực thành thê nô tiêu chuẩn, cứ tiếp tục như vậy có được không đây?

Ngoài điện, Yến An Quân mặc một bộ váy nhạt màu đứng tại chỗ, Thiệu Tuyên Đế giữ chặt tay nàng kéo vào lòng, gương mặt lạnh như băng đã dịu đi từ lúc nào: “Có lạnh không?”

“Thần thiếp không lạnh.” Yến An Quân cười híp mắt.

“Sao không đi vào? Hay là đám nô tài này không cho nàng vào?” Thiệu Tuyên Đế ôm người trong lòng, mắt lạnh đảo qua mấy tên nội thị ngoài điện. Vài công công mềm nhũn chân quỳ xuống, nằm rạp dưới đất không dám nói một lời, sắc mặt Thiệu Tuyên Đế càng lạnh.

Yến An Quân dùng bàn tay nhỏ bé kéo bàn tay to của hắn, ôm trong lòng bàn tay: “Hoàng thượng đừng trách bọn họ, thần thiếp bằng lòng ở đây chờ Hoàng Thượng, như vậy có vẻ như thần thiếp rất quan tâm đến Hoàng Thượng, đúng không?”

“Ừ.” Thiệu Tuyên Đế thấp giọng đáp một tiếng, ngón tay vuốt chóp mũi bé của nàng, âm giọng nói: “Chỉ có nàng là khéo miệng nhất, thôi, trẫm không phạt bọn chúng, về sau nếu muốn gặp trẫm, không cần thông báo, cứ vào là được.”

“Vâng.” Yến An Quân ngoan ngoãn gật đầu.

Thiệu Tuyên Đế xoa đầu nàng, cảm thấy tiểu nữ nhân dưới ánh hoàng hôn càng thêm chói mắt. Nữ nhân mỹ mạo ai cũng thích, hắn cũng vậy, có điều từ sau khi gặp Yến An Quân, tất cả đều hoá thành bọt nước, cực kỳ không thú vị. Người hắn yêu là Yến An Quân, mỗi ngày nàng cực kỳ dịu dàng hay ngẫu nhiên bướng bỉnh đều có thể tác động đến toàn bộ cảm xúc của hắn.

Có một số người, một khi đã gặp gỡ, người sẽ hiểu được, đời này không thể không có nàng.

Thiệu Tuyên Đế nắm chặt tay Yến An Quân, An Đức Lễ ở phía sau vội vàng gọi những nội thị khác thu dọn đồ đạc cho Bảo Phi nương nương, để nàng an tâm ở tại Dưỡng Tâm Điện.

Lần này nhìn có vẻ Hoàng Thượng thật sự lún sâu rồi.

...

“Hoàng Hậu, nghe nói thánh chỉ Hoàng Thượng tấn phong Yến Lương Nghi làm Bảo Phi do người tuyên đọc?” Từ Phúc Thái Hậu hai tay giao nhau đặt

trên đầu gối, biểu cảm trên mặt còn có chút khó tin. Nói đến Hoàng Hậu, bà cũng biết đại khái, xuất thân phú quý, gia thế tốt, nhưng người như vậy lại càng kiêu ngạo ngang ngạnh. Trước kia ở trong hậu cung bà thấy rất nhiều nữ nhân như thế, không biết nóng biết lạnh thì làm sao được Hoàng Đế thích?

Nhưng Hoàng Hậu này không được sủng thi thôi, vì sao muốn đẩy một kinh địch của mình lên vị? Điểm này không riêng gì Từ Phúc Thái Hậu khó hiểu, cung phi khác trong cung cũng tròn mắt không rõ, từ một Lương Nghi tấn chức làm phi, đây là vinh sủng cực lớn đấy, Bảo Phi này rốt cuộc gặp cái vận quái gì rồi?

Hoàng Hậu cúi đầu, nàng vốn muốn ở trong cung cẩn thận nuôi thân, không ngờ tuyên thánh chi của Hoàng Thượng xong Thái Hậu đã vội vàng tìm nàng đến hỏi, nàng gật gật đầu: “Ý chỉ này do thần thiếp tuyên đọc.”

“Người hồ đồ rồi! Yến Lương Nghi này chỉ có công cứu giá mà thôi, sao có thể thăng thăng từ Lương Nghi lên Phi? Chuyện này khiến những người ở trong cung lâu năm nghĩ thế nào?!” Từ Phúc Thái Hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Yến Lương Nghi này lúc trước bà đã từng gặp qua, chuyện xảy ra trong Tự Hà Cung của Thục Phi, nhìn nàng nhẹ nhàng rửa sạch tội danh cho mình đã biết là người thông minh, Từ Phúc Thái Hậu lại không thích nhất loại người thông minh này, hơn nữa trong cung này, vừa thông minh vừa hợp mắt bà... Chỉ có nha đầu Cổ gia kia.

Gần như nhìn thấy Cổ Cẩm lần đầu tiên bà đã cảm thấy nha đầu kia rất giống mình, ánh mắt không biết nói dối – Cổ Cẩm tuyệt đối có dã tâm, đủ lớn mật. Đương nhiên, quan trọng nhất là nha đầu kia sau khi tiến cung lập tức dựa vào bà, trí tuệ như vậy không phải người thường có thể làm được.

Cổ Cẩm, Cổ Cẩm, nếu lần này thăng vị là Cổ Cẩm thì bà đã không thấy bức bối trong lòng như thế, thiên hạ này nhiều chuyện thế mà cứ nhè lúc Hoàng Thượng gặp nạn lại để Yến Lương Nghi gặp được là thế nào?

Từ Phúc Thái Hậu thật sự nghĩ nhiều, cho dù Cổ Cẩm cùng Hoàng Đế đi sẵn, ai dám cam đoan nàng sẽ nhìn thấy mũi tên đang bay tới kia? Hơn nữa, cho dù Cổ Cẩm thật sự nhìn thấy, nàng nhất định sẽ nỗ lực thân thể mình chắn tên cho Hoàng Thượng à?

Mạng người chỉ có một, gặp phải thời điểm nguy hiểm tính mạng như thế, không ai dám chắc chắn sẽ phản đầu quên mình.

Cũng chính vì thế, Thiệu Tuyên Đế đối với Yến An Quân mới vừa cảm động vừa áy náy, bởi vì Yến An Quân phản đầu quên mình mới hoà tan lớp băng cuối cùng trong tim hắn, từ đó ngoại trừ Yến An Quân, không bao giờ có những người khác nữa.

“Mẫu hậu, thần thiếp không hồ đồ, Yến Lương Nghi đã cứu Hoàng Thượng, Hoàng Thượng có phong vị cao thế nào cũng không đủ.” Hoàng Hậu cắn nát răng cũng phải nuốt vào bụng, lúc này nàng còn nói gì được? Thái Hậu cũng là đồ ngốc, thân là Hoàng Hậu như nàng có gì lại bằng lòng phong vị cho một nữ nhân khác của Hoàng Thượng? Nàng bị điên rồi hay sao?

Nếu trong tay Hoàng Thượng không có nhược điểm của nàng, nàng sao có thể cam tâm tình nguyện tuyên đọc thánh chi cho hắn?

“Hoàng hậu quả là rộng lượng.”

Từ Phúc Thái Hậu hiển nhiên không nghĩ sâu hơn, chỉ bất ngờ vì Hoàng Hậu rộng lượng nhẫn nhịn như thế. Thầm nghĩ chẳng trách Tiên Đế mặc kệ nàng khuyên can, tìm một nữ nhân như thế làm Hoàng Hậu của Thiệu Tuyên Đế, thì ra là có ngón nghề riêng.

Năm đó bà chọn cháu gái tương đối thân cận với mình làm Hoàng Hậu của Thiệu Tuyên Đế nhưng bị Tiên Đế ngăn cản, chỉ định con gái Lô Quảng Tu cầm quyền một đại gia tộc trong triều. Nay Thiệu Tuyên Đế không chỉ chậm rãi đứng vững trong triều mà thậm chí còn có lực khống chế nhất định trong hậu cung, lực lượng trong hậu cung của bà ngày càng có vẻ lấy trứng chọi đá.

Nghĩ đến đây, Thái Hậu lại nghĩ đến đứa con chết sớm của mình, nếu con của mình lớn lên thì làm gì đến lượt Thiệu Tuyên Đế đi lên ngôi vị Hoàng Đế? Để một Lương Nghi nước khác lên làm nhất phẩm phi, đúng là ngu ngốc đến cực điểm! Từ Phúc Thái Hậu dồn nén trong lòng, lúc bà đang được thánh sủng cũng chỉ được thăng lên một, hai phẩm, so ra, Yến Lương Nghi này may mắn hơn nhiều!

Rộng lượng...

Hiện tại tâm trạng của Hoàng Hậu cực kỳ mãnh liệt, nàng thở sâu một hơi, “Đây là bản phận của thần thiếp, nếu Hoàng Thượng thích Bảo Phi kia thì thần thiếp sẽ thay Hoàng Thượng phong vị cho Bảo Phi, nói không chừng hậu cung sẽ có thêm bé trai bé gái.” “Bé trai bé gái” này tuyệt đối sẽ không phải do người khác sinh, phải là nàng! Nàng uống thuốc kia, phản ứng mỗi ngày đều tương tự với ghi chép, hiện tại chắc chắn đã có thai.

Nay nàng đã không còn là Hoàng Hậu lúc trước, tuyệt đối sẽ không trùng kờ của bất cứ kẻ nào, phải sinh đứa bé này. Hoàng Hậu ngồi trên ghế, tay trong tay áo đặt lên bụng, ngẩng cao đầu. Thái Tử của bản cung, bản cung chờ con chào đời.

“Ừ, nói cũng đúng, hoàng cung gần đây ít có con nối dõi được sinh ra, phần lớn đều chết từ trong bụng mẹ, đối với vấn đề này Hoàng Hậu ngoại phải quan tâm hơn, hoàn thành trách nhiệm chương quản phượng ấn.” Thái Hậu hỏi hột nói.

Đối với tình hình con nối dõi của Hoàng Thượng bà không quan tâm, chết trong bụng hay ba tuổi thì chết bà chỉ cảm thấy càng thích thú, con của Thiệu Tuyên Đế bà không thích đứa nào hết, một đứa cũng không. Bà chỉ muốn chế nhạo Hoàng Hậu chút thôi, thân là Hoàng Hậu, sớm mất sự sủng ái của Hoàng Thượng còn đến giờ chưa có con, đúng là buồn cười.

Nghe hai chữ “phượng ấn”, Hoàng Hậu lại may may không kích động, nàng nhìn Từ Phúc Thái Hậu, bỗng cười nhạt: “Mẫu hậu nhớ nhầm à? Phượng ấn của thần thiếp đã bị Hoàng Thượng thu đi từ lâu rồi, nay đang trong tay Dung Phi kia, Thái Hậu có muốn thần thiếp thông truyền lời của ngài cho Dung

Phi muội muội không?”

Nói đến đây, Hoàng Hậu bỗng trở nên bình thản: “Nếu mẫu hậu không còn chuyện gì nữa, thần thiếp về Chiêu Dương Cung trước, Hoàng Thượng muốn thần thiếp lễ phật ba tháng, thần thiếp không thể làm như gió thoảng qua tai.”

“Vậy Hoàng Hậu về trước đi.” Thái Hậu gật đầu nói. Bà thật sự đã quên phượng ấn của Hoàng Hậu đang ở chỗ Dung Phi, xem ra là lúc gọi Dung Phi tới đây mấy lần. Hoàng Hậu đi rồi, Thái Hậu đuổi mình nằm trên ghế, tháo bảo vệ móng trên ngón út xuống, bảo vệ móng bằng vàng ròng khắc hoa tinh xảo vô cùng, bà yêu thích không buông tay, trong lòng lại cân nhắc một chuyện khác, “Bảo Phi này cũng có bản lĩnh đấy, chỉ tiếc cho Cổ Cẩm của ai gia.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Dưỡng Tâm Điện thật sự lớn hơn Tú Ngọc Cung nhiều, dù chỉ ở trong nội thất của Dưỡng Tâm Điện cũng rộng hơn chủ điện bình thường khác, Yên An Quân vẫy vẫy cánh tay nhức mỏi từ ban ngày, sung sướng đuổi thất lung, sau đó cúi nôt lóp sa mỏng cuối cùng. Mất cá chân nằng đeo một món trang sức bằng vàng hình tròn, khiến đôi chân ngọc càng có vẻ thon thả.

Khi mũi chân chạm vào mặt nước, nước gợn lăn tăn.

Phía sau im ắng không hề có tiếng bước chân, nhưng một đôi tay xuất hiện giữa không trung lại che lên ngực nằng, Yên An Quân giật mình, trong lúc hoảng hốt cảm thấy hai tay này hơi quen thuộc, nằng cảm nó lên đến miệng cắn một cái, “Hoàng Thượng, thần thiếp còn muốn tắm rửa mà.”

Hơi thở của Thiệu Tuyên Đế lập tức dồn dập, đôi môi ẩm áp cắn cổ nằng, miệng thì thào: “Bảo Nhi của trẫm~”. Vừa dứt lời, Thiệu Tuyên Đế dùng một tay bế nằng lên. May mà hắn còn có lý trí, cẩn thận tránh vết thương trên lưng Yên An Quân, cơ thể hai người dính sát vào nhau, trượt vào trong nước.

“Vi sao Hoàng Thượng gọi thần thiếp là Bảo Nhi?” Tiểu mỹ nhân nghịch ngợm trườn đi trong nước, da thịt mềm mại trong tay nháy mắt đi xa. Trong mắt Thiệu Tuyên Đế bốc lên một đám lửa, yết hầu gật gật, giờ tay muốn ôm thắt lưng Yên An Quân kéo về, “Bảo Phi không phải Bảo Nhi thì là gì?”

Hắn miệng vừa đáp lại vừa tỉ mỉ liếm hôn ngực nằng, cảm thấy hai quả đồ trên ngực Bảo Phi no đủ mượt mà, hắn dùng sức siết chặt đường cong đầy đặn của nằng.

“Thì ra là thế...” Yên An Quân đếm trên đầu ngón tay: “Vậy Dung Phi chẳng phải là Dung Nhi? Thục Phi chẳng phải là Thục Nhi? Tĩnh Phi chẳng phải là Tĩnh Nhi? Nhân Phi sẽ thành Nhân Nhi rồi?...”

Hắn thói xấu cắn một cái, tiểu mỹ nhân trong lòng hét lên một tiếng hét hồn, vỗ đầy nước lên người hắn, ầm ức nói: “Hoàng Thượng vì sao luôn... Luôn thích cắn người vậy chứ!”

“Bảo Nhi rất mê người, trẫm hiện tại càng ngày càng không kìm nén được.” Người này vui đầu trước ngực nằng, giống như một con trâu chỉ biết dùng sừng húc người ta, còn dùng rất nhiều sức nữa.

Hai tay Yên An Quân đặt trên vai hắn, cảm thấy đánh giá trước kia xem trên chương trình thể giới động vật có vẻ không chính xác — Triệu Trung Tường nói “mùa xuân đến là mùa động dục của động vật”, nhưng hiện giờ rõ ràng đã qua mùa xuân lâu rồi, vì sao loài động vật hình thể lớn này còn mãnh liệt như xuân được thế này?!

Thiệu Tuyên Đế biến hai tiểu bạch ngọc thành màu hồng xon lại thấy đau lòng, vội vàng vừa thổi vừa dùng tay xoa. Một lúc lâu sau hắn than nhẹ một tiếng, ti đầu Yên An Quân lên trước lồng ngực cứng như bàn thạch của mình. Bàn tay đặt trên ngực nằng nổi lên trên mặt nước, ánh mắt sáng quắc nhìn nằng, “Nha đầu ngọc, chỉ có nằng là Bảo Nhi, trẫm cũng chỉ gọi nằng là Bảo Nhi.” Chỉ một mình nằng mới xứng với tiếng gọi yêu của hắn, Tĩnh Phi, Thục Phi hay Dung Phi đều không có tư cách này.

Yên An Quân quay sang, cảm thấy bản thân cũng nên đáp lại, nằng ghen lời rất lâu, đột nhiên nói một câu cộc lốc: “Tuyên Nhi.”

“...”

Thiệu Tuyên Đế không hề thay đổi biểu cảm ôm chặt nằng trên người, khoé mắt gật gật một hồi, hắn xoa đỉnh đầu tiểu nữ nhân, “Mẫu hậu của trẫm từng đặt tên chữ cho trẫm, gọi trẫm Từ Ngự.”

Một đế vương nói tên chữ của mình cho một nữ nhân, ý này không cần nói cũng biết, nhưng Yên An Quân không hiểu chuyện này, hoặc nên nói dù biết nằng cũng sẽ không để trong lòng. Hệ thống muốn bồi dưỡng sủng phi cơ mà, theo tâm tính một sủng phi, gọi tên chữ của Hoàng Đế là rất bình thường.

Nằng cảm thấy mình không thể làm một phi tử bình thường, lịch sử nói cho nằng biết, phi tử càng thu hút sự chú ý của Hoàng Thượng càng dễ được sủng, Hoàng Thượng cũng càng thích, vì thế Yên An Quân ôm cổ Thiệu Tuyên Đế, chớp mắt mấy cái: “Nếu tên chữ của Hoàng Thượng do mẫu hậu của ngài đặt, vậy Bảo Nhi cũng đặt cho Hoàng Thượng một cái được không? Gọi Tuyên Nhi cũng rất dễ nghe mà ~”

Lời nói mềm mềm ngọt ngọt từ miệng nàng nháy mắt châm lửa trong lòng Thiệu Tuyên Đế, hần cúi người hôn vài cái lên cặp môi thơm, “Bảo Nhi ngoan, nàng nói gì thì là cái đó.” Chỉ là cái tên thân mật thôi, hần cũng đã gọi Bảo Nhi rồi, lẽ nào không cho Bảo Nhi tùy ý gọi mình hay sao? Trước mặt là nữ nhân hần yêu, gọi hần là gì đều dễ nghe.

“Tuyên Nhi ~”

“...”

“Tuyên Nhi ~”

“Ừ.”

“Ừm... A... Hoàng Thượng hôn đau quá, Hoàng Thượng chậm một chút...”

Thiệu Tuyên Đế nắm móng ngọc sẵn chắc, xoa đi giọt nước trên mặt Yến An Quân, da thịt trắng như sứ khiến hần khó có thể thu tay lại, có điều toàn thân xanh xanh tím tím lại khiến hần nhìn mà đau lòng vô cùng, hần vuốt lưng nàng nói, “Vi sao gần đây chỉ cần chạm nhẹ đã xanh tím thế này?”

Bởi vì làn da càng ngày càng non... Yến An Quân cắn môi, không chịu nói. Sớm biết vậy sẽ không thêm nhiều điểm trên làn da như thế, nay toàn thân “da như sữa bò” thật sự không thể sờ...

Thiệu Tuyên Đế cẩn thận hôn xương quai xanh của nàng: “Bảo Nhi yên tâm, trầm sẽ nhẹ chút.” Vật dưới thân hần giật giật, thật cẩn thận nảy ra chống ở vị trí thỏa đáng. Theo một tiếng găm của Thiệu Tuyên Đế, một dị vật lập tức chen vào hành lang nhỏ bé mềm mại, Yến An Quân cắn mạnh lên vai hần, tiếng rên theo tiết tấu kích thích khiến Thiệu Tuyên Đế trong lòng càng ngứa.

Thiệu Tuyên Đế mạnh mẽ đặt người ta lên thành bể, hơi nước ẩm áp bốc lên mù mịt xung quanh, hơi nồng lung. Thiệu Tuyên Đế chậm rãi nuốt tiếng nức nở của nàng vào trong miệng mình, để đôi chân nhỏ của nàng quặp chặt sau lưng mình, ngực hần phập phồng cao thấp, vật dưới thân mỗi lần lại đánh vào sâu hơn.

Yến An Quân thân mình lơ đãng chấn động, hai tay nàng để trước ngực Thiệu Tuyên Đế, nắm chặt bờ vai của hần, không để mình quá mức bị bao phủ trong sóng triều cuồng phong mãnh liệt, nàng cúi đầu nức nở, hai mắt sưng mù mờ mịt, móng tay hồng nhạt cào qua bờ vai Thiệu Tuyên Đế, kéo theo ánh mắt hần càng tối.

“Bảo Nhi nhất định là lễ vật ông trời đưa tới cho trẫm.”

“Thần thiếp không phải lễ vật...”

“Được, không phải lễ vật, là trân bảo.” Thiệu Tuyên Đế hôn lên mi tâm của nàng, hừ nhẹ một tiếng phóng thích bản thân trong chỗ sâu nhất của cơ thể nàng. “Nhớ sinh cho trẫm một đứa bé, nhé?” Mỗi lần nghĩ đến nữ nhân mình yêu sinh cho mình một bé trai trắng trẻo mập mạp, hần không nhịn được sự kích động trong lòng, giống như bánh bao non mềm đã xuất hiện ngay trước mắt.

“Không muốn, Hoàng Thượng có cục cưng sẽ không cần thần thiếp nữa...” Yến An Quân ôm cổ hần, cố gắng thích ứng dịch trắng trong cơ thể, thân mình run lên từng đợt...

Thiệu Tuyên Đế dở khóc dở cười, hình như tiểu nữ nhân này còn chưa biết, chỉ vì nàng là mẫu thân của đứa bé nên hần mới mong chờ con của hai bọn họ như vậy thì phải? Chỉ là... Không phải vì nàng là một nữ nhân thế này hần mới yêu đến tận xương tủy sao?

“Bảo Nhi đừng sợ, cho dù có đứa nhỏ, trẫm cũng chỉ cần nàng.” Thiệu Tuyên Đế cảm thấy bản thân nhất định điên rồi, làm sao có thể nói loại lời nói ngây thơ như đồ trẻ con thế này, nhưng những lời này luôn ở trong đầu, lơ đãng đã nói ra... Nhưng cẩn thận nghĩ lại, sự thật chẳng đúng thế đấy thôi? Dù có con, hần vẫn yêu Bảo Nhi nhất.

“Như thế còn được.” Yến An Quân nhếch khóe môi, “Có điều, cục cưng của thần thiếp nhất định rất đáng yêu, Hoàng Thượng không thể không cần.”

“...Ừm.”

Thiệu Tuyên Đế xoa trán, thôi, cho dù cố tình gây sự cũng đáng yêu cục, hần tạm thời theo nàng là được. Cả đời này hần khó gặp một nữ nhân dù cố tình gây sự cũng khiến hần không thể làm gì. Thiệu Tuyên Đế ôm chặt Yến An Quân, than thở một tiếng, quả là yêu tình dày vò người.

...

Ra khỏi bồn tắm, nước ấm đã dần nguội lạnh.

Thiệu Tuyên Đế bước lên bậc thang phủ cho nữ nhân trong lòng một cái khăn tắm rộng, còn hần vẫn trần truồng, trên tay hần còn ôm một người đương nhiên không cách nào lau mình.

Hần cảm nhận độ ẩm trong phòng, hơi nhũn mảy: “Tiểu An Tử.”

Cửa nội thất Dưỡng Tâm Điện bị người đẩy ra, An Đức Lễ đi vào, thấy Hoàng Thượng nhà mình ngay ánh mắt đầu tiên đã vội cúi đầu, tuy không phải

chưa từng thấy Hoàng Thượng trần truồng nhưng đang đêm hôm, Hoàng Thượng ngại đừng có thể chứ... Huống hồ trong lòng ngài còn ôm... Bảo Phi nương nương phải không?

An Đức Lễ liếc về phía trước một cái, nữ nhân được Hoàng Thượng dễ chịu quả thực không giống bình thường, Bảo Phi nương nương gần đây lại đẹp lên không ít, mặt mày kia có thể nói đã vượt qua cả Dung Phi nương nương, hẳn đã nói Bảo Phi nương nương nhìn có vẻ có phúc, mấy tháng trước còn chưa trưởng thành, mấy tháng sau đã hoàn toàn nảy nở, gương mặt kia đúng là kiều diễm hơn cả mẫu đơn trong Ngự Hoa Viên.

An Đức Lễ lại nhìn xuống phía dưới... Thấy Bảo Phi nương nương hoàn toàn bị bao trùm, thậm chí ngay cả ngón chân cũng không lộ ra. An Đức Lễ thở dài một tiếng trong lòng, Hoàng Thượng hoàn toàn không cho người khác được nhìn ngó thứ của mình, dù chỉ một chút, trên người An Đức Lễ hẳn còn thiếu một thứ cơ mà, Hoàng Thượng ngại lo lắng cái gì?! Khinh người quá đáng!

Loại chữ thầm này An Đức Lễ đương nhiên không dám nói ra, chỉ dám âm thầm nhỏ lệ trong lòng, lặng lẽ khom người nói: “Có nô tài.” Những lời này hẳn nói đã hơn mười năm, mỗi một lần nói là một cảm nhận khác nhau...

Ví dụ như lần này —

“Lau người cho trẫm.” Hoàng Thượng hơi mỉm môi thần nhiên nói.

Cái gì? An Đức Lễ mờ to hai mắt, nuốt nước bọt ực một tiếng: “Vâng...” Những thứ này không phải đều là công việc của cung nữ sao? Bảo thái giám tổng quản như hẳn làm gì?! Hoàng Thượng, ngài gọi nhầm người phải không!

Rồi sau đó hẳn nhìn thấy Hoàng Thượng về mặt dịu dàng đặt Bảo Phi nương nương lên giường, về mặt dịu dàng hôn lên trán Bảo Phi nương nương, về mặt dịu dàng cười khê một tiếng, sau đó về mặt... lạnh lẽo nhìn hẳn, “Nhanh tay lên.”

“Vâng.” An Đức Lễ vội vàng buông phát trần, cầm khăn tắm ở bên cạnh thận trọng lau người cho Hoàng Thượng, hẳn vừa lau vừa rói rắm Hoàng Thượng ngại ngay cả tắm rửa cũng không muốn dùng cung nữ... Ngài, ngài đây đang muốn thủ thân như ngọc cho Bảo Phi nương nương sao... Bảo Phi nương nương, nô tài tuy không phải nữ nhân, nhưng nô tài cũng không phải nam nhân, ngài thật sự yên tâm thế sao?

Khi lau đến lòng bàn chân, An Đức Lễ bị Vạn Tuế Gia nhà đuôi ra khỏi nội thất Dưỡng Tâm Điện. Lộc Nhi tò mò nhìn hẳn hai cái rồi tiếp tục ngáp ngắn ngáp dài gác đêm.

Trong phòng ánh lửa lác lác, Thiệu Tuyên Đế lau sạch sẽ cho nữ nhân trên giường, vết thương sau lưng khô phục rất nhanh, đã đóng vảy, hẳn lấy từ ngăn tủ ra một chiếc bình sứ nhỏ màu trắng, cơi nút lọ, một mùi thuốc mỡ thơm ngát tỏa khắp đầu ngón tay.

Hẳn thật cẩn thận bôi theo miệng vết thương, giống như đang đối đãi với trân bảo khắp thiên hạ, vết đóng vảy không ngừng bị vuốt phẳng dưới ngón tay hẳn. Thuốc cao này rất hiếm có, vì Yến An Quân bị trúng tên nên mới chuẩn bị, Thiệu Tuyên Đế ở phía sau lưng nàng làm việc cực kỳ chăm chú.

Yến An Quân ngủ không yên, mắt díp chặt, tầm nhìn mờ mịt: “... Hoàng Thượng?”

Thiệu Tuyên Đế nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, “Trẫm nằm ngay đây, lên ngủ cùng nàng nhé.”

Người ngủ trên giường rất lâu không đáp lại, Thiệu Tuyên Đế ngẩn ra nhìn lên, thấy Bảo Nhi kiều mỵ nhà mình đã nhắm chặt hai mắt ngủ say sưa, nhìn rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Nghe nói Bảo Phi nương nương mới phong vào ở trong Dưỡng Tâm Điện.

Khi tin tức này rơi vào trong cung Thái Hậu, Từ Phúc Thái Hậu đang dựa trên ghế mềm để Cổ Cẩm bóp vai cho mình, móng tay không đeo bảo vệ móng mà chỉ bôi một lớp sơn hồng, trông rất bóng. Từ Phúc Thái Hậu nhìn ánh mặt trời hồi lâu, về mặt có chút hoảng hốt: “Cẩm Nhi thật có lòng, nếu Tiên Đế còn trên đời nhất định sẽ thích móng tay này của ai gia.”

“Tiên Đế gia sủng ái Thái Hậu là chuyện mọi người đều biết, Cẩm Nhi vô cùng hâm mộ.” Cổ Cẩm ngừng tay nâng má, khuỷu tay để trên thành ghế mềm, nét mặt hơi ửng hồng.

Từ Phúc Thái Hậu che miệng cười khê một tiếng: “Tiên Đế cùng ai gia, một người đã mất một người đã già, cuối cùng không được ở chung một chỗ, có gì đáng hâm mộ đâu.”

“Xem ra quốc quân Cao Thủ đều rất si tình, Tiên Đế sủng ái Thái Hậu ngài, nay Hoàng Thượng cũng sủng ái Bảo Phi nương nương, aizz, Hoàng Thượng cùng Bảo Phi nương nương thân mật như vậy chỉ sợ những phi tử khác trong cung... Hoàng Thượng nay đều không để vào mắt.” Về mặt Cổ Cẩm có

chút mát mát, động tác chống má của nàng không thay đổi, chỉ có miệng là đột nhiên bĩu lên, “Bảo Phi nương nương châu ngọc ở phía trước, người khác đều mất nhan sắc... Nhưng, tỳ thiếp cũng rất thích Hoàng Thượng đấy.”

Từ Phúc Thái Hậu ngồi dậy từ ghế mềm, tao nhã đi đôi hài nhỏ thêu hoa, hai tay chống ghế cười mắng yêu: “Nha đầu nguoi cũng biết xấu hổ cơ đấy, nguoi ấy à, thấy cung nữ ra ngoài hết rồi mới dám nói trước mặt ai gia, chỉ biết sinh vô mồm, nếu Hoàng Thượng ở đây, xem nguoi có nói ra lời hay không.”

“Kể cả Hoàng Thượng ở đây ngay lúc này, tỳ thiếp cũng có thể nói ra được!”

Cố Cẩm cố ý cất cao giọng, cổ thẳng tắp, vừa nhìn đã biết rất chột dạ. Thái Hậu chỉ vào nàng cười một lúc lâu, cuối cùng mới nói: “Cố nha đầu, còn không quay đầu lại xem phía sau nguoi là ai.”

Cố Cẩm há hốc miệng quay đầu, thấy ngoài cửa ngược chiều sáng, nam tử mặc long bào đang đi về phía nàng, anh tuấn vô song, Cố Cẩm hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhiệt tình to gan, không né không tránh, nàng cung kính khom người: “Tỳ thiếp bái kiến Hoàng Thượng.”

Thiệu Tuyên Đế thân nhiên liếc nhìn nàng một cái, lạnh mặt lướt qua nàng đi đến trước mặt Từ Phúc Thái Hậu, “Không biết mẫu hậu gọi nhi tử đến có chuyện gì?”

Từ Phúc Thái Hậu mặt mũi hiền lành dẫn hần ngồi xuống trước bàn.

“Ai gia nghe nói gần đây Hoàng Thượng làm rất nhiều chuyện, sau khi nghe được ai gia thấy trong lòng cực kỳ khó chịu.” Từ Phúc Thái Hậu đi thẳng vào vấn đề.

Thiệu Tuyên Đế cười lạnh một tiếng trong lòng: “À, nhi tử làm chuyện gì khiến mẫu hậu khó sở như vậy?” Từ Phúc Thái Hậu trực tiếp phái người chặn đứng hần trên đường vào triều đến Đường Tâm Điện, vì cái gì hần ước chừng đã rõ ràng... Đơn giản chỉ vì phong Yến Lương Nghi làm Bảo Phi khiến trong lòng Từ Phúc Thái Hậu khó chịu. Có điều về chuyện này, hần không định nhượng bộ nửa phần.

Từ Phúc Thái Hậu thở dài một hơi, lời nói có cảm giác thấm thía như suy bụng ta ra bụng người: “Ai gia biết, Hoàng Thượng cảm động vì Yến Lương Nghi cứu giá có công. Có điều thân là tần phi, chần tên cho Hoàng Thượng, chết vì Hoàng Thượng cũng là vinh quang của nàng, Hoàng Thượng không cần quá để trong lòng, theo ai gia thấy phong làm Bảo Phi thật sự quá mức.”

Thiệu Tuyên Đế thân nhiên nói: “Bảo Phi cứu mạng nhi tử, nếu không vì quy củ trong cung, trăm nhất định sẽ phong nàng làm Quý Phi.” Ý tại ngôn ngoại là... Hiện giờ chỉ phong nàng làm Bảo Phi là khiến nàng chịu ảm ức nữa kia.

Trong lòng Từ Phúc Thái Hậu nghiền ngẫm, Hoàng Thượng không rõ ý của bà hay thế nào đây?

“Hoàng Thượng thích Bảo Phi này?”

Từ Phúc Thái Hậu không khỏi nghĩ tới Bảo Phi bà gặp ngày đó, khi đó nàng còn là Yến Quý Nhân, ngoại trừ thông minh thì cũng có dung mạo đẹp thật, không ngờ một Quý Nhân nho nhỏ lại nắm bắt cơ hội thắng vị nhanh như vậy trong hậu cung ảm đạm này.

Từ Phúc Thái Hậu hừ lạnh trong lòng, bà là Thái Hậu, Bảo Phi này dù được sủng ái hay thủ đoạn lợi hại hơn nữa, cuối cùng vẫn phải mặc bà xoa bóp tròn méo.

“Nếu Hoàng Thượng thích Bảo Phi thì càng không thể chiều chuộng đủ đường như thế, hậu cung này là nơi nào chẳng lẽ Hoàng Thượng không biết? Nếu Hoàng Thượng quá mức yêu thương Bảo Phi, chỉ sợ trong lòng tần phi hậu cung nảy sinh đồ kị, hãm hại Bảo Phi.”

Từ Phúc Thái Hậu nói quả là thực tế, có điều bà chỉ muốn đạt mục đích mà không phải có lòng tốt gì, là vì một chuyện khác... Từ Phúc Thái Hậu mỉm cười: “Hoàng Thượng à, ai gia dùng kinh nghiệm người từng trải nói cho nguoi biết, chia đều mưa móc mới có thể cam đoan hậu cung an ổn.” Hoàng Thượng nếu chỉ kể cận mỗi Bảo Phi không đi những cung khác, Cố Cẩm làm sao được sủng ái?

Chia đều mưa móc?

Thiệu Tuyên Đế mắt lạnh liếc bà một cái, năm đó khi Tiên Đế còn sống, không phải nguoi từng hao hết tâm tư để độc sủng hậu cung à? Bây giờ ngay cả khi Tiên Đế đã chết cũng không thể thấy nữ nhân khác độc sủng hậu cung sao? Bảo Nhi của hần đương nhiên phải có được những thứ tốt nhất, năm đó Thái Hậu có Bảo Nhi nhất định phải có, năm đó Thái Hậu không có, Bảo Nhi càng phải có!

“Mẫu hậu quá lo lắng. Nếu ai dám ám hại một sợi lông của Bảo Phi ngay dưới mắt trẫm, trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đó, nếu ai nghĩ lời của trẫm là lời nói xuông thì có thể thử xem.” Trong mắt Thiệu Tuyên Đế hiện lên một tia lạnh.

Cố Cẩm quỳ trên mặt đất nhìn thấy đế vương toà khí lạnh toàn thân, tóc gáy dựng đứng, lại không khỏi mê muội vì Hoàng Thượng thế này. Bảo Phi kia... rốt cuộc là người thế nào mà khiến Hoàng Thượng bảo vệ nàng như thế!

Cố Cẩm khẽ cắn môi, nhận được ánh mắt của Thái Hậu, nàng lập tức đứng lên từng bước đi đến bên cạnh Thiệu Tuyên Đế quỳ xuống, bỗng lặng lẽ rơi lệ, nức nở nói: “Nếu Hoàng Thượng chỉ vì Bảo Phi nương nương cứu giá mà thích Bảo Phi nương nương... Những chuyện này tỳ thiếp cũng có thể làm được mà, tình cảm của tỳ thiếp đối với Hoàng Thượng tuyệt đối không ít hơn Bảo Phi nương nương, nếu lúc ấy tỳ thiếp ở đó, tỳ thiếp nhất định không chút do dự chần tên cho Hoàng Thượng.”

Sắc mặt Thiệu Tuyên Đế nặng đến mức gần như nhỏ nước, bởi vì có công cứu giá mới thích Bảo Nhi? Hừ, hần là một đế vương, hần không phải phạm phu tục tử! Phi tần chán tên cho hần là chuyện đương nhiên, có điều người này là Bảo Nhi mới khiến hần đau lòng vạn phần, hần không thể chịu khổ thay! Người hần yêu là cô gái kia, về phần Bảo Nhi chán tên cho mình, hần đau lòng cũng hận mình không bảo vệ nàng cho tốt... Tất cả chỉ vì nàng mà thôi.

Cho nên, nếu ngày ấy phi tần khác trùng tên hần tuyệt đối sẽ không nhìn nhiều thêm vài mắt. Lãnh tâm lãnh tình, không phải luôn nói hần vậy sao, hần vốn là người lạnh lùng, vì trái tim cả cuộc đời này hần đã tặng hết cho Bảo Nhi!

Bị sắc mặt Thiệu Tuyên Đế dọa, Cổ Cẩm co rúm lại, nhưng vẫn ngẩng đầu không chịu yếu thế, ánh mắt quật cường mang theo bất khuất, Thiệu Tuyên Đế nhíu mày: “Trẫm không có hứng thú với ngươi, Bảo Nhi sao có thể lấy ra so sánh với ngươi?!” Quả là khác nhau một trời một vực, ở trong lòng hần càng là thế.

Cổ Cẩm bị những lời này đã kích đến mặt mày trắng bệch, ngã ngồi dưới đất. Từ Phúc Thái Hậu cũng há miệng thở dốc, bà không ngờ Hoàng Đế luôn ngoan ngoãn trước mặt bà vì sao đột nhiên lại ngang ngạnh đến mức này? Chẳng lẽ Bảo Nhi nói gì bên tai Hoàng Đế? Ả dụ dỗ này, nhất định là tại ả! Nếu không vì sao Hoàng Thượng thay đổi!

“Được rồi, nếu mẫu hậu không còn chuyện gì khác, nhi tử phải về Dưỡng Tâm Điện xử lý chính vụ.” Thiệu Tuyên Đế đứng lên, đột nhiên như nhớ tới cái gì, cười nói: “Đúng rồi, gần đây giao mùa thu hè, buổi tối gió lớn, mẫu hậu nên giảm bớt ưu tư, ngủ sớm thì tốt hơn, đỡ cho nghĩ nhiều sinh bệnh lại chịu khổ.”

“Ai gia nhận sự quan tâm của Hoàng Thượng.”

Từ Phúc Thái Hậu vẫn về móng tay, ánh mắt không ngừng xoay chuyển. Bà nhíu mày nhìn bóng lưng Thiệu Tuyên Đế, trực giác nói cho bà lời Hoàng Đế vừa nói có ý khác, nhưng bà đoán không ra ý đồ của Hoàng Đế là thế nào... Nói đến mới thấy hành động của Hoàng Đế gần đây ngày càng kỳ quái...

Thiệu Tuyên Đế bước nhanh ra khỏi Tổ Tâm Điện, cười lạnh mình hai chữ “Tổ Tâm” mà Tiên Đế tự tay viết trên tấm bảng, Tiên Đế viết tấm bảng này vì muốn sau này Từ Phúc Thái Hậu giảm bớt tính tình, tu thân dưỡng tính, không ngờ sau khi Tiên Đế mất, Từ Phúc Thái Hậu vẫn làm theo ý mình như trước, thậm chí càng thích khoa tay múa chân!

Nếu không vì Tiên Đế để lại cho bà một nửa ảnh vệ, hần cần gì nhìn đến giờ mà chưa ra tay? Ban đầu hần không có gì níu kéo còn có thể kiên nhẫn ứng phó Thái Hậu, nhưng hiện nay trong lòng hần có người cần bảo vệ, những nhân tố bất an đều phải bị loại bỏ nhanh chóng.

“Tìm được ảnh vệ kia chưa.” Thiệu Tuyên Đế ngồi trên long ý mớ một quyển tấu chương, ánh mắt không nhìn bất cứ nơi nào khác ngoài tấu chương, nhưng khi hần hỏi những lời này, phía sau long ý bỗng xuất hiện một bóng đen. Người này toàn thân mặc đồ đen, trên mặt còn đeo một cái mặt nạ sắt.

“Bẩm Hoàng Thượng, đã tìm được người, muốn hàng hay giết chỉ cần Hoàng Thượng sai bảo.” Hắc y nhân quỳ ngay ngắn, thậm chí giọng nói cũng đều đều.

“Chịu hàng thì nhận cho trăm, không chịu hàng thì nhốt lại, đừng để bọn chúng phá hoại kế hoạch của trẫm, bên Thái Hậu ngươi chịu trách nhiệm đi. Trận này không thể thua, trẫm phải nhổ tất cả gốc rễ của bà ta lên, khiến bà ta không thể nhảy nhót gì được nữa.”

“Vâng.” Người này chậm rãi nấp trong một góc nào đó.

Thiệu Tuyên Đế lại lấy ra một quyển tấu chương nữa, suy nghĩ thì đã bay tới chuyện vừa rồi. Từ Phúc Thái Hậu, thật sự nghĩ Tiên Đế yêu bà ta sao? Nếu là chân tình thì cần gì chia ảnh vệ của mình thành hai phần, một nửa cho “nữ nhân mình yêu”, một nửa cho con trai Nguyên Hậu mà “nữ nhân mình yêu” ghét nhất?

Mặc kệ Tiên Đế có suy tính gì, một nửa ảnh vệ này thật sự đã giúp hần không ít, nếu không hần không thể ngồi yên ngôi vị Hoàng Đế nhanh thế này...

Thiệu Tuyên Đế mỉm cười, phụ hoàng, đa tạ, nhi thần giờ muốn nhận luôn cả nửa ảnh vệ kia của ngài.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Trong Dưỡng Tâm Điện, An Đức Lễ không dấu được nụ cười trên khoé môi, từ khi Bảo Nhi nương nường vào ở trong Dưỡng Tâm Điện, tâm trạng của Hoàng Thượng không có một ngày không tốt, ngài xem đức hạnh bây giờ của Hoàng Thượng này... Bình thường phê duyệt tấu chương làm gì có chuyện đang yên đang lành lại cười ra tiếng, nhìn vẻ mặt say sưa kia không biết đang nghĩ đến cái gì nữa...

Khụ, thân là công công phải làm gương tốt, lúc này không thể cười ra tiếng.

Thiệu Tuyên Đế ra về đứng đắn xử lý chính vụ, lúc này là giữa trưa, thời tiết hè thu hết sức nóng bức mà trong Dưỡng Tâm Điện lại không hề cảm thấy

nóng, hẩn im lặng cầm chén trà uống một ngụm, ra về vô tình liếc về phía cửa đại điện, “Bảo Phi vì sao còn chưa trở về.”

Trong mắt An Đức Lễ dạt dào ý cười, khom người nói: “Thưa Hoàng Thượng, sáng nay Bảo Phi nương nương nói có chuyện muốn làm, ra khỏi điện từ rất sớm, có lẽ một lát nữa sẽ trở về.”

Thiệu Tuyên Đế nhú mày: “Không có ai theo hầu à?”

“Có, có ạ, Tiểu Lương Tử cùng Hi Trụ đi theo ạ, trong cung không có nơi nào bọn họ không biết, nhất định có thể chăm sóc tốt Bảo Phi nương nương.” An Đức Lễ vội vàng cung kính cúi đầu nói, từ sau khi có Bảo Phi nương nương, Hoàng Thượng quả thật ngày càng giống ma ma của Hoàng Tử (nói thẳng ra là vú em đấy!).

“Trẫm đi xem sao.” Chỉ cần nghĩ đến Bảo Nhi nhà mình ở bên cạnh hai thái giám cả ngày, Thiệu Tuyên Đế sẽ ngồi không yên, cảm thấy trong lòng cực kỳ không muốn. Trong hậu cung nhiều nữ nhân thế này, chỉ cần người nào đó náy lòng ghen tị tính kế ngáng chân, Bảo Nhi bị đụng chạm, cuối cùng người đau lòng vẫn là hẩn.

“Vâng ạ.”

An Đức Lễ có thể trở thành đệ nhất công công trước mặt Hoàng Thượng không chỉ dựa vào may mắn, An Đức Lễ từ nhỏ đã thông minh, lần này dọc đường bắt vài tiểu thái giám hỏi thăm là có thể chỉ bảy, tám phần đường cho Thiệu Tuyên Đế, một chủ một phó thần tốc di chuyển về phía Ngự Thiện Phòng.

Ngoại trừ ngự trù, cung nữ, nội thị còn có hai cung phi trác nhất phẩm, một người mặc váy lụa mỏng màu lam nổi bật màu da trắng như tranh vẽ, một người khác thì mang vàng mang bạc đẹp để quý giá, hai người này nhìn nhau, đều cười cười.

“Ai ui, ta tưởng là ai cơ, không phải Bảo Phi muội muội đấy sao? Hôm nay Bảo Phi muội muội cũng chịu ra khỏi Dưỡng Tâm Điện cơ à?” Dung Phi phe phẩy quạt áo rộng thùng thình, màu sắc sắc sỡ có điểm chói mắt trong nơi vậy mờ như Ngự Thiện Phòng, nàng đứng ở đó quả thật không hợp.

Yến An Quân vừa nghe đã biết đích ý của Dung Phi đối với mình không hề ít, nàng chỉ mỉm cười: “Dung Phi nương nương cũng biết thần thiếp ở tại Dưỡng Tâm Điện, không có Hoàng Thượng ân chuẩn, thần thiếp không thể một mình ra khỏi Dưỡng Tâm Điện đâu, Dung Phi nương nương, người thấy có đúng không?”

Dung Phi ngẩng cao cằm, phe phẩy quạt, trong lòng hừ lạnh, Bảo Phi nương nương nhanh nhẹn miệng được lắm, chỉ là một ả dụ dỗ không có thể diện mà thôi, một cái hồ lô nhỏ nhỏ còn xanh sao so được với kinh nghiệm hầu hạ nam nhân của nàng? Hiện giờ Hoàng Thượng chỉ say mê nó nhất thời, chờ xem ít nữa Bảo Phi thất sủng rồi nàng dạy dỗ nó thế nào!

“Vậy Bảo Phi muội muội phải chăm sóc Hoàng Thượng cho tốt, ở trong cung này, nữ tử đến từ Đại Cột như các người một khi không còn Hoàng Thượng sẽ chẳng là gì hết.”

“Đa tạ Dung Phi nương nương dạy bảo, thần thiếp sẽ nhớ kỹ lời khuyên của nương nương, sau này không thể không có Hoàng Thượng, ha ha.” Yến An Quân che miệng cười, trong mắt hiện lên một tia nhon. Dung Phi này rõ là mồm mép chua ngoa bụng đầy dao găm, trước mặt Dung Phi nàng không thể yếu thế nửa phần. Người thế này, người càng lùi nàng càng tiến tới, ngược lại người cứng rắn nàng mới cảm thấy người không dễ trêu chọc.

Yến An Quân quyết đoán dán nhãn “không dễ trêu chọc”, Dung Phi liếc nàng một cái, dẫn cung nữ ở bên cầm cháo tổ yến đã lấy được cất bước tới gần, “Bảo Phi muội muội bản lĩnh không nhỏ nhỉ, không biết trái tim Hoàng Thượng có thể ở chỗ muội muội bao lâu? Tính ra, trước khi muội muội đến đây, bản cung đã được Hoàng Thượng sủng ái gần mười năm kia.”

“Người mới đổi người cũ ấy mà, Dung Phi nương nương giấc ngộ sớm cũng tốt. Dung Phi nương nương được Hoàng Thượng sủng ái mười năm rồi bị lãnh đạm, xem ra mười năm tiếp theo Hoàng Thượng sẽ sủng ái thần thiếp, thần thiếp sẽ cố gắng không bước theo vết xe đổ của Dung Phi nương nương.”

Người kính ta một bước, ta kính người một trượng, nếu Dung Phi đã nói đến nước này, Yến An Quân đương nhiên sẽ không che giấu, hiện nay nàng hoàn toàn xứng được sủng ái, sủng phi ban đầu thành đồ ăn thừa, tốt nhất đừng lãng vãng trước mặt nàng, nếu không chỉ có tự rước lấy nhục.

Dung Phi quả nhiên bị chọc tức, nàng hừ lạnh một tiếng, oán hận nói bên tai Yến An Quân: “Tự giải quyết cho tốt đi.” Hoàng Thượng lạnh lùng, trong hậu cung đều biết, đến khi Bảo Phi thất sủng, tính tình kiêu ngạo như Bảo Phi hẩn không có gì hay ho! Hiện nhiên Dung Phi đã quên bég sự kiêu ngạo của mình.

Yến An Quân thần nhiên liếc nàng một cái: “Những lời này ta cũng muốn nói với Dung Phi nương nương.” Bên môi nàng chỉ còn một nụ cười cực nhạt, rõ ràng không muốn nói chuyện với Dung Phi nữa.

Người như Dung Phi, không có gia thế trợ giúp cũng có thể ngồi lên vị trí một trong tứ phi, có lẽ từng thông minh, nhưng ngồi trên phi vị nhiều năm, nàng dần dần khắc kiêu ngạo vào xương, vậy nên nay đã thất sủng còn không tự biết, đây gọi là ngu ngốc.

Dung Phi mất lạnh nhìn nàng, dẫn ba cung nữ ra khỏi Ngự Thiện Phòng. Thật ra lần này nàng không cần tự mình đến, có điều nghe nói Bảo Phi mới phong đang ở Ngự Thiện Phòng mới chạy tới nhìn một cái, nhắc nhở người mới đừng quá kiêu căng, ai ngờ võ mồm của Bảo Phi lợi hại cực kỳ, cuối cùng bụng đầy con tức mà không phát ra được.

“Ba các người, dùng đằng phía sau làm gì, còn không đi mau!” Dung Phi cau mày nhìn cung nữ phía sau mình, nghiêng răng ken két, Bảo Phi, chúng ta cứ

chờ xem!

Yến An Quân ở trong nghe Dung Phi nín giận nói vậy, nàng cười nhạt, nói với ngự trù trong Ngự Thiện Phòng: “Chúng ta tiếp tục, người tiếp tục nhóm lửa cho bản cung.”

“Vâng.” Ngự trù vội vàng quỳ xuống, tay cầm quạt tiếp tục nhóm lửa.

Lửa bùng cháy, Yến An Quân nhìn ngọn lửa khôi phục tâm trạng tốt, nàng cười ngọt ngào, thuần thực thêm gia vị, ở cổ đại ngoại trừ nhóm lửa không dễ, nguyên liệu nấu ăn cần gì có này, thậm chí có một số loại Yến An Quân chưa từng thấy, chỉ có thể nói nguyên liệu trong Ngự Thiện Phòng cực kỳ phong phú.

Ra khỏi Ngự Thiện Phòng, Dung Phi chỉnh lại ống tay áo, giương mắt nhìn thấy một người hoàn toàn không có khả năng xuất hiện ở đây. Khoé miệng Dung Phi nhếch lên, bỗng cảm lấy cháo tổ yến từ tay cung nữ, nhẹ nhàng đi về phía đối diện, nàng nở nụ cười như hoa: “Hoàng Thượng...”

Thiệu Tuyên Đế đang đi nhanh về phía Ngự Thiện Phòng hơi dừng bước, nhắm mắt nhìn đối diện, quả nhiên thấy Dung Phi kiêu mỹ nhìn mình. Không hiểu vì sao, nhìn quen biểu cảm như mèo con cực kỳ tự nhiên của Yến An Quân, nay thấy gương mặt giả tạo của Dung Phi tự nhiên có cảm giác buồn nôn.

Thiệu Tuyên Đế xoay mặt sang một bên, coi như không nhìn thấy.

An Đức Lễ thấy vẻ mặt của Hoàng Thượng như vậy, cũng cúi đầu theo, trong lòng lẩm nhẩm – nô tài không nhìn thấy gì hết.

“Hoàng Thượng... Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng.” Dung Phi rất không có mắt bước lên thi lễ, vẫn quyến rũ nhìn Thiệu Tuyên Đế, Thiệu Tuyên Đế nhú mày không kiên nhẫn nói: “Đậy đi.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp chuẩn bị cháo tổ yến cho ngài, đang định đưa tới cho ngài, Hoàng Thượng... Ngài xem, hay là tới thẳng Di Cảnh Cung đi, để thần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng dùng bữa.” Dung Phi dõn dặt nói, nàng cong cong vẹo vẹo muốn Hoàng Thượng tới chỗ nàng qua đêm, có điều trong lòng Thiệu Tuyên Đế đầy tràn Yến An Quân, sao có thể tới tẩm cung của Dung Phi?

Hắn hơi ngừng, vẻ mặt không chút thay đổi, lạnh nhạt nói: “Dung Phi vì trăm quản lý hậu cung vất vả, cháo tổ yến này người mang về tự ăn đi, trăm còn có việc, không nhiều lời với người nữa.”

Dung Phi ngẩn người: “Hoàng...”

Thiệu Tuyên Đế nhanh chóng lướt qua Dung Phi, thẳng tắp đi về phía Ngự Thiện Phòng, có điều còn chưa tới cửa bỗng thấy một người toàn thân đen thui lao ra, Thiệu Tuyên Đế nhận ra người kia, lập tức ôm vào lòng.

Long bào bị nhiễm tro bụi màu xám.

Thiệu Tuyên Đế nhìn nha đầu đen thui trước mắt, trong lòng buồn cười cực kỳ lại không nhịn được gấp giọng hỏi: “Bảo Nhi làm sao thế này? Trên người có chỗ nào đau không?”

“Thần thiếp không bị thương, chỉ vừa mới không cẩn thận làm cháy nôi...” Yến An Quân có chút ngượng ngùng, “À, không phải! Sao Hoàng Thượng lại ở đây?”

Thiệu Tuyên Đế nghe nàng không sao mới yên lòng, nhưng ngay sau khi nghe được nguyên nhân lại phì cười, hắn khẽ cắn vành tai của nàng, “Chỉ nàng là gây chuyện giới nhất, làm thế nào mà làm nô Ngự Thiện Phòng của trăm được thế này?”

“Còn không vì làm điểm tâm cho Hoàng Thượng đấy thôi.” Yến An Quân lườm yêu hắn một cái, khiến trái tim hắn đập loạn nhịp, ôm nữ nhân trong lòng không buông tay.

“Thì ra là làm điểm tâm cho trăm? Xem ra trăm có lộc ăn rồi, lần này phải cẩn thận nếm thử xem sao.”

“Hoàng Thượng, nỏ cả bếp rồi ngài còn muốn ăn...”

“Chỉ cần là Bảo Nhi làm trăm đều thích ăn.” Đế vương không biết nói lời ngon ngọt nhất thiên hạ nay miệng như bôi mật, Yến An Quân cười tùm tùm hôn hắn một cái, “Xét thấy Tuyên Nhi biểu hiện tốt, thần thiếp sẽ làm cho Hoàng Thượng một phần.”

Tuyên Nhi... Thiệu Tuyên Đế hiếm khi nào nhăn nhó mặt mày.

Thấy Thiệu Tuyên Đế cùng Bảo Nhi vừa đấu võ mồm với mình quần lấy nhau ở kia, Dung Phi cảm hộp thức ăn xoay người, tay đặt mạnh lên tay cung nữ bên cạnh, lạnh lùng nói: “Chúng ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Người xưa có câu “dữ tử thành thuyết*”, hẳn không ngờ nổi chuyện như thế sẽ xảy đến với mình. Thậm chí hẳn từng nghĩ... nếu đời này chưa từng gặp gỡ Bảo Nhi, hẳn sẽ thế nào? Đại khái sẽ tuyệt đối không giống hiện tại, toàn thân tràn ngập sức mạnh trong nháy mắt.

*Một câu trong bài thơ Kịch Cổ 4 của Không Tử:

Tử sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

Dịch nghĩa: Chết sống hay xa cách,

Đã cùng nàng thành lời thề ước.

Ta nắm tay nàng,

(Hẹn ước) sẽ sống chung với nhau đến tuổi già.

Thiệu Tuyên Đế dựa trên cột lim bên cạnh Bảo Phi, nhìn nàng đỏ mặt hồng trên thái dương vì bếp lò ấm áp, hẳn vươn tay cầm lọn tóc ẩm vào lòng bàn tay, cảm thấy hai người như vợ chồng bình thường. Thiệu Tuyên Đế đứng thẳng sống lưng, kéo eo nàng tới gần mình, đột nhiên cười nói: “Lúc này nàng yên lặng nhì.”

Yến An Quân tay gio cái thìa, nghiêm trang nói: “Thật ra là vì vừa rồi làm cháy nồi nên hơi ngượng đấy.”

Thiệu Tuyên Đế bật cười, lấy cái thìa của nàng đặt sang một bên, An Đức Lễ cực nhanh mắt đưa tới một cái khăn, Thiệu Tuyên Đế nhận lấy lau mồ hôi trên trán cho nàng. “Còn nhiều thời gian, không vội ngay lúc này. Còn lại giao cho ngự trù là được rồi.”

Yến An Quân làm điểm tâm cháy cả nồi, vì thế không dám làm điểm tâm nữa mà làm chút đồ ăn nhẹ, tay nghề ngự trù thiên về cầu kỳ tinh tế, còn một mình Yến An Quân sức lực hữu hạn, không để ý nổi nhiều thứ như thế, chỉ xào một đĩa rau lành vị, ngược lại có phần đặc sắc so với ngự trù.

Thiệu Tuyên Đế không phải lần đầu tiên ăn đồ ăn Yến An Quân làm, nhưng mỗi lần đều cảm thấy khác lạ. Nữ nhân hậu cung đôi khi cũng đưa tới cho hắn mấy món cháo thanh đạm, nhưng ăn đi ăn lại vẫn là hương vị của Ngự Thiện Phòng, nghìn lần như một. Thiệu Tuyên Đế đương nhiên không cho rằng những món ăn đó do chính tay các nàng làm. Giống như Bảo Phi, ở trong Ngự Thiện Phòng bị hun khói đen thui...

Thiệu Tuyên Đế xoa mái tóc rối của nàng, ánh mắt đầy ý cười nhìn nhìn món ăn trong nồi nói: “Mang hết những món này theo, chúng ta hồi cung dùng bữa.”

“Hoàng Thượng phải nhớ mấy món ăn rực rỡ sắc màu này, dùng nhiều một chút.”

“Trẫm cho phép nàng ở bên giám sát trẫm.”

Yến An Quân cọ bụi trên mặt lên tay hắn vài cái, Thiệu Tuyên Đế không thèm để ý, dùng khăn lau sạch mặt cho nàng, nàng cười ngọt: “Vâng.”

...

Chuyển mùa hè thu, luôn có một vài ngày trời rất nắng nóng, không chỉ là dân chúng bình thường mà ngay cả trong hoàng cung cũng ít người đi lại, trùng hợp lúc này miếng thịt béo cáo mệnh phu nhân lại bị Từ Phúc Thái Hậu theo dõi, vì thế Từ Phúc Thái Hậu hạ ý chỉ, ngày mai các phu nhân ở trong nhà tránh nắng phải lên xe ngựa tiến cung hết lượt.

Khi Thiệu Tuyên Đế trở lại Dưỡng Tâm Điện, Yến An Quân đã ăn mặc trang điểm xong.

Tơ thiên sa màu bạc càng biểu lộ đường cong mê người, Thiệu Tuyên Đế nhìn chăm chăm một lúc lâu, ánh mắt bốc lửa, tay từ eo nàng chuyển tới trước ngực, im lặng một lát rồi nói: “Hình như... Lớn hơn nhiều.”

Thêm điểm vô ích chác? Yến An Quân cảm tay hắn, rất dễ nhìn ra ý đồ của hắn, che miệng cười điệu một tiếng: “Tiệc tối của Thái Hậu thần thiếp không thể vắng mặt, nếu không sẽ thành yêu phi quyến rũ Hoàng Thượng thì sao.”

“Bảo Nhi của trẫm ai dám nói ra nói vào.” Thiệu Tuyên Đế nhướn một bên lông mày, Yến An Quân cười vỗ nhẹ ngực hắn: “Thần thiếp đã biết, Hoàng Thượng là uy vũ nhất.”

Hoàng Thượng uy vũ dẫn phi tử mình sùng ái nhất lên kiệu, hai người thân ái nhiệt liệt suốt dọc đường, khiến không ít người trong cung nhìn thấy.

Nhân Phi im lặng ngồi trên vị trí của mình, nhếch lan hoa chi, ngón trở cùng ngón cái nhón một miếng điểm tâm nho nhỏ, ăn từng miếng bé tẹo, hai cung nữ đứng bên cực nhanh mắt dâng trà nóng, một cung nữ mặc trang phục màu hồng phấn chạy tới đứng trước bàn của Nhân Phi, “Chủ tử, Hoàng Thượng đang đi về phía này.”

“Bên cạnh Hoàng Thượng có ai không?” Nhân Phi như vô tình hỏi.

“Thưa nương nương, bên cạnh Hoàng Thượng là Bảo Phi nương nương mới phong.” Cung nữ này nhỏ giọng trả lời, khi nói lồng mây nàng hơi nhẩn lại: “Chủ tử, ngài nói Bảo Phi nương nương này thật sự không có uy hiếp gì sao?”

“Có một số việc đừng chỉ nhìn bề ngoài.”

Đối với chuyện Bảo Phi đến cùng Hoàng Thượng, Nhân Phi không có phản ứng gì, chỉ thản nhiên nói: “Công cứu giả mới vài ngày qua, Hoàng Thượng của chúng ta là người thường phạt rõ ràng. Nữ nhân ấy mà, đều mong muốn một thứ gì đó, nhất là nữ nhân hậu cung, không mong thân phận thì cũng muốn tình yêu để vương. Nếu Hoàng Thượng đã cho Bảo Phi thân phận thì tự nhiên sẽ không cho thêm thứ khác, Hoàng Thượng là người rất tinh tường.”

Cung nữ gật gật đầu: “Thì ra Hoàng Thượng không phải thật sự thích Bảo Phi nương nương.”

Lời nói của Nhân Phi luôn khiến người ta cảm thấy tin phục, ngữ khí khẳng định trực tiếp dẫn đường cho tư duy người khác, cho nên cung nữ này không hoài nghi lời nói của Nhân Phi, dù sao Nhân Phi nương nương đã tính kỹ càng từ trước.

Bên này vừa dứt lời, ngoài cung Thái Hậu có hai người tiến vào, một người là đế vương cao lớn, một người là Bảo Phi đang sùng quan hậu cung, hai người nói nói cười cười đi vào có vẻ hết sức hoà hợp.

Nhân Phi cảm chén trà để sát vào miệng, dùng ánh mắt tinh tế đánh giá Bảo Phi, Yến Tiểu Chủ năm qua vừa nhập cung... Nàng đã từng gặp, có điều lúc này đã thành người trong tâm điểm, dung mạo bắt mắt thế kia... đã vượt qua Dung Phi năm đó, khó trách Hoàng Thượng bằng lòng cho nàng ta địa vị cao, có điều cũng may chỉ giới hạn ở địa vị cao.

Khoé môi Nhân Phi cười khẽ một tiếng, nàng chỉ cần chờ hấn chơi đủ rồi, chờ hấn chơi xong trò hậu cung, nói không chừng trong một khắc cuối cùng của sự sống hấn mới biết trong cung còn có nàng, người yên lặng trao hết tình yêu cho hấn, từ năm này qua năm khác không thay đổi.

Đó là điều nàng muốn.

Từ Phúc Thái Hậu ngồi ngay ngắn trên ghế trên, ánh mắt đầu tiên thấy Thiệu Tuyên Đế, ánh mắt thứ hai nhìn thấy Bảo Phi, bà hơi nheo mắt lại, vẻ nhu hoà trên mặt cũng phai nhạt vài phần, Bảo Phi này quả là xinh đẹp, nhìn từ xa đã thấy hơn bà năm đó rất nhiều, thậm chí dung mạo này đủ để đè bẹp tất cả cung phi trong hậu cung...

Từ Phúc Thái Hậu thầm khinh miệt trong lòng, chỉ là một ả dụ dỗ mà thôi. Bà cũng thật là, cần gì tự so với Bảo Phi, chẳng phải tự hạ giá trị của mình hay sao, Tiên Đế hấn cũng không thích dung mạo thế kia mà thích giai nhân như nước như bà năm đó hơn. Hoàng Đế hiện nay tính tình cô quái thì thôi, ngay cả thẩm mỹ cũng không bằng Tiên Đế.

Từ Phúc Thái Hậu không có thiện cảm gì với hai người vừa vào cửa, khi hai người ngồi xuống, rốt cuộc bà không nhìn được nữa... Bảo Phi cũng dám ngồi bên cạnh Hoàng Thượng?

Đây là Hoàng Thượng cho phép?

Nhìn một lúc lâu, từ vẻ mặt Thiệu Tuyên Đế hoàn toàn không nhìn ra cái gì, Từ Phúc Thái Hậu đành chuyển mục tiêu tới Bảo Phi.

“Bảo Phi à, thân mình ngươi còn chưa khoẻ hấn, sợ không hầu hạ Hoàng Thượng được, theo ta thấy, Thần Hữu Cung cũng sắp sửa sửa sang xong, hai ngày tới Bảo Phi hãy chuyển tới ở đi, đứng đầu một cung mà không có một cung điện là không nói nổi.” Thái Hậu vòng vo xoay chuyển cái hấn, vẻ mặt hài hoà, có vẻ như thật sự lo lắng cho Yến An Quân.

Có điều ý trong lời nói này làm gì có chuyện Yến An Quân không hiểu?

Rõ ràng muốn Yến An Quân đừng cả ngày bám lấy Hoàng Thượng, mau mau dọn dẹp rời khỏi Dưỡng Tâm Điện, đỡ cho các phi tử khác không có cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng.

Có điều Yến An Quân dễ đuổi vậy sao? Thái Hậu cùng Thiệu Tuyên Đế quan hệ nội bộ vốn không hợp, nàng hoàn toàn không cần kiêng nể nhiều, chỉ cần kiên định đứng bên Thiệu Tuyên Đế là được rồi.

Nàng kéo cánh tay phải của Thiệu Tuyên Đế, nắm bàn tay hấn giữa hai tay, một bàn tay nhỏ bé mềm mại đặt trên mu bàn tay, một cái khác ở trong lòng bàn tay, trái tim Thiệu Tuyên Đế rung động, thân mình cũng để gần vào Yến An Quân hơn một ít, nhất thời một hương thơm bay đến, về mặt hấn bừng sáng.

“Lời Thái Hậu nói thần thiếp cũng hiểu, có điều Hoàng Thượng...”

“Là trẫm muốn Bảo Phi ở tại Dưỡng Tâm Điện, nếu mẫu hậu có ý kiến gì về chuyện này cứ nói trực tiếp với nhi tử.” Thiệu Tuyên Đế ôm eo Yến An Quân, ánh mắt nhìn về phía Từ Phúc Thái Hậu mang theo một tia lạnh, thoáng cái liền qua.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Đồng tử của Từ Phúc Thái Hậu co rút lại, gần đây... Hoàng Thượng thật khác thường, khác với trước kia luôn cố kỵ bà, hiện giờ Hoàng Thượng như nắm được thứ gì đó trong lòng bàn tay, khiến trong lòng bà không khỏi rung mình, bà đặt đôi đũa trong tay xuống, trong lòng lo sợ bất an sờ nửa khối lệnh bài trong túi ngầm.

Bà còn ảnh vệ mà Tiên Đế tặng, Hoàng Thượng tuyệt đối không dám xuống tay với bà, nếu không chính là hai bên đều tổn hại! Nghĩ thông điểm này, trên mặt Từ Phúc Thái Hậu lại ngập ý cười, có điều nhìn Bảo Phi được Thiệu Tuyên Đế ôm trong lòng mà thâm hận, hậu cung này ai lớn hơn bà? Vậy mà nay có người dám vi phạm ý nguyện của bà... Quả là không biết sống chết.

Một đám cáo mệnh phu nhân bên dưới ngời xuống theo phẩm cấp.

Từ Phúc Thái Hậu tổ chức bữa tiệc tối này không phải nhất thời hứng lên mà có ý đồ riêng. Hiện nay căn cơ của Thiệu Tuyên Đế chậm rãi củng cố, nhân thù của bà ở trong cung dần giảm bớt, điều này khiến bà hoảng sợ.

Bởi vậy lần này Từ Phúc Thái Hậu gọi các phu nhân đến, bề ngoài là cảm động nhớ thương quan lớn trong triều vất vả, để các phu nhân tiến cung tỏ vẻ vinh sủng, thật ra đang âm thầm lung lạc quyền quý.

Phải biết rằng quan lớn trong triều không phải đều xuất thân thế gia. Ví dụ như đương kim Ngôn Thừa Tướng xuất thân nhà thương nhân, tuổi còn trẻ đã thành danh, sau đó được chọn làm Thái Phó, rồi mới thăng làm Thừa Tướng. Nay xem ra, bất kể là Tiên Đế hay Thiệu Tuyên Đế đều cực kỳ tin tưởng Ngôn Thừa Tướng.

Có điều vì Ngôn Thừa Tướng chưa lấy vợ nên Từ Phúc Thái Hậu dù có bản lĩnh thông thiên cũng không mời được Thừa Tướng phu nhân, đành lấy lùi đề tiến —

Những nhất phẩm phu nhân khác cũng rất có sức nặng.

Từ Phúc Thái Hậu hiền lành nói mấy câu, gọi vài cáo mệnh phu nhân tới gần trò chuyện, Thiệu Tuyên Đế thì vẫn ngồi ở chủ vị, từng cử chỉ đều mang phong phạm đế vương, Yến An Quân ở bên cạnh rót rượu cho hắn, chính nàng lại không ăn bao nhiêu, Thiệu Tuyên Đế ghé mắt nhìn nàng: “Vì sao không dùng nhiều một chút?”

Nhân Phi gần hai người nhất, nàng nghe thấy câu hỏi của Hoàng Thượng liền nắm chặt khăn tay, sau đó mỉm cười nói với Yến An Quân: “Bảo Phi muội muội không phải có chỗ nào không thoải mái chứ, vì sao dùng ít như vậy?”

“Thân mình thần thiếp không có gì đáng ngại, chỉ vì thích nhìn Hoàng Thượng dùng bữa thôi, khiến Nhân Phi nương nương chê cười.” Tuy Nhân Phi nhìn có vẻ dịu dàng, nhưng Yến An Quân thấy nàng luôn cảm thấy không thoải mái. Có lẽ vì nàng biết, trong cung này lên tới phi vị không thể coi thường bất cứ ai, thậm chí cả Tĩnh Phi hiện nay đang tu dưỡng nữa, đều không dễ chọc.

Lần trước Tĩnh Phi sảy thai chỉ do ngoài ý muốn, sau khi Tĩnh Phi có thai, mọi người tập trung chú ý tới tần phi địa vị cao, kết quả thật sự khiến người ta ngạc nhiên, dù sao không ai ngờ một Tiểu Chủ nhỏ nhỏ lại dám to gan mưu hại hoàng tử.

Thiệu Tuyên Đế nhíu mày, bỏ một miếng điểm tâm vào miệng, trong mắt có ánh sáng dịu dàng lưu chuyển, hắn thấp giọng nói: “Trẫm cũng thích nhìn Bảo Nhi dùng bữa.” Giống mèo con, đáng yêu cực kỳ.

Nhân Phi quay mặt đi, vừa vặn thấy ánh mắt Dung Phi nhìn qua, hôm nay Dung Phi mặc một bộ váy bát phúc, dáng người yếu điệu mảnh mai, nhìn có vẻ như chim nhỏ nép vào người.

Dung Phi dùng ánh mắt ý chỉ hai người trên tiệc.

Nhân Phi cười nhẹ, tỏ vẻ mình không thêm đề ý.

Dung Phi hừ lạnh một tiếng, lại nhìn về phía Bảo Phi, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh. Nàng mơ ước vị trí bên cạnh Hoàng Thượng đã lâu, không ngờ bị một a diêm mới xuất hiện cướp mất! Con gái một thần tử mất nước... làm gì được? Bảo Phi này muốn gọi gió gọi mưa trong hậu cung này phải hỏi Dung Phi nàng có cho phép hay không.

Dung Phi vô cùng hoảng hốt về mặt mày ngày càng tinh xảo của Bảo Phi, cực kỳ phiền lòng về tuổi hoa ngày càng bay xa của mình, điểm này Nhân Phi biết, nàng bỏ qua một bên mắt, trong lòng lại sáng tỏ, xem ra Dung Phi sắp đối đầu với Bảo Phi, hậu cung yên tĩnh chốc lát lại náo nhiệt một thời gian.

Tiệc tối trong hoàng cung là phải có ca múa trợ hứng, vừa tuyền tú xong, đám phu nhân nhà quan tự nhiên thức thòi không dẫn tiểu thư nhà mình theo, vì thế tần phi trong cung cũng vui vẻ tham gia, nếu không, có một đám tiểu thư nhà quan oanh oanh yến yến vây quanh Hoàng Đế, dù không phải bình đầm chua thì cái miệng cũng treo được một bình dầu vừng. Khi ca múa diễn ra được một nửa, một vũ nữ đột nhiên tháo khăn che mặt xuống, thất lung mềm dẻo uốn lượn tung lên tay áo dài.

Yến An Quân mở to mắt nhìn.

Thiệu Tuyên Đế nhìn nàng mà buồn cười, “Xem nhập thần vậy à, hay Bảo Nhi cũng muốn học múa?”

“Không phải, Hoàng Thượng, thần thiếp chỉ thấy vũ nương này... Nhìn có vẻ giống một phi tần trong cung...” Yến An Quân xoa trán, gần đây có quá nhiều Tiểu Chủ phân vị thấp, nàng nhớ không hết.

“Không phải nhìn có vẻ giống, kia vốn là tần phi trong cung.” Hiển nhiên Thiệu Tuyên Đế rất có ấn tượng với Cố Cẩm, bất kể ban đầu Cố Cẩm dùng mãnh truy đuổi Ngôn Thừa Tướng hay gần đây không biết xấu hổ tỏ tình với hần, đều khiến ký ức của Thiệu Tuyên Đế còn rất mới mẻ, so với nữ nhân này, Bảo Nhi quả nhiên tốt hơn nhiều.

Yến An Quân nghe Thiệu Tuyên Đế nói vậy trong lòng không khỏi than thầm sợ hãi, kia đúng là tần phi? Vị tần phi này quả là to gan, dám cứ thế... Trước mặt cáo mệnh phu nhân cùng cung phi vung tay áo nhảy múa... Đây không phải cố ý hạ thấp giá trị của mình sao? Đây là việc vũ nữ mới làm, giờ một tần phi làm thay thật sự khiến người ta khó tin.

Mặc kệ Yến An Quân hết hồn thế nào, chuyện cũng đã xảy ra.

Cố Cẩm tập múa từ nhỏ, ra tay là không kém vũ nữ là bao, tay áo dài lượn giữa không trung như sóng, Từ Phúc Thái Hậu vừa lòng nhìn nàng, thầm nghĩ Cố Cẩm này rất biết nắm bắt cơ hội, hần Hoàng Đế sẽ bị quyến rũ mới đúng?

Từ Phúc Thái Hậu vừa nghĩ vừa liếc mắt nhìn thoáng qua Thiệu Tuyên Đế, thấy Thiệu Tuyên Đế còn đang ghé sát vào vành tai nữ nhân trong lòng, khẽ hôn một cái, khoe môi còn cười cười...

Từ Phúc Thái Hậu tức đến mức sắp nổ phổi.

Đồng thời tiếc nuối Cố Cẩm ra sức nhảy thế kia mà Hoàng Thượng còn không nhận ra, mặt khác là ngạc nhiên về mức độ Bảo Phi được sủng ái, quả thật làm bà giận sôi! Nhớ năm đó Tiên Đế còn chưa sủng ái bà như vậy, Hoàng Thượng thật sự càng ngày càng kỳ cục! Lẽ nào tương lai còn muốn làm ra một yêu phi họa quốc?!

“Khụ khụ, sao Hoàng Thượng không xem ca múa, chẳng lẽ đêm nay ca múa không hợp ý Hoàng Thượng?” Từ Phúc Thái Hậu nhắc nhở Thiệu Tuyên Đế nhìn về phía giữa đại điện, lúc này Cố Cẩm đang vung tay áo nhảy múa, nhất định Hoàng Thượng nhìn thấy sẽ ngắt ngay.

Vì thế dưới ánh mắt của Từ Phúc Thái Hậu, Thiệu Tuyên Đế ngẩng đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua, mắt không toả sáng cũng không ngáy ngất, chỉ thản nhiên nói: “Nay quốc khố trống không hơn phân nửa, trăm nghe nói không ít đại thần còn ở trong phủ uống rượu nghe hát... Hôm nay nhìn đến ca múa không khỏi nghĩ đến việc này, trong lòng trầm sầu lo.” Ý tại ngôn ngoại là: trăm nhìn thấy ca múa trong lòng sẽ khó chịu, hần không thể tận diệt ca múa trong yến tiệc đêm nay!

Nét mặt Từ Phúc Thái Hậu cứng đờ.

Còn An Đức Lễ phía sau Thiệu Tuyên Đế thì yên lặng cúi đầu, quốc khố trống không hơn phân nửa... Hoàng Thượng ngài trước đó vài ngày không phải vừa chất đầy tiền bạc tiến cống trong quốc khố sao? Mới hai ngày đã trống không hơn phân nửa? Về mặt An Đức Lễ không chút thay đổi khoanh chặt hai tay, mặc kệ Thái Hậu tin hay không, dù sao hần không tin.

Cố Cẩm không chú ý sắc mặt của Thái Hậu, nàng chỉ biết dựa theo sắp xếp lúc trước dàn nhảy về phía Hoàng Thượng, Cố Cẩm vung tay áo tiến lên vài bước, bỗng nhiên bung lên một chén rượu trước mặt Thiệu Tuyên Đế, đầu lưỡi liếm đôi môi đỏ mọng đầy dụ dỗ, cô tình chen giữa Yến An Quân cùng Thiệu Tuyên Đế.

Yến An Quân thấy thế không khỏi lú lờ, Tiểu Chủ này... Thật khó đỡ.

[Tĩnh! Ở bên cạnh Hoàng Đế bị va chạm vô cớ, khởi động kỹ năng kim long hộ thể!]

Bên tai vang lên tiếng hệ thống leng keng thông báo, Yến An Quân còn chưa kịp phản ứng, ngay sau đó, trên người Cố Cẩm đột nhiên bị hất một chén nước canh.

“Ào” một tiếng canh gà hắt đầy mặt, Cố Cẩm đứng hình tại chỗ, Yến An Quân thì co mình trong lòng Thiệu Tuyên Đế, thấy nước canh màu đen đang nhỏ từ trên mặt Cố Cẩm xuống, trong lòng không khỏi thổn thức, loại chuyện thiếu đạo đức này... không phải do hệ thống quân lâm đấy chứ?

Cố Cẩm trở mặt nhìn canh gà ác trên người mình, bỗng quay mặt sang, thấy trong tay Từ Phúc Thái Hậu đang bung một cái bát vàng, cũng khẽ nhếch miệng nhìn Cố Cẩm, canh gà ác kia tất nhiên từ trong tay Từ Phúc Thái Hậu hắt ra...

Yến An Quân suyt chút nữa cười ra tiếng, vội vàng lùi càng sâu vào trong lòng Thiệu Tuyên Đế, hệ thống quân thật là... quá xấu rồi! Có điều xấu theo kiểu nàng thích.

Từ Phúc Thái Hậu giật giật môi, vừa rồi bà vốn không muốn dùng canh gà ác hất Cố Cẩm, nhưng cái bát vàng trong tay ma xui quỷ khiến thế nào lại hất ra ngoài thế này?

Từ Phúc Thái Hậu rùng mình một cái.

Bà đột nhiên nhớ tới tiểu phát đường trong cung điện... Ra về đã lâu chưa dâng hương... Không được! Đêm nay trở về nhất định phải quỳ niệm mấy lần kinh kim cương mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Chuyện này phát sinh quá chớp nhoáng, đến khi mọi người nghe thấy tiếng vang nhìn sang bên này thì toàn thân Cố Cẩm đã đổ bần, quần áo đầy chất lông nhầy nhụa

Từ Phúc Thái Hậu xấu hổ buông bát. Bà là Thái Hậu, tất nhiên phải giữ trang trọng, chuyện vừa rồi nhất quyết không thể để người ta biết.

Cố Cẩm cũng không phải người không biết thời thế, tuy không quyền rũ thành công, còn bị hất một thân canh gà, nhưng nếu nàng đã theo Thái Hậu thì chắc chắn không thể để người phía trên mình bị xấu hổ.

Vì thế sắc mặt Cố Cẩm chỉ xanh trắng trong chốc lát, rồi lui về phía sau một bước, quỳ xuống nói: “Tỳ thiếp lỗi mẫn, xin Thái Hậu thứ tội.”

Từ Phúc Thái Hậu thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ Cố Cẩm vẫn rất được lòng bà, biết tự mình nhận sai. Phải biết rằng một khi xấu mặt trên tiệc tối thế này thì nhất định sẽ truyền khắp triều đình, bà thân là Thái Hậu, không thể xấu mặt... Lấy nước canh hất người không phải chuyện Thái Hậu một nước có thể làm!

Coi nha đầu ngoan ngoãn, cùng lắm thì sau này lại tìm cơ hội cho nàng tiếp cận Hoàng Thượng là được... Tâm tư của Từ Phúc Thái Hậu xoay chuyển vài vòng, tay đỡ hồ nâng Cố Cẩm dậy, “Thôi, ai gia biết ngươi là đứa trẻ ngoan, chuyện vừa rồi nhất định không phải cố ý, mau đứng dậy đi, trở về đổi bộ quần áo khác.”

Có lẽ còn chút áy náy, Thái Hậu gọi ma ma bên mình bảo bà đi cùng Cố Cẩm.

Mấy cáo mệnh phu nhân châu đầu ghé tai.

Lý thị ở phía dưới thở dài: “Điều múa này thật ra không tệ, nhưng không có cái mệnh kia, Hoàng Thượng há có thể để một vũ nữ tới gần? Không thấy Bảo Phi nương nương còn ở bên cạnh Hoàng Thượng à.”

“Đó là Cố Cẩm.” Lưu thị ở một bên xì cười một tiếng, “Ban đầu ở trong khuê các đã nói muốn làm Thừa Tướng phu nhân, nay vào cung lại ở li trước mặt Hoàng Thượng a dua. Mấy chuyện này của nàng ta gần như toàn bộ quan viên Cao Thủ sắp biết hết, chứ đừng nói Hoàng Thượng... Ai sẽ thích một nữ nhân lăng lo?”

“Đó là Cố Cẩm?” Lý thị hít một hơi khí lạnh, “Ngươi nhỏ giọng một chút, Cố gia cũng gia đại nghiệp đại, đừng để những người khác nghe thấy rồi tính kế ngáng chân chúng ta.”

“Ta cứ nói, vị kia lúc này đang rất phiền lòng, chỉ sợ không có tâm tư nghe chúng ta nói chuyện.” Lưu thị liếc mắt sang bên cạnh một cái, thấy Hứa thị đang nắm chặt khăn tay, sắc mặt tối tăm ngồi ở bàn bên cạnh, không mấy ai dám nghĩ lúc này tâm trạng của bà lại tốt được —

Bởi vì Cố Cẩm Cố Tiểu Chủ vừa đi ra ngoài chính là con gái ruột của Hứa thị.

...

Tiệc tối còn đang tiếp tục, Hứa thị cáo tội ra ngoài, vội vàng đi về một hướng. Gió đêm hơi lạnh, thổi tan lo lắng không nhỏ trong lòng Hứa thị. Khi trẻ tuổi bà cũng từng cực kỳ xinh đẹp, chỉ là nay tuổi xuân đã không còn... Có điều dù sao vẫn nhìn ra vài phần bóng dáng năm đó trên mặt bà, có mấy phần tương tự Cố Cẩm.

“Phu nhân, mời đi cùng nô tỳ, Tiểu Chủ chờ đã lâu.”

Một cung nữ mặc váy hồng phấn đi ra từ chỗ rẽ, đầu chải hai búi tóc, môi hồng răng trắng. Hứa thị cẩn thận xem xét mới phát hiện đây là nha hoàn Cố Cẩm mang từ Cố gia đến, nay đã thành cung nữ thiếp thân. Ở trong cung Cố gia cũng có không ít người, từ nhà mình mang một, hai nha hoàn đến vẫn làm được.

Hứa thị gật gật đầu, đi theo nàng chuyển một hướng khác.

Xuyên qua hai hành lang là một trường đình, ánh trăng chiếu qua tầng tầng tán cây, Cổ Cẩm đã thay bộ trang phục khác, ở trong bóng đêm nhìn có vẻ cực kỳ xinh đẹp, Hứa thị đi nhanh vài bước, đứng ở đối diện Cổ Cẩm.

“Mẹ, nữ nhi rất cực cũng được thấy ngài.” Cổ Cẩm thấy Hứa thị cũng cực kỳ vui mừng.

“Chuyện hôm nay là thế nào?” Hứa thị không đáp lại sự nhiệt tình của Cổ Cẩm mà cau mày hỏi: “Vì sao đột nhiên bị Thái Hậu bắt canh gà?” Người ngoài không phát hiện, nhưng từ góc của bà có thể nhìn thấy rõ ràng, Cổ Cẩm còn không phải bị Từ Phúc Thái Hậu bắt canh gà?

Cổ Cẩm cũng khó hiểu không thôi: “Chuyện này nữ nhi cũng không rõ, có lẽ Thái Hậu nhất thời không cảm chắc, nữ nhi thấy vẻ mặt của Thái Hậu không giống như cô ý muốn bắt nữ nhi...”

Trong lòng Hứa thị cũng không tin, Thái Hậu cùng Cổ Cẩm còn có chút khoảng cách, mặc dù nhất thời không xoá bỏ được cũng sẽ không bắt canh xuống, nhất định là nữ nhi hồ đồ này làm chuyện gì đắc tội Thái Hậu còn không tự biết.

Hứa thị thở dài một hơi: “Nếu lúc trước con thích Ngôn Thừa Tướng, cha cùng mẹ còn có thể giúp con, nhưng nay con vào cung, về sau đừng nghĩ đến Ngôn Thừa Tướng nữa.”

Bà nói lời này rất thâm thía, Hứa thị sống nhiều năm đương nhiên hiểu rõ hơn Cổ Cẩm. Hậu cung là nơi ăn thịt người, chỉ cần vô ý sẽ bị người hãm hại, nếu nữ nhi nhà mình không trưởng thành chỉ sợ sau này dễ dàng bị người nắm nhược điểm. Nếu hiện tại Cổ Cẩm còn nhớ mãi không quên Ngôn Thừa Tướng, e rằng trong cung sẽ có người dùng chuyện này nói ra nói vào.

Cổ Cẩm nghe Hứa thị nói vậy, trên mặt bỗng ửng hồng, “Nữ nhi hiện giờ không thích Ngôn Thừa Tướng nữa, ban đầu nữ nhi cảm thấy Ngôn Thừa Tướng vẫn thái phong lưu, nhưng bây giờ nữ nhi mới biết Hoàng Thượng còn hấp dẫn hơn Ngôn Thừa Tướng nhiều, nếu vì Ngôn Thừa Tướng với đom đóm trong đêm thì Hoàng Thượng là ánh trăng sáng ngời.” Quan trọng nhất là, khi Hoàng Thượng ở bên Bảo Phi, sự dịu dàng kia chính là thứ nàng luôn khát vọng.

Nàng chưa từng ngờ tới một đế vương cũng có thể dịu dàng như vậy.

Nàng không thể kiềm chế sự ghen tị với Bảo Phi, nữ nhân kia rất cuộc dựa vào cái gì có thể đạt được nhiều thứ đến thế... Cổ Cẩm nàng thân là nữ nhi Cổ gia, có chỗ nào không so được với Bảo Phi? Hoàng Thượng hiện giờ chỉ bị Bảo Phi che tầm mắt cho nên không thấy được những điểm tốt của nàng mà thôi. Chỉ cần nàng ngày ngày toả sáng trước mặt Hoàng Thượng, một ngày nào đó Hoàng Thượng sẽ chuyển tầm mắt về phía nàng.

Cổ Cẩm mỉm cười, biểu cảm này không giống sự gay thẳng trước mặt đế vương, toàn thân nàng chìm trong bóng tối, ánh mắt nóng rực.

“Con...” Hứa thị há miệng thở dốc, trực giác nói cho bà biết nếu mặc kệ Cổ Cẩm tiếp tục say mê Hoàng Thượng, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện khó lường.

“Mẹ, ngài đừng xen vào, nữ nhi đã trưởng thành, biết mình đang làm gì.” Cổ Cẩm vỗ tay Hứa thị, “Nữ nhi nhất định sẽ thành công, vị trí Bảo Phi, tương lai cũng sẽ là của nữ nhi.”

“Thôi, chính con ở trong cung cần thận một chút, khi cần thiết có thể sử dụng nhân lực Cổ gia ở trong cung.” Hứa thị cũng không nhiều lời nữa.

Nếu Cổ Cẩm thành công đương nhiên tốt cho Cổ gia, nhưng nếu Cổ Cẩm thất bại thì chỉ có thể một mình gánh vác. Không phải bà ý chí sắt đá, cũng không phải không đau, nhưng bà là chủ mẫu của Cổ gia, bà phải nghĩ cho Cổ gia trước hết mà không chỉ vì một cô con gái mà để mặc Cổ gia không để ý.

Thế gia, không đều như vậy sao? Có bỏ mới có được, như thạch thùng đứt đuôi, khi cần thiết phải bỏ qua vài thứ mới giữ được tính mạng.

Hiện tại, nếu Cổ Cẩm đã lựa chọn con đường này, bà chỉ có thể giúp Cổ Cẩm nhiều hơn một chút. Về phần những chuyện khác... đành mặc cho số phận.

Theo thái độ của Hoàng Thượng đối với Cổ Cẩm bà thấy hôm nay thì không tốt như tưởng tượng, mà lạnh nhạt từ đầu đến cuối. Bảo Phi thì ngược lại, từ khi tiến điện đến khi rời tiệc, nàng luôn vững vàng chiếm cứ vị trí bên cạnh Hoàng Thượng, cười thần nhiên, cho dù không có nhiều động tác nhưng bà vẫn cảm thấy nữ nhân này cực kỳ chói mắt.

Bảo Phi, không phải một nữ nhân đơn giản.

Nhìn Hứa thị xoay người rời đi, một bóng người trong chỗ tối lác minh biến mất, một lát sau, trong ám cách của Dưỡng Tâm Điện xuất hiện một tờ ghi chép mỏng manh, phía dưới ghi chép này là mấy chục tờ giống hệt, mà ngay trên phong bì của tờ thứ hai có ghi bốn chữ to Từ Phúc Thái Hậu.

Ảnh vệ tiếp nhận từ trong tay Từ Phúc Thái Hậu ở thời Tiên Đế từng nắm trong tay một phần bí sử cung đình, nay đến tay Thiệu Tuyên Đế nhiên cũng phát huy tác dụng tương tự.

Từ Phúc Thái Hậu không biết dùng những người này, Thiệu Tuyên Đế biết dùng, còn có thể dùng tốt hơn cả Tiên Đế, hẳn không cần thông qua ảnh vệ để cân bằng hậu cung, hẳn chỉ cần tập trung lực lượng này vào một chỗ, bảo vệ người hắn yêu là được.

...

Ban đêm, Yến An Quân ngồi trước gương, trong tay bỗng xuất hiện một tấm thẻ màu tím, tấm thẻ này trong suốt, nàng hé ra một góc... Trầm tư hồi lâu.

Đây là “Thẻ Thánh Mẫu”, một khi sử dụng rồi ân ái với Thiệu Tuyên Đế sẽ có thai, có điều... Nàng chưa chuẩn bị sẵn sàng... Hoặc là... Có con rồi nàng sẽ càng lưu luyến nơi này...

[Tĩnh! Người chơi có sử dụng “Thẻ Thánh Mẫu” hay không?]

Có cần một đứa trẻ hay không?

Đó là một vấn đề.

“... Không.” Yến An Quân giật mình vì câu trả lời của mình, trong lòng đột nhiên có chút luyến tiếc.

Thiệu Tuyên Đế đi vào nội thất, nhìn bóng lưng nàng ngồi yên không khỏi nở nụ cười. Hắn lẳng lặng đi qua, hơi khom người ôm lấy nàng, lòng bàn tay quần lên vòng eo của nàng, khẽ ngửi hương thơm nữ nhân.

Hắn cố gắng vực bản thân dậy xem nhiều bí sự cung đình chỉ vì tiểu nữ nhân này mà thôi. Nay lực lượng của Thái Hậu đã bị hắn thu hết vào tay, không đủ để gây sợ hãi nữa.

Chỉ cần chờ đứa trẻ của bọn họ chào đời, hắn có thể cho nàng vinh sủng vô thượng.

Yến An Quân hơi run rẩy, tấm thẻ trong tay nháy mắt biến mất, Thiệu Tuyên Đế cũng không thấy được.

Hắn bắt được hai tay nàng, cúi người từ phía sau hôn cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào kia, nhắm hai mắt tinh tế cảm nhận, chỉ thấy mỗi ngày là thêm một phần hạnh phúc.

Yến An Quân không từ chối, khẽ tránh khỏi tay hắn rồi giờ tay ôm cổ hắn, kéo hắn càng thêm thấp xuống.

Không khí ngọt ngào dần dâng lên. Hai tay Thiệu Tuyên Đế để trên bàn trang điểm, Yến An Quân hơi ngửa ra sau, lưng cũng đặt giữa hai tay hắn, tiếng hôn nồng hôn sâu không dứt bên tai. Thiệu Tuyên Đế trần trọc trên môi nàng, đôi tay không biết từ khi nào đã vươn ra phía sau, bàn tay ấm nóng cẩn thận ngăn cách lưng nàng với mép bàn, sự cẩn thận này... lại khiến nàng khẽ run lên.

Trong mắt Yến An Quân có chút sương mù, có lẽ, có thể sinh con cho một người đàn ông thế này... cũng rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Ngày hè cuối cùng trước khi lập thu, đây cũng là tháng thứ năm kể từ khi Yến An Quân tới Cao Thú, Lâm Phong Hồ trong Ngự Hoa Viên tu kiến từ tháng ba, ở giữa hồ xây một căn đình, Dung Phi trong lòng thích, sai người gọi chủ tử các cung tới cùng nhau du hồ, Yến An Quân thân là một trong năm phi, hiện đang ở Đường Tâm Điện cũng nhận được thiệp rất sớm.

Lộc Nhi rót cho nàng một tách trà, nhìn tấm thiệp trong tay nàng nói: “Nếu chủ tử không muốn đi, Hoàng Thượng sẽ che chở chủ tử, chắc hẳn Dung Phi nương nương cũng không dám nói chủ tử cái gì.”

Hai ngày qua nhiệt độ giảm mạnh, nóng lạnh đột ngột khiến Yến An Quân cũng bị lạnh theo, dù có kim long hộ thể nhưng loại cảm mạo tự nhiên phải là tránh không được.

Yến An Quân xoa trán, đặt tấm thiệp lên bàn, “Du hồ thôi mà, không có gì, Dung Phi nương nương có lòng mời chúng ta cũng không tiện từ chối, đi xem một cái rồi về coi như cho Dung Phi thể diện.”

Dù sao Dung Phi hiện đang chưởng quản phượng ấn, nàng lại là Bảo Phi tư lịch ít nhất, không nể mặt là không chấp nhận được, tuy Thiệu Tuyên Đế có thể che chở nàng, nhưng nàng không muốn chuyện gì cũng dựa vào Thiệu Tuyên Đế giúp đỡ giải quyết... Máy ngày nay Yến An Quân từng bước bị nuôi thành sâu gạo đã tính ngộ —

Nàng thật sự nên ra ngoài vận động nhiều một chút.

Cảnh của Lâm Phong Hồ rất đẹp, được cho là đáng để xem trong Ngự Hoa Viên, trong đó có một lương đình rất lớn mấy ngày trước mới xây xong. Khi Yến An Quân cùng Lộc Nhi đi vào Lâm Phong Hồ, nơi này đã tập trung rất nhiều người.

Hôm nay Dung Phi mặc một bộ đoạn thường thêu hoa mộc lan hai mặt, toàn thân nhìn có vẻ rất nhanh nhẹn, phối hợp với gương mặt xinh đẹp của nàng

khiến nhiều cung nhân chú ý, Dung Phi từng là sủng phi cũng không phải không có lý do.

Đây là lần đầu tiên Tĩnh Phi ra ngoài kể từ khi sảy thai, khi nhìn thấy Dung Phi bước chân nàng hơi ngừng nhưng vẫn tiếp tục đi tới.

“Dung Phi tỷ tỷ, thật đáng chúc mừng, nghe nói phượng ấn tạm thời ở trong tay tỷ tỷ, Dung Phi tỷ tỷ chia sẻ không ít với Hoàng Hậu tỷ tỷ đấy nhỉ.”

Tĩnh Phi khẽ cười một tiếng, cố ý nhấn mạnh hai chữ “tạm thời”.

Khi nói những lời này không thể nói là nàng không hận, nếu nàng không sảy thai cần tĩnh dưỡng thì phượng ấn có thể do tam phi chương quản, một khi Hoàng Thượng ban ý chỉ, nàng sẽ nắm chặt quyền lực trong tay mình!

Nàng không ngốc như Nhân Phi, để một mình Dung Phi kiêu ngạo!

Dung Phi nghe Tĩnh Phi nói vậy trong lòng căm tức, đây chẳng phải đang nói nàng tam quân phượng ấn cho Hoàng Hậu, tương lai vẫn phải trả cho Hoàng Hậu, mọi hành vi bây giờ chỉ kiểm hời cho kẻ khác hay sao? Dung Phi tuy buồn bực nhưng sắc mặt lại không thay đổi, nàng không chế được cảm xúc của mình, cười nhạt nói: “Tĩnh Phi muội muội đã khỏe hơn chưa?”

Loại ngữ khí này rõ ràng như vợ lớn hỏi vợ nhỏ vừa sảy thai, từ trên nhìn xuống, âm thầm châm chọc.

Tĩnh Phi khẽ cắn môi: “Nhờ phúc của tỷ tỷ, đã tốt hơn nhiều.”

Tĩnh Phi hừ lạnh một tiếng, chỉ là sảy thai mà thôi, không phải không sinh được nữa, chỉ cần người còn, đứa nhỏ rồi lại có. Dung Phi này phía sau không có chỗ dựa, cho dù có con của Hoàng Thượng cũng hoàn toàn không đỡ nổi lên ngôi vị Hoàng Đế, không có gia thế, lấy gì đấu với Thục Phi? Hừ! Ngay khi hai người đang đấu võ, một chiếc kiệu chậm rãi tới gần Lâm Phong Hồ, khi chiếc kiệu này dừng lại, một đứa trẻ mặc đồ màu xanh lam nghịch ngợm chạy xuống. Yến An Quân nhìn chăm chú, nàng từng gặp đứa bé này, hình như là Đại Hoàng Tử của Thục Phi, vừa nghĩ vậy, quả nhiên một mỹ nhân mặc hoa phục bước xuống, vẻ mặt dịu dàng nhìn đứa trẻ đang chạy khắp nơi.

“Bảo Phi muội muội.” Thục Phi nhìn thấy Yến An Quân trước tiên, cười cười với nàng, vẻ mặt vẫn hiền lành như ban đầu, hiển nhiên muốn sửa chữa mối quan hệ.

Yến An Quân hơi gật gật đầu, thân nhiên nói: “Thục Phi nương nương.”

Yến An Quân không có cảm giác gì với Thục Phi, nàng vốn không coi Thục Phi là bạn bè, lúc ấy bị hãm hại Thục Phi không tin nàng cũng là bình thường, có điều muốn nàng tha thứ cho Thục Phi ngay lúc này thì không thể nào, có một số chuyện một khi đã xảy ra là không thể nào vẫn hồi.

Huống hồ, hiện giờ nàng cùng là cung phi trác nhất phẩm, không cần nhân nhượng Thục Phi nữa.

Dung Phi từng bước đi tới, tư thái thướt tha. Đối với cả Thục Phi và Bảo Phi nàng đều nhìn không vừa mắt, hai người này một người sinh ra Đại Hoàng Tử của Hoàng Thượng, một người là phi tử gần đây Hoàng Thượng sủng ái, tuy tiện nhắc đến người nào đều khiến nàng bực tức. Lần này Dung Phi mời hai người này đến chỉ vì mặt mũi, không phải thực lòng, nàng không ngờ hai người này thật sự sẽ tới.

“Thục Phi tỷ tỷ cùng Bảo Phi muội muội sao lại đứng đây? Mấy người chúng ta lên thuyền trước đi, lát nữa sẽ nhiều người càng náo nhiệt.” Dung Phi che miệng cười, vội khăn tiếp đón. Bên hồ gió phe phẩy, sợi tóc nàng bồng bềnh bên tai, có vẻ yếu điệu hơn nhiều.

Nếu không xét đến chỗ thiếu hụt trong tính cách của Dung Phi thì mặt ngoài quả là một cô gái cực đẹp, có điều người này lắm mưu nhiều kế lại quá kiêu ngạo, ước chừng trước đây bị bắt nạt nhiều nên khi thăng vị cao mới không nhịn được nữa. Yến An Quân thầm đánh giá, chân đi về phía con thuyền.

...

Đình giữa hồ rất chói sáng, diện tích cũng lớn, từ trên thuyền đi xuống giữa đình như đi trên đất bằng, phía dưới rất vững. Đình giữa hồ như một hòn đảo nhỏ, bên dưới tất nhiên là đáy hồ, Yến An Quân ngồi xuống bên phải Dung Phi, lúc này mới phát hiện bên kia đám Hoàng Hậu đã tới.

Sắc mặt Hoàng Hậu nhìn rất khó coi, Yến An Quân nhìn gương mặt xám trắng của nàng cảm thấy kỳ quái... Chỉ là lẽ phật thôi, vì sao Hoàng Hậu làm như rất nhiều ngày không ăn thịt thế kia? Lẽ nào Hoàng Hậu sinh bệnh?

Yến An Quân không hỏi ra lời, ngược lại có người hỏi thay nàng, Nhân Phi đi tới bên cạnh Hoàng Hậu cũng mang vẻ mặt kinh ngạc: “Hoàng Hậu tỷ tỷ làm sao vậy? Sắc mặt không tốt vậy sao? Đã mời Ngự Y tới xem chưa?”

Hoàng Hậu mặc một chiếc áo rất rộng, thân hình có vẻ hơi mập mạp, Kim Chi phía sau cầm quạt phe phẩy gió mát cho nàng, nghe câu hỏi của Thục Phi, Hoàng Hậu chỉ khoát tay: “Bản cung gần đây hơi cảm lạnh, bệnh vặt thôi, Thục Phi muội muội không cần lo lắng, mời Ngự Y làm gì cho phiền toái, Kim Chi cũng biết chút y thuật, bản cung uống thuốc của nàng đã khỏe hơn nhiều rồi.”

“Vậy thì tốt, có điều Hoàng Hậu tỷ tỷ vẫn nên nghe muội muội mời Ngự Y đến thì hơn, đỡ cho để lâu thành tật.” Lời này của Thục Phi thật ra chỉ bình thường, nhưng Hoàng Hậu nghe được trên mặt lại có chút căng thẳng, vội vàng nói không cần.

Yến An Quân cảm thấy không thú vị, bưng chén trà đến ven bờ nước, nơi này mát mẻ, bên tai còn có chút hơi nước âm ẩm, tiếng đám phụ nữ trò chuyện bên trong rất ít khi truyền tới.

“Bảo Phi nương nương hẳn cũng không thích nơi đông người phải không.” Mộc Dung Cơ không biết đứng sau Yến An Quân từ khi nào.

Yến An Quân mỉm cười: “Cũng bình thường, chỉ cảm thấy nhiều người ngột ngạt thôi.”

Mộc Dung Cơ liếc nhìn mặt nước một cái, mỉm cười: “Bảo Phi nương nương, trong hồ này còn có cá đấy.”

“Ừ.” Yến An Quân vốn định đứng một mình một lát rồi đi, không ngờ nửa đường mọc ra một Mộc Dung Cơ, giống như muốn nói cái gì với nàng mà cứ úp úp mở mở.

Mộc Dung Cơ thấy Yến An Quân có vẻ không muốn nhiều lời với nàng, bỗng nhiên nói: “Bảo Phi nương nương mấy ngày nay được sủng ái, có từng nghĩ tới nhờ may một ngày nào đó trái tim Hoàng Thượng chạy đến chỗ người mới, Bảo Phi nương nương sẽ phải làm gì không?”

“Hình như đây là chuyện riêng của bản cung thì phải, liên quan gì đến Mộc Dung Cơ?”

Sắc mặt Yến An Quân lạnh xuống, nghe lời này xong, mặc kệ Mộc Dung Cơ có mục đích gì nàng đều không muốn biết. Hiện giờ nàng là Bảo Phi mà không phải Lương Nghi trước kia, Mộc Dung Cơ lấy thân phận gì nói thể với nàng? Nếu đối diện là Dung Phi, Tinh Phi hay Nhân Phi nàng đều không có loại phản ứng này, nhưng nay đối diện là Mộc Dung Cơ thì khác nhau xa lắc.

Mộc Dung Cơ ý đồ quá lớn, luôn tưởng tượng thân phận mình có thể khinh thường bất cứ kẻ nào. Đối với cung phi không nhìn rõ bản thân như vậy, Yến An Quân thậm chí cực kỳ không muốn để ý đến người!

“Lẽ nào Bảo Phi nương nương không muốn một đồng minh sao?” Mộc Dung Cơ thấy nàng muốn đi, vội vàng hỏi phía sau.

Yến An Quân cười nhạt quay đầu: “Lúc trước Đoan Mộc Tiểu Chủ cũng từng hỏi bản cung như vậy, bản cung từ chối nàng, hiện giờ... Bản cung cũng từ chối người. Bản cung không cần đồng minh.” Hoàng Thượng chỉ có một, dựa vào cái gì nàng muốn kết một đồng minh không an phận, chia Hoàng Thượng cho nàng một nửa?

Hoàng Thượng không phải đồ ăn, có thể chia chác nhau. Nghĩ đến giây phút dịu dàng của người kia, bước chân Yến An Quân hơi dừng. Hoàng Thượng cũng là một người sống đấy. Không phải số liệu trong trò chơi, không phải mục tiêu cần chinh phục, có một người như vậy ở bên cạnh, dù là băng lạnh khó tan chỉ sợ cuối cùng vẫn biến thành một vùng nước xuân.

Khi Yến An Quân đang nghĩ vậy thì thân mình bỗng bị người đụng phải, khi nàng đang định đứng vững lại thì một người nhào vào trong lòng, khiến thân mình lao đảo của nàng thêm một phần sức nặng...

Bước chân nàng hoảng loạn, cùng người trong lòng rơi mạnh vào trong hồ.

“Tùm” một tiếng, nước trong hồ bắn tung lên.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

“Chủ tử, chủ tử...”

Lộc Nhi vốn đứng bên cạnh Yến An Quân, khi Yến An Quân bị người ta đụng xuống nước nàng nhanh chóng phản ứng vươn tay ra, nhưng nàng không bắt được ông tay áo, Lộc Nhi trong lúc hoảng hốt suýt chút nữa khóc ra, “Người đâu, chủ tử rơi xuống nước... Mau tới cứu chủ tử...”

Có điều âm thanh này hiển nhiên không có sức chấn động bằng giọng nói của Thục Phi, chỉ thấy Thục Phi vẻ mặt hoảng sợ nhìn mặt hồ, quay phắt lại hô lớn: “Người đâu! Đại Hoàng Tử ngã xuống nước! Nếu Đại Hoàng Tử có chuyện gì bản cung sẽ hỏi tội các người!”

Trong mắt Thục Phi hiện lên tia sáng lạnh, Đại Hoàng Tử của nàng nhiều lần bị người ám hại, thật sự không coi nàng là cung phi trác nhất phẩm hay sao? Đám tiện nhân này, Hoàng Thượng sẽ không bỏ qua cho bọn chúng!

Sau khi bị đẩy vào trong nước, Yến An Quân lạnh đến rùng mình. Ở trong hồ nước không thể so với trên bờ, dòng nước lạnh như băng chảy vào trong quần áo, hai tay nàng vung về phía trước rẽ nước. Nhưng lúc này, một đôi tay nhỏ cầm chặt lấy thắt lưng tơ lụa của nàng, kéo nàng xuống một đoạn. Yến An Quân ngạc nhiên nhìn xuống, thấy tay Đại Hoàng Tử đang nắm chặt tơ lụa bên hông nàng, bị uống rất nhiều nước.

Yến An Quân không chút suy nghĩ ôm hân vào lòng, dùng sức mình kéo hân cùng bơi lên.

Mặc kệ Đại Hoàng Tử là con ai, dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Sống trong cung vốn không dễ dàng, hân lại nhỏ như vậy, nếu lúc này không cứu, Yến An Quân rất có lỗi với lương tâm của mình... Có lẽ nàng thật sự

không phải một cung phi đủ tư cách cung đầu.

Đứng từ trên không nhìn rõ, rơi xuống nước rồi mới cảm giác được mạch nước ngầm cuộn cuộn, Yến An Quân khẽ cắn môi, thừa dịp còn một hơi cuối cùng cố gắng đẩy Đại Hoàng Tử lên bờ.

Mọi người trên bờ chỉ thấy hai bóng người đột nhiên xuất hiện ở một chỗ khác ven bờ, chưa rõ là ai.

Lộc Nhi cuống quýt chạy tới, thấy là chủ tử là nhà mình, đang định hô một tiếng chủ tử lại hoảng sợ phát hiện chủ tử chỉ đẩy Đại Hoàng Tử lên bờ, bản thân lại chậm rãi trượt xuống.

“Đại Hoàng Tử...”

Thục Phi cũng thấy Đại Hoàng Tử được Bảo Phi đẩy lên, vội vàng chạy tới ôm lấy Đại Hoàng Tử, đưa trẻ sáu, bảy tuổi bị uống vài hớp nước hồ đã hôn mê, miệng còn không ngừng trào nước, Thục Phi hung ác nhìn cung nữ phía sau: “Không mau đi gọi Ngự Y?! Còn ngần ra làm gì?!”

Lộc Nhi vội vàng nhìn mặt nước: “Ở đây có ai biết bơi không, mau xuống cứu Bảo Phi nương nương!”

Thấy không có ai đứng ra, Lộc Nhi chạy nhanh đến bên bờ, nhắm chặt mắt hít sâu một hơi đang định nhảy xuống.

Mộc Dung Cơ nấp phía sau mọi người cười lạnh một tiếng, loạn đi, càng loạn càng tốt.

Xa xa, một bóng người màu đen nhảy vào nước trong ánh mắt kinh dị của mọi người, mặt nước bắn tứ tung, Lộc Nhi bị hất nước từ đầu đến chân, mắt lại sáng ngời: “Mau, mau cứu chủ tử ta!”

Bóng người màu đen này hiển nhiên tới cứu Yến An Quân, nhảy vào nước xong vớt người đã hôn mê lên nhảy vọt ra, bọt nước dâng cao bằng một người, người kia mặc một bộ quần áo đen, đeo mặt nạ, vội vàng nhìn Lộc Nhi một cái rồi đặt Yến An Quân xuống bên cạnh nàng.

Lộc Nhi vội vã ngồi xổm xuống, nhìn chủ tử nhắm hai mắt, lo lắng lắc lắc cánh tay nàng: “Chủ tử, chủ tử tỉnh lại đi...”

Cùng lúc đó, tin tức nơi này nhanh chóng truyền tới triều đình, An Đức Lễ đứng bên cạnh long ý của Thiệu Tuyên Đế ưỡn ngực hếch cằm, tay ôm phát trần, hết thảy hình tượng đều rất phù hợp với công công có quyền thế bên cạnh Hoàng Thượng, chỗ cửa hông có một tiểu thái giám áo lam vẩy vẩy tay với An Đức Lễ.

An Đức Lễ liếc hẩn một cái, không nhanh không chậm đi qua, tới ngoài cửa hông mới nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“An công công, Đại Hoàng Tử cùng Bảo Phi nương nương ở Lâm Phong Hồ rơi xuống nước...” Tiểu thái giám đang định nói tiếp thì An Đức Lễ đã biến sắc, vội vàng bước nhanh tới trước mặt Thiệu Tuyên Đế, khom người nói vội: “Hoàng Thượng, Bảo Phi nương nương cùng Đại Hoàng Tử ở Lâm Phong Hồ rơi xuống nước.”

Sắc mặt Thiệu Tuyên Đế chợt biến đổi, đứng phắt dậy, lạnh lùng nói: “Các khanh nếu không có chuyện gì thì bãi triều trước đi.”

Đại thần tài vụ ở giữa điện phía dưới đang báo tấu chương xấu hổ hơi dừng, trán đổ mồ hôi... Hoàng Thượng ngai làm thế nào nhìn ra không có chuyện gì? Hắn vừa mới bắt đầu báo cáo đấy nhé... Chẳng lẽ Hoàng Thượng không muốn nghe hẩn báo cáo?

Đại thần tài vụ cứng nhắc ngừng đầu lên, thấy trên long ý đã sớm không còn ai, An Đức Lễ vội vàng chạy tới nhỏ giọng nói: “Trong cung đã xảy ra chuyện, Hoàng Thượng bần đi giải quyết, các vị đại nhân hôm nay trở về trước đi, có việc gì gấp ngày mai lại đến báo với Hoàng Thượng.”

Nghe vậy, chúng đại thần mới chợt hiểu ra, thì ra là vấn đề hậu cung. Có thể khiến Hoàng Thượng vội như vậy... Không phải vị cung phi được sủng ái nào đã chết đấy chứ?

...

Xuyên qua hành lang gấp khúc, nét mặt Thiệu Tuyên Đế đen đến mức gần như có thể nhỏ ra mực, “Rốt cuộc tình huống thế nào?”

“Bảo Phi nương nương biết bơi, có điều đẩy Đại Hoàng Tử lên bờ xong thể lực không chống đỡ nổi...” Ảnh vệ từ bên cạnh biến ra, đang định nói tiếp thì phát hiện Hoàng Thượng nhà mình đề khí, vận khinh công bật lên nóc cung điện bay về phía Lâm Phong Hồ, để vương một thân long bào hiện giờ không muốn nghe một câu nào nữa.

Trong đầu hắn chỉ nhắc đi nhắc lại một câu —

Bảo Phi thể lực không chống đỡ nổi... Thể lực không chống đỡ nổi... Chuyện đó nghĩa là Bảo Nhi của hắn...

Thiệu Tuyên Đế thâm hận, hẩn hiện tại đã hoàn toàn quên mình từng phái ảnh vệ bảo vệ bên cạnh Bảo Phi, hắn không dám tưởng tượng... Mặt Lâm Phong Hồ rất lạnh, mũi chân Thiệu Tuyên Đế chạm nhẹ mặt nước vài cái đến nơi, nhìn thấy Yến An Quân hôn mê bất tỉnh bên bờ lệ khí trong lòng bốc lên.

Nữ nhân của hắn, lại gặp nạn!

Thiệu Tuyên Đế cúi thấp người ôm nàng vào trong lòng, chạm tay là cảm giác ẩm ướt, sắc mặt người trong lòng tái nhợt, giống lần trúng tên, như không mở mắt ra lần nữa.

Thiệu Tuyên Đế lạnh lùng liếc mắt qua một lượt, cung phi gặp ánh mắt hần đều không khỏi cúi đầu, hần ôm người trong lòng thật chặt lạnh giọng nói: “Chuyện này trăm nhất định sẽ tra được, kẻ tham dự, một người trăm cũng không tha!” Hậu cung, thật sự cần tẩy trừ một phen, nếu không hần không dám cam đoan an toàn của Bảo Nhi.

Lộc Nhi ướt mắt cúi đầu lại đột nhiên nhìn thấy một vết máu ướt đầm ở chỗ chủ tử vừa nằm, nàng che miệng hoảng sợ hô một tiếng, chỉ vào vết máu bỗng nhiên lùi một bước.

Lúc này, tất cả mọi người có mặt ở Lâm Phong Hồ đều nhìn về phía kia, ánh mắt Thiệu Tuyên Đế cũng thần nhiên đảo qua, rồi đồng tử co mạnh lại, hần chậm rãi mở bàn tay đang ôm thắt lưng Bảo Phi ra, trong lòng bàn tay đầy máu, là máu của Bảo Nhi. . . Thân mình Thiệu Tuyên Đế hơi lão đảo, khàn giọng mở miệng nói: “Chủ tử nhà ngươi, nguyệt sự thường vào ngày bao nhiêu. . .”

“Là. . . là mừng năm hàng tháng.” Lộc Nhi bỗng nhiên đỏ hốc mắt, “Có phải chủ tử. . .”

Mừng năm hàng tháng. . . Mà hôm nay đã là mừng bảy, hôm nay là mừng bảy!

Thiệu Tuyên Đế nhắm mắt lại, khi mở ra đã bình tĩnh lại. Viên mắt hần đỏ hồng, thần nhiên nhìn về phía cung phi ở đây, ngữ khí bình bình lại mang một tia hận ý: “Các người, toàn bộ trở về đóng cửa cho trẫm, cấm túc suy nghĩ lỗi lầm”

Dứt lời, hần ôm người trong lòng bước ra khỏi tầm mắt chúng nhân, Lộc Nhi lau nước mắt, cũng chạy vội theo.

Chủ tử như vậy. . . Có phải đã mất một cái đứa trẻ hay không. . .

“Hoàng Thượng. . .” An Đức Lễ nghênh tiếp tron mắt há mồm nhìn Thiệu Tuyên Đế ôm Bảo Phi nương nương vào Dưỡng Tâm Điện, Thiệu Tuyên Đế vừa vào trong điện liền trực tiếp sai ảnh vệ của Dưỡng Tâm Điện: “Bất Vương Như Bách đến cho trẫm, nếu trong một nén nhang còn chưa quay lại, mang đầu về gặp!”

“Vâng.” Ảnh vệ lác mình biến mất trong điện.

Thiệu Tuyên Đế nhận lấy khăn bông An Đức Lễ đưa đến, cẩn thận đặt người trong lòng lên giường, An Đức Lễ nhẹ chân ra khỏi cửa điện.

Ngón tay Thiệu Tuyên Đế mon trón gương mặt tái nhợt của Yến An Quân, gần như toàn thân đều đang run rẩy. Nếu không vì cứu con của hần, nàng sao có thể ở dưới nước lâu như thế. . . Thậm chí ngay cả đứa trẻ bọn họ chờ mong đã lâu cũng. . . Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Thiệu Tuyên Đế không khỏi đau đớn, cho dù con của Thục Phi không còn hần cũng không muốn Bảo Nhi gặp chuyện không may. . .

Đứa trẻ này hần chờ mong đã lâu!

Bàn tay Thiệu Tuyên Đế chậm rãi đặt lên bụng nữ nhân, cảm nhận được hơi lạnh từ trên truyền đến, trong mắt hần hiện lên vẻ dịu dàng yêu chiều, hần hôn đôi môi anh đào của nàng, “Bảo Nhi, đều là lỗi của trẫm, đừng sợ, trẫm sẽ khiến những kẻ đó phải trả giá đắt. . .”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Chờ Lộc Nhi dẫn một đám cung nữ vào thu dọn xong cho Yến An Quân, Thiệu Tuyên Đế vén rèm đi vào, lọt vào tầm mắt là chậu nước ấm màu đỏ trong tay Lộc Nhi, tất cả cửa sổ bên trong đóng kín, bóng tối hắt trên mặt Lộc Nhi, nàng cắn môi, môi dưới đã hần một vết sâu trắng bệch: “Chủ tử người. . . Chảy rất nhiều máu.”

“Trẫm đã biết.”

Thiệu Tuyên Đế nhìn về phía gương mặt ngủ say an bình trên giường, cảm giác đau đớn cùng áy náy trong lòng lại nhói lên, hần tới bên giường, “Các người ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Lộc Nhi cùng mấy cung nữ còn lại thì lễ rồi lui ra, chạm mặt Vương Thái Y đang đến.

Vương Như Bách thò đầu vào bên trong dò xét, thần thức nói: “Người trong phòng. . . không phải lại là Bảo Phi nương nương đấy chứ?”

“Vương Thái Y, Hoàng Thượng đang ở trong chờ ngài đấy, ngài mau vào xem cho chủ tử nhà ta chút đi.” Lộc Nhi đặt cái chậu trong tay xuống, vội vàng

đẩy Vương Như Bách vào.

“Ai... Chậm một chút, chậm một chút...”

Vương Như Bách thờ dãi một hơi vén rèm lên, nghe ngửi khí của Lộc Nhi cô nương thì nhất định là Bảo Phi nương nương rồi... Nhắc tới Bảo Phi nương nương mới thấy đúng là số nhiều tai nạn, nếu không làm thế nào vừa trúng tên nghiêm trọng lại đã xảy ra chuyện?

Cẩn thận nhìn để vương mặt không đỏ sặc, Vương Như Bách vội vội vàng vàng đặt ngọc thủ của Bảo Phi nương nương lên gối bắt mạch, lão nhắm mắt lại cẩn thận chẩn mạch, có điều lần này chẩn rất lâu... Không biết Bảo Phi nương nương này nên là “bị thương không nhẹ” hay “bệnh không nhẹ”, vì sao lão lại xem ra là khí lạnh nhập thể, nguyệt sự mất cân đối thể nhĩ... Chẳng phải cảm lạnh à? Cảm lạnh nho nhỏ thôi, một đám có cần căng thẳng thế không?

Khi sắc mặt Thiệu Tuyên Đế ngày càng đen, Vương Như Bách bỗng mở to mắt, lão trầm ngâm một lúc sắp xếp ngôn ngữ, muốn nói với Thiệu Tuyên Đế rằng Bảo Phi nương nương không có gì đáng ngại, “Hoàng Thượng...”

Nào ngờ Thiệu Tuyên Đế vung tay ngắt lời lão, vẻ mặt đau khổ, đôi mắt sắc lạnh nhìn lão chăm chăm: “Trẫm không muốn nghe kết quả, ngươi lập tức khai dược cho trẫm, phải khiến Bảo Phi mau chóng khỏe lại. Còn chuyện Bảo Phi mất đứa nhỏ, không ai được phép truyền ra, càng không thể để Bảo Phi biết, nghe chưa!?”

Hắn không thể để Bảo Nhi biết... Đứa trẻ bọn họ chờ mong đã lâu không còn, cảm giác đau đớn này một mình hắn thừa nhận là được rồi, Bảo Nhi nàng không biết gì hết, thì để nàng sau này cũng không cần biết, vĩnh viễn vui vẻ về về.

Vương Như Bách run run, quỳ rạp xuống đất: “Vi thần hiểu.” Rốt cuộc lão nói Bảo Phi nương nương “mất đứa nhỏ” bao giờ? Hoàng Thượng... Muốn lão làm chứng giả? Vương Thái Y tâm tư nhanh chóng quay ngược, lão sống nhiều năm đương nhiên hiểu đạo làm thân, cũng càng thông minh hơn bình thường. Có lẽ... Hoàng Thượng chỉ cần một cái cớ để cảnh cáo hậu cung?

Vương Thái Y tự cho là mình đoán đúng, vì thế vội vàng làm ra vẻ đau đớn kịch liệt, chấp tay nói: “Hoàng Thượng yên tâm, thần nhất định không để chuyện Bảo Phi nương nương sảy thai đến tai Bảo Phi nương nương...” Trách nhiệm của lão xem ra rất nặng nề đây, đầu tiên phải truyền tin vào tai nương nương các cung để làm chứng giả cho Hoàng Thượng, sau còn phải cam đoan tin tức này không thể để Bảo Phi nương nương biết... Xem ra Hoàng Thượng quyết định giấu Bảo Phi nương nương.

Thôi thôi, chuyện người trẻ tuổi ai biết được, thân là thần tử của Hoàng Thượng lão chỉ cần làm chuyện của mình là được.

Vương Thái Y hoàn toàn không biết mình đã hiểu sai ý của Hoàng Thượng, cũng không biết bằng chứng giả “Bảo Phi nương nương sảy thai” trong miệng nói vào tai Thiệu Tuyên Đế như đánh vỡ phòng tuyến cuối cùng, sắc mặt Thiệu Tuyên Đế tối sầm, vết sẹo bị vạch ra lần nữa... Là ai đều không có tâm trạng tốt!

“Còn không mau đi!”

“Vâng, vâng, thần đi ngay.” Vương Thái Y vất chân lên cổ chạy ra ngoài, biểu cảm trên mặt vẫn là đau đớn kịch liệt.

Lộc Nhi thấy thế vội vàng chạy tới, cẩn thận xem xét sắc mặt lão, bỗng nhiên hồng đôi mắt che miệng nói: “Chủ tử nàng...”

“Aizz, thật tiếc cho chủ tử nhà ngươi, vốn sang năm có thể thêm một tiểu hoàng tử...”

Vương Như Bách oán thán một tiếng thật như đếm, ra về người từng trải vỗ vai Lộc Nhi, “Yên tâm đi, chủ tử nhà ngươi còn có thể lại có thai.”

Còn có thể lại có thai...

Nhưng vậy cũng không bù được đứa trẻ này...

Lộc Nhi nghĩ đến cảm nhận của chủ tử sau khi biết chuyện này liền lo lắng không thôi, Vương Thái Y hợp thời nhắc nhở một câu: “À, đúng rồi, Hoàng Thượng nói chuyện này không được nói cho chủ tử nhà ngươi, tốt nhất coi như chưa xảy ra chuyện gì, Lộc Nhi cô nương cũng không hy vọng chủ tử nhà ngươi lấy nước mắt rửa mặt đúng không?”

“Vâng, vâng.” Lộc Nhi lau hai hàng nước mắt, nghẹn ngào đồng ý. Đúng rồi, không thể để chủ tử biết, chủ tử bình thường hơi mơ hồ, nhất định không nhớ rõ nguyệt sự của mình là khi nào, nhất định đến giờ còn chưa phát hiện mình có bầu. Chỉ cần không để chủ tử biết, chủ tử sẽ không khổ sở.

...

Chuyện Bảo Phi sảy thai, những tần phi có mặt tại Lâm Phong Hồ lúc ấy trong lòng đều đoán được đôi chút, sau khi Vương Thái Y từ Dưỡng Tâm Điện của Hoàng Thượng truyền ra tin tức xác thực, trong cung có người mừng có người sầu.

Mừng là Bảo Phi sảy thai, mà sầu vì người ở trong đình lúc ấy khó tránh khỏi cũng bị Hoàng Thượng giận chó đánh mèo.

Dù sao gần đây phi tử sảy thai khá nhiều, những người khác thì không nói làm gì, nhưng trong năm cung phi trắc nhất phẩm đã có hai người sảy thai, người trước là Tĩnh Phi, người sau là Bảo Phi, điều này há có thể không khiến tần phi trong cung hoảng sợ? Bị ám hại mất hai hoàng tử thân phận tôn quý, ai biết Hoàng Thượng có thể nổi giận mà tra xét đến cùng hay không?

Trong Tụ Hà Cung.

Thục Phi cầm một chén trà, để người phía sau đảm vai cho mình, nghe bẩm báo của cung nữ phía dưới bồng kinh ngạc nói: “Bảo Phi thật sự sảy thai?”

“Vô cùng chính xác.” Cung nữ kia nhỏ giọng nói, “Nô tỳ chờ bên ngoài Dưỡng Tâm Điện, chính tai nghe thấy Vương Thái Y nói vậy, hơn nữa cung nữ tên Lộc Nhi bên cạnh Bảo Phi nường nường còn khóc tiễn Vương Thái Y...”

Nét mặt Thục Phi biến ảo, Bảo Phi sảy thai, nàng không thể nào không vui. Có điều nói thế nào thì Bảo Phi vì cứu Đại Hoàng Tử của nàng mới ở dưới nước lạnh lâu như vậy, nếu nàng nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng...

Thục Phi xoa trán, coi như nàng nợ một món nhân tình đi, sau này Bảo Phi lại có thai, nàng không ra tay là được, có điều người khác muốn ra tay với Bảo Phi nàng cũng sẽ không giúp, tất cả xem vận mệnh của Bảo Phi.

“Chủ tử, Đại Hoàng Tử đến.” Khi Thục Phi đang ôm trán nghĩ đông nghĩ tây, Thanh Điện bên cạnh cúi đầu nhắc nhở, Thục Phi nhìn về phía trác điện, thấy một đứa trẻ mặc hoa phục đang giẫy khỏi tay ma ma chạy về phía bên này.

Hốc mắt Thục Phi hơi ướt, Đại Hoàng Tử của nàng từ khi ra đời tới nay luôn bị người ám hại, nhiều tai nạn, nàng làm mẹ nhìn mà đau lòng, nếu lần này Bảo Phi không cứu Đại Hoàng Tử từ trong hồ nước ra, chỉ sợ Đại Hoàng Tử cũng lành ít dữ nhiều... Dù sao Đại Hoàng Tử chỉ là một đứa trẻ, không thể so với người lớn.

Đại Hoàng Tử tên là Nguyên Đình, có điều Thục Phi thích gọi hần là Đại Hoàng Tử. Bởi xưng hô Đại Hoàng Tử này đại biểu thân phận hiền hách, nghe có vẻ cao hơn những hoàng tử khác. Điều này chứng minh bất kể về sau có Nhị Hoàng Tử, Tam Hoàng Tử hay Tứ Hoàng Tử... Điều không so được với tôn vinh của Đại Hoàng Tử, bởi vì điều này đại biểu cho “con trai đầu tiên” của Hoàng Thượng.

Chẳng sợ tương lai Hoàng Hậu có con, sau này cũng phải gọi Đại Hoàng Tử một tiếng hoàng huynh. Có điều... Hoàng Hậu còn có thể có con sao? Đối với chuyện này Thục Phi tỏ vẻ hoài nghi, dù sao Hoàng Hậu đã nhiều năm không có bầu, tuy năm đó Thái Y nói thân mình Hoàng Hậu đã nuôi lại bình thường, nhưng thật sự thế nào... Ai nói rõ được?

“Mẫu Phi...” Đại Hoàng Tử dùng tay ngăn chân ngăn chạy đến bên cạnh Thục Phi, dụi mắt nằm trên đùi Thục Phi: “Mẫu Phi, con khó chịu.”

“Tương lai Đại Hoàng Tử sẽ là người vượt trội hơn những người khác, đâu có chút xiu này sợ cái gì.”

Thục Phi thu hồi vẻ mặt đau lòng, nghiêm khắc nói: “Con có biết trong cung này nguy hiểm đến thế nào không, lần trước hoả hoạn lần này rơi xuống nước, vì sao còn không nghe lời chạy lung tung, nếu con có chuyện gì mẫu phi phải làm sao bây giờ?”

“Mẫu Phi, hoàng nhi sai rồi.” Đại Hoàng Tử ôm Thục Phi, nhắm mắt lại: “Mẫu Phi, hoàng nhi rơi xuống nước, phụ hoàng có thể tới thăm hoàng nhi hay không? Như vậy mẫu phi có thể nhìn thấy phụ hoàng nhiều hơn.”

Thục Phi xoa trán Đại Hoàng Tử, “Phụ hoàng hiện giờ đang ở chỗ Bảo Phi đã cứu con, sợ rằng sẽ không tới Tụ Hà Cung...”

“Hoàng nhi ghét Bảo Phi kia.” Đại Hoàng Tử nhăn mặt.

Có lẽ trong thế giới của hần, thân là Đại Hoàng Tử, Bảo Phi cứu mạng hần là chuyện đương nhiên, nếu Bảo Phi không cứu mới là không tôn trọng hoàng thất... Dù sao hần mới là con cháu hoàng thất đứng đắn, Bảo Phi chỉ là người khác họ, dù là phi tử trác nhất phẩm thì sao?

Về mặt Thục Phi chuyển biến, không nói với hần ân tình của Bảo Phi. Loại chuyện này chỉ có chờ Đại Hoàng Tử lớn lên tự mình nhận thức, hiện giờ nàng không cách nào nói rõ. Hơn nữa, nhân tình này nàng đã nhớ kỹ, Đại Hoàng Tử tuổi còn nhỏ không cần thiết phải nhớ trong lòng, miễn cho ngày sau thân cận với Bảo Phi bị tẩy não.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Khi Yến An Quân tỉnh lại đã là chạng vạng, nàng cau mày ấn huyết thái dương, Yến An Quân mở mắt ra, “Hoàng Thượng? Giờ nào rồi ạ?”

Nàng giãy dụa muốn đứng lên, không ngờ Thiệu Tuyên Đế đặt nàng về giường, dường như đang kim nén cái gì, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài: “Bảo Nhi ngoan, mới giờ tuất... Ngủ tiếp một lát đi.”

Đã nửa đêm rồi? Yến An Quân giật cả mình, nàng ngủ say vậy sao?

Ước chừng là... Di chứng cảm lạnh chăng? Hay là rơi xuống nước làm cảm lạnh nặng thêm?

Yến An Quân ở trên giường xoay người, bỗng xốc một góc chăn lên, “Hoàng Thượng cũng vào đây đi, nằm lâu như vậy một mình thần thiếp không ngủ được.”

Thiệu Tuyên Đế hơi nhếch mép cười, cời ngoại bào liền chui vào ổ chăn ấm áp. Ánh nến ấm áp, soi sáng gương mặt nhỏ nhắn của mỹ nhân, Thiệu Tuyên Đế hôn lên đuôi mắt nàng: “Ngủ đi.”

Yến An Quân thoải mái thở ra một hơi, vùi vào trong lòng hắn, một lúc lâu sau đột nhiên trầm giọng nói: “Hôm nay thần thiếp lại gặp Đại Hoàng Tử.”

“Ừ.”

Đại Hoàng Tử...

Thiệu Tuyên Đế nhắm mắt, ôm người trong lòng càng chặt.

“Đại Hoàng Tử thật đáng yêu, thần thiếp thấy Đại Hoàng Tử mà cũng... muốn sinh cho Hoàng Thượng một đứa trẻ...” Suy nghĩ đã lâu, cho đến hôm nay nhìn thấy Đại Hoàng Tử nàng mới cảm thấy có một đứa con thật sự rất hạnh phúc. Nhìn vẻ dịu dàng trên mặt Thục Phi, nàng đột nhiên hiểu được vì sao hôm đó Thục Phi quát lớn không phân tốt xấu, nếu là nàng chỉ sợ sẽ càng dễ ý, càng không cho người ta cãi lại.

Vành tai Yến An Quân hồng hồng, không ngờ người đang ôm lấy mình đột nhiên cứng lại, Yến An Quân sâu sắc cảm nhận được sự thay đổi này, nghi hoặc ngắt đầu: “Hoàng Thượng... không muốn hay là...?”

“... Không phải, trẫm vẫn chờ mong hài tử của Bảo Nhi, rồi sẽ có.” Sẽ lại có.

Trên gương mặt cứng nhắc của Thiệu Tuyên Đế cố gắng kéo ra một nụ cười, Bảo Nhi còn chưa biết đứa nhỏ kia đã không còn... Hắn siết chặt nắm tay, tuyệt đối không thể để Bảo Nhi biết chuyện này.

Yến An Quân mỉm cười, sắc mặt Thiệu Tuyên Đế tối sầm, bàn tay xoa xoa bụng nàng, thấp giọng nói: “Còn đau không?”

“Có chút.” Yến An Quân nhú mày, tháng này vì bị cảm lạnh nên nguyệt sự của nàng tới muộn, vừa tỉnh lại đã biết vì roi xuống nước mà kích thích nguyệt sự đột xuất, lúc này dù có chút khó chịu nhưng vẫn chịu được, có điều... Hoàng Thượng để trong lòng vậy sao?

Thiệu Tuyên Đế dùng nội lực sưởi ấm tay mình, áp lên bụng nàng, “Không thoải mái phải nói cho trẫm, đừng tự chịu đựng.” Nữ nhân say thai đau đến thế nào Thiệu Tuyên Đế không biết, nhưng hắn có thể tưởng tượng được. Yến An Quân mệt mỏi rã rời, sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy, nhất định phải chịu đau đớn rất lớn.

Nét mặt Thiệu Tuyên Đế lạnh giá, trong lòng thoáng qua gương mặt một đám nữ nhân, Hoàng Hậu... Dung Phi...

...

Sáng sớm ngày hôm sau, các vị cung phi có mặt ở Lâm Phong Hồ đồng loạt quỳ gối bên ngoài Dưỡng Tâm Điện, An Đức Lễ tới tới lui lui nhìn vài lần, lại nhìn về phía nội thất, nam nhân ở trong thấp giọng hỏi có chút tức giận: “Chuyện gì?”

“Hoàng Thượng, chuyện này, sáng sớm hôm nay các vị nương nương đã đều quỳ ở ngoài...”

An Đức Lễ bất an đứng ở cửa, nhìn nhìn vài vị nương nương vẫn quỳ trước cửa, thầm nghĩ mấy nương nương này thật biết chọn thời điểm, Bảo Phi nương nương vừa mất đứa nhỏ, Hoàng Thượng không biết chừng đang đau lòng thế nào, lấy đầu ra nhiều thời gian rảnh rỗi như thế để đối phó các người? Cuối cùng vẫn khiến thái giám này là hấn hứng cơn giận của Hoàng Thượng...

Khi An Đức Lễ đang nghĩ đầu đầu, không lâu sau, mình bị vén lên, Thiệu Tuyên Đế đã mặc quần áo chỉnh tề nghiêm mặt đi ra, “Trẫm muốn xem rốt cuộc ai đẩy Bảo Phi vào nước!”

Trong lời nói của Thiệu Tuyên Đế hoàn toàn không nhắc tới Đại Hoàng Tử.

An Đức Lễ vui đầu, xem ra Hoàng Thượng giận chó đánh mèo Đại Hoàng Tử... Có điều ai bảo Đại Hoàng Tử không có chuyện gì, hơn nữa nếu Bảo Phi nương nương không bị Đại Hoàng Tử đụng roi xuống nước thì sao có thể say thai?

Hắn biết Hoàng Thượng thích Bảo Phi đến mức nào, thật sự là đặt trong tim, dù Dung Phi thời điểm được sủng ái nhất cũng còn lâu mới bằng.

Bên ngoài điện rất xa, nhóm tần phi đều thấy bóng dáng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đứng lên khỏi ghế, Kim Chi phía sau đỡ nàng.

Hai người không phải hạc giữa bầy gà, đứng cùng bọn họ còn có Dung Phi, Tĩnh Phi cùng Thục Phi, vì Nhân Phi luôn tách biệt với hậu cung nên khi dạo chơi Lâm Phong Hồ Dung Phi không mời đến, vì vậy lần này cũng không có Nhân Phi. Đương nhiên, Nhân Phi cũng hoàn toàn không có phản ứng với chuyện này, dù sao mọi chuyện xảy ra trong hậu cung đều không liên quan đến Cẩm Vận Cung của Nhân Phi.

Thiệu Tuyên Đế nhìn Hoàng Hậu cùng ba cung phi trầm nhất phẩm, cười khẽ một tiếng rồi bỗng biến sắc trầm giọng nói: “Quý hết xuống cho trẫm!”

Thân mình Hoàng Hậu run lên, Dung Phi cùng Tĩnh Phi ngăn người quỳ xuống, còn cúi rạp xuống, mặc cho không ai hiểu Hoàng Thượng nói với ai, tần

phi ở đây ai đứng thì người đó ăn mắng.

Kim Chi nắm chặt cánh tay Hoàng Hậu, Hoàng Hậu hơi lắc đầu rồi chậm chậm quỳ xuống, đầu lại ngẩng cao không cúi xuống. Nàng là Hoàng Hậu, dù quỳ xuống cũng không thể thấp người như tần phi bình thường, bởi vì thân phận của nàng tôn quý hơn tất cả bọn họ!

Thiệu Tuyên Đế cười lạnh một tiếng: “Dung Phi, trăm giao hậu cung cho người cùng Nhân Phi, nay Bảo Phi ngoài ý muốn sảy thai, Đại Hoàng Tử rơi xuống nước, người phải bị tội gì?”

“Hoàng Thượng... Thần thiếp, chuyện này không liên quan đến thần thiếp, thần thiếp chỉ nhìn thấy Hoàng Hậu tỷ tỷ cùng Bảo Phi đi qua một bên, không ngờ Bảo Phi lại bị Đại Hoàng Tử đụng xuống nước.”

Lời này của Dung Phi phải nói một mũi tên trúng ba con chim, đầu tiên chỉ rõ hành tung quỷ dị của Hoàng Hậu, sau đó điểm đến sự liễu lĩnh của Đại Hoàng Tử. Đại Hoàng Tử là con ai? Của Thục Phi! Lời này cẩn thận ngấm lại sẽ thành một câu nghi vấn: Đại Hoàng Tử lẽ nào chỉ trùng hợp đụng phải Bảo Phi... Chuyện này thật sự không liên quan đến Thục Phi sao?

Hoàng Hậu biến sắc, không đợi Thiệu Tuyên Đế làm khó dễ đã liên thanh nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp ở trong đình cảm thấy ngột ngạt mới ra ngoài, không có ý đồ muốn hại Bảo Phi... Huống hồ thần thiếp từng thấy người gần Bảo Phi nhất là Mộc Dung Cơ muội muội.”

Thiệu Tuyên Đế nhìn lướt qua Hoàng Hậu: “Trước khi bị Đại Hoàng Tử đụng rơi xuống nước Bảo Phi từng bị người đẩy một cái, vậy Hoàng Hậu có thấy ai đẩy Bảo Phi xuống nước không?”

“Thần thiếp không biết.” Hoàng Hậu lẳng lặng nói.

“Hoàng Thượng, tỷ thiếp cũng bị người phía sau đẩy mới ngã lên Bảo Phi, nhưng khi đó Bảo Phi nương nương chưa rơi xuống nước, cho đến khi Đại Hoàng Tử đụng vào mới...” Mộc Dung Cơ dập đầu cái.

Thiệu Tuyên Đế đưa mắt liếc nàng một cái, không nói gì.

“Khi thần thiếp đến gần, Mộc Dung Cơ đang đứng bên cạnh Bảo Phi, còn Hoàng Hậu nương nương đang ở phía sau Mộc Dung Cơ.” Dung Phi hợp thời điểm danh chỗ đứng của hai người lúc ấy, “Các tỷ muội ở đó đều có thể làm chứng.” Dung Phi cũng không sợ đắc tội Hoàng Hậu, nàng là cung phi trác nhất phẩm, hiện chương quản phượng ấn trong tay, tất nhiên không e ngại Hoàng Hậu.

Nếu có thể kéo Hoàng Hậu xuống mới là cực kỳ có lợi cho nàng.

“Mộc Dung Cơ, người muốn nói Hoàng Hậu đẩy người?” Thiệu Tuyên Đế nhướn mày.

Mộc Dung Cơ hoảng sợ ngẩng đầu, “Tỷ thiếp không biết... Có điều thật sự có người ở phía sau đẩy tỷ thiếp, lời này là thật, tỷ muội ở đây cũng có thể làm chứng cho tỷ thiếp, lúc ấy tỷ thiếp thật sự lao đảo một phen, xin Hoàng Thượng nắm rõ.”

“Hoàng Hậu có gì muốn nói không?” Thiệu Tuyên Đế thông thả bước đến gần, nâng cằm Hoàng Hậu lên,

“Ở trong đình Lâm Phong Hồ, có phải người đẩy Mộc Dung Cơ không, hử?”

Hoàng Hậu giật giật môi, “Không phải thần thiếp, nhưng thần thiếp chỉ có Kim Chi làm chứng, nếu Hoàng Thượng không tin thần thiếp cũng không thể nói gì hơn.”

“Người bảo trăm làm sao tin được.” Thiệu Tuyên Đế nói ra từng chữ, ghé sát vào nói: “Người cũng biết, dù cái đây này không khiến Bảo Phi rơi xuống nước, nhưng trăm không thể coi như không biết, trăm phải nghiêm tra đến cùng!”

Hoàng Hậu nghe lời ấy xong hô hấp cứng lại, bỗng thân mình quơ quơ, hôn mê bất tỉnh.

“Chủ tử...” Kim Chi cuống quýt ôm lấy Hoàng Hậu, quỳ xuống dập đầu nói: “Hoàng Thượng, chủ tử đang có bầu, không thể quỳ thế này, xin Hoàng Thượng tha cho chủ tử...”

“Cái gì?!” Tĩnh Phi bỗng nhiên không thể tin hô lên, cảm thấy tin tức này còn đột ngột hơn cả Bảo Phi sảy thai.

Hoàng Hậu... Vậy mà lại có thai?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Chuyện xảy ra ở Lâm Phong Hồ ngày ấy tất tần tật đã được ánh vệ báo cáo, cho nên ở ngoài Dưỡng Tâm Điện Thiệu Tuyên Đế chỉ thuận tiện xử lý luôn Hoàng Hậu cùng Dung Phi. Hắn cùng Bảo Nhi mất đứa nhỏ, những người này còn có tinh thần sáng ngày ra đã tới Dưỡng Tâm Điện khiến hắn ngột ngạt, Thiệu Tuyên Đế trong lòng đang bốc cháy kìa.

Chỉ không ngờ khi hắn muốn lạnh giọng xử lý lại tuôn ra chuyện Hoàng Hậu có thai!

Làm sao Hoàng Hậu có thai được?! Người khác không biết, hắn còn không biết chắc? Vài năm trước Hoàng Hậu sảy thai tổn thương thân mình, sau này căn bản khó có thể có thai!

Lăng Thái Y của Thái Y Viện run rẩy bắt mạch cho Hoàng Hậu dưới ánh mắt sắc bén của Thiệu Tuyên Đế, sau khi chẩn đoán chính xác hoạt mạch, tuyên bố Hoàng Hậu đã có bầu ba tháng. Thiệu Tuyên Đế gất gao nhũ mảy, có bầu ba tháng... Nếu cẩn thận tính lên, chính là ngày hắn trúng mê hương. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện mình tưởng Hoàng Hậu là Bảo Nhi rồi làm động tác thế kia...

Thiệu Tuyên Đế buồn nôn, gần như lập tức muốn rút kiếm chém nữ nhân trước mặt!

“Nếu Hoàng Hậu có thai, bảo nàng ở yên trong cung của mình an thai, đừng đi lung tung miễn cho phi tử khác va chạm.” Thiệu Tuyên Đế nhin sát ý trong lòng, lạnh giọng sai bảo Kim Chi.

Kim Chi khúm núm cúi đầu đáp lời, nàng vốn tưởng rằng Hoàng Thượng biết Hoàng Hậu có bầu sẽ vui mừng một chút, nay xem ra... sắc mặt âm trầm của Hoàng Thượng không liên quan với hai chữ “vui mừng” là bao.

Sau khi mọi người lục tục rời khỏi Dưỡng Tâm Điện, Thiệu Tuyên Đế chấp tay sau lưng, đưa lưng về phía Lăng Thái Y, đột nhiên hỏi: “Hoàng Hậu có bầu rốt cuộc là thế nào?”

Lăng Thái Y sững sốt, há miệng im lặng. Hắn không hiểu rõ lắm ý của Hoàng Thượng.

“Thân thể của Hoàng Hậu căn bản không thể có thai, nay ngươi làm thế nào chẩn ra hi mạch?” Thiệu Tuyên Đế có chút thẹn quá thành giận, âm thầm áp chế cảm xúc trong lòng.

Lăng Thái Y nhũ mảy, chấp tay nói: “Hoàng Thượng, tuy không biết vì sao thân mình Hoàng Hậu nương nương không thể có thai, có điều hi mạch này nhất định không sai.”

Lăng Thái Y dứt lời rồi lại trầm ngâm nói: “Dựa theo điều Hoàng Thượng nói, xem ra vô cùng có khả năng Hoàng Hậu nương nương dùng cách dân gian hoặc phương thuốc tiên tri truyền lưu vào Cao Thủ nào đó, thân từng nhớ có một loại phương thuốc ghi trên sách, có thể khiến nữ tử không thể mang thai thụ thai, có điều mỗi ngày thai nhi sẽ hấp thu một lượng máu lớn của mẫu thân... Chỉ sợ...” Chỉ sợ đứa trẻ còn chưa chào đời thì mẹ đã chết...

Hôm nay thấy bộ dạng Hoàng Hậu thật sự khí huyết không đủ, sắc mặt tái nhợt, không giống bình thường, có tám phần phù hợp với lời Lăng Thái Y nói.

Thiệu Tuyên Đế xoay người lại, hít sâu một hơi nhìn Lăng Thái Y.

“Ngươi đang nói, Hoàng Hậu dùng loại thuốc này?”

...

Quyển trong tay Dung Phi bị lấy lại, phượng ấn chân trước vừa bị đưa đi, chân sau ba cái bình hoa trong Di Cánh Cung bị quăng vỡ, mảnh vụn đầy đất, Dung Phi siết chặt khăn tay về mặt dữ tợn, trong lòng không biết nên hận ai. Dù sao người khơi xướng vụ Lâm Phong Hồ này là nàng, chỉ muốn chứng tỏ nàng là người cầm quyền thực tế trong hậu cung này mà thôi. Ai ngờ liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, bị liên lụy vào thì không sao, nay ngay cả phượng ấn trong tay cũng bị cướp đi rồi!

Nói đến cùng vẫn là Bảo Nhi có năng lực nhất, không giữ được đứa nhỏ mà vẫn hại nàng mất phượng ấn. Dung Phi tức đến méo mặt, thầm nghĩ lần này Hoàng Thượng giận dữ chỉ sợ sẽ không chấm dứt đơn giản, nàng cứ an vị trong cung của mình chờ xem rốt cuộc ai sẽ không hay ho!

Một người không hay ho còn gọi là không hay ho, hai người cùng nhau không hay ho thành trong lòng không vui, nhưng một đám người cùng bị phạt lại thành không có chuyện gì, nói đến cùng, đây là vấn đề cân bằng tâm lý.

Hiển nhiên, tin tức tiếp theo khiến tâm lý Dung Phi cân bằng.

Mộc Dung Cơ cố gắng rửa sạch tội bản thân lại không biết hành vi của mình ngay từ đầu đã bị ánh vệ thấy rõ ràng. Nếu nàng ám hại người khác thì không sao, nàng lại đi ám hại Bảo Nhi, người trên đầu quả tim của Thiệu Tuyên Đế, bên cạnh có ánh vệ canh chừng, Mộc Dung Cơ thoát được chắc?

Mặc một bộ váy màu bạc, Mộc Dung Cơ nhổ trâm cài tóc xuống, tóc đen hạ xuống như suối. Nếu không phải lần này nàng quá vội vàng, nếu lần này mục tiêu là phi tử khác... Có khi nào kết cục sẽ khác không?

“Ngươi nói cho bản cung nghe, Hoàng Thượng... nói thế nào?”

“Hoàng Thượng nói đánh chết.”

Nghe được hai chữ “đánh chết”, Mộc Dung Cơ hơi dừng mắt nhìn băng ghế dài gỗ lim trước mặt, như không thể tin: “Sao Hoàng Thượng có thể không

phân tốt xấu đã... ban chết cho tỳ thiếp.”

Lần này không phải An Đức Lễ đến mà là vài tiểu thái giám phẩm chất thấp, lúc này nhìn nữ tử mặt mũi trắng bệch như giấy cũng có chút không đành lòng.

Một người tiến lên nói: “Nếu Mộc Dung Cơ muốn ra đi có thể diện chút có thể chọn bạch lăng, như vậy cũng tiện cho chúng nô tài bảo toàn thân mình cho ngài.”

Mộc Dung Cơ thở hắt một hơi, bỗng nhớ tới câu nói Bảo Phi nói với nàng bên hồ lúc trước —— “Lúc trước Đoan Mộc Tiểu Chủ cũng từng hỏi bản cung như vậy, lúc ấy bản cung từ chối nàng, nay... Bản cung cũng từ chối người. Bản cung không cần mình hữu.” Cho nên Đoan Mộc Quân chết, giờ đến lượt nàng sao?

“Bảo Phi... Bảo Phi, nàng chính là một kẻ tai họa!”

Mộc Dung Cơ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra lời này, âm điệu khàn khàn, mấy tiểu thái giám thấy vậy liếc nhau, mỗi người một tay đè nàng lại: “Mộc Dung Cơ, đắc tội, chúng nô tài còn chờ phục mệnh, nếu ngài không chọn bạch lăng, chúng ta sẽ theo sự phân phó của Hoàng Thượng chấp hành.”

“Đợi chút! Ta chọn bạch lăng, ta không muốn chết như vậy, ta... ta tự mình làm.” Mộc Dung Cơ tránh thoát, nhặt bạch lăng ở bên lên, ngón tay chạm đến mặt vải mềm mịn mà hết hồn, “Các người ra ngoài cả đi, ta không muốn các người nhìn!”

“Được rồi, Mộc Dung Cơ làm đi, đừng để chúng nô tài chờ lâu.” Đám tiểu thái giám nhìn Mộc Dung Cơ có chút không đành lòng, nhưng không có vẻ thương hương tiếc ngọc. Loại chuyện này trong cung nhìn đã quen, kiểu chết câu toàn của Mộc Dung Cơ cũng bình thường. Tuy Hoàng Thượng nói là đánh chết nhưng trong cung có quy định bất thành văn, phần lớn cung phi đều có quyền chọn bạch lăng.

Mấy tiểu thái giám rời khỏi cửa điện.

Không lâu sau nghe thấy tiếng vật nặng ngã xuống đất, đẩy cửa ra đã thấy đầu lười Mộc Dung Cơ thè ra ngoài, sắc mặt trắng xanh. Một người vội vàng chạy lên thử hơi thở của Mộc Dung Cơ hồi lâu rồi mới thật cẩn thận thấp giọng nói: “Đã chết.”

Mấy người đặt thi thể lên cáng, từ cửa nhỏ đi ra, tìm một nơi yên lặng ngoài cung rồi đặt xuống, “Được rồi, đừng chôn, chết rồi còn phí công làm gì, cứ đặt đây là được.”

Mấy người thương lượng rồi trở lại Phủ Nội Vụ.

Cùng lúc đó, trong Phủ Nội Vụ có ghi. Dung Cơ, Phủ Nội Vụ ghi, người Đại Cật, từ Đại Cật đến Cao Thú năm tháng, chết không phong hào.

Khi Dung Phi nghe được tin tức này, nho trong miệng nghẹn ở cuống họng, ho rất lâu cũng không nhổ ra được. Không ngờ Mộc Dung Cơ vô tội sẽ có loại kết cục này... Xem ra Hoàng Thượng đã khai ân với nàng... Ít nhất chỉ thu lại phượng ấn trong tay nàng mà không trách phạt là bao.

...

Nguyệt sự tháng này vừa đến, Yên An Quân bị Hoàng Thượng bắt nằm trên giường hai ngày, ngày thứ ba đã muốn nhảy dựng lên, đáng tiếc có một lần trùng hợp bị Thiệu Tuyên Đế phát hiện. Thiệu Tuyên Đế lạnh mặt hạ lệnh cho Lộc Nhi giám sát nàng mấy ngày liền, ngay cả đặt chân xuống giường cũng không được phép. Yên An Quân khoẻ mạnh ngồi ngời ngời bị ức hiếp suốt một tháng, cảm thấy toàn thân sắp mọc mốc.

“Bản cung không phải ở cũ, cần nằm lâu thế làm gì...” Yên An Quân lười biếng nằm úp sấp trên giường lăn lung tung, nàng không thể ra ngoài đành dùng phương pháp vận động này.

Lộc Nhi thấy nàng biểu hiện như vậy khoe miệng giật giật, chủ tử thật sự ngày càng được chiều quá sinh hư... Đều tại Hoàng Thượng!

Thiệu Tuyên Đế nằm cũng trúng đạn ở trong Dưỡng Tâm Điện vô tội hất xì, phía dưới Vương Như Bách đang tập trung tinh thần báo cáo —— tự cho là cùng Hoàng Thượng có chung “tin tức giả” hiểu lòng không tuyên.

Lão vuốt râu cảm thán rất lâu mới nói: “Hoàng Thượng, thân mình của Bảo Phi nương nương đã nghỉ ngơi tốt, cho dù cùng Hoàng Thượng sinh hoạt vợ chồng cũng không thành vấn đề.”

Bồi bổ quá mức, Bảo Phi nằm trong giường có khi nào chảy cả mỡ không? Bảo Phi nương nương... lúc này dù sảy thai lần nữa chỉ sợ ngay cả đánh cái rắm cũng không có... A phi phi phi, lão nói bậy bạ gì đó, nếu Hoàng Thượng biết suy nghĩ của lão còn không chém chết... Vương Thái Y âm thầm ghét bỏ bản thân, thông đồng làm bậy với Hoàng Thượng rất áp lực, tinh thần thác loạn.

Về mặt mưa dầm liên miên của Thiệu Tuyên Đế rốt cục nhu hòa chút, bên môi lộ ra ý cười, trong vẻ mặt chờ đợi của Vương Như Bách nhấn mạnh một chữ: “Thường.”

An Đức Lễ chờ ở bên vội vàng đưa khay trong tay ra, cười tủm tỉm nói với Vương Như Bách: “Vương Thái Y, rốt cuộc ngài cũng nói một câu tiếng người.”

Vương Như Bách: “...” An công công này sao càng ngày càng không biết nói chuyện vậy nhỉ, bình thường nhìn có vẻ thông minh, thì ra đều là ảo giác!

Chương 57

Nội điện Đường Tâm Điện.

Bảo Phi chỉ mặc quần áo lót ôm chần nằm trên giường không ngừng gầy dựa. Thiệu Tuyên Đế đi vào nội thất không khỏi khẽ cười một tiếng, lắc đầu, Bảo Nhi quả là suối nguồn vui vẻ của hắn... Bộ dạng giường nham múa vuốt cực kỳ giống mèo nhỏ, Thiệu Tuyên Đế nhẹ chân từ phía sau ôm lấy tiểu nữ nhân luôn lộn xộn không ngoan này.

Gương mặt Yến An Quân đỏ bừng, nhìn rất đáng yêu, làn da phấn nộn mềm mại khiến người ta yêu thích không buông tay, Thiệu Tuyên Đế hôn lên má nàng, co giãn nhẫn mẫn khiến hắn không nhịn được cắn nhẹ một cái: “Bảo Nhi thật sự càng ngày càng mê người.”

Yến An Quân không lộn xộn nữa, con mắt chuyển vài vòng, dịu dàng nói: “Nếu Bảo Nhi của Hoàng Thượng mê người như vậy thì sao Hoàng Thượng còn không mau ăn nàng đi?”

Thanh âm mềm mại uyển chuyển thật khiến Thiệu Tuyên Đế nghe mà thú huyết sôi trào, mái tóc nữ nhân dài đen như nhung trải trên chăn gấm, Thiệu Tuyên Đế bắt lấy hai cánh tay nàng đè trên tóc đen, đầu cúi mạnh xuống hung hăng hôn, ngón tay trượt thẳng đến cổ áo, kéo một cái liền mở tung vạt áo ra.

Yến An Quân ngẩng đầu cắn lên yết hầu hắn, Thiệu Tuyên Đế khom người, giọng nói khàn khàn: “Cho trầm.”

Phải biết rằng trong một tháng Yến An Quân “sảy thai” tu dưỡng hắn không hề chạm vào nữ nhân khác. Thứ nhất vì nữ nhân trong lòng quá yếu ớt, hắn sợ có kẻ cố ý nói lung tung với nàng; hai là trong lòng hắn có Bảo Nhi, đối với nữ nhân khác đã không còn loại nhiệt tình về thân thể, dù sao linh hồn cùng thể xác kết hợp mới là hoà hợp chân chính...

Giọng nữ yêu kiều hô một tiếng, quần áo trên người đã bị lột sạch, một thân thể cường tráng hùng hực ép tới, Yến An Quân nhéo cái ngực cứng rắn của người phía trên vài cái, đầu gối đè lên bộ phận phía dưới hắn cọ xát, thứ này quả nhiên hùng mạnh ngẩng đầu lên đánh lên đầu gối nàng.

Yến An Quân vô tội chớp mắt mấy cái.

Trong mắt Thiệu Tuyên Đế bùng lên ngọn lửa, căn điểm hồng cao vút của nàng, nghe tiếng nàng yêu kiều kêu vài tiếng mới buông ra, hắn đỡ vòng eo càng dẻo dai hơn lúc trước, hơi nâng mông nàng lên, một cảm giác xuyên thấu lập tức ủa tới.

Yến An Quân không kịp phản ứng nhắm chặt hai mắt, khẽ rên một tiếng, hai tay ôm chặt lưng hắn. Mồ hôi tuôn rơi từ trên người hai người, Yến An Quân cúi đầu thờ hồn hên, chỉ cảm thấy cây gậy trong thân thể vẫn không ngừng phình lớn, muốn đẩy ra không được, ngược lại hành lang nhỏ lại càng kẹp chặt theo thói quen.

[Tinh! Xin hỏi người chơi có sử dụng “Thẻ Thánh Mẫu” không?]

“...A.”

Thiệu Tuyên Đế mãnh liệt thúc đẩy lần nữa, Yến An Quân chống tay lên ngực hắn, không nhịn được ngửa cô hô một tiếng, cần cổ duyên dáng về lên một độ cong hoàn hảo, Thiệu Tuyên Đế hí mắt, dưới thân càng chuyển động nhanh hơn.

[Tinh! Tự động coi “A” là cách dùng từ đồng ý sử dụng, thêm vào trang thứ một trăm lẻ chín trích lời người chơi, xin người chơi chú ý kiểm tra. Đánh giá hữu nghị: [nín thở nhìn lên] Hóng hót cũng là một loại thái độ nhé, thân ái.]

Tư liệu:

Một, hoa nhòng nguyệt thẹn dường thành thế nào:

Chưa đầy một nắm (thất lạng): 60 [Mục tiêu cuối cùng: uốn thân không trở ngại]

Ngọc nhũ nõn nà (da): 100 [Mục tiêu cuối cùng: da như sữa bò]

Âm thanh của tự nhiên (giọng nói): 50 [Mục tiêu cuối cùng: quanh quẩn ba ngày, không dứt bên tai]

Phẩm quan quần phượng (nhân sắc): 100 [Mục tiêu cuối cùng: sáng mù mắt cầu Hoàng Đế]

Hai, tài nữ thường hiếm có:

Hành vân lưu thủy (cầm): 0%

Phá tẫn tàn cục (kỳ): 5%

Trâm hoa chữ nhỏ (thư): 73%

Hồn nhiên thiên thành (họa): 2%

Ps: —

Độ thân cận cùng mục tiêu: 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: câu được con rồng vàng]

Điểm mị lực còn lại: 0 (có thể phân phối)

Phần thưởng đặc biệt của hệ thống: Hồi Hồn Đan (đã sử dụng), Thẻ Biết Trước (đã sử dụng), Thẻ Hiểu Rõ (đã sử dụng), Thẻ Thánh Mẫu (đã sử dụng), Thẻ Giữ Thai.

Kỹ năng hệ thống đặc biệt thưởng cho: Kim long hộ thể (Khi có Hoàng Đế bên cạnh, pk có thể toàn thắng bất cứ thế lực quân địch nào trong cung)

Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ: 40% (một khi hệ thống đánh giá nhiệm vụ chưa hoàn thành, tắc xóa bỏ [rắc rắc])

“Sẽ... sẽ bị thấy...”

Nghe thấy tiếng hệ thống nói, Yến An Quân bắt đầu nói năng đứt quãng theo tần suất của Thiệu Tuyên Đế, may mà nhân từng chữ rõ ràng nên Thiệu Tuyên Đế vẫn nghe được.

Hắn ghé bên tai Yến An Quân, hơi thở ấm áp chậm rãi áp sát: “Không ai dám vào, nếu có kẻ nhìn thấy thân mình Bảo Nhi, trăm sẽ khiến hắn không làm nam nhân được nữa. Cho nên Bảo Nhi, phải tập trung một chút...”

Hệ thống quân ản mình cùng An Đức Lễ ngoài cửa đồng loạt rung mình một cái. An Đức Lễ rụt cổ, Hoàng Thượng ở trong kích tình bắn tứ phía, nô tài ở nơi này canh gác dự thính cũng không sao... Nhưng vì sao thời tiết đột nhiên thay đổi thất thường, trận gió lạnh bỗng chốc từ đâu thổi tới?

Đám công công bên ngoài ngập gió lạnh gác đêm, không khí trong phòng thì không ngừng bốc lên.

Chấn mềm lại pháp phòng, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng một nam một nữ không ngừng chuyển động.

“Phụt... Ha ha ha... Nhột...”

Nơi nhạy cảm của Yến An Quân bị Thiệu Tuyên Đế khiêu khích hết lượt, cảm thấy toàn thân nhột vô cùng, lại không dám cười quá mức sợ bụng đau, Yến An Quân đành dở khóc dở cười, đôi mắt đỏ rực đáng thương làm nũng: “Hoàng Thượng, thần thiếp biết sai rồi, Hoàng Thượng tha cho thần thiếp đi...”

“Gọi trăm là gì?”

“Tuyên...”

Thiệu Tuyên Đế đứng lên, ngón tay bồi hồi ở nơi mẫn cảm của nàng, nhẹ giọng nói: “Có cần trăm giúp Bảo Nhi nghĩ lại cần thận không?”

“Gọi Từ Ngự, gọi Từ Ngự được chưa...”

“Bảo Nhi ngoan lắm.” Thiệu Tuyên Đế cảm thấy mỹ mãn ăn sạch sành sanh tiểu nữ nhân, chỉ cảm thấy khắp thiên hạ này khó tìm được nữ nhân nào từ tình cảm đến thân thể lại phù hợp với mình như thế, Bảo Nhi của hắn hoàn toàn xứng đáng là trân bảo trong tay hắn.

Hai người lẩn lộn đến nửa đêm, đều đắm đuối mờ mắt.

Thiệu Tuyên Đế vuốt ve xương quai xanh tinh xảo của nàng, chỉ cần ngày lại ngày đều cố gắng thế này sẽ lại có đứa nhỏ. Không ai biết rốt cuộc hắn để ý đứa bé đã mất kia đến thế nào, ngay cả cận thị như An Đức Lễ cũng không rõ tâm trạng hắn lúc đó, Thiệu Tuyên Đế nhắm mắt lại, “Nha đầu ngọc.”

“Từ Ngự ngọc...”

Yến An Quân mơ mơ màng màng mà xui quýt khiến đột nhiên tiếp lời một câu như vậy.

Niềm thương cảm với đứa bé không có duyên phận trong mắt Thiệu Tuyên Đế nhất thời tiêu tan, hắn liếc nàng một cái buồn cười, hôn lên môi nàng: “Vẫn là một nha đầu ngọc.”

“Ừm...”

An Đức Lễ bị Hoàng Thượng gọi vào dọn dẹp nội thất, nhìn đám cung nhân bận rộn qua lại thu dọn trong lòng lại xấu hổ không biết trốn vào đâu. Đối

thoại ngây thơ của Hoàng Thượng ngài và Bảo Phi nương nương... bảo nô tài sau này phải dùng về mặt thể nào với ngài đây... Vẫn sùng bái ngài như trước hay biểu hiện sáng ngài đây sức sống, ngạc nhiên vô hạn vì tương lai của ngài và Bảo Phi nương nương?

Lau khô thân mình trở về giường, Yến An Quân kéo góc chăn phủ lên người mình, tùy tiện chui vào một góc, toàn thân quán thành hình con nhộng. Nàng nhũ mảy loáng thoáng nhớ hình như vừa rồi mình đã sử dụng “Thẻ Thánh Mẫu” kia thì phải... .

Nàng ngồi bật dậy, tất cả cảm giác buồn ngủ bay biến hết.

Thiệu Tuyên Đế gồi lên một cánh tay, khoé môi nhếch lên, một tay ôm lấy thắt lưng nàng, đặt cái đầu nhỏ của nàng lên ngực mình: “Có trầm ở đây sẽ không gặp ác mộng?”

“Ừm.”

Yến An Quân trần trọc xoay mình vài lần cuối cùng ngoan ngoãn nằm sấp, có điều tư tưởng sớm đã đặt lên tấm Thẻ Thánh Mẫu. Nàng suy nghĩ chốc lát mà vẫn không xác định được mình có thể mang thai hay không?

Vì sao cảm thấy lúc này thật là căng thẳng nhỉ... .

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Trong Tổ Tâm Điện, Từ Phúc Thái Hậu ngồi ngay ngắn trên ghế chính, vẻ mặt có chút khó lường, bà cau mày tự cảm thấy đã khám phá ra một bí mật lớn: “Chuyện này người tận mắt nhìn thấy?”

Phía dưới là một cô gái xuân xanh mười sáu đang quỳ, mặt hoa da phấn, chính là Cố Cẩm. Có điều lúc này nàng mặc một bộ váy áo đơn giản màu lam hơi tương tự với Bảo Phi hay mặc, ánh mắt dạt dào xấu hổ. Nàng không có gương mặt xinh đẹp như Bảo Phi, vậy mà học được vài ba phần phong cách của Bảo Phi.

“Tỳ thiếp thật sự tận mắt nhìn thấy...” Cố Cẩm ngập ngừng, cuối cùng không nói ra câu tiếp theo. Trước kia nàng từng nghe phụ thân nói về những chuyện bí ẩn trong hoàng cung, lần trước hắc y nhân đột nhiên xuất hiện ở Lâm Phong Hồ, im hơi lặng tiếng cứu được Bảo Phi rất có khả năng là lực lượng nào đó của hoàng cung, nay xem ra... Thái Hậu biết rất rõ lai lịch của hắc y nhân này. Nói vậy, bí mật này hiện nay nàng chưa có tư cách được biết.

Cố Cẩm cúi gục đầu, trong mắt hiện lên một tia lửa, một ngày nào đó nàng sẽ biết, sự thông minh, sự nguy trang của nàng không phải chưa từng bị ai khám phá sao? Bảo Phi chỉ là phi tử hơi được sủng ái thôi, Dung Phi được Hoàng Thượng sủng nhiều năm như vậy không phải gần đây cũng thất sủng đấy thôi? Hiện nay ngay cả Từ Phúc Thái Hậu cũng đứng về phía nàng, tuy nàng muốn được Hoàng Thượng chú ý, nhưng càng muốn có được quyền lợi trong cung.

Nam nhân vĩ đại trên đời đều khó chinh phục, bằng tư sắc cùng tài trí của nàng, muốn được sủng ái lâu dài còn cần dần dần lên kế hoạch.

Sắc mặt Từ Phúc Thái Hậu có vẻ xa xôi, bà phát tay, “Người đi xuống trước đi.”

“Vâng.” Cố Cẩm cúi đầu đứng dậy, mặc kệ bí mật thể nào dù sao nhất định phải liên quan đến Bảo Phi, xem bộ dạng của Thái Hậu hiển nhiên hắc y nhân có quan hệ sâu xa, ước chừng ngày lành của Bảo Phi chẳng còn mấy đổi nữa.

Cố Cẩm đoán thăm, khi rời khỏi Tổ Tâm Điện bên môi còn nở nụ cười đắc ý.

Cửa lớn nội điện bị đóng lại nhẹ nhàng, Từ Phúc Thái Hậu vuốt tròng hạt trên cổ tay, chuyển động từng hạt, “Nhiều năm qua ai gia không biết trong cung còn có thể lực khác. Người nói xem có phải Tiên Đế cũng để lại một phần ảnh vệ cho Hoàng Thượng không?”

Một bóng đen hiện ra trong chớp mắt, người này ẩn trong bóng tối, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được, hắn cũng đeo một chiếc mặt nạ sắt, ăn mặc giống người cứu Bảo Phi ở Lâm Phong Hồ ngày đó, người này lắc đầu: “Thái Hậu suy nghĩ nhiều, ảnh vệ từ khi thành lập đến nay bất luận tăng giảm thế nào chỉ có một trăm thành viên. Cho nên người cứu Bảo Phi ở Lâm Phong Hồ không thể nào là ảnh vệ.”

“Chẳng lẽ Cố Cẩm nói dối?” Từ Phúc Thái Hậu suy tư.

“Hô hấp cùng biểu cảm của nàng ta luôn ổn định, không giống nói dối. Có lẽ ảnh vệ nào đó ngẫu nhiên nhìn thấy có người rơi xuống nước nên thuận tay cứu Bảo Phi.” Vì tất cả ảnh vệ thuộc sở hữu của hoàng thất, khi không cần thiết không thể tự bại lộ, cho nên lời này ngay cả chính ảnh vệ cũng không tin nổi.

Có điều thân là thủ lĩnh ảnh vệ, giấu diếm một bà già còn khó? Dù sao... Một người phụ nữ chốn thâm cung như Thái Hậu không biết được vận hành cụ

thẻ của ảnh vệ. Khoé miệng ảnh vệ nhếch lên một nụ cười lạnh, người đương quyền của Cao Thủ là Hoàng Thượng, một bà già ở trong thâm cung là được rồi, chạy ra ngoài khoa tay múa chân làm gì? Ngay cả hắn nhìn cũng thấy chướng mắt.

“Có lẽ vậy...” Từ Phúc Thái Hậu hiển nhiên rất tin tưởng ảnh vệ, dù sao đây là lực lượng Tiên Đế để lại cho bà, Tiên Đế đã chết, bà chính là người chỉ huy cao nhất của ảnh vệ. Có điều... Thật sự đơn giản như vậy sao?

Ảnh vệ, đời đời đều do Hoàng Đế nắm trong tay. Tiên Đế chia ảnh vệ làm hai phần, một nửa cho Từ Phúc Thái Hậu một nửa cho Hoàng Thượng vốn đã phạm vào tối kỵ, nay ảnh vệ trong tay Thiệu Tuyên Đế càng ngày càng nhiều, có thể nói hắn vốn nên có được, Từ Phúc Thái Hậu nhiều lắm cũng chỉ coi như chuyển tặng trung gian mà thôi.

Thiệu Tuyên Đế ở Dưỡng Tâm Điện nhận được mật hàm hừ lạnh một tiếng, đặt tay lên bàn. Chuyện trong triều thuận lợi, hậu cung này lại ngày càng nhiều tân phi thích thiêu thân, hay Từ Phúc Thái Hậu nghĩ bà ta vẫn là sủng phi của Tiên Đế? Nhận lại ảnh vệ trong tay bà ta, có thể nói ngay cả mạng của Từ Phúc Thái Hậu cũng ở trong tay hắn!

Bên môi Thiệu Tuyên Đế không ngừng nở nụ cười lạnh, chuyện của Nguyên Hậu mẫu hậu năm đó không cần điều tra cũng biết là ai ra tay, nợ máu phải trả bằng máu, để Từ Phúc Thái Hậu ném thù kế hoạch trả thù của hắn xem sao, chuyện này hắn là vô cùng thú vị.

“Hoàng Thượng, hôm nay còn lật thẻ bài không ạ?” Thấy Thiệu Tuyên Đế phê duyệt tấu chương xong, An Đức Lễ vội vàng cung kính tiến lên hỏi.

Chính lúc này cửa nội thất Dưỡng Tâm Điện mở to, Bảo Phi nương nương kiêu diễm bức người đang bưng canh hạt sen đi vào, nghe thấy câu hỏi của An Đức Lễ không khỏi sững sờ, đặt bát canh lên bàn rồi thu tay về, nụ cười bên môi phai nhạt vài phần, “Hoàng Thượng... Muốn đi chỗ các tỷ muội khác sao?”

“Bảo Nhi đừng nghe hắn nói bừa, An Đức Lễ miệng không bao giờ biết khép lại. Gần đây trầm vẫn ở cùng Bảo Nhi, chưa đi cung nào hết.” Thiệu Tuyên Đế hung hăng trừng mắt nhìn với An Đức Lễ, An Đức Lễ này hôm qua không nói, hôm trước không nói, cứ ngày Bảo Nhi đến thì nói, chẳng phải uống phí hết công sức trước đây của hắn hay sao.

Hắn muốn phi tần khác thị tẩm khi nào! Hiện nay trong lòng trong mắt hắn chỉ có một mình Bảo Nhi! Những nữ nhân khác dù có đẹp thế nào cho không hắn cũng không thèm! Huống hồ... Còn ai đẹp hơn Bảo Nhi được nữa? Đây không phải tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, mà Bảo Nhi của hắn thật sự tốt.

Không ngờ Yến An Quân nghe hắn nói xong nụ cười phai nhạt, khoé môi rũ xuống rầu rĩ không vui nói: “Nếu Hoàng Thượng cảm thấy âm ức thì có thể không ở cùng với Bảo Nhi, dù sao người có thể hiểu thánh tâm trong cung này rất hiếm có.”

“Chớ nói bậy, trong cung này chỉ nàng có thể hiểu thánh tâm, trầm chỉ cần một mình nàng.” Thiệu Tuyên Đế cầm lấy tay nàng, kéo mạnh nàng vào lòng, tay để lại không cho đầu nàng rời đi.

Yến An Quân không cần thận trọng vào lòng ngực cứng rắn của hắn, choáng váng một lúc lâu rồi mới phản ứng lại tức giận đăm đăm bức tường trước mặt.

Người này, khi trầm ổn thì dịu dàng như nước, vì sao ngay lập tức sẽ trở nên bạo lực như thế! Trước kia không mặc quần áo cùng mặc quần áo là hai người khác nhau, hiện nay mặc quần áo hay không như nhau cả!

An Đức Lễ yên lặng xoay người, hắn sai rồi, hắn thực sự sai rồi, hắn chỉ biết hỏi Hoàng Thượng có cần lật thẻ bài hay không, lại quên mất rất có thể Bảo Phi nương nương sẽ nghe thấy, nay xem biểu hiện của Hoàng Thượng...

Được rồi, thật ra hắn đã quen lâu rồi!

Yến An Quân nghe tiếng tim đập của Thiệu Tuyên Đế, suy nghĩ xem có nên nói cho hắn có lẽ nàng đã có thai hay không... Suy đi tính lại một phen, cuối cùng nàng im lặng. Dù sao nếu ngày ấy sử dụng Thẻ Thánh Mẫu liền có thai thì phải đợi ít nhất một tháng nữa mới chẩn ra mạch được, lúc này nàng nói cũng vô ích.

Huống hồ... Tuy sản phẩm của hệ thống rất cao cấp, nhưng theo tính tình kia của hệ thống quân thì ai dám chắc có phải hiểu lầm hay không? Trong lòng Yến An Quân thật ra đã tin tám phần, nhưng vẫn còn hai phần do dự.

Hai phần này phần lớn là vì không nắm chắc với Thiệu Tuyên Đế.

Yến An Quân mím môi, than thầm trong lòng.

...

Nếu nói Từ Phúc Thái Hậu là miệng nam mô bụng một bồ dao găm thì Thiệu Tuyên Đế là hạ sát thủ bất thành linh.

Khi Từ Phúc Thái Hậu quá mức bày vẽ thì Thiệu Tuyên Đế khiêm tốn, thật ra trình độ âm hiểm của hai người này không ai thua ai, có điều chỉ số thông minh phân cao thấp mà thôi. Hiển nhiên, chỉ số thông minh của đế vương di truyền từ hoàng gia hoàn toàn không kém cạnh Từ Phúc Thái Hậu... Vì thế một buổi tối trời đen như mực nào đó...

Chỗ cửa hồng hoàng cung vang lên một âm hiệu, sau đó một người từ ngoài lùi vào.

“Ả điểm kia ở đâu? Ta nói trước rồi đấy, ta giúp ngươi chơi à, xong việc trả nốt năm phần còn lại!” Người từ ngoài chuồng vào nghe giọng nói giống đàn ông, hần vồn năm ngón tay, ánh mắt đáng khinh.

Tiếp đó một giọng nói the thé nhỏ giọng trả lời: “Yên tâm đi, ta cái gì cũng thiếu chỉ không thiếu bạc, làm thái giám trong cung ai không có bạc lậu? Xong việc không thiếu của ngươi, chỉ cần ngươi chơi tiểu tiện nhân kia thật sướng, ta cho ngươi gấp đôi cũng không có vấn đề gì! Hừ, kêu bảo ả ngày thường cứ thích khiến ta ngọt ngọt!”

Tiểu thái giám nói đến chỗ kích động phát trần trong tay đôi từ tay nọ sang tay kia.

Người này nghe thái giám nói vậy cũng hoàn toàn yên tâm. Tục ngữ nói người chết vì tiền, chim chết vì ăn, bạc trắng loè loè trước mặt chuyện gì không làm được? Cũng may bên dưới thái giám không có cái kia, nếu không chuyện tốt thế này làm gì đến lượt hần!

“Hắc hắc, công công à, có thể nói rõ cung nữ này làm chuyện gì khiến ngài hận thế không?” Gã đàn ông tuy yên tâm hơn phần nửa vẫn cẩn thận hỏi một câu.

Tiểu thái giám hít sâu một hơi, “Tiểu tiện nhân này hôm nay làm vỡ cái bình hoa của Hoàng Hậu nương nương, lại vu khống cho ta làm roi! Hại ta bị đánh ba mươi gậy, móng còn đau đây này! Thù này ta không báo thì nuốt không trôi!”

Nam nhân ngẩng đầu ưỡn ngực, thanh thanh cổ họng còn cố ý chỉnh lại quần áo: “Được rồi, công công đi phía trước dẫn đường đi, tiểu nhân đảm bảo làm tốt chuyện này, ngài cứ chờ xem đi.”

“Đi theo ta.” Tiểu thái giám xoay móng bước đi dẫn đường phía trước, dáng dấp có vẻ không được tự nhiên, gã đàn ông nhìn nhìn thật sự giống như bị đánh, xem ra là nói thật.

Hơi lắc đầu, hần bước nhanh đi theo.

Trong cung ngoại trừ thị vệ tuần tra chỉ có mấy ngọn đèn nhỏ như hạt đậu của vài cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Từng hàng thị vệ tay đặt chuỗi kiếm, một người trong đó rời khỏi đội ngũ đi đến cạnh một cái cây, một tay túm đai lưng, ánh mắt liếc sang hai người đang lén lút đứng dưới tàng cây, thị vệ này cau mày, một tay vẫn vịn thắt lưng kiêu căng nghênh ngang đến gần: “Hai các ngươi đứng lại, lén lút làm gì?”

Tiểu thái giám liên tục cúi người: “Thị vệ đại ca, nô tài là Tiểu Thục Tử của Chiêu Dương Cung, đây là Tiểu Châu Tử. Hi hi, chuyện là nương nương chúng ta đang có thai, lúc nào cũng nhớ Hoàng Thượng, nên đêm hôm nhất định muốn ta đi Dưỡng Tâm Điện một chuyến, ha ha...”

Người của Hoàng Hậu nương nương?

Thị vệ đánh giá hần vài lần từ trên xuống dưới, lại nhìn người phía sau hần cũng mặc một bộ trang phục thái giám: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, nếu là người trong cung Hoàng Hậu nương nương thì đi nhanh đi.”

Nương nương này buổi tối thường xuyên đến Dưỡng Tâm Điện tìm hiểu tin tức của Hoàng Thượng, đây không phải lần đầu tiên bị hần phát hiện, đều là nương nương trong cung, bắt được người của ai sao có thể để thị vệ bọn họ làm khó dễ?

Đàn coi như không phát hiện, mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thị vệ ngập dài đi xa dần khỏi tàng cây, Tiểu Thục Tử cùng “Tiểu Châu Tử” đồng thời khẽ thở phào nhẹ nhõm, “Tiểu Châu Tử” toát mồ hôi hột, “Chuyện đuổi lý thật sự không thể làm thường xuyên, nếu không trái tim nhỏ của tiểu nhân hỏng mất, xong lần này tiểu nhân sẽ không bao giờ tiến cung nữa.”

Tiểu Thục Tử cười khẩy trong lòng, xong chuyện này ngươi có thể rời khỏi hoàng cung hay không còn chưa biết, đến lúc đó... rút cuộc còn mạng sống hay không còn phải xem ngươi biểu hiện thế nào.

“Tiểu Châu Tử” không biết tiếng lòng của thái giám Tiểu Thục Tử, đi theo phía sau hần nhớ lại quyển tiểu thuyết vừa xem hôm trước, ai nha, tư thế kia hôm nay có thể thử xem sao... A, chờ đã, hần còn chưa biết cung nữ kia mặt mũi thế nào nữa. Có điều... Cung nữ bên cạnh Hoàng Hậu nương nương nhất định không tệ lắm, nghĩ lại mới thấy hỏi cho hần.

“Tiểu Châu Tử” tự cho rằng mình được hỏi, tâm tình càng tốt hơn.

Xuyên qua hành lang rất dài... Trãi qua Dưỡng Tâm Điện, rồi đi thêm một đoạn nữa...

Đêm đen như gỗ mun, “Tiểu Châu Tử” đi tới một gian cung điện to giạt mình. Nói xem... Cung điện lớn thế này buổi tối đều không khoá à? Sao có thể mở rộng cửa thế kia? “Tiểu Châu Tử” than thầm bản thân học thức nông cạn, thì ra cửa trong cung đều mở cả đêm!

Một bóng đen hiện ra, ánh mắt Tiểu Thục Tử đi phía trước loé lên, bên môi nhếch lên một nụ cười, bàn tay tạo một ký hiệu đã ấn định trước. Sau đó, bóng đen vừa đến quả nhiên hiểu ý, gật đầu với hắn rồi lẳng lặng núp vào một chỗ khuất.

“Kia...”

Nhìn một màu đen trước mặt, “Tiểu Châu Tử” không khỏi lên tiếng.

“Suyt —” Tiểu Thục Tử che miệng hắn lại, “Nhỏ giọng thôi, người muốn để nó nghe thấy à? Đến lúc đó hai ta xong đời luôn! Ta còn trẻ, chưa muốn bị chôn đầu!”

“Vâng, vâng, vâng, tiểu nhân biết rồi.” Tim được “Tiểu Châu Tử” này quả nhiên nghe lời, một mình nhón tay nhón chân đi dọc theo chân tường, không phát ra một tiếng nào.

Hắn sờ soạng đi tới, né qua chướng ngại vật, thành công tìm được giường.

Tuy trong phòng không thấp nên nhưng hắn vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng người trên giường... Xem độ cong của chân thì đáng người quả là yếu điệu, “Tiểu Châu Tử” xoa tay, trong lòng không khỏi kích động nghĩ thầm: hắc hắc, tiểu mỹ nhân, ta đến đây ~

Người sau màn trở mình một cái, “Tiểu Châu Tử” chậm rãi đề lên, xóc chân hôn tiểu mỹ nhân bên trong...

“Ưm...”

“A, Hoàng Thượng... Ai gia, à không, thần thiếp...”

Tiếng mút chùn chụt cùng tiếng nam nữ pha trộn đối với ảnh vệ ở bên ngoài mà nói không phải khó nghe được, ảnh vệ xuất hiện trong cung Thái Hậu lúc trước im hơi ôm kiếm đứng một bên, dùng mắt liếc thái giám Tiểu Thục Tử một cái, chế nhạo nói: “Công công, nếu xong việc còn không mau đi thông báo Hoàng Thượng?”

Thái giám Tiểu Thục Tử hừ một cái qua lỗ mũi: “Tạp gia (Tự xưng của hoạn quan ngày xưa) học làm nô tài giống thì sao? Ai như người học làm mặt lạnh còn không xong, cần quái gì người nhắc nhở, giờ tạp gia đi thông báo với Hoàng Thượng đây!” Dứt lời, hắn xoay người thẳng lưng kiêu ngạo đi một mạch, dù thù lĩnh ảnh vệ quản lý hắn, nhưng bị trêu chọc như vậy hắn cũng biết nổi giận.

...

Sau nửa canh giờ, Dưỡng Tâm Điện đột nhiên có thích khách, hành động của hắc y nhân che mặt này nhanh như thổi đưa, lẩn như cá trạch vào Tổ Tâm Điện.

“Cạch” một tiếng, cửa lớn Tổ Tâm Điện bị người xâm nhập, sau đó cửa nội thất cũng bị đục rầm rầm, lại “ầm” một tiếng, khi thị vệ đại nội tới thì hắc y nhân đã biến mất không còn dấu vết!

“Lục soát!” Dẫn đầu thị vệ đại nội cắn răng bực bội, thích khách chạy thoát là tội thất trách của hắn.

“Đầu lĩnh! Đây là cung của Thái Hậu...”

“Trẫm cho phép các người lục soát!” Thiệu Tuyên Đế nghiêm mặt bước vào Tổ Tâm Điện, bên cạnh còn có Bảo Phi nương nương bị chuyện thích khách lúc tối làm tỉnh giấc, Yên An Quân nắm chặt cánh tay Thiệu Tuyên Đế, Thiệu Tuyên Đế dịu lại sắc mặt vỗ cánh tay nàng “Đừng sợ.”

“Thần thiếp không sợ, chỉ là... Hoàng Thượng không bị thương chứ?” Yên An Quân không nhịn được lo lắng.

Thiệu Tuyên Đế thở dài, khẽ vuốt mái tóc dài còn chưa búi lên của Bảo Phi. Nếu không phải chuyện này liên quan quá lớn, ngay lúc này hắn sẽ nói cho Bảo Nhi biết kế hoạch của hắn.

Có điều không biết... Hắn hung ác, tàn nhẫn như vậy, Bảo Nhi có thích hay không?

Thiệu Tuyên Đế giấu đi cảm xúc dưới đáy mắt, cánh tay hạ xuống ôm chặt vòng eo Yên An Quân thêm vài phần.

“Vâng.” Thị vệ vội vàng quỳ xuống, ba đội thị vệ đại nội rầm rầm chạy vào cửa nội thất đã bị đục long bản lề, trong màn im ắng không một tiếng động.

“Ra ngoài hết cho ai gia! Ai cho các người vào!” Từ Phúc Thái Hậu khác thường quát lớn với mọi người, hiển nhiên cũng nhìn thấy có người tới gần cửa phòng trong, trên giường vẫn phồng lên một núi chăn, thị vệ xông tới chỉ biết nhìn nhau.

“Mẫu hậu, vừa rồi có thích khách xâm nhập Tổ Tâm Điện, nhi tử chỉ muốn xác định sự an toàn của ngài.”

“Ra ngoài hết đi!” Giọng nói của Thái Hậu khàn khàn, cảm xúc rất bất ổn, rồi lại như ý thức được vấn đề của mình, bà vội vàng nói chậm lại, “Hoàng

Thượng, chỗ ai gia không có thích khách, không có nguy hiểm, Hoàng Thượng đến chỗ khác tìm đi.”

“Thái Hậu, có phải ngài bị... thích khách bắt làm con tin không?” Yên An Quân nghe ra giọng điệu khác thường của Thái Hậu, đột nhiên lên tiếng. Nàng không quan tâm sự sống chết của Thái Hậu, nàng chỉ muốn giúp Thiệu Tuyên Đế bắt thích khách, về phần thích khách nghe được muốn “giết con tin” hay làm cái gì không liên quan đến nàng... Dù sao, mâu thuẫn giữa Hoàng Thượng và Thái Hậu nàng có nghe thấy vài lời, nàng là phái kiên định đứng về phía Hoàng Thượng.

Nghe những lời Yên An Quân nói, ánh mắt Thiệu Tuyên Đế đông đầy ý cười, Bảo Nhi của hắn luôn nhanh trí như thế. Hắn thấp giọng nói với người trong màn: “Mẫu hậu, chẳng lẽ ngài thật sự bị thích khách... bắt cóc?”

“Ai gia đang ngủ rất ngon, không hề bị thích khách bắt cóc.” Rốt cuộc giọng nói của Thái Hậu cũng lấy lại bình tĩnh.

“Nhi tử không tin.” Thiệu Tuyên Đế nhấn mạnh từng chữ, trong mắt hắn hiện lên hơi lạnh, “Thích khách hắn là ở bên trong, các người nhất định phải bình an cứu Thái Hậu ra cho trẫm!”

“Hoàng Đế, người...” Giọng nói bén nhọn im bật.

Trong nháy mắt màn giường bị xốc lên, sắc mặt Từ Phúc Thái Hậu trắng bệch, bên cạnh là một người đàn ông gương mặt thanh tú bị bà bóp chặt cổ, lúc này đã mặt mày xanh mét, nói không lên lời.

Thiệu Tuyên Đế sung sướng nhếch môi cười: “Chẳng trách mẫu hậu... Thì ra mẫu hậu nuôi luyện đồng.” Thiệu Tuyên Đế nhanh chóng kết luận khiến Từ Phúc Thái Hậu chột bùng tỉnh, bà chỉ vào Thiệu Tuyên Đế kích động nói: “Là người.”

“Bỏ qua thích khách trước đây, người đâu, chém gian phu này cho trẫm!” Thiệu Tuyên Đế lạnh lùng liếc bà một cái, ả nữ nhân Thái Hậu này, hiện giờ hắn không muốn nhìn thấy bà ta một lần nào nữa. Hắn chờ kết cục như vậy đã nhiều năm, mẫu hậu của hắn bệnh tật mà chết, hắn muốn đòi lại tất cả trên người bà ta!

Giờ tay chém xuống, đầu gã đàn ông chớp mắt bị chặt bỏ, một màu đỏ phun ra.

Yên An Quân nhìn màu máu tươi, đầu choáng váng, cổ họng bỗng bốc lên một cơn buồn nôn. Nàng vốn giật mình tỉnh dậy nửa đêm, người ứa mồ hôi lạnh, nay trải qua lần nữa khiến thân mình lão đảo đỏ xuống.

“Bảo Nhi!” Thiệu Tuyên Đế đang định mỉm cười, không ngờ người trong lòng sắc mặt tái nhợt đỏ về phía mặt đất. Hắn bước ra một bước đón được thân thể của nàng, ôm vào trong lòng lạnh giọng quát: “Truyền Ngự Y cho trẫm! Về Dưỡng Tâm Điện!”

Về phần Thái Hậu...

Thiệu Tuyên Đế thoáng nhìn về chỗ tối, bóng đen bên kia chớp lên, Thái Hậu sẽ có người giúp hắn giải quyết. Thiệu Tuyên Đế bước nhanh về phía Dưỡng Tâm Điện, hiện giờ quan trọng nhất là người trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

“Các người làm càn! Ai gia là Thái Hậu! Là Thái Hậu tiên đế thân phong!”

Từ Phúc Thái Hậu cứng cổ cãi, tay chân cứng nhắc đá gã đàn ông lỗ thê đã chết từ trên giường xuống, cái đầu lăn lông lốc, trên cổ còn một vết xanh tím to như miếng bánh. Thật ra người đàn ông này không phải do thị vệ đại nội giết chết, sợ rằng là bị Thái Hậu bóp chết.

Từ Phúc Thái Hậu không phải người mềm lòng, với bà mà nói thủ đoạn nào cũng dùng được chứ đừng nói là tự tay giết người, mạng người trên tay bà từ khi còn trẻ không thể gọi là ít.

Trên mu bàn tay bà còn dính máu gã kia, áo lót trên người xộc xệch, thân mình tuy không còn căng tròn nhưng vẫn được giữ gìn vô cùng tốt che kín thâm tím. Từ Phúc Thái Hậu thâm hận, nhất thời vô ý liền trừng kẻ người ngoài! Mà người có xung đột lợi ích với bà trong cung này không ai ngoài Thiệu Tuyên Đế!

Từ Phúc Thái Hậu bức bối, năm đó khi hại chết ả tiện nhân Nguyên Hậu kia nên tự tay bóp chết con trai của ả mới đúng, nếu lúc ấy bà làm vậy thì giờ sao có thể thất thế trong tay Thiệu Tuyên Đế! Nói đến cùng vẫn là trừ cỏ chưa trừ tận gốc! Nay bà vừa hận vừa giận, toàn bộ hiện lên trong đầu là trả thù hung ác...

Nghe những lời đầy sức mạnh của Thái Hậu, đám thị vệ nhìn nhau, tuy Hoàng Thượng chém chết gian phu lại không nói phải xử lý Thái Hậu thế nào... Không có ý chỉ của Hoàng Thượng bọn họ nào dám hành động?

“Thái Hậu nương nương, ngài làm vậy... Không sợ khiến Tiên Đế thất vọng sao?” Lúc này, một giọng nói thản nhiên vang ra từ góc phòng lại như một tiếng sét đánh tỉnh tất cả mọi người.

Nói đến cùng Thái Hậu vẫn là phi tử của Tiên Đế, nếu Tiên Đế còn sống thấy phi tử của mình tư thông với người ngoài cung, chỉ sợ tuyệt đối không giữ bất cứ tình cảm gì!

Thủ lĩnh thị vệ ra hiệu bằng mắt cho thuộc hạ, đao trong tay đảo hai cái, mũi nhọn lạnh giá loé lên, ngón tay đầy vết chai nắm chặt chuôi đao, như có thể xuất đao bất cứ lúc nào.

Nghe câu nói như vậy, Từ Phúc Thái Hậu hung ác nhìn sang, thấy một tiểu thái giám mặc áo lam, đội mũ sùm sụp, đang cúi đầu đứng một bên.

“Chuyện của ai gia, một nô tài như ngươi xía mồm vào làm gì! Cần thận ai gia khiến ngươi vĩnh viễn không mở miệng được nữa!” Từ Phúc Thái Hậu trợn trừng mắt nhảy dựng lên, bàn tay dính máu vỡ mạnh lên giường, có điều đệm gần phía dưới quá dày, chỉ nghe một tiếng trầm trầm vang lên, tiểu thái giám càng cúi thấp đầu.

“Thái Hậu nương nương, chủ tử nhà ta đứng đầu hậu cung, tuy hiện giờ không có phượng ấn nhưng thân phận vẫn còn, thật sự sẽ không cho phép chuyện làm loạn hậu cung thế này tồn tại!”

Tiểu thái giám bỗng ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ bừng, giờ nắm tay hiên ngang lăm lăm nói: “Nô tài tuy chỉ là một thái giám nhưng cũng biết thế nào là quy củ. Thái Hậu làm loại chuyện này lẽ nào còn chờ Hoàng Thượng hạ chỉ mới chịu đền tội? Vua chúa phạm pháp đồng tội thứ dân, huống hồ tư thông với người ngoài cung chính là tội chết, lẽ nào Thái Hậu còn không tự hiểu lấy?!”

Tiểu thái giám nói vang như chuông, Từ Phúc Thái Hậu tức đến mức toàn thân run run, tay run bần bật chỉ vào tiểu thái giám, “Ai gia vốn không cùng người ngoài cung...” Tư thông...

Một chiếc châm bạc dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy phi ra đâm vào cổ họng Thái Hậu, bà há miệng thờ đốc nói không nổi một chữ. Tình cảnh này trong mắt mọi người biến thành bà á khẩu không trả lời được.

Một hắc y nhân đeo mặt nạ sắt nằm trên xà nhà, ôm kiếm trong lòng, tay nghịch một bó châm bạc, cái nào cái nấy sáng long lánh. Hắc y nhân nhe răng cười, lại bắn một cái nữa ra rồi biến mất khỏi xà nhà trong giây lát.

Rút bài học từ Thái Hậu, trừ cô không trừ tận gốc cuối cùng ôm hận sắp chết bất đắc kỳ tử, trong hoàng cung đối đãi với kẻ địch phải không để lại hậu hoạn.

Không chỉ Hoàng Đế muốn khiến Thái Hậu chết, thân là một ảnh vệ theo Thái Hậu rồi chuyển hướng như hán cang phải khiến Thái Hậu biến mất, hán mới có thể không còn nỗi lo trước sau...

Sự tồn tại của ảnh vệ sợ nhất bị người ta thêm khát... Nhất là loại người muốn nắm quyền lực nhất định trong tay như Thái Hậu.

Thái Hậu “á khẩu nói không nên lời” khiến thủ lĩnh thị vệ thờ dài, cũng khó trách Thái Hậu muốn tìm trai lơ, dù sao Tiên Đế qua đời đã nhiều năm, sẽ có những lúc thấy thiếu đàn ông. Nay xem biểu hiện của Thái Hậu có lẽ đã thật lòng ăn năn... Có điều làm là làm, ăn năn cũng vô nghĩa.

Thủ lĩnh thị vệ bên này nghĩ đồng nghĩ tây, lại không thể hiểu được vì sao Thái Hậu trở nên “không bình thường” như thế, hán hén hờ hững vai tiểu thái giám: “Tính cách tiểu tử ngươi không tệ đấy, tên gì?”

“Nô tài là Tiểu Thục Tử của Chiêu Dương Cung.” Tiểu thái giám vội vàng xoay người trả lời.

Thủ lĩnh thị vệ gật gù đầu với hán, vẫy tay trực tiếp sai người phong toả Tổ Tâm Điện. Tiểu Thục Tử nhìn ra ngoài một lúc, thừa cơ chuồn ra ngoài rồi mới chậm rãi đi về phía Chiêu Dương Cung. Cùng lúc đó một bóng người chui ra khỏi bụi hoa bên ngoài Tổ Tâm Điện, đuổi sát nút Tiểu Thục Tử.

“Tiểu Thục Tử công công về rồi đấy à?” Người phụ nữ gác đêm bên ngoài Chiêu Dương Cung hiển nhiên rất quen biết Tiểu Thục Tử, hai người hàn huyên một lát cung phụ liền để Tiểu Thục Tử vào cung.

Bóng người đuổi theo phía sau hơi ngừng, ánh mắt híp lại nhìn về phía ba chữ to “Chiêu Dương Cung” trên cửa cung, giấu mình trong bóng đêm khẽ phun ra vài chữ: “Thì ra là... Hoàng Hậu...”

Trong Dưỡng Tâm Điện, Bảo Phi sắc mặt tái nhợt được đặt nằm trên giường.

Trên thực tế kể từ khi tiến cung tới nay, đây đã là lần thứ ba Bảo Phi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hai lần trước còn có vết tích để điều tra. Lần đầu tiên do trúng tên, lần thứ hai do rơi xuống nước, nhưng lần thứ ba này dù Thiệu Tuyên Đế nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu vì sao, vì sao Bảo Phi đang yên đang lành lại bất tỉnh?

—— chẳng lẽ trúng độc?

Thiệu Tuyên Đế rất nhanh tìm ra một giải thích hợp lý nhất, có điều nếu có người muốn vượt mặt Dưỡng Tâm Điện để hạ độc Bảo Phi, có thể nói là ngàn khó vạn khó, huống hồ ai có lá gan dám hạ độc ở Dưỡng Tâm Điện? Rõ ràng không muốn sống nữa! Dưỡng Tâm Điện là chỗ ở của Hoàng Thượng

đẩy!

Đối với Cao Thú mà nói, mạng của Hoàng Đế Cao Thú quan trọng hơn trăm ngàn người!

Thời đại này còn chưa có cách nói “nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền”, nơi này chỉ có chinh chiến! Quân đội, sức mạnh của ai lớn hơn, đánh được nhiều lãnh thổ hơn, ai nuôi dân chúng tốt hơn thì dân chúng bằng lòng theo người đó. Quốc thổ Cao Thú nay không ngừng mở rộng, nếu lúc này có kẻ không có mắt đầu độc Hoàng Thượng chỉ sợ phan thất còn chưa hết tội!

Vì thế... Thiệu Tuyên Đế hoàn toàn mất phương hướng.

Người bị An Đức Lễ vội vội vàng vàng kéo đến vẫn là Vương Thái Y, lão mặc một bộ thường phục gọn gàng, vừa nhìn đã biết là bị kéo từ trong nhà tới, quần nết thâm thì, mí mắt sưng đỏ, bước vào một bước là ngã mấy cái liền... Vương Thái Y khịt khịt nước mũi chảy lòng thông vì gió lạnh, ông trời của lão ơi, Bảo Phi này lại bị bệnh? Lần này lại trúng tên hay “sảy thai”?

Vương Như Bách hiện giờ đã đạt đến trình độ nói dối không đỏ mặt, lão ra cung vào cung gặp người là nói chuyện Bảo Phi sảy thai. Rốt cuộc trời không phụ lòng người, nay khắp cả cung không ai không biết Bảo Phi Hoàng Thượng sủng ái nhất rơi xuống nước sảy thai, thậm chí ngay cả thái giám Nội Vụ cũng nhớ một chút “sảy thai” thật đậm lên hồ sơ về Bảo Phi.

Tiện tay đặt hòm thuốc xuống một bên, Vương Như Bách ngựa quen đường cũ đặt cổ tay Bảo Phi nung nung xuống, dè dặt ngón tay lên cổ tay trắng ngần mảnh khảnh.

Thiệu Tuyên Đế lẳng lặng đứng trước giường.

Vương Như Bách “a” một tiếng, thâm trầm nói “Mạch của Bảo Phi nung nung... Nhanh, mạch như châu lặn, a...”

“Có ý gì?” Thiệu Tuyên Đế trầm giọng hỏi.

“Nói ngắn gọn chính là... Hoàng Thượng ngài xem...” Vương Thái Y cảm thấy mình nhất định phải giải thích cẩn thận, “Tuy còn ít ngày, là người khác nhất định không xem ra được.” Lão nâng tay phải của Bảo Phi lên, đồng thời để ngón áp út, ngón giữa cùng ngón út lên trên, nói: “Đây là ‘Tắc’, đây là ‘Quan’, đây là ‘Thước’.”

Vương Thái Y buông tay vuốt chòm râu dê của mình, “Từ tắc tới thước, mạch tượng tủy rằng mỏng chút vẫn ẩn có tiếng nước chảy, tục ngữ nói ‘Hoạt mạch như châu cuộn cuộn đến, tới lui lưu loát rồi quay lại, khí nén trong lòng ngực...’”

“Nói tiếng người!” Thiệu Tuyên Đế cau mày, loại thuật ngữ chuyên nghiệp này hẳn nghe không hiểu nửa chữ, chỉ muốn biết nữ nhân mình đề ý có bệnh tật gì lại bị thầy thuốc như từng chữ, là ai cũng sẽ bốc hỏa.

“Vâng, vâng, chúc mừng Hoàng Thượng, Bảo Phi nung nung có thai. Tuy còn ít ngày, mạch còn chưa rõ nhưng thần rất tự tin với y thuật của mình...”

Nghe lời ấy, Thiệu Tuyên Đế hận không thể một chương đánh bay lão!

Chuyện như vậy mà Vương Như Bách còn nhiều lời vô nghĩa! Nhưng lập tức sắc mặt Thiệu Tuyên Đế hơi cứng nhắc, trong lòng hẳn có chút kinh hi cùng không thể tin.

Bảo Nhi của hần...

Lại có thai lần nữa?!

Thiệu Tuyên Đế chưa xót nghĩ, cũng may cuối cùng bọn họ cũng có đứa nhỏ. Cùng lúc đó, tất cả kỳ vọng cùng tiếc nuối của hần với đứa trẻ trước đó chuyển dời đến hiện tại. Hần bỏ tay Bảo Phi vào trong chăn gấm, thu hồi nắm tay siết chặt, trầm giọng nói với Vương Thái Y: “Đi ra ngoài với trẫm, trẫm có chuyện hỏi người.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Vương Như Bách hoài nghi theo Hoàng Thượng ra khỏi nội thất, lão cúi đầu, cảm thấy đôi giày điểm ngọc của Hoàng Thượng đi thật cấp tốc, trong lòng lão lo sợ, lẽ nào Hoàng Thượng... không hài lòng về thành quả của lão? A, đúng rồi, nay Bảo Phi nung nung có thai, còn tiếp tục khiến trong cung biết chuyện lúc trước Bảo Phi sảy thai sợ là điềm xấu.

Vương Như Bách lau mồ hôi, chuyện này không phải do lão không chế. Trước kia Hoàng Thượng ngài bảo trâu đi hướng đông, giờ lại đuổi trâu đi hướng tây, “dấu chân” một đường giẫm ra kia không phải nói tiêu hủy là tiêu hủy ngay được...

Thiệu Tuyên Đế chậm chậm ngồi xuống long ý, tay phải nhấc lên một cái bút, An Đức Lễ thấy vậy vội vàng chạy tới, nghiêm trang nghiền mực. Vương Thái Y thăm nghĩ An công công này quả là biết nhìn ánh mắt Hoàng Thượng, chỉ bằng phần lạnh lợi này cũng không khó hiểu vì sao được chọn làm cận thị của Hoàng Thượng.

“Nói đi.”

Thiệu Tuyên Đế chắm vào nghiền mực hai cái rồi mới giương mắt nhìn Vương Thái Y.

Vương Như Bách không rõ, nuốt nước bọt nói: “Dạ? Hoàng Thượng bảo thần nói cái gì?”

“Bảo Phi có thai, nói cho trăm trong lúc này... có chuyện gì cấm kỵ?”

Khi nói những lời này, sắc mặt Thiệu Tuyên Đế không hề đỏ lên dù chỉ một chút, ánh mắt nhìn chằm chằm Vương Thái Y, vẻ mặt vẫn lạnh giá như trước, có điều một thoáng dịu dàng tình cảm lướt qua khóe môi vẫn bị Vương Như Bách chuẩn xác bắt được.

Nghe Thiệu Tuyên Đế nói vậy Vương Như Bách mới yên lòng, thì ra là chuyện này, xem ra Hoàng Thượng thật lòng với Bảo Phi nương nương?

Vương Thái Y hai tay túm thắt lưng ngọc, rung đùi đắc ý chuẩn xác nói: “Hoàng Thượng, nữ tử có thai có thể nói là hung hiểm vạn phần.”

Sắc mặt Thiệu Tuyên Đế lạnh đi.

Vương Như Bách vội vàng đổi giọng, nghiêm trang rụt cổ nói: “Đương nhiên, có vi thần, Bảo Phi nương nương tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề, Hoàng Thượng không cần lo lắng.”

“Đầu tiên, nữ tử có thai, ba tháng đầu tiên nhất thiết không được làm chuyện phòng the, sau ba tháng cũng không thể, điểm ấy Hoàng Thượng phải nhớ kỹ.”

Bởi Thiệu Tuyên Đế chưa từng tìm hiểu những chuyện trong thời gian mang thai nên lắng nghe rất chăm chú, còn ghi lại cẩn thận, có điều... sắc mặt không cách nào nói là dễ nhìn... Vương Thái Y mở miệng là nhấn mạnh “không thể làm chuyện phòng the” là có ý gì?

Ý nói Hoàng Đế của bọn họ rất háo sắc sao?

“Còn nữa...”

Không thể uống rượu...

Ăn ít đồ lạnh, phải tránh đồ sống... Chú ý giữ ấm...

Thiệu Tuyên Đế ghi đầy một trang giấy, sau đó hạ bút thân nhiên nói: “Sau này, cách hai ngày đến Dưỡng Tâm Điện thỉnh mạch, thân thể Bảo Phi trăm giao cho người, đừng khiến trăm thất vọng.” Thiệu Tuyên Đế hơi ngừng rồi lại thấp giọng nói: “Trăm rất mong chờ đứa trẻ trong bụng Bảo Phi.”

An Đức Lễ cúi đầu, trong lòng đã có định sẵn, nay Bảo Phi nương nương được lòng Hoàng Thượng, sau này nếu Bảo Phi nương nương sinh hạ Hoàng Tử, sợ là thăng chức càng cao.

Mà vị trí kia... Dù không phải phượng vị Hoàng Hậu cũng không kém phượng vị là bao, so sánh với bất cứ nữ nhân nào trong cung cũng là tôn quý không gì sánh được.

...

Yến An Quân trở qua trở lại trong bọc chăn, chậm rãi tỉnh lại, nàng khẽ ngửi ngửi, cảm thấy mùi thơm ngào ngạt thường thấy trong phòng đã biến mất không còn dấu vết.

“Chủ tử, cuối cùng ngài cũng tỉnh, ngài có muốn dùng bữa không ạ?” Ngay từ đầu Lộc Nhi đã luôn ở bên cạnh Yến An Quân, lúc này ở Dưỡng Tâm Điện làm đến vị trí Đại cung nữ, vì vậy Bảo Phi có thai, người bận rộn nhất ngược lại thành Lộc Nhi.

Hôm nay Lộc Nhi ăn mặc rất mộc mạc, thậm chí trang điểm cũng không.

Yến An Quân ngồi dậy, lười biếng duỗi thắt lưng một cái khiến Lộc Nhi hết hồn, khi quay người lại đã thấy nàng chỉ mặc áo lót đi chân trần đứng trên thảm lông dê, chậm rãi đi về phía bàn trang điểm mở hộp trang sức ra, thoáng chốc ngây dại.

Lộc Nhi tiện tay cầm lấy một đôi giày, vội vã chạy tới: “Chủ tử, sao ngài lại đi chân trần khắp nơi... Hiện giờ ngài không giống bình thường đâu!”

“...”

Yến An Quân nhìn qua nhìn lại bản thân vài lần, nàng có chỗ nào khác thường đâu?

“Chủ tử, hiện giờ ngài đang có thai, không thể như bình thường được nữa.”

Lộc Nhi đi giày vào cho nàng, luôn miệng cần nhân, trong lòng lại mừng thầm chủ tử nghe được tin tức này có khi nào... đầu tiên không thể tin... sau đó nhảy cẫng lên... Tựa như Hoàng Thượng sáng sớm nay mặt mày vui mừng đi tới đi lui bên giường vậy.

“...À.”

Yến An Quân gạt đầu, quả thật ngoan ngoãn không lộn xộn nữa.

Có điều... Lộc Nhi quái dị nhìn Yến An Quân, vì sao chủ tử nhà nàng lại bình tĩnh thế nhỉ?

Yến An Quân đương nhiên bình tĩnh. Trong lòng nàng đã chuẩn bị sẵn tinh huống có thể mang thai sau khi dùng “Thẻ Thánh Mẫu”, có điều không ngờ phát hiện ra sớm như vậy mà thôi... Nàng nhìn nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, tay ngượng ngịu sờ sờ, cảm giác thì không thấy gì nhưng tâm tình lại khác thường.

“Bảo Nhi.”

Thiệu Tuyên Đế vừa vào liền thấy Bảo Nhi nhà mình ngồi trước gương vuốt bụng ngẩn ngời, thân thể mảnh mai chỉ mặc một bộ đồ lót, trong lòng Thiệu Tuyên Đế bốc hơi ấm, đứa ngọc này... biết mình có thai, sợ rằng lúc này không biết nên phản ứng thế nào phải không?

Yến An Quân ngẩng đầu, chớp mắt mấy cái.

Thiệu Tuyên Đế ngồi xổm trước mặt nàng, cách áo lót hôn lên bụng nàng, cho dù nay còn chưa lộ ra hân đã cảm thấy trái tim mềm nhũn... Đứa trẻ trước hân không bảo vệ tốt, lần này hân nhất định phải thấy đứa trẻ bình an chào đời, đây là đứa trẻ mà nữ nhân hân yêu nhất sinh cho hân.

Bờ môi ướt át, cảm giác nhồn nhột khiến Yến An Quân cười khẽ ra tiếng, nàng vươn tay nâng đầu Thiệu Tuyên Đế lên, cười hi hi nói: “Hoàng Thượng thật nghịch ngợm, ngài càng ngày càng giống trẻ con rồi đấy.”

“Trẫm đây là phụ hoàng của hài tử, để lại chút uy nghiêm cho trẫm chứ.”

Hiển nhiên Thiệu Tuyên Đế cảm thấy chi hôn lên bụng không thể bình ổn tâm trạng kích động của hân, vì vậy hân một đường thẳng về phía trước, ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn đang cười nhạo mình, một lát sau mới rời khỏi, hân trầm giọng nói: “Trẫm sẽ bảo vệ hai mẹ con.”

“Vâng...” Yến An Quân mềm mại tựa trong lòng hân, bỗng nhớ tới tám thẻ thứ tư hệ thống thưởng cho.

Thân ở hậu cung, hiện nay nàng mang thai nhất định nguy hiểm vạn phần, dù có Thiệu Tuyên Đế bảo vệ cũng khó đề phòng nhiều bàn tay nữ nhân trong hậu cung như vậy. Hân hệ thống cũng đã suy nghĩ tới vấn đề này, nên tám thẻ thứ tư chính là “Thẻ Giữ Thai” được thưởng cùng với “Thẻ Thánh Mẫu”.

[Tinh! Người chơi có xác nhận muốn dùng “Thẻ Giữ Thai”?]

“Sử dụng.”

[Tinh! Chúc mừng người chơi sử dụng thành công. Đánh giá hữu nghị: Thân ái, nhằm cảm nhận được tình yêu sâu sắc của phụ nữ có thai với trẻ nhỏ, bản hệ thống quyết định mặc kệ tất cả những phản ứng bình thường trong thời gian mang thai, không cần cảm ơn đâu ~ [vẫy khăn tay]]

“...”

“Bảo Nhi có đói bụng không?”

Thiệu Tuyên Đế thấy nàng ngẩn ngời, khẽ cắn vành tai ướt át của nàng: “Mỗi ngày dùng nhiều đồ ăn một chút, trẫm nhìn mới thấy an tâm.” Dứt lời, hân đứng thẳng dậy cau mày nhìn quần áo mỏng manh trên người nàng, giờ tay lấy một chiếc áo lông khoác lên người nàng.

Yến An Quân đặt tay lên vai hân, trong đôi mắt đẹp chỉ có hình ảnh phản chiếu của hân, nàng bấu môi làm nũng: “Mệt quá, Hoàng Thượng ôm thần thiếp đi đi.”

Thiệu Tuyên Đế cúi đầu gặm nàng một cái: “Vật nhỏ yếu ớt.”

“Thần thiếp mang thai con của Hoàng Thượng, vốn rất yếu ớt ~ Trong cung nhiều người dụ dỗ thiện lương như vậy, nếu thần thiếp không yếu ớt Hoàng Thượng còn nhớ được thần thiếp nữa không?” Yến An Quân bất mãn hừ một tiếng, nếu ở hiện đại, chồng nhà ai vợ mang thai còn có thể danh chính ngôn thuận được mỹ nữ vờn quanh? Chỉ có Hoàng Đế cô đại mới thể, mang thai con hân còn không được ăn dấm chua.

“Trẫm không cần dụ dỗ thiện lương, trẫm chỉ thích yếu ớt.” Thiệu Tuyên Đế đặt tay trái sau lưng nàng, tay phải đỡ khuỷu chân, nhẹ nhàng dùng sức liền ôm nàng vào lòng, bước chân vững vàng bước vào phòng trong.

Ánh nến sáng tối, trong phòng tĩnh lặng, ấm áp yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Sắc trời vừa sáng, vài tiểu thái giám trong Chiêu Dương Cung đã nhanh chân chạy đến cửa đại điện, đám tiểu thái giám đều mặc áo lam, châu đầu vào nhau nói nhỏ.

“Nương nương chúng ta có hoàng tử, vì sao không thấy Hoàng Thượng đến thăm một lần nhỉ?” Một tiểu thái giám dáo dác nhìn bốn phía không thấy ai, hỏi mấy người còn lại.

“Hỏi nhiều chuyện thế làm gì? Chuyện của các chủ tử chúng ta thảo luận được chắc?”

Một người khác ngheen cổ quát lớn một câu như vậy, bỗng một người lùn nhất thấp giọng nói: “Nghe nói nương nương chúng ta hại Bảo Phi nương nương Hoàng Thượng đang sùng ái nhất sảy thai, chắc chắn chắc, chuyện trong cung cũng chỉ đến thế mà thôi.”

“Chuyện này ta cũng biết! Nghe nói Bảo Phi nương nương còn cứu Đại Hoàng Tử, Hoàng Thượng sợ rằng càng thương tiếc Bảo Phi. Chỉ tiếc Hoàng Hậu nương nương chúng ta có bầu còn không được Hoàng Thượng để ý. Aizz, Tiểu Thục Tử, sao ngươi không nói gì?”

Tiểu thái giám này quay đầu sang một bên, Tiểu Thục Tử bên cạnh hắn từ hôm qua đến nay bắt đầu im lặng, không giống với Tiểu Thục Tử nhiều lời trước kia...

Tiểu Thục Tử giật mình, ánh mắt xoay chuyển, bỗng nhíu mày cười nói: “Tối hôm qua mơ thấy ác mộng, bây giờ còn chưa tỉnh táo lại... Hi hi, các ngươi cứ nói chuyện đi, đừng để ý đến ta, ha ~”

“Sao hôm nay ngươi là lạ...” Tiểu thái giám này nhìn hắn mấy lần, “Nhìn có vẻ gặp ác mộng thật, thôi, ngươi chậm rãi tỉnh táo lại đi, nếu thật sự không xong thì về nghỉ ngơi đi, bên này có mấy chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Ha ha.” Tiểu Thục Tử tiếp tục toét miệng cười, ánh mắt không khỏi nhìn về phía bên kia, ma ma già kia... là người hôm qua đi theo hắn phải không? Tiểu Thục Tử hừ lạnh một tiếng, một ma ma bình thường trong cung còn mơ không bị hắn phát hiện, vụng trộm theo dõi hắn? Đúng là buồn cười.

Ảnh Nhị Thập Cửu hắn tuy thứ hạng có thấp chút, nhưng võ công không yếu đâu! Tiếng bước chân rõ ràng thế còn không nghe thấy? Có điều... Ma ma này tối qua đi theo hắn làm gì?

Thân là ảnh vệ không phải chỉ có võ công không có đầu óc, Ảnh Nhị Thập Cửu mượn cớ đi nhà xí nghiêng người nhảy lên mái hiên, từ giữa không trung để khí thả mình, một lần nữa trở lại địa phận Chiêu Dương Cung, lúc này ma ma kia trốn xa xa đã về mặt kỹ quái tới gần Chiêu Dương Cung.

Ảnh Nhị Thập Cửu neho mắt quan sát, người này... hình như là người bên cạnh Thái Hậu.

Thái Hậu trúng một ngân châm của Ảnh Nhất, lại bị thị vệ giam giữ trong cung điện, chịu một châm của Ảnh Nhất đương nhiên sống không quá hôm nay, vậy ma ma này hôm nay tới đây... Không phải vì ngày đó hắn đóng giả Tiểu Thục Tử nói vài câu khiến người này cảm thấy là Hoàng Hậu mưu hại Thái Hậu đấy chứ?

Ảnh Nhị Thập Cửu không biết mình đã đoán đúng.

Ngày đó Thái Hậu bị bắt giam tại giường, trong cung điện chỉ có một mình bà.

Tào ma ma theo Thái Hậu vài chục năm ở bên ngoài gặp đến độ giậm chân mà không làm gì được, đành úp tai vào cửa nghe lén, trùng hợp nghe được mấy lời nói của Tiểu Thục Tử.

Nếu nói không có ai hãm hại Thái Hậu, Tào ma ma không tin nổi!

Hiển nhiên Tiểu Thục Tử này xuất hiện quá đúng lúc, hơn nữa hắn tự xưng là người trong cung Hoàng Hậu, Tào ma ma không khỏi tự ngầm.

Hay là... Hoàng Hậu nương nương hãm hại Thái Hậu nương nương?

Chuyện này không phải không thể... Cần thận nghĩ lại, Thái Hậu nương nương nhiều lần “không nể mặt” Hoàng Hậu là sự thật rõ ràng rành. Chưa nói đến chuyện này, chỉ nói năm đó Thái Hậu chọn một nữ nhân nhìn thuận mắt làm thê tử của Thiệu Tuyên Đế, để bề bề Thiệu Tuyên Đế trong tay, không ngờ Tiên Đế không đồng ý yêu cầu này, mà tự mình chỉ Hoàng Hậu hiện nay cho Thiệu Tuyên Đế.

Chuyện này đủ để nhìn ra, giữa Thái Hậu và Hoàng Hậu có rất nhiều mâu thuẫn.

Có điều Tào ma ma không phải đồ ngốc, bà không cho phép mình làm tay sai cho người khác. Vì thế suốt đêm hôm qua bà đi theo Tiểu Thục Tử kia, quả thật thấy hắn vào Chiêu Dương Cung. Người mưu hại Thái Hậu nhất định là Hoàng Hậu, không thể nghi ngờ! Tào ma ma hừ lạnh một tiếng, quyết tâm ra tay với Hoàng Hậu, trả thù cho Thái Hậu.

Tào ma ma ở trong cung ngót nghét ba mươi năm, nhiều nhân mạch, nói vài câu với mấy cung nữ thân phận hơi cao liền dễ dàng vào Chiêu Dương Cung.

Ảnh Nhị Thập Cửu nhìn chăm chăm bà ta một lúc lâu, cảm thấy người này không có gì uy hiếp được mình. Xem ra mục tiêu của bà ta hoàn toàn là Hoàng Hậu, Ảnh Nhị Thập Cửu nghiêm túc nghĩ, tuy hấn dùng thân phận Tiểu Thục Từ nhưng không chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn của Hoàng Hậu. Nghĩ thông suốt điểm này, Hoàng Hậu cùng vị ma ma này đấu nhau thế nào hấn hoàn toàn không thấy hứng thú.

Về phần Hoàng Thượng...

Aizz, gần đây Hoàng Thượng rất bận, chút việc nhỏ này cần gì báo cho Hoàng Thượng đúng không?

...

“Hoàng Thượng, đây là di chỉ mang từ trong cung Từ Phúc Thái Hậu tới.”

Ảnh Nhất đột nhiên xuất hiện phía sau Thiệu Tuyên Đế.

Thiệu Tuyên Đế nhận lấy thánh chỉ hấn trình lên bằng hai tay, mở ra quả nhiên nhìn thấy chữ viết và ấn tín của Tiên Đế trên đó.

Thánh chỉ này không xa lạ gì với hấn, do phụ hoàng hấn viết để đảm bảo địa vị cho Từ Phúc Thái Hậu, ý uy hiếp hấn thấm trên mặt giấy.

Thiệu Tuyên Đế cười khẽ một tiếng, đặt thánh chỉ sang một bên.

Dù có thánh chỉ thì sao? Chẳng phải hấn vẫn hợp nhất được ảnh vệ của Thái Hậu, ép Thái Hậu đến đường chết đấy thôi? Dù phụ hoàng dùng thánh chỉ kiểm chế hấn, nhưng hôm nay người đã chết, thánh chỉ này cũng thiếu đi lực uy hiếp, chẳng phải hấn vẫn dễ dàng cầm trong tay đấy thôi?

Cao Thủ này có thể nói hơn phần nửa do hấn chiếm được! Dựa vào cái gì còn bị một bà già uy hiếp!

Có thể nói, Thiệu Tuyên Đế kế thừa Cao Thủ ban đầu, mở rộng thổ địa gấp đôi, ở Cao Thủ, hấn tuyệt đối là vương giả quốc quân độc nhất vô nhị.

Thiệu Tuyên Đế cầm thánh chỉ lên ném vào chậu than bên cạnh, thánh chỉ tách ra một vết nứt, một tờ giấy vàng nhẹ nhàng lộ ra, Thiệu Tuyên Đế gơ tay cầm lấy, thấy phía trên vẫn là chữ viết của Tiên Đế —

“Con ta giỏi lắm”

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế nhú lại, không ngờ thánh chỉ còn có tường kếp?

Vậy những lời Tiên Đế nói có ý gì? Những lời này rõ ràng đang nói với hấn... Lẽ nào Tiên Đế đã sớm đoán được sẽ có một ngày hấn chống lại Từ Phúc Thái Hậu, đặt được thánh chỉ này sao?

Tiên Đế đối với Từ Phúc Thái Hậu tuyệt đối là sủng ái, có điều loại sủng ái này khiến bà ta sớm đã bị người làm hại không thể sinh dục. Vì thế Từ Phúc Thái Hậu không thể sinh con trong lòng bức bối, dẫn đến con trai của Tiên Đế bắt đầu gặp họa, cũng may Thiệu Tuyên Đế mệnh lớn, tránh thoát không ít sát khí mới sống được đến hôm nay.

Giờ xem ra, sự sủng ái của Tiên Đế với Thái Hậu cũng không phải yêu đến trong lòng, càng giống như một loại ý tưởng.

Mà đối với Tiên Đế mà nói, Thiệu Tuyên Đế chỉ là một người con trai. Số phận của con mình thế nào Tiên Đế đều không nhúng tay, mặc cho Từ Phúc Thái Hậu dùng hết thủ đoạn với các hoàng tử, có thể nói, vậy đã gián tiếp bồi dưỡng một người thừa kế đủ cẩn thận, đủ túc trí đa mưu lại vẫn võ song toàn. Những hoàng tử khác chết thảm, chỉ có Thiệu Tuyên Đế dựa vào danh nghĩa con trai trưởng của Nguyên Hậu tụ tập không ít đại thần để bảo vệ bản thân.

Lạnh nhạt với thế tử, lạnh nhạt với sủng phi, lạnh nhạt với con cái.

Có lẽ thứ Tiên Đế yêu nhất vẫn là giang sơn, cho sủng phi và con mình mỗi người một nửa ảnh vệ chỉ vì mài giũa người thừa kế, ông ấy không cần biết cuối cùng Thái Hậu bị giết hay Thiệu Tuyên Đế bị khống chế, ông chỉ đặt ra một kế hoạch lớn mật, kết cục thế nào phải xem tiềm lực của Thiệu Tuyên Đế.

Tựa như câu nói trên tờ giấy vàng này, đối với thành công của Thiệu Tuyên Đế, Tiên Đế chỉ có một câu “giỏi lắm”.

Thiệu Tuyên Đế xiết chặt tờ giấy vàng, gơ tay ném vào chậu than. Cuộc đời của Tiên Đế quả là thất bại, cả đời lạnh nhạt, ngay cả người yêu thật lòng cũng không có.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Thiệu Tuyên Đế còn có chút sợ hãi, nếu không có Bảo Nhi, nói không chừng hấn cũng sẽ đi lên vết xe đổ của phụ hoàng... Có điều giờ không cần nữa, vì hấn sắp có người thừa kế hoàn mỹ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Nghe nói Từ Phúc Thái Hậu nhiễm quái bệnh, không ra được khỏi Tổ Tâm Điện, không thể gặp ánh mặt trời, người trong cung nghe vậy đi đường đều vòng xa khỏi Tổ Tâm Điện. Cũng có người to gan không nhin được tò mò đến xem, lại phát hiện cửa đại điện bị thị vệ giữ nghiêm, người nào người nấy cầm chuỗi đao bên hông, ánh mắt sắc bén, khiến người ta sợ đến mức không dám tới gần một bước.

Không thể gặp ánh mặt trời... Ở cổ đại coi như dính phải điềm xấu, là cách nói của có ma quỷ tác quái. Tổ Tâm Điện rất xúi quẩy, ngay cả Hoàng Thượng cũng chưa một lần bước vào Tổ Tâm Điện thỉnh an Từ Phúc Thái Hậu.

Cổ Cầm lang thang bên ngoài Tổ Tâm Điện hai ngày, cuối cùng không tìm được cách vào trong, đành mặt mày xám xịt bỏ về. Từ sau khi nàng nhảy điệu nhảy kia, thái độ của Hoàng Thượng đối với nàng càng thêm coi thường, không có Thái hậu trợ giúp, nàng ở trong cung có thể gọi là từng bước gian nan.

Từ Phúc Thái Hậu tư thông với người ngoài cung chỉ có ít người biết, không có Hoàng Thượng cho phép, những người này không dám truyền chuyện này ra ngoài, có điều... Tuy nói những người này kín miệng nhưng vẫn không ít phi tử địa vị cao thông qua cách riêng tìm hiểu mọi chuyện từ đầu đến cuối, bởi vậy... Tất cả phi tử biết được chuyện này không một ai không tròn mắt ngạc nhiên vì Từ Phúc Thái Hậu.

Thái Hậu bà ấy, lá gan cũng lớn quá đi!

Thân là Thái Hậu còn dám ngang nhiên làm chuyện bại hoại thể thống hoàng gia, tự thân còn là sủng phi của Tiên Đế mới lên được vị trí Thái Hậu, ấy vậy mà đội nón xanh cho Tiên Đế?!

— Chi có thể nói, tình yêu tôi quá bất ngờ, muốn tránh cũng tránh không nổi.

Nhưng cũng có số ít phi tử trong lòng nghi hoặc, Thái Hậu này đã vài chục năm không ra khỏi cung, rốt cuộc làm thế nào quen biết phi công trẻ bên ngoài? Đương nhiên, không ai ngờ được rằng Thái Hậu như thần trong mắt các nàng còn có thể bị người hãm hại... Hơn nữa người hãm hại còn là đế vương bọn họ ngày ngày nhìn lên thềm khát!

Trong cung sóng ngầm cứ cuộn lên như thế, cho đến ngày thứ ba, cuối cùng một màu vải trắng phủ khắp Tổ Tâm Điện, mấy thị vệ chạy vội tới Dưỡng Tâm Điện truyền lời... Từ Phúc Thái Hậu mặt mũi hiền lành, thích đề bạt cung phi... đã chết!

“Hả?”

Yến An Quân đang bị dở uống hết một bát cháo tổ yến nghe tin tức này trong chốc lát còn chưa phản ứng lại, cho đến khi thị vệ đi rồi mới nhìn về phía Thiệu Tuyên Đế.

Sắc mặt Thiệu Tuyên Đế vẫn ôn hòa như trước, biểu cảm trên mặt chưa từng thay đổi, hần thấy ánh mắt Yến An Quân nhìn qua mới cười nói: “Trẫm đã biết trước.”

Đương nhiên hần đã biết trước, chuyện này do một tay hần bày ra, sao có thể không biết trước?

Khi đó Ảnh Nhất ở trên xà nhà bắn hai cây châm vào trong người Thái Hậu, một cây che á huyết, một cây kích thích hệ thần kinh, chưa tới bà ngày đã chết bất đắc kỳ tử là chuyện bình thường. Cơ thể con người vốn yếu đuối, nói chi đến Từ Phúc Thái Hậu tuổi tác đã được xếp vào hạng người cao tuổi.

Yến An Quân gật đầu, liên hệ đến cảnh tượng sáng sớm hôm đó nhìn thấy, nàng loáng thoáng hiểu ra, Hoàng Thượng tất nhiên không thể để Từ Phúc Thái Hậu sống, liền mượn cơ hội “hạnh già treo tường” này trừ bỏ Thái Hậu.

“Nếu trẫm phát hiện nàng có bầu sớm một chút, nhất định sẽ không dẫn nàng đi Tổ Tâm Điện.” Thiệu Tuyên Đế thở dài một hơi, có chút đau lòng. Ngày ấy Bảo Nhi té xỉu rồi phát hiện có thai, hần thật sự mừng đến phát điên rồi, sau đó mới nhớ ra phụ nữ có thai không thể gặp máu, chẳng trách Bảo Nhi sẽ bị kích thích đến ngất xỉu.

“Thần thiếp thích ở cùng với Hoàng Thượng.” Một đôi tay cầm lấy ống tay áo Thiệu Tuyên Đế, Yến An Quân đứng dậy ngồi vào trong lòng hần. Hương thơm mềm mại trong lòng, Thiệu Tuyên Đế không nhin nổi có phản ứng, cây gậy dưới thân thẳng tắp chọc lên sau mông Yến An Quân.

Yến An Quân buồn cười nhìn gương mặt xấu hổ của hần, ghé vào bên tai hần hà hơi, nói nhẹ bằng: “Hoàng Thượng, thần thiếp còn đang có bầu đấy.”

Thiệu Tuyên Đế thẹn quá hóa giận, nhưng vẫn cẩn thận ôm thắt lưng của nàng, hôn thật mạnh lên môi nàng như trừng phạt, than thở nói: “Đội tiểu tử trong bụng nàng chào đời, nhất định trẫm phải khiến nàng ba ngày không xuống được giường.”

Yến An Quân rời vị trí cái mông, phát hiện gậy thịt dưới thân lại càng phình to, nàng vươn tay chỉ chỉ, “Làm sao Hoàng Thượng biết đây là con trai? Có lẽ là một tiểu khuê nữ thì sao? Áo bông nhỏ tri kỷ, rất tốt.”

Giữa vợ chồng vĩnh viễn không thể thiếu loại chủ đề này, nhất là khi vợ đang mang thai.

Đối với hành vi vô ý nói nàng mang thai con trai của Thiệu Tuyên Đế, Yến An Quân tỏ vẻ rất không vui, lẽ nào sinh con gái thì không phải con?

Được rồi, mang thai ấy mà, lòng dạ hẹp hòi một chút có thể tha thứ được.

Thiệu Tuyên Đế không nghe ra chỗ nào khác thường trong giọng điệu của Yến An Quân, chỉ dùng một tay ôm thắt lưng nàng, tay kia cẩn thận xoa bụng nàng, “Cho dù không phải con trai cũng không sao, dù sao chúng ta cũng sẽ có con trai thôi.” Bằng không người thừa kế của trăm từ đâu ra?

Yến An Quân nghĩ nghĩ, cảm thấy cần thiết phải ngâm cứu lời nói của Thiệu Tuyên Đế một phen.

Dù sao cũng sẽ có con trai, ý nói là... Nếu lần này nàng sinh con gái, lần sau cũng sinh con gái, lần sau nữa... lại là con gái, thì nàng cứ phải tiếp tục sinh phải không? Nàng nhớ từng gặp một nhà, người vợ cứ sinh liên tục, mà chưa lần nào sinh được con trai. Yến An Quân nói thầm trong lòng: “Hệ thống, có thể cử một đứa bé trai đến cho ta không?”

[...]

Yến An Quân đầy đầu hắc tuyến, hệ thống có ý gì đây?

[Thân ái, tỷ lệ kết hợp của tinh trùng và tế bào trứng, có cần bản hệ thống giải thích cho nghe không? [Vênh váo]]

“Ý của ta là, hệ thống người lợi hại thế kia, có bí phương sinh con trai nào đó — “Thẻ Con Trai” gì đấy làm phần thưởng không?” Yến An Quân tận lực giải thích rõ ràng.

[☺___☺ bản hệ thống ngoại trừ sinh con, cái gì cũng biết!!!]

... Đây, ai bảo người sinh con đâu!

Yến An Quân cảm thấy không nói cùng một thứ tiếng với hệ thống, về mặt vô tội nhìn về phía Thiệu Tuyên Đế, nịnh nọt cười: “Sinh con trai hay con gái, chúng ta bàn sau được không?” Nàng cảm thấy mình nhất thiết phải điều chỉnh lại tư tưởng trọng nam khinh nữ cổ hủ của Thiệu Tuyên Đế một chút.

“Được, vậy hiện giờ nói chuyện gì?” Thiệu Tuyên Đế mặt không đổi sắc áp sát vào nàng, hạ thân to lớn chọc chọc về phía trước, lại không dám tiến thêm bước nữa.

Yến An Quân cười ha ha.

Thiệu Tuyên Đế vui đầu trên cổ nàng nặng nề thờ dài.

Ba tháng...

...

Chiêu Dương Cung nhìn có vẻ mộc mạc hơn ngày xưa rất nhiều, có điều một vài nơi có góc nhọn được che bằng vải bông dày, nhìn vừa thoải mái lại an toàn, huân hương mong manh trong phòng còn đang mơ hồ rủ xuống, Kim Chi khẽ bước chân đi vào, nàng trang điểm đơn giản, chỉ dùng một cây trâm vấn mái tóc đen lên.

Thân là Đại cung nữ của Chiêu Dương Cung, khi không cần tham gia những trường hợp long trọng, nàng có quyền dùng búi tóc khác thay cho kiểu tóc đồng phục.

Trong lư hương phát ra những tiếng “lách tách” rất nhỏ, một đoạn hương liệu cuối cùng có vẻ mỏng manh, giống như hết hơi bất cứ lúc nào.

Kim Chi vươn tay đặt lên trên một lúc lâu, rồi đưa lên chớp mũi ngửi, phía trên vẫn là mùi hương đặc biệt, không khác gì.

Kim Chi ngửi thấy là hương vị bình thường, nàng tiện tay lấy kim sắt bỏ thêm một chút hương liệu bên cạnh vào, hương thơm trong phòng lập tức đậm hơn nhiều. Hương liệu này đều là tinh phẩm do Phủ Nội Vụ trong hoàng cung đặt mua, nhất định không có vấn đề, cho nên động tác của nàng cũng chỉ để cho yên tâm mà thôi.

Dù sao hiện giờ Hoàng Hậu đang có thai, tất cả vật dụng đều phải trải qua kiểm tra mới được.

Nói đến bản lĩnh ngửi mùi nhận biết nguyên liệu này, trong Chiêu Dương Cung chỉ có Kim Chi là am hiểu nhất, có thể nói không ai bằng. Nghĩ lại mới thấy, thị nữ tùy thân của Hoàng Hậu do đại gia tộc bồi dưỡng sao có thể không có nhất nghệ tinh? Trước kia Kim Chi có thể trở hết tài năng trong số thị nữ cũng nhờ khứu giác trời sinh nhạy bén hơn người này.

Làm Hoàng Hậu, trên thân phận, ngoại trừ Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, có thể không sợ bất cứ người nào. Duy chỉ có một điểm đó là phải đề phòng người trong cung hạ độc Hoàng Hậu, phương thức thì rất nhiều, phổ biến nhất là thêm nguyên liệu vào huân hương, sự tồn tại của Kim Chi hoàn toàn có thể để Hoàng Hậu thành công tránh được điểm này.

Trong trường hợp đó, Hoàng Hậu có thai không chỉ người trong cung chú ý, ngay cả đại thần ngoài cung cũng nghe ngóng không ít.

Vì thế Lô gia tổ gia của Hoàng hậu có chút đề nén không nổi, tuy gia chủ Lô Quảng Tu hiện nay chỉ có thể co đầu rút cổ trong nhà, thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, tuy vì con trai Lô Hữu Văn bị phản “cướp ngục” mà phải giao binh quyền trong tay ra, nhưng dù sao trong cung vẫn còn nhân mạch.

Vì vậy khi đó thông qua quan hệ đưa mấy ma ma già tiến cung, mỗi người đều có gia thế trong sạch, trung với Lô gia, cộng thêm rất có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ có thai.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Mấy ma ma “có khả năng” từ ngoài cung tới, vừa đặt chân vào Chiêu Dương Cung đã khoa tay múa chân với cung nhân. Thời gian này cung nhân Chiêu Dương Cung có thể nói là lòng người hoảng sợ, ngay cả Đại cung nữ như Kim Chi cũng bị mắg nhiều lần.

Tay chậm rãi cời hương liệu, Kim Chi nhủ mảy.

Những người này đều từ ngoài cung vào, hoàn toàn không hiểu lễ nghĩa trong cung, nằng vốn phải hầu hạ bên cạnh Hoàng Hậu, nay lại bị phái tới phòng ngoài, nhờ may Hoàng Hậu xảy ra chuyện gì nằng lại không ở trước mặt, những ma ma này... sao hiểu được trình tự xử lý trong cung?

Cùng lúc đó, cách một hành lang, hai ma ma đứng mặt đối mặt, có điều hai người này “trùng hợp” gặp gỡ.

“A... Quế ma ma, nghe nói trước kia ngài từng phụng dưỡng Liên Quý Phi?” Ma ma đứng bên phải khom người có vẻ cung kính, giọng nói cũng toát lên vẻ hâm mộ.

Liên Quý Phi là nhất phẩm Quý Phi Tiên Đế sắc phong khi còn tại thế, cũng chính là chức vị cao nhất ở trong cung ngoại trừ Hoàng Hậu cùng Hoàng Quý Phi. Thật ra Liên Quý Phi không phải được sủng ái bao nhiêu, chỉ vì liên tục sinh năm hoàng tử cho Tiên Đế mới được tấn phong nhanh như vậy, nếu không phải năm hoàng tử này lần lượt chết bệnh, Liên Quý Phi hẳn cũng không mắc tật về tim, sớm rời nhân thế.

Nói đến chuyện này, vị Quế ma ma này là người cũ từng hầu hạ Liên Quý Phi, sau khi Liên Quý Phi mất Quế ma ma được thả về tổ gia của Liên Quý Phi. Liên Quý Phi chính là con gái Lô gia, bồi phận đứng hàng bác của Hoàng Hậu hiện nay.

Cho nên Quế ma ma được cha của Hoàng Hậu, Lô Quảng Tu lựa chọn, được cho là có địa vị cao nhất trong số ma ma đưa vào cung, Hoàng Hậu cũng rất tin tưởng bà.

Quế ma ma gật đầu, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, vẻ mặt lạnh lẽo, nay ở Chiêu Dương Cung ai dám không nịnh nọt bà?

Gần đây Quế ma ma như sống trong hủ mật, bà chỉ cần cung kính trước mặt Hoàng Hậu là đủ, dù sao thân phận cùng cái bụng của Hoàng Hậu rất quý giá, về phần những người còn lại...

Xi, không đáng nhắc tới.

Ma ma đứng bên phải ngẩng đầu, nhìn mặt mũi chính là Tào ma ma ngày đó theo dõi Ảnh Nhị Thập Cửu cuối cùng bị theo dõi lại. Nay nhờ quan hệ vào được Chiêu Dương Cung, lúc này bà đã đổi trang phục khác, thật sự giống ma ma hầu hạ trong Chiêu Dương Cung.

Tào ma ma giấu đi tia sáng dưới đáy mắt, cười tủm tỉm tiếp tục tạo quan hệ, “Ha ha, nghe nói gần đây Hoàng Hậu nương nương không có khẩu vị gì, nô tỳ tự tay làm mấy loại mớ ngâm, chua ngọt ngon miệng, chỉ bằng để Hoàng Hậu nương nương dùng thử xem?”

Đôi mắt tam giác của Quế ma ma đánh giá Tào ma ma từ trên xuống dưới, rồi mới thân nhiên mở miệng: “Thân thể Hoàng Hậu nương nương quý giá, sao có thể ăn những thứ mớ các người tự mình ngâm? Hoàng Hậu nương nương có thai, tất cả đồ ăn phải do phòng bếp nhỏ sắp xếp, chưa tới lượt đám nô tỳ các người hiển ân cần.”

Nghe Quế ma ma nói chuyện không nề mặt Tào ma ma cũng không giận, chỉ cúi đầu dạ thưa, “Trước kia nô tỳ từng ngâm mớ cho không ít nữ nhân có thai, quả thật ăn rất ngon miệng, nô tỳ nghĩ nói không chừng Hoàng Hậu nương nương cũng sẽ thích...”

“Được rồi, ta còn phải đi xem Hoàng Hậu nương nương, hiện giờ bên cạnh nương nương không thể không có người, người cũng mới tới? Đi theo phía sau người khác nhìn đi, đừng nói huyền thuyên, trong cung này miệng không khép lại đều sống không lâu.” Quế ma ma hiển nhiên rất muốn thể hiện hiểu biết của mình về những cấm kỵ gần đây ở trong cung, lúc này đang nghiêm trang dạy dỗ, quả nhiên còn biết làm giả hơn tẩn phi cấp bậc bình thường.

Tào ma ma vội vàng thưa dạ đáp lời, chỉ có hai mắt nhìn mặt đất là lờ lờ sáng...

Hoàng Hậu!

...

Quế ma ma đặt một đĩa bánh tuyết vân lên bàn, Hoàng Hậu đang nằm trên ghế mềm chợp mắt, mấy ngày trước bụng nằng bắt đầu lộ ra, cho đến lúc này nằng mới yên lòng. Xem ra phương thuốc kia tuy ít người biết nhưng thật sự có tác dụng, thật sự khiến nằng có thai, không uổng công nằng vì chuyện này

đắc tội Hoàng Thượng.

Chỉ sợ Hoàng Thượng thật sự đã giận nàng, dù biết nàng có thai cũng chưa từng tới thăm, suy nghĩ của Hoàng Hậu dần dần trở về. Nàng nào biết Hoàng Thượng mà nàng tưởng đang giận nay đang cẩn thận từng li từng tí ở bên bảo bồi nhà hần, lấy đầu ra thời gian quan tâm mấy chuyện vợ vắn của nàng?

Chỉ cần nàng không nhảy nhót trước mặt Bảo Phi thì ước chừng Thiệu Tuyên Đế sẽ hoàn toàn quên Chiêu Dương Cung ở góc nào trong hoàng cung. So với tình cảm lạnh nhạt mà đưa trẻ trong bụng Hoàng Hậu nhận được, “tiểu tử” trong bụng Bảo Phi có thể nói hoàn toàn hưởng thụ tình thương của cha “cấp bậc đế vương”, bên cao bên thấp rõ ràng rành.

“Chữ tử đối bụng chưa à?” Quế ma ma ở trước mặt người khác thì kiêu ngạo, ở trước mặt Hoàng Hậu lại cực kỳ dịu dàng, hầu hạ ai là theo thói quen của người đầy, mười điểm kinh nghiệm, cho nên Hoàng Hậu dùng bà thuận tay, một số thường thức về mang thai cũng trực tiếp hỏi Quế ma ma.

Hoàng Hậu khoát tay áo: “Để đấy đi, bản cung không có khẩu vị.”

Quế ma ma nhìn sắc mặt Hoàng Hậu, nói ra thì Hoàng Hậu vốn cũng là một giai nhân thanh lệ, có điều nay Hoàng Thượng không đến Chiêu Dương Cung, Hoàng Hậu lại có bầu cũng lười để ý dung nhan, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Thân là Hoàng Hậu, thứ đại bổ Phù Nội Vụ đưa tới không ít, nhưng Hoàng Hậu không biết vì sao cứ ăn vào là nôn ra, ngẫu nhiên có ngày tâm trạng tốt ăn nhiều chút sắc mặt mới hồng hào hơn... Có điều ngày hôm sau sẽ trở lại nét mặt trắng bệch ban đầu.

So với sinh bệnh càng giống bị “thứ” gì đó hút mất tinh khí.

Quế ma ma mặt mờ nhìn qua bụng Hoàng Hậu, bà luôn cảm thấy cái thai này của Hoàng Hậu không bình thường, có điều không bình thường ở chỗ nào thì bà nói không rõ.

Rất kỳ quái!

“Chữ tử có dùng chút điểm tâm đi, không ăn gì không được, dù sao tiểu hoàng tử còn ở trong bụng ngài, ngài không ăn tiểu hoàng tử sống sao được?” Dù sao không phải ba tháng đầu, hiện giờ thai nhi không chỉ hấp thụ từ cơ thể mẹ mà còn cần dinh dưỡng từ bên ngoài.

Hoàng Hậu hiển nhiên cũng hiểu điều này, nàng nhìn thoáng qua điểm tâm bình thường rất thích, cong ngón tay tao nhã tùy ý nhéo một miếng, điểm tâm vào miệng liền tan, ăn như thức ăn lỏng, Hoàng Hậu nhìn con buồn nôn ăn vài miếng, bỗng cảm giác buồn nôn mãnh liệt trào lên, điểm tâm vừa ăn vào tức khắc nôn ra toàn bộ.

Quế ma ma vội vàng giờ chậu lên, mây nhấn lại. Tuy nôn nghén là bình thường nhưng Hoàng Hậu nôn thế cũng quá lâu thì phải? Đây... Thật sự là nôn nghén?

Hoàng Hậu không ăn được Quế ma ma cũng không có tâm tư khuyên nữa, khi thu dọn chậu bỗng nhớ tới ma ma tình cờ gặp trên hành lang, hình như nói mơ tự ngâm có thể mở khẩu vị?

Quế ma ma do dự, nếu dùng mơ của ma ma kia, xảy ra chuyện gì bà không gánh được, có điều nếu Hoàng Hậu vẫn tiếp tục thế này khó bảo đảm vị trí của bà không bị những người khác thay thế!

Đấu tranh giữa các ma ma cũng rất kịch liệt, chỉ cần vô ý một cái có thể dễ dàng thất sủng trước mặt Hoàng Hậu, vạn lần không thể khinh thường! Năm đó khi hầu hạ Liên Quý Phi bà đã có giấc ngộ này.

Ngày hôm sau, khi Tào ma ma đang định tiến cử lần thứ hai thì Quế ma ma tự mình tới tìm, hai mắt Tào ma ma sáng ngời, bà đã biết trước Quế ma ma này... chính là người dễ tiếp cận Hoàng Hậu nương nương nhất trong Chiêu Dương Cung!

“Thứ hôm trước người nói thật sự có tác dụng chứ?” Quế ma ma đi thẳng vào vấn đề.

Tào ma ma không nói nhiều, trực tiếp lấy một cái bình ra từ dưới giường, cẩn thận mở nắp, trong đó là một vò mơ ngâm, quả nào quả nấy to tròn mọng nước. Lần đầu tiên Quế ma ma thấy mơ ngâm như vậy, trước kia chỉ thấy phơi nắng khô cong, mùi vị tạm được nhưng ăn nhiều dễ ngán.

“Mơ ngâm này nhìn có vẻ tươi mới.”

“Đây là tay nghề của một mình nô tỳ, người khác cũng không học được, để phụ nữ mang thai ăn là không gì tốt hơn, không tin Quế ma ma có thể ném thử trước.” Tào ma ma thành thật nói rõ ngọn ngành.

Quế ma ma lấy ra hơn mười quả để vào bát, thần nhiên nói: “Ta lấy đi cho phòng bếp nhỏ xem trước, nếu không có vấn đề gì sẽ để Hoàng Hậu nương nương nếm thử, nếu Hoàng Hậu nương nương thích sẽ không thiếu phần thưởng cho người.”

“Aizz, nô tỳ không dám nhận thưởng, có thể giúp chút chuyện là tốt rồi.” Tào ma ma liên thanh xua tay.

Quế ma ma thầm cười lạnh một cái, mụ già thật thà này đứng là đồ ngọc, ngay cả cơ hội thăng chức cũng không cần, thôi, nếu Tào ma ma này không cần thưởng thì bà chiếm hết cho rồi.

Xong việc, Tào ma ma nhìn bóng lưng Quế ma ma chậm rãi nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Từ Phúc Thái Hậu đi về cõi tiên, triều đình và dân chúng chấn động.

Chuyện năm đó không ít thần tử lớn tuổi vẫn có thể thám thính một hai, trước kia không hiểu vì lý do gì Hoàng Thượng luôn bị Từ Phúc Thái Hậu kiểm chế, nay Từ Phúc Thái Hậu đã chết, chẳng phải Hoàng Thượng đã nắm toàn quyền trong tay? Các đại thần trước kia từng thông qua Từ Phúc Thái Hậu thi hành chiến thuật vu hời với Hoàng Thượng nay đều lòng đầy hoảng sợ.

“Hoàng Thượng, công việc tang ma cho Thái Hậu vì thần đã sắp xếp ổn thỏa.” Hôm nay Ngôn Sơ Nam mặc một bộ xiêm y mộc mạc, hạ triều cũng không mặc triều phục biểu thị sự tôn trọng Thái Hậu.

Thật ra khi tin tức Thái Hậu qua đời truyền ra, trong lòng hần cũng vui sướng cực kỳ, một đế vương nếu không hoàn toàn nắm quốc gia trong tay mình mà bị phân quyền, thì khi thực thi quyết sách sẽ gặp nhiều bất tiện. Thân là một Thừa Tướng, hần chỉ lo người nắm quyền có đủ để mình mượn lực hay không mà thôi. Nay cây đại thụ Từ Phúc Thái Hậu ngã trong một đêm, nói cách khác, Hoàng Thượng đã ra tay ư?

“Thái Hậu về cõi tiên, trăm cũng đau đớn vạn phần, tức khắc soạn chi cho trăm, Từ Phúc Thái Hậu lo việc nội chính nhiều năm, hiền thực đáng khen, dùng lễ nghi Thái Hậu đưa vào hoàng lăng hợp táng với Tiên Đế.” Ngữ khí của Thiệu Tuyên Đế tuy nặng nề nhưng nét mặt không có gì thay đổi, Ngôn Sơ Nam lĩnh mệnh tiếp nhận giấy bút của Thiệu Tuyên Đế, ghi lại những điều hần vừa nói.

Thiệu Tuyên Đế đứng lên bước xuống bậc thang, ánh mắt nhìn thoáng qua một bóng người trong chỗ tối. Ánh mắt hần sáng lên, trong lòng đã hiểu, môi khẽ nhếch lên, đi tới dùng một tay ôm vào trong lòng mình: “Vi sao Bảo Nhi không vào? Lộc Nhi không ở bên à?”

“Thần thiếp thấy trong điện của Hoàng Thượng có người liên không vào.” Yên An Quân kiễ chân hôn một cái lên môi hần, “Mấy ngày nay Lộc Nhi quá căng thẳng thần kinh, chăm sóc thần thiếp quá mệt mỏi, thần thiếp bảo nàng về nghỉ ngơi, cung nữ khác lại dùng không quen nên chỉ có một mình thần thiếp tới... Chỉ là vài bước chân thôi, Hoàng Thượng dùng lo lắng, thần thiếp không phải là trẻ con đâu.”

Thiệu Tuyên Đế cười khẽ một tiếng,捏 cái mũi nhỏ của nàng nói: “Trong lòng trăm, nàng vẫn là một đứa trẻ.”

Ngôn Sơ Nam soạn chỉ theo thánh dụ, giờ mới ngẩng đầu lên, gần như lập tức phát hiện Hoàng Thượng nhà mình đang ôm một vị nương nương nói chuyện, ánh mắt Ngôn Sơ Nam trầm xuống, từ thắng trước nghe nói Bảo Phi ở trong Dưỡng Tâm Điện của Hoàng Thượng, vị hôm nay hần chính là Bảo Phi nương nương.

Ngôn Sơ Nam bỏ lại thánh chỉ trong tay tiến đến gần, cúi đầu quỳ một gối hành lễ, “Vi thần Ngôn Sơ Nam bái kiến Bảo Phi nương nương.”

“Ngôn Thừa Tướng mời đứng lên, Thừa Tướng đa lễ.” Giọng nói này không thể nói là quyến rũ nhưng mềm mại âm áp nghe rất mê người, Ngôn Sơ Nam nghĩ thầm, không hồ là sủng phi của Hoàng Thượng, chỉ riêng giọng nói đã vượt trội hơn bất cứ người phụ nữ nào trong cung, ít nhất trong đời hần chưa từng nghe được giọng nói êm tai như thế.

Một đôi giày thêu hoa chậm rãi tới gần trước mặt hần, Ngôn Sơ Nam giật mình, lúc này mới phát hiện vừa rồi mình hơi thất thần. Hần đứng lên nhìn, thấy cô gái bên cạnh Thiệu Tuyên Đế tuy không trang điểm mà tướng mạo đã đẹp kinh người, nếu Dung Phi nương nương trước kia vừa xuất hiện đã khiến lục cung thất sắc, thì vị Bảo Phi nương nương này chính là...

Hần hình dung không nổi.

Có điều thấy một người phụ nữ thế này hần lại vui vẻ không nổi. Ngay cả người không hề hứng thú với phụ nữ như hần lần đầu gặp mặt đã bị hấp dẫn, thì ngày ngày làm bạn như Hoàng Thượng... khó tránh khỏi sẽ chiều chuộng vô cùng, có điều trong hậu cung sao có thể xuất hiện nữ nhân độc sùng?

Ngôn Sơ Nam không khỏi nhủ mảy.

Chuyện hậu cung hần không muốn quản, chỉ sợ Hoàng Thượng...

Yên An Quân nhướng mày, Ngôn Thừa Tướng này vì sao thấy nàng lại nhủ mảy? Không phải coi nàng là yêu cơ họa quốc đấy chứ? Nhìn dáng vẻ đẹp trai ngời ngời của Ngôn Thừa Tướng này, khuôn mặt đẹp như Phan An này... trong lòng Yên An Quân thật tức giận, dù có đẹp trai cũng không thể như vậy chứ!

Ngôn Sơ Nam bỏ qua cái nhìn nghiên cứu của Yên An Quân, chỉ chấp tay nói với Thiệu Tuyên Đế: “Hoàng Thượng, nếu Bảo Phi nương nương đến, vi thần cáo lui trước.”

“Ừ, người lui trước đi.”

Thiệu Tuyên Đế gật gật đầu, chuyện cần phân phó hần đều đã phân phó, tư cách để hạ táng cùng Tiên Đế tuy vốn thuộc về Nguyên Hậu, nhưng hần không muốn mẫu hậu của mình dù đã chết vẫn bị phụ hoàng kiềm chế, nếu phụ hoàng sủng ái Từ Phúc Thái Hậu đến vậy, sủng ái đến mức mặc tay bà ta dính đầy máu của phi tử cùng nhi tử mình, thì nay để bọn họ chết cùng huyết coi như tròn đạo hiếu của hần đi.

Nếu nói Thiệu Tuyên Đế không oán là không thể nào, có điều hần vốn không mong chờ gì ở Tiên Đế, nên sau này cũng không thất vọng, trong lòng hần chỉ càng thêm bình tĩnh. Nguyên Hậu đã chết, nay hần tính kể Từ Phúc Thái Hậu coi như báo thù cho mẫu hậu.

Thiệu Tuyên Đế xoay người, chậm rãi tới bên cạnh Yến An Quân, ôm nàng lên lòng, đầu tựa nhẹ vào bụng nàng: “Tiểu tử thôi, có nhớ phụ hoàng không?”

Khỏe môi Yến An Quân cong lên: “Bé cưng giờ còn chưa lớn hết đâu, nào biết Hoàng Thượng là phụ hoàng? Sợ rằng lúc này ngay cả mẫu phi như thần thiếp còn không biết nữa kìa.”

Thiệu Tuyên Đế hơi ngừng, ngồi bên cạnh nàng đột nhiên nói: “Ngôn Thừa Tướng là một quan tốt.”

Yến An Quân nghi hoặc nhìn hần một cái, chuyện trong triều sao lại nói với nàng? Bất kể thế nào, Ngôn Thừa Tướng có phải quan tốt hay không, không phải chuyện nàng bình luận được, dù sao hậu cung cũng không thể tham gia vào chính sự.

“Nàng rất tốt, không cần quan tâm cái nhìn của hần, tuy hần là một quan tốt nhưng chính vì hần là một quan viên nên phương hướng suy nghĩ ước chừng đều liên quan đến lợi ích, nàng không cần để bụng.”

Về mặt Yến An Quân vui mừng: “Thần thiếp sẽ không.”

Có lẽ Hoàng Thượng cũng nhìn thấy động tác nhú mày vừa rồi của Ngôn Thừa Tướng. Có điều đối với nàng mà nói, Ngôn Thừa Tướng chỉ là một người xa lạ, nàng buồn bực thoáng cái rồi thôi, qua mấy canh giờ sẽ không còn nhớ rõ, dù sao người nàng sống cùng là Thiệu Tuyên Đế, Ngôn Thừa Tướng có khó chịu thế nào cũng không thể vượt mặt Hoàng Thượng được.

“Trẫm nghe nói phụ nữ có thai phải giữ tâm trạng vui vẻ, sau này xảy ra chuyện gì phải nói với trẫm, trẫm là phu quân của nàng, có thể che gió chắn mưa cho nàng.”

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế lấp lánh, hần hôn lên trán nàng, “Bảo Nhi ngoan, hiện giờ trẫm xa nàng một khắc cũng thấy lo lắng.” Vài lần xảy ra chuyện trước đó khiến Thiệu Tuyên Đế sợ, nếu giờ Bảo Nhi còn gặp chuyện gì nguy hiểm chính là một thi hai mạng, Thiệu Tuyên Đế thề rằng hần chịu không nổi.

“Hả? Hoàng Thượng có vẻ hiểu về phương diện này quá nhỉ... Hay là trước đây nương nương khác có thai, Hoàng Thượng học hỏi được nhiều kinh nghiệm chăng?” Yến An Quân nâng cằm hần, vuốt lên mấy sợi râu mới mọc của hần. May mà Thiệu Tuyên Đế không để ria mép, nếu không người đầu tiên nhảy dựng lên phản đối chính là Yến An Quân.

Thiệu Tuyên Đế đen mặt, trong lòng có điểm bất đắc dĩ, từ đầu đến cuối trong lòng hần chỉ nhớ Bảo Nhi mà thôi, người phụ nữ khác mang thai có ai có tư cách khiến hần tốn công ghi lại như thế? Có điều đáng về vô tội của Bảo Nhi khiến hần không nói ra được, đành thở dài một hơi: “Nha đầu ngốc... Trẫm chỉ vì... mới biết được.”

Vừa dứt lời, đôi môi mềm cong cong của Yến An Quân đã dính lên: “Thần thiếp biết, thần thiếp đều biết...”

Thiệu Tuyên Đế ôm eo nàng, đè thấp thân mình mãnh liệt hôn cắn, Thiệu Tuyên Đế đã cảm dục không ít ngày hiện nay giống một thùng thuốc nổ, có điều miếng thịt béo đến miệng lại không thể cắn nuốt vào bụng, chỉ có thể ngửi hơi khiến “động vật ăn thịt” Thiệu Tuyên Đế khổ không nói thành lời, vừa đau đốn vừa sung sướng.

Yến An Quân kéo vạt áo hần thở hổn hển, hai mắt mông lung nhìn về phía hần, tay thì rút ra một trang giấy, ánh mắt Thiệu Tuyên Đế dừng trên đó, khỏe miệng hơi giật giật: “Bảo Nhi... thấy rồi.”

Khi nói lời này, Thiệu Tuyên Đế có chút xấu hổ, dù sao một đế vương làm chuyện như vậy có phần “không làm việc đàng hoàng”, trước nay hần luôn kiêu ngạo, một câu nói ban xuống bất cứ lúc nào cũng có người vội vàng chạy tới nghe lệnh.

Chỉ có chuyện của Bảo Nhi mới khiến hần thích tự mình làm, giống như chiếc hà bao mới thêm phần nửa của Bảo Nhi, dù có chỗ thiếu hụt hần vẫn muốn cướp tới tay.

Có đôi khi tấm lòng càng quan trọng hơn kết quả.

Hần có tấm lòng, hần yêu nàng.

Yến An Quân mở trang giấy ra nhìn một lúc lâu rồi nâng mặt lên nói: “Vì sao Hoàng Thượng không muốn để thần thiếp nhìn thấy?”

Đôi mắt nàng mở thật to, Thiệu Tuyên Đế nghiêm mặt, động tác duy nhất chỉ có thể ôm nàng ngồi trên đùi.

Nàng lắc đầu cười khổ: “Nếu không phải đêm qua thần thiếp tỉnh lại thấy Hoàng Thượng lại đọc trang giấy này, thần thiếp còn không biết Hoàng Thượng làm nhiều chuyện cho thần thiếp như thế. Hoàng Thượng cũng biết, thần thiếp chỉ muốn một phần chân tình của Hoàng Thượng, mà Hoàng Thượng lại không cần báo đáp làm nhiều cho thần thiếp như thế...”

“Trầm tự tay viết, thấy yên lòng.” Thiệu Tuyên Đế trầm giọng nói, cảm thấy hô hấp không thông, chỉ muốn dành mọi thứ tốt đẹp nhất thế gian cho người con gái ở trong lòng.

Thiệu Tuyên Đế chối mất thế nào chẳng nữa, là quân vương nắm trong tay nghìn vạn tính mạng người Cao Thú thế nào chẳng nữa...

Nay cũng chỉ là một người đàn ông yêu vợ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Ngôn Sơ Nam dự đoán chính xác, trong triều tuyệt đối không có ai hy vọng có người độc sủng hậu cung – nhất là một người phụ nữ tuổi trẻ xinh đẹp.

Từ sau khi mây thái giám, cung nữ luân phiên ra vào cung Tĩnh Phi dần yên lặng, gia tộc Tĩnh Phi ngoài cung bắt đầu rục rịch. Nếu Hoàng Thượng chỉ sủng ái cô gái kia nhất thời thì không đáng cho bọn họ chú ý, nhưng nếu vì cô gái này mà Hoàng Thượng không sủng hạnh những người khác trong cung thì ảnh hưởng đến kế hoạch của hầu hết thế gia.

Những thế gia này đã đưa con gái nhà mình vào cung tức trong lòng có tính toán.

Ngày hôm sau vào triều, Thiệu Tuyên Đế còn chưa ngồi xuống ghế rồng, Thái Úy Lý Cầu lập tức lặng lẽ ra dấu bằng mắt, một tiểu quan ngay thường lời nói việc làm rất thận trọng bước nhỏ tiến lên.

“Hoàng Thượng, thần có bản tấu...”

Thiệu Tuyên Đế chep miệng một tiếng, người kia là quan Thị Lang bộ Lễ tam phẩm, về phần người đỡ lưng hắn là ai nào có chuyện Thiệu Tuyên Đế không biết? Xem ra Thái Úy đã không nhận được nữa?

“Chuẩn tấu.”

“Hoàng Thượng, thần nghe nói Bảo Phi nương nương mới phong gần đây đang ở trong Dưỡng Tâm Điện. Chưa kể đến chuyện Dưỡng Tâm Điện chính là nơi Hoàng Thượng xử lý chính vụ, phụ nhân không tiện cả ngày ra vào, riêng chuyện Hoàng Thượng chỉ sủng hạnh Bảo Phi nương nương mà chưa từng tới chỗ các nương nương khác, quả là hành vi trảm mê nữ sắc, Hoàng Thượng nên cân nhắc ạ.”

Thị Lang bộ Lễ quỳ rạp xuống đất, cái trán đặt sát xuống nền nhà cẩm thạch, có vẻ vô cùng tôn kính Hoàng Thượng.

Thiệu Tuyên Đế thâm hừ lạnh một tiếng, mặt không biểu cảm nhìn thoáng qua Thái Úy Lý Cầu trong đám người, Lý Cầu này thật sự càng sống càng đi xuống! Ngày trước cảm thấy là người thông minh, không ngờ qua nhiều năm dần trở nên không an phận?

Lẽ nào nghĩ hắn vẫn là Hoàng Đế dễ bị quản chế vài năm trước?!

Chưa nói đến chuyện ảnh vệ trong tay Từ Phúc Thái Hậu đã nhập vào tay hắn, chỉ nói đến gia tộc Lô gia của Hoàng Hậu, từ sau lần bắt giam Lô Hữu Văn, binh quyền trong tay Lô Quảng Tu cũng thâm rơi vào tay hắn.

Bộ phận binh quyền này cộng thêm binh quyền trong tay Tô Văn Ca, nay ba phần hắn đã chiếm hai, cho nên giờ ở trước mặt bất cứ kẻ nào hắn đều không hề chùn tay.

Thái Úy tuy chường quân sự lại không hề có binh quyền, thậm chí so ra còn kém gia tộc Thục Phi. Dựa vào cái gì mượn cơ hội này làm khó dễ hắn? Huống hồ nhược điểm còn là người con gái chất đầy tim hắn?

Quan viên kiểm tiền lời trung gian, tham ô nhận hối lộ không nói, cả ngày chỉ biết đầu qua đầu lại không điểm dừng, ngoại trừ duy trì cân bằng triều đình thì không một chút tác dụng... Một khi Cao Thú xảy ra chuyện vẫn cần đại thần nòng cốt như Ngôn Thừa Tướng ra giảng hoà.

Thiệu Tuyên Đế lẳng lặng nhìn Thị Lang bộ Lễ quỳ dưới đất không nói gì, Thị Lang bộ Lễ quỳ một lúc lâu mới cảm thấy bầu không khí có chút bất thường, vì sao đã lâu Hoàng Thượng chưa nói một lời? Nếu Hoàng Thượng thật sự thích vị Bảo Phi nương nương này thì nhất định phải cãi lại vài câu, vì sao có thể im lặng đến vậy?

Thị Lang bộ Lễ lẳng lặng ngẩng đầu một cái, không ngờ đối diện với một đôi mắt sắc bén, hắn vội vã cúi đầu đụng xuống đất: “Hoàng Thượng, từng câu từng chữ của thần đều xuất phát từ thật lòng!”

“Được rồi, hậu cung của trẫm chưa phiền các ngươi quản.” Thiệu Tuyên Đế thần nhiên nói, ánh mắt lại nhìn về nơi Lý Cầu đứng.

Quả nhiên vừa nghe Thiệu Tuyên Đế nói vậy Thái Uy lập tức bước ra khỏi hàng trăm giọng nói: “Hoàng Thượng, lời của Thị Lang bộ Lễ tuy có chút cực đoan nhưng cũng là khuyên giải với Hoàng Thượng, thần tán thành.”

Thiệu Tuyên Đế nhếch môi cười lạnh một tiếng: “Vậy người nói xem trăm trăm mê nữ sắc thế nào? Trăm có ngày nào không vào triều hay ngày nào không duyệt tấu chương? Cả đám các người nhìn chăm chăm hậu cung của trăm, có phải trăm muốn sủng hạnh nữ nhân nào cũng phải xin phép các người một tiếng mới được?!”

“Thần tuyệt đối không có ý này, Hoàng Thượng bớt giận. Chỉ là hậu cung nhiều nữ tử, Hoàng Thượng cần chi độc sủng một người...”

Thân phận của Lý Cầu cao hơn Thị Lang bộ Lễ nhiều, cho nên khi đối mặt với Hoàng Thượng cũng không đến mức bị “long uy” của hấn dọa nằm sấp xuống đất, đến lúc này vẫn nói năng rõ ràng.

“Trăm chỉ nghỉ ngơi ở Dưỡng Tâm Điện, suốt ngày sớm muộn phê duyệt tấu chương, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nay các người còn không hiểu cho trăm, trăm đau lòng đấy.” Thiệu Tuyên Đế nói đến đây bỗng chuyển chủ đề: “Các người đã quan tâm chuyện hậu cung của trăm như vậy, có vẻ trăm quan tâm các người chưa đủ phải không?”

Hắn chấp tay sau lưng đứng lên, lấy một quyển sổ con trên bàn đưa cho An Đức Lễ, “Đọc cho trăm, để bọn họ nghe, cho bọn họ cảm thấy bọn họ có tư cách gì khuyên giải trăm!”

“Thái Uy Lý Cầu...”

An Đức Lễ vừa mới đọc cái tên đầu tiên đã không khỏi đỏ mặt lạnh, hắn nuốt nước bọt tiếp tục đọc: “Ngày mười lăm tháng hai năm ngoái, tại bên đường bắt một tiểu thiếp, tuy ý tiểu thiếp này hại chết con thứ ba vợ kẻ, không đề ý đến. Tháng ba năm nay, tiểu thiếp này sinh hạ một nữ nhi, đổi lấy con trai của chương quỹ được đường...”

“Sủng thiếp diệt con? Hừ?”

Thiệu Tuyên Đế chậm rãi đến gần, giày đen chạm ngọc giẫm lên mặt cẩm thạch, Lý Cầu nghe mà cảm thấy lòng nặng trĩu, Thiệu Tuyên Đế cười khẩy một tiếng: “Người có tư cách gì khuyên giải trăm? Bảo Phi của trăm cũng không có tâm tư ác độc như sủng thiếp của người! Hừ!”

Lý Cầu nghe vậy có chút choáng váng, lão há miệng thở dốc, lão thật sự không ngờ tiểu thiếp năm trước vừa mới cưới vào lại là một kẻ không an phận! Thì ra con vợ kẻ của hắn ngã xuống nước là do tiểu thiếp này hãm hại?!

Tình báo trong tay Thiệu Tuyên Đế những đại thần này sao có thể tương tượng được? Ảnh vệ đến vô tung đi vô ảnh, người người đều là cao thủ hàng đầu, thu thập tư liệu về các đại thần quả thực dễ dàng!

“Tiếp tục đọc, đọc Thị Lang bộ Lễ của của chúng ta.” Thiệu Tuyên Đế xoay người trở lại ghế rồng, tay chống thành ghế, lười biếng nghe.

“Thị Lang bộ Lễ... Năm thứ tám làm thơ đạt hạng nhất vang danh trong thanh lâu, vung một số bạc lớn chuộc thân cho hoa khôi, cưới làm tiểu thiếp thứ hai, tiểu thiếp thứ hai bất mãn thân phận hạ độc hại chết vợ cả, vận dụng dung mạo cùng tài trí thượng vị...”

“Thị Lang bộ Lễ của trăm ngược lại có chút tài, dùng thơ đạt hạng nhất để nổi tiếng thật phong nhã, có điều chuyện sủng thiếp diệt thê, sẽ không cần trăm nhiều lời chứ?”

Thiệu Tuyên Đế nhìn Thị Lang bộ Lễ mặt không còn chút máu bên dưới, cười khẽ một tiếng, lại quét mắt nhìn quần thần một lượt: “Giờ còn ai cảm thấy hứng thú với chuyện nhà của trăm nữa không? Trăm không ngại nói với người vài chuyện thú vị nữa.”

Uy hiếp thôi ấy mà, những người này tưởng hắn không biết làm chắc?

Loại trò cười này đương nhiên không ai hy vọng bị tuôn ra, dù có quan viên không viết trong nhà mình có sạch sẽ hay không cũng không ai dám đứng ra nghe An Đức Lễ tiếp tục đọc...

Vậy chẳng phải tự tìm mất mặt hay sao!

Có quan viên có tâm tư muốn ăn theo “tán thành” toàn bộ cúi đầu.

Sắc mặt Thái Uy Lý Cầu không thể gọi là đẹp mắt, chỉ mím chặt miệng đứng về hàng, vốn còn muốn liên hợp với những quan viên khác tạo áp lực cho Hoàng Thượng, ép Hoàng Thượng dời Bảo Phi khỏi Dưỡng Tâm Điện. Chưa nói đến chuyện khiến Bảo Phi thất sủng, ít nhất bước đầu đặt trước mắt giám sát cho thoải mái, nếu không người ở Dưỡng Tâm Điện, dù người của Tỉnh Phi muốn ra tay cũng không có cơ hội!

Từ xưa đến nay, phương pháp dễ nhất để xử lý phi tần độc sủng của Hoàng Đế chính là chúng thần tạo áp lực, không ngờ lần này lại không được, thì ra Hoàng Thượng đã có mạng lưới tình báo lợi hại như thế, biết rõ ràng từng chi tiết những việc vặt trong gia đình bọn họ.

Sau khi hạ triều, quan viên luôn không quá hợp với Thái Uy luôn miệng mờ mịt đâm chọc, Lý Cầu liếc bọn họ một cái, hừ lạnh phát tay áo bỏ đi.

Cho đến khi lên xe ngựa nhà mình đỗ ngoài cửa cung, ánh sáng lạnh trong mắt Lý Cầu mới loé lên.

Bảo Phi này... Xem ra đã thật sự chiếm một vị trí trong lòng Hoàng Thượng!

Sớm muộn gì cũng thành tai họa!

Cùng lúc đó, một tờ thánh chỉ truyền từ tay An Đức Lễ về phía Chương Lan Cung, đại ý là bảo Tĩnh Phi yên phận ở trong cung điện, đừng trong ngoài cung nơi nơi sai người.

Hoàng Thượng uy hiếp đương nhiên có tác dụng hơn bất cứ ai khác... Cho nên khi nhận thánh chỉ, tay Tĩnh Phi cũng phải lạnh toát.

Cho đến sau này mới nghe nói, ngày đó “cung nữ” trong Chương Lan Cung không cần thận làm vỡ ba cái bình hoa vô giá.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Quế ma ma cảm mơ đi phòng bếp riêng kiểm nghiệm, quả thực không có vấn đề, ngược lại còn thanh thoát ngon miệng, chua mềm nhiều nước.

Quế ma ma trực tiếp cướp lấy cả bình từ trong tay Tào ma ma, công lao hiển của quý này Quế ma ma không thể độc hưởng, vì thế Tào ma ma được xếp đến vị trí trông coi huân hương.

Lư hương thanh đình thường ngày đốt một loại mùi hương thơm ngát không kích thích, Hoàng Hậu cũng thích mùi này nên giữ lại.

Tào ma ma đứng tại nơi coi hương, trong lòng cười khẩy, người có kinh nghiệm bên cạnh Hoàng Hậu tuy là có lại không biết đề phòng, phải biết rằng ở trong cung hương liệu là thứ không thể tin nhất.

Kim Chi bưng bát canh gà đi tới, thấy ma ma giữ hương thay đổi liền thân nhiên dặn: “Bà nhìn cho cẩn thận, đừng để hương liệu lẫn cái gì, ta đi vào hầu hạ chủ tử trước.”

Từ sau khi Quế ma ma đến đây, địa vị của Kim Chi giảm xuống kịch liệt, nàng có chút hoảng sợ. Trong cung này ai được lòng chủ tử mới sống yên bình, đám cung nữ lúc trước thấy nàng như chuột thấy mèo nay cũng dám làm cản trước mặt nàng!

Vì lấy lại ân sủng của chủ tử, nàng nhất định phải tới gần chủ tử nhiều hơn, không thể để một mình Quế ma ma một phách nữa! Nếu không Chiêu Dương Cung nào còn chỗ cho nàng sống yên ổn!

Kim Chi nghĩ vậy, trái tim liền kịch liệt nảy lên.

Tào ma ma nhìn bóng lưng Kim Chi, dưới tay đột nhiên xuất hiện một gói nhỏ.

Bà chậm rãi mở ra, lấy một thứ như cọng cỏ kẹp xuống phía dưới hương liệu, khi làm xong Tào ma ma cười thầm, thân mình lùi về sau mấy bước, xoay người rời khỏi ngoại điện.

Hương liệu vô hại, mơ cũng vô hại, nhưng chính thứ gọi là hỗn độc đã hình thành như thế, Hoàng Hậu tặng Thái Hậu một phần đại lễ thì giờ bà cũng tặng cho Hoàng Hậu một phần, hẳn là Hoàng Hậu cũng thích đây?

Kim Chi đi vào nội điện, quả nhiên không thấy Quế ma ma, Kim Chi thở ra một hơi, bưng canh gà đi đến trước mặt Hoàng Hậu, “Chủ tử, nên dùng bữa rồi.”

“Quế ma ma đâu?”

Từ khi có thai, Hoàng Hậu thường xuyên xuất thần, có khi ngồi ngẩn ra cả buổi chiều, thân thể thật sự mệt mỏi gần như không có sức làm gì.

Kim Chi nghe đến tên Quế ma ma, sắc mặt lập tức hơi thay đổi, nhưng phục hồi nguyên trạng rất nhanh: “Quế ma ma có lẽ còn đang ở phòng bếp, để nô tỳ hầu hạ ngài dùng bữa đi.”

Dù sao đã ở chung mười mấy năm, Hoàng Hậu cũng rất tin tưởng Kim Chi, vì thế gật đầu nói: “Cũng được.”

Tuy không thèm ăn nhưng vì đứa bé trong bụng, nàng phải ăn nhiều một chút đứa bé mới phát triển bình thường, ai cũng thích một hoàng tử khỏe mạnh.

Có lẽ sau khi nàng sinh hạ hoàng tử, Hoàng Thượng vui vẻ sẽ tha thứ nàng dùng mê hương, tất cả phải xem số mệnh của nàng... Hoàng Hậu vuốt bụng, trong lòng suy nghĩ, lần này nhất định phải sinh hoàng tử, không phải hoàng tử không được!

Kim Chi đặt bát lên bàn, Hoàng Hậu lười biếng đứng dậy ngồi trước bàn, ngón tay cầm thìa nếm từng ngụm nhỏ, hương vị canh gà rất thơm, xưa nay Hoàng Hậu thực thích. Có điều mấy ngày gần đây lại không cách nào nuốt xuống, quả nhiên uống liên tục ba thìa Hoàng Hậu liền ôm chậu nôn ra cả mật

vàng.

Kim Chi vội vàng vỗ sau lưng cho Hoàng Hậu, lúc này cửa phòng mở ra, Quế ma ma cũng bưng một chén canh gà bước tới, Hoàng Hậu thấy bát canh gà này giống bát trên bàn như đúc, vội vàng khoát tay, lòng còn sợ hãi: “Bưng về đi, bản cung hiện giờ uống không nổi.”

Quế ma ma hiển nhiên cũng nhìn thấy bát canh gà trên bàn, khoé môi nhếch lên nụ cười châm chọc, “Chủ tử chớ lo lắng, nô tỳ đã suy nghĩ thay chủ tử, tự mình ngâm mơ tổ truyền cho ngài, đảm bảo ngài ăn xong sẽ thêm ăn, không còn nôn nghén nữa.”

Hoàng Hậu hiển nhiên hứng thú với loại mơ này, nàng vui mừng nói: “Quả mơ nho nhỏ... Thật sự thần kỳ vậy sao?”

“Nô tỳ đã bao giờ lừa gạt chủ tử chưa? Mơ này thật sự là cực phẩm, chủ tử ăn rồi sẽ biết.”

Quế ma ma đưa một đôi đũa vàng cho Hoàng Hậu, Hoàng Hậu liếc qua mặt bàn một lần, cuối cùng dừng lại trên quả mơ màu đen ướt sũng.

Nàng cẩn thận gắp một quả bỏ vào miệng, cảm thấy vị chua từ cổ họng chảy thẳng xuống lồng ngực, con buồn nôn ban đầu đều bị cuốn xuống, Hoàng Hậu mừng rỡ cảm thìa lên mức canh gà, quả nhiên không còn cảm giác buồn nôn, trong lòng càng vui vẻ.

“Quế ma ma quả là quý nhân của bản cung! Mơ này bản cung đang lúc cần dùng! Đi chuẩn bị nhiều một chút, sau này bản cung còn nhờ đến nó...”

Hoàng Hậu thở phào một hơi, lúc này tảng đá trong lòng mới hạ xuống.

Có mơ liền có thể cho đứa trẻ trong bụng nhiều thêm chút dinh dưỡng, đến lúc đó nàng nhất định có thể sinh ra một hoàng tử khoẻ mạnh đầy đủ!

Kim Chi nhìn hành động giữa hai chủ tớ, cúi đầu yên lặng lui ra ngoài, cuối cùng vẫn là Quế ma ma có bản lĩnh, có thể tìm ra mơ ngâm tổ truyền, còn đạt được niềm vui của Hoàng Hậu nương nung.

Kim Chi càng nghĩ càng thấy vô vọng, chán chết trở lại ngoại điện, ngay cả không thấy ma ma họ Tào kia đâu cũng không phát hiện.

Tay nàng nắm kim sắt gắp một khối hương liệu bỏ vào trong lư hương, mùi thơm trong phòng nhất thời thay đổi trong nháy mắt.

Kim Chi ngửi ngửi lại không ngửi được gì nữa, đành lắc đầu cảm thấy gần đây thần kinh mình suy nhược nên xuất hiện ảo giác...

...

Phòng trong đã được bố trí thành phòng sưởi, Thiệu Tuyên Đế chỉ mặc áo trong xem tấu chương một lát, cho đến khi ánh nến bên cạnh lắc lư vài cái mới giật mình khỏi trầm tư, hần gác bút nhìn An Đức Lễ tới thu dọn, chính hần thì chậm rãi đi tới trước giường.

Màn giường thả xuống một nửa, bóng người bên trong dưới ánh nến càng có vẻ nhu hoà, hần xốc màn lên, cời giầy, nhẹ tay nhẹ chân lên giường.

Trong bóng đêm, sườn mặt anh tuấn của hần càng có vẻ mê người.

“Hoàng Thượng đây rồi...”

Yến An Quân mơ mơ màng màng thấy bóng dáng hần, miệng lẩm bẩm thì thầm, thân mình lăn mấy vòng từ trong giường vào lòng hần.

Thiệu Tuyên Đế hơi kinh ngạc, khi phản ứng lại liền nhìn gương mặt ngủ say của Yến An Quân mà bất đắc dĩ, dùng tay đặt nhẹ lên bụng nàng, ngày còn ngắn, mới chưa đến một tháng, nhưng càng ít ngày càng cần coi trọng.

Thân thể Yến An Quân, phần eo vẫn rất thon nhỏ. Nhìn thế này, mỗi khi tiểu Thiệu Tuyên Đế đứng thẳng lên, trong đầu hần lại vang lên một giọng nói nói với mình... Bảo Phi có bầu tuyệt đối không thể sinh hoạt vợ chồng!

Vì thế, dục vọng lại bị đè xuống thật sâu.

Trước nay dáng ngủ của hần rất quy củ nên không sợ đề lên đứa bé trong bụng Yến An Quân, nhưng màn lăn qua lộn lại của Bảo Nhi thật khiến hần nhìn mà hết hồn.

Chỉ sợ lúc này có người bảo hần và Bảo Nhi chia giường ngủ hần cũng không chịu.

Cô nàng giống mèo con ngu ngơ yếu đuối này nhờ may đụng vào đâu trong lòng hần sẽ khó chịu.

Thiệu Tuyên Đế đến gần một chút, vươn tay từ sau gáy nàng trượt xuống bên sườn, cổ tay chậm rãi vuốt ve bên hông nàng. Cả quá trình dừng lại ở tư thế ôm ấp bảo vệ, Thiệu Tuyên Đế không dạy tự biết.

Hần cúi đầu thâm tình hôn lên gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng.

“Ngoan, ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68

Khi mới vào đầu đông, quân đội Cao Thù đóng ở Đại Cật đã trở về tám, chín phần mười, những người ở lại đều là quan quân được chỉ định định cư tại Đại Cật. Những người có thể đóng tại nơi xa xôi như thế không ai không phải tâm phúc của Hoàng Đế, vì thế các quan viên trong triều đều ghi nhớ kỹ trong lòng.

Những người này, trên người dán nhãn của Hoàng Thượng.

Có điều... Dù Hoàng Thượng bước lên để vị từ khi còn trẻ, nay cũng không nhiều nhân lực như thế chứ? Quan quân phân bổ mỗi doanh đều có một, hai người, nếu gộp lại với nhau sẽ là lực lượng khổng lồ đến nhường nào?

Đương nhiên Thiệu Tuyên Đế không có khả năng nắm hoàn toàn quân tướng trong tay chỉ bằng vài năm ngắn ngủi, người được giữ lại lần này ngoại trừ trung với hán, trung với hoàng thất còn có cả người của các thế gia.

Những thế gia này không phải của Hoàng Thượng, cho nên không cách nào xếp người vào quân doanh một cách đương nhiên, bình thường phải hao tổn rất nhiều nhân mạch và tài nguyên mới kiểm được vị trí một đầu mục nhỏ. Nay đầu mục bị Hoàng Thượng trực tiếp thả ra xa tít tắp giữ đất Cao Thù, gia chủ các thế gia thật sự nghiêng răng ken kết!

Thằng oắt Hoàng Thượng! Thủ đoạn lần này quả lợi hại!

Thiệu Tuyên Đế bị gia chủ các thế gia hung hăng nhìn chằm chằm liên tiếp mấy ngày, toàn thân thoải mái, đã không còn mấy quân cò ngằm này như rút nanh vuốt của bọn họ trong quân đội, lúc này bọn họ chỉ có nước ngoan ngoãn ngồi yên, cuối cùng cũng lật không nổi cành hoa nữa. Giờ... Chỉ còn Tiểu Tụ Hồ.

Đầu ngón tay Thiệu Tuyên Đế gõ mặt bàn, nhìn nhìn An Đức Lễ, bỗng chép miệng một tiếng quay đầu sang một bên, nói một câu như than thở: “Phá Lỗ Đại tướng quân của trẫm, nay tuổi tác đã cao.”

Tuổi tác đã cao...

Ngằm muốn nói nên lui xuống rồi...

An Đức Lễ hàm hồ đáp một tiếng, mồ hôi lạnh lại chảy ròng ròng, vì sao Hoàng Thượng đột nhiên lại nói một câu như vậy? Không phải là... bất mãn với huyênh trưởng của Thục Phi đây chứ?

Hiện nay Phá Lỗ Đại tướng quân mới có hơn bốn mươi tuổi thôi, uy phong凛凛, đang lúc sung sức, nào có thứ gọi là “tuổi tác đã cao” mà Hoàng Thượng nói?

Mặc kệ An Đức Lễ rồi rầm thế nào, Thiệu Tuyên Đế đã nhắm trúng Phá Lỗ Đại tướng quân, Tiểu Tụ Hồ có quá nhiều quân công, nếu hán không có nhiều tâm tư riêng thì Thiệu Tuyên Đế cũng không có ý định cho hán lui xuống. Nhưng con người một khi đã có quyền lực đã tâm sẽ ngày một lớn, Tiểu Tụ Hồ trước từng là người bên cạnh Tiên Đế, từng bước đi từ tầng dưới cùng lên đến vị trí hôm nay, cũng ngày càng có yêu cầu lớn hơn với quyền thế. Anh vệ đã âm thầm góp nhặt không ít tư liệu, tình tế phân tích những việc Tiểu Tụ Hồ làm gần đây, cho rằng có ý đồ mưu nghịch.

Nay Thiệu Tuyên Đế không còn là thanh niên mới trưởng thành như vài năm trước, trong tay hán đã nắm đại cục, sao có thể tha thứ cho thần tử có dị tâm như Tiểu Tụ Hồ?

Khi tháng mười hai đến, dư nghiệt của Đại Cật yên lặng đã lâu hoàn toàn bị tiêu diệt, cùng lúc đó, trên đại điện Ngôn Thừa Tướng tuần ra một tin tức kích động lòng người:

Cuối năm, là lúc lục triều bá hạ!

Tin tức này truyền ra, trong Cao Thù người người mang sắc mặt vui mừng, nếu một quốc gia lợi hại hơn những nước khác một chút thì chẳng là gì hết, nước có hưng suy, ai biết đề vương đời tiếp theo vào chỗ rồi đất nước có xuống dốc hay không? Nhưng nếu một quốc gia lớn đánh được giang sơn vạn dặm, khiến các triều khác phải đến yết kiến thì ý nghĩa quốc gia này có rất nhiều phụ quốc.

Phụ quốc cùng bản quốc như châu chấu buộc chung một sợi dây, phụ quốc dựa vào bản quốc tìm kiếm sự che chở, bản quốc có phụ quốc sẽ như hổ thêm cánh. Đại Cật vốn là một quốc gia suy tàn, thuế má nặng nề lại vẫn chống đỡ được Cao Thù tấn công trên diện rộng lâu như vậy chính vì mượn lực lượng của vào tiểu quốc cấp dưới.

Nay Đại Cật mất nước, những tiểu quốc cấp dưới này cũng theo nhau mà đến.

Tết năm nay nhất định sẽ hưng phấn đến cực điểm.

Từ bên trong nhà tranh bên đường ở Ngoại Giao Quan xuất hiện hai binh sĩ áo lam, cách ăn mặc không giống quân đội Cao Thù. Hai người này quay ngả quay nghiêng dùng ánh mắt tìm kiếm chung quanh, cuối cùng tìm thấy một gốc cây tương đối kín đáo, tè vào đó một bãi.

Một người thở phào nhẹ nhõm, giơ tay xoa mồ hôi trên mặt: “Rốt cuộc Cao Thù còn xa lắm không?”

“Qua quan này là đến.” Một người khác lắc lắc thứ trong tay, một bàn tay cầm sẵn đai lưng, xong việc liền chỉ chỉ tường thành cao lớn cách đó không xa.

Người trước chống thắt lưng nhìn sang Cao Thù, “Vây đi thôi, vừa rồi Ngũ Hoàng Tử nói nếu có thể đến Cao Thù sớm một chút sẽ có thể tìm được khách sạn, không biết khách sạn Cao Thù là như thế nào.”

“Xi, khách sạn thì đâu chẳng như nhau?”

“Cũng chưa nói trước được, Cao Thù là đâu cơ chứ? Theo ta thấy, khách sạn Cao Thù nhất định to hơn ở kinh đô chúng ta, ví dụ như có nữ nhân hát múa chuyên môn phục vụ quan to quý nhân, các cô nương bưng trà rót nước, đến lúc đó nói không chừng chúng ta có thể hưởng thụ ké một phen. Hê hê hê...”

“...”

...

“Sứ thần Minh Linh Quốc, Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc Yên Đông tiến đến bái kiến Hoàng Đế Cao Thù, dâng lên hai rương trân bảo đồng hải cùng hai con di thú Minh Linh, lấy đất phong Thuận Hi làm hạ lễ, chúc Cao Thù quốc thái dân an, Hoàng Đế Cao Thù vĩnh hằng như trời đất, sáng ngời như trăng...”

“Sứ thần Thanh Tiêu Quốc Ngự Sử đại nhân Tề Bình Ngân tiến đến...”

“Sứ thần Nguyễn Nguyệt Quốc...”

Kỳ Thiên Quốc, Bàn Long Quốc, Hoà Ninh Quốc...

Sứ thần sáu triều giờ roi quất ngựa tới, Thiệu Tuyên Đế lâm triều tiếp nhận bái lễ của sứ thần. Hắn mặc một thân long bào, bề ngoài tuấn tú, tương đối uy nghiêm. Nay Cao Thù bất kể là quốc lực hay địa vị đều cực kỳ tôn quý, Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc đứng trên triều nhìn kỹ Thiệu Tuyên Đế vài lần, cuối cùng thở phào cười nhẹ.

Hoàng Đế Cao Thù hiện nay quả thật như lời người ta đánh giá, tướng mạo đường đường, tuấn tú lịch sự. Huống hồ Thiệu Tuyên Đế có được địa vị như bây giờ, thân phận tuy do truyền thừa Tiên Đế nhưng phần lớn đều do tự mình đoạt được. Đại tướng quân dưới quyền Tô Văn Ca ngay cả quân đội Minh Linh Quốc cũng phải sợ mất mật, một người như Thiệu Tuyên Đế... quả là hiếm có.

Phụ hoàng dù đã già nhưng ánh mắt chưa già, xem ra xét về tầm nhìn lâu dài thì ở Minh Linh Quốc không ai sánh được với phụ hoàng. Tâm tư Nhị Hoàng Tử nhanh chóng xoay chuyển, lúc này sắc mặt mới nghiêm túc tựa như đã hạ một quyết định nào đó.

“Hoàng Thượng, quân chủ quốc gia ta vì tỏ lòng thần phục với ngài nên có một phần lễ vật khác muốn hiến cho ngài.” Nhị Hoàng Tử bước ra khỏi đội ngũ sứ thần, đặt tay lên ngực hành lễ, thái độ chân thành, “Nghe nói đêm nay Hoàng Thượng muốn bày tiệc tối, tiểu sử liền cả gan dâng lễ vật này cho Hoàng Thượng trong tiệc tối nay.”

Có lễ vật nào có chuyện Thiệu Tuyên Đế không muốn nhận? Cho dù cách thức tặng có khác biệt cũng chỉ vì muốn nâng cao giá trị của nó mà thôi, mấy ngoại triều này luôn thích làm ra vẻ thần thần bí bí, thật ra bày vẽ thể chi vì muốn hắn coi trọng mà thôi.

Vì thế Thiệu Tuyên đế trực tiếp đồng ý.

Thầm nghĩ, nếu Minh Linh Quốc có thứ gì tinh xảo, trên tiệc tối hắn trực tiếp tặng cho Bảo Nhi. Vừa nghĩ đến biểu cảm vui sướng của Bảo Nhi nhà mình, trong lòng hắn cũng ngọt như bôi mật.

An Đức Lễ liếc mắt nhìn Hoàng Đế một cái rồi yên lặng quay mặt đi. Từ khi Bảo Phi nương nương được chẩn đoán có thai, Hoàng Thượng càng ngày càng ngồi không yên. Thôi được rồi, điểm này hắn có thể hiểu được, dù sao Bảo Phi nương nương bị hại nhiều lần như vậy... Ngay cả hắn cũng bị dọa đến giật cả mình.

Nhưng hiện giờ Bảo Phi nương nương đang ở trong Dưỡng Tâm Điện, có thể nói là không chịu nổi điểm tổn thương, Hoàng Thượng à, một người sống sờ sờ như Bảo Phi nương nương còn có thể chạy mất hay sao?

Yến An Quân nay bị giam lỏng trong Dưỡng Tâm Điện ngày ngày luyện thư pháp, quả là tiến bộ hơn không ít, ít nhất về phương diện thi họa Thiệu Tuyên Đế không cảm đoán năng; về phần kỳ... quá mệt não, Thiệu Tuyên Đế không cho chơi; còn về cầm... từ sau khi Yến An Quân đàn một lần Thiệu Tuyên Đế trực tiếp sai người khoá kỹ đàn cổ lại.

Nếu để đứa bé trong bụng Bảo Phi ngày ngày nghe tiếng đàn thể này chỉ sợ khi sinh ra đã tinh thần không ổn định. Đây là một câu duy nhất trong lòng An Đức Lễ khi nghe xong.

Cho nên đến tận hôm nay Yến An Quân mới chỉ luyện được thi họa đến mức cao cấp.

Ngay khi Yến An Quân gác bút lên bàn, bên tai vang lên tiếng hệ thống, cùng lúc đó trước mặt nàng xuất hiện một cái đĩa xoay thật lớn chậm rãi chuyển động, chính giữa là cái nút màu đỏ bắt mắt.

Phía trên có sáu lựa chọn và năm ô trống, mặt đĩa xoay sắp xếp lựa chọn và ô trống xen kẽ nhau. Yến An Quân cố gắng khép miệng lại, xem ra những ô trống này là không có lựa chọn, chỉ khi kim đồng hồ chỉ đến ô lựa chọn mới được coi là “trúng thưởng”.

Yến An Quân nhìn những mốc lựa chọn trước mắt, sáu cái phân biệt là: một điểm mệnh lực, mười điểm mệnh lực, một trăm điểm mệnh lực, một nghìn điểm mệnh lực, một vạn điểm mệnh lực, mười vạn điểm mệnh lực.

... Mười vạn điểm mệnh lực?! Nàng có lấp đầy các các chỉ số đến cao nhất cũng không dùng tới mười vạn điểm mệnh lực thì phải?!

Nếu nàng có thể quay được mười vạn điểm mệnh lực...

Yến An Quân kích động hiếm thấy.

Nàng chậm rãi vươn tay đè thật mạnh xuống nút đỏ. Ánh sáng màu đỏ loé lên, kim đồng hồ trong đĩa xoay như bị súng bắn đạn bắn ra, quay tròn vài vòng, cho đến khi quay liền năm vòng mới dần dần chậm lại, từng bước từng bước đi ngang qua... Mười điểm mệnh lực... Một trăm điểm mệnh lực...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Chỉ ngang qua một nghìn điểm mệnh lực... Một nghìn điểm cũng tốt lắm rồi, tuy không giật mình như mười vạn điểm nhưng ít nhất có thể thêm đầy điểm hiện thời. Thực hiện nhiên, kim đồng hồ chỉ đi ngang qua.

Một vạn điểm mệnh lực... Yến An Quân ngừng thở, có khi nào?

Thực hiện nhiên kim đồng hồ sẽ không dừng lại ở đây, vì thế đến mười vạn điểm mệnh lực! Kim đồng hồ chậm rãi chuyển động, Yến An Quân nhìn màn hình không chớp mắt, tốc độ kim đồng hồ chuyển động ngày càng chậm, từng chút một lướt qua ô mười vạn điểm mệnh lực, quay sang ô bên cạnh...

Bên cạnh là ô trống...

Ô trống?! Không thể nào!!

Yến An Quân giương mắt nhìn giải thưởng lớn trôi qua, trong lòng hò hét, cơ hội tốt như vậy sao có thể dễ dàng bỏ qua! Hay là... kim đồng hồ này bị khống chế? Hiện giờ Yến An Quân chỉ có thể nghĩ vậy, bởi vì trước kia trang web “Khấu Khẩu” cho rút thăm trúng thưởng nàng toàn rút được mấy thứ trang trí vớ vẩn, trước giờ chưa từng rút được giải thưởng lớn, bởi vì nó căn bản không muốn để mình rút được giải thưởng lớn!

“Hệ thống quân! Là người làm đúng không?!”

[Thật sự... quá ngu ngốc, rõ ràng đây là quy luật riêng của đĩa quay, liên quan gì đến bản hệ thống! [Ngóáy mũi]]

Yến An Quân cố gắng bình tĩnh lại, nếu hệ thống quân nói không liên quan thì nhất định là vấn đề vận may. Lẽ nào gần đây cuộc sống của nàng mọi chuyện quá hài lòng nên ông trời không vừa mắt?

Kim đồng hồ từng chút từng chút hoạt động trên đĩa quay, chậm rãi lướt qua ba phần tư, sau đó thoáng dừng rồi lại tiếp tục chuyển động. Yến An Quân đã không còn mong ước gì với cái đĩa quay nữa... Nàng chỉ hy vọng nó nhanh chóng chấm dứt để nàng tìm một chỗ tự liếm vết thương.

Thứ như vận may quả là cần dựa vào nhân phẩm.

Kim đồng hồ đi qua chỗ chống, hơi lung lay ở chỗ một điểm mệnh lực. Yến An Quân xì mặt, quên đi, một điểm mệnh lực thì một điểm mệnh lực, méo mó có còn hơn không. Trải qua cơn kích thích “chỗ trống”, tư tưởng của Yến An Quân đã ở trạng thái “chấp nhận số phận”.

Yến An Quân nhắm mắt lại, chờ tiếng hệ thống thông báo.

[Tinh! Chúc mừng người chơi quay trúng một trăm điểm mệnh lực, mời người chơi tiếp thưởng tiếp, lên tầm cao mới! Đánh giá hữu nghị: tài nhé~]

Một trăm điểm mệnh lực...

Yến An Quân kinh ngạc mở mắt ra, nàng không nghe nhầm đấy chứ? Trên màn hình trước mắt, cái đĩa quay to chừng đã hoàn toàn dừng lại, mà kim đồng

hồ thì chỉ thắng về ô một trăm điểm mị lực!

Cùng lúc đó, tư liệu lại hiện ra.

Tư liệu:

Một, hoa nhường nguyệt thẹn dường thành thế nào:

Chưa đầy một nắm (thất lung): 60 [Mục tiêu cuối cùng: uốn thân không trở ngại]

Ngọc nhũ nồn nà (da): 100 [Mục tiêu cuối cùng: da như sữa bò]

Âm thanh của tự nhiên (giọng nói): 50 [Mục tiêu cuối cùng: quanh quẩn ba ngày, không dứt bên tai]

Phẩm quan quần phượng (nhân sắc): 100 [Mục tiêu cuối cùng: sáng mù mắt cầu Hoàng Đế]

Hai, tài nữ thường hiếm có:

Hành vân lưu thủy (cằm): 0%

Phá tảo tàn cục (kỳ): 5%

Trâm hoa chữ nhỏ (thư): 100%

Hồn nhiên thiên thành (họa): 100%

Ps: —

Độ thân cận cùng mục tiêu: 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: câu được con rồng vàng]

Điểm mị lực còn lại: 100 (có thể phân phối)

Phần thưởng đặc biệt của hệ thống: Hồi Hồn Đan (đã sử dụng), Thẻ Biết Trước (đã sử dụng), Thẻ Hiểu Rõ (đã sử dụng), Thẻ Thánh Mẫu (đã sử dụng), Thẻ Giữ Thai (đã sử dụng).

Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ: 92% (một khi hệ thống đánh giá nhiệm vụ chưa hoàn thành, tắc xóa bỏ [rắc rắc])

Ánh mắt Yến An Quân lóe lên vui mừng.

Nếu ngay từ đầu biết mình sẽ quay trúng một trăm điểm mị lực có lẽ nàng sẽ tiếc ngẩn tiếc ngơ mười vạn điểm mị lực, nhưng trải qua cơn kích thích vừa rồi lại quay trúng một trăm điểm có thể nói là chuyện mừng ngoài ý muốn.

Vì thế Yến An Quân kích động thêm năm mươi điểm vào “Âm thanh của tự nhiên”.

[Tinh! Chúc mừng người chơi hoàn thành mục tiêu cuối cùng của âm thanh của tự nhiên (giọng nói): quanh quẩn ba ngày, không dứt bên tai]

Ba cái đã hoàn thành, Yến An Quân thêm bốn mươi điểm khác vào “Chưa đầy một nắm”.

[Tinh! Chúc mừng người chơi hoàn thành mục tiêu cuối cùng của chưa đầy một nắm (thất lung): uốn thân không trở ngại.]

[Tinh! Hoàn thành viên mãn “Hoa nhường nguyệt thẹn dường thành thế nào” thưởng cho mười điểm mị lực.]

Hai cái này đều là thay đổi tương đối ẩn dấu, sẽ không vì thêm quá nhiều điểm mà bị hoài nghi, vì vậy Yến An Quân thêm điểm hoàn toàn không bị áp lực.

“Chưa đầy một nắm” là độ mềm mại, hiện giờ trong bụng nàng đang có bánh bao, điểm ấy tự nhiên sẽ không bị phát hiện, còn “Âm thanh của tự nhiên” tuy thay đổi nhiều nhưng không phải người chuyên nghiệp tuyệt đối nghe không ra. Dù sao khi giọng nói đến một trình độ nhất định, có hoàn mỹ đến đâu chẳng nữa cũng chỉ là mở rộng âm vực, về phần giọng nói thường ngày là không thể phân biệt được.

Thêm đầy toàn bộ bốn mục, còn được tặng mười điểm mị lực, hiện trong tay Yến An Quân còn hai mươi điểm mị lực. Thế nhưng, tuy thêm đầy điểm nhưng dù sao nhiệm vụ còn chưa hoàn thành.

Yến An Quân nhíu mày, có khi nào hai mươi điểm trong tay sẽ vô dụng hay không?

[Tinh! Chúc mừng thân ái đã hoàn thành hạng mục thứ nhất, khi điểm mị lực còn lại đạt đến “một trăm điểm”, hệ thống sẽ tự động thăng cấp, mở ra tầng thứ hai của Hệ thống sủng phi. Đánh giá hữu nghị: quà tốt dâng tặng, chỉ hệ thống quân, thật đáng trân trọng [gió thoảng qua...]]

...

Sau khi hạ triều, Thiệu Tuyên Đế lưu loát xoay người bỏ đi, An Đức Lễ chạy vài bước đuổi kịp. Cảnh sắc hoàng cung tuy đẹp cũng không đẹp bằng Đường Tâm Điện, nay đã vào mùa đông mà Thiệu Tuyên Đế vẫn cảm thấy trong lồng ngực nóng hừng hực, đàn ông cảm dục hai tháng cấp thiết cần bàn tay nhỏ bé mát lạnh của Bảo Phi an ủi.

Có điều, hiển nhiên có một số người không hiểu chuyện vẫn tới đây “tình cờ gặp gỡ”.

Trên đường hạ triều về Đường Tâm Điện, Thiệu Tuyên Đế không bắt ngờ khi đụng phải Tĩnh Phi điềm đạm đáng yêu, ngập ngừng muốn nói. Có lẽ vì mất đi đứa con nên thân thể Tĩnh Phi nhìn có vẻ gầy yếu hơn hai tháng trước rất nhiều, cũng có lẽ đạo thánh chỉ lúc trước dọa nạt sợ nên tới tận hôm nay mới lấy lại sức sống, nhưng mà loại “biểu cảm” sinh động này chỉ khiến người ta nuốt không trôi.

Nàng mặc một bộ quần áo trắng, trong gió lạnh càng tăng cảm giác chọc người thương tiếc, An Đức Lễ nhăn mặt, ra hiệu bằng mắt cho cung nữ bên cạnh nàng, Tổ Tần hiểu ý vội vàng tiến lên khoác áo choàng cho chủ tử nhà mình.

Đối với Tĩnh Phi, Thiệu Tuyên Đế đã không còn gì ngạc nhiên, hẳn đã gặp nàng liên tiếp ba ngày, mà hôm nay không chỉ có mình Tĩnh Phi, ngay cả Cố Cẩm cũng tới. Cố Cẩm mặc một bộ váy màu xanh lam, thấy Thiệu Tuyên Đế nhìn qua vội vàng cúi đầu, ngược lại cái chút giống Yến An Quân khi e thẹn.

Thiệu Tuyên Đế nhìn nàng ta thật sâu một cái, thể mới phát hiện ngay cả kiểu cách y phục trên người nàng cũng... cũng cực kỳ giống Bảo Nhi.

Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh một tiếng trong lòng, Bảo Nhi của hắn nào có chuyện bất cứ kẻ tầm thường nào cũng bắt chước được?

Tĩnh Phi vốn muốn dùng thân thể mảnh mai khiến Hoàng Thượng thương hại, đầu gối Hoàng Thượng chỉ nhìn nàng một cái đã bị Cố Cẩm phía sau thu hút sự chú ý, Tĩnh Phi giận đến toàn thân phát run, nàng thật vất vả mới kiếm được cơ hội, dựa vào cái gì để ả khác chen một chân?!

“Hoàng Thượng, thần thiếp vậy mà đã lâu không gặp Hoàng Thượng.” Tĩnh Phi cười tự giễu, bỗng thút tha đi tới, “Tối hôm qua thần thiếp lại mơ thấy đứa bé kia, vì vậy hôm nay tới thả chút thức ăn cho cá, coi như làm việc thiện, Hoàng Thượng... tới Chương Lan Cung của thần thiếp ngồi một lát đi...”

Việc thiện? Lông mày Thiệu Tuyên Đế dựng lên, vậy chút thức ăn cá là có thể bù lại những sinh mạng từng bị Tĩnh Phi hại chết à? Tĩnh Phi thậm chí không rộng lượng như Hoàng Hậu, chỉ cần phi tần trong cung có thai nàng ta nhất định sẽ ra tay. Nàng không giống Hoàng Hậu cùng Thục Phi, nàng cực kỳ cảnh giác với cả những phi tử địa vị thấp, vậy nên phi tử tầng thấp không ít người có thai nhưng chẳng mấy ai có khả năng sinh hài tử.

Thiệu Tuyên Đế xi cười một tiếng, lúc này Tĩnh Phi còn biết “lương thiện”.

“Trẫm chính vụ bận rộn, gần đây gió lớn, Tĩnh Phi tốt nhất đừng ra khỏi Chương Lan Cung, nếu không hứng gió lạnh bị bệnh, Thái Úy của trẫm chẳng phải sẽ lo lắng hay sao?” Không phải “trẫm” mà là “Thái Úy”, Thái Úy Lý Cầu là cha ruột của Tĩnh Phi, Tĩnh Phi bị bệnh Lý Cầu đương nhiên lo lắng. Lời này của Thiệu Tuyên Đế khiến người ta không bắt bẻ được nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy thoải mái, ngược lại như bị chặn họng, vào không được ra không xong.

“Tỳ thiếp cung tiến Hoàng Thượng.” Cố Cẩm ngược lại ngoan ngoãn thi lễ, về phương diện nghe lời nàng học không ít từ Yến An Quân, có điều còn chưa học được sự tinh túy của Yến An Quân. Trước mặt cung phi khác Yến An Quân rất dịu ngoan, thật ra có đôi khi không phải luôn nghe lời, nhất là đối với Thiệu Tuyên Đế, trước nay Yến An Quân luôn quần vào tận xương.

Tĩnh Phi lạnh lùng liếc nàng ta một cái, Cố Cẩm này cho rằng học Bảo Phi là có thể trở thành Bảo Phi sao? Hoàng Thượng không phải người mù, rõ ràng có một Bảo Phi rất tốt thì cần xem một quyền “sách lậu” làm gì?

Tĩnh Phi chạy nhanh hai bước rồi bỗng dừng lại, giọng nói có chút vắng vắng: “Hoàng Thượng, thần thiếp sẽ luôn chờ ngài.”

Thứ trong hoàng cung cần không phải loại phụ nữ biết đợi như nàng hay sao? Trước đây nàng quá bộc lộ bản thân, đôi khi lui một bước sẽ càng có phần thắng hơn tiến một bước.

Bóng lưng Thiệu Tuyên Đế hơi khựng lại, sau đó bước chân càng nhanh hơn.

Nghe xong những lời này, một giây hắn cũng không muốn ở lại thêm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Xét thấy nay phượng ấn của Hoàng Hậu bị lấy đi, hậu cung vô chủ, vì vậy tiệc tối đương nhiên do phủ Nội Vụ xử lý, mặc dù còn hơi khiếm khuyết ở những điểm nhỏ nhưng chính thể lại có vẻ khí thế.

Trong yến tiệc, vũ nữ không ngừng nhảy múa, bởi Thiệu Tuyên Đế chưa đến nên những điệu múa này chưa được phối nhạc. Thứ nhất để biểu thị sự tôn trọng Hoàng Thượng, thứ hai vì tiệc tối còn chưa mở màn, không cần trợ hứng.

Các sứ thần tối sớm gật đầu chào lẫn nhau.

Sứ thần Bàn Long Quốc che tay áo uống một ngụm rượu, bỗng cười như có như không với Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc ở một bàn khác, “Hôm nay lâm triều Minh Linh Quốc quả là nổi bật, Bàn Long Quốc chúng ta chỉ có thể nói bội phục, bội phục.”

Hắn ôm quyền chấp tay, động tác làm rất đầy đủ, có điều hàm ý thì ai cũng nghe ra được, đơn giản là châm chọc công lực “gió chiều nào xoay chiều ấy” của Minh Linh Quốc thâm hậu hơn những nước khác.

Nhị Hoàng Tử nghe xong cũng không giận, chỉ cười khê một tiếng nói: “Vị Hoàng Đế bệ hạ của Cao Thú được toàn dân Minh Linh Quốc kính nể, không biết sứ thần đã từng nghe tới chưa, Cao Thú. . . có một câu thể này: bảo vật tặng anh hùng. Anh hùng như vậy e rằng chỉ có hi thể trấn bảo của Minh Linh Quốc mới có thể xứng đôi.”

Nhị Hoàng Tử vốn cực kỳ ưa nhìn, nay cười lên càng ưa nhìn hơn cả đám vũ nữ giữa đài múa, nhất thời không ai quan tâm đến lời nói nịnh nọt Thiệu Tuyên Đế hẳn vừa nói.

Sứ thần Hòa Ninh Quốc hơi đỏ mặt, vội nói: “Nhị Hoàng Tử nói không sai, Hoàng Đế Cao Thú quả là anh hùng hiếm có, sáng nay khi gặp mặt trên đại điện bản quan liền biết bên ngoài đồn không sai, nay Minh Linh Quốc hiến vật quý cũng là cùng một ý kiến với quốc quân Hòa Ninh Quốc. Có điều tài lực của Hòa Ninh Quốc đã dùng hết cho quân sự, thật sự không tìm được hi thể trấn bảo nên mới đành dâng lên tài vật cùng đất đai. . .”

Hòa Ninh Quốc là quốc gia phụ nữ cầm quyền, vì vậy quan viên trong triều cũng đều là nữ, lần này sứ thần Từ Uyển của Hòa Ninh Quốc phái tới từ lâu đã ngưỡng mộ Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc, cho nên lúc này đương nhiên đứng về phía Nhị Hoàng Tử.

Sứ thần Bàn Long Quốc hừ lạnh một tiếng, kỳ quái nói: “Từ đại nhân của Hòa Ninh Quốc và Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc có quan hệ cá nhân tốt vậy cơ à?”

Từ “quan hệ cá nhân” mà hẳn nói có ý vị khác thường.

Từ Uyển nghe vậy biến sắc, lạnh lùng nói: “Cao đại nhân chớ nói bậy, bản quan chỉ tán thành quan điểm của Nhị Hoàng Tử thôi, nào có cái gì gọi là quan hệ cá nhân? Huống hồ nay sáu nước đều phụ thuộc Cao Thú, đương nhiên nên giúp đỡ lẫn nhau, Cao đại nhân cần gì nói luyên thuyên như đàn bà thế?! Đương nhiên, Từ mỗ thân là thần tử Hòa Ninh Quốc tất sẽ giữ khoảng cách với những nước khác, Cao đại nhân không cần “quan tâm”!”

Hai chữ “quan tâm” này nặng nhấn rất mạnh, ý là: Cao đại nhân, ngài quản quá rộng rồi! Chúng ta quen biết à!

Nhị Hoàng Tử lắc đầu: “Cao đại nhân quả là chuyện bé xé ra to, bản sứ cùng Từ đại nhân chỉ quen biết thường thường thôi, chắc chắn không nhận nổi mấy chữ “quan hệ cá nhân”. ”

Có điều Nhị Hoàng Tử nói thế khiến sắc mặt Từ Uyển càng tệ.

Nếu hẳn không nói thế trong lòng Từ Uyển còn có chút mơ mộng, nay Nhị Hoàng Tử tỏ vẻ thần nhiên như thế khiến trong lòng Từ Uyển càng đè nén. Nhất thời khó có thể thừa nhận nỗi đau trong lòng, đành uống liên tiếp ba chén rượu, đầu lập tức choáng váng.

Nhị Hoàng Tử lạnh nhạt quay sang, môi hơi mím.

Nữ nhân như Từ Uyển, hẳn không có hứng thú.

Dù hiện giờ Từ Uyển say mê hẳn đến thế, nhất là lần trước còn mượn rượu nói vài lời tỏ vẻ tình ý với hắn, nhưng hẳn cảm thấy rất buồn cười, lẽ nào Từ đại nhân muốn gả từ Hòa Ninh Quốc đến Minh Linh Quốc hay sao? Chưa nói đây là hai quốc gia, chỉ nói đến thân phận hoàng tử của hắn đã không thể lấy một đại thần nước khác rồi.

Chuyện rõ ràng không có khả năng cần gì phải làm.

Chuyện hàng đầu lúc này chính là quan hệ tốt với quốc quân Cao Thú, thiết lập giao bang.

...

Đại thần Cao Thú lục tục đi vào, không lâu sau, giọng của An Đức Lễ truyền từ cửa đến.

“Hoàng Thượng giá lâm.”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Đại thần Cao Thú đồng loạt quỳ xuống hô, sứ thần ngoài triều thì đứng dậy hành lễ.

“Đêm nay không nói chuyện quốc sự, các vị ái khanh cứ vui vẻ ăn uống đi.” Thiệu Tuyên Đế từ ngoài cửa đi vào, tay dắt một cô gái không son phấn trang điểm đã má như phấn môi đỏ như son, có thể coi là có nhan sắc trong thiên hạ.

Nhất thời, đại thần trong tiệc tối đều nghị luận.

Hoàng Thượng tới đây không dẫn Hoàng Hậu mà lại dẫn một phi tử? Còn trịnh trọng từ cửa chính đi vào, nói vậy... nữ nhân này là Bảo Phi nghe đồn được sủng ái gần đây chăng? Quả là không giống người thường, chỉ nhìn hai mắt đã lập tức lý giải vì sao Bảo Phi nương nung được Hoàng Thượng chuyên sủng.

Kiều thế thế này ai nỡ buông tay?

Nhị Hoàng Tử cảm chén trà nhấp một ngụm, trong mắt đầy vẻ tán thưởng dung mạo của Bảo Phi.

Từ Uyển thấy vẻ mặt hân hoan trong lòng hoảng hốt, lại nhìn mỹ nhân xinh đẹp trong lòng Thiệu Tuyên Đế, dáng người cùng dung mạo của nàng thật sự không bằng nửa phần người ta...

Cho dù không muốn thừa nhận nàng cũng biết, một người phụ nữ có bề ngoài đẹp sẽ càng thu hút ánh nhìn.

Từ Uyển cắn môi, người này là nữ nhân của Thiệu Tuyên Đế, Nhị Hoàng Tử nhất định sẽ không thích nàng ta.

Thiệu Tuyên Đế đi tới ghé trên liếc nhìn bên dưới một vòng, sau đó đỡ Yến An Quân ở bên ngồi xuống thấp mềm, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, Tĩnh Phi đi theo phía sau khẽ cắn môi, đành phải ngồi xuống bên dưới, trong lòng không biết đã hận Yến An Quân đến mức nào, ánh mắt nàng đảo qua mờ mịt cùng Thái Úy Lý Cầu nhìn nhau một cái.

An Đức Lễ đi tới trước, hai tiểu thái giám phía sau mang đồ ăn lên, Thiệu Tuyên Đế tự nhiên ôm eo Yến An Quân, gắp một món ăn trên bàn vào bát cho nàng.

Yến An Quân cảm thấy chọc chọc hai cái, nàng ăn bữa tối rồi, hiện giờ còn chưa đói tẹo nào, chỉ tới đây cùng Thiệu Tuyên Đế mà thôi. Thiệu Tuyên Đế nhíu mày ghé sát vào nói: “Không hợp khẩu vị à?”

Yến An Quân lắc đầu, dựa vào lòng hân thanh tú ngáp một cái.

“Nàng đang có thai, vì đứa bé, ăn nhiều chút đi.” Thiệu Tuyên Đế đặt tay lên bụng nàng, cảm nhận sự yên lặng dưới lòng bàn tay, đáy lòng cực kỳ mềm mại.

“Thần thiếp không đói bụng, vừa nãy đã ăn no rồi.”

Yến An Quân cười xinh đẹp, nắm tay hắn nói: “Bánh bao nhỏ cũng no rồi.”

Từ sau khi Bảo Phi có thai, cả ngày bị loại danh từ này tẩy não, Thiệu Tuyên Đế đã chậm rãi áp dụng định nghĩa “bánh bao nhỏ” lên con mình, trong lòng cũng từ nghe không hiểu biến thành đương nhiên. Bánh bao thì bánh bao, nàng thích gọi thế thì mặc nàng, dù sao cũng không phải tên con, chỉ là tên thân mật thôi.

Có điều sau việc này, Thiệu Tuyên Đế quyết định sau khi đứa trẻ chào đời nhất quyết không để Bảo Nhi đặt tên, nếu không đại danh của quân chủ đời tiếp theo là “bánh bao”, “bánh chèo”, chẳng phải thành trò cười cho thiên hạ?

Cổ nhạc tấu lên, vũ nữ chuyển đội hình chậm rãi múa vòng quanh sân, Nhị Hoàng Tử cũng hợp thời đứng lên, thân là hoàng tử Minh Linh Quốc, động tác của hắn lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt.

Hắn thân nhiên kinh Thiệu Tuyên Đế một chén sau đó đặt một tay lên ngực, khom lưng nói với Thiệu Tuyên Đế: “Quốc quân bệ hạ, nay xin cho phép Minh Linh Quốc chúng ta dâng lên ngài lễ vật hoàn mỹ nhất thế gian.”

“Chuẩn.” Thiệu Tuyên Đế trầm giọng nói.

Nhị Hoàng Tử âm trầm nhìn thoáng qua Yến An Quân, lùi về ghế, đèn đuốc trong đại sảnh sáng trưng, lòng mày hắn hơi cau lại, nếu... chống lại Bảo Phi nương nung này... e rằng vẫn có uy hiếp.

Trước khi tới hắn không ngờ bên cạnh Thiệu Tuyên Đế lại có mỹ nhân bực này, nay nghĩ lại mới thấy hắn kiến thức thiên cận, đạo lý nhân ngoại hữu nhân này hắn nên hiểu từ lâu mới đúng.

Mà thôi, coi như mài mòn mũi nhọn thường ngày của nàng. Có điều, bằng gương mặt đẹp của nữ nhân ở trên kia chưa chắc đã thắng được nàng, điểm này hắn rất tự tin, vì vậy hắn không lo lắng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Ngoài cửa chính vang lên tiếng chuông đồng leng keng, sau đó là bước chân mềm mại theo đến.

Đối diện vị trí của Thiệu Tuyên Đế, một thiếu nữ thanh xuân lộ chân đi tới, thiếu nữ này mặc trang phục đồ pha đen, trên trán có một viên ru-bi càng làm nổi bật gương mặt trong veo như nước, nàng cười thản nhiên giờ cao cái khay phủ gấm đỏ lên quá đầu, bước chân nhẹ nhàng như một làn gió bước vào giữa đại điện.

Kết hợp của tốc độ cùng mỹ cảm!

Ngoại trừ Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc những người khác đều thầm khen, cô gái này quả là một con ngựa hoang hoàn mỹ! Phải biết rằng “chính phục” là dục vọng đập cũng không tắt trong lòng mỗi người đàn ông, mà người phụ nữ trước mặt... tuyệt đối có loại “dục vọng” khiến người ta muốn chinh phục này.

Thiệu Tuyên Đế ngồi ghế trên lại nhú mày thật chặt.

Lễ vật Minh Linh Quốc muốn dâng lên...

Rốt cuộc là thứ trên khay, hay nữ nhân mặc đồ đỏ lượn lờ như nữ quỷ này?

Thiệu Tuyên Đế lăng lạng ôm sát Yến An Quân hơn một chút. Bảo Nhi nhà mình đang có thai, là thời điểm phải cẩn thận nhất, đừng để mấy nữ nhân này chạy tới đụng chạm mới được.

“Bệ hạ tôn quý, xin cho phép cô gái quý giá nhất Minh Linh Quốc dâng lên ngài thánh vật của Minh Linh Quốc.”

Những sợi tóc thật dài của cô gái uốn quanh buộc lên cao cao, càng thể hiện vẻ nhanh nhẹn, đôi mắt nàng lớn lạ thường, ánh mắt phiếm màu xanh lam. Sau khi nói xong những lời này, nàng trực tiếp cúi người đến trước bàn Thiệu Tuyên Đế, thân thể nàng cách Thiệu Tuyên Đế và Yến An Quân chỉ ven ven một cái bàn, ở góc của Yến An Quân nhìn qua còn có thể thấy bộ ngực cao ngất trong cổ áo nàng ta.

Hình dáng kia...

Yến An Quân giật giật tay áo Thiệu Tuyên Đế, ra dấu ý bảo: “Là hình búp măng.”

Thiệu Tuyên Đế nhếch khóe miệng, đã quá quen với kiểu quan sát chòng ghẹo này của nữ nhân của mình, hắn nói nhỏ bên tai nàng: “Yên tâm, trẫm chỉ thích nàng.” Dứt lời, cảm thấy chưa đủ lại bổ thêm một câu: “Của nàng lớn hơn.”

“...”

An Đức Lễ nhanh chân bước về phía trước, muốn vén cái khăn gấm lên, ai ngờ thiếu nữ xoay cái eo mềm mại, đổi cái khay sang hướng khác rồi trợn mắt với An Đức Lễ: “Đây là lễ vật bản Công Chúa muốn dâng cho quốc quân Cao Thú, nô tài như ngươi lộn xộn cái gì!”

An Đức Lễ làm thái giám đã vài chục năm, từ nhỏ đến lớn luôn theo bên cạnh Thiệu Tuyên Đế, từ góc độ thay đổi chức vị để xem chính là từ nội thị của hoàng tử biến thành cận thị của Hoàng Thượng, đi tới đâu cũng được cung như đại gia! Có cung nữ, hầu vệ nào không nghĩ biện pháp lấy lòng hắn?

Mấu chốt là, cho dù là tần phi trong cung cũng không ai dám vừa gặp mặt đã mở miệng công kích làm hắn mất mặt như Công Chúa Minh Linh Quốc này!

Hắn tự xưng nô tài thì không sao, Hoàng Thượng gọi hắn nô tài là chuyện đương nhiên, thế nhưng công chúa của một nước thuộc địa nho nhỏ tình tượng cái nổi gì?!

Nhớ năm đó vị Đoan Mộc Công Chúa của Đại Cật tới Cao Thú rồi chẳng phải vẫn đuổi theo sau mộng hắn hỏi han sở thích của Hoàng Thượng đấy thôi?

Lần này An Đức Lễ thật sự nổi giận.

“Vị công chúa này, Cao Thú chúng ta không giống Minh Linh Quốc các người, thứ dâng lên Hoàng Thượng cần qua tay đám nô tài chúng ta mới được, đây cũng vì đề phòng có kẻ cố tình ám hại. Công Chúa điện hạ mới tới Cao Thú, e là chưa từng nghe tới loại quy củ này phải không? Hiện giờ nô tài lập tức giải thích cho ngài nghe.” Giọng nói lạnh lạnh của An Đức Lễ mang theo ý châm chọc rõ ràng.

Hắn đang trào phúng vị Công Chúa điện hạ này nhà quê, quả nhiên, Công Chúa này nghe vậy lập tức thay đổi sắc mặt.

Nàng biến sắc không vì sự châm chọc trong câu nói của An Đức Lễ, mà vì câu “đề phòng có kẻ cố tình ám hại” của An Đức Lễ. Nàng hừ một tiếng từ lỗ mũi, lòng đầy kiêu ngạo nói: “Trên dưới Minh Linh Quốc đều tuyệt đối thần phục quốc quân Cao Thú, thánh vật Minh Linh Quốc chúng ta cũng tuyệt đối không hại đến quốc quân, bởi đây chính là Tị-Độc-Châu trong truyền thuyết!”

Nàng giật xoẹt cái khăn gấm ra, lộ hạt châu chói mắt bên trong. Hạt châu màu xanh lục thăm thẳm ngập cảm giác chân thật, sáng như mắt mèo, bất kể đứng từ góc độ nào đều có thể soi được bóng mình trong đó.

Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc cười cười, nhìn về mặt trời ao hoặc kinh ngạc xung quanh cũng không ngạo mạn, dù sao loại vật thiên sinh địa dưỡng này chỉ may mắn mới có được, không quan hệ đến thực lực của một nước. Chỉ có thực lực mới mang đến tôn quý hoặc vinh quang tốt bụng... giống như vị quân chủ của Cao Thủ hiện nay.

Tị Độc Châu của Minh Linh Quốc chính là một loại kết tủa hi hữu trong cơ thể băng tằm, một viên trước đó xuất hiện không biết từ mấy trăm năm trước, thứ này quả có thể xưng là quốc bảo.

An Đức Lễ tiếp nhận cái khay dâng lên cho Thiệu Tuyên Đế, hạt châu màu xanh lục đã được làm thành vòng cổ, Thiệu Tuyên Đế cầm lên quan sát chốc lát rồi bỗng vươn tay đeo vào cổ Yến An Quân.

Yến An Quân hơi sững sờ, hai má liền đỏ ửng, mặt như hoa đào, nghiêm túc gật đầu nói: “Thần thiếp rất thích.” Tuy cái kiểu qua tay liền tặng người của Thiệu Tuyên Đế có phần hết nói nổi, thế nhưng ở Cao Thủ hẳn làm chủ, phía dưới cứ theo lệnh mà làm, có ai dám ngăn cản chắc?

Nghे lời của nàng, Thiệu Tuyên Đế cười ha hả, lập tức dùng tay áo ngăn tầm mắt lên hôn lên đôi môi mềm của nàng một cái, hai thân thể sát gần nhau, Thiệu Tuyên Đế không nén được động tình, hẳn chỉ cảm thấy... dù chỉ là một nụ hôn phớt mà cảm giác càng thêm mất hồn.

Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc nhìn mà choáng váng.

Hắn nào ngờ sẽ phát sinh một màn khó tin đến thế... Lúc này Hoàng Thượng không nên đeo hạt châu lên người muội muội hắn sao? Vì sao lại cho cô gái bên cạnh Hoàng Thượng? Trong đầu Nhị Hoàng Tử thoáng chốc hiện lên một nghìn lần câu “lấy gùi bỏ ngọc”.

Lẽ nào... Hoàng Thượng thật sự nghĩ bọn họ chỉ tặng Tị Độc Châu? Bọn họ chủ yếu muốn tặng người cơ mà! Có ý tạo Tị Độc Châu thành vòng cổ là để có màn diễn tiếp theo, không ngờ lại bị một nữ nhân khác phá rối! Nhị Hoàng Tử nhắm mắt hít sâu một hơi.

Từ Uyển bên cạnh hắn phát giác nhìn về phía hắn: “Nhị Hoàng Tử cảm thấy không khỏe sao?”

Về mặt quan tâm thế kia chỉ khiến hắn cảm thấy chán ghét, hắn bực bội nhìn sang chỗ khác, giọng điệu không vui: “Đa tạ Từ đại nhân quan tâm, bản sứ luôn khỏe mạnh, không có chuyện gì.”

Từ Uyển chau mày, đáy mắt thoáng vẻ bi thương, sau đó nhìn về phía đại diện không quan tâm người bên cạnh nữa. Tuy nàng điên cuồng thích hắn nhưng không có nghĩa đánh mất tôn nghiêm của mình, nếu đã bị chán ghét thì không cần hỏi nhiều nữa, nếu không chỉ tăng phiền não cho mình mà thôi.

Công Chúa Minh Linh Quốc ngay gần đấy nhìn cảnh này mà há hốc miệng thở dốc, cổ họng nghẹn nghẹn, nàng tròn mắt bất ngờ nói: “Hoàng Thượng bề hạ, đây là thánh vật của Minh Linh Quốc chúng ta...”

“Trăm biết, Bảo Phi của trăm nhan sắc vô song, sẽ không bồi nhọ thánh vật quý quốc.” Ngừ khí của Thiệu Tuyên Đế đã có chút không tốt.

Điều bộ hiển vật quý lại luyến tiếc này thật chương mất, may mà Bảo Nhi hình như rất thích, nên công chúa này vô lễ hẳn cũng không truy cứu nữa.

Công Chúa Minh Linh Quốc nhú mày, xem ra không thể đòi lại bảo vật... Còn nàng nên làm gì bây giờ? Khi rời khỏi Minh Linh Quốc, phụ hoàng nói nàng nhất định tranh thủ trở thành sủng phi của quốc quân Cao thủ, có điều theo hôm nay nhìn thấy, nữ nhân trong lòng quốc quân Cao Thủ lúc này còn xinh đẹp hơn nàng ba phần!

Dung mạo đã cách nhau một khoảng lớn, tư lịch trong cung càng cách xa vạn dặm, bảo nàng phải làm sao để tranh được vị trí “sủng phi” bây giờ?

May mà nàng coi như thông minh, nàng nghĩ nghĩ rồi bỗng đặt tay lên ngực khom lưng, trịnh trọng nói: “Hoàng Thượng, thánh vật cùng thánh nữ là một thể, nếu ngài nhận thánh vật của Minh Linh Quốc chúng ta, thì sau này thánh nữ Yến Du Ti của Minh Linh Quốc cũng trở thành phi tử của Hoàng Thượng.”

Thuyết thánh vật thánh nữ coi như có tồn tại, có điều thánh vật này không phải Tị Độc Châu! Nhưng lúc này Yến Du Ti nói ra thật sự hù được không ít người.

Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc gật đầu, lông mày nhướng lên, trong lòng ủng hộ muội muội nhanh trí.

Yến An Quân cười như có như không nhìn Thiệu Tuyên Đế một cái, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng gần đây có điềm phúc quá đi...”

Thiệu Tuyên Đế nhéo đôi má phấn của nàng, “Nghe về nàng không sợ trăm bị cướp đi nhì.”

“Nếu Hoàng Thượng bị người khác cướp mất, thần thiếp sẽ dẫn con cao chạy xa bay, khiến Hoàng Thượng không tìm được nữa.” Yến An Quân cười tủm tỉm dùng bàn thân và bánh bao để uy hiếp, cánh tay Thiệu Tuyên Đế siết chặt cực kỳ.

Hắn lạnh mặt nói: “Nói lung tung! Trăm sẽ không bị người khác cướp đi, không cho nàng suy nghĩ miên man, kiếp này nàng đã là của trăm, không được đi đâu hết!” Hoàng Thượng bị một câu nói của Yến An Quân dọa tư duy hỗn loạn... Đường như đã quên, chỗ này là hoàng cung cai quản sâm nghiêm, nếu không có hắn cho phép, Bảo Phi là cô gái yếu đuối không chút võ công tuyệt đối không chạy ra ngoài được.

Cùng lúc đó, ở một nơi luôn bị Thiệu Tuyên Đế bỏ qua, Tĩnh Phi bỗng đặt mạnh chén rượu xuống bàn, lạnh giọng hét lớn: “Làm càn! Vị trí phi tử là thứ mà người có thể mơ tưởng?!”

Ngoài tứ phi có thêm một Bảo Phi đã đủ khiến nàng buồn nôn rồi, giờ còn định thêm một công chúa dị quốc?! Vì thế... tập kích vừa rồi, cộng thêm Thiệu Tuyên Đế từ khi vào điện tới nay từ đầu đến cuối không để mắt đến nàng, Tĩnh Phi cảm thấy bản thân thật sự —

Nhìn hết nổi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Yến An Quân cầm lấy quả cầu nhỏ màu xanh thẫm trên cổ, ánh mắt liếc sang gương mặt tức giận méo mó của Tĩnh Phi, đây là lần đầu tiên Yến An Quân thấy nàng nổi bão, quả là uy phong đầy mình, khí thế hùng hực, quyết chí không lùi...

“Vị phu nhân này, tuy ta không phải người Cao Thú, nhưng thân là thánh nữ, nếu ở Cao Thú không có nổi phi vị chỉ sợ sẽ tỏ vẻ Hoàng Thượng không coi trọng Minh Linh Quốc ta.” Vị công chúa Minh Linh Quốc này hiển nhiên không biết gì về tình hình hiện nay, lời này vừa nói ra đã khiến Nhị Hoàng Từ ngồi bên dưới tức khắc biến đổi sắc mặt.

Hắn vội vã đứng dậy đi tới bên cạnh Yến Du Ti, kéo nàng tới sau khom người hành lễ: “Quốc quân thứ tội, xá muội không hiểu lễ giáo Cao Thú, nếu có chỗ nào đắc tội xin được bao dung.”

Hắn hơi dừng rồi lại nhìn về phía Yến An Quân, cau mày nhưng vẫn cười nói: “Có điều, Hoàng Đế Minh Linh Quốc chúng ta có ý tặng tiểu muội cho quốc quân, đương nhiên, về phần thân phận sau khi vào cung thể nào quốc quân ngài cứ tùy ý là được.”

“Nhưng...” Công Chúa Minh Linh Quốc ở sau giậm chân, có chút không đồng ý cách nói của ca ca nhà mình, Nhị Hoàng Từ xoay lại thấp giọng nói với nàng: “Đừng lắm miệng, đây không phải Minh Linh!”

Gương mặt kiêu diễm của Yến Du Ti hơi tái đi, giờ mới nhớ tới thực lực lớn mạnh của Cao Thú, nàng nén cơn tức trong lòng, quỳ xuống đất nói: “Du Ti vô lễ, xin quốc quân thứ tội.”

Tĩnh Phi ở bên giật giật khoe miệng, trong mắt bắn ra mong muốn đuổi người ra ngoài ngay lập tức, cuối cùng vẫn không nói gì.

Vừa rồi nàng làm khó dễ chi vì công chúa này tự xin làm phi chộc tới điểm giận của nàng, nay nàng đột nhiên tỉnh táo lại, trong trường hợp long trọng thế này nàng vốn không nên phát tác. Đồng thời, nàng càng sợ hình tượng xinh đẹp tĩnh lặng của mình trong lòng Hoàng Thượng trở nên hồng bét, vậy nên lúc này một nụ cười nói muốn phun ra bị nàng vùi xuống thật sâu.

Yến An Quân cười khẽ một tiếng: “Hoàng Thượng, vị công chúa này quả là sắc nước hương trời.”

Thiệu Tuyên Đế quay đầu nhìn nàng, không rõ vì sao nàng đột nhiên khen nữ nhân khác. Yến An Quân ngồi thẳng lưng nhìn Nhị Hoàng Từ, chậm rãi nói: “Hay là một cô gái tùy tiện nào đấy, chỉ cần đẹp chút là có thể ở bên cạnh Hoàng Thượng? Dù đối phương là công chúa một nước e là cũng phải hỏi ý Hoàng Thượng đúng không?”

Lời nói thản nhiên của nàng quanh quẩn trong đại, thần kỳ là tất cả mọi người đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Ở trong góc phòng, Tô Văn Ca đang một mình uống rượu ngon cầm lấy chén rượu dốc cạn, rượu ngon chảy giữa miệng lưỡi, hắn nhắm mắt lại tựa vào cây cột màu đỏ son, nghe lời nói này không khỏi lẳng lặng cười.

Xuân về hoa nở, không ngờ lúc này nàng đã trưởng thành đến mức này.

Một mỹ nhân sinh động ngày nay quả thật đẹp hơn nhiều hình ảnh chạt vật ngày ấy.

Nàng mở to đôi mắt, dưới ngọn đèn cánh môi khẽ mở lại đóng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Nhưng nếu Hoàng Thượng thích nàng, muốn nàng vào cung, thân thiếp sẽ ghen.”

Trong mắt Thiệu Tuyên Đế tản ra tia âm, nữ nhân âu yếm vì mình mà ghen với nữ nhân khác, cố tình tính tình thế này... càng khiến Thiệu Tuyên Đế cảm động hơn bất cứ một lời tâm tình nào khác. Có thể nói ra những lời như vậy trước mặt hơn trăm người trong đại điện, đủ để chứng minh trong mắt nàng chỉ có một mình hắn.

Hắn sao có thể khiến nàng thất vọng đây?

Thiệu Tuyên Đế cao giọng cười, uống một chén rượu mà vẫn không tìm được tâm trạng vui sướng: “Vị Bảo Phi, trầm tuyệt đối không nạp công chúa làm phi tần.”

“Nhị Hoàng Tử, mỹ nhân rất nhiều, nhưng trăm chỉ cần một người trong lòng là đủ rồi!”

Cái gọi là “một người trong lòng” đương nhiên là chỉ Bảo Phi.

Thiệu Tuyên Đế nói ra những lời này khiến đám cung phi đủ tư cách tới đại điện phải cắn móng tay, trong lòng thầm hận, Bảo Phi... nữ nhân vào cung chưa tới một năm này rốt cuộc có mị lực gì khiến Hoàng Thượng yêu thương đến thế?

Lúc này, ngay cả Nhân Phi cũng không dám vọng ngôn.

Ngồi phía dưới Tĩnh Phi, Nhân Phi nhắm mắt lại, trong lòng cực loạn. Hoàng Thượng tuyệt đối không động tình, nhất định chỉ là biểu hiện với một món đồ chơi xinh đẹp mà thôi.

“Nếu Hoàng Thượng không có ý với tiểu muội...”

“Khoan đã!”

Nhị Hoàng Tử không dám đắc tội Thiệu Tuyên Đế nên đang chấp tay định nói, ai ngờ lúc này một tiếng hô vang lên phía sau ngắt lời hắn.

Công Chúa Minh Linh Quốc Yến Du Ti đẩy Nhị Hoàng Tử ra, toàn thân run run, nàng giận đến đỏ bừng mặt, ngực kịch liệt phập phồng, khi nhìn rõ người ngồi sau bàn còn nheo mắt lại. Ngón tay nàng chỉ thẳng Yến An Quân, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi là sủng phi của quốc quân? Bản công chúa hỏi ngươi, ngươi có dám tỷ thí với bản công chúa hay không?!”

“Không biết công chúa muốn tỷ thí cái gì?” Yến An Quân nghiêng đầu hỏi, nàng có chút khó hiểu, nói đến mức đấy rồi công chúa kia vẫn chưa chịu bỏ cuộc?

“Tỷ thí... cười ngựa!” Yến Du Ti hát cảm, đây là thứ nàng tinh thông nhất, ở Minh Linh Quốc bất kể nam nữ đều rất thạo cười ngựa, dùng sở trường của mình tấn công sở đoản của địch, cho dù Yến Du Ti chưa từng lãnh binh chưa từng đánh giặc, đối với loại chiến thuật nghe nhiều quen tai vẫn có thể vận dụng linh hoạt.

Nàng nhếch môi nở nụ cười kiêu ngạo, nữ nhi Minh Linh Quốc đều hơn người.

“Làm càn! Trẫm không cho phép!”

Có điều Yến Du Ti không ngờ người phản ứng lớn nhất đối với hạng mục tỷ thí này không phải Yến An Quân mà là Thiệu Tuyên Đế...

Thiệu Tuyên Đế lạnh lùng nhìn chằm chằm Yến Du Ti nói: “Bảo Phi đang có thai, sao có thể chịu được xóc nảy? Hôm nay ngươi đưa ra tỷ thí cười ngựa không phải muốn mưu hại hoàng tử của trẫm đấy chứ?!”

Hừ! Bảo Nhi của hắn đang có thai, hắn cả ngày thương nàng còn không kịp, ở đây còn có kẻ chán sống dám cười ngựa với nàng?! Thích chết rồi chắc?!

Công chúa ngoại bang thì sao?

Nếu ép hắn nổi nóng, cùng lắm thì hắn đánh hạ Minh Linh Quốc như đánh Đại Cật mà thôi!

Yến Du Ti hoảng sợ lùi về sau một bước, nàng thật sự không ngờ vị sủng phi xinh đẹp này có thai, dù sao bụng nàng chưa lớn, biểu hiện bên ngoài tuyệt đối không nhìn ra.

Chuyện Bảo Phi có thai Thiệu Tuyên Đế không cảm khẩu, loại chuyện như cung phi có thai giấu được nhất thời nhưng không giấu được lâu, nếu bụng Bảo Phi hiện ra thì người khác vẫn biết. Cho nên Thiệu Tuyên Đế càng tăng thêm nhân số bên cạnh Bảo Phi, đề phòng chuyện ngoài ý muốn.

Tin tức này không bị che giấu nên người trong cung chỉ cần cẩn thận hỏi thăm là biết.

Một khi cát giấu sẽ khiến người ta có ấn tượng hắn không tự tin với thực lực của mình, cho nên khi người ngoài đều cho rằng hắn không bảo vệ được Bảo Nhi thì sao không ra tay thử xem? Nay, hắn quang minh chính đại thông báo trước mặt những người này, Bảo Nhi của hắn có thai, nếu trong số các người có kẻ nào dám động thủ...

Thì chờ trăm “báo đáp” đi!

Thân thể Tĩnh Phi lắc lắc, đã nhiều ngày nàng chỉ nghĩ đến chuyện làm thế nào thu hút sự chú ý của Hoàng Thượng, không ngờ Bảo Phi đã có thai mà nàng không hề hay biết?

Thục Phi bụng chén trà nhấp một ngụm. Lần này mang ơn Bảo Phi, nàng không ra tay cũng được. Có điều nếu đứa trẻ trong bụng Bảo Phi tương lai cản đường Đại Hoàng Tử...

Thục Phi bấm móng tay, không hề ra tiếng.

“Quốc quân bề hạ thứ tội, Du Ti không biết chuyện này....”

Yến Du Ti lắc đầu, nhưng muốn nài bỏ cuộc thì vẫn có chút không cam lòng, vì vậy nàng đảo mắt sửa miệng nói: “Bảo Phi nương nương có thai, không thì cười ngửa cũng được, chúng ta thì cái khác. Bản công chúa tuy không phải người Cao Thủ nhưng những gì nữ tử Cao Thủ các người biết bản công chúa đều biết. Cầm kỳ thi họa, Bảo Phi nương nương, người chọn một cái đi.”

Yến Du Ti vừa dứt lời trong điện liền ầm ầm lên.

Các đại thần châu đầu ghé tai, cảm giác rất mới mẻ, sủng phi của đế vương giao chiến văn nghệ với công chúa ngoại bang, rốt cuộc bên nào thắng bên nào thua?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Cầm kỳ thi họa?

Nhìn dáng vẻ “người cứ việc xuất chiêu, ta đây tiếp hết” của Công Chúa Minh Linh Quốc, Yến An Quân mỉm cười, đây chẳng phải thứ hệ thống gọi là bồi dưỡng “tài nữ” đây sao?

Yến An Quân trực tiếp đứng dậy, khẽ cười nói, “Công Chúa điện hạ muốn tỷ thí với bản cung một phen, còn bản cung lại không muốn hiến nghệ trước mặt công chúng, nếu không khác gì hoa khôi chốn phong trần? Công Chúa là khách từ xa tới ước chừng không biết cách nói này, nay bản cung phổ cập cho người một lần, mời Công Chúa nhớ kỹ, sau này đừng tìm người đến tỷ thí nữa.”

Yến An Quân vừa nói ra lời này, đại thần bên dưới chợt tỉnh mộng. Quả thật, thân là sủng phi nếu hiến nghệ trước người khác quả là có chút mất thân phận, nhất là Bảo Phi nương nương còn là nữ nhân của Hoàng Thượng, cung phi trác nhất phẩm, thân phận tôn quý đến mức nào tất nhiên không cần nhiều lời, làm gì có chuyện để mặc một Công Chúa khoa chân múa tay với mình?

Lại nói đến chuyện hiến nghệ này...

Người từng tới thanh lâu đều biết trong đó cũng có nghệ kỹ “bán nghệ không bán thân”, cũng là trước công chúng viết thơ viết từ, Bảo Phi nương nương thân là nữ nhân của Hoàng Thượng sao có thể lấy ra để so với nghệ kỹ?

Không giận điên lên đã là dễ tính rồi!

Huống hồ nàng chẳng phải Hoàng Hậu, nàng là một sủng phi, sủng phi là ai? Là nhân vật được ân sủng lớn nhất của Hoàng Thượng! Trong các đòi sủng phi, có ai chịu được có người chỉ vào mũi yêu cầu tỷ thí?

Ngôn Sơ Nam ngồi ngay ngắn bên dưới, gương mặt điển trai có chút trắng bệch dưới ánh đèn, ánh mắt hần thoáng lóe lên, quả là có nhận xét mới với vị sủng phi nương nương này.

Bảo Phi này có thể thấy là người có cá tính, nói chuyện lý luận rõ ràng, khiến người ta biết rõ là châm chọc mà không làm gì được. Quả nhiên, nữ nhân trong cung đều không đơn giản, Mà Bảo Phi có thể đi leo lên vị trí sủng phi...

Hắn là có liên quan tới phần thông minh này.

Yến An Quân nói xong liền đón hai tay Thiệu Tuyên Đế, thoải mái dựa vào lòng hắn, khẽ ngửi hơi thở nam tính không có huân hương trên người hắn mà cảm thấy an tâm dị thường. Nàng ôm cổ hắn, lười biếng nhỏ giọng nói: “Từ Ngự, Bảo Nhi mệt quá, chúng ta về đi.”

Thiệu Tuyên Đế nhăn mày, lập tức phản xạ có điều kiện hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái à?” Bị nữ nhân Minh Linh Quốc kia chọc giận sao?

Nghe Thái Y nói có bầu là không thể tức giận.

Quanh thân Thiệu Tuyên Đế tản khí lạnh, băng giá liếc Yến Du Ti một cái.

Vị công chúa này bị liếc đến rùng mình, lại cảm thấy mình rất vô tội, vì sao quốc quân bệ hạ lại dùng ánh mắt đáng sợ đó nhìn nàng?

“Thần thiếp không sao, chỉ không muốn ở đây nữa thôi.”

Yến An Quân thừa dịp đưa lưng về phía quần chúng gặm miếng thịt mềm bên trong xương quai xanh của hắn, Thiệu Tuyên Đế nâng cằm nàng lên dùng mũi chạm mũi nàng, hai tay hơi dùng sức liền bế nàng lên, “Tại trẫm suy nghĩ không chu đáo, nàng nhất định không thích hoàn cảnh thế này. Chỉ là trẫm muốn chứng minh cho những người này biết ai mới là nữ nhân trẫm yêu nhất.”

Yến An Quân cười hì hì dùng cái đầu nhỏ cọ cọ hắn, hai mắt híp lại.

Biểu cảm lười biếng như vậy khiến Thiệu Tuyên Đế tâm thần rung động, bên môi hần nở nụ cười.

“Trẫm hồi điện trước, các khanh tùy ý đi.”

Thiệu Tuyên Đế thân nhiên để lại một câu, xoay người định đi.

“Quốc quân bệ hạ, chờ một chút...”

Yến Du Ti bỗng chạy nhanh tới, “Bảo Phi nương nương không dám tỵ thỉ với bản công chúa không phải vì sợ đấy chứ? Bảo Phi nương nương đi là muốn nhận thua?” Trong mắt nàng hiện lên một tia vui sướng.

Yến An Quân khó hiểu nhăn mặt, vị công chúa này... vì sao nghe không hiểu tiếng người vậy?

Vừa rồi nàng đã nói rõ ràng cơ mà. Nàng vịn cổ Thiệu Tuyên Đế lười đặt chân xuống, thờ dài nói: “Nhận thua hay không chúng ta tạm thời không nhắc tới. Công Chúa điện hạ, người nói cho dù bản cung thua thì sao, thắng thì sao? Chẳng lẽ bản cung thua thì người có thể trở thành phi tử của Hoàng Thượng à? Rõ ràng là không thể nào.”

Nàng hơi dừng rồi nói tiếp: “Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc sẽ không nuốt lời, nếu đã nói không cho người vào cung thì người sẽ không có cơ hội vào cung. Trong mắt bản cung, cách làm của người hiện giờ chỉ giống một đứa bé bú đống bình mà thôi, bản cung không có thời gian ở đây kéo co với người, bởi vì bản cung đã có người thương, không còn là trẻ con từ lâu rồi.”

Trong lòng Thiệu Tuyên Đế tràn ngập ý cười, làm sao không phải trẻ con? Bảo Nhi bắt kể bao nhiêu tuổi đều như một đứa trẻ, toàn thân thơm thơm mềm mềm, có cô nào không giống trẻ sơ sinh?

Yến An Quân nhúc nhích thân thể, Thiệu Tuyên Đế hiểu ý cẩn thận để nàng xuống, ánh mắt lại không rời khỏi thân thể nàng. Yến An Quân nói với An Đức Lễ: “An công công, lấy giấy bút ra đây cho bản cung.”

“Vâng.” An Đức Lễ thấp giọng đáp.

Hiện giờ hần đối với Bảo Phi nương nương có thể nói là ngả mũ bái phục rồi, có thể khiến công chúa điều ngoa này vô cùng xấu hổ, quả thực báo mối thù mắng nhiếc cho Tiểu An Tử hần. Tuy không biết Bảo Phi nương nương lấy giấy bút làm gì, dù sao cũng là khiến vị công chúa này mất mặt, hần cứ việc chuẩn bị xem kịch vui là được.

An Đức Lễ lấy giấy bút tới rồi tự giác lùi về sau. Yến An Quân nhìn Yến Du Ti nhếch môi cười, trái giấy mực cẩn thận, cổ tay trắng nõn như ánh trăng bay lượn vài đường, mấy nét bút vung ra, trên giấy hiện lên bốn chữ lớn.

Yến Du Ti nhón chân nhìn, sắc mặt chợt trắng bệch.

Chỉ thấy nét chữ trên giấy lịch sự tao nhã, nhìn một cái là có thể nhận ra sự thần kỳ trong đó, rất khó có thể tìm được trong thể chữ chính tề thể này một loại khí khái nào đó, đây không phải kiểu chữ bình thường, càng giống một loại nghệ thuật.

Loại nghệ thuật này cũng từng có người đạt được nhưng đều là nam tử lớn tuổi, uyên bác, bút lực mạnh mẽ, mà chưa từng có nữ tử như thế bao giờ!

Hệ thống đã nhận định tài nghệ thư pháp của Yến An Quân đạt 100%, đương nhiên viết ra cũng là hàng mẫu 100% không tỳ vết, 180 độ không có góc chết. Tuy hiện giờ nàng chỉ tiện tay viết vài chữ, căn bản không để tâm, nhưng có bộ máy gian lận như hệ thống thì chữ viết ra càng giống như đã tính toán trước vậy.

Đây chính là chỗ tốt khi có hệ thống.

Đồng thời, trăm hoa chữ nhỏ chính là thứ viết lên tên tuổi Vệ phu nhân, nay trăm hoa chữ nhỏ dưới ngòi bút của Yến An Quân đương nhiên đủ cả hình ý kết hợp, vô cùng có ý vị, cộng thêm động tác tùy ý viết ra của nàng khiến Yến Du Ti chịu đã kích rất lớn.

Cho nên, Yến Du Ti chấn động thế nào... có thể tưởng tượng được.

“Ồ? Vì sao mặt mày công chúa lại xanh thế?”

Thấy rõ sắc mặt của Yến Du Ti, Yến An Quân gác bút nhàn nhã trêu ghẹo một câu, xoay người lại chui vào lòng Thiệu Tuyên Đế, ồn ào lắm chuyện như vậy bây giờ hơi mệt thật. Nàng thanh tú ngáp một cái, không để ý đến vị công chúa Minh Linh Quốc này nữa.

Thế diện ấy mà, mất một lần là đủ rồi.

Thiệu Tuyên Đế vô cùng thân thiết nheo mũi nàng một cái. Sao hần có thể không biết nàng đang nghĩ gì? Có điều đối với tất cả hành vi của tiểu kiều thể, hần hết thấy ủng hộ, phu nhân làm công chúa này mất mặt đúng lúc lắm, có thể mài bớt mũi nhọn của nàng ta, đỡ cho luôn không biết sống chết mà gây chuyện.

Trang giấy trong tay Yến Du Ti bay xuống, trùng hợp dừng trước mặt Ngôn Sơ Nam. Hần ngăn người ra mắt một lúc, giờ tay nhặt lên, chỉ thấy nét chữ phía trên quá xuất sắc, trên đó có bốn chữ to “đừng lại già mồm”.

Hắn bật cười, miệng không ngừng khen: “Chữ đẹp! Quà là chữ đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Trong điện hoàn toàn vắng lặng, có người vươn đầu tới cổ nhìn trang giấy kia, Thái Sử Lệnh Trương Phụng Minh liếc mắt nhìn lại, khi thấy thể chữ trên tờ giấy kia hai mắt tỏa sáng, miệng không ngừng trầm trồ, “Thể chữ này quả không tệ.” Dứt lời lại lắc đầu thờ dài, thất vọng nói, “Đáng tiếc lại là một nương nương trong cung, nếu là nam tử, bản quan dù trời cũng phải nhận hắn làm đồ đệ.”

Ngôn Sơ Nam nhìn ông một cái: “Cuối cùng cũng có ý định rồi?”

“Có ý định cũng vô dụng, lần nào gặp đồ đệ có thiên phú thể thì lại vượt mắt ngay trước mắt.”

Thái Sử Lệnh si mê thư pháp là chuyện ai ai cũng biết, trên thực tế Ngôn Sơ Nam cũng vô cùng bội phục nét chữ của ông. Có điều người này tính tình quái dị, không nhận đồ đệ, có người tự tiến cử nhập môn, ông thử trình độ xong lập tức đuổi đi, nói thiên phú không đủ, không đáng để dạy.

Có điều người chân chính có thiên phú trên đời cực kỳ hiếm hoi... Có thể nói là vạn người mới có một, còn chưa tính đến những nhân tố bên ngoài tác động.

“Đương nhiên, Thừa Tướng cũng cực kỳ có thiên phú, này... nếu... Thừa Tướng bằng lòng vào môn hạ của hạ quan...” Thái Sử Lệnh xoa tay, nhìn Ngôn Sơ Nam thêm nhỏ dãi.

Ngôn Thừa Tướng nghe vậy ngẩng đầu nhìn trời, bỗng uống cạn một chén rượu rồi đứng dậy nói: “Trương đại nhân, bản quan đột nhiên phát hiện hôm nay đã uống quá nhiều rượu, ngà ngà say, Trương đại nhân thứ lỗi, có lẽ bản quan phải đi trước đây.” Ngôn Thừa Tướng đẹp trai ngồi ngồi, áo mũ chỉnh tề “bỏ chạy”.

“Aiz... Ngôn Thừa Tướng này...” Trương Phụng Minh tay chỉ, miệng nhấp máp.

Đời này ông tổng cộng gặp được hai mầm non tốt, một người có địa vị cao trong triều, tránh ông như tránh tà; một người khác được hoàng sủng long ân, bị vây trong thâm cung, cho nên hai người này đều không thể có được, Trước đây ông khinh người không nhận đồ đệ, nay chỉ cảm thấy vì chuyện nhận đồ đệ này mà ông... ngứa ngứa trong lòng!

...

“Nương nương, sao ngài không ăn?”

“Bản cung nuốt không trôi, thôi, dọn xuống đi.” Nhân Phi đặt chén trà trong tay xuống, trong đó còn hơn phân nửa, từ khi tiệc tối bắt đầu đến nay nàng mới uống non nửa chén trà, chưa từng dùng gì khác.

Cung nữ bên cạnh nàng nhủ nầy: “Nương nương nuốt không trôi... Hay là vì hôm nay hơi nhiễm lạnh? Ngày mai nô tỳ mời Thái Y tới xem cho ngài nhé?”

“Không cần, bản cung không sao, chỉ thấy không ngon miệng thôi.”

Nhân Phi nhàn nhạt liếc nàng một cái, giấu diếm tâm thần hoảng hốt, nàng vung tay áo đứng lên, cười lạnh nói: “Nếu Hoàng Thượng đi rồi thì bản cung không cần ở lại đây nữa.”

Tĩnh Phi ở xa xa nhìn nàng, cười duyên nói: “Sao Nhân Phi muội muội không dùng thêm rồi hãy đi?”

“Cầm Vận Cung còn có việc chờ bản cung xử lý, tỳ tỳ không cần quan tâm.” Nhân Phi trả lời cẩn thận.

Tĩnh Phi che miệng cười: “Nay Bảo Phi muội muội có thai, chúng ta nên tìm thời gian rảnh tới tặng vài thứ mới được, tình cảm tỳ muội còn đây, không tiện không tới thăm để bị người trong cung nói ra nói vào.”

“Tỳ tỳ nói rất đúng.” Nhân Phi cùng Tĩnh Phi nhìn nhau, đều mỉm cười.

Nhìn bóng lưng Nhân Phi đi xa, ánh mắt Tĩnh Phi lạnh xuống lần nữa.

Tổ Tân ở bên ghé sát vào nói: “Vị Nhân Phi nương nương này là người không thích tranh giành, không biết đã bao lâu Hoàng Thượng không tới chỗ nàng ta, nương nương cần gì phải kết bè với một Nhân Phi không được sủng?”

“Không tranh? Hừ, trong cung này cũng có nữ nhân không tranh?”

Tĩnh Phi cười lạnh nói: “Người không tranh đã chết lâu rồi, có thể sống đến bây giờ có kẻ nào còn chưa thành tinh? Trước mặt thi thể này, sau lưng không biết sẽ thế nào đâu. Bản cung kết bè với Nhân Phi cũng chỉ vì cô ta có thể giúp bản cung nổi bật trước mặt Hoàng Thượng mà thôi. Bất kể sau lưng cô ta có bộ dạng thế nào, chỉ cần cô ta luôn mang bộ mặt này thì bản cung không sợ cô ta trèo lên đầu bản cung.”

“Nương nương nói đúng.” Tổ Tân hơi cúi đầu.

...

[Tĩnh! Đấu trí với tình địch, nhận được 10 điểm mị lực có thể phân phối.]

Thoải mái làm ỏ trong lòng Thiệu Tuyên Đế, khi Yến An Quân nghe được tiếng hệ thống thông báo thì hai người đã về tới Dưỡng Tâm Điện, nàng vui vẻ hôn lên mặt Thiệu Tuyên Đế, “Chụt ~” một tiếng thanh thủy vang lên trong điện.

Lộc Nhi thấy cảnh này yên lặng xoay người, thè lưỡi đóng cửa điện, ngón tay còn đặt trên nắm cửa, đầu hơi dựa vào bàn lễ, ngoài cửa có vài ba ngôi sao, nàng nhìn một lúc rồi bất giác cười thành tiếng, nàng chưa từng nghĩ chủ tử của mình sẽ được Hoàng Thượng ân sủng đến vậy.

Ở hậu cung, độc sủng là hy vọng xa vời, nhưng chủ tử nhà nàng làm được. Có lẽ Hoàng Thượng đã thật lòng yêu thương chủ tử, nàng ở trong cung nhiều năm nhìn thấy cũng nhiều, Hoàng Thượng cẩn thận từng ki từng tí thế kia chỉ thấy được ở chỗ Bảo Phi nương nương, mà Bảo Phi nương nương vì Hoàng Thượng cũng khiến nàng đau lòng cảm động.

Hai người này, có lẽ chính là “duyên” trong phạt ngữ chẳng. Duyên sâu, tình càng sâu, loại ràng buộc thật sâu này chắc chắn không thể giải được.

“Mèo con, sao hôm nay đột nhiên chủ động thế?” Yết hầu Thiệu Tuyên Đế giật giật, hân đặt nàng lên giường, bản thân cũng nằm lên, nâng mặt nàng tình tứ hôn.

Hai tháng nay, mỗi ngày hân chỉ có thể dựa vào cách này để giảm bớt sự kích động trong thân thể, hôn càng sâu hơi thở càng dồn dập, nhưng hân không thể phóng túng, Bảo Nhi đang có thai, Thái Y dặn ba tháng đầu không thể làm chuyện phòng the. Thiệu Tuyên Đế khẽ cắn môi, rời khỏi đôi môi non mịn của nàng.

Mà thôi, vì thân thể của nàng, nhịn chút cũng có sao?

“Hoàng Thượng, thần thiếp rất vui.” Yến An Quân hiển nhiên không chịu tha cho Thiệu Tuyên Đế lừa dục đốt người, đôi mắt hạnh của nàng neho lại, mũi quỳnh cũng thần thiết cọ trên người hân, “Rất vui, rất vui, rất rất vui.”

“Vì sao vui?”

Yến An Quân giật mình.

Bởi đấu trí với tình địch, được hệ thống thưởng...

Hay là, nguyên nhân vui vẻ... chính vì Thiệu Tuyên Đế?

Yến An Quân cảm thấy bản thân có chút bị mê hoặc. Rõ ràng là Hoàng Đế, là gã đàn ông chẳng khác gì ngựa đực, lại khiến nàng an tâm thần kỳ, giống như đêm nay, nếu không có hân ở sau lưng tưng tưng đến cực điểm, nàng kiên quyết sẽ không nổi giận với Công Chúa Minh Linh Quốc như thế.

Thứ như tính tình chẳng phải được chiều mà ra sao.

“Hoàng Thượng, nếu người làm hư thần thiếp thì làm sao bây giờ?”

Đây rõ ràng là được hỏi mà còn khoe mẽ, nhưng phát ra từ cô gái này lại đặc biệt đáng yêu, Thiệu Tuyên Đế nghe xong cũng thấp giọng cười: “Vậy thì hư đi, biến thành mèo hoang cũng không tệ, dù sao có trẫm bên cạnh nhất định sẽ không cho phép người khác ức hiếp nàng.”

Yến An Quân cắn yết hầu hân, rầm rì hai tiếng, hiển nhiên rất hưởng thụ câu nói này.

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế bắn ra lửa, giờ tay thoáng chớp đã mở vạt áo nàng, cảm nhận được làn da non mềm chạm vào môi, thoải mái than một tiếng: “Bảo Nhi ngoan, để trẫm nếm thử xem...”

Lúc này Thiệu Tuyên Đế vòng tay ôm bụng nàng, nửa người nằm trên giường, khuỷu tay chống bên vai nàng, hân vươn người lộ ra vòng eo khỏe mạnh, cái mông ở dưới vừa cong vừa mướt.

Hân hôn một đường thẳng xuống, đi qua bộ ngực đầy đặn bỗng hơi ngừng, trong mắt như có điều gì chợt nảy ra, đột nhiên cắn điểm hồng phía trên mút hai cái. Yến An Quân bị đau lùi về phía sau, tội nghiệp nhìn dấu hồng trên ngực: “Hoàng Thượng...” Làm cái gì vậy?

Thiệu Tuyên Đế nhìn nàng, mặt không đổi sắc, trầm ngâm nói: “Trẫm muốn xem nơi này có sữa không.”

Hắn suy nghĩ chốc lát, cảm thấy nói vậy sẽ bị Bảo Nhi coi là con sói háo sắc, vì vậy lại bổ sung thêm một câu: “Nghe nói nữ nhân có thai sẽ có sữa, trẫm muốn nếm thử mùi vị cho con trai chúng ta trước.”

Giúp con nếm thử trước... Đường hoàng lắm... Yên An Quân bắt mẫn hừ một tiếng, tỏ vẻ khó chịu với cách nói của Thiệu Tuyên Đế: “Rõ ràng chính Hoàng Thượng muốn ăn thì đừng có dùng cục cứng làm lý do.”

“Bảo Nhi, thân thể nàng chỗ nào trẫm cũng muốn ăn, rất muốn ăn...” Thiệu Tuyên Đế hôn mạnh nàng một cái lấy lại bình tĩnh, giờ mới nâng người lên cỡi áo choàng. Yên An Quân giương mắt nhìn qua, thấy trong quần hắn đã như dựng lều.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Yên An Quân yếu ớt lui đến góc giường, Thiệu Tuyên Đế cỡi áo ngồi xuống bên giường, hắn nở nụ cười mỉm vươn tay ra giữa không trung, tỏ vẻ vô hại, “Phu nhân, lại đây.”

Nếu không thấy được cái lều kia thì đôi mắt phượng hơi khép của Thiệu Tuyên Đế lúc này rất có sức mê hoặc. Có điều hiện giờ... Yên An Quân làm sao có thể mắc mưu?

“...”

“Bảo Nhi ~” Thiệu Tuyên Đế chậm rì rì dựa lại gần, cầm cái chân nhỏ như bạch ngọc của nàng, thân thể hơi động liền bắt được nàng. Cảm giác hơi thở nóng bỏng của hắn hà lên phía sau tai, thân mình Yên An Quân đang thời kỳ mẫn cảm, toàn thân mềm nhũn liền ngã vào lòng hắn.

“Trẫm không chạm vào nàng.” Thiệu Tuyên Đế kìm chế dục vọng, cái lều cọ vào giữa hai chân nàng. Yên An Quân khép chặt hai chân, chỉ cảm thấy thứ kia của hắn không ngừng tăng lên về kích cỡ, nhất thời trong đầu trống rỗng, ngay cả quần áo trên người bị cỡi hết từ lúc nào cũng không biết.

Thiệu Tuyên Đế rên một tiếng đau đớn, cảm thấy gần đây luôn tự mình chuốc lấy khổ.

Biết rõ mình không chịu nổi Bảo Nhi mê hoặc còn cố tình sát lại muốn ngừng mà không được, mắt thấy mỹ nhân trong lòng hai gò má ửng hồng, Thiệu Tuyên Đế xoa nhẹ cái bụng nhỏ của nàng, cúi đầu hôn lên. Bởi vì không cách quần áo nên loại ma sát trực tiếp này khiến nàng ngứa ngáy trong lòng, không khỏi ngâm ra tiếng.

“Con trai ngoan.” Thiệu Tuyên Đế nhẹ giọng ní non.

An Đức Lễ cùng Lộc Nhi ở ngoài nghe được tiếng động trong phòng đồng thời nhìn nhau, Hoàng Thượng cùng Bảo Phi nương nương thế là... Nhưng Bảo Phi nương nương có thai chưa tới ba tháng, hay là Hoàng Thượng nhất thời động tình, không kìm nén được?

An Đức Lễ hoảng đến toát mồ hôi, nhỏ giọng hỏi: “Có phải trong phòng đang làm chuyện đó không?” Thật ra hắn cũng không thật sự muốn hỏi, chủ yếu vì chuyện này rất nghiêm trọng, hắn có điểm hoang mang lo sợ nên muốn tìm người có cùng quan điểm với mình mà thôi.

Lộc Nhi đỏ mặt gật gật đầu.

An Đức Lễ hít sâu một hơi, thông thả đi lại trước cửa phòng, đi qua đi lại, đi qua đi lại...

Nếu thật sự vì vậy mà xảy ra chuyện, sau này hối hận không phải Hoàng Thượng còn ai? Nhất là theo trình độ Hoàng Thượng sủng ái Bảo Phi nương nương, chỉ sợ gặp chuyện không may rồi, người bị vạ lây trước... chính là đám nô tài bọn họ.

Không được, vì cái mạng nhỏ, cũng vì lấy đại cục làm trọng, không thể để Hoàng Thượng vì hưởng thụ nhất thời mà làm hoàng tự trong bụng Bảo Phi nương nương bị thương!

An Đức Lễ nắm chặt tay, ánh mắt sáng hơn cả sao trên trời.

Lộc Nhi về mặt khó lường nhìn hắn, luôn cảm thấy hôm nay An công công có điểm không bình thường, giống như trong nháy mắt hiểu ra cái gì, lại giống như... trên phương diện tinh thần, có chút nóng nảy bất định?

Trong phòng, Thiệu Tuyên Đế liếm hôn đôi môi anh đào của Yên An Quân, gây chóng lều đặt giữa hai chân nàng nhưng không đi tới mấy, chỉ không ngừng to lớn mỗi khi hai người càng thêm thân mật, Yên An Quân thở gấp, tiếng kêu như mèo con. Thiệu Tuyên Đế ôm lấy thân thể nàng, lòng nghĩ tiếng kêu của Bảo Nhi càng ngày càng dễ nghe.

Trong mắt trong tai trong lòng chỉ toàn là nàng.

Thiệu Tuyên Đế đề Yên An Quân xuống, thân thể cong lên đang định chạy nước rút giữa hai chân nàng, chuẩn bị đầy đủ chỉ chờ xuất phát thì ngoài cửa vang lên tiếng quát thật lớn rung cả bụi trên trần xuống...

“Hoàng Thượng à!”

Thân thể Thiệu Tuyên Đế cứng đờ, găm lên một tiếng, cảm thấy dòng nhiệt trong cơ thể trực tiếp phun ra gần như không còn! Hắn thậm chí còn không kịp phản ứng...

An Đức Lễ cẩn thận từng li từng tí dính sát tai trên cửa nghe tiếng động bên trong, trong lòng đã sợ đến không xong, không biết Hoàng Thượng sẽ trách phạt hắn thế nào, hắn lo sợ bất an.

“An-Đức-Lễ!” Thiệu Tuyên Đế nghiêng răng nghiêng lợi, “Tốt nhất cho trăm một lời giải thích!”

“Chuyện đó... Hoàng Thượng, vừa rồi có con ong mật bay vào, nô tài sợ nó quấy nhiễu Hoàng Thượng nên lên tiếng nhắc nhở.” Hai bên lông mày của An Đức Lễ dựng thẳng lên, sợ hãi rụt rè nằm úp sấp trước cửa nói: “Hoàng Thượng, ngài có nhìn thấy nó không?”

“... Trăm không thấy!” Thiệu Tuyên Đế xoay người nằm sang mép giường, hiện giờ hắn hận không thể lập tức ra ngoài bóp chết tên nô tài kia, thật sự là... Tức chết hắn!

Ong mật?! Mùa này cũng có ong mật?! Đang mùa đông đấy! Sống bao nhiêu năm rồi mà ngay cả nói dối cũng không biết, Thiệu Tuyên Đế tức giận không nhẹ, nếu không tại tiếng kêu kia làm gì có chuyện hắn phóng ra sớm như thế, khiến mình nghẹn chết?!

Ánh mắt Yên An Quân mở ra một cái khe, nhìn thoáng qua hạ thân Thiệu Tuyên Đế, thấy gậy chống lều đã ỉu xiu xuống, phía trên còn có mấy giọt nước trong suốt, Yên An Quân phì cười, Thiệu Tuyên Đế kéo nàng nằm lên người mình: “Bé cưng, còn dám cười trộm?”

“Thần thiếp sai rồi.” Yên An Quân chớp chớp mắt, lại không nhìn được ý cười, nàng vuốt ngực hắn nói: “Hắn là An công công nhìn nhầm rồi, Hoàng Thượng cũng đừng giận hắn.”

“Nói dễ nghe.” Thiệu Tuyên Đế mặt không đổi sắc ôm người vào lòng, đắp kín chăn cho nàng, “Trăm coi như gục ngã trong tay nàng, đắp chăn cho kín, cẩn thận cảm lạnh.”

Yên An Quân gật gật đầu, nhớ tới chuyện vừa rồi lại cười một trận.

“... Được rồi, đừng cười nữa, cẩn thận đau bụng.” Thiệu Tuyên Đế day day thái dương, không biết làm thế nào đánh vỗ nhẹ sau lưng nàng dỗ dành.

...

Trong Triều Dương Cung, cái bát bị người ném “choang” trên mặt đất vỡ thành nhiều mảnh không đồng đều, hôm nay Hoàng Hậu nương nương thấy không khỏe, suốt đêm truyền Thái Y, không ngờ lại nhận được kết quả này!

Hoàng Hậu mở to hai mắt, không thể tin hỏi: “Người nói bản cung đang mang trong bụng... rất có thể là tử thai?”

Thái Y khom người, ánh mắt nhìn mặt đất: “Có khả năng rất lớn là tử thai, bởi vì mạch của nương nương đã không hiện lên sự tồn tại của thai nhi.” Khi bắt mạch cho Hoàng Hậu hắn cũng hoảng sợ, không ngờ trong cung thật sự có tử thai, hơn nữa còn là Hoàng Hậu có tử thai, điều này không thể không khiến hắn sợ hãi.

Phải biết rằng chuyện về hoàng tử là chuyện rất trọng đại, chỉ cần hơi vô ý sẽ bị cuốn vào, lúc này hắn chỉ có thể kinh sợ, hy vọng Hoàng Hậu đừng khó xử hắn.

“Không thể nào! Một tháng trước bản cung còn có thể cảm nhận được đứa bé đang cử động, giờ người lại nói đứa bé này là tử thai, người bảo bản cung làm sao tin được?”

Hoàng Hậu vỗ về cái bụng hơi nổi lên, vô thức lui về sau một bước ngã ngồi lên ghế mềm, “Bản cung không tin!”

“Có lẽ thần học nghệ không tinh, nương nương có thể tìm Thái Y khác đến hỏi chẩn.” Vị Thái Y này quỳ trên mặt đất không dám thờ mặt.

Hoàng Hậu oán hận nhìn hắn một lúc lâu, “Nhất định là người học nghệ không tin, bản cung tạm thời tha cho người một mạng, sau khi trở về đừng có nói luyên thuyên, đã hiểu chưa?”

Thái Y liên tục dập đầu: “Vâng, vâng, hạ quan học nghệ không tinh, hạ quan không biết gì hết.”

“Nếu để lộ tin tức, người biết mình sẽ có kết cục thế nào.” Hoàng Hậu vung tay áo, Thái Y lao đảo lui ra ngoài, rõ ràng là đêm vắng lạnh lẽo, trăng tròn lẳng lẳng phía xa, hắn lại không hề cảm nhận được nửa điểm bình tĩnh, ngược lại trên người còn toát mồ hôi, bị gió lạnh thổi qua gần như muốn kết thành băng.

Thái Y thở ra một hơi, may mắn mình biết xem thời cơ chạy trốn nhanh, nếu không hôm nay có khả năng bỏ mạng tại Triều Dương Cung. Vốn hắn còn tưởng Hoàng Hậu là người lương thiện, có điều hôm nay thấy nàng như muốn giấu diếm tin tức tử thai không cho người ngoài biết, xem ra cũng là người có tâm tư, một tử thai... có ích lợi gì?

“A, Tô Thái Y... Đã trẻ thế này còn tiến cung xem bệnh cho vị nào vậy?” Một thống lĩnh thị vệ coi như quen biết Tô Thái Y, tới gần bắt chuyện.

“Không, không đi đâu hết, xem bệnh cho một vị Tàn có chút nguy kịch, giờ đang định quay về. Đêm nay ta còn có việc, lần sau gặp nói chuyện nhé.” Tô Thái Y vội vàng vẫy tay, xoay người liền đi.

Thống lĩnh thị vệ kinh ngạc nhìn bóng lưng hắt, nhàm chán huyết sát lại tiếp tục tuần tra ban đêm.

“Không ngờ bản cung đi nhiều bước như vậy vẫn thua một chiêu...” Trong Triều Dương Cung, Hoàng Hậu nhắm mắt lại không muốn nghĩ gì nữa, nàng run run đặt tay lên bụng, trong đó không còn nữa điểm động tĩnh.

“Rõ ràng khi được ba tháng bản cung còn cảm nhận được một chút máy thai, vì sao giờ đã thành tử thai? Không phải có người động tay chân với bản cung đây chứ?”

“Nương nương, theo nô tỳ thấy, nhất định là phương thuốc lúc trước có vấn đề.” Quê ma ma bên cạnh Hoàng Hậu nói nhỏ: “Nương nương được phương thuốc kia... là ở điểm nào nói cho ngài?”

Ánh mắt Hoàng Hậu chợt lóe lên: “Là Kim Chi...”

“Không thể nào, Kim Chi là nha hoàn của hồi môn của bản cung, không thể nào lại hại bản cung.” Nhiều năm qua Hoàng Hậu đã quen với sự tồn tại của Kim Chi, nay bảo Kim Chi có thể phản bội nàng, phản ứng đầu tiên của nàng là tuyệt đối không thể!

“Nương nương, lòng người sẽ thay đổi, vào trong cung rồi ai biết trong lòng đám nô tỳ này nghĩ thế nào? Nữ nhân trẻ tuổi, người nào không muốn bay lên cảnh làm phượng hoàng?” Quê ma ma hừ lạnh một tiếng.

Hoàng Hậu im lặng một lát, vẻ mặt có chút dao động, cuối cùng lắc đầu: “Bản cung vẫn không tin, Kim Chi không có lý do hại bản cung, nếu bản cung không còn đứa trẻ này nàng cũng không chiếm được cái gì tốt.”

“Nương nương quá coi thường nữ nhân, nương nương nhắm lại xem, đứa bé của ngài không còn Vạn Tuế gia sẽ tới thăm ngài, đến lúc đó Kim Chi có thể tiếp cận Hoàng Thượng, tùy tiện một đêm là có thể lên làm tần phi, còn không tốt hơn làm cung nữ à?” Quê ma ma điểm ngón tay phân tích.

“...Thật không?” Vẻ mặt Hoàng Hậu hoảng hốt, lúc này lại nghĩ tới “tử thai” trong bụng, trong mắt bắn ra tia lạnh. Phương thuốc có vấn đề hay không không quan trọng, nếu hiện giờ nàng sống không tốt thì không thể để đám nữ nhân hậu cung kia sống yên thân!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

“Huynh buông tay, bản công chúa không quay về, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như thế.”

Dưới tàng cây ngoài cung, trên đường mòn lạnh lẽo ẩm ướt.

Công Chúa cùng Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc đứng đối mặt, nét mặt Yến Du Ti hết xanh lại đỏ, nàng hừ lạnh một tiếng, quay đầu muốn đi. Bốn phía đều là hộ vệ đến từ Minh Linh Quốc, thấy vậy vội vàng tránh đường, Công Chúa điện hạ bọn họ đặc tội không nổi.

“Muội cần gì phải như vậy? Biện pháp này vốn không thể thực hiện được, chúng ta trở về rồi bàn bạc với phụ hoàng một phen.”

Nhị Hoàng Tử Yến Đông cau mày, dùng một tay cản đường nàng.

Đối với Thiệu Tuyên Đế hẳn không hiểu rõ ràng nhưng cũng biết uy nghiêm của vua một nước không cho phép người khác khiêu khích, nếu Yến Du Ti nhiều lần làm mưa làm gió, nói không chừng Thiệu Tuyên Đế sẽ tức giận, đến lúc đó e rằng Minh Linh Quốc không thừa nhận nổi.

Không phải hẳn tự coi nhẹ mình mà sự thật là như vậy, không thể không nhìn thẳng.

Thực lực Minh Linh Quốc vốn không bằng Cao Thủ, thậm chí còn bị vây trong hoàn cảnh xấu trong số các nước phụ thuộc, hoàn toàn không thể vì một cô công chúa mà đắc tội Cao Thủ... Dù công chúa này ở Minh Linh được chiều chuộng đến mức nào...

Chuyện đó chỉ chứng minh giá trị của nàng cao hơn những công chúa bình thường khác.

Nhị Hoàng Tử lắc đầu, tài thư pháp của Bảo Phi rõ ràng ở trên Yến Du Ti, sau đó hẳn cũng đã suy nghĩ cẩn thận, Bảo Phi thân là sủng phi của Thiệu Tuyên Đế tất phải có nhất nghệ tinh, nói vậy thư pháp chính là thứ Bảo Phi am hiểu. Một cô gái xinh đẹp như hoa lại có thư pháp cao siêu, chính hẳn cũng phải động lòng.

Yến Du Ti bị cản đường, đang định tức giận thì bỗng nghĩ tới cái gì, nàng đảo mắt nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh, ở trong cung Bảo Phi coi như kết thù với chúng ta, nếu Hoàng Đế Cao Thú trở về bị nàng khiêu khích, bắt đầu nhắm vào Minh Linh Quốc chúng ta, thì giờ chúng ta ở giữa Cao Thú chẳng phải khó trốn được kiếp này?”

Thân thể Nhị Hoàng Tử cứng đờ như bị hắt một chậu nước lạnh.

Quả thật, lời của Yến Du Ti nói không sai.

Nếu Bảo Phi là người ghi thù. . .

Nhìn sự coi trọng của Hoàng Thượng với Bảo Phi hôm nay, sợ rằng bọn họ có khả năng rất lớn sẽ gặp tai ương. Dù sao ở địa bàn Cao Thú, muốn im hơi lặng tiếng trừ bỏ hai thành viên hoàng thất của nước phụ thuộc, Thiệu Tuyên Đế làm dễ như trở bàn tay, hơn nữa cuối cùng còn có thể khiến Minh Linh Quốc không nói năng gì được.

Nhị Hoàng Tử thầm rùng mình, vẻ mặt xa xăm, hần đi hai bước rồi lẳng lặng nhìn về phía hoàng cung, có lẽ. . .

Hắn nên. . . tìm một đồng minh ở trong hậu cung của Hoàng Đế Cao Thú.

...

Thiệu Tuyên Đế tới qua bị một tiếng hét của An Đức Lễ làm giật mình ngẹn đắng, hôm nay toàn thân tỏa ra hơi thở muốn sống chó lại gần.

An Đức Lễ giật giật khóe mắt mặc long bào cho Hoàng Thượng, hành động cẩn thận vạn phần, lời nói cũng uyển chuyển hơn xưa, An Đức Lễ thất đại lung cho Hoàng Thượng, nghiêm mặt hỏi thử: “Hoàng Thượng, đã cần khỏi giả chưa ạ?”

Thiệu Tuyên Đế liếc hần một cái rồi xoay người quay vào trong.

An Đức Lễ lui mình nhìn vào trong vài lần, Bảo Phi nương nương còn chưa dậy. Thật ra, tối hôm qua nếu không vì Bảo Phi nương nương hần cũng không hét lên một tiếng. . . Cho nên Hoàng Thượng ngài giờ cao đánh khẽ, hãy quên nô tài trung tâm không gì sánh được như hần đi. . .

Ngay trong lúc An Đức Lễ đang tụng kinh, Hoàng Thượng lại bước ra cửa điện trước mặt hần, trầm giọng nói: “Chăm sóc Bảo Phi cẩn thận, nếu xảy ra chuyện gì sẽ chỉ hỏi tội các người.”

“Vâng.”

Lộc Nhi cùng thị vệ đại diện vội vàng hành lễ, “Cung tiễn Hoàng Thượng.”

An Đức Lễ chạy nhanh hai bước đuổi kịp, tuy đã vào đông nhưng ngự hoa viên vẫn đầy hoa nở, người có tay nghề trong hoàng cung người nào người nấy đều nhất đẳng, sửa sang lại toàn bộ ngự hoa viên cũng không nói chơi. Có điều dù có hoa tươi nhưng ngay cả con muỗi cũng không thấy đâu, các vật thể bay gần đây đều mất tăm mất tích.

Thiệu Tuyên Đế đi sát qua ngự hoa viên, bỗng ngừng bước xoay người nhìn An Đức Lễ, lạnh giọng hỏi: “Ông mật?”

An Đức Lễ chân nam đá chân chiêu, vội vàng quỳ xuống dập đầu, “Hoàng Thượng thứ tội, chỉ là Thái Y nói trong ba tháng Hoàng Thượng cùng Bảo Phi nương nương không thể làm chuyện phòng the, hôm qua nô tài nghe thấy trong phòng. . . Thế mới không thể không lên tiếng. Hoàng Thượng, sự trung thành của nô tài với Hoàng Thượng có trời xanh chứng giám!”

...

“Hoàng Thượng. . . Sự trung thành của thần với Hoàng Thượng có trời xanh chứng giám, ngài đừng tin lời gièm pha!”

Trên triều đình, một con cá lọt lưới của tiền triều bị thị vệ kéo đi, Kiều đại nhân tuổi già râu bạc để lại trên mặt đất một vệt máu rõ to, hô hào oan khuất, nhiều loại tạp âm từ trong cổ họng phun ra không dứt bên tai.

An Đức Lễ đứng bên cạnh Thiệu Tuyên Đế yên lặng nhìn thoáng qua Hoàng Thượng nhà mình, thật là những lời “trời xanh chứng giám” rất nhiều chỗ dùng. . . Nhưng mà sự trung thành của hần và sự trung thành của Kiều đại nhân không giống nhau một điểm nào hết, Hoàng Thượng ngài nhất định phải tin tưởng nô tài.

“Hừ! Trung thành? Trung thành với ai?” Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh một tiếng, “Kiều Đông Tăng, quả là giầu rất sâu, nhưng một chút cũng không oan! Tự ý cất giấu binh khí, âm thầm chiêu binh mãi mã, thậm chí muốn ám sát trẫm! Hừ, tội trạng trong tay trẫm còn để đầy bàn, ra sức làm việc vì tiền triều như vậy trẫm thật không hiểu người đang cầu xin cái gì. . . Hay coi trẫm là quá hồng nhem, có thể tùy ý nấn bóp?”

Bị đánh lén ở bãi săn tháng trước là do một tay vị Kiều đại nhân này sắp xếp, nếu không có Bảo Nhi sợ rằng lúc này hần chỉ còn một cỗ thi thể, đâu còn sống để đứng trong đại điện nữa.

Phạm sai lầm một lần không sai, thế nhưng lần sơ sẩy trong bãi săn kia suýt nữa khiến hần mất đi người âu yếm! Thân là một người đàn ông, ngay cả người phụ nữ trong lòng cũng không bảo vệ được là một loại bi ai, vì Bảo Nhi, hần phải toàn lực ủng hộ điều tra chân tướng! Loại cảm giác bất lực kia

hắn không muốn cảm nhận lần thứ ba nữa!

Bất kể là tiền triều hay nữ nhân trong cung không an phận, ai cũng đừng hòng mưu hại Bảo Nhi.

Thấy bản thân bị vạch trần, Kiều Đông Tàng không che giấu nữa, lão run rẩy chòm râu bạc, tay run bần bật chỉ vào Thiệu Tuyên Đế, gương mặt già đờ tợn mồm miệng không rõ nói: “Nhãi con Hoàng Đế mệnh tốt lắm! Lần trước lão phu để ngươi tránh được một kiếp là lão phu lên kế hoạch không chu toàn, nếu... nếu cho lão phu thêm một cơ hội nữa, lão phu nhất định phải chém chết ả nữ nhân kia rồi lại đối phó ngươi! Đáng thương cho Tham Lang đại quốc chúng ta bị tiểu nhân đoạt quyền, đời này vô vọng phục quốc!”

“Làm càn!” Ngôn Sơ Nam lạnh giọng hét lớn, “Dư nghiệt tiền triều nên trăm tận giết tuyệt!”

“Dư nghiệt tiền triều... Dư nghiệt tiền triều... Ha ha ha ha...” Kiều Đông Tàng miệng không ngừng nhắc lại, ngửa đầu cười to, âm thanh khàn khàn chói tai khiến lỗ tai các đại thần trong triều tê dại, lão không biết lấy sức từ đâu vùng khỏi thị vệ, thoáng chốc đã xông tới cây cột đỏ bên cạnh...

Bỗng dừng “rầm” một tiếng! Một dòng máu từ trên mái đầu hoa râm của lão chảy xuống, nhuộm đỏ cả một khoảng sàn nhà cẩm thạch.

Dư nghiệt tiền triều, máu tươi triều đình!

Trong mắt Thiệu Tuyên Đế hiện lên một tia sáng lạnh, chém chết Bảo Nhi của hắn trước? Kiều Đông Tàng được lắm! Tham Lang Quốc được lắm! Lẽ nào cho rằng trốn trong góc là hắn không tìm ra được? Hừ, Đại Cật to đến thế hắn còn đánh hạ được thì một Tham Lang cổ quốc hắn cũng có thể tru sát dư nghiệt!

“Người đâu, mang thi thể hắn ra ngọc môn, ngũ mã phanh thây.” Thiệu Tuyên Đế nhân nhật nói.

“Vâng.”

Ngũ mã phanh thây...

Đại thần trong triều đều cảm thấy da đầu tê dại, người này tuy là dư nghiệt tiền triều nhưng cũng đã từng ở cùng một điện với bọn họ, còn thường xuyên liên lạc qua lại, nay thấy cảnh này đều cảm giác trong lòng lạnh thấu.

Thiệu Tuyên Đế nhìn đại thần sắc mặt khác nhau đứng phía dưới, khẽ cười một tiếng rồi nói: “Vị Kiều đại nhân này làm quan cùng triều với các vị, thân là dư nghiệt tiền triều mà vẫn ở giữa đám quan viên như cá gặp nước, trẫm nên nói gì đây? Các ngươi nữa điểm năng lực cũng không có, bảo trẫm làm sao yên tâm giao chính lệnh cho các ngươi? Có thời gian rảnh không đi hoàn thành bản chức của mình, lại cứ thích chạy loanh quanh quan tâm việc tư của trẫm, nếu nhân rồi đến thế thì sao không phát hiện Kiều đại nhân kia là dư nghiệt tiền triều?”

Thiệu Tuyên Đế vừa dứt lời, ánh mắt chứng thần bên dưới đồng loạt hướng về phía Thái Úy. Mặt Lý Cầu giật giật, cong người đứng tại chỗ như không nghe thấy lời Hoàng Thượng nói.

Thiệu Tuyên Đế liếc hắn một cái, nhần nại tốt qua nhỉ? Ngay cả khi hắn ngũ mã phanh thây Kiều Đông Tàng cũng nhìn được, mặt không đổi sắc? Quả là cao thủ diễn xuất, nếu hắn không vô tình phát hiện thì thật sự còn chưa biết lực lượng chân chính của vị Lý đại nhân này đâu. Xem ra lệnh ảnh vệ giám sát phi tần trong cung mang lại cho hắn không ít niềm vui bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

“Hoàng Hậu lại muốn làm cái gì?”

Khi nhận được ảnh vệ mật báo, Thiệu Tuyên Đế cau mày thật chặt. Hoàng Hậu mang trong mình tử thai, giờ lại lệnh Thái Y giữ đứa trẻ này trong bụng. Hoàng Hậu muốn dùng để hại ai? Hay đợi đủ tháng rồi từ ngoài cung đón một đứa trẻ vào giả mạo hoàng tử?

Về mặt Thiệu Tuyên Đế nháy mắt lạnh xuống.

Mặc kệ có mục đích gì, Hoàng Hậu ở dưới sự theo dõi của hắn sẽ không đạt được mong muốn.

Hắn vốn không có bao nhiêu chờ mong với đứa trẻ trong bụng Hoàng Hậu, sau đó nghe nói do được vật tạo thành lại càng không muốn nó chào đời, không ngờ ba tháng sau lại chần ra là tử thai, khiến hắn bớt vài phần lo lắng. Nếu không Hoàng Hậu sinh ra một hoàng tử không kiện toàn sợ rằng sẽ tạo thành bóng ma khi Bảo Nhi sinh sản.

Bảo Nhi cùng hắn đã có liên hệ về tính mạng, hắn quả quyết không để nàng có một tia nguy hại.

An Đức Lễ tiến lên thêm một chén trà.

Hắn không dám đáp nửa lời về vấn đề Hoàng Thượng vừa hỏi, nếu là phi tử khác hắn còn dám nói một hai câu, nhưng đổi thành Hoàng Hậu một nước chính là đại diện cho người nắm quyền hậu cung, An Đức Lễ hắn thân ở trong cung cũng không dám nghị luận nhiều.

Đương nhiên, ngoại trừ Hoàng Hậu hắn càng không dám bàn luận về Bảo Phi nương nương. Hoàng Hậu nương nương có lợi hại cũng chỉ đứng đầu hậu cung, nhưng Hoàng Thượng còn là đứng đầu thiên hạ, Bảo Phi nương nương thân là nữ nhân được Hoàng Thượng tự mình thừa nhận, đặt trong tim, An Đức Lễ hắn cũng phải cung như tổ tông.

Phê duyệt tấu chương xong, Thiệu Tuyên Đế vực tiểu thê tử vì mang thai mà trở nên ham ngủ trong ổ chăn dày, “Bảo Nhi, dậy dùng cơm rồi ngủ tiếp, trẫm sẽ ngủ cùng nàng.”

“Ừm...”

Trong ổ chăn ấm hằm hập, tiểu nữ nhân mơ màng buồn ngủ lười biếng giơ tay vòng quanh cổ hắn, không muốn đứng dậy.

Thiệu Tuyên Đế tập mãi thành quen, phủ thêm áo khoác rồi ôm nàng vào trong lòng. An Đức Lễ thấy vậy vội vã hướng ra cửa hô lớn: “Dọn bàn.” Một hàng cung nhân theo thứ tự đi vào dọn đồ ăn lên.

Trong thế giới của Yến An Quân, không muốn dậy là một chuyện, ngại thấy mùi com lại là một chuyện khác. Khi đồ ăn ngon được bung lên, mùi đồ ăn nóng ngào ngạt gọi con sâu tham ăn trong bụng nàng.

Yến An Quân mở một mắt nhìn mặt bàn, thấy thật sự có đồ ăn bình thường mình rất thích. Nàng trực tiếp ngồi thẳng dậy cảm thấy gấp đồ ăn, trong mũi đầy mùi thịt viên thơm ngào ngạt, cảm thấy con buồn ngủ tan dần, một cơn đói khát dâng lên.

Thiệu Tuyên Đế buồn cười nhìn nàng như mèo con tham ăn vội vội vàng vàng nhét thịt vào miệng, hận không thể biến mình thành miếng thịt kia cho nàng nhắm nháp. Yến An Quân hăng hái chiến đấu, cố gắng lấp đầy bụng, không ngờ đúng lúc này dạ dày thắt một cái, một luồng nước chua từ lồng ngực cồn lên, nàng “ợ” một tiếng nôn vào ống nhỏ bên cạnh, còn cảm thấy nước chua không ngừng từ trong bụng bốc lên.

Nàng khom người nôn khan hai cái, Thiệu Tuyên Đế cúi xuống ôm lấy nàng, gấp giọng nói: “Bảo Nhi làm sao vậy? Chẳng lẽ đồ ăn này...”

“Hoàng Thượng, có lẽ nương nương có chứng nôn nghén của nữ tử mang thai.” Hiển nhiên An Đức Lễ bình tĩnh hơn “ông bố tương lai” Thiệu Tuyên Đế nhiều, trước hắn từng hỏi cận kề Vương Thái Y, biết nữ tử khi có thai sẽ thường nôn nghén, đây là hiện tượng bình thường.

Thiệu Tuyên Đế nghe vậy mới nhớ ra, hắn còn tưởng Bảo Nhi sẽ không bị nôn nghén... Thì ra chỉ là muộn hơn bình thường thôi.

Yến An Quân hết hơi nằm sấp trên người Thiệu Tuyên Đế nôn khan, vành mắt đỏ ửng. Có điều hôm nay nàng chưa ăn gì, thứ có thể nôn ra cũng hữu hạn... Thiệu Tuyên Đế đau lòng vỗ lưng cho nàng, hôn lên môi nàng không hề để ý cận bản trong miệng nàng, chỉ dịu dàng vuốt ve, Yến An Quân dần dần yên ổn lại.

Thiệu Tuyên Đế xoa cái bụng còn chưa hiện lên của nàng, than thở: “Con trai ngoan, đừng hành hạ mẫu phi nữa.”

Yến An Quân nôn đến đất trời đen kịt, hai mắt lưng tròng nhìn hắn, cúi đầu vào ngực hắn: “Sau này thần thiếp không bao giờ muốn sinh con nữa.”

“Được, được, đều nghe nàng.” Thiệu Tuyên Đế lau nước mắt nàng, “Bảo Nhi của trẫm chịu khổ.”

Yến An Quân lẩm bẩm một tiếng quay đầu, thực ra nàng chỉ giận nên nói vậy thôi, có thể cảm nhận được sự tồn tại của bé yêu, dù chỉ là nôn nghén đơn giản cũng khiến nàng kích động không biết làm sao.

Chỉ mấy tháng nữa thôi nàng sẽ có một đứa bé thuộc về mình.

...

“Nương nương, đây là lá trà thượng đẳng, đều do Thái Úy đại nhân nhờ người đưa tới.” Tổ Tân cầm khay đi tới, phía trên là hai ống lá trà, Tĩnh Phi bước nhanh ra đón nhưng không nhìn lá trà mà nheo mắt nhìn ra cửa nói: “Người đưa lá trà đâu? Gọi vào, bản cung có chuyện muốn hỏi hắn.”

“Vâng.” Tổ Tân khom người rồi mới bước nhanh ra cửa, không lâu sau dẫn một cung nữ mặc đồ màu xanh lục đến, nàng kia sợ hãi bái kiến, “Nô tỳ bái kiến Tĩnh Phi nương nương.”

“Dậy đi.”

Tĩnh Phi nhàn nhạt vẫy tay ý bảo nàng đứng dậy, nâng tay cầm lá trà trên bàn hỏi: “Làm thế nào biết phụ thân của bản cung?”

Cung nữ này như có chút khó xử nhìn Tổ Tân đứng ở bên, Tĩnh Phi liếc nàng một cái: “Ở đây không có người ngoài, người cứ nói thẳng.”

Vừa nhìn thần thái của cung nữ này Tĩnh Phi đã biết cung nữ này nhất định là con cò trong cung của Lý gia.

Quả nhiên, cung nữ này lại dập đầu một cái nói: “Nô tỳ từng ở trong phủ của Thái Úy đại nhân, sau đó vào cung, để cung cấp tin tức cho Tĩnh Phi nương

nuong ngài ở thời điểm cần thiết.” Cung nữ này xem như một quân cờ vùi rất sâu, hôm nay đột nhiên bại lộ hẳn vì tình hình nghiêm trọng. Thái Úy Lý Cầu nóng lòng liên hệ với Tĩnh Phi.

“Vậy lần này người đến đây hẳn không đơn giản vì đưa lá trà chứ?” Tĩnh Phi đoán không sai suy nghĩ của phụ thân nhà mình, nay phụ thân bại lộ cung nữ này khẳng định vì truyền tin cho nàng. Chỉ là... không biết tin tức gì khiến phụ thân khẩn cấp như vậy, đến mức tối qua mới gặp mặt trên dạ tiệc mà hôm nay đã phái một cung nữ đến.

Nhất định là khẩn cấp vạn phần.

Tĩnh Phi cũng có chút căng thẳng, hiện giờ một chút gió thổi cỏ lay cũng khiến nàng giật mình, trực giác nói cho nàng gần đây sẽ xảy ra chuyện lớn.

Ai ngờ cung nữ kia nghe Tĩnh Phi nói xong lại lắc đầu: “Thái Úy đại nhân không bảo nô tỳ truyền tin gì cho nương nương, chỉ bảo nô tỳ đưa lá trà cho nương nương, cũng không có sai bảo gì khác.”

Tĩnh Phi nghi hoặc nhìn lá trà, “Chỉ có thế?”

Cung nữ gật đầu.

Ổng lá trà tinh xảo do ngọc thạch chế thành, có phần hợp thẩm mỹ của Tĩnh Phi, Tĩnh Phi cầm ổng trà lên quan sát một lát vẫn chưa hiểu.

“Thôi, người đi xuống trước đi.”

Cung nữ thấp giọng đáp một câu rồi khom người lui về sau. Tổ Tân mở ổng trà ra ngậm một chén cho Tĩnh Phi, mùi hương nồng đậm khiến lòng người yên tĩnh. Nhưng dù uống trà như vậy tâm trạng Tĩnh Phi vẫn không bình tĩnh được. Nàng day trán thầm nghĩ phụ thân luôn thích đánh đố, lẽ nào không sợ nàng không đoán ra ý của ông sao? Ở một vài phương diện thật sự quá đề cao nàng rồi.

Tĩnh Phi dùng ngón tay sờ ổng trà, cảm thấy rất mượt mà, ánh mắt nàng lưu luyến ngoài mặt ổng, đột nhiên phát hiện một kẽ hở nhỏ.

Tĩnh Phi mở to hai mắt, dùng móng tay móc vào kẽ hở kia, thấy lớp ngoài rất dễ bóc ra, Tĩnh Phi thấy có manh mối lập tức ngồi thẳng dậy mở rộng kẽ hở, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tổ Tân chậm rãi rút ra một tờ giấy.

Tĩnh Phi nắm tờ giấy trong lòng bàn tay, lạnh giọng dặn dò Tổ Tân: “Người đi đóng cửa điện cho bản cung, nhớ đừng để bất cứ kẻ nào vào.”

“Vâng.” Tổ Tân đi ra ngoài đóng cửa lại, trong điện hoàn toàn im lặng.

Tĩnh Phi đặt tờ giấy lên bàn chậm rãi trải ra, phía trên thật sự là nét chữ của phụ thân, cái này không giả được, nàng thở phào một hơi, đọc từ đầu đến cuối một lần mới giật mình hoảng hốt, vì sao phụ thân đột nhiên kết minh với Nhị Hoàng Từ Minh Linh Quốc?

Nói đến Minh Linh Quốc này, đến nay Tĩnh Phi vẫn còn giận, Nhị Hoàng Từ thì nàng không có phản cảm gì nhưng vị Du Ti công chúa kia thì vô cùng chán ghét.

Nữ nhân trong cung vốn nhiều, vô duyên vô cớ từ đâu chạy đến một công chúa ngoại bang, hơn nữa vừa đến đã đòi ngồi lên phi vị! Thế chẳng phải tát vào mặt nàng? Nàng mất gần mười năm mới lên tới phi vị, giờ một con nhóc từ đâu tới đã muốn dựa vào thân phận bay lên cành cao? Quả là không biết tự lượng sức!

Tĩnh Phi nhìn tờ “giấy viết thư” phụ thân gửi trong tay, mím chặt môi, công chúa này còn chưa từ bỏ ý định? Còn muốn nàng giúp đỡ? Không có cửa đâu!

Nàng đứng lên vo viên tờ giấy ném vào trong lò lửa, nàng hừ một tiếng rồi xoay người đi vào trong.

Cùng lúc đó, trong đại điện bỗng hiện ra một người áo đen đeo mặt nạ, người này đeo bao tay tằm ti trực tiếp thò vào trong lửa, nhặt ra một tờ giấy còn đang bốc cháy, hẳn dập lửa rồi vuốt thẳng ra, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt, “May mà chưa cháy hết.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Tin tức Bảo Phi có thai được chính Thiệu Tuyên Đế nói ra quả thật khiến phần lớn cung nhân kinh sợ.

Nhưng người trong cung cũng gần như có thể hiểu được chỗ Bảo Phi rất khó xuống tay, có người của Hoàng Thượng ở bên nhìn, ai dám không biết sống chết mà dùng thủ đoạn ngay trước mắt hắn?

Gần như người người đều đỏ mặt, Bảo Phi, con gái một quan viên Đại Cật vào cung chưa tới một năm như ngồi trên lửa phóng vu vu tới phi vị trác nhất phẩm! So sánh thế mới thấy “kỳ tích” Dung Phi dùng mười năm từ tầng thấp nhất lên tới phi vị dần dần chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Cho nên sự thật chứng minh, khi tình yêu chân chính của Hoàng Đế xuất hiện, tất cả những chỗ không hợp lý trong hậu cung đều có lời giải thích chính đáng.

...

Tuy gần ba tháng bắt đầu nôn nghén nhưng dù sao cũng không xuất hiện tình hình nghiêm trọng như Hoàng Hậu, thân thể Yến An Quân đã được hệ thống cải tạo gần như hoàn mỹ, căn bản tốt cho nên chỉ nôn nghén một thời gian, qua đi là thôi. Vậy nên khi Nhân Phi không mồi mà đến, nhìn thấy một Yến An Quân tinh thần no đủ, sắc mặt hồng hào... nào có kiểu tái nhợt như nàng tương tượng.

Ánh mắt Nhân Phi lóe lên, cung nữ bên cạnh đặt hộp thức ăn xuống bàn.

Nhân Phi dù không cười nhưng vẫn thấy được nét mặt nàng hơi hiền hòa, nàng nắm tay Yến An Quân dịu dàng nói, “Sớm nghe nói đến Bảo Phi muội muội, có điều Bảo Phi muội muội luôn bị Hoàng Thượng giấu trong Dưỡng Tâm Điện, tới hôm nay tỷ tỷ mới có cơ hội vấn an muội muội.”

Nhân Phi tuy là cung phi trác nhất phẩm nhưng nếu không được Thiệu Tuyên Đế cho phép là tuyệt đối không thể vào Dưỡng Tâm Điện. Gần đây vì Yến An Quân có thai nên Thiệu Tuyên Đế đã nghiêm cấm Dưỡng Tâm Điện, bình thường đuổi đi không biết bao nhiêu cung phi mọn có tặng cháo để tranh sủng.

Cho nên hôm nay thừa dịp Thiệu Tuyên Đế vào triều, Nhân Phi lần đầu tiên khai hoang đi vào Dưỡng Tâm Điện.

Hoàng Thượng không ở đây, Yến An Quân to nhất đương nhiên làm chủ Dưỡng Tâm Điện.

Bởi vậy khi thị vệ vào thông báo Yến An Quân có thể nói là lấp bấp giật mình.

Nàng nghĩ nghĩ, cảm thấy giữa mình và Nhân Phi không có liên hệ gì, không biết lần này Nhân Phi tới có chuyện gì? Tuy nói trong cung đồn đãi Nhân Phi trời sinh lạnh nhạt, nhưng trong tiềm thức Yến An Quân vẫn không tin. Có lẽ đây là một loại trực giác khó hiểu, mỗi lần nhìn thấy Nhân Phi nàng đều cảm thấy người này... lạnh nhạt quá mức!

Nếu trong cung thực sự có người lạnh nhạt như vậy thì đã sớm tìm Phật đường một mình niệm kinh, làm gì có chuyện thường xuyên xuất hiện? Hơn nữa mỗi lần trong cung xảy ra chuyện lớn Nhân Phi đều vội vàng tới...

Nếu vậy, Nhân Phi đang thể hiện vị trí phi tử lớn lao của mình? Hay chạy tới xem trò vui?

... Bất kể phán đoán nào là đúng cũng tuyệt đối không phù hợp với biểu hiện “lạnh nhạt” của Nhân Phi.

“Hoàng Thượng quả thật có quan tâm tới thần thiếp chút ít, nhưng cũng chỉ vì thần thiếp đã cứu giá ở bãi sấn. Thần thiếp nghĩ, nếu đổi thành Nhân Phi nương nương tất cũng sẽ hành động như thần thiếp đúng không?”

Nhân Phi siết chặt khăn trong tay, bỗng nhanh miệng trả lời: “Đó là đương nhiên, thân là phi tử của Hoàng Thượng, nếu lúc đó ta ở bên cạnh Hoàng Thượng thì cũng là như Bảo Phi muội muội thôi.”

Giọng điệu của Nhân Phi có chút nghiêm túc, cẩn thận nghe còn lộ ra chút không cam lòng, tình huống này đến tận khi nói xong nàng mới nhận ra, vì thế lại dịu giọng nói, “Bảo Phi muội muội làm vậy thật khiến tỷ tỷ vui mừng, nếu Hoàng Thượng có chuyện gì sẽ dao động nền tảng Cao Thủ.”

Về mặt Nhân Phi không giống làm bộ.

Yến An Quân che miệng cười khẽ, trong mắt thoáng hiểu ra, xem ra Nhân Phi quả thật không lạnh nhạt như mặt ngoài, càng giống như che giấu vì có mưu đồ, nghe giọng điệu của nàng ta tựa hồ cực kỳ để ý Thiệu Tuyên Đế. Không phải Nhân Phi sớm chung tình với Hoàng Thượng đấy chứ?

Nhưng nếu đã vậy, vì sao hàng năm nàng bằng lòng làm người vô hình?

Hôm nay Yến An Quân mặc một bộ áo cộc bằng sa tanh, bởi vì đang mang thai nên không thắt đai lưng, màu này khiến da thịt kiêu diễm của nàng càng thêm sáng bóng.

Yến An Quân xinh đẹp đã vượt qua Dung Phi, Mộc Dung Cơ lúc nào không hay, hiện tại có thể nói hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất mỹ nhân hậu cung.

Nhân Phi nhìn chăm chăm vào nụ cười của nàng mà thất thần, lần đầu tiên lộ ra ánh mắt ghen tị, không thể không nói, ông trời ban cho Bảo Phi bề ngoài càng lớn càng đẹp.

Nhân Phi nắm tay Yến An Quân cùng nhau thi lễ rồi mới đưa hộp thức ăn trong tay ra, Nhân Phi mỉm cười nói, “Nghe nói Bảo Phi muội muội có thai, bình thường ta cực kỳ rảnh rỗi nên làm chút điểm tâm đến thăm muội muội, mau nếm thử xem, mong muội muội đừng ghét bỏ tay nghề.”

“Thật không khéo, thần thiếp vừa mới dùng đồ ăn sáng, lúc này đang no, chỉ sợ phải phụ tấm lòng của Nhân Phi nương nương rồi.”

Yến An Quân nhìn hộp thức ăn, gờ tay nhận lấy lại không mở ra.

Nụ cười của Nhân Phi đông cứng trên mặt.

Một lúc sau nàng thở dài: “Bảo Phi muội muội không cần đề phòng như thế, ta biết Bảo Phi muội muội đang lo lắng cái gì. Nay muội muội có bầu, đương nhiên không động tới đồ ăn người ngoài đưa tới, có điều Bảo Phi muội muội không biết, trong cung này người không cần đề phòng nhất là ta.”

Yến An Quân im lặng không lên tiếng.

Nhân Phi liếc nhìn nàng một cái rồi vỗ vỗ tay nàng, “Trong cung này, chỉ có ta là không hề có hy vọng xa vời với sự sủng ái của Hoàng Thượng.”

“Thật ra cũng chẳng phải bí mật gì. Bởi ta vốn là thê tử của Khang Vương, năm đó Khang Vương bị ám sát bỏ mình, Hoàng Thượng thương hại mới đón ta vào cung chăm sóc, qua nhiều năm ta cũng lên tới phi vị.”

Nhân Phi cười hiền hòa: “Hiện giờ ta chỉ mong Hoàng Thượng có nhiều con nối dõi, làm sao có chuyện sẽ hại muội muội được?”

Yến An Quân nghe vậy cảm thấy lời nói của Nhân Phi sao giống tiết mục em trai cùng chị dâu khổ vì tình thế nhỉ?

Hay là nàng suy nghĩ nhiều?

“Vân cao này không giống với bánh Ngự Thiện Phòng làm, là tự ta chọn nguyên liệu, đều là tốt nhất. Nghe nói muội muội gần đây không có khẩu vị, có thể ăn thử mấy miếng xem có hợp ý không. Nếu muội muội nhất định từ chối thì sau này tay nghề của tỷ tỷ quả thật không dám mang ra khoe nữa.”

Nhân Phi cười khẽ một tiếng, trực tiếp mở hộp thức ăn lấy ra hai đĩa bánh, một đĩa là điểm tâm màu xanh biếc, một đĩa khác bánh nhân màu đỏ, nhìn bề ngoài đều rất ngon miệng.

Lúc này Lộc Nhi cùng một cung nữ bưng trà tới cho Nhân Phi, Lộc Nhi đặt nước táo đỏ trước mặt Yến An Quân rồi nói nhỏ: “Nương nương nhất định phải uống nhiều một chút, đây là Hoàng Thượng đặc biệt dặn dò.”

Lộc Nhi nói xong đảo mắt nhìn cái bàn, thấy trên đó là hai đĩa bánh, Lộc Nhi lại nhìn hộp thức ăn đột nhiên xuất hiện kia, nào có chuyện không biết thứ này do Nhân Phi nương nương mang đến?

“Muội muội mau thừa dịp nóng ăn đi, để lâu sẽ nguội mất.”

Nhân Phi đứng lên đi tới bên cạnh Yến An Quân, bưng cái đĩa sát lại.

Yến An Quân liếc nàng một cái, nàng có Thẻ Giữ Thai của hệ thống, không sợ điểm tâm có độc hay không, có điều gần đây nàng cứ ăn cái gì là nôn nghén cực kỳ...

Mà hiện giờ Nhân Phi tới gần thể này có khi nào...

“Chủ tử...”

Lộc Nhi vội vàng lắc đầu với nàng ý bảo nàng đừng ăn, vẻ mặt có chút lo lắng. Nhân Phi nương nương này bình thường nhìn có vẻ không tranh giành, lúc này tới Đường Tâm Điện lắc lư cái gì?

Chủ tử nhà nàng đang có thai, sao có thể ăn lung tung?

“Không sao, nếu Nhân Phi tỷ tỷ muốn thần thiếp thử thì thần thiếp nếm thử tay nghề của tỷ tỷ xem sao.”

Yến An Quân nhón một miếng bánh lên, cho vào miệng trong ánh mắt chờ đợi của Nhân Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Ước chừng có một số người trời sinh không hay ho, Nhân Phi này sớm không đến muộn không đến, cố tình đến vào lúc Yến An Quân nôn nghén lợi hại, chỉ có thể nói do thời do mệnh cả.

Tay nghề của Nhân Phi không tệ, tuy điểm tâm này có phải chính tay nàng làm hay không còn cần nghiên cứu thêm, tóm lại điểm tâm này xem như sản phẩm không nhiễm phẩm màu hóa học. Yến An Quân cho vào miệng rồi chỉ cảm thấy dạ dày co thắt, “ợ” một tiếng nôn hết bữa sáng ra.

Hôm nay Nhân Phi cố ý chọn một bộ váy áo màu trắng, từ trên xuống dưới bẩn hết, nàng sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, muốn né ra xa thân

mình lại không động đậy được, cảm nhận thứ ô uế nóng nóng kia từ trước ngực chảy xuống, nhuộm một màu khác lên bộ quần áo sạch sẽ của nàng. . .

“... Chủ tử!” Lộc Nhi vội vàng tới đỡ Yến An Quân, mà bên kia cung nữ của Nhân Phi cũng run rẩy chạy tới, vò đầu bứt tai nhìn Nhân Phi lại không biết phải làm sao bây giờ.

Sắc mặt Nhân Phi khi trắng khi xanh, môi run run nói không lên lời.

Nàng thật sự không ngờ tới Đường Tâm Điện một chuyến, thấy Bảo Phi nổi tiếng đã lâu, cũng ngã luôn cả mình vào! Nàng gặp hạn rồi!

Yến An Quân mặc kệ Nhân Phi, nàng đang ôm cái chậu Lộc Nhi đưa cho nôn trời đất quay cuồng, bữa sáng vừa mới ăn vào lại nôn ra, Lộc Nhi đau lòng vỗ lưng cho nàng.

Ngược ánh nắng, Thiệu Tuyên tâm trạng vui sướng đi nhanh vào.

Ngay sau đó đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Bảo Nhi.” Được hơi thở quen thuộc vây quanh, Yến An Quân nhìn được một chút, ngẩng đầu hôn lên môi Thiệu Tuyên Đế, môi hai người dính sát vào nhau, Thiệu Tuyên Đế ôm thân thể nàng, từng chút một xua tan cảm giác không khỏe của nàng.

“Khá hơn chưa?” Thiệu Tuyên Đế ôm thắt lưng nàng, cau mày nhìn chuối nôn trên người Nhân Phi thở dài: “Buổi sáng vừa ăn chưa bao lâu đã nôn ra, nàng bảo trầm yên tâm làm sao được.”

Yến An Quân âm ức chui vào lòng Thiệu Tuyên Đế: “Cho nên Hoàng Thượng không được bắt nạt thần thiếp, thần thiếp vất vả thể cơ mà.”

Mỗi ngày thấy đồ ăn đều chảy nước miếng, nhưng thật sự ăn vào bụng chỉ được một, hai phần mười, còn lại đều không hề lưu luyến nôn hết ra.

“Bé con yếu ớt, trầm bắt nạt nàng bao giờ?” Thiệu Tuyên Đế nheo cái mắt của nàng, cúi người ôm lấy nàng, lúc này mới phát hiện ra Nhân Phi xấu hổ đứng một bên.

“Ngươi tới làm gì?”

Thấy Nhân Phi xuất hiện ở Đường Tâm Điện, Thiệu Tuyên Đế theo bản năng ngửi được mùi âm mưu. Nhân Phi tuy không tranh giành nhưng hẳn không muốn đám nữ nhân hậu cung lẩn lút bên cạnh Bảo Nhi, dù sao Bảo Nhi là người hán âu yếm, đám nữ nhân này xuất hiện trước mặt Bảo Nhi. . .

Hắn luôn cảm thấy áy náy với Bảo Nhi.

Tuy đã mấy tháng hẳn chưa từng bước chân vào hậu cung, nhưng mấy tháng cấm dục cũng không thể rửa trôi sự thật là hắn từng có rất nhiều nữ nhân, nay chỉ có thể dùng hết sức bù lại cho Bảo Nhi.

Thiệu Tuyên Đế dịu dàng nhìn cô gái trong lòng, vừa nghĩ đến Bảo Nhi đang mang thai đứa con của bọn họ, Thiệu Tuyên Đế không nhịn được mềm lòng.

“Thần thiếp nghe nói Bảo Phi muối muối có bầu, có ý mang chút điểm tâm tới thăm muối muối.” Nhân Phi không hổ là một trong tứ phi, dù bị Yến An Quân nôn ra đầy người nhưng lời nói không hề có vẻ bất mãn, sắc mặt cũng khôi phục bình thường, ngoại trừ trên quần áo còn dính vết bẩn.

Có điều Thiệu Tuyên Đế nhìn toàn thân nàng ta có chuyện gì còn không rõ? Đưa điểm tâm lại chọc Bảo Nhi của hắn nôn hết bữa sáng vất vả mới nuốt trôi? Nhân Phi cố ý chạy tới khiến hắn đau lòng Bảo Phi phải không? Tốt lắm! Nàng ta làm được rồi!

Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh một tiếng, giận không át được: “Không cho phép bất cứ cung phi nào vào Đường Tâm Điện, ngươi coi những lời này của trẫm là gió thổi phải không? Trở về tự lĩnh phạt, biết rõ còn cố tình vi phạm, nể tình ngươi vi phạm lần đầu tha cho ngươi một lần, nếu còn để trẫm nhìn thấy thì ngươi biết hậu quả rồi đấy.”

Sắc mặt Nhân Phi trắng bệch, vốn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ an ủi nàng vài câu, sau đó nàng lại thần nhiên chấp nhận, chuyện này sẽ cứ thế trôi qua. Không ngờ Hoàng Thượng không hề trách tội Bảo Phi nôn ra người nàng mà còn cảnh cáo nàng không được lại gần Đường Tâm Điện. . . Trong lòng Hoàng Thượng rốt cuộc có cán cân công bằng hay không?

Lẽ nào Bảo Phi thật sự có ma lực lớn đến thế, có thể khiến Hoàng Thượng chú ý như vậy, trân trọng như vậy? Chẳng khác nào nâng niu trong lòng bàn tay!

Nàng không tin Hoàng Thượng sẽ chân chính yêu một người con gái!

Da mặt Nhân Phi giật giật, khó khăn gạt đầu: “Thần thiếp biết.” Nàng cúi người hành lễ, cung nữ phía sau vội vàng tránh dơ bẩn trên người nàng, khi nàng bước ra khỏi cửa, trên mặt Nhân Phi hiện lên vẻ khó chịu.

Lần đầu tiên trong đời bị nhục ở chỗ Hoàng Thượng, còn vì Bảo Phi kia!

Khó trách ngay cả Tĩnh Phi cũng không vừa mắt, Bảo Phi này quả là không được lòng người, quần quýt lấy Hoàng Thượng thế kia không giống cung phi đứng đắn, mà giống yêu cô!

“Bái kiến Nhân Phi nương nương.”

Nhân Phi đi trên đường, đối mặt với Tiểu Chủ tới hành lễ.

Nhân Phi phiền lòng khoát tay, thản nhiên nói: “Đứng lên hết đi.”

Vài Tiểu Chủ ngẩng đầu, thấy vạt áo dơ bẩn bị gió thổi khô của Nhân Phi, vài Tiểu Chủ liếc nhau, Nhân Phi nương nương này đã gặp chuyện gì? Tạ Tiểu Chủ coi như có tư sắc trong số mấy người kia nhìn không được phì cười, mấy người khác sợ đến hồn phi phách tán trong tiếng phì cười này.

Nhân Phi nương nương là cung phi trác nhất phẩm đấy! Sao có thể mặc kệ người khác cười nhạo!

Nhân Phi neho mắt nhìn Tạ Tiểu Chủ, cười lạnh một tiếng: “Rất thích cười?” Tạ Tiểu Chủ học cái gì không học, cố tình học thích cười giống Bảo Phi, hiện giờ nàng thấy nụ cười này đều cảm thấy nhức mắt!

“Quý xuống!”

Nhân Phi vừa bị Thiệu Tuyên Đế quở trách một phen đang nghẹn cháy trong lòng, ra đến đây lại gặp một kẻ không coi ai ra gì, nào có chuyện không mượn cơ hội dạy dỗ?

Nghe thấy Nhân Phi quát lớn, Tạ Tiểu Chủ cười trộm ở đối diện quý “phịch” xuống dập đầu, “Nô tỳ biết sai rồi, xin nương nương thứ tội...”

“Làm càn! Nhân Phi nương nương có thể để người tùy ý giẫm cọt?” Cung nữ bên cạnh Nhân Phi nương nương hiểu ý chủ tử nhà mình, cũng nói theo một câu.

Nhân Phi nhìn người quý dưới đất, trong lòng sinh ra một cảm giác hơn người, nàng đè nén lửa giận thản nhiên nói: “Quý đi, hôm nay bản cung sẽ sai người trông coi người, quý tới bữa tối cho bản cung, mặt trời chưa xuống núi chưa được phép đứng dậy!”

“... Vâng!” Tạ Tiểu Chủ quý dưới đất thấp giọng nức nở, không dám ngẩng đầu.

Nhân Phi vịn tay cung nữ đi xa, người phía sau đồng thanh nghị luận.

“Không phải nói vị Nhân Phi nương nương này dễ tính nhất trong số ngũ phi à? Vì sao hôm nay nhìn có vẻ không giống nhỉ?”

“Nghe nói Nhân Phi nương nương có tri thức hiểu lễ nghĩa, trời sinh tính tình lương thiện lại dịu dàng hào phóng, ngoại trừ tiếng “không được Hoàng Thượng thích” thì có thể nói là nữ nhân dễ tính nhất trong cung. Nhưng hôm nay mới thấy, vị Nhân Phi nương nương này quần áo dơ bẩn lại thủ đoạn độc ác... Aiz, cũng chẳng trách Nhân Phi nương nương sẽ xử lý Tạ Tiểu Chủ như thế, một nương nương trác nhất phẩm sao có thể để mặc một Tiểu Chủ chê cười mình?”

“Ai biết được... Quên đi, chúng ta vừa mới tiến cung, ít lời chút, đừng để cho người khác nghe thấy nắm được nhược điểm, ta còn muốn giữ thanh danh trước khi gặp được Hoàng Thượng nữa.”

“Hoàng Thượng làm gì có chuyện chú ý đến người, hiện giờ Bảo Phi nương nương có thai, Hoàng Thượng nhất định thường xuyên tới chỗ Bảo Phi nương nương... Ngày chúng ta ra mặt còn xa.”

...

Trong Dưỡng Tâm Điện, Vương Thái Y lại bị đuổi ra khỏi cửa điện, lão nhìn mặt trời thờ dài, Hoàng Thượng ngày càng căng thẳng về chuyện của Bảo Phi nương nương, Bảo Phi nương nương chỉ bị nôn nghén nặng một chút, có cần hoảng hốt thế không?

Thiệu Tuyên Đế đương nhiên sẽ không nghĩ Nhân Phi hạ độc trong điểm tâm, chỉ là thấy Bảo Nhi khó chịu trong lòng hấn vẫn tức, cho nên gọi Vương Thái Y tới tuy nói là bắt mạch cho Bảo Phi, chính xác hơn là cho Thiệu Tuyên Đế một viên thuốc an thần. Hiện nay dư nghiệt tiền triều thường xuyên xuất hiện, hấn phải dùng toàn lực điều tra, khó tránh khỏi sẽ sơ sẩy.

Cho nên lúc này Bảo Phi an toàn hấn mới có thể an tâm làm việc.

Nhìn Vương Thái Y rời đi, Yến An Quân ngồi dậy ôm lấy Thiệu Tuyên Đế đang treo ngược tâm hồn trên cành cây, nguy hiểm neho mắt lại khẽ hỏi: “Hoàng Thượng, ngài cùng Nhân Phi nương nương rốt cuộc có quan hệ gì?”

Thiệu Tuyên Đế ngăn ra, không hiểu vì sao nàng hỏi như vậy, có điều... Nhân Phi tới Dưỡng Tâm Điện, hay là nàng ta nói gì với Bảo Nhi?

Thiệu Tuyên Đế lại suy âm luận mưu trong lòng một phen, trầm ngâm nói: “Nhân Phi coi như chiến lợi phẩm của trẫm” Hấn nhìn chăm chăm vào hai mắt Yến An Quân: “Bảo Nhi không phải đang ghen đấy chứ? Bất kể Nhân Phi nói gì, nàng chỉ cần tin trẫm là được.”

Hấn cầm lấy tay Yến An Quân đặt lên ngực mình.

Yến An Quân vâng một tiếng, xem ra lời Nhân Phi nói là tự biên tự diễn, hay là nói đó đều do bản thân tưởng tượng ra, vì sao nàng lại thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80

“Nương nương, vị Bảo phi nương nương này quả là vô lễ, ngài làm điểm tâm đưa đến cho nàng ta lại vô duyên vô cớ bị nôn ra người, còn bị Hoàng Thượng xử phạt.”

Sau khi trở về Cẩm Vận Cung, cung nữ bên cạnh Nhân Phi vội vàng thay y phục cho nàng, Nhân Phi ngồi trước gương, vẽ mặt sa sầm.

“Mang đàn đến cho bản cung.” Nhân Phi đứng lên đi tới trước bàn,

Cung nữ “vâng” một tiếng rồi mang đàn tới.

Đàn cổ này bất kể là thân đàn hay dây đàn đều là của hiếm, cho nên bình thường Nhân Phi thích cây đàn này nhất. Nàng đã cởi bộ váy áo trắng kia ra, thay một bộ đồ gấm, lúc này lẳng lặng ngồi đó nhìn có vẻ tài tình.

Nhân Phi đặt tay lên ngực.

Trái tim nàng đang đập loạn nhịp, nàng cần đánh đàn để tĩnh tâm.

Gia thế tốt, gia giáo từ nhỏ bồi dưỡng nàng thành một đại gia cầm nghệ, nhưng chưa ai từng dạy nàng làm thế nào để trở thành phi tử của Hoàng Đế.

Lúc ấy Khang Vương còn sống, nàng nghĩ cả đời mình sẽ là thê tử của Khang Vương, chỉ bằng dành hết tình cảm cho người này, khi đó nàng nghĩ Khang Vương chính là bầu trời của nàng. Nhưng sau đó nàng mới phát hiện, khát vọng không thể thay thế tình yêu. Khi người khi xuất hiện trước mặt, nàng mới biết...

Chói mắt như vậy mới là thứ nàng khát vọng theo đuổi.

Thiệu Tuyên Đế quả thật tốt hơn Khang Vương nhiều lắm, trong nghìn nghìn vạn vạn người chỉ có hắn mới đáng được kiêu ngạo, đáng được mọi người tôn vinh cao quý, cũng chỉ có hắn mới xứng với câu “thiên chi kiêu tử”.

Nhưng điều vừa mừng vừa hận là, người này, trái tim hắn... chưa từng dừng lại vì bất cứ người con gái nào.

Nhân Phi nhắm mắt lại, ngón tay ngọc mảnh khảnh gảy dây đàn, dây đàn rung động, ngón giữa tay trái nàng đặt trên dây đàn, bốn ngón tay phải lướt qua mặt đàn theo một quy luật quen thuộc, những tiếng “tinh tang” lập tức vang lên, có điều bay vào tai thì trước mắt càng hiện lên cảnh tượng ở trác điện của Dưỡng Tâm Điện vừa rồi.

Một người đàn ông ngay cả người phụ nữ vừa nôn nghén cũng không ghét bỏ, ngược lại còn cẩn thận hôn môi... Nếu đôi người đàn ông này thành một đế vương, đó thật sự là “sủng” trong đế sủng hay sao?

Nhân Phi mở mắt ra, vẻ mặt có chút hoảng hốt, sự xuất hiện của Bảo Phi hoàn toàn bất ngờ, khiến nàng vốn đã do dự lại càng hoảng loạn.

Cùng lúc đó, giữa ban ngày ban mặt, một bóng đen nhanh chóng thoát ra khỏi Chương Lan Cung, dáng người nhẹ nhàng lướt qua mái hoàng cung, lần vào Dưỡng Tâm Điện như một làn khói.

...

Tháng mười hai, tuyết phủ trắng xóa.

Cung nữ tết tóc hai bên cuộn áo nhưng thật dày giẫm lên tuyết một hàng dấu chân.

Cô gái cảm đầu có gương mặt tròn tròn, đôi mắt trong vắt rất có tinh thần, trên tay nàng bung một cái khay, phía trên dùng khăn gấm che kín bốn phía không một kẽ hở.

Vài cung nữ đi thành hàng phía sau nhìn bóng lưng cô gái mặt tròn khe khẽ nói nhỏ.

Một người trong số đó kéo cung nữ bên cạnh, hăm mộ nói: “Phía trước là người hầu hạ bên cạnh vị kia, nghe nói lúc trước từng ở tầng thấp nhất, không ngờ theo được chủ tử tốt, rõ ràng không lớn hơn chúng ta bao nhiêu mà xem như đã hết khổ rồi.”

“... Vị kia?”

“Còn vị nào được nữa? Nay Hoàng Hậu làm long nhan tức giận đang bị cấm cửa trong Chiêu Dương Cung, nghe nói Hoàng Thượng thậm chí còn không cho Hoàng Hậu ra khỏi cửa phòng. Theo ta thấy, nếu lần này Hoàng Hậu nương nương sinh long tử may ra còn làm dịu được quan hệ với Hoàng

Thượng, nếu không thể sinh ra long tử chỉ sợ phải thật sự bị vùi dập rồi.”

Cung nữ này hơi dừng, cẩn thận nhìn quanh rồi mới nghiêm mặt nói: “Lại nói tới Dung Phi nương nương, từ sau sự kiện đình giữa hồ kia cũng không thấy xuất hiện nữa, ngược lại Tĩnh Phi nương nương gần đây không ít lần qua lại trước mặt Hoàng Thượng, có điều không biết vì sao Hoàng Thượng không đi Chương Lan Cung nữa.”

“Về phần Nhân Phi nương nương... Vị chủ tử này không cần ta nói người cũng biết. Người thấy đấy, năm người trước thân phận tôn quý cũng không lấy được thánh sủng, vậy đương nhiên chỉ còn một vị Bảo Phi nương nương.”

“Chẳng lẽ người phía trước chính là người bên cạnh Bảo Phi nương nương?”

Một cung nữ khác kinh ngạc che miệng, trước kia từng nghe nói cung nữ trong cung muốn tới bên cạnh Bảo Phi nương nương phải trải qua nhiều lần thẩm tra, từng hầu hạ người khác không được, từng có chủ tử không được, gia thế có liên quan tới triều đình càng sớm bị loại.

Nay có thể gặp một cung nữ bên cạnh Bảo Phi nương nương, những người này đương nhiên vô cùng kinh ngạc.

Cung nữ mặt tròn phía trước càng đi ánh mắt càng sáng.

Nàng quay lại vội vàng vẫy tay gọi người theo phía sau, gấp gấp nói: “Mau mau, các người đi nhanh chút, các chủ tử đều chờ sốt ruột.”

Hai cung nữ cuối cùng vội vã chạy tới, “các chủ tử” này không cần nghĩ cũng biết là ai, trong Dưỡng Tâm Điện tổng cộng có hai chủ tử.

Một người là Bảo Phi nương nương, một người khác đương nhiên là Hoàng Thượng.

“Vâng.”

Cung nữ nối đuôi nhau vào dưới ánh mắt dò xét sắc bén của thị vệ, da đầu run lên bước qua cửa chính trắc điện Dưỡng Tâm Điện.

Dưỡng Tâm Điện tuy không rộng lớn vàng son như cung điện Thiệu Tuyên Đế thường lâm triều nhưng cũng rất uy nghiêm, có điều nay đã hoàn toàn thay đổi... Không nói đến thảm trải sàn màu sắc rực rỡ, chỉ nói đến trang trí trong phòng cùng bếp lửa nhỏ, không chỗ nào không thể hiện trình độ mỹ lệ tinh tế.

Rõ ràng càng giống kiểu phụ nữ thích.

Cung nữ mặt tròn đặt vật trên tay lên bàn, cung kính hành lễ với một cung nữ áo xanh khác: “Lộc tỷ tỷ, nô tỳ đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi.”

Cung nữ áo xanh nhận lấy cẩn thận xem một lượt, một lúc lâu sau mới gật gật đầu: “Những thứ này đều là đồ chuẩn bị tươm tất, nhất định không được rối loạn, người bảo bọn họ đặt vào kho đi, nói không chừng một thời gian nữa sẽ dùng đến.”

“Vâng.”

Cung nữ mặt tròn lại gọi người phía sau mang vào nhà kho.

Thật ra nàng cũng biết vì sao Dưỡng Tâm Điện chuẩn bị đồ tươm tất trước, đại khái là vì Bảo Phi nương nương có thai nên càng sợ lạnh hơn người khác, lúc này Hoàng Thượng hạ lệnh chuẩn bị trước quả thực khiến người ta ấm lòng.

Quốc có quốc pháp, cung có cung quy.

Nay Hoàng Hậu không còn phượng ấn, Bảo Phi được sủng ái, phong thủy luân chuyển là chuyện tất nhiên. Xem đi, chẳng phải Bảo Phi nhận được đồ trước Hoàng Hậu đấy thôi? Thậm chí phân lệ còn ngang bằng với Hoàng Hậu.

Ngoài cửa vang lên tiếng kéo kệ, Thiệu Tuyên Đế vừa hạ triều đang chậm rãi đi vào trắc điện, mặt mày tao nhã khiến mấy cung nữ được kêu đi bưng vật phẩm nhìn hoa mắt, thì ra Hoàng Thượng... tuần lẫm đến thế.

Chẳng trách có thể khiến nhiều cung phi nhớ mãi không quên.

Lộc Nhi vội vàng đi tới: “Chủ tử vừa dậy, Hoàng Thượng muốn gặp chủ tử ạ?”

“Lát nữa trăm sẽ vào.”

Trong phòng bếp lò đang cháy hồng.

Thiệu Tuyên Đế cởi áo choàng tinh xảo đặt vào tay Lộc Nhi, hần ngồi bên bếp lửa hơi tan hân khí trên người, cho đến khi thấy lòng bàn tay ấm dần mới đứng lên.

Xốc lên tấm màn nặng, Thiệu Tuyên Đế đi vào phòng trong.

Hắn mỉm cười, ánh mắt đầy ý cười.

Lộc Nhi nhìn bóng lưng hắn, rồi lại nhìn áo choàng còn lạnh toát trong tay, bỗng nảy ra một suy nghĩ vớ vẩn... Hoàng Thượng ngày ngày vào cửa liền hơ bản thân ấm áp dễ chịu, lẽ nào vì sợ mình đi vào phòng trong, hơi lạnh trên người sẽ lạnh tới chủ tử?

An Đức Lễ nhận lấy áo choàng trong tay Lộc Nhi, thở dài: “Bảo Phi nương nương phúc lớn ngang trời, Hoàng Thượng mấy ngày nay thương Bảo Phi nương nương vào trong tâm khảm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Bên trong còn ấm áp hơn ngoài điện, Thiệu Tuyên Đế giẫm lên thảm, vừa vào đã thấy Yến An Quân nằm trên mép giường mở to đôi mắt đen lúng lúng nhìn hắn.

Trên giường lớn điều long, màn màu vàng giắt bốn phía, phần đuôi rủ xuống trùm lên ván gỗ.

Độ ẩm bên trong hơi cao khiến hai má Yến An Quân hồng hồng. Hôm nay nàng mặc một bộ áo lót bằng vải bông mềm mại màu trắng, thất lưng thả lỏng vài phần.

Thiệu Tuyên Đế nhìn phần eo của nàng ánh mắt càng dịu dàng.

Yến An Quân cùng nhướn mày nhìn hắn, khoe môi mỉm cười, nàng lay lay thân mình lại hướng về trước hơn một chút. Thiệu Tuyên Đế nhẹ tay nhẹ chân tới gần, bàn tay ấm áp đặt lên cái bụng hơi nhô lên của nàng, tình tế cảm nhận độ cong dưới làn da non mềm, trong lòng Thiệu Tuyên Đế cảm thấy mỹ mãn khó nói thành lời.

“Hoàng Thượng, hôm nay thần thiếp đột nhiên phát hiện cục cưng biết...”

Yến An Quân cầm bàn tay hắn chạm vào bụng, hơi thở hai người giao hòa, Thiệu Tuyên Đế cúi người để nàng ôm cổ mình, để nàng nũng nịu nói bên tai. Có điều trong nháy mắt, lời nói của Yến An Quân ngừng lại, Thiệu Tuyên Đế cảm thấy dưới lòng bàn tay bỗng giật giật, sau đó trong lòng hắn hoàn toàn tê dại.

Yến An Quân thấp giọng gọi một tiếng, ngẩng đầu lại thấy vẻ mặt ngăn ra góc ghêch của Thiệu Tuyên Đế không khỏi buồn cười, nàng nhéo mặt hắn, tiến lên cắn một miếng, để lại trên mặt hắn đầy nước miếng.

Thấy vậy, Yến An Quân không phúc hậu cười khanh khách.

Thiệu Tuyên Đế giật mình, cũng mặc kệ tiểu thê tử tác quái, ánh mắt thoáng qua một tia vui mừng, lòng bàn tay còn run run tìm kiếm cảm giác vừa rồi, mặt hắn giật giật, kích động nói lắp bắp: “Bảo Nhi, nàng cảm thấy không? Thăng bé, con trẫm, thăng bé thật sự cử động...”

“Hoàng Thượng chớ nóng lòng, đây chỉ là máy thai ban đầu thôi, đứa bé giờ còn chưa thành hình đâu.”

Yến An Quân cảm thấy đáng vẽ “nhà quê xuống phố” chưa từng thấy máy thai của Thiệu Tuyên Đế hết sức buồn cười.

“Chưa thành hình trẫm cũng thích.”

Thiệu Tuyên Đế khom lưng hôn một cái lên cái bụng tròn vo của nàng, “Con trẫm thật có chí, chưa chào đời đã biết đá phụ hoàng một cước, thông báo trước một tiếng.”

“...”

Thiệu Tuyên Đế hiển nhiên không hiểu “máy thai” mà Yến An Quân nói là cái gì, cho dù có Vương Thái Y cũng không hiểu, tất cả dựa theo suy nghĩ của mình để giải thích.

Nhìn người đàn ông ngồi trên giường hơi dựa lên phía trên mình, Yến An Quân đẩy đẩy hắn, không đẩy được, chỉ cảm thấy dưới lòng bàn tay rắn chắc như đá cẩm thạch, Yến An Quân hừ một tiếng, ngậm lấy đôi môi hắn, Thiệu Tuyên Đế thuận thế cuốn lấy cái lưỡi thorn tho của nàng, hơi thở hai người trở nên dồn dập.

Yến An Quân mông lung nhìn ánh sáng chột lóe lên trong mắt người đàn ông phía trước, thân là người bên gối của Thiệu Tuyên Đế, Yến An Quân đương nhiên hiểu điều này đại biểu chuyện gì, Thiệu Tuyên Đế... quả thực cảm dục rất lâu rồi.

Ngay cả Yến An Quân cũng có chút khó tin, một đế vương nửa đời trước luôn là ngửa đực, rốt cuộc làm thế nào nín nhịn nhu cầu sinh lý, ngày ngày quay về Dưỡng Tâm Điện?

Yến An Quân một tay đỡ sau lưng, một tay túm lấy màn giường.

Nàng tựa mình vào đệm mềm, hô hấp dồn dập, mặt như hoa đào.

Vô thức liếm môi, không hiểu vì sao, lúc này nàng cũng thật sự rất nhớ hương vị hân...

Thiệu Tuyên Đế dùng ánh mắt bình tĩnh liếc nhìn nàng một cái, đứng phắt dậy cời đai lưng ngọc.

Nửa trên hân cời sạch, nửa dưới chỉ chừa lại một cái quần, từng bước đi tới, Yến An Quân ôm gối bị hân bế lên, đặt vào giữa giường.

Ngay sau đó, Thiệu Tuyên Đế hôn nàng thật sâu, Yến An Quân âm ừ cười khê hai tiếng, rồi ngẩng cần cổ duyên dáng ra về mặc quân cứ lấy. Mà lúc này, Thiệu Tuyên Đế như một con báo đi săn, vô được con mồi thích hợp liền giờ trò, không tha bất cứ một mảnh đất nào.

Thời gian chậm chậm trôi qua, khi cảm nhận được một thứ nóng bỏng trên người người đàn ông đứng vững ở nơi riêng tư của mình, một dòng nước xấu hổ xúc động chảy ra.

Thật ra từ sau khi có thai nàng càng dễ động tình, cho nên nguyên nhân bị Thiệu Tuyên Đế dễ dàng quyến rũ lúc này chỉ vì nhu cầu của phụ nữ có thai đối với chuyện này. Nhưng Yến An Quân vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, nàng giật giật hai chân, cảm thấy giữa hai chân rất dính.

“Úm... Nhưng mà... Còn bé con...”

Thiệu Tuyên Đế nghe nàng thì thầm một tiếng đã biết tình trạng của nàng lúc này.

Vì thế tay Thiệu Tuyên Đế vuốt bộ ngực cao vút của nàng, một tay khác đặt dưới lưng nàng, miệng an ủi: “Đã qua ba tháng, có thể, Bảo Nhi đừng sợ, trĩu sẽ càng thêm cẩn thận, sẽ không làm bé con bị thương.”

Yến An Quân cắn bờ vai hân ấn ra hai dấu răng nhỏ, rồi mới ngoan ngoãn mặc hân làm.

Thiệu Tuyên Đế nửa quỳ trên giường, ánh mắt sâu lắng nhìn nàng, về mặt chậm rãi sa sầm xuống, càng phát ra vẻ sâu xa.

Yến An Quân lùi về phía sau, ánh mắt như muốn ăn thịt người thế kia... Thật sự bình thường chứ?

Thứ nóng cháy của hân còn để giữa hai chân Yến An Quân, càng thêm cứng càng thêm lớn, Yến An Quân than nhẹ một tiếng: “Thật ra... Thân thiếp cũng muốn Hoàng Thượng... Hoàng Thượng nhớ phải cẩn thận chút, nếu không thân thiếp sợ là chịu không nổi.”

Thiệu Tuyên Đế nhận được tín hiệu đồng ý lập tức nhếch môi cười.

Hân dùng một tay bảo vệ bụng Yến An Quân, thân mình hơi nhướng lên trần, Thiệu Tuyên Đế giữ sau gáy Yến An Quân, nhấc tay liền vén cổ áo nàng, da thịt như ngọc lộ ra trong không khí.

Thiệu Tuyên Đế thở ra một hơi.

Cuối cùng cũng được ba tháng

...

Trong mắt Thiệu Tuyên Đế ánh lên tia lửa, hân cắn một điểm hồng trước ngực nàng, chậm rãi tách hai chân nàng ra. Sau khi được hệ thống cải tạo, đôi chân dài bất kể là độ dài hay xúc cảm đều cực kỳ hấp dẫn.

Yến An Quân nhìn Thiệu Tuyên Đế cổ họng hơi khô, trên trán đã thấm ra một lớp mồ hôi.

Nàng ngoan ngoãn ôm cổ Thiệu Tuyên Đế, phối hợp để hân tách hai chân ra. Vì thất lưng nàng đã được cải tạo rất mềm mại, gần như nhấc trong tay sẽ thấy mềm xuống như không xương, Thiệu Tuyên Đế không dám lộn xộn, chỉ sợ xoay đến bụng nàng.

Áo lót của Yến An Quân đã bị vứt xuống đất lúc nào không hay.

Thiệu Tuyên Đế chạm vào khu vườn bí mật giữa hai chân nàng, cảm thứ đã cứng hết chịu nổi của mình chậm rãi đưa vào, tiểu Tử Ngự khê khê xâm nhập nàng, Yến An Quân nâng người phối hợp để nó hoàn toàn đi vào. Nếu bàn về độ kết hợp của Thiệu Tuyên Đế với cung phi, người phù hợp nhất hiển nhiên chính là Yến An Quân.

Cho đến khi Yến An Quân giãn lỏng mảy ra, thích ứng rồi thứ bên trong mới bắt đầu chuyển động.

Yến An Quân rên hai tiếng, vì trong cơ thể đột nhiên thêm một thứ nên xoay thất lưng, Thiệu Tuyên Đế giữ lấy thân thể nàng, thấp giọng nói: “Bảo Nhi ngoan, đừng lộn xộn, trĩu không muốn làm nàng bị thương, trĩu và con đều là trân bảo của trĩu.”

Yến An Quân ưm một tiếng, hai chân bò lên bên hông hân, da thịt như ngọc cực kỳ mê người, Thiệu Tuyên Đế như một con thú ẩn nấp đã lâu, tuy không dám nhả vào chỗ sâu nhất lại không ngừng chuyển động bên trong. Âm thanh mềm mại của Yến An Quân thỉnh thoảng lại vang bên tai, như móng mèo

gãi ngứa.

Thiệu Tuyên Đế đặt tay lên vai nàng, hơi nâng thân mình, cuối cùng ngửa đầu, dục vọng trong cơ thể hẳn hoàn toàn được thả ra.

Yến An Quân mệt đến đầu đầy mồ hôi, cúi đầu thở hổn hển, mồ hôi chảy qua da thịt qua ngực dừng lại trên bụng, cái bụng tròn vo của Yến An Quân vẫn đang phập phồng không ngừng.

Thiệu Tuyên Đế cau mày, bàn tay bỗng che lên bụng nàng, quả thật cảm nhận được một đợt máy thai rất mạnh. Thiệu Tuyên Đế mím môi vuốt ve an ủi, ôm Yến An Quân vào lòng, cẩn thận đắp chăn cho nàng.

Nhìn Yến An Quân điềm tỉnh ngủ mơ màng, Thiệu Tuyên Đế com no rượu say thỏa mãn thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Chuyện Hoàng Hậu mang tử thai điều tra đã lâu cũng không rõ ràng, nội thất tử cung Chiêu Dương Cung chỉ có số ít người có thể đi vào, đều là tâm phúc của Hoàng Hậu, căn bản không thể nào ám hại Hoàng Hậu, cho nên giải thích duy nhất lúc này chính là “phương thuốc” khiến người ta có thai có vấn đề.

Tuy Hoàng Hậu đã lệnh Thái Y cho mình dùng dược giữ lại khối thịt trong bụng, nhưng dù sao cũng đã chết, sinh ra cũng chẳng sống được.

Trong lòng Hoàng Hậu hận cực, nhưng mục tiêu hận cực này lại đặt trên người Kim Chi.

Bất kể có đúng là Kim Chi động tay động chân như lời Quế ma ma nói hay không, chỉ nói phương thuốc khiến phụ nữ trong cung từng bị thương có thể có thai lần nữa do Kim Chi lấy đến đã đủ để Hoàng Hậu giận nàng. Đây gọi là hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, Kim Chi cho Hoàng Hậu hy vọng rất lớn, nhưng chuyện này sắp thành công lại xảy ra vấn đề, toàn bộ hỏng bét, Hoàng Hậu đương nhiên oán hận “người cho” hy vọng này.

Kim Chi hoàn toàn là nằm cũng trúng đạn.

Khi tin tức từ Dưỡng Tâm Điện truyền tới Chiêu Dương Cung, Hoàng Hậu đang cầm một bát thuốc mùi nồng nặc uống mà mặt không chút thay đổi, nhìn không ra vui hay giận.

“Không sao, Bảo Phi nay đang ở trắc điện Dưỡng Tâm Điện, nhận phân lệ đương nhiên khác biệt một chút, bản cung không có ý kiến gì với việc này. Huống hồ hiện nay Bảo Phi đang có thai lại được sủng ái, chúng ta ở trước mặt Hoàng Thượng nói thế nào cũng thành cố tình gây sự, cần gì tự mình chuốc lấy khổ?”

Hoàng Hậu nghe nói chuyện xảy ra ở Dưỡng Tâm Điện, về mặt lại thần kỳ lạnh nhạt, hơn nữa đối với chuyện Hoàng Thượng chia đồ cho Yến An Quân dựa theo phân lệ của nàng không có gì tức giận.

Có thể nói, từ khi Thái Y kết luận nàng mang tử thai, nàng vẫn luôn âm khí nặng nề, im lặng vài ngày sau ánh mắt đột nhiên sáng dị thường, giống như trong lòng có mưu đồ gì đó.

Cung nhân Chiêu Dương Cung thấy sắc mặt Hoàng Hậu ngày càng bất định, ngay cả thở mạnh cũng không dám, đành phải đứng từ xa nhìn không dám lên tiếng.

Quế ma ma tiến lên bưng đi bát canh Hoàng Hậu đã uống cạn, “Hiện giờ nương nương đã không còn hoàng tử, sao có thể để Bảo Phi kia thuận lợi sinh con? Nếu là công chúa thì không sao, nếu là hoàng tử, chẳng phải nương nương càng không còn cơ hội?”

Từ khi bị Lô đại nhân một lần nữa lựa chọn đưa vào cung, Quế ma ma liền tiếp quản vị trí của Kim Chi, tuy bà ngạo mạn không phân rõ phải trái, tính tình cũng rất tệ, nhưng ai bảo bà được Hoàng Hậu nương nương tin một bề? Cho nên cung nữ khác trong nội thất đều khúm núm với bà, sợ đắc tội bà.

Quế ma ma hiện là người nổi bật nhất trước mặt Hoàng Hậu.

“Không còn cơ hội...”

Hoàng Hậu nhìn móng tay sơn nước hoa hồng của mình, chạm tới mu bàn tay được bảo dưỡng vô cùng tốt, bên môi bỗng cười: “Sẽ luôn có cơ hội. Người phải biết rằng, trong cung này nhiều nhất là nữ nhân ghen tị, giống như hoa hồng họa loạn cung đình năm đó, bình thường màu sắc diễm lệ, đường khí bỏ huýt, đến thời điểm mấu chốt có thể cho người ta một kích trí mạng.”

Nàng cúi đầu, khóe môi nhếch lên, âm thanh cũng dần dần thấp xuống, giống như đang thì thầm tự nói: “Cung nhân mới tiến cung, cung nhất hiểu biết ít, địa vị cao địa vị thấp... lòng ghen tị đều như nhau, người ngoài không biết, bản cung lại biết cực kỳ rõ ràng.”

“Nương nương nói có lý...”

Quế ma ma quy củ đứng một bên cũng cúi đầu theo.

“Bản cung đương nhiên sẽ không để kẻ khác vượt qua bản cung, lúc trước vì có bầu, vì bình an sinh hạ hoàng tử, bản cung bằng lòng buông quyền lực trong tay, trở về Chiêu Dương Cung dưỡng thai. Nay bản cung đã không còn có bầu... Ai cướp quyền lực của bản cung, bản cung sẽ khiến ả cướp thể nào phải nhả ra như thế!”

Sắc mặt Hoàng Hậu càng thêm thâm độc.

Nàng thân là Hoàng Hậu đứng đầu hậu cung, cả đời mang thai hai lần mất đi hai lần, loại chuyện này ai gặp phải cũng không dễ dàng tiêu tan.

Không có hoàng tử, nếu chỉ thế thì thôi, trước kia Hoàng Hậu dù không có con cũng không dễ dàng bị phế bỏ, bởi phía sau Hoàng Hậu là đại diện của một thế lực, Hoàng Thượng cho Hoàng Hậu vị trí này vì có thể sử dụng thế lực này ở thời điểm cần thiết.

Nhưng nay Lô gia đã ngã!

Không phải bị đối thủ đầu ngã mà bị Thiệu Tuyên Đế bắt được nhược điểm, không thể không ẩn lùì toàn tộc.

Thực hiển nhiên, quyền lực trong tay Lô gia đã bị Thiệu Tuyên Đế thu về trong tay, chuyện này đối với Hoàng Hậu mà nói không đơn giản là nhà mẹ đẻ thất thế, mà cả vị trí Hoàng Hậu... rất có thể khó giữ được.

Về mặt Hoàng Hậu hoảng hốt, Thiệu Tuyên Đế lúc này càng ngày càng khó khiến người ta nắm bắt, đoạt quyền Lô gia, thu quyền hậu cung, có thể nói là một tay không chế triều đình một tay không chế hậu cung, nếu Hoàng Thượng thật sự muốn thu quyền, vì sao phải bại lộ nhược điểm của mình?

Dám ngang nhiên đặt Bảo Phi bên cạnh, Hoàng Thượng... đang muốn lấy Bảo Phi làm bìa ngấm? Hay quá mức tự tin với thực lực của mình?

Ước chừng là ý đầu tiên mới đúng!

Nếu Hoàng Thượng trong lòng cảm thấy có mất mới có được, thì đưa bé trong bụng Bảo Phi để nàng giúp Hoàng Thượng loại bỏ đi.

Hoàng Hậu cười nhạt, tùm tùm xoa bụng, “thứ” bên trong gần đây đã hơi cứng lại, có điều không ảnh hưởng tới kế hoạch của nàng.

...

Từ sau khi thai nhi thành hình, Thiệu Tuyên Đế cảm nhận được một lần máy thai liền đêm đêm “dưỡng thai” không biết mệt, lập chí phải làm một phụ hoàng tốt. Có điều hẳn không đọc thơ từ ca khúc, thoai bản tiểu thuyết gì mà là chính sự quốc gia trong truyền thuyết. Mỗi lần trong triều có chuyện gì lớn là hẳn lại vui sướng tới Dưỡng Tâm Điện đọc cho “con trai” nghe, trong đó toàn là triều đình lục đục, Yên An Quân nghe chỉ thấy buồn ngủ.

Vì đã có kinh nghiệm, nàng đành phải quyết tâm mặc Thiệu Tuyên Đế nói một mình ở đó, còn nàng thì cầm sách dạy đánh cờ đọc say sưa. Thiệu Tuyên Đế cũng không giận, hậu cung không thể tham gia chính sự, những đại sự quốc gia hẳn chỉ nói với một mình cô gái này, không ngờ cô bé hoàn toàn không muốn nghe, không chỉ không nghe mà còn vừa nghe vừa ngủ.

Thiệu Tuyên Đế chỉ phải dờ khóc dờ cười, nhưng về mèo lười của nàng chẳng phải chính là thứ hấn yêu hay sao?

Bởi vì mang thai, Thiệu Tuyên Đế không cho phép Yên An Quân dùng não quá độ, cho nên “vận động” chơi cờ bị gạch một dấu rất đậm trong từ điển của Yên An Quân, cho đến khi một lần ngẫu nhiên đọc một quyển sách dạy đánh cờ, trong đầu bỗng vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Có thể Yên An Quân mới biết thì ra đọc sách dạy đánh cờ cũng có thể nâng cao điểm kinh nghiệm của mục chơi cờ.

Vì vậy Yên An Quân những nhẽo năn nỉ thì nỏ Thiệu Tuyên Đế... lạnh mặt chấp tay sau lưng dạo một vòng trong nhà Ngôn Thừa Tướng, sau đó khi Ngôn Thừa Tướng xanh mặt đưa tiễn tiễn thể cảm về một xe sách dạy đánh cờ.

[Tinh! Điểm kinh nghiệm “Phá tẩn tàn cục (kỳ)” của người chơi tăng 0,5%, đạt tới 47%. Đánh giá hữu nghị: Aiz... [Nhíu mày]]

Lúc này Yên An Quân vẫn đang mặc một bộ áo lót vải bông, tựa trên ghế mềm đọc sách dạy đánh cờ, trong phòng ảm áp khiến nàng buồn ngủ không mở nổi mắt, nàng tai nghe hệ thống thông báo, cho đến khi hệ thống quân “đánh giá hữu nghị” mới khiến nàng hứng thú.

“Hệ thống quân, cái... nhíu mày là có ý gì?” Yên An Quân có chút kỳ quái.

[Đàn ông nhà người, quá ồn ào [Nhíu mày] [Mặt lạnh]]

Thiệu Tuyên Đế rất ồn ào sao? Yên An Quân nhìn trộm Thiệu Tuyên Đế đang tập trung tinh thần phân tích tấu chương, thấy hẳn hơi mím môi, miệng còn liên tiếp thốt ra tên người và chức vị tương ứng, cùng lúc đó giọng nói quen thuộc như rượu ủ vang lên bên tai, đàn ông nghiêm túc làm việc thật dễ nhìn... Mà trai đẹp nghiêm túc làm việc lại càng đẹp mắt.

“Người là hệ thống mà không thể chắn âm thanh từ bên ngoài à?”

[...]

“Hay người thấy Hoàng Thượng vừa đẹp mắt vừa dịu dàng nên ghen tị?”

[=□ =]

[Ta mà thèm ghen tị hửn?! Khi bản hệ thống quân đang đe dọa võ lâm thống, nhất giang hồ... Hửn còn chưa biết ở đâu nữa kia! Hừ! Hừ... [Ngao mạn]]

Yến An Quân lơ đãng cười, tiếp tục lật sách dạy đánh cờ, đợi điểm kinh nghiệm tăng lên. Cho đến một lát sau lại truyền đến âm thanh do dự của hệ thống quân: [Có chuyện này... Tiểu Quân Quân, thật ra bản hệ thống quân...]

Yến An Quân: “?”

[... Aiz, quên đi, không nói nữa.]

“Chuyện gì thế, hệ thống quân?” Yến An Quân nói thầm trong lòng vài lần, hệ thống quân đều không phản ứng, lẽ nào hệ thống quân đi ngủ? Nhưng hệ thống quân rốt cuộc muốn nói gì?

Yến An Quân nâng mắt lên, liếc nhìn Thiệu Tuyên Đế như có chút suy nghĩ: “Hoàng Thượng?”

Thiệu Tuyên Đế nghe tiếng đặt bút trong tay xuống, lông mày như vẽ hơi nhướn lên, hắn cẩn thận vòng qua cái bụng của nàng, ôm nàng từ trên ghế mềm lên, vòng vào trong lòng mình. Mỹ nhân dưới ánh sáng âm càn có vẻ kiều diễm, Thiệu Tuyên Đế dùng cái cằm mới mọc râu cọ xát khuôn mặt mềm mịn của nàng, Yến An Quân bị ngứa không biết làm sao, nắn hắn vài câu mới đẩy mặt hắn ra, hai tay lại vòng dưới nách hắn, giữ sau lưng hắn.

“Ôm một cái.”

“Được.”

Yến An Quân tựa trong lòng hắn, chỉ cảm thấy hơi thở nam tính lúc này đặc biệt khiến người ta an tâm.

Thiệu Tuyên Đế thả lỏng vẻ mặt, ấn một nụ hôn khẽ lên sau đầu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Từ sau hôm ấy, liên tiếp mấy ngày Yến An Quân không nghe thấy tiếng hệ thống quân nữa. Dù nàng đọc sách dạy chơi cờ tăng điểm kinh nghiệm, trong đầu cũng chỉ vang lên tiếng thông báo hết sức bình thường, đánh giá hữu nghị phía sau hoàn toàn không thấy đâu. Yến An Quân nghĩ nghĩ, cảm thấy mình không cần lo lắng.

Dù sao hệ thống quân mạnh mẽ như vậy, nói không chừng là quá nhàm chán, chạy đi chơi trò... xuyên không.

Vào đông một ngày lạnh hơn một ngày, cổ áo của Yến An Quân được đính một vòng lông, cổ tay cổ chân cũng may rất dày rất ấm. Toàn thân nàng nhìn như một con hổ con trong mùa đông, vùi trên giường ngủ cả ngày. Bởi đứa bé càng lúc càng lớn nên eo Yến An Quân béo thêm không ít, bởi vậy cung nữ, thị vệ trong Dưỡng Tâm Điện cũng không dám loi lôm một giây.

Thật ra từ sau khi Yến An Quân có thai, những chuyện kỳ dị luôn kéo nhau mà đến. Ví dụ như trong Dưỡng Tâm Điện lơ đãng bò vào một con rắn độc lạc đường, ba con mèo hoang phát điên, năm con chuột bị bỏ thuốc...

Đương nhiên lúc trước mới chỉ là động vật.

Phía sau còn nghe nói Vân Quý Nhân trọ chân ngay bên ngoài Dưỡng Tâm Điện, vừa vận dụng trúng Bảo Phi nương nương cũng đang ở cửa điện.

Tuy không đụng vào bụng Bảo Phi nương nương nhưng gần như tất cả mọi người trong Dưỡng Tâm Điện đều thót tim, Hoàng Thượng nghiêm mặt từ Dưỡng Tâm Điện đi ra, vài ngày sau liền truyền ra tin tức Vân Quý Nhân chết bất đắc kỳ tử.

Lại nghe nói một ngày nào đó trong đồ ăn của phòng bếp riêng của Dưỡng Tâm Điện đột nhiên nhiều thêm một miếng thịt cua to đùng. Thịt cua là cái gì? Rõ ràng là thứ phụ nữ có thai không thể ăn! Vì thế ngày hôm sau trong phòng bếp riêng có ba người bị xử tử.

Việc này liên lụy rất rộng, tóm lại lực tặc có không ít cung phi ngã ngựa.

Rồi nghe nói Hoàng Thượng giận dữ, ngày hôm đó thanh lọc cung nhân Dường Tâm Điện một lượt. Nhất thời, cung nhân vô cùng cẩn thận, sợ xảy ra chuyện gì liên lụy đến mình.

...

Bông tuyết nhỏ như muối ăn bay là tả khắp đô thành hơn nửa tuần, trận tuyết đầu đã ngừng.

Sứ thần các nước đã sớm về nước báo cáo trước khi tuyết rơi, chỉ có mấy người Minh Linh Quốc còn ở lại Cao Thú, không biết muốn làm gì. Mấy ngày nay, hai anh em Nhị Hoàng Tử cùng Du Ti Công Chúa ngày ngày ra đường đi dạo, còn làm quen không ít quan viên Cao Thú, cũng tặng không ít lễ vật.

Có điều người quan trọng nhất thì... đã lâu chưa thấy trả lời.

“Lý đại nhân, xin hỏi Tĩnh Phi nương nương trong cung đã truyền tin ra chưa?”

Cuối cùng Nhị Hoàng Tử không nhịn nổi nữa, đây đã là lần thứ ba hấn tới phủ của Lý Cầu. Cũng giống lần trước, hấn được tới tứ phủ Thái Úy mời tới phòng khách, trong sảnh Lý Cầu đang ngồi phía trên đợi hấn, thấy hấn tới mới chậm rãi đứng lên.

Hai người gật đầu chào nhau, Nhị Hoàng Tử vào thẳng vấn đề.

Lý Cầu trầm ngâm một phen rồi nói: “Không có tin tức gì, có điều nghe nói gần đây Hoàng Thượng luôn ngủ lại Dường Tâm Điện, chưa từng tới cung khác, chỉ sợ Tĩnh Phi nương nương cũng không tìm được cơ hội nói chuyện này với Hoàng Thượng.”

Lý Cầu thoáng dừng, bàn tay đặt xuống bàn đẩy thân mình về phía trước, cười nói nhỏ: “Nhị Hoàng Tử, nghe bản quan nói một lời được không?”

“Lý đại nhân, mời nói.”

Nhị Hoàng Tử gợn tay ý bảo.

Lý Cầu ho khan một tiếng: “Lời nói của Hoàng Thượng ngày đó Nhị Hoàng Tử cũng nghe rồi, Hoàng Thượng là thiên chi kiêu tử, miệng vàng lời ngọc, chỉ cần Hoàng Thượng đã nói ra sẽ không nuốt lời, cho nên chuyện này có bảy tám phần là không thành được. Hơn nữa, Nhị Hoàng Tử người xem, hiện giờ chỉ có một phần hy vọng là Tĩnh Phi nương nương, trong trường hợp Tĩnh Phi nương nương ở trong cung bị áp chế thì cũng khó có thể thành công.”

Nhị Hoàng Tử nghe đến đó đương nhiên biết vị Thái Úy đại nhân này còn câu tiếp, chỉ gật đầu không trả lời. Dù thế nào muội muội hấn cũng là công chúa một nước, nhưng từ trong miệng người Cao Thú nói ra luôn cảm thấy muội muội hấn có chút không biết xấu hổ thế nhỉ?

Yến Du Ti thiên tư quốc sắc, tuy so ra kém Bảo Phi nhưng có thể thắng được phần lớn cung phi, chưa nói đến kiểu hấp dẫn mang theo phong tình dị quốc kia.

“Nhị Hoàng Tử, người nói xem, để Công Chúa điện hạ làm Hoàng Hậu Cao Thú tốt, hay làm cung phi tốt?”

Bàn mặt già của Lý Cầu cười đầy nếp nhăn, trong mắt lại ẩn ẩn có hào quang.

Nhị Hoàng Tử ngần ngừ, “Thứ cho bản sứ ngu dốt, Lý đại nhân có ý gì?”

“Ha ha, Nhị Hoàng Tử đưa lỗi tại đây.”

Lý Cầu cười ha hả, thấp giọng nói bên tai Nhị Hoàng Tử vài câu, sắc mặt Nhị Hoàng Tử bỗng trắng bệch.

Tuy sắc mặt tái nhợt nhưng Nhị Hoàng Tử vẫn có chút dao động. Hấn ngồi về ghế nghỉ ngơi, cuối cùng đè nén tâm trạng phập phồng nói: “Chuyện này, để bản sứ suy nghĩ thêm đã. Hai ngày nữa cho Lý đại nhân câu trả lời chắc chắn được không?”

“Đương nhiên là được, Nhị Hoàng Tử nghĩ tới lợi ích sau khi thành công, sau này Nhị Hoàng Tử nhất định sẽ vô cùng may mắn vì đã gia nhập lúc này.”

Lý Cầu nâng chén trà nhấp một ngụm, trong mắt hấn có vài phần lạnh giá, bên môi lại không nén được nụ cười.

Nhị Hoàng Tử nhìn hơi nước lượn lờ bốc lên, hơi nóng đập vào mặt khiến gương mặt hấn mơ hồ.

...

Vào đêm ba mươi, các vị đại thần cùng Thiệu Tuyên Đế ăn một bữa quốc yến, cây cột đỏ bao phủ tơ lụa gấm vóc, đẹp không sao tả xiết. Âm nhạc thanh nhã, mỹ nhân bay nhảy, hương rượu nồng nàn, món ăn trăm vị. Trên bữa tiệc Thiệu Tuyên Đế mặc một bộ long bào ngồi ghế trên, im lặng dùng bữa.

Có điều Hoàng Thượng không lên tiếng, thần từ phía dưới nào dám tùy ý lên tiếng?

Vì thế hai bên cứ thế im lặng, các đại thần mắt to dòm mắt nhỏ.

Ngôn Thừa Tướng Ngôn Sơ Nam tao nhã anh tuấn kỳ quái nhìn Thiệu Tuyên Đế phía trên, bắt đầu xoa cằm suy tư.

Hoàng Thượng đang... mệt rồi hay tư xuân?

Nếu mệt thì nhất định tối qua ngủ không ngon, về phần nguyên nhân... khụ khụ, đàn ông đều hiểu. Nếu là tư xuân, tuy hiện giờ đang là mùa đông, nhưng có vị Bảo Phi nương nương kia ở bên cạnh, sợ rằng bốn mùa ấm áp, năm năm tháng tháng đều là mùa xuân của Hoàng Thượng phải không? Ngôn Thừa Tướng vô tình đoán trúng chân tướng.

Thiệu Tuyên Đế gấp một món ăn cho vào miệng, càng ăn càng không thấy ngon.

Đêm ba mươi trong triều có quốc yến, hậu cung cũng có gia yến. Mỗi năm Thiệu Tuyên Đế đều nhân dịp quốc yến ban bố vài chính lệnh, về phần gia yến khi tham gia cũng đã vào đêm, có điều... năm nay có chút khác biệt.

Thiệu Tuyên Đế một hơi uống cạn chén rượu, đứng bật dậy: “Vốn định nói chuyện quốc sự với các ái khanh, có điều không ngờ hôm nay trẫm đã ngã ngà say... E là không thể tiếp tục uống cùng các vị.”

An Đức Lễ vội vàng đi lên đỡ cánh tay Thiệu Tuyên Đế “đã ngã ngà say”.

Về mặt Ngôn Thừa Tướng càng cổ quái, Hoàng Thượng... say rượu? Dùng loại lý do bất cứ triều thần nào đều có thể lật tẩy này thích hợp à? Năm ngoài hình tượng ngàn chén không say của Hoàng Thượng đã sớm khắc sâu vào lòng người thì phải?!

Ngôn Sơ Nam nhìn quanh một lượt, quả thật thấy không ít đại thần đang co rút cơ mặt.

Ngôn Thừa Tướng thờ dãi một tiếng, quả nhiên vẫn cần hấn đến điều hòa.

Hắn đứng lên, giờ chén rượu: “Các vị đại nhân, Hoàng Thượng có việc rời tiệc trước, như vậy đi, bản quan đi đầu, kính các vị một chén.”

Hắn lưu loát uống cạn một chén.

“Thừa Tướng khách khí.”

Không ít quan viên vội vàng giờ chén lên đáp lễ, rồi cũng chúc rượu theo.

Hoàng Thượng đi rồi, bớt chút áp lực, lúc này mới thật sự là náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

“Này, Bảo Phi nương nương, sao ngươi luôn chiếm lấy phụ hoàng của ta? Rõ ràng phụ hoàng là của ta, ngươi mau trả phụ hoàng lại cho ta...”

Yến An Quân sớm biết mình đến gia yến sẽ bị người ta gây khó dễ, không ngờ người đầu tiên đứng ra lại là Đại Hoàng Tử, con của Thục Phi,

Yến An Quân nhủ mảy, dù sao lúc ấy cứu Đại Hoàng Tử cũng chỉ vì nó là trẻ con, mà không phải mong tương lai nó báo đáp, cho nên lần này Đại Hoàng Tử gây khó dễ tuy khiến Yến An Quân khó chịu nhưng chưa đến mức thất vọng.

Dù là trẻ con, ngày ngày bị người khác ảnh hưởng cũng không thể nào không có tâm tư. Yến An Quân liếc nhìn Thục Phi một cái, nàng ngồi ngay ngắn trên chỗ của mình uống trà, dường như ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của Đại Hoàng Tử.

Tầm mắt Thục Phi hướng xuống dưới.

Lần trước Yến An Quân liều mạng bỏ lỡ một đứa con để cứu Đại Hoàng Tử, nàng quyết định lần này không ra tay với Yến An Quân, cho nên lời Đại Hoàng Tử nói quả thật không phải nàng dạy.

Có điều... Tuy lời của Đại Hoàng Tử nói với Yến An Quân chỉ là lời nói trẻ con, lại thật sự đã trút giận thay nàng. Bảo Phi liên tục chiếm lấy Hoàng Thượng hơn nửa năm, nay dù đã mang thai Hoàng Thượng vẫn không đi qua cửa cung khác lấy một lần, người trong cung không ai không chất chứa oán giận.

Yến An Quân quay đầu nhìn Đại Hoàng Tử, bề ngoài hắn có sáu phần giống Thục Phi, bốn phần còn lại mơ hồ thấy bóng dáng của Thiệu Tuyên Đế. Lúc này Đại Hoàng Tử đang bĩu môi không phục, Yến An Quân cười khẽ một tiếng: “Phụ hoàng ngươi có quyền tự lựa chọn, nếu hắn không thích bản cung thì đương nhiên sẽ không ở bên cạnh bản cung. Bản cung chiếm lấy Hoàng Thượng? Đại Hoàng Tử sao lại nói thế?”

“Hừ, ngươi đừng tưởng ta không biết, ngươi rõ ràng là yêu phi mê hoặc phụ hoàng...”

“Người nói ai là yêu phi? Nói lại lần nữa cho trầm!”

Giọng nói trầm thấp vang lên ngoài cửa, vẻ mặt bình tĩnh, đen sì như có thể nhỏ ra mực, Thiệu Tuyên Đế bước qua cửa điện, hắn không nhìn đám cung nhân đang hành lễ với mình mà trực tiếp ôm Bảo Phi vào lòng đối mặt với Đại Hoàng Tử. Hai cha con tuy có quan hệ huyết mạch lại hoàn toàn không có quan hệ như cha con bình thường.

Thân thể nhỏ nhỏ của Đại Hoàng Tử run lên, yếu ớt nói nhỏ một câu: “Phụ hoàng...”

“Đứng đây cho trầm, khi nào hiểu rõ rồi thì trở về.”

Thiệu Tuyên Đế lạnh mặt nhìn, trong lòng không nhịn được lửa giận. Hắn không ngờ vừa tới gia yến đã thấy con trai mình làm khó dễ nữ nhân âu yếm, hơn nữa tính mạng đứa con này còn do nữ nhân của hắn cứu!

Lấy oán trả ơn như thế, đứa trẻ như thế... Thật sự là con hắn sao?!

... Hay Tiểu Tử Hổ đã với tay với trong Di Cảnh Cung?

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế lóe lên, có ví dụ là Tiểu Tử Hổ, ai biết trong lòng Đại Hoàng Tử sẽ để lại mầm rễ thế nào? Bất kể ra sao, Đại Hoàng Tử quyết không thể nhận trọng trách. Coi như lót đường cho con của hắn và Bảo Nhi.

Gương mặt Đại Hoàng Tử tái xanh, hiện giờ đại khái hắn đã biết cái gì là mất mặt, nay bị phụ hoàng quở trách ở trước mặt nhiều người, mất hết mặt mũi, hắn chỉ có thể thâm hận Bảo Phi. Nếu không tại Bảo Phi... Phụ hoàng hắn sao có thể nói hắn như vậy?

Thiệu Tuyên Đế dẫn Yến An Quân lên bàn trên cùng rồi mới nói với chúng phi hành lễ bên dưới: “Đứng dậy cả đi.”

Cung phi nhìn nhau đứng dậy, liếc qua Hoàng Hậu đang có thai xấu hổ đứng một bên, rồi lại nhìn Bảo Phi xinh đẹp bức người, nhan sắc diễm lệ dưới ánh đèn, đều không khỏi cảm thấy quái dị.

Hoàng Thượng làm thế là đặt Hoàng Hậu ở chỗ nào? Trước kia Hoàng Hậu không có ở đó, Hoàng Thượng dẫn Bảo Phi tới bên cạnh cũng không ai nói gì, nhưng hôm nay Hoàng Hậu rõ ràng ở đây, Hoàng Thượng vẫn giữ Bảo Phi bên cạnh... Thế này chẳng phải như tát vào mặt Hoàng Hậu sao? Rốt cuộc từ khi nào... Bảo Phi đã dần thay thế Hoàng Hậu, ngồi lên vị trí bên cạnh Hoàng Thượng?

Nhân Phi lẳng lặng ngồi, chén trà trong tay tạo nên đường đốm sáng, hơi nước mờ mờ, giống như cuộc đời không rõ ràng của nàng, sự chờ đợi này... cuối cùng vẫn không có kết quả.

Dung Phi tròn tròn mắt khiếp sợ, nàng bị cấm cung cho tới tận bây giờ, không ngờ Bảo Phi đã được sủng đến mức này?

Tuy Hoàng Hậu có bầu trước nhưng bụng của Yến An Quân lại to hơn một chút, nguyên nhân đương nhiên vì tử thai trong bụng Hoàng Hậu không phát triển nữa, dù mùa đông mặc dày, có vẻ mập mạp cũng khó có thể giống phụ nữ có thai bình thường. Cho nên so với Hoàng Hậu, bụng Bảo Phi hình như hơi lớn.

Lẽ nào... là song thai?

Tĩnh Phi vui đầu, mang thai vốn đã nguy hiểm, nếu còn là song thai, chỉ cần chịu kích thích sẽ... Vậy là có trò hay để xem. Tĩnh Phi nhếch môi nở nụ cười, một lúc còn chưa ngừng.

Trên ghế trên ngọc ngà, Thiệu Tuyên Đế một tay để trên cái bụng ngày một lớn của Yến An Quân, dù vào đông, quần áo trên người dày, hắn vẫn có thể cảm nhận được máy thai, tiểu tử bên trong đá mạnh hắn một cước, Thiệu Tuyên Đế không kìm nén được tiếng cười trong cổ họng, ánh mắt nhu hòa nói, “Con trai thật có tinh thần.”

“Nghịch ngợm thế này không giống thần thiếp, nhất định là giống Hoàng Thượng.” Yến An Quân xoa xoa bụng, cảm thấy hơi im lặng mới đưa tay nắm tay Thiệu Tuyên Đế.

Thiệu Tuyên Đế ghen lời, khóe miệng giật giật: “Trầm nghịch ngợm? Lẽ nào trong lòng Bảo Phi trầm cũng giống tiểu tử này?”

“Hoàng Thượng ấy à... Nhìn thì như quân tử, thật ra là một anh chàng lỗ mãng, nhiều khi cũng là một đứa nhỏ, đương nhiên những điều này đều không quan trọng, quan trọng nhất là... Hoàng Thượng là phu quân của thần thiếp, là người thần thiếp yêu nhất.”

Yến An Quân mở to đôi mắt hạnh nhìn thẳng vào hắn, lông mi thật dài hơi nhếch lên, bên môi lộ ý cười, ánh mắt rất nghiêm túc.

Thiệu Tuyên Đế cảm thấy một dòng nước ấm chảy thẳng vào tim, sắc mặt dịu dàng thần kỳ, ôm sát người trong lòng thêm vài phần. Hắn đã tin từ lâu, thế gian này sẽ có một người, gặp rồi không quên, nhớ nhưng điên cuồng...

Cũng khiến hắn tiêu vong.

Đúng như lời Bảo Nhi vừa nói, hắn có quyền tới chỗ những nữ nhân khác, hắn có thể không bị Bảo Nhi “chiếm lấy”, nhưng hắn không muốn. Không muốn cô gái mình yêu nhất bị uất ức, không muốn khoét thêm một vết sẹo trên ngực nàng sau rất nhiều tổn thương. Chỉ vì không muốn mà thôi.

Ngày ấy hắn cho phép nàng coi hắn là phu quân, hắn cũng coi nàng là phu nhân của mình, từ đó không còn chấp nhận được người khác nữa.

...

Đang đêm.

Trong thâm cung, một số lượng đông hắc y nhân nhảy lên đầu tường, Ảnh Nhị Thập Cửu đang gặm chân gà canh giữ cửa cung thấy đám người áo đen bay nhảy mà đến này liền ngã cái huyếch từ trên cây xuống.

Ảnh Nhị Thập Cửu khó tin dụi mắt, lại cúi đầu nhìn bộ đồ đen gần như hòa làm một với bóng đêm trên người mình, cúi đầu hung hăng gặm chân gà trong tay một cái, miệng tức giận nói: “Đám tiểu tặc từ đâu chui ra cũng dám mặc bắt chước bản ảnh vệ?!”

Trên một cái cây khác, Ảnh Tam thân nhiên hạ xuống, lạnh lùng thổi sợi tóc trên trán, “Đi thôi, đừng chỉ có biết ăn, giải quyết đám người này trước rồi cho người ăn đủ.”

“Ai cần người lo cho tạp gia nhiều vậy làm chi!”

Ảnh Nhị Thập Cửu nhô ra một đoạn xương gà, bởi trên mặt còn có mặt nạ sắt nên không thấy rõ biểu cảm của Ảnh Nhị Thập Cửu, có điều hắn cũng cùng loại với liếc mắt khinh thường thôi.

Ảnh Tam đá hắn một cước, hừ lạnh: “Lão đại không ở đây có mồm ngoa mép giải, hay là đóng giả nhiều quá nên coi mình là thái giám thật rồi?”

Ảnh Nhị Thập Cửu bị đá một cước lão đạo, chân khê nhúc nhích liền mượn sức phi thân lên nóc nhà, bóng thoáng qua một cái liền biến mất. Ảnh Tam nống thăm một câu cũng vội vàng lác mình đuổi theo, thầm nghĩ tiểu tử này nhất định ý đồ một mình chiếm hết công lao chém giết đây.

Hoàng cung có nhiều tiểu tặc như vậy xông vào, không thể để một mình Nhị Thập Cửu cướp hết, phải để lại cho hắn vài tên đỡ ngựa tay chứ!

Đám người áo đen che mặt lần vào còn chưa biết mình đã thành thịt trên thớt của người ta, đang tìm đập thỉnh thịch, trực giác cảm thấy có chuyện không hay sẽ xảy ra. Có điều chút cảm giác này không ảnh hưởng gì tới bọn chúng, loại tình huống này rất hiếm có, bọn chúng chỉ coi là căng thẳng quá nên thể mà thôi.

Một người cầm đầu vẫy tay ngăn người phía sau lại, hắn che mặt bằng khăn đen, một mình nhảy lên nóc điện đang bày gia yến trong hậu cung, hắn thật cẩn thận giẫm lên ngói lưu ly, dưới ánh trăng, loại ngói này cực kỳ hoa lệ chói mắt. Tên áo đen che mặt nghiêng người một cái, đặt thân mình lên nóc nhà. Hắn cẩn thận rút một mảnh ngói ra, ánh sáng chan hòa bắn thẳng vào mắt hắn, tiếp đó là tiếng cười réo rất truyền vào tai.

Tiếng bước chân vang lên liên tiếp khiến bàn tay đang cầm chén rượu của Thiệu Tuyên Đế ở trong điện bỗng ngừng.

Hắn nhướn đuôi mày, ánh mắt đảo qua đám phi tần, cuối cùng dừng lại trên đỉnh đầu một cung nữ. Thiệu Tuyên Đế uống cạn chén rượu, mắt phượng nheo lại, thân thể chậm rãi nghiêng về trước ngăn tầm mắt Yên An Quân.

Cuối cùng... đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

“Đầu lĩnh làm gì thế? Còn ở đây nhìn ngó cái gì?”

Đám người áo đen che mặt đứng trên nóc nhà phía sau không thấy đằng trước truyền tin, bắt đầu xôn xao bất an.

“Chuyện... Chuyện này... lớn... lớn... lớn thế... Đầu... đầu lĩnh không... không... không thể nào quên... Chúng ta còn phải... phải đến... đến... đến...” Một gã áo đen nói lắp nói vậy.

Hắn vốn muốn nói rõ ý đồ đến đây lần này, tăng thêm sự chú ý của mọi người, không ngờ quá kích động lại càng nói lắp, thế nào cũng không thành câu được.

“...”

Người bên cạnh đồng loạt quay đầu ngấm cảnh.

Gã áo đen nói lắp một lúc không thấy ai quan tâm đành tức giận cúi đầu.

Nóc nhà đúng là bất mắt, gió lạnh từng luồng thổi vào trong cổ, mấy người áo đen vận chuyển nội lực toàn thân để khiến cơ thể ấm áp hơn.

Ảnh Nhị Thập Cửu nấp phía sau bọn chúng, mặt nạ sắt lóe tia sáng lạnh, hân hoi suy tư liền nghĩ ra một ý tưởng giết người âm thầm tuyệt diệu.

Hắn nhếch môi một cái, rút một sợi dây thừng từ thắt lưng quăng ra.

Dây thừng lơ lửng trong gió, trong tiếng vù vù có vẻ rất im lặng, toàn bộ dây thừng như một con rắn độc ẩn nấp, bỗng quán quanh cổ một gã áo đen sau cùng, Ảnh Nhị Thập Cửu dùng sức, dây thừng vòng quanh gáy hắn hai vòng rồi trực tiếp kéo thân thể hắn ngã xuống thêm nhà.

Gã áo đen lăn lộn trên thêm nhưng không cách nào phát ra tiếng.

Ảnh Nhị Thập Cửu liếc nhìn gã, bất kè đánh lén một người hay một đám người... đối với ảnh vệ mà nói đều dễ như trở bàn tay, không nói gì khác, ảnh vệ được bồi dưỡng không phải vì làm chuyện này đây sao!

Ảnh Nhị Thập Cửu lần đầu tiên ra tay đã thấy hứng thú, vì thế lại dùng phương pháp tương tự bắt đầu giải quyết đám tiểu tặc này, hắn cầm dây thừng cười hắc hắc, dưới động tác của hắn đám áo đen dần giảm bớt, tất cả chất đồng dưới chân hắn, trong viện, đám áo đen nằm thành một chuỗi, ngay cả tướng chết cũng giống nhau.

“Để cho ta ít chứ!”

Ảnh Nhị Thập Cửu đang đánh lén vui quên trời đất, Ảnh Tam vừa từ phía sau chạy tới không nói một lời nắm lấy sợi dây thừng của hắn, “Được rồi, còn lại để ta.”

Ảnh Nhị Thập Cửu trợn mắt há mồm nhìn Ảnh Tam từ phía sau rút ra trường kiếm, đột nhiên từ dưới đất bật lên, bay vọt giữa không trung rồi lao xuống. Lưỡi kiếm trong tay hắn xoay tròn như hoa sen, hắn sà xuống bên cạnh ba gã áo đen, một kiếm lấy mạng, rồi Ảnh Tam lại lắc mình lập lại động tác. Mỗi khi kiếm của hắn cắt qua cổ đám áo đen sẽ luôn dừng lại một chút mới tan biến như tàn ảnh.

Ảnh Nhị Thập Cửu há miệng hô, “Dứt điểm đi.”

Ảnh Tam chặt cái đầu cuối cùng, thân thể gã áo đen này lăn xuống sân cung điện, phát ra một tiếng “bịch” nặng nề.

Một gã áo đen khác được xưng là “đầu lĩnh” bởi ngồi lưu ly nhìn trộm gia yến bên trong, vũ nữ đáng người yếu điệu lướt qua mắt hắn, trong mắt hắn bốc lên ngọn lửa nóng, hận không thể bắt hết đám nữ nhân bên dưới lại khiến bọn họ rên rỉ dưới thân mình.

Dưới lớp áo đen của hắn phồng lên một cái lều nhỏ, hắn đưa tay vào bên trong, cổ họng hừ một tiếng, bắt đầu thờ dục.

Ảnh Nhị Thập Cửu khoác dây thừng trên vai nghiêng người đứng phía sau gã áo đen, bắt đầu nhìn Ảnh Tam ôm kiếm đứng thẳng tắp bên cạnh, đám người này thật sự là thích khách chính quy à? Vì sao hắn cảm thấy tất cả hành vi của bọn chúng...

Toàn bộ đều là đến tìm chết.

...

Hoàng Hậu từ thán trước bước ra khỏi Chiêu Dương Cung liền bắt đầu năng nổ hơn.

Giống như lần này mang thai không khiến nàng cẩn thận mà chỉ khiến lá gan nàng to gấp mấy lần. Suốt ngày nàng gọi đám phi tần trong cung muội muội họ này, thật sự kéo được không ít người đến Chiêu Dương Cung làm khách. Kể từ đó, Chiêu Dương Cung cũng người đến người đi.

Hoàng Hậu làm những chuyện cung phi mang thai không dám làm.

Cung phi có thai xuất hiện chốn đông người rất dễ bị người ta ra tay, rõ ràng Hoàng Hậu không phải người mới trong cung, vì sao còn phạm loại sai lầm này?

Điểm này, gần như tất cả cung phi đều không hiểu nổi.

Lẽ nào Hoàng Hậu không cam lòng ở dưới cái bóng của Bảo Phi? Lẽ nào nàng muốn mọi người trong cung đừng chỉ có chú ý tới một mình Bảo Phi... Trong cung này còn có một Hoàng Hậu mang thai, phi tần nên thừa thời cơ ra tay mới tốt?

Trên gia yến, Hoàng Hậu đặt đôi đũa bạc trong tay xuống, một tay chống thắt lưng một tay nhận hộp gấm từ Quế ma ma, hơi lay động đi tới trước mặt Bảo Phi, nàng lau mồ hôi trên trán rồi cười nói: “Bảo Phi muội muội xem đi, tỷ tỷ mới chỉ đi vài bước đã nóng hết người ngay giữa mùa đông, khiến muội muội chê cười rồi.”

Nàng đưa hộp gấm trong tay qua, Yến An Quân còn chưa nhận lấy Thiệu Tuyên Đế đã nghiêm mặt lạnh giọng hỏi: “Cái gì đây?”

Hoàng Hậu có không ít ý đồ hơn những tần phi khác, nay trong bụng nàng là tử thai, có thể coi như tương lai vô vọng, cho nên Thiệu Tuyên Đế không dám cam đoan một nữ nhân như vậy có thể gây ra chuyện gì điên cuồng hay không. Hoàng Hậu điên thì cứ điên, một mình nàng ta sang một bên điên đi, đừng liên lụy đến Bảo Nhi.

Hoàng Hậu nhìn về mặt căng thẳng của Thiệu Tuyên Đế, miệng nở một nụ cười khổ, “Hoàng Thượng cần gì căng thẳng đến thế, thần thiếp chỉ muốn tặng một cái yếm cho trẻ sơ sinh mà thôi. Vài ngày trước thần thiếp thấy chất liệu vải mới tới không tệ nên làm hai cái, bản thân để lại một cái, lại nghĩ đứa bé trong bụng Bảo Phi sinh ra cũng có thể dùng mới lấy ra tặng Bảo Phi muội muội.”

Hoàng Hậu mở hộp gấm ra, trong đó quả là một cái yếm nhỏ làm từ gấm vân, phía trên thêu hình con hổ, đường may chính tề, vừa nhìn đã biết mất công sức.

Yến An Quân giờ tay nhận lấy, ngón tay trắng muốt vuốt qua cái yếm mềm mại, khiến người ta không khỏi nghĩ đến đứa bé non mịn.

Yến An Quân mỉm cười: “Hoàng Hậu nương nương có lòng.”

Tuy không biết Hoàng Hậu có ý gì, có điều một khi bé con trong bụng chào đời nhất định không thể dùng cái yếm này.

Mặc kệ cái yếm này có an toàn hay không, Hoàng Hậu tự tay làm, không có vấn đề cũng không yên tâm, Yến An Quân thầm hạ quyết tâm mang về cất kỹ, có vài thứ nặng có thể không sợ nhưng bé con thì sợ.

Hoàng Hậu thấy nụ cười của nàng không chạm tới đáy mắt cũng không để ý, chỉ lơ đãng nói: “Vài ngày trước nghe nói Bảo Phi muội muội vì cứu Đại Hoàng Tử mà rơi xuống nước, hôm nay thấy Bảo Phi muội muội bị Đại Hoàng Tử làm khó, muội muội đừng quá đau lòng. Tuy lúc trước Bảo Phi muội muội đã mất một đứa bé, may mà lúc này lại có thai, nhưng dù sao nữ nhân từng sảy thai vẫn bị thương cơ thể, Bảo Phi muội muội nhất định phải càng chú ý mới được.”

Hoàng Hậu nói xong liền che miệng cười.

“Mất một đứa bé nào cơ?”

Yến An Quân đương nhiên hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Bởi tất cả đều tiến hành trong lúc nàng rơi xuống nước hôn mê.

Nàng đương nhiên không biết nàng từng bị Vương Thái Y chẩn đoán là “sảy thai”, cũng đương nhiên không biết anh chàng Thiệu Tuyên Đế này lúc ấy oán hận nóng lòng, thế cho nên giờ Bảo Phi có bầu, Thiệu Tuyên Đế ngay cả chút sơ sẩy cũng không dám để nó xảy ra, thường ngày bảo vệ trong ngoài ba tầng.

Thiệu Tuyên Đế vốn đang chú ý động tĩnh trên mái điện bỗng quay sang, hung hăng nhìn chằm chằm Hoàng Hậu.

Chuyện Bảo Phi sảy thai... Chẳng phải hần đã sớm ra lệnh không được phép nhắc tới với Bảo Phi hay sao! Vì sao còn có kẻ dám không nhìn thánh dụ? Hoàng Hậu... Lẽ nào nghĩ bản thân là Hoàng Hậu nên hần không dám động nàng!

“Trẫm thấy Hoàng Hậu hiện giờ suy nghĩ có chút mơ hồ rồi, Bảo Nhi đừng để ý, Hoàng Hậu nhất định đang mê sảng đấy thôi.”

Ánh mắt lạnh như băng của Thiệu Tuyên Đế quét về phía Hoàng Hậu, bức nàng ngậm miệng không dám nói.

Thân thể Hoàng Hậu chao đảo, cảm thấy mình như bị ném vào vực băng, rét lạnh tận xương. Nàng nhắm mắt, bàn tay vuốt bụng chậm rãi nắm chặt.

Yến An Quân không biết gì đáp một tiếng.

Nàng cảm thấy đôi khi Hoàng Hậu thật kỳ quái, lẽ nào thật sự bị thương đến đầu rồi?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Trong đại diện âm áp, Hoàng Hậu ngẩng đầu dưới cái nhìn lạnh như băng của Thiệu Tuyên Đế, không nhìn mặt hần mà quay đầu về phía Yến An Quân, cau mày tự ý nói: “Tuy Hoàng Thượng đau lòng Bảo Phi muội muội nhưng không thể lừa gạt như vậy...”

Về phần lừa gạt mà Hoàng Hậu nói là cái gì, Yến An Quân không nghe rõ, bởi một tiếng “rầm” vang lên trên đầu, ngay sau đó nàng được Thiệu Tuyên Đế ôm vào lòng, chân di chuyển rời sang chỗ khác.

Nhất thời mọi người trong đại diện đều hoảng loạn, nhất là phi tần trong cung, người nào người nấy ngậy ra như phồng, thân thể cứng nhắc không động đậy nổi. Những người này đều là tiểu thư quan gia từ nhỏ không ra đường nửa bước, xác suất thấy hắc y nhân chưa tới một phần nghìn, nay nóc nhà bị người ta bực thế kia không hét âm lên là tốt lắm rồi.

“Hoàng Thượng, xảy ra chuyện gì...”

Yến An Quân còn chưa hết hoảng hồn, vỗ vỗ ngực.

Thiệu Tuyên Đế bảo vệ nàng trong lòng, hôn lên giữa hai hàng lông mày của nàng, ánh mắt nhìn nàng sáng ngời: “Ồ bên trẩm đừng nhúc nhích. Bảo Nhi, trẩm không muốn nàng gặp chuyện giống hai lần trước, hiểu chưa? Nàng hứa với trẩm đừng lộn xộn, lần này trẩm nhất định có thể bảo vệ hai mẹ con.”

Về mặt nghiêm túc của hắn khiến Yến An Quân không thể không gật đầu.

Thật ra nàng cũng biết, hiện giờ nàng đang mang thai mà, nhất định sẽ không rời khỏi Thiệu Tuyên Đế. Dù có Thẻ Giữ Thai của hệ thống nhưng nếu trúng tên như lần trước cũng là tự tìm đường chết, vẫn cảm thấy sẽ làm bé con bị thương... Nhưng... Thật ra nếu lần này nàng vẫn biết trước Thiệu Tuyên Đế gặp nguy hiểm, nàng sẽ làm thế nào?

Dẫn theo bé con sống tạm trong cuộc sống không có Thiệu Tuyên Đế, hay liều mạng một xác hai mạng chấn tên cho Thiệu Tuyên Đế?

Ước chừng, nếu cho nàng chọn... vẫn sẽ là lựa chọn thứ hai.

Tư duy của Yến An Quân bắt đầu khuếch tán vô biên vô hạn, đột nhiên cảm thấy đứa bé trong bụng mình đá một cước, ước chừng vì vừa rồi nàng quá căng thẳng, Nàng xoa xoa bụng, trong lòng cực kỳ mềm mại.

Bất kể thế nào, bé con và Thiệu Tuyên Đế đều quan trọng như nhau.

Từ trên mái nhà rơi xuống không phải thích khách, thật ra là nửa thích khách, nói cách khác chính là thi thể của thích khách, tay của gã áo đen này còn đút trong quần, cong lưng, động tác đáng khinh đến cực điểm, cứ thế bị người ta cắt cổ, chỗ cổ và bên mỗi còn có vết máu.

Hoàng Hậu “bịch bịch” lùi về sau vài bước, coi như phản ứng nhanh nhất trong số phi tần, không ai phát hiện nàng mang thai mà còn chạy nhanh hơn cả người không mang thai.

Hoàng Hậu mở to hai mắt, hoảng sợ chỉ vào thi thể kia không nói nên lời.

Thiệu Tuyên Đế liếc nàng một cái, thầm nghĩ bản lĩnh diễn trò của Hoàng Hậu ngày càng tiến bộ, số người chết nàng gặp tuyệt đối không ít, giờ cần gì phải làm bộ làm tịch?

Ngược lại là cô bé trong lòng này...

Thiệu Tuyên Đế nhìn Yến An Quân, thầm nghĩ Bảo Nhi vừa mới hết nôn nghén, lúc này nhìn thấy thi thể có khi nào không thoải mái không? Thiệu Tuyên Đế nghiêng mình ngăn cản tầm nhìn của nàng về phía gã áo đen.

Yến An Quân hơi sững sốt, giây lát sau đã hiểu được suy nghĩ của hắn.

Nàng ôm thắt lưng hắn cười nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp không sợ, năm đó thần thiếp từng đi qua một vòng trên chiến trường, sao lại sợ một hai người chết thế này được?”

Yến An Quân trấn an Thiệu Tuyên Đế đồng thời cũng tự an ủi bản thân, hít sâu một hơi, nàng nhắm mắt lại.

Người chết cái gì, nàng không thêm sợ...

Hơn nữa còn là thích khách, chết là đúng tội, nàng càng không sợ, đúng không?

Khóe môi Thiệu Tuyên Đế gợi lên nụ cười, lấy tay điểm chóp mũi nàng, Bảo Nhi tỏ vẻ kiên cường sao lại đáng yêu nhường này? Lại nhìn Hoàng Hậu làm bộ hoảng sợ ở bên cùng phi tần hét chói tai trong điện, Thiệu Tuyên Đế lạnh nhạt dôi mắt...

Thật sự kém quá xa.

...

Một toán người áo đen đến tập kích thất bại không phải chấm dứt của toàn bộ sự kiện, ngay trong lúc trong điện lòng người hoảng sợ, ngoài điện lại vang lên tiếng đánh nhau. Trong mắt Thiệu Tuyên Đế tuôn ra hơi lạnh, tốt, tốt lắm, chuẩn bị đã lâu rồi, quả nhiên một đám đều chuẩn bị cho hôm nay!

Thị vệ đeo đao bốn phương tám hướng chạy về phía Thiệu Tuyên Đế, nhóm phi tần thấy thế cũng vội vàng chạy tới. Quá nhiều thích khách có lẽ một mình Thiệu Tuyên Đế không bảo vệ được các nàng, nhưng có những thị vệ này, tính mạng bọn họ có thể đảm bảo.

Tiếng đánh nhau ngoài điện dần giảm nhỏ, cửa điện bỗng bị thi thể một thị vệ ném tung ra, người này lăn lông lốc một lúc mới dừng, cái đầu đầy máu đập vào chân Quách Uyển Nghi, vị phi tần vốn sợ tới mức mặt mày xanh mét này trực tiếp trợn mắt, hôn mê bất tỉnh.

Cửa trước cửa sau đều bị người ta đẩy ngã.

Ai cũng nghĩ người từ ngoài tràn vào cũng là thích khách áo đen như tên rơi từ trên nóc nhà xuống, không ngờ người đầu tiên mang theo huyết đao bước vào điện lại là tướng sĩ hộ thành một thân giáp sắt, những người này áo đen giáp đen, xem cách ăn mặc đúng là quân đội Cao Thú.

An Đức Lễ bảo vệ bên cạnh Thiệu Tuyên Đế, giọng nói the thé có vẻ cực kỳ chói tai tại nơi đàng đàng sát khí này, hắn vron cổ hét lớn một tiếng: “Thân là người Cao Thú hẳn phải hiểu được đạo lý loạn thần tặc tử người người tru sát! Nếu ngay lúc này ngươi buông vũ khí có thể xử lý khoan hồng!”

Trong không trung bắn ra một đám tro bụi đập lên mặt An Đức Lễ, nở thành một đóa hoa đất.

Thiệu Tuyên Đế quay mặt đi, ôm Yến An Quân nghiêng người sang bên kia, thành công né tránh tro bụi đầy người An Đức Lễ. An Đức Lễ ngẩn mặt rồi phun phì phì một đám cát nâu ra khỏi miệng, sau đó về mặt đau khổ chậm rãi dùng phát trần dọn dẹp quần áo trên người một lượt.

“Bảo vệ Hoàng Thượng!”

Ngoài điện lại có một đám thị vệ đeo đao xông vào, những thị vệ đeo đao này đều nhận lệnh truyền chuyển trực tiếp từ Hoàng Thượng, chỉ thuộc về hoàng cung, không nghe điều khiển của bất cứ kẻ nào, thậm chí... cả Từ Phúc Thái Hậu năm đó có được ý chỉ của Tiên Đế cùng một nửa ảnh vệ cũng hoàn toàn không thể sai bảo.

Đây mới là lực lượng chỉ thuộc về Hoàng Thượng.

Bởi ảnh vệ hoàng thất chỉ có rất ít người biết nên thị vệ đeo đao này là con át chủ bài lớn nhất mà Thiệu Tuyên Đế thể hiện cho người ngoài xem.

Ngoài điện, một người chậm rãi đi đến, hắn chấp tay sau lưng, mặc một bộ áo bào tím thêu kim long, mặt chữ điền, vành tai lớn, mặt mày mang vẻ dũng mãnh, có điều đôi mắt chuyển động xung quanh luôn toát ra vài phần tà ý.

“Hoàng Thượng, đã lâu không gặp nhĩ.”

Thiệu Tuyên Đế hơi nheo mắt lại.

Người này, chính do hắn thân phong, Phá Lỗ Tướng Quân... Tiểu Tự Hổ.

“Vừa mới chia tay trên quốc yển, Tiểu ái khanh đã không đợi kịp mà chạy tới, hay là biên cương có chuyện gì quan trọng nóng lòng bẩm báo với trẫm?”

Thiệu Tuyên Đế đi ra từ sau lớp thị vệ đeo đao trùng trùng, một mình đứng trước mặt Tiểu Tự Hổ, ánh mắt hai người gặp nhau lóe lên những tia sáng lạnh.

Thiệu Tuyên Đế là đế vương, trước giờ chỉ cần đứng đó đã có khí thế kinh người, nay hắn đối mặt với Tiểu Tự Hổ, một người cao lớn một người dũng mãnh vốn không phân cao thấp, ai cũng không ngờ rằng một so một như vậy mới càng thể hiện khí chất lạnh giá vô song của Thiệu Tuyên Đế.

Khí của Thiệu Tuyên Đế là chính khí, trong trẻo như nhật nguyệt, từ khí đông lai. Mà Tiểu Tự Hổ làm ra trò bức cung bất trung bất kính này, bản thân đã rơi xuống thế hạ phong, khí thế tuyệt nhiên không bằng.

Bởi Tiểu Tự Hổ có ý đồ riêng, hắn không có lý.

Nhưng trên đời này, trước giờ không cần cái lý.

“Hoàng Thượng, thần nhớ khi Tiên Đế còn trẻ từng nói, trên đời này, nắm tay của ai mạnh, quyền lực của kẻ đó càng lớn.” Tiểu Tự Hổ lạnh lùng cười: “Thần làm Tướng Quân nhiều năm như vậy, vì Hoàng Thượng làm trâu làm ngựa vất vả hơn mười năm, một chút quyền lợi trong tay hiện nay còn chưa đủ, Hoàng Thượng ngài nói xem, thần nên làm thế nào bây giờ?”

“Theo trẫm thấy, sợ là nên oán-vì!”

Từng chữ một truyền vào trong tai mọi người khiến mọi người cảm thấy trong lòng rét lạnh.

Khóe môi Thiệu Tuyên Đế nhếch lên một nụ cười lạnh, hiểu rõ rằng tâm tư của Tiểu Tự Hổ. Trên thực tế, Tiểu Tự Hổ xuất hiện ở đây lúc này người trong đại điện cũng đã hiểu được.

“Ha ha, nếu Hoàng Thượng đã nói vậy thì thần đành tuân chỉ!” Tiểu Tự Hổ rốt cuộc không nhịn được cười to.

Âm thanh hai bên tranh đấu dần dần lặng xuống.

Thị vệ đeo đao võ nghệ bất phàm, bình thường lấy một địch trăm, có điều đặt bọn họ ở quân đội vạn người cuối cùng chỉ có thể táng thân, không có khả năng thứ hai. Tiểu Tự Hổ đến đây đã chuẩn bị vạn toàn, những công quan trọng của hậu cung đều bị hắn mua chuộc, cho nên lãnh binh vào cung đối với hắn thật sự dễ dàng.

Hơn mười năm thâm thấu chỉ chờ phá vỡ trong một đêm.

Cho nên dần dần có xu thế thất bại là người của Thiệu Tuyên Đế, tiếng “leng keng” của đao kiếm chạm nhau giảm bớt, mà thị vệ đeo đao cũng giảm bớt theo.

“Đại ca...”

Thục Phi run run môi tránh trong đám người, nắm chặt tay Đại Hoàng Tử, trước giờ nàng chưa từng nghĩ đại ca mình lại có tâm tư như vậy?! Đại ca luôn yêu thương mình sao có thể đột nhiên bức cung? Làm như vậy... rốt cuộc hẳn để muội muội như nàng ở chỗ nào?

Thiệu Tuyên Đế dù không sùng ái nàng cũng không thể thay đổi sự thật nàng là phi tử của Thiệu Tuyên Đế! Huống hồ... bọn họ có con trai là Đại Hoàng Tử, có lẽ đợi khi Thiệu Tuyên Đế chết đi, Đại Hoàng Tử trưởng thành kế vị, đến lúc đó chẳng phải đại ca cũng có được quyền lực hay sao?!

Đại Hoàng Tử bị nắm đau, cau mày rút tay ra, quay đầu ngọt ngào cười với Tiểu Tụ Hồ, kêu to: “Cứu cứu, vừa rồi có rất nhiều thích khách, cháu rất sợ, người tới cứu cháu cùng phụ hoàng à?”

Trẻ con thường hướng tới kẻ mạnh, nhất là đứa trẻ tầm Đại Hoàng Tử lại càng sùng bái vị đại anh hùng như bác mình. Cho nên Đại Hoàng Tử nhỏ tuổi chỉ thấy sau khi Tiểu Tụ Hồ đến đám người kia không còn kích đầu mãnh liệt nữa, tự cho rằng Tiểu Tụ Hồ tới cứu giá.

Nhưng Tiểu Tụ Hồ có thật thế không?

“Hoàng nhi mau im miệng!” Thục Phi vội vàng kéo hẳn lại gần mình, trong mắt hiện lên một tia hoảng loạn, không ngờ lúc này Đại Hoàng Tử sẽ nói vậy... Thục Phi ngẩng đầu nhìn Thiệu Tuyên Đế lại chỉ thấy hắn đưa lưng về phía mình, hoàn toàn không có ý định nhìn lại.

Thục Phi cảm thấy sống mũi cay cay, đã nhiều năm rồi mà người này chưa từng thực sự chú ý đến nàng.

“Cháu trai ngoan, chờ cứu cứu giải quyết xong người xấu sẽ dẫn người đi ăn kẹo hồ lô người thích nhất được không?”

Tiểu Tụ Hồ tuy muốn giết Thiệu Tuyên Đế nhưng đối với Đại Hoàng Tử thật sự không có thành kiến gì, bình thường cũng rất yêu thích cháu trai này.

“Được!”

Đại Hoàng Tử bỏ bàn tay đang che chính mình của Thục Phi ra, hưng phấn gật đầu, có điều sau đó lại do dự nhìn thoáng qua Thiệu Tuyên Đế, “Nhưng cứu cứu... Phụ hoàng có đồng ý không?”

“Phụ hoàng người nhất định sẽ đồng ý.”

Huyết đao trong tay Tiểu Tụ Hồ dựng thẳng lên, một ánh sáng lạnh chói mắt đảo qua mặt Thiệu Tuyên Đế, hắn xoa thân đao lầm bầm nói: “Chỉ sợ... tương lai người sẽ không còn phụ hoàng nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

“Tiểu Tướng Quân thật là mạnh mẽ!”

Một người giật mạnh dây cương, vó trước của ngựa giờ cao, tiếng hí vang trời vang lên ngoài điện, phía sau là tiếng giày sắt “rầm rập” chinh tề.

Tướng quân trẻ tuổi tuấn lãng tay cầm một thanh kiếm, nhú mày đến gần đại điện, hắn quỳ một gối xuống hành lễ: “Hoàng Thượng, vi thần đã sắp xếp các bộ xong, lúc này chỉ chờ Hoàng Thượng hạ lệnh.”

“Đám tặc tử mưu nghịch này, một kẻ không tha.”

Thiệu Tuyên Đế xoay người trở lại bên cạnh Yến An Quân, hạ lệnh mà mặt không đổi sắc.

Những kẻ này dám mưu nghịch lần thứ nhất sẽ dám mưu nghịch lần thứ hai, huống chi những kẻ này đã giết bao nhiêu thị vệ của hắn? Hắn muốn bọn chúng phải đền mạng, coi như làm gương cho binh sĩ, để thị vệ an giấc ngàn thu.

Từ đầu đến cuối hắn không liếc Thục Phi lấy một cái, cũng mặc kệ đám phi tần phía sau.

Tội thần mưu nghịch tới đây hôm nay...

Đâu chỉ có ca ca của Thục Phi?

Yến An Quân nhìn Tô Văn Ca mặc bộ giáp đen có chút sợ hãi, giống như về lại thành Kiều Châu ngày ấy, khước mắt Yến An Quân giật giật, nàng quay đầu đi. Tuy Tô Văn Ca không phải người hại nàng xuyên qua tới đây, nhưng là người đầu tiên nàng có thể nói mấy câu khi mới tới dị quốc, loại hành vi

kia của hắn thật sự mang tới tổn thương rất lớn cho trái tim thủy tinh yếu ớt của nàng.

Ngược ánh nến, Tô Văn Ca yên lặng ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn đảo qua một đám cung phi, cuối cùng dừng trên cô gái có dung nhan bắt mắt nhất đứng bên cạnh Thiệu Tuyên Đế.

Ánh sao lấp lánh dưới đao quang kiếm ảnh, nàng mở to đôi mắt hạnh, vẻ mặt nhu hòa đến thần kỳ.

Tô Văn Ca nhìn một lúc sau bỗng đứng lên cầm kiếm nhảy vào đám người.

—— nhìn những ngón tay nhỏ bé đặt trên cái bụng tròn tròn, nhất định đã mang lục giáp, nàng có bầu.

Đuôi mắt hắn hơi nhếch lên, bóng kiếm hơi đổi, trong nháy mắt bên người đã vấy ra mấy đường máu tươi.

Dòng máu ấm áp vấy lên khắp người, trong mắt Tô Văn Ca dần ngưng tụ hơi lạnh. Hắn đứng tại chỗ vung tay phải, binh lính ngoài điện nghiêm chỉnh bước vào đến bên cạnh Thiệu Tuyên Đế, mà bên kia đại điện là đại diện của Tô Văn Ca cùng quân sĩ thuộc hạ của hắn.

Về mặt Thiệu Tuyên Đế hơi thay đổi, lẳng lặng ôm Yến An Quân vào lòng. Hắn hiểu rõ nỗi lòng mình, không khỏi cười thầm trong lòng, không ngờ sống nhiều năm hắn mới có cảm xúc như vậy. Nhưng đây là Yến An Quân, đây là nữ nhân của hắn, từ trên xuống dưới nàng đều có dấu ấn của hắn, sao có thể bị nam nhân khác mơ ước?

Dù chỉ là liếc nhìn một cái... nửa cái cũng không được!

“Lộc vào tay ai còn chưa biết đâu!”

Ánh mắt Tiểu Tự Hồ nặng nề âm u, vừa lau máu trên đao vừa cười lạnh, giờ đao quyết chiến với Tô Văn Ca, hai người một người trấn thủ biên cương một người khai cương quốc thổ, một người bảo đao chưa già một người thiếu niên anh tài, đao cùng kiếm “leng keng” va chạm tuôn ra một chuỗi ánh sáng bạc.

“Hay lắm!”

Ảnh Nhị Thập Cửu trên mái nhà hưng phấn nhìn trận đánh nhau sống chết này.

Nói đến ảnh vệ, luận về khinh công và công phu chạy trốn đương nhiên không ai bằng, nhưng đối với đao kiếm chém giết lại không quá am hiểu, bọn họ đều dùng kiếm trong tay áo hoặc ngăn chằm để chằm dứt tính mạng đối thủ, dùng dây xích dài như Ảnh Nhị Thập Cửu đã coi như ngoại tộc.

Cho nên nếu trực tiếp đối kháng với địch, võ công của ảnh vệ so ra kém Tiểu Tự Hồ và Tô Văn Ca. Tiểu Tự Hồ thành danh đã lâu, một tay Hồ Khiếu Đao làm quân địch nghe đã sợ vỡ mật, còn Tô Văn Ca lại dùng một thanh trường kiếm, kiếm như thu thủy, xuất kiếm không dấu vết!

Hai người này chém giết có thể gọi là đối kháng giữa lực và kỹ thuật, người thường thì không nhìn ra cái gì, nhưng đối với người võ nghệ đầy mình như Ảnh Nhị Thập Cửu thì hai người này quả là bảo bối di động.

“Lão đại.”

Bên kia mái nhà, Ảnh Tam cung kính đứng sau một người áo đen đeo mặt nạ sắt, hai người đồng loạt nhìn Ảnh Nhị Thập Cửu cũng một thân đen nhánh đang vô cùng vui vẻ.

Ảnh Nhất được xưng “lão đại” nhìn chằm chằm Ảnh Nhị Thập Cửu, ngữ khí lần đầu tiên có chút không xác định: “Tính tình thế kia... thật sự có thể bảo vệ được tiểu chủ tử tương lai à?”

“Có lẽ, dù sao... con người sẽ thay đổi.” Ảnh Tam lạnh lùng nhìn phương xa, thâm trầm nói: “Nếu là trước kia, người có đoán được Hoàng Thượng có một mặt hiền hòa như khi đối mặt với Bảo Phi không?”

“... Không đoán được.”

...

Thị vệ đều tập trung ở bên Thiệu Tuyên Đế, Hoàng Hậu ôm bụng dõng bước chậm rãi tới gần Yến An Quân, có điều không nghĩ tới chuyện nàng là Hoàng Hậu, bộ quần áo màu vàng sáng rất bắt mắt, đám người bức cung cũng không phải đồ ngốc, ai không muốn đánh được con cá lớn? Nay thấy Thiệu Tuyên Đế chỉ lo cho phi tử trong lòng, bỏ mặc Hoàng Hậu ở một bên, những người này mừng rỡ.

Vì thế, bắt đầu không sợ chết nhắm tới mục tiêu.

Thị vệ bên cạnh Hoàng Hậu cũng không ít, nên quân Tiểu gia vừa đánh vu hồi vừa hướng dần tới Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu hết sức chăm chú di chuyển thân mình, ánh mắt thoáng nhìn bỗng thấy một tên quân Tiểu gia đang bỏ đao về phía mình, Hoàng Hậu hoảng sợ nhìn bốn phía, thấy người gần mình nhất chính là...

Yến An Quân.

Bảo Phi.

Hoàng Hậu nghiêng răng nhấc cái tên này, trong đầu bỗng lóe lên một chủ ý tuyệt diệu. Nàng làm bộ như biến sắc hoảng sợ, chân lướt như gió chạy vội tới bên cạnh Yến An Quân, tay túm lấy tay áo Yến An Quân ra sức kéo.

Yến An Quân vốn tựa vào Thiệu Tuyên Đế nhìn động tĩnh trong điện, nào biết tình hình thế này rồi Hoàng Hậu còn bày trò? Nàng hơi lão đảo, Thiệu Tuyên Đế bên cạnh phản ứng lại vội vàng bảo vệ nàng, có điều không hiểu vì sao bàn tay Hoàng Hậu kéo tay áo Yến An Quân bỗng lùi lại.

[Tĩnh! Ở bên cạnh Hoàng Đế đột nhiên bị người kéo, phát động kỹ năng kim long hộ thể!]

[Tĩnh! “Thê Giữ Thai” tự động có tác dụng, bắn ngược 80% lực nguy hại của đối phương!]

Hai tiếng thông báo của hệ thống vang rõ bên tai Yến An Quân, tay áo Yến An Quân “xoẹt” một tiếng bị xé rách, không đợi nàng phản ứng lại, chỉ ngay một giây sau, Hoàng Hậu ban đầu làm vẻ hoảng sợ nay đã thật sự tái mặt bị đẩy ra xa một trượng, đập mạnh lên người quân Tiểu gia định đánh lên.

Nàng vốn muốn kéo Yến An Quân để chặn tên này, thuận tiện vụng trộm va chạm bụng nàng ta, dù sao Bảo Phi không mang tử thai, nói không chừng va chạm xong sẽ thành một xác hai mạng!

Nàng tính kế thì hay, nhưng sự thật thường tàn nhẫn.

Hoàng Hậu bị ném ra, bụng chấn động, dưới chân nàng đột nhiên chảy ra một ít máu đen. Thiệu Tuyên Đế nhìn thoáng qua chán ghét nhú mày. Hắn đại khái đoán được máu đen dưới thân Hoàng Hậu nhất định là “tử thai” lúc trước vụng trộm sai Thái Y giữ lại, quả là điềm xấu.

Nhất là lúc Bảo Nhi đang có thai xảy ra loại chuyện này, lại càng là điềm xấu!

Thiệu Tuyên Đế gờ tay ôm Yến An Quân vào trong lòng, cúi đầu hôn lên gương mặt mềm mại của nàng: “Bên kia không sạch sẽ, nhìn không tốt cho con. Bảo Nhi có mệt không? Giờ chúng ta hồi cung đi.”

“Nơi này không sao chứ?”

Yến An Quân chỉ chỉ đám Tô Văn Ca cùng quân Tiểu gia đang hỗn chiến.

Thiệu Tuyên Đế cười khề một tiếng: “Trận này tất thắng, đều được trăm năm trong tay, Bảo Nhi không cần lo lắng.” Hắn hơi dừng, ánh mắt lạnh nhìn khắp điện hỗn loạn cùng nhóm cung phi sợ đến thất hồn lạc phách, lại nói: “Sau ngày này, hậu cung sẽ đại biến.”

“Bảo Nhi... Sau này nàng có nguyên cớ trăm...” Thiệu Tuyên Đế há miệng thở dốc, có điều câu nói kế tiếp lại bị bao phủ trong một tiếng hét, Yến An Quân đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy tướng quân tuổi trẻ đẹp trai, tư thế oai hùng đang thẳng lưng, trường kiếm trong tay xuyên thủng giáp sắt, đâm một nhát thấu tim người đối diện.

Khóe miệng Tiểu Tự Hồ nở ra từng giọt máu, sau đó càng chảy càng nhiều, hắn không thể tin nhìn kiếm trên ngực mình, chỉ vào Tô Văn Ca không biết nói câu gì, rồi sau đó thân mình không hề đồ “rầm” xuống đất, như bị hàng nghìn hàng vạn cột sét đánh ngã không dậy nổi.

Tô Văn Ca lạnh mặt rút kiếm ra, rút một cái khăn trên người ra lau thân kiếm.

Thiệu Tuyên Đế thấy Yến An Quân không nghe rõ lời hắn nói nên về mặt ngây ngô, bỗng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hắn dịu dàng cười, lắc đầu nói: “Quên đi, sau này nói.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Tiểu Tự Hồ ban đầu ngó trước lo sau không dám hành động xúc động, nay rốt cuộc quyết định được ăn cả ngã về không, lại không ngờ để vương từng bị hắn coi là con kiến càng đã trưởng thành đến mức này, hắn dù không muốn tin cũng không thay đổi được kết cục đã định. Từng quân sĩ Tiểu gia bắt đầu ném vũ khí trong tay.

Sau đó một đám trường đao trong tay bọn chúng rơi “keng” trên mặt đất.

Trên gương mặt trẻ tuổi của bọn họ là đôi mắt sáng ngời, vẫn tràn ngập khát vọng được sống, rõ ràng kết cục đã nghiêng về một bên, không ai muốn mình bị chém giết.

Những người này đều là người Cao Thú, chỉ vì lệ thuộc dưới tay Tiểu Tự Hồ mới bị dẫn vào hoàng cung để bức cung, nhưng rốt cuộc chỉ là những người

vô tội bị liên lụy... Có điều, thật sự vô tội chứ?

Sợi tóc trên trán Tô Văn ca bị máu nhuộm thành màu nâu đỏ, hân lạnh lùng nhìn những người này, đám thanh niên này, nhìn đôi mắt ham sống của bọn họ mà cười một tiếng, âm thanh đột nhiên lãnh lẽo như đêm trăng: “Các người có biết bản thân đang làm gì không?”

Quân nhân Tiểu gia bị vây ở giữa, bốn phía là quân thiết giáp mà Tô Văn Ca dẫn đến, vây toàn bộ cung điện chật như nêm cối.

“Tướng quân, chúng ta biết mình đang làm gì.” Một quân sĩ hung hãn ném trường đao trong tay đứng ra, mặc kệ áo giáp trên người trực tiếp quỳ xuống, hân trầm giọng nói: “Chúng ta theo Tiểu Tướng Quân đến đây, nay Tiểu Tướng Quân đã chết, chúng ta đương nhiên một lần nữa thuộc về quân đội của Hoàng Thượng.”

“À, người nghĩ vậy sao?”

“Vâng, Tướng Quân.”

“Nhưng các người lấy đâu ra tự tin cho rằng bản tướng sẽ nhận các người về đội ngũ vậy?”

Người này nghe vậy giật mình, những lời này ý là... Hân mở to hai mắt không dám tin, bọn họ đều là quốc dân Cao Thú, hưởng hồ bọn họ có nhiều người như vậy cùng hàng phục Hoàng Thượng, sao Hoàng Thượng có thể không nhận? Bọn họ vừa không phải người ngoại bang vừa không phải người chủ sự, tuy đến bức cung nhưng chỉ nghe theo lệnh của Tiểu Tự Hồ, một đội ngũ lớn thế này, vì sao không nhận?

“Chiến bại mà hàng, lại bại lại hàng, bản tướng không biết các người rốt cuộc tự cho mình là thứ gì?”

Tô Văn Ca hừ lạnh một tiếng, hân nghiêng người chỉ thẳng vào thi thể vệ cỏ đầy máu nằm trên mặt đất, hân lạnh lùng lớn tiếng nói: “Bản tướng thật sự không muốn nói, các người còn không bằng bọn họ! Nửa điểm cũng không bằng! Trong mắt bản tướng, các người dù còn sống cũng không bằng những hộ vệ vì Hoàng Thượng mà chết, ít nhất bọn họ chết vinh quang, khi chết bọn họ vẫn coi mình là một con người, một người có tín ngưỡng, còn các người ngay cả người cũng không phải, các người chỉ là đồ vật!”

Về mặt Tô Văn Ca ngày càng lạnh nhạt, hân cảm chắc chuôi kiếm: “Mà Cao Thú... không cần thứ đồ vật như thế.”

Quân sĩ quỳ dưới đất lại bại nhìn Tô Văn Ca lại á khẩu không trả lời được. Thân là quân sĩ Cao Thú, bọn họ đương nhiên nên nguyện trung thành với Hoàng Thượng, nhưng từ khi nào... bọn họ dần bị Tiểu Tự Hồ mê hoặc bởi một vài dục vọng? Là quyền lực? Là tiền tài?

Bọn họ theo Tiểu Tự Hồ chinh chiến sa trường, rất lâu trước kia...

Bọn họ cũng không vì những thứ này...

Khi đó bọn họ vì bảo vệ quốc qua, vì cho người thân một hoàn cảnh yên ổn, có người thay huynh trưởng theo quân vì trong nhà cần người khỏe mạnh, có người từ nhỏ chỉ theo quân vì tương lai công thành danh toại áo giáp về nhà được mọi người khen ngợi, từ khi nào những ước mơ này dần biến chất? Bọn họ muốn trở thành thiếu niên anh tài võ nghệ siêu quần thiên chi kiêu tử như Tô Văn Ca, mà không phải vì bức cung thất bại mà chết như lúc này.

Nếu cuộc đời kết thúc ở đây, tiếng vỗ tay vĩnh viễn không thuộc về bọn họ.

“Tướng quân, những người này nên xử trí thế nào?”

Thân vệ lau vết máu trên mặt lộ ra gương mặt trẻ tuổi, tuy không thấy rõ đường nét lại khiến người ta cảm thấy người này có nụ cười âm áp.

“Người còn nhớ quân quy điều thứ bốn là gì chứ?”

“Giết huynh đệ, chém!”

Thiếu niên lớn tiếng trả lời, ánh mắt sáng trong như sao.

Tô Văn Ca gật đầu, môi mím lại, “Một kẻ không tha, toàn bộ chém.” Làm như vậy, thuộc hạ của hân dù vĩnh viễn nằm xuống ở đây cũng sẽ nhắm mắt.

Hân còn trẻ đã thành danh, dụng binh như thần, không dễ tin bất cứ kẻ nào, làm gì nói đến thuận phục? Nhưng chỉ có một người như thế, luôn lơ đãng ảnh hưởng tới người, đối với người này... hân không thể không nói, hân bội phục, cũng bằng lòng bội phục. Thiệu Tuyên Đế trong thời gian ngắn hạ “sát” lệnh, hân không thấy là máu lạnh, ngược lại còn vỗ tay khen ngợi.

Bọn họ vốn cùng một loại người, có thù báo thù, có oán báo oán.

Cao Thú có rất nhiều người vì bảo vệ quân chủ mà chết, cần gì vì một đám thích hư vinh mà bỏ qua thù lớn của toàn bộ quân sĩ?

“Mau, mau cứu bản cung...”

Một góc cung điện, Hoàng Hậu hơi thở mong manh nhắm hai mắt, về mặt không còn chút máu, nàng trợn to đôi mắt, dùng một chút sức lực cuối cùng bấu chặt lấy Quế ma ma bên cạnh: “Mau chút, truyền Thái Y cho bản cung...”

Quế ma ma nhìn máu đen dưới thân nàng chỉ cảm thấy choáng váng, mùi hôi thối khó ngửi, đối với Quế ma ma sống an nhàn sung sướng đã quen mà nói có thể nói là một đả kích trí mạng.

“Nương nương ngài kiên nhẫn chút... Nô tỳ đi gọi người nâng nương nương về Chiêu Dương Cung...” Quế ma ma nhìn Hoàng Hậu vờn hai tay nhiễm máu đen, chân bắt giặc lùi về sau hai bước. Quế ma ma hoảng sợ, nương nương đã mang tử thai mấy tháng, còn dùng được vật giữ lại, ai biết rốt cuộc trong đó có cái gì?

Máu đen này, bà chưa bao giờ nhìn thấy...

Hoàng Hậu ôm bụng nhìn chằm chằm Quế ma ma không ngừng lùi về phía sau, cổ họng thở ra một hơi thật mạnh như người già, máu đen dưới thân ngày một nhiều, nàng mở to mắt chậm rãi ngã lên thi thể một quân sĩ Tiểu gia, một lúc lâu sau... không còn động tĩnh nữa.

Ánh mắt không còn phần hận ngày xưa, không có tất cả nguy trang, cũng không có tia sáng thời thiếu nữ, chỉ còn sương mù tối tăm cùng cười thảm bi ai...

Quế ma ma bị đôi mắt này nhìn mà hét lớn một tiếng, khăn trong tay vung lên lập tức hôn mê bất tỉnh.

...

“Bảo Nhi, trầm rồi ràng biết lần này bọn chúng có kế hoạch còn dẫn nàng đi cùng, nàng có trách trầm không?”

Một phen rung chuyển qua đi luôn có một lát yên tĩnh hiếm hoi.

Trên giường lớn trong trắc điện Đường Tâm Điện, hai người ôm nhau dựa vào thành giường, chấn gấm màu tím dày rộng phủ phía trên vẫn như cũ thấy được cái bụng ngày một lớn của cô gái cùng hai tay đan vào nhau.

Trong giọng nói của Thiệu Tuyên Đế có chút áy náy.

Ước chừng vì hẳn không thường nói chuyện với người khác bằng ngữ khí này, cho nên Yên An Quân thấy những lời này có vẻ không được tự nhiên.

“Hoàng Thượng nhất định có suy nghĩ của mình, thần thiếp tin Hoàng Thượng tuyệt đối đã lo lắng tới hai mẹ con thần thiếp.” Yên An Quân khẽ vuốt bụng, ngọt ngào cười: “Huống hồ vợ chồng vốn nên đồng sinh cộng tử, nếu Hoàng Thượng không còn thần thiếp nhất định sẽ không sống một mình, sao thần thiếp lại trách Hoàng Thượng được?”

“Không, trầm nhiều tuổi hơn nàng, chắc chắn đi sớm hơn nàng. Nếu trầm không còn, nàng nhất định phải sống thật tốt.”

Yên An Quân vốn chỉ nói chơi thôi, không ngờ Thiệu Tuyên Đế thật sự xoay người đặt tay lên trước người nàng, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, có chút thành kính dùng mặt ma xát cái bụng cao cao của nàng, nghe âm thanh bên trong, khóe môi không nhịn được nụ cười: “Để cho con thay trầm chăm sóc nàng.”

Khóe miệng Yên An Quân nhếch lên nhưng không cười nổi.

Nhiệm vụ ngày càng hoàn thành gần tới trị số hệ thống quy định, trong lòng nàng càng hoảng sợ.

Nếu nàng không đoán sai, độ hoàn thành của hệ thống chia đều mỗi một phân vị tăng 4%, nay nàng là phi tử trắc nhất phẩm, nếu có một ngày nàng thăng vị thành Hoàng Quý Phi chính nhất phẩm, nói cách khác... Ngày thăng vị chính là ngày nàng hoàn thành nhiệm vụ.

Khi đó nàng nên đi đâu?

Trở về hiện đại, hay... ở lại đây? Ngay từ đầu không hỏi hệ thống quân vì nàng không chắc mình có thể hoàn thành nhiệm vụ, sau đó không hỏi hệ thống quân là vì...

Luyến tiếc.

Lòng nàng loạn, tay cũng không tự chủ được bắt đầu lộn xộn.

Nàng xoa rối sợi tóc mềm mại rủ xuống của Thiệu Tuyên Đế, nôi giận nói: “Thần thiếp không muốn Hoàng Thượng đi trước, thần thiếp muốn đi trước Hoàng Thượng, nếu không để lại thần thiếp một mình cô đơn... Thần thiếp, thần thiếp sẽ học Thái Hậu hồng hạnh ra tường, tức chết Hoàng Thượng.”

Thiệu Tuyên Đế giật mình mới hiểu nàng đang nói gì, tuy biết nàng đang buồn bực, nhưng nghe lời nói như thế... Trong lòng Thiệu Tuyên Đế... rất không-thích!

“...Còn muốn hồng hạnh ra tường?” Thiệu Tuyên Đế nheo đôi mắt phượng nguy hiểm tới gần, hẳn biết hai mắt mình rất mê hoặc, nhất là đối với tiểu nữ nhân này, vì thế không biết từ khi nào hẳn bắt đầu học được cách lợi dụng ưu thế này.

Yên An Quân bị nhìn đến hôn mê bỗng bị hấn nhẹ nhàng kéo về phía trước ngồi trên bụng hắn, tiểu Thiệu Tuyên Đế nóng bỏng không e dè đặt giữa hai chân nàng. Yên An Quân đỏ mặt, đương nhiên biết hẳn có ý đồ gì, nàng đảo mắt, bỗng ôm bụng rên rĩ làm bộ không khỏe.

Thiệu Tuyên Đế quả nhiên mặc mưu, vội vàng đỡ thất lưng nàng: “Bảo Nhi có chỗ nào không thoải mái à?”

Yến An Quân thăm thẳm: “Thần thiếp mệt mỏi quá.”

Thân mình Thiệu Tuyên Đế cứng đờ, bỗng nhớ lúc trước Thái Y nói với hắn khả năng Bảo Phi mang song thai... Như thế nhất định là mệt chết được. Thiệu Tuyên Đế áy náy cẩn thận đặt nàng xuống bên cạnh, hắn cầm tay nàng, ôn hòa nói: “Tại trẫm thô lỗ, không còn sớm nữa, ngủ đi.”

“Ừm.”

Ánh nến bị chuông phong dập tắt.

Ban đêm, một đôi tay mềm vờn ra sau thất lưng hắn, ôm chặt lấy người trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Bên ngoài Tú Viên Cung tối om một mảnh, trăng sáng lúc trước cũng đã nấp sau mây.

Cố Cẩm mặc một chiếc áo khoác ngắn nhạt màu xoa xoa bả vai, đẩy cửa sổ ra. Tối hôm qua nàng một đêm không ngủ, vào cung đã mấy tháng mà nàng chưa gặp mặt Hoàng Thượng được mấy lần, thân là Tiểu Chủ, chưa thị tẩm thì không có lý do gì xin Hoàng Thượng thăng phân vị, cho nên phân vị Tiểu Chủ của nàng chưa bao giờ thay đổi.

Tối hôm qua hoàng cung làm gia yến, một Tiểu Chủ như nàng, nay trong cung không còn Thái Hậu phù hộ, đương nhiên bị người khác chê cười, cho nên không nhận được bỏ về sớm.

Ngoài cửa sổ tối đen như mực, Cố Cẩm vờn người, học hành động của Yến An Quân thanh tú ngáp một cái, đẩy cửa phòng ra. Nàng đang học đến đâu dừng đến đây, ngược lại cũng rất giống, ngày trước vốn khắc từng cử động tiếng nói của Yến An Quân vào đầu, giờ thuận miệng nói thuận tay làm mãi cũng thành quen.

Trong viện ướt sũng như vừa mưa xong, ngẫu nhiên còn có vài giọt “nước mưa” rơi vào trên tóc, Cố Cẩm thần nhiên đưa tay lau nước mưa trên mặt, nhẹ nhàng bước chân ra khỏi phòng.

Nàng dụi hai mắt buồn ngủ, khi mở ra phía trước vẫn còn mông lung.

Nàng lác lác đầu, nhấc chân bước vào trong viện, dưới chân cũng ướt ướt dính dính, nàng đi vài bước rồi hoảng hốt phát hiện chân hơi cộm lên, lại không nhìn rõ mặt đất có cái gì.

“Ai ở đó?”

Tiểu thái giám gác đêm cầm đèn đi tới, những tiểu thái giám trực ca đêm như bọn họ đều vì tra xét xem có cung nữ, thị vệ không có mặt vụng trộm làm chuyện gì hay không. Dù sao ban đêm nhiều trộm, tuy đây là trong cung, nhưng âm mưu trong hoàng cung này còn ít hơn bên ngoài hay sao?

Bình thường loại chuyện này không dễ phát hiện, không ngờ tối nay để hắn gặp may.

“Là ta.”

Cố Cẩm chỉnh lại váy đoan trang đi tới giữa sân, nàng chỉ mất ngủ, không làm chuyện gì đui lý nên không sợ tiểu thái giám đi tuần.

Tiểu thái giám kia giờ đèn lồng đi tới, soi vào người trong viện... Trên đầu trên mặt nữ nhân kia đầy là máu, trên tay cũng có một vết máu lớn, đây chưa phải chuyện đáng sợ nhất. Ngay ở giữa sân, mấy chục bóng người màu đen chất chồng trong sân, người người bị cắt cổ, còn đang rỉ máu...

Bàn tay một người trong số đó còn đang bị nữ nhân kia dẫm dưới chân!

“... Quý, có quý! Giết người!”

...

Chuyện của Cố Cẩm đại để là không có mấy người chú ý, có điều sau khi kiểm tra đám thi thể áo đen trong viện phát hiện là tử sĩ của Minh Linh Quốc, đám tử sĩ này người nào người nấy tinh thông võ nghệ, lại xuất hiện ở thời điểm Tiểu Tự Hồ bức cung, đối với người có lòng mà nói... ý nghĩa không phải tầm thường.

Dù hai nhóm người không liên quan đến nhau nhưng bản chất thì như nhau, Thiệu Tuyên Đế trực tiếp tóa hơi lạnh, tay gõ bàn theo nhịp, An Đức Lễ nâng một đồng thánh chỉ đi khắp trong ngoài cung, vài tiểu thái giám phía sau cũng bận rộn theo, cuối cùng trong vòng một tháng đối phó, điều chức một đám người.

Thi thể Tiểu Tự Hồ bị treo trên cổng thành, phơi thành thây khô, không người thăm hỏi.

Lý Cầu bị cách chức, nhốt vào thiên lao, chém đầu ngộ môn.

Nhị Hoàng Tử cùng Công Chúa điện hạ Minh Linh Quốc thì bị quân Cao Thú trói lại đuổi về nước, dùng danh nghĩa Minh Linh Quốc mưu đồ hại quốc quân Cao Thú làm áp chế, yêu cầu Minh Linh Quốc cắt non nửa quốc thổ cùng bồi thường vạn lượng hoàng kim.

Về phần quân chủ Minh Linh Quốc có đồng ý hay không, căn bản không cần lo lắng, mấu chốt là...

Lão dám nói một tiếng “không” à?

Đại quân Cao Thú áp sát không phải chuyện gì thú vị! Lần này Nhị Hoàng Tử thật sự đã làm quá, mặc cho hoàng cung của ai bị một đám người lên vào đều sẽ không vui... chứ đừng nói đến lên vào hoàng cung còn là người ngoại bang, điểm này liên lụy tới phương diện tranh chấp ngoại giao. Bởi vậy, Cao Thú đứng ở bên có lý ép Minh Linh Quốc không thờ nổi.

Đồn rằng chưa tới một tháng lão quốc quân Minh Linh Quốc đã bệnh chết, trong lúc hấp hối, dùng hết sức run lấy bấy chỉ vào Nhị Hoàng Tử cùng Du Ti Công Chúa, hân hân nói một câu cuối cùng: “Đồ bất hiếu! Bất hiếu!”

Ban đầu, quốc quân Minh Linh Quốc yêu thích Nhị Hoàng Tử nhất, khi tại vị thậm chí còn ý định truyền ngôi cho Nhị Hoàng Tử, nhưng nay Nhị Hoàng Tử dạn tập hoàng cung Cao Thú, thậm chí về nước rồi còn chọc quốc quân bệnh không dậy nổi, vì thế Nhị Hoàng Tử liền thành tội nhân của Minh Linh Quốc, cho nên về tình về lý đều không thể để Nhị Hoàng Tử đi lên ngôi vị Hoàng Đế.

Các đại thần Minh Linh Quốc đầu vô mồm, một đám đỏ mặt tía tai gằm rú.

Bởi vậy, trận chiến đoạt ngôi vị Hoàng Đế của Đại Hoàng Tử và Nhị Hoàng Tử mở màn.

Cao Thú, hoàng cung.

Hai tháng nay Thiệu Tuyên Đế không làm chuyện gì khác, ngoại trừ xử lý những chuyện sau vụ bức cung, thú vui lớn nhất của hắn là nhìn bụng Yến An Quân ngày một to lên.

Có lẽ vì mang song thai, bụng Yến An Quân đã lớn hơn phụ nữ mang thai bình thường nhiều, thậm chí khi mới năm tháng đã như người ta mang thai bảy tháng. Thiệu Tuyên Đế nhìn mà vội, trong lòng cũng không nói rõ vui sướng nhiều hơn hay lo lắng nhiều hơn.

Có thể nói kinh nghiệm của Thiệu Tuyên Đế ở phương diện này không bằng cả thường dân.

Trước kia chưa từng có cô gái nào khiến hắn đặt trong lòng như thế, cho nên hắn không hề quan tâm tới chuyện này, đến khi cô gái định mệnh xuất hiện lại không ngờ những lý thuyết dùng vào thực tế có vẻ như trúng chọt đá.

Mang song thai là ông trời ban ân, nhưng đi kèm với nó là có phúc để sinh hạ song thai hay không, dù sao nữ tử sinh song thai nhất định sẽ khó khăn hơn sinh một thai nhiều, thể chất của Yến An Quân tuy có phần tốt hơn nữ tử bình thường, nhưng Thiệu Tuyên Đế nhớ mãi không quên một chuyện...

Trước lần có thai này, Bảo Nhi từng sảy thai một lần!

Ai biết lần sảy thai đó có ảnh hưởng gì tới lần sinh sản này của nàng hay không?

Vừa nghĩ tới đây, Thiệu Tuyên Đế luôn bình tĩnh bắt đầu đứng ngồi không yên, gần như liên tục gọi Vương Thái Y tới tiến hành một cuộc tâm sự dài dòng, vô cùng sinh động nhào nặn một hình tượng phụ thân tương lai hoàn mỹ.

Vương Thái Y khổ đến mức bản mặt hoa cúc già phải ai oán nhìn Thiệu Tuyên Đế, lão nói đến mức miệng đắng lưỡi khô, còn phải bày gương mặt tươi cười diễn trò với Hoàng Thượng, hơn nữa Hoàng Thượng còn liên tiếp hỏi lúc trước Bảo Phi nương nương sảy thai có liên quan đến hiện tại hay không... Căn bản là ảnh hưởng cái gì mới được?

Vương Thái Y nhắm mắt tỏ vẻ bất đắc dĩ...

Hoàng Thượng à, thần đã truyền chuyện này ra cho ngài, ngài còn hỏi tới hỏi lui không tha, rốt cuộc còn muốn thế nào nữa?!

“Hoàng Thượng, thần cam đoan!”

Vương Thái Y bị ép bất đắc dĩ.

“Sức khỏe của Bảo Phi nương nương tuyệt đối không có vấn đề! Hoàng Thượng ngài không cần lo lắng, hiện nay Bảo Phi nương nương mới mang thai bảy tháng mà thôi, nếu sinh ít nhất phải chờ tới...”

Vương Thái Y đang định giờ ngón tay thề, ai ngờ An Đức Lễ hỗn hển chạy tới, miệng liên tục phát ra âm thanh hoảng hốt: “Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Bảo Phi nương nương sắp sinh rồi!”

Bảo Phi?

Bảo Nhi...

Nay mới có bảy tháng... Dù Thiệu Tuyên Đế có ít kinh nghiệm với chuyện nữ tử sinh sản cũng biết chưa đủ tháng mà đã sinh... Đó gọi là sinh non... Mà nữ nhân trong cung sinh non vô cùng có khả năng là bị người ám hại... Lễ nào thật sự có kẻ tìm được cơ hội xuống tay với Bảo Nhi dưới tầng tầng lớp lớp bảo vệ của hân?

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế tối sầm xuống, hân lạnh mặt siết chặt nắm tay, Bảo Nhi nhất định không thể gặp chuyện không may.

Nghe An Đức Lễ báo Bảo Phi sắp sinh, Vương Thái Y đang định chữa lời mình vừa nói, không ngờ ngay sau đó cảm thấy một cơn gió quét qua bàn mặt ra tới phát đau.

Cho đến khi ngẩng đầu nhìn lên, lão giật nảy mình.

Chỉ thấy nơi Thiệu Tuyên Đế vừa đứng đã không còn bóng người...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Trong Đường Tâm Điện.

“... Đau quá!”

Đây là âm thanh yếu ớt như hơi thở của Yến An Quân.

“Chủ tử, nhịn chút nữa là tốt rồi...”

Bóng Thiệu Tuyên Đế tiến vào trắc điện Đường Tâm Điện nhanh như chớp, ánh mắt hân liếc qua đã thấy Bảo Phi đang gian nan dòi bước chân. gương mặt bình thường mềm mại hồng hào đã mất hết màu sắc, hai tay cố gắng đỡ cái bụng tròn vo, thân mình cũng được Lộc Nhi cùng một cung nữ khác đỡ chặt.

Bàn tay trong tay áo Thiệu Tuyên Đế lại nắm chặt vài phần.

Hân nhẹ nhàng nhận lấy Yến An Quân từ tay một cung nữ, ôm cả ba mẹ con vào lòng, cánh tay dùng lực chống động tác của nàng. Cảm nhận được nữ nhân trong lòng vì đau mà run run, ánh mắt Thiệu Tuyên Đế lại càng trầm tối, hân giật giật môi, chưa thôi lo lắng, khóe miệng lại cố gắng nở một nụ cười khiến người ta an tâm: “Bảo Nhi, đừng sợ, trấn ở bên cạnh nàng.”

Hân nắm chặt tay nàng, nhận hết sự run run kia vào lòng bàn tay to lớn.

Đừng sợ.

Hai người dựa sát vào nhau, hai tay đan xen, Thiệu Tuyên Đế phối hợp với tiết tấu của Yến An Quân, đi vài bước, chỉ khoảng mười bước chân lại mất thời gian nửa chén trà.

Trên trán Yến An Quân lấm tấm mồ hôi, dù thời tiết nay đang cực rét lạnh cũng khó có thể ngừng mồ hôi của nàng, cơn đau thắt trong bụng khiến nàng cắn chặt môi, sắc mặt tái mét nói không ra lời. Thiệu Tuyên Đế dùng một chút, hoàn toàn đỡ lấy người nàng, lẳng lặng kê trán lên trán nàng, trong ánh mắt nặng nề chỉ soi một mình bóng nàng.

“Có mệt không?” Giọng nói trầm thấp của Thiệu Tuyên Đế kề sát bên tai nàng. Âm thanh của hân càng nhẹ hơn xưa, dường như sợ làm người trong lòng giật mình.

“Không mệt.”

Sắc mặt Yến An Quân dần dịu hòa xuống.

“Bọn trẻ nhất định là hai đứa bé cực kỳ khỏe mạnh.”

Yến An Quân qua cơn đau, hơi lấy lại bình tĩnh, nàng nhắm mắt lại hôn lên môi Thiệu Tuyên Đế, “Từ Ngự, hai cục cung của chúng ta sắp chào đời.”

Tay trái Thiệu Tuyên Đế cũng đặt lên bụng nàng, cảm nhận cử động sinh động của thai nhi bên trong, hắn chạm đến bụng dưới, cảm nhận chấn động không cùng một vị trí, dù lúc trước đã làm vô số lần lại vẫn cảm thấy có dòng nước ấm chảy qua tim. Đây là đứa bé hắn vẫn chờ mong.

Lúc trước tưởng con trai, ai ngờ sau biến thành song thai. Thật ra bất kể là nam hay nữ hắn đều yêu thương, sự cảm động đó như cái chày lớn ngũ yên đã lâu bỗng và chạm từng tiếng thỉnh thỉnh trong ngực hắn, khiến hắn chấn động khó có thể kiềm chế.

“Trầm rất vui.”

Rất vui, có nàng và con ở bên cạnh.

“Hoàng Thượng đã nghĩ tên cho hai bé con này chưa?” Yến An Quân thấp giọng thở gấp, ngón tay cũng bám chặt vào lòng bàn tay Thiệu Tuyên Đế, từng cơn đau thắt trong bụng, nàng có thể cảm giác được đứa bé đang cử động, có thể cảm giác được một dòng chất lỏng đang chảy khỏi cơ thể mình.

“...Nghĩ rồi.” Rất nhiều, nhưng bất kể cái tên nào đặt trên người đứa bé của hắn đều thấy không thích hợp, còn chưa đủ.

Thiệu Tuyên Đế nhăn mày, không biết nên nói với nàng thế nào.

Có điều hiển nhiên Yến An Quân không nghe rõ hắn đang nói gì, sự chú ý của nàng tập trung hết về bụng, từng cơn đau nhói lên khiến sức lực toàn thân nàng lại giảm bớt, sau đó một cảm giác va chạm từ trong bụng truyền ra, dưới thân nàng trào ra một dòng nước ấm, có gì đó thấm ướt giữa hai chân, ngay sau đó mềm người ngã trong lòng Thiệu Tuyên Đế.

“Bảo Nhi!” Thiệu Tuyên Đế đỡ lấy thân thể nàng.

“Vỡ nước ối rồi, nương nương sắp sinh, người đâu, mau nâng nương nương vào...”

Ma ma ở một bên tinh mắt thấy máu loãng dưới thân Yến An Quân, lập tức bước nhanh tới gọi mấy tiểu thái giám phía sau, cung nữ cũng bụng chầu nước ấm bước lên.

Mấy tiểu thái giám vội vàng tới gần Yến An Quân, không ngờ Thiệu Tuyên Đế lại ôm lấy nàng đi vào phòng trong nhanh như chớp. Hắn cẩn thận đặt nàng lên giường, nhìn Yến An Quân một tay ôm bụng, phía dưới còn chảy máu loãng, giờ tay xoa nhẹ lên cánh môi hơi tái cùng khóe mắt vì đau mà chảy nước mắt của Yến An Quân, hắn ngồi xổm bên giường, cúi đầu dịu dàng nói: “Đừng khóc, nàng có thể làm được.”

Tay Yến An Quân được bàn tay to lớn của hắn nắm chặt, toàn thân nàng đang phát lạnh, hít sâu một hơi mới gạt đầu, “Nhất định, có thể... Thần thiếp là nẫu thân kiên cường nhất.”

“Hoàng Thượng, hiện giờ nương nương sắp sinh, ngài nên ra ngoài chờ thì hơn, nếu không nương nương sẽ bị phân tán sự chú ý, đến lúc đó sợ rằng càng không lấy được sức.”

Ma ma cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán cho Yến An Quân, không thể không nói bà nắm rất chuẩn tâm lý đàn ông. Nếu bà nói phòng sinh dơ bẩn Thiệu Tuyên Đế nhất định không ngoan ngoãn ra ngoài, có điều câu “phân tán sự chú ý” lại khiến hắn không còn lời nào để nói.

Thiệu Tuyên Đế lại hôn ngón tay Yến An Quân, nhìn nàng một cái thật sâu, đối diện với đôi mắt như ngọc lưu ly kia. Hắn lui đến ngoài cửa, thấy cơn đau này của Yến An Quân qua đi mới xoay người: “Bảo Nhi, trầm ở ngay ngoài cửa.”

“Vâng.”

Đôi môi tái nhợt của Yến An Quân nhếch lên một nụ cười.

Ma ma trong cung đều là người kinh nghiệm phong phú, bà tìm đúng huyệt trên bụng Yến An Quân nhẹ nhàng xoa ấn, Yến An Quân hét lớn một tiếng, không nhịn được rên rỉ, có điều đây chỉ là bắt đầu, theo lực xoa ấn càng mạnh của ma ma, Yến An Quân ôm bụng không nhịn được kêu thành tiếng, sau đó là một trận thở dốc càng nhanh.

“Nương nương hít sâu, tiết kiệm sức lực, tiếp theo còn một thời gian nữa. Nếu không còn sức chỉ sợ sau đó đứa trẻ sẽ bị ngạt.” Hai ma ma thay nhau lau mồ hôi cho nàng.

Sinh con thật là... đau quá...

Yến An Quân nhắm mắt lại, hít sâu từng hơi, nhẫn nhịn từng cơn đau sâu sắc. Trong lúc mơ màng, dường như nàng nghe thấy một giọng nói:

[Tiểu Quân Quân, dùng sức thêm chút nữa, bé cưng sẽ chào đời.]

[Ráng thêm chút nữa!]

[Tiểu Quân Quân, đừng ngủ, ta đã nhìn thấy đầu thẳng bé rồi, hình như là một đứa trẻ đáng yêu – tuy còn kém bản hệ thống quân một chút. À, Thẻ Giữ Thai... không thể giúp ngươi sinh con, nhưng có ta ở bên ngươi này, tin ta, ngươi làm được, cố lên!]

...

Cung nữ bụng bồn máu hết vào lại ra.

Thiệu Tuyên Đế siết chặt nắm tay trong tay áo, ánh mắt nhìn phòng trong chăm chăm, thật lâu không chịu dời đi. Lúc này, nữ nhân của hắn, con của hắn, đều ở trong.

“Nói thật cho trăm, chủ tử người mới mang thai bảy tháng, sao có thể sinh non!”

Cô gái hắn dùng hết sức bảo vệ, sao có thể cho phép nhiều lần bị tính kế?! Thiệu Tuyên Đế giận tái mặt, trên mặt không nhìn ra vui giận, có điều từ giọng nói có thể nghe ra trong lòng hắn đã hùng hực lửa giận.

“Bẩm Hoàng Thượng, ma ma nói, hai đứa trẻ trong bụng đã tương đối lớn, chủ tử sinh non là tình huống bình thường, Hoàng Thượng không cần lo lắng, chủ tử nhất định sẽ bình an.”

Lộc Nhi quỳ xuống cúi đầu đáp.

Nàng theo chủ tử đã lâu mà chưa từng thấy bộ dạng này của Thiệu Tuyên Đế, hoài nghi như vậy, âm trầm đến mức như đè nén...

Có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Thiệu Tuyên Đế hơi ngần ra, gờ mới nhớ ra song thai quả thực rất dễ sinh non, lúc này gương mặt căng thẳng của hắn mới lơi lỏng một chút. Chỉ cần không phải nữ nhân trong cung tìm thấy cơ hội xuống tay, Bảo Nhi của hắn nhất định sẽ an toàn... Bảo Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Gần tới hoàng hôn, Hoàng Đế cứ đứng đấy như tượng đá bị tiếng khóc của trẻ sơ sinh gọi giật mình tỉnh lại, hắn run run, An Đức Lễ phía sau cũng run rẩy theo.

Rèm phòng trong bị một ma ma vén lên, vui cười hơn hờ nói, “Chúc mừng Hoàng Thượng, Bảo Phi nương nương sinh ra một tiểu hoàng tử trước.”

Thiệu Tuyên Đế mắt nhìn tã lót, cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, cảm thấy bé con này mềm như sợi mì không xương. Bé con còn chưa mở mắt, chỉ có cái miệng nhỏ nhún hơi hé ra. Thiệu Tuyên Đế ôm đứa bé, hình như mất hơi uồn ướt, hắn cười ra tiếng, “Ha ha, trăm có con trai, ha ha, đây là con trai của trăm!”

An Đức Lễ ngậy ra một bên, Vạn Tuế gia à, ngài... chẳng phải đã có con trai từ lâu rồi sao? Nếu không, hoàng tử trong cung của ngài từ đâu tới?

Hiển nhiên ông bố mới này đã quên còn có sự tồn tại của con trai Đại Hoàng Tử. Tuy chỉ là lời nói trẻ con nhưng khi đó Đại Hoàng Tử nói với Tiểu Tự Hồ những lời kia vẫn khiến Thiệu Tuyên Đế không hài lòng, chứ đừng nói Tiểu Thực Phi còn là em gái của nghịch thần... Hai người này gộp chung một chỗ, Thiệu Tuyên Đế còn có thể quan tâm Đại Hoàng Tử mới là kỳ quái.

Thật ra, từ sau ngày bức vua thoái vị, trong hậu cung cũng luân phiên rung chuyển.

Đầu tiên Tiểu Thực Phi vì thân phận mà bị giam vào Thiên Lao, Đại Hoàng Tử thì do Lâm Thực Dung nuôi nấng; Lâm Thực Dung là một người nhát gan, quanh năm suốt tháng không ra khỏi cửa, vui vẻ sống trong ba tấc đất của mình, nay cho nàng một đứa con cũng không có gì đáng trách.

Thứ hai là Tĩnh Phi, Thái Úy Lý Cầu cùng Nhị Hoàng Tử Minh Linh Quốc mưu đồ đoạt vị, Tĩnh Phi thân là con gái Lý Cầu cũng bị xử phạt như Thực Phi, giam vào Thiên Lao chờ xử lý. Nhiều người nói, một khi đã bị giam vào Thiên Lao thì cả đời này ra không nổi...

Thực Phi cùng Tĩnh Phi ngã ngựa, Hoàng Hậu lại vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà “khó sinh”, cuối cùng không kịp chữa trị mà bỏ mình, Quế ma ma thân cận có vẻ bị kích động lớn về mặt tinh thần, bỗng rất yêu thích Cố Cẩm cũng có vấn đề về thần kinh. Hai người trao đổi chút “tâm đắc” về sự kiện kỳ quái kia, an ủi lẫn nhau, cuối cùng bị một quyền thánh chỉ của Thiệu Tuyên Đế cắt đứt đường sống.

Bất kể trong “sự kiện giết chóc ở Tú Viện Cung” Cố Cẩm vô tội đến mức nào, chỉ riêng chuyện nàng ta từng là người của Thái Hậu đã không nên để nàng ta lòn vồn trước mặt. Lần này Thiệu Tuyên Đế xử lý Cố Cẩm không hề nể mặt, Cố gia nay ở trước mặt Thiệu Tuyên Đế cũng chỉ thường thôi. Thành thật thì tốt, nếu không thành thật, kết cục của Tiểu Tự Hồ cũng có khả năng cũng là kết cục của Cố gia.

Mà Quế ma ma này... trước kia là tâm phúc của Hoàng Hậu, nay Hoàng Hậu không còn, tâm phúc của nàng ta cũng không cần giữ lại, nếu không chẳng khác nào tự tìm ngọt ngào cho hắn và Bảo Nhi?

Thiệu Tuyên Đế sắp xếp lại một lượt, gần như xử lý sạch sẽ những cung phi bậc cao, chỉ còn Dung Phi và Nhân Phi hoảng sợ trốn trong điện của mình.

Trong ngũ phi, ngoại trừ Bảo Phi Hoàng Thượng sủng ái nhất thì chỉ còn lại hai phi tử. Mà lúc này, Bảo Phi vẫn còn đang vinh sủng đầy thôi?

Nhân Phi cũng đoán được, dựa vào thái độ của Hoàng Thượng với Bảo Phi, e rằng chỉ cần Bảo Phi sinh con, tương lai Bảo Phi cười lên đầu bọn họ ngồi trên vị trí tông nhất phẩm Quý Phi là tránh không được! Hoặc hơn thế nữa... là chính nhất phẩm Hoàng Quý Phi.

Bất kể Nhân Phi nghĩ thế nào, nói chung trái đất vẫn quay, Bảo Phi vẫn được sủng ái, bánh bao vẫn được sinh ra, Hoàng Đế vẫn biến thành ông bố ngốc...

Sau khi hai bé con chào đời Thiệu Tuyên Đế mới biết Bảo Nhi của hắn rốt cuộc cho hắn niềm vui lớn đến thế nào. Mang song thai đã là không dễ, ai ngờ cuối cùng Yến An Quân còn cho hắn một dấu hiệu tốt long phượng trình tường, một lần cho hắn đủ cả trai lẫn gái, điều này có thể nào không khiến hắn kích động?

Hài tử của hắn và Bảo Nhi, viên mãn rồi!

Cung nhân thu dọn phòng trong xong, Thiệu Tuyên Đế vẫy tay đuổi bọn họ lui ra, một mình ngồi bên giường với mẹ bọn trẻ.

Hai đứa bé được ma ma cho bú xong cũng dần ngủ say, Thiệu Tuyên Đế thường xuyên nhìn bọn trẻ, chỉ thấy hai gương mặt đỏ bừng gần sát vào nhau, cái miệng còn mím lại. Nói thật, hai bé con vừa chào đời quả thật là xấu, nhiều nếp nhăn, không trông rõ mặt mày, nắm tóc máu trên đầu cũng ngắn ngủn, thế nhưng Thiệu Tuyên Đế càng nhìn lại càng thích.

... Xấu hơn nữa cũng là con hắn.

Thiệu Tuyên Đế nghĩ vậy... không biết tiếng lòng của Thiệu Tuyên Đế bị Yến An Quân nghe được sẽ phản ứng thế nào. Hoàng Thượng, ta đã nói với ngài hay chưa, trẻ con mới chào đời đều nhiều nếp nhăn, đẹp được mới là lạ.

[Này, Tiểu Quân Quân, cục cung nhà ngươi xấu quá đi.]

Trên thế giới này hiển nhiên còn một người không có thương thức về trẻ con như Thiệu Tuyên Đế.

Hệ thống quân đối với tình trạng thân thể của Yến An Quân rõ như lòng bàn tay, gần như ngay khi ý thức của Yến An Quân tỉnh táo lại, hệ thống quân bắt đầu nói, nhưng hiện nay não bộ của Yến An Quân vẫn còn hỗn loạn: "...Cục cung nào xấu?"

[...]

[Thân ái, cục cung ngươi vừa sinh, rất xấu.] Hệ thống quân ăn ngay nói thật, sau đó lại cảm thấy lời mình nói có chút quá đáng nên bổ thêm một câu: [Có điều tuy cục cung xấu một chút nhưng bản hệ thống rất thích, bởi bọn chúng rất đáng yêu.]

"..."

Yến An Quân xoa trán, hệ thống quân thật sự rất ồn ào. Trước kia mình hỏi thế nào cũng không nói một câu, nay mình không hỏi lại tự nhiên nhảy ra.

Nàng xoa bụng theo thói quen lại sờ phải không khí, Yến An Quân mở choàng mắt ra, dùng tay sờ sờ cái bụng đã hoàn toàn xẹp xuống, nàng kinh ngạc hỏi: "Bọn trẻ? Bọn trẻ đâu?!" Nàng nhớ hình như mình sắp sinh... Nhưng mà giờ bụng nàng phẳng lì, hay là nói...

Nàng sinh bọn trẻ ra rồi!

Giống như thiên tính mẹ con, Yến An Quân vừa mở mắt, bọn trẻ vốn đang kêu khóc bỗng giật mình ngậm tằm, Thiệu Tuyên Đế ôm Yến An Quân, siết chặt nàng trong lòng: "Bảo Nhi vất vả. Bảo Nhi sinh cho trăm long phượng song thai, đây là phúc của Cao Thù!"

Đương nhiên... cũng là phúc của hắn.

Yến An Quân đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng cúi đầu cắn thật mềm trên cổ hắn, nhớ tới cuộc chiến đẫm máu và nước mắt của mình không khỏi chua xót: "Hoàng Thượng, thần thiếp không bao giờ muốn sinh con nữa!"

"Được, đều nghe nàng, không sinh nữa thì không sinh nữa."

Mất phượng của Thiệu Tuyên Đế hơi nhướn lên, hắn mỉm cười. Hắn cũng không muốn để nàng khổ sở như vậy lần nữa, hơn nữa nay đã có trai có gái, song toàn.

Vậy nên sau này Bảo Nhi không cần có thai nữa, sẽ chỉ thuộc về một mình hắn.

Lúc trước nàng mang thai, cuộc sống trên giường của hai người có thể nói là khổ hết tả, mỗi khi động tình đều phải tự mình giải quyết, thật sự khiến Thiệu Tuyên Đế ghen đến phát điên.

"Oa..."

Bé gái không hài lòng nhìn cha mẹ ngọt ngào ấm áp, nằm một bên bỗng gào khóc, nghe thấy em gái khóc, bé trai cũng thút thít rồi oa oa khóc lên.

Yến An Quân vội vàng ôm con tới bên cạnh, cảm thấy bé con thật là nhỏ, bảy tháng đã sinh, lại là thai đôi, quả thật nhỏ hơn trẻ con sơ sinh bình thường một chút. Yến An Quân vuốt ve nắm tay siết chặt nho nhỏ, đưa tới bên miệng hôn một cái, mềm vào tận trong tim.

“Thật đáng yêu, chúng ta lại sinh một đám nữa đi.” Yến An Quân hôn một cái lên môi Thiệu Tuyên Đế rồi thương lượng.

Yến An Quân thân là mẹ bọn trẻ rõ ràng đã bị đáng về đáng yêu của hai bánh bao đánh hạ, vừa rồi còn nói không muốn sinh nữa giờ đã muốn sinh thêm một đám.

Về phần...

Một đám trẻ con...

Bằng mười tháng cộng mười tháng cộng mười tháng... không thể sinh hoạt vợ chồng.

Thiệu Tuyên Đế: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92

“Cục cưng xấu” ngày một lớn, cái mặt tròn như bánh bao trở nên mềm mại căng mọng, ngũ quan đặc biệt xinh đẹp.

Lúc này, Thiệu Tuyên Đế mới giặt mình phát hiện thì ra con nhà mình cũng không xấu lắm. Bởi bé trai giống Thiệu Tuyên Đế, bé gái lại rất giống Yến An Quân, điều này làm cho Thiệu Tuyên Đế luôn mong chờ con trai chào đời bỗng tỏ vẻ yêu thích con gái một cách không bình thường, cho nên phụ hoàng cuồng con trai biến thành phụ hoàng cuồng con gái, đồng thời từ nay về sau không cách nào cứu chữa.

Nhũ danh của hai đứa bé bị Yến An Quân gõ bàn kết luận, bé trai đương nhiên vẫn gọi là Bánh Bao... thật ra cả hai đều vẫn gọi như thế, bé gái vẫn bị gọi là Bánh Trôi.

Đối với việc này Thiệu Tuyên Đế nghe xong liền đồng ý không nhưng nhị.

Con là do Bảo Nhi vất vả sinh ra, để nàng đặt một cái tên nàng thích thì có gì, chỉ cần nàng vui là được.

Đối với những nữ nhân khác, Thiệu Tuyên Đế cho bọn họ sinh con là ông trời ban ơn, còn đối với Yến An Quân, Thiệu Tuyên Đế luôn cảm thấy nàng chịu khổ vì mình, nhất là khi Bảo Phi sinh con, cảm giác này càng rõ ràng.

Nếu lúc đó Bảo Phi xảy ra chuyện gì, Thiệu Tuyên Đế không dám tưởng tượng hẳn sẽ hổ thẹn và hối hận đến nhường nào.

Nhũ danh không có vấn đề, nhớ tới năm đó mẫu hậu gọi hẳn Từ Ngự cũng chẳng mấy ai biết. Mặc kệ nhũ danh thô tục cỡ nào, chỉ cần đại danh không gọi là “Bánh Bao”, “Bánh Trôi” thì Thiệu Tuyên Đế đều có thể chấp nhận.

Thế nhưng cùng lúc đó, Thiệu Tuyên Đế hạ quyết tâm đại danh không thể để Bảo Phi đặt. Nếu không khi con trai con gái trưởng thành mới biết tên mình thô tục như thế thì phải làm thế nào?

Nhất là bé trai gọi Bánh Bao, tương lai sẽ là Hoàng Đế kế thừa ngôi vị, đối với tên gọi của bé càng không thể tùy tiện.

Vì vậy, tên gọi của hai thành viên vừa chào đời của hoàng thất cứ thế bị đưa lên chương trình hội nghị. Về chuyện này, Ngôn Thừa Tướng trầm ngâm một lát rồi báo lên tên mình nghĩ: “Tiểu Công Chúa điện hạ, chỉ bằng gọi là Như Hoa đi. “Rực rỡ như hoa, hương thơm ngào ngạt.”” Hắn chậm rãi ngâm ra, ngữ điệu trầm thấp.

Đẹp như hoa, đẹp Như Hoa.

Thiệu Tuyên Đế cực kỳ tán thành, quả là cái tên rất hay.

Thừa Tướng đại thần phong độ ngời ngời, phiêu dật như tiên lần đầu tiên đặt tên cho trẻ sơ sinh, nghĩ vớ đầu mới tìm được cái tên “ý tứ sâu xa” đến thế.

Quá tục không được, quá nhã ngại tục, cứ không nhã không tục như thế lại vừa hay.

So ra, Bánh Bao thân là anh trai lại có đại danh bình thường hơn nhiều, là Quân Hoa, sau này nhất định quân lâm thiên hạ.

Trong trường hợp đó, tên này vừa truyền ra, cả hậu cung ò lên.

Trước kia mọi người đều cho rằng Hoàng Thượng coi trọng Đại Hoàng Tử, dù sao Đại Hoàng Tử là đứa con đầu tiên của Hoàng Thượng, ý nghĩa chắc chắn khác biệt. Nay Hoàng Hậu không sinh hạ hoàng tử, Đại Hoàng Tử thân là con của Thục Phi nhất định là hoàng tử có địa vị cao nhất trong hậu cung, vì vậy dù nay Thục Phi đã vào Thiên Lao cũng không ai xem nhẹ Đại Hoàng Tử. Đại Hoàng Tử có một bà mẹ có tội thì vẫn là con của Hoàng Thượng, hưởng hồ hân là người lớn tuổi nhất trong số hoàng tử, tương lai được truyền ngôi là rất lớn.

Tính đi tính lại vẫn thấy về vấn đề ngôi vị Hoàng Đế, Đại Hoàng Tử có phần thắng lớn nhất.

Chỉ không ngờ rằng đứa bé trong bụng Bảo Phi vừa chào đời, Hoàng Thượng đặt tên cho con trai Bánh Bao tất cả mới hiểu được.

Hoàng Thượng đây tỏ vẻ không coi trọng Đại Hoàng Tử?

Trong mắt Hoàng Thượng rõ ràng chỉ có đứa bé trong bụng Bảo Phi, Đại Hoàng Tử, Nhị Hoàng Tử gì đấy đều không quan trọng!

Con trai Bảo Phi vừa chào đời đã được trù lên ý tứ quân lâm thiên hạ, sau này trưởng thành ai còn lay động được địa vị của hắn?

Bất kể rong cung bao nhiêu người nhức mắt, Yến An Quân vẫn không hề để ý chuyện bên ngoài, an ổn ở cử trong Dưỡng Tâm Điện.

Hạng mục tài nghệ “Phá tẫn tàn cục (kỳ)” này từ khi mang thai tháng thứ bảy đã đầy điểm kinh nghiệm, nếu muốn hệ thống thăng tới cấp thứ hai... Nay chỉ còn một mục “Hành vân lưu thủy (cầm)” là chưa hoàn thành.

Không biết tăng thứ hai sẽ là cái gì...

[Tinh! Thành công sinh hạ hoàng tử, cùng có địa vị, nhận được đầy điểm kinh nghiệm phi tẫn hậu cung đồ kị. Thương cho điểm mị lực có thể phân phối +10, nhận được tước hiệu “người chơi vàng”, mời người chơi nhận phần thưởng.]

Yến An Quân vừa đùa với Bánh Bao và Bánh Trôi, vừa mở bảng tư liệu.

Tư liệu:

Một, hoa nhường nguyệt thẹn dưỡng thành thế nào:

Chưa đầy một năm (thất lung): 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: uốn thân không trở ngại]

Ngọc nhũ nồn nà (da): 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: da như sữa bò]

Âm thanh của tự nhiên (giọng nói): 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: quanh quẩn ba ngày, không dứt bên tai]

Phẩm quan quần phượng (nhan sắc): 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: sáng mù mắt cầu Hoàng Đế]

Hai, tài nữ thường hiếm có:

Hành vân lưu thủy (cầm): 0%

Phá tẫn tàn cục (kỳ): 100%

Trâm hoa chữ nhỏ (thư): 100%

Hồn nhiên thiên thành (họa): 100%

Ps: —

Độ thân cận cùng mục tiêu: 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: câu được con rồng vàng]

Điểm mị lực còn lại: 40 (có thể phân phối)

Phần thưởng đặc biệt của hệ thống: Hồi Hồn Đan (đã sử dụng), Thẻ Biết Trước (đã sử dụng), Thẻ Hiểu Rõ (đã sử dụng), Thẻ Thánh Mẫu (đã sử dụng), Thẻ Giữ Thai (đã sử dụng).

Kỹ năng hệ thống đặc biệt thưởng cho: Kim long hộ thể (Khi có Hoàng Đế bên cạnh, pk có thể toàn thắng bất cứ thế lực quân địch nào trong cung)

Tước hiệu hệ thống đặc biệt thưởng cho: Người Chơi Vàng (một kim bài thật, có tác dụng làm chìa khóa mở tầng thứ hai)

Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ: 92% (một khi hệ thống đánh giá nhiệm vụ chưa hoàn thành, tắc xóa bỏ [rắc rắc])

Nhìn một đám đầy trăm phần trăm, Yến An Quân bỗng cảm thấy công sức khổ cực của mình không uổng phí.

Xem ra đọc sách dạy đánh cờ còn có thể tăng điểm kinh nghiệm là một cái bug của hệ thống, có điều hiển nhiên vấn đề “Hành vân lưu thủy (cầm)” này không thể dùng tiếp phương pháp xem cầm phổ. Nàng đã thực nghiệm rất nhiều lần, phát hiện chỉ có tự tay đánh đàn mới có thể tăng phần trăm, có điều lúc đó đang mang thai nên bị Thiệu Tuyên Đế nghiêm lệnh cấm, nàng đành cầm cầm phổ mà thờ dài.

Đối với cầm nghệ tiến triển —

E rằng sau này còn cần nỗ lực hơn.

...

Sau khi tiểu Công Chúa được đặt tên, An Đức Lễ và một đám tiểu thái giám hóa tốc truyền về Đường Tâm Điện.

Không lâu sau Yến An Quân đã biết tin.

Nàng há hốc miệng không thể tin.

An Đức Lễ nịnh nọt nói: “Nghe nói do Ngôn Thừa Tướng đặt, gọi Như Hoa.” Hắn rất sống động dùng ngữ điệu lạnh lạnh ngâm lại câu thơ Ngôn Thừa Tướng nói: “Rực rỡ như hoa, hương thơm ngào ngạt — quả là rất đẹp.”

Yến An Quân giật giật khóe mắt, tên “Như Hoa” này bỗng khiến nàng rất muốn khóc. Hình như lần đầu tiên Ngôn Thừa Tướng nhìn thấy nàng đã không vừa mắt... Thật sự hắn không phải đang trả đũa chứ?

Bánh Trôi ở bên cũng như cảm nhận được ý tứ không tốt, vung cánh tay nhỏ khóc ầm lên, Bánh Trôi cực kỳ khỏe mạnh, mới mấy ngày tay chân đã mũm mĩm, nhìn qua có vẻ còn béo tốt hơn ca ca Bánh Bao một vòng.

Trông mặt Bánh Bao đảo vài vòng, nghiêng đầu nhìn muội muội ở bên. Gương mặt cực kỳ giống Thiệu Tuyên Đế lộ ra vẻ ngu ngơ, dường như không hiểu vì sao muội muội cứ thích khóc, vẻ mặt ngốc nghếch kia nhìn rất tức cười.

[Phụt ha ha ha ha ha ha ha... Như Hoa... Phụt... Ha ha ha ha ha... (cười lẫn qua lẫn lại)]

“Cầm miệng!” Nghe tiếng hệ thống quân cười nhạo, trong lòng Yến An Quân bốc hỏa.

[Tiểu Quân Quân, bản hệ thống quân lần này thật sự không cười nữa... (vẻ mặt nghiêm chỉnh)]

Hai giây sau...

[Xi...]

[Ha ha ha ha ha... (hệ thống quân đang cười đến co giật, xin đừng nhìn)]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Nhân nhả chưa được mấy ngày, chuyện phong vị lại thành chương trình hội nghị.

Thiệu Tuyên Đế đương nhiên muốn Yến An Quân ngồi lên vị trí Hoàng Hậu, hậu cung này ngoại trừ Bảo Nhi còn ai có tư cách ngồi trên vị trí này? Có điều thân phận Bảo Phi không phải người Cao Thú, người nước khác có thể làm Hoàng Hậu Cao Thú hay sao? Lần này số đại thân phản đối chiếm đa số, trên triều ngay cả Ngôn Thừa Tướng cũng không đồng ý với suy nghĩ của hắn.

Trong lòng Thiệu Tuyên Đế ghen một hơi. Không sai, những người này nói không sai, Bảo Phi quả thật là người nước khác, con gái của quan viên Đại Cật. Nhưng nàng cũng là nữ nhân hãn yêu nhất! Nữ nhân của hắn còn phải chia ra nước hãn nước khác hay sao?

Đêm đó, Thiệu Tuyên Đế đầy bụng tâm sự trở về Đường Tâm Điện, một tay ôm ba mẹ con trong phòng sưởi vào lòng, bóng hãn phủ xuống, “Bảo Nhi.”

Yến An Quân đang định bụng oán giận về tên khuê nữ, không ngờ tâm trạng Thiệu Tuyên Đế hôm nay có vẻ đặc biệt xuống thấp, Yến An Quân đặt trán mình lên trán hắn: “Hoàng Thượng, làm sao vậy?” Ngày thường Thiệu Tuyên Đế có vẻ trầm ổn, khi im lặng khiến người ta không nhìn được tâm trạng, chưa từng uể oải thế này, hôm nay quả thật có chút khác thường.

Bé con ở bên y y a a, giọng bàn tay nhỏ chào hỏi phụ hoàng, Bánh Trôi thì cố gắng nhìn về phía này, mấy ngày nay con bé thân với cha mình nhất, tuy mới chào đời chưa lâu đã có thể nhận người, đối với cha mẹ là Thiệu Tuyên Đế và Yến An Quân, rõ ràng thái độ thân thiết hơn với người phía trước.

Thiệu Tuyên Đế nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ của con gái, dựa đầu lên vai Yến An Quân, bỗng nói chắc như đinh đóng cột: “Bảo Nhi, trăm muốn nàng làm Hoàng Hậu của trăm, chỉ có nàng mới đủ tư cách làm Hoàng Hậu của trăm.”

Yến An Quân giật mình, che giấu cảm xúc dưới đáy mắt: “Hoàng Thượng nói lung tung gì thế, thần thiếp... không muốn thăng vị.”

Nàng mím môi ngẩng đầu, lông mi như cánh bướm, nàng ôm lấy cổ Thiệu Tuyên Đế nhìn thẳng vào mắt hắn, sợ hắn không tin còn cố gắng giải thích một lần: “Ô phi vị đã đủ rồi, thần thiếp cảm thấy hiện giờ rất hạnh phúc.”

“Trước đây trăm chưa từng yêu một nữ nhân nào, cũng không biết phải đối xử với người yêu ra sao, thế nhưng trăm chỉ muốn cho nàng những gì tốt nhất, Bảo Nhi, nàng không biết ta yêu nàng nhiều đến thế nào đâu.” Cuối cùng, khi những lời này vừa ra khỏi miệng, một giây sau, hơi thở của Thiệu Tuyên Đế dần cuồng đập đến, Yến An Quân bị hắn giữ chặt gáy hôn sâu.

Nàng tận sức tiếp nhận, suýt chút nữa để bản thân lạc trong cơn lốc này.

Nàng nghĩ.

Nếu như... nếu thật sự thăng vị.

Vậy độ hoàn thành nhiệm vụ... nhất định sẽ là trăm phần trăm.

...

Thiệu Tuyên Đế tuyệt đối không phải là người hứa không giữ lời, đêm đó nói xong những lời kia liền trực tiếp hạ chỉ. Hắn là đế vương, muốn lấy ai còn cần người ngoài giờ tay chỉ huy chắc? Người nước khác thì sao? Đại Cật hiện giờ đã là vật trong tay hắn, thần dân Đại Cật cũng là thần dân của hắn, Yến An Quân đương nhiên cũng thuộc về Cao Thủ!

Ý chỉ phong hậu vừa ban xuống, hơn nửa hậu cung lòng người rét lạnh.

Khi vị trí Hoàng Hậu còn để trống, người trong hậu cung tràn đầy động lực, gần như người người đều lấy Hoàng Hậu làm mục tiêu, vậy mà lúc này Bảo Phi nương nương thành công thượng vị, đánh nát biết bao huyền tưởng.

Hoàng Hậu trước kia tuy chiếm Hậu vị nhưng chung quy không có con, không có con tương đương Hoàng Thượng hiện nay chưa có con trai trưởng, các hoàng tử đều không phải con trai trưởng, vị trí ngang nhau, sau này trưởng thành có thể liều mạng một phen. Nay Yến An Quân vừa sinh hoàng tử đã thăng chức làm Hoàng Hậu, một khi ngồi lên đấy thật, đứa bé còn hồi sữa mới hơn một tháng tuổi trong Dưỡng Tâm Điện kia sẽ biến thành con trai trưởng của Hoàng Hậu, sáng loáng treo trên đỉnh đầu chúng phi.

Mọi người nói long phượng thai được lòng Hoàng Đế, Yến An Quân mẹ quý nhờ con.

Không ai ngờ họ đều đoán sai, lần này thật sự là con quý nhờ mẹ. Nếu không có Yến An Quân, Thiệu Tuyên Đế cũng không thích hai đứa bé đến thế.

Tất cả chỉ vì mẹ bọn trẻ là người hắn yêu mà thôi.

“Một chải chải đến đuôi, hai chải đầu bạc răng long, ba chải con cháu đầy đàn.” Ma ma cầm lược trong tay, chải từ chân tới ngọn mái tóc bóng mượt của Yến An Quân.

Trong căn phòng đầy mùi hoa, Yến An Quân ra cửa lần đầu tiên mặc bộ váy áo màu vàng hoàng kim. Trong tay nàng cầm hộp son, mím lên môi một cái, lập tức màu môi càng đỏ tươi diễm lệ, cực kỳ quyến rũ.

Ma ma chải đầu ước chừng chưa từng thấy ai đẹp đến thế, bước vào liền không ngừng khen ngợi, Yến An Quân là mỹ nhân trăm phần trăm được hệ thống nhận định, những cô gái khác so với nàng đương nhiên một trời một vực. Ma ma khen ngợi một phen xong nói thẳng không cần đánh phấn, chỉ cần vẽ vài đường chân mày nhân nhạ, bôi ít son là coi như đại công cáo thành.

Yến An Quân không có gì dị nghị, tuy xuất giá là phải trang điểm nhưng mục đích của trang điểm là che khuyết điểm, trên mặt nàng không một chút tỳ vết, đương nhiên không cần tự dày vò, chưa nói đến cổ đại không có nước tẩy trang, trong lòng nàng cảm thấy trang điểm xong sẽ rửa không sạch.

“Chúc mừng chủ tử.”

Lộc Nhi cười cùng một cung nữ khác mỗi người ôm một đứa bé tới, Yến An Quân nheo cái mắt nhỏ của Bánh Bao, cầm bàn tay nhỏ của Bánh Trôi, “Chăm sóc Bánh Bao và Bánh Trôi cẩn thận cho bản cung, nhất định đừng để bọn chúng ngủ.”

Hai đứa bé này ngày ngủ tới sẽ không ngủ, đứa nào đứa nấy rất có tinh thần, còn bị bà bị bõm chu môi vung tay tìm cha mẹ. Yến An Quân thật sự không muốn Thiệu Tuyên Đế ban ngày vào triều mệt mỏi, buổi tối còn phải cùng nàng dỗ con. Trên vai hắn đã gánh quá nhiều, nàng nhìn mà đau lòng.

Trước khi làm mẹ Yến An Quân không cảm thấy gì, nay sinh con rồi mới biết rốt cuộc trong lòng thường xuyên nhớ đến hai cục cưng nghịch ngợm thế nào. Mỗi ngày ngay cả khi ngủ cũng sợ bọn chúng bò ra khỏi nôi rơi xuống đất, dù biết bên cạnh có cung nữ, nội thị trông cũng vẫn lo lắng, nhất định phải tự mình nhìn mới được.

“Ài, chủ tử yên tâm đi.” Lộc Nhi gật đầu, nàng là Đại cung nữ Dưỡng Tâm Điện, đương nhiên biết hai đứa trẻ này nghịch thế nào.

Yến An Quân quay đầu nhìn cung điện khánh thành vài tháng mà chưa từng có người ở, khóe môi nở nụ cười. Trong cung này do Thiệu Tuyên Đế tự mình đốc thúc trang trí, tuy nàng chưa từng vào ở nhưng kể từ cái gối nhỏ trên ghế đến vị trí đặt đèn đều khiến nàng vô cùng cảm động.

Thăng chức làm Hoàng Hậu, nàng không thể từ Dưỡng Tâm Điện bước ra, vì vậy từ tối qua nàng đã trở lại Thần Hữu Cung cố ý xây dựng cho nàng ở tạm, thế nhưng... hiện giờ bất kể nàng ở đâu, Thiệu Tuyên Đế sẽ theo đuôi tới, sau đó lại như keo như sơn. Yến An Quân đối với việc này tỏ vẻ hết sức bình tĩnh.

“Nương nương, chúng ta phải đi thôi, người bên ngoài chờ đã sốt ruột.” Ma ma chải đầu rồi đội mũ phượng cho Yến An Quân.

Yến An Quân nghe lời ngồi lên kiệu.

Bên ngoài hơi lạnh, cũng may cảm phục một tầng lại một tầng choàng trên người rất ấm áp. Nàng ngồi trên kiệu nhìn đường cung nối tiếp nhau, bỗng có một cảm giác không chân thực, nàng đang... gả cho người sao? Trước kia còn tưởng kiếp này sẽ không có cơ hội như vậy, trên đời có một người có thể thực hiện những điều người không dám kỳ vọng thật sự rất hạnh phúc.

Trên triều, Thiệu Tuyên Đế mặc một thân long bào như mọi ngày, ánh mắt hân hạnh quét qua đại điện. Hôm nay hân sắc phong Hoàng Hậu, nếu đám người kia dám gây chuyện thì đừng trách hân trả thù, Yến An Quân là điểm giới hạn của hân, nếu ai dám chạm điểm giới hạn này, hân tuyệt đối không tha thứ.

Ngôn Sơ Nam đứng đầu chúng thần khẽ thở ra một hơi, hân không ngờ Bảo Phi tiến cung chưa tới một năm đã lên làm Hoàng Hậu, khi đó hân ở Dưỡng Tâm Điện thấy Bảo Phi lần đầu tiên cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp lại nàng trên đại điện sắc phong trên triều.

Nữ nhân này ảnh hưởng lớn tới Hoàng Thượng như vậy không biết là họa hay là phúc.

Ngoài điện vang lên tiếng hô to, Yến An Quân đi từng bước một lên bậc thang, đuôi váy hoàng kim trải thật dài phía sau, cung nữ ở bên nâng, ánh mắt nàng nhìn về phía trong điện đúng lúc đối diện với ánh mắt Thiệu Tuyên Đế. Đôi mắt Thiệu Tuyên Đế sâu thẳm, nhìn nàng không rời, gần như muốn cuốn nàng vào trong.

Thiệu Tuyên Đế nở nụ cười bước nhanh xuống bậc thang. Hân nắm chặt tay Yến An Quân, đặt phượng ấn vào lòng bàn tay nàng. Một giây sau liền ôm lấy nàng, vụng trộm hôn lên đầu ngón tay nàng.

“Chúng thần bái kiến Hoàng Hậu nương nương.”

Chúng đại thần đột nhiên quỳ xuống, trán đụng sàn nhà cảm thạch soi được bóng người, trầm giọng hô.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

“Các vị đại nhân xin đứng lên.”

Khi giọng nói này vang lên, gần như tất cả mọi người ở đây đều thất thần, cho đến khi tỉnh lại mới thấy kinh hãi, chỉ nghe tiếng đã đẹp đến vậy... Tướng mạo chẳng phải là...

Có người không nhịn được ngẩng đầu lên, chỉ thấy Bảo Phi dung nhan kiều diễm như nụ hoa nở rộ, từ hoa diễm màu vàng trên trán đến cái cằm không chỗ nào không tinh tế, cộng thêm làn da non mịn, đáng người yêu điệu. Thần tử bên dưới đồng loạt hít vào một hơi, vị Bảo Phi nương nương thánh sủng bất bại này quá mức xinh đẹp, thậm chí đẹp hơn những nữ tử khác không biết bao nhiêu lần, cô gái như vậy làm Hoàng Hậu...

Không dám tưởng tượng nữa.

Các triều đại chưa từng có Hoàng Hậu xinh đẹp thế này, phần lớn là Hoàng Hậu có gia thế mạnh, hiền lương thực đức, đoan trang tú lệ, ngược lại là cung phi xinh đẹp quyến rũ, thanh xuân mơn mớn, Hoàng Hậu và cung phi chia nhau trách nhiệm quản lý hậu cung và lấy lòng Hoàng Thượng, từ đó Hoàng Thượng trên có hiền thê vô tư, dưới có sủng cơ đêm ngày triền miên.

Nhưng chưa từng có một Hoàng Hậu của Hoàng Đế nào lại đẹp hơn cả cung phi!

Tiểu mỹ nhân thế kia... nhất là theo độ tuổi của Bảo Phi đến xem còn đang thời hoa nở, đợi đến khi nàng tuổi già sắc suy ít nhất phải hai, ba mươi năm nữa. Trong hai, ba mươi năm này bọn họ sao dám đem con gái, cháu gái mình vào cung?!

“Đây... Đây là yêu nữ mà!” Tổng Đại Học Sĩ tuổi đã cao nhìn Yến An Quân lấp bắp nói, suýt chút nữa còn sặc cả nước bọt.

Tổng Đại Học Sĩ không nghĩ tới chuyện nhét người vào hậu cung của Thiệu Tuyên Đế, tính trong số các triều đại ông coi như đứng số một, số hai trong hàng trung thần, nhưng vì quá mức cổ hủ, nay lại thấy bề ngoài Bảo Phi thế kia, trong lòng lập tức hoảng sợ, nhất thời nhớ tới câu nói yêu nữ họa quốc.

“Xi, Tổng đại nhân, Bảo Phi nương nương phong hậu rồi ngài nhớ phải tôn xưng một tiếng “Yêu hậu”.” Tô Văn Ca ở bên trên ghẹo Tổng Đại Học Sĩ một câu, chính mình cũng thấp giọng cười, mắt thì nhìn về phía hai người tay nắm tay trên đài cao, bất tri bất giác trong lòng hân dâng lên một cơn mất mát, ngay cả nụ cười bên môi cũng nhạt xuống.

“Tô Tướng Quân, anh hùng tìm đồng bọn mà, lão phu muốn tìm tri kỷ, Hoàng Hậu như vậy lão phu nhìn mà thấy trong lòng không yên, nhờ ra Hoàng Hậu biến thành hồ ly chín đuôi thì làm sao bây giờ...” Tổng Đại Học Sĩ đọc quá nhiều kỳ văn dị chí, bắt đầu nghĩ hươu nghĩ vượn.

“...Tổng đại nhân hẳn là nghĩ nhiều rồi.” Khóe mắt Tô Văn Ca giật giật.

“Aiz, chỉ mong lão phu nghĩ nhiều... Chỉ mong yêu hậu đừng tai họa Hoàng Thượng, đừng tai họa Cao Thủ, lão phu chết cũng không tiếc. Nói thật này Tô Tướng Quân, hỏi còn trẻ lão phu từng luyện mấy chiêu võ nghệ, lần sau Tướng Quân đi đánh giặc, lão phu hai tay cảm thương làm phó tướng được không?” Tuổi càng cao hùng tâm tráng trí càng bùng bùng, Tổng Đại Học Sĩ cảm thấy có yêu hậu thế này Cao Thủ đã vô vọng, vì vậy muốn tự tiến cử nhập ngũ.

Có điều một ông lão “già”, “yếu”, “nhiều bệnh” thế kia quân đội nào dám nhận?

“Khụ khụ...”

Tô Văn Ca che môi ho khan, làm bộ không nghe thấy.

Đế Hậu sóng vai đứng trước bậc thang như keo như sơn.

Ngôn Sơ Nam ở đằng trước nghe Tổng Đại Học Sĩ và Tô Văn Ca nói chuyện, không nói một lời.

Nên nói hẳn đã nói, lợi hại thế nào hẳn cũng đã phân tích cho Hoàng Thượng, cuối cùng muốn làm gì vẫn do chính Hoàng Thượng quyết định. Phi tử, Hoàng Hậu gì đó không liên quan tới hẳn, bởi hẳn không muốn dính vào chuyện hậu cung. Một đại thần trước kia từng dạy hẳn, bất cứ thứ gì dính vào chuyện hậu cung đều sẽ biến chất. Vì vậy bất kể hiện tại hay tương lai, hẳn đều sẽ tránh khỏi hậu cung thật xa.

Chỉ làm một thần tử đơn thuần.

Như trước nay.

...

Yến An Quân đứng bên cạnh Thiệu Tuyên Đế, cảm phượng ấn trong tay. Nàng cảm nhận được xúc cảm lạnh lẽo kia, tinh thần lại hết sức tập trung vào tiếng vang nhỏ của hệ thống trong đầu.

[Tinh! Công tác kiểm kê nhiệm vụ của hệ thống hoàn tất, mức độ hoàn thành nhiệm vụ sửa thành 104%. Đánh giá hữu nghị: hoàn thành vượt mức nhiệm vụ của hệ thống, thưởng cho một viên “Đoái Hoán Tinh”.]

[Tinh! Hệ thống sủng phi đã giải trừ trời buộc, hệ thống do người chơi không chế, mời người chơi chọn đi hay ở.]

Màn hình trước mắt Yến An Quân bỗng bắn ra một trận pháo hoa, một bông pháo hoa bay tít lên cao nở ra một bông hoa cúc rất lớn, sau đó pháo hoa tan hết, màn hình nhấp nháy hai chữ lớn, một chữ là “Đi”, một chữ là “Ở”, đều có phím chọn hình tròn. Yến An Quân biết, chỉ cần ấn lên một lựa chọn, kết quả sẽ là...

Thân thể nàng run run, sắc mặt tái đi vài phần.

Thiệu Tuyên Đế cảm giác được nàng có chút xuất thần, nắm chặt tay nàng hơn, “Bảo Nhi mệt à?” Thiệu Tuyên Đế thăm áy náy, chuyện này quả là hẳn suy nghĩ không chu đáo, Bảo Nhi vừa ra cử đã bận rộn như thế, nhất định sẽ mệt.

Thiệu Tuyên Đế hạ tầm mắt, có điều hiện nay vị trí Hoàng Hậu để không, đám thần tử bên dưới lén nghị luận xong lại không biết sẽ đề cử nữ nhân không chịu nổi nào đó ra làm quốc mẫu. Trước kia Tiên Đế chỉ Hoàng Hậu cho hẳn, hẳn chỉ coi như nhận một nữ nhân, nay có Bảo Phi, Hậu vị hẳn nào chịu nhượng bộ?

“Không sao.”

Yến An Quân lắc đầu, đảo mắt không nhìn màn hình trước mặt.

Trong lòng nàng đang rất loạn, không biết nên chọn thế nào, bất kể là đi hay ở nàng đều khó có thể dứt khoát, chọn đi có nghĩa vĩnh viễn không được gặp Thiệu Tuyên Đế và hai đứa bé nữa, nơi này có gia đình mới của nàng, không thể phủ nhận Thiệu Tuyên Đế đã chậm rãi chiếm lấy toàn bộ của nàng, nàng cũng từ muốn hoàn thành nhiệm vụ biến thành muốn cùng hẳn thiên trường địa cửu.

Mà chọn ở lại...

Gia đình nàng ở hiện đại phải làm sao bây giờ, nàng thật sự có thể dứt bỏ, cả đời này không gặp lại bọn họ sao?

[Cung à, đừng kích động, hết sức bình tĩnh, ◯___◯ bản hệ thống quân đi hay ở ở trong tay người cả đấy!]

Yến An Quân: “Hả... Có ý gì?” Nàng đang phiền muộn rất cuộc nên đi hay ở, liên quan gì đến hệ thống quân?

“Lẽ nào chọn cái này cũng ảnh hưởng đến người?”

[...Đương nhiên ảnh hưởng! Đây vốn để quyết định lựa chọn cho bản hệ thống quân... Hiện bản hệ thống quân đi hay ở đều do quyết định này, Tiểu Quân Quân... T^T nở lòng nào để bản hệ thống quân đi sao...]

= □ = thì ra là vậy!

Yến An Quân bỗng phát hiện hình như mình đi vào nhầm khu, mục chọn này là để nàng chọn hệ có giữ lại hệ thống quân không, chứ không phải để nàng chọn có về hiện đại hay không?! Nói cách khác... Nàng căn bản không thể quay về hiện đại?

“Thành thật nói cho ta, ta còn có thể quay về hiện đại hay không?”

[Tĩnh! Nhắc nhở hữu nghị: nếu người chơi ở thế giới này sinh lão bệnh tử, có hai mươi phần trăm khả năng quay về đầu thai ở hiện đại, những phương thức khác không thể được. Hệ thống có tính chất không thể xuyên ngược, mời người chơi chú ý.]

Không hiểu vì sao, nghe được câu trả lời chắc chắn của hệ thống, Yến An Quân lại thầm thở phào một hơi. Khi đối mặt với hai lựa chọn rất quan trọng với mình đôi khi rất khó lựa chọn, mà lúc này một trong hai lựa chọn đó không có khả năng thực thi, trong chưa xốt cũng khó tránh khỏi bình tĩnh.

Thì ra nàng vốn không thể quay về hiện đại...

Thì ra nàng chỉ có thể ở lại đây.

[Tĩnh! Hệ thống sủng phi đã giải trừ trói buộc, hệ thống do người chơi khống chế, mời người chơi chọn đi hay ở.]

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai lần thứ hai, Yến An Quân nhếch khóe môi, ấn chọn “ở”, màn hình lay động một lúc, hệ thống quân sung sướng hoan hô, có điều câu nói tiếp theo của hân khiến Yến An Quân hồn lìa khỏi xác thật lâu —

[Tĩnh! Bởi người chơi hoàn thành vượt mức nhiệm vụ, hệ thống tự động chọn người chơi tiếp theo có quan hệ huyết thống với người chơi. Đánh giá hữu nghị: đã chọn mặc định người chơi “Bánh Bao”, sau một năm hệ thống sẽ thoát kị khỏi người chơi, mời người chơi chú ý!]

“...Định dưỡng Bánh Bao nhà chúng ta thành cái gì?” Yến An Quân ngây dại, đây không phải một hệ thống dưỡng thành sủng phi sao? Lẽ nào hệ thống cũng muốn nuôi bạn nhỏ Bánh Bao nhà nàng thành “sủng phi” ◯___◯?!

[Đã kích hoạt “hệ thống dưỡng thành Thái Tử”, nuôi Bánh Bao thành Thái Tử.]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Bởi sức ảnh hưởng mà Thiệu Tuyên Đế xây dựng đã lâu, trên triều không có thần tử nào dám làm khó dễ, thế nhưng phần lớn âm thầm không quá tán thành Yến An Quân làm Hoàng Hậu.

Thứ nhất vì thân thế của Yến An Quân, thứ hai vì lợi ích của những người này, nay nhìn tận mắt Bảo Phi trong truyền thuyết rồi, những người này có thêm lý do thứ ba để phản đối —

Quá đẹp.

Sắc đẹp làm quốc, câu này không phải nói chơi.

Thiệu Tuyên Đế không biết cách nghĩ của đại thần phía dưới, chuyện hân đã nhận định sao có thể cho phép người ngoài khoa tay múa chân? Trước hân hy vọng hân và Bảo Nhi có con chính vì chờ một ngày như hôm nay. Nay có Bảo Nhi làm Hoàng Hậu của mình, trong lòng Thiệu Tuyên Đế thấy thoải mái.

Dày vò cả một ngày, ngày hôm sau, từ sáng sớm các phi tần hậu cung đã tới bái kiến Hoàng Hậu. Yến An Quân rửa mặt xong, dưới sự trợ giúp của Lộc Nhi thay triều phục Hoàng Hậu... Nói thế nào đây, chính là nặng, dày, và bất tiện. Có điều mặc vào cực kỳ uy nghiêm, nhất là cộng thêm gương mặt của

Yến An Quân càng toát ra một cảm giác phong tình mơ hồ.

Yến An Quân soi gương đồng, thầm nghĩ may mà ngoại trừ ngày sắc phong cũng chỉ mặc trong những ngày thế này, nếu không ngày ngày ăn mặc phiền phức, chỉ thay quần áo thôi cũng mệt chết khiếp.

Ma am ôm Bánh Bao và Bánh Trôi vào, hai bé con rất có tình thần, Bánh Trôi vẫn chậm rãi bành trướng, cánh tay nhỏ mũm mĩm như ngó sen, vừa kêu khe khẽ như mèo con vừa chảy nước miếng; so ra, Bánh Bao có vẻ yên lặng hơn nhiều, tuy cũng mập mạp nhưng nằm trong tả không lộn xộn, ngăn ngại nhìn mẫu hậu nhà mình.

Yến An Quân lần lượt hôn lên mặt bọn trẻ, cuối cùng nhìn Bánh Bao thờ dài, một năm sau đứa bé này sẽ gặp hệ thống quân, không biết sẽ bị nuôi thành thế nào, nhờ may cũng đức hạnh như hệ thống quân thì... Bảo làm mẹ như nàng làm sao chịu nổi?

[...Này! Lại chê bai nhân phẩm của hệ thống quân, cẩn thận bị phạt điện giật à nha!]

Yến An Quân không hề sợ hãi, thản nhiên nói: “Chúng ta đã coi trời buộc, hiện giờ hệ thống không phát điện giật được.”

[...=]

Phòng ngoài ngồi đầy chị em phụ nữ, Yến An Quân đảo mắt nhìn qua đã thấy Dung Phi, Nhân Phi đứng trên cùng, hai người này biểu hiện giống nhau, Dung Phi mím chặt môi, nhìn tâm trạng có vẻ rất tệ, Nhân Phi nở nụ cười nhàn nhạt, nhạt đến mức gần như không thấy được. Yến An Quân xoay người ngồi xuống ghế trên, “Các muội muội đều ngồi đi.”

Nghe một tiếng “muội muội”, sắc mặt Dung Phi càng nhục nhã.

Trước kia ngoại trừ Hoàng Hậu, ai nàng cũng gọi là muội muội. Nay Hoàng Hậu đã chết, vốn tưởng rằng mình có thể điều vô dương oai một phen, ai ngờ Bảo Phi tiếp tục đăng vị... rõ ràng tư lịch của Bảo Phi kém xa nàng, có tài đức gì mà ngồi trên vị trí Hoàng Hậu?

Hoàng Thượng quá bất công!

“Bảo Phi muội muội quả là được Hoàng Thượng ưa thích. Đúng rồi, thần thiếp còn chưa chúc mừng Bảo Phi muội muội vinh đăng Hậu vị. Hẳn là Hoàng Hậu tỷ tỷ cũng không ngờ sẽ là Bảo Phi muội muội tiếp nhận vị trí của mình.”

Dung Phi thật sự cười không nổi, nàng nén giận, đầu ngón tay siết khăn run nhè nhẹ. Nàng nói mấy lời này chỉ muốn Yến An Quân khó chịu mà thôi, dù sao đương nhiệm đều không thích nghe nhắc tới tiền nhiệm, nhất là phụ nữ.

Yến An Quân lại mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia treu tức.

Nàng nhã nhặn nhấp một ngụm trà, bỏ chén trà xuống rồi chậm rãi nói: “Đúng vậy, ngay cả bản cung cũng không ngờ mình sẽ trở thành Hoàng Hậu, thật ra trước khi sách phong, bản cung còn tưởng Dung Phi muội muội có khả năng leo lên vị trí này nhất kia, xem ra bản cung nghĩ nhiều rồi.”

Dung Phi tức giận nhìn nàng một cái, xoay mặt sang một bên, nếu không phải Bảo Phi đột nhiên sinh non khiến bọn họ gần như phò mặc, làm gì có chuyện Bảo Phi sẽ bình an sinh con như hôm nay?

Thực ra Dung Phi thực sự suy nghĩ nhiều, dù khi Bảo Phi có thai nàng thật sự ra tay, ảnh vệ mà Thiệu Tuyên Đế phái tới bên cạnh Bảo Phi đủ để bảo vệ nàng rất tốt. Dung Phi này, đẹp thì đẹp thật, có điều não quá phẳng, lực lượng trong tay một phi tử sao có thể chống lại đế vương?

Nhân Phi không yên lòng xoay vòng tay, không nói gì, không biết đang nghĩ cái gì.

Đối với Bảo Phi, nàng ghen ghét, nếu trên đời không có Yến An Quân, Hoàng Thượng sẽ không rơi vào lưới tình nhanh như vậy, khiến nàng không còn cơ hội, nàng đợi đã nhiều năm, toàn bộ kế hoạch bị quấy rối trong một đêm, hoàn toàn phá sản.

“Không hổ là Bảo Phi, trong thời gian ngắn đã bò cao như thế, trước kia đã coi thường nàng ta.” Quý Chiêu Dung cong lan hoa chỉ vuốt sọc tóc mình, lời này nói cực nhỏ nên chỉ vài người xung quanh nghe thấy.

Chu Hiền Nghi cho một miếng bánh ngọt vào miệng, phui cắn bánh trên tay tiếp lời: “Bảo Phi nương nương còn là con gái tội thần Đại Cật kia kia, loại thân phận này... Trước kia ta nghĩ Bảo Phi nương nương có chọc rách trời cũng chỉ làm nổi Quý Phi thôi, không ngờ lại trực tiếp nhảy qua Hoàng Quý Phi thành Hoàng Hậu.”

Về mặt Nhân Phi khẽ thay đổi, trên mặt mang vẻ hoài nghi, nàng quay sang cũng thản nhiên hỏi một câu, sắc mặt không có gì khác thường: “Các người nói... con gái tội thần là thế nào?”

“Thưa Nhân Phi nương nương, thần thiếp nói tội thần là bởi một quan viên thủ thành vì chiến đấu không tốt mà bị Đại Cật ban chết, nghe nói chính là cha của đương kim Hoàng Hậu nương nương.”

Chu Hiền Nghi nuốt bánh vào bụng, cẩn thận đáp lời.

Tuy Nhân Phi không được sủng ái nhưng vị trí ở kia, nàng không dám không cẩn thận. Huống hồ, hiện nay trong hậu cung không có gì gọi là tương đối được sủng ái với không được sủng ái đáng nói, Hoàng Thượng ngày ngày ở bên Bảo Phi, đừng nói bọn họ, có tần phi trong cung thậm chí ngày cả mặt

mũi Hoàng Thượng thế nào cũng chưa từng thấy một lần.

Ví dụ như mấy người mới được tuyển tú vào, chỉ được vị trí Tiểu Chủ, thân phận không cao hơn cung nữ là bao, tùy tiện một cung nữ có phẩm cấp có thể khoa tay múa chân với bọn họ, đây mới là thảm nhất.

Quý Chiêu Dung xì một cái, mồm miệng chua loét nói: “Hoàng Thượng bị mỹ sắc mê mẩn, đâu thèm để ý Bảo Phi là thân phận gì.”

“Hoàng Thượng trong lòng có Cao Thủ, Quý muội muội chớ vì Hoàng Hậu nương nương mà gạt bỏ công lao của Hoàng Thượng.” Nhân Phi nhìn nàng ta một cái, Quý Chiêu Dung dừng tay, mày hơi nhíu lại, gần đây Nhân Phi ăn nhầm thuốc nổ à? Có gì nàng tùy tiện nói một câu cũng quở trách? Sợ là vì Bảo Phi mà bị Hoàng Thượng vắng vẻ thăm hại, trong đầu đang bốc cháy chẳng?

Muốn lấy nàng làm chỗ trúт giận? Cũng phải xem nàng có bằng lòng hay không!

Quý Chiêu Dung hừ lạnh một tiếng, túm lấy Chu Hiền Nghi ở bên, không cho nàng đáp lại Nhân Phi, hai người chụm đầu vào nhau bắt đầu thì thầm bát quái.

Ánh mắt Nhân Phi lặng lẽ nhìn về sắc trời xanh thẳm bên ngoài. . .

Con gái tội thần Đại Cật sao?

...

Làm Hoàng Hậu, ngoại trừ xưng hô thay đổi, còn lại không có gì khác biệt.

Sau ngày đó, Yến An Quân bắt đầu bỏ sức luyện đàn, tốt xấu gì cũng từ “ma âm xuyên tai” theo lời Thiệu Tuyên Đế biến thành “nghe tạm tạm”, Yến An Quân cảm thấy rất thành công, vì vậy càng dồn sức hơn.

Chỉ còn một năm nữa hệ thống sẽ thoát ly, Yến An Quân quyết định mở tầng thứ hai ra xem, nay nàng chỉ còn bốn mươi điểm mị lực, cần thêm sáu mươi điểm mới đủ điều kiện mở tầng thứ hai, mà sáu mươi điểm này chỉ có thể gửi gắm vào đĩa quay sau khi đầy kinh nghiệm tài nghệ. Chỉ cần nàng có thể quay ngẫu nhiên một trăm điểm mị lực trở lên, tầng thứ hai lập tức sẽ mở ra.

[Tinh! Hoàn thành “Hành vân lưu thủy (cầm)” 100%]

Một buổi tối, ngón tay Yến An Quân rời khỏi dây đàn, bỗng ý thức được hình như mình. . . trong lúc lơ đãng đã hoàn thành nhiệm vụ?

[Tinh! Tiến độ hoàn thành “tài nữ thường hiếm có” đạt 100%, hoàn thành quá trình nhận được máy quay điểm mị lực, mời người chơi tự do quay thưởng.]

Cùng lúc đó, đĩa quay nhìn có chút quen mắt chậm rãi chuyển động, ở giữa vẫn có một cái nút màu đỏ bắt mắt, sáu hàng mục chọn và chỗ trống xếp thành hình tròn, ánh mắt Yến An Quân lần lượt đảo qua, thờ phào nhẹ nhõm, hạng mục chọn của đĩa quay quả nhiên không đổi.

Sáu mục này phân biệt là: một điểm mị lực, mười điểm mị lực, một trăm điểm mị lực, một nghìn điểm mị lực, một vạn điểm mị lực, mười vạn điểm mị lực.

[Tinh! Mời người chơi chọn.]

Yến An Quân không lập tức bấm nút mà nhớ lại lần quay trước, nếu như hệ thống quân nói đĩa quay này có quy luật nhất định, thì lần này. . .

Nàng có thể lợi dụng “quy luật” này để chọn được phần thưởng lớn nhất không?

Yến An Quân nhắm mắt lại.

Lần trước khi nàng bấm nút quay, kim đồng hồ ban đầu chỉ vào một điểm mị lực, sau khi ấn nút, kim đồng hồ quay năm vòng rất nhanh, đến vòng thứ bảy mới dừng lại, mà chỗ dừng lại chính là một trăm điểm mị lực.

Nói cách khác, nếu lần này trước kia quay nàng điều chỉnh kim đồng hồ đến một nghìn điểm mị lực thì sau đó. . .

Rất có khả năng đĩa quay sẽ dừng ở mười vạn điểm mị lực!

... Quy luật hệ thống nói có phải là vậy không?

Yến An Quân giới về bất lỗi trực giác cảm thấy mình phát hiện một cái bug rất lớn, nàng bình tĩnh lại, chậm rãi mở mắt ra, đĩa quay trước mặt lúc này đang chỉ vào khoảng trống giữa một điểm mị lực và mười điểm mị lực.

Lòng bàn tay Yến An Quân đầy mồ hôi.

Giả như vừa rồi nàng phân tích không sai, ban đầu kim đồng hồ chỉ vào ô trống, xoay tròn đến cuối nhất định sẽ dừng ở ô trống cách đó, như vậy sẽ lãng phí cơ hội lần này.

Máy mà nàng không sốt ruột ấn nút mà phân tích tỉ mỉ một phen.

Yến An Quân cẩn thận quay đĩa xoay để kim đồng hồ chỉ vào một nghìn điểm mị lực, ngón tay khẽ nhúc nhích rồi đề xuống cái nút màu đỏ. Đĩa quay tỏa ra ánh sáng đỏ, kim đồng hồ quay nhanh muốn bắn ra ngoài như lần đầu tiên, quay tròn năm vòng, tốc độ dần dần chậm lại.

Mười vạn điểm mị lực... Khoảng trống...

Một điểm mị lực... Khoảng trống...

Một trăm điểm mị lực...

Kim đồng hồ quay thuận vòng, từng bước từng bước đi qua điểm mị lực và ô trống, Yến An Quân ổn định tâm lý, quay mặt đi nhìn Thiệu Tuyên Đế bỗng buông tấu chương đi về phía mình.

Yến An Quân càng hoảng sợ, không ngờ Thiệu Tuyên Đế mặt lạnh bẻ nàng lên khỏi chỗ ngồi.

“Hoàng Thượng...” Ngài lại phát điên cái gì?

Thiệu Tuyên Đế không đáp, chỉ ôm nàng vào phòng trong đặt lên giường hôn nàng, hơi thở quen thuộc lập tức vây quanh nàng, Thiệu Tuyên Đế thuần thục hé mở miệng nàng, mút mật ngọt bên trong, cổ họng khẽ nhúc nhích, lưỡi không ngừng xâm nhập.

“Hoàng Thượng làm gì vậy...”

Yến An Quân bị động ngửa đầu đón ý hắn, ai ngờ người này dùng sức quá lớn, hôn nàng đến không còn sức lực, đành phải chìm trong biển ham muốn vô tận này.

Đĩa quay, kim đồng hồ...

Còn đang chuyển động, chuyển động đây...

“Động phòng hoa chúc.” Thiệu Tuyên Đế không chịu buông môi nàng, chỉ trần trọc trên môi nàng, trong miệng mập mờ phun ra bốn chữ, sau đó còn mang theo oán trách: “Nàng nợ trăm!”

Nàng nợ trăm đêm động phòng hoa chúc!

Trăm còn chưa đòi lại...

Trong mắt Thiệu Tuyên Đế dâng lên ngọn lửa, thật lâu không lui tàn. Mỗi ngày nhìn nữ nhân âu yếm ẩn ẩn hiện hiện ngay trước mặt lại không thể động đến là tâm trạng thế nào? Nay thân thể nàng đã khỏe, có thể hầu hạ, đối với việc này hắn lên kế hoạch đã lâu, hôm nay làm gì có chuyện để nàng chạy thoát?

Hai cây nến đỏ đã được mang vào phòng tức lúc nào, ánh nến chớp chòem trên gương mặt ửng hồng.

Nhìn mỹ nhân say mê, Thiệu Tuyên Đế khẽ cười một tiếng, chuyển thân thể non mềm của nàng tới, tóc dài bị vén sang một bên cổ lộ ra vành tai nhỏ nhỏ và cằm cô mảnh khảnh, Thiệu Tuyên Đế găm cắn sau lưng nàng, in lại dấu vết độc chiếm của mình. Hắn giữ lấy vai nàng, cầm một tay nàng lên nắm lấy chỗ dưới thân mình. Đầu ngón tay Yến An Quân hơi cử động, hắn hừ ra một tiếng bí bách, cái trán đặt lên lưng nàng, hai tay vớ ra trước cùi vạt áo của nàng.

Hơi lạnh kéo tới, Yến An Quân hơi lùi vào lòng Thiệu Tuyên Đế, một khắc sau quần áo đều bị ném xuống tám thảm dày trên đất, tám lưng trắng nõn cũng bại lộ. Cổ họng Thiệu Tuyên Đế gật gật, cơ bụng rắn chắc dán sát lại, thân thể cao lớn đốt cháy lưng nàng. Nguồn nhiệt của hắn càng trường lớn, đối với nữ nhân dưới thân, hắn luôn muốn càng thêm thân cận, càng muốn nhiều hơn.

Cánh tay như sắt thép cố định thân thể nàng, bên tai vang lên tiếng thông báo của hệ thống... ngay lúc một lực mạnh xỏ xuyên qua, suy nghĩ trống rỗng trong chớp mắt, nàng thấp giọng rên lên, miệng lẩm bẩm Từ Ngự, rồi dần dần lạc lối trong từng đợt chạy nước rút cuồng nhiệt của Thiệu Tuyên Đế.

[Tĩnh!...]

Hệ thống nói cái gì?

Yến An Quân buồn bực trong lòng vì bỏ lỡ kết quả của hệ thống, nàng cắn lên cánh tay nàng, in lại dấu răng nhột nhật. Thiệu Tuyên Đế dừng động tác, hôn nàng trấn an, hạ thể cứng như sắt đang ở trong đóa hoa ấm áp động hai cái, lại tiến hành một cuộc xung kích mới.

Một lần sâu hơn một lần, đỉnh ở tận cùng. Một luồng dịch ướt át lây dính giữa hai người, thân thể Thiệu Tuyên Đế dừng lại, một luồng dịch theo đó phun ra bên trong.

Một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, Yến An Quân ngủ tới giữa trưa mới mở mắt, khi tỉnh lại Thiệu Tuyên Đế đã không thấy đâu, trên người nàng rất nhẹ nhàng thoải mái, nhất

định là đêm qua đã được ôm đi tắm. Yến An Quân một tay ôm chần tựa trên giường, nàng nhìn quanh người, lúc này màn hình cùng đĩa quay quả nhiên đã biến mất. Nàng suy nghĩ một chút quyết định mở tư liệu ra kiểm tra.

Chỉ là một giây kia, Yến An Quân hít một hơi khí lạnh, không tin nổi...

Tư liệu:

Một, hoa nhường nguyệt thẹn dường thành thế nào:

Chưa đầy một năm (thất lung): 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: uốn thân không trở ngại]

Ngọc nhũ nồn nà (da): 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: da như sữa bò]

Âm thanh của tự nhiên (giọng nói): 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: quanh quẩn ba ngày, không dứt bên tai]

Phẩm quan quần phượng (nhân sắc): 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: sáng mù mắt cầu Hoàng Đế]

Hai, tài nữ thường hiếm có: [Đã hoàn thành]

Hành vân lưu thủy (cằm): 100%

Phá tảo tàn cục (kỳ): 100%

Trâm hoa chữ nhỏ (thư): 100%

Hồn nhiên thiên thành (họa): 100%

Ps: —

Độ thân cận cùng mục tiêu: 100 [Đã hoàn thành mục tiêu cuối cùng: câu được con rồng vàng]

Điểm mị lực còn lại: 100040 (có thể phân phối)

Phần thưởng đặc biệt của hệ thống: Hồi Hồn Đan (đã sử dụng), Thẻ Biết Trước (đã sử dụng), Thẻ Hiểu Rõ (đã sử dụng), Thẻ Thánh Mẫu (đã sử dụng), Thẻ Giữ Thai (đã sử dụng), Đoái Hoán Tinh (có thể đổi ở tầng thứ hai của hệ thống).

Kỹ năng hệ thống đặc biệt thưởng cho: Kim long hộ thể (Khi có Hoàng Đế bên cạnh, pk có thể toàn thắng bất cứ thế lực quân địch nào trong cung)

Tước hiệu hệ thống đặc biệt thưởng cho: Người Chơi Vàng (một kim bài thật, có tác dụng làm chìa khóa mở tầng thứ hai)

Tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ: 104% (hoàn thành vượt mức)

Điểm mị lực còn lại... một... mười... trăm... nghìn... vạn... mười vạn!! Tôi qua nàng dựa vào “quy luật” tự nghĩ ra mà thật sự ngẫu nhiên quay được “mười vạn điểm mị lực”?!]

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, Yến An Quân gần như hưng phấn đến không thể hô hấp.

[Tinh! Bởi điểm mị lực vượt qua 3000 điểm, số vượt mức cần nộp thuế cho hệ thống 29920 điểm mị lực, điểm mị lực còn lại sửa thành 70120. Mời người chơi tiếp tục phát huy. Đánh giá hữu nghị: “!!”]

[Tinh! Điểm mị lực đã đạt tới 100, hệ thống tự động thăng cấp tới tầng thứ hai, mời người chơi chú ý!]

Tầng thứ hai nhé...

“Hệ thống quân ~”

Bất kể “thẻ vàng chia khóa” hay “Đoái Hoán Tinh” được thưởng sau này dường như đều có liên quan tới hệ thống tầng thứ hai, Yến An Quân tỏ vẻ vô cùng tò mò.

[...]

“Hệ thống tầng thứ hai rốt cuộc là cái gì?”

[= □ =]

[Người... làm thế nào lấy được ngẫu nhiên mười vạn điểm!! Sau này bản hệ thống quân còn chơi thế nào được nữa! (chảy nước mắt ngồi trong góc)]

“...”

Sau này còn chơi... Chơi... Khóe miệng Yến An Quân giật giật, hệ thống quân kia, nàng chưa từng coi chính mình là trò chơi cho nó chơi đâu!

...

“A!”

“Hô!”

Giao mùa xuân hè, trong cung dần dần nhiều muỗi hơn, tuy trong cung có đề lá ngải vẫn không có mấy tác dụng, bên cạnh Bánh Bao và Bánh Trôi đều có người chăm sóc, hai bé con mỗi người một ngôn ngữ không ai hiểu, Bánh Bao nói một lúc cảm thấy không thú vị liền ngậm miệng không thêm nói nữa.

Bánh Trôi chuyển mắt nhìn thẳng bé “a” một tiếng, rồi “ha” một tiếng, Bánh Bao vẫn lẳng lặng nhìn con bé không nói một lời. Bánh Trôi ngậm miệng, bỗng vành mắt rung rung, dùng sức vỗ vào tay Bánh Bao một cái.

Bánh Bao mở to đôi mắt tròn tròn, nhìn tay mình rồi bỗng khóc òa lên, tiếng khóc rung trời, Bánh Trôi ở bên thấy vậy cũng vung tay “a a a” gọi theo.

Hai ma ma chăm sóc bên cạnh mỗi người ôm một đứa trẻ vào lòng đỡ.

Ma ma ôm Bánh Trôi vừa rung rung vừa nói với ma ma còn lại: “Aiz, người có nghe nói không, khi đó Tô Tướng Quân đánh Đại Cật, người can đại quân chính là phụ thân của Hoàng Hậu nương nương, có điều sau này thành Đại Cật bị đánh hạ, phụ thân của Hoàng Hậu nương nương thân là quan thủ thành cũng bị Hoàng Đế Đại Cật phán tội chết, bị giết.”

“Chuyện đó thì có gì? Phụ thân của Hoàng Hậu nương nương cũng không phải do người Cao Thủ giết, nương nương nhất định hận chết hoàng thất Đại Cật.” Ma ma ôm Bánh Bao thở dài một tiếng.

“Aiz, nhưng sự thật không phải thế, nay trong hoàng cung đang đồn đãi, lúc đó là Hoàng Thượng chúng ta gửi thư khuyên hàng, trong đó yêu cầu hoàng thất Đại Cật giết chết phụ thân của Hoàng Hậu nương nương chúng ta. Dù sao Cao Thủ phải đánh lại mấy người thế sống thế chết chống lại kia, hấn hại chết bao nhiêu tính mạng binh sĩ Cao Thủ? Trong lòng Hoàng Thượng hấn rất bất mãn.” Ma ma lúc trước lại nói.

Lần này quả là như bom nổ.

“Chắc, vậy Hoàng Hậu nương nương có biết chuyện này không?” Người sau cũng hào hứng vội hỏi, nếu Hoàng Hậu nương nương cũng biết chuyện này chỉ sợ sẽ hận trong lòng?

“Ai biết được, Hoàng Hậu nương nương... hấn là không biết nhỉ? Có điều loại chuyện này có đúng hay không cũng khó nói, ta cũng chỉ nghe người khác nói thôi, người ra ngoài đừng nói luyên thuyên, mọi người đều biết trong lòng thôi.”

“Aiz, loại chuyện này quả là không nói lung tung được.”

Ngoài cửa, Lộc Nhi cẩn thận liếc nhìn sắc mặt Yến An Quân, hôm nay vốn nghe thấy tiếng khóc của Bánh Bao và Bánh Trôi mới tới xem, không ngờ đi tới cửa đã nghe thấy hai ma ma thảo luận chuyện này.

“Nương nương, mấy lời đồn thổi vô căn cứ kia người đừng để ý, không chừng là kẻ nào cố ý bịa ra, chủ tử người không thể trúng chiêu...”

Viên mắt Lộc Nhi hơi hồng hồng, nàng thật sự không muốn thấy chủ tử nhà mình và Hoàng Thượng cãi nhau vì chuyện này. Trong cả hậu cung Hoàng Thượng chỉ tốt với một mình chủ tử, nếu chủ tử vì chuyện này mà không tha thứ Hoàng Thượng... Nàng thật sự không dám tưởng tượng Hoàng Thượng sẽ có phản ứng gì.

“Yên tâm đi.”

Yến An Quân cười nhạt một tiếng, nàng vỗ tay Lộc Nhi, đẩy cửa bước vào.

Hai ma ma ngừng nói chuyện đang ôm bé con dỗ dành, Yến An Quân ôm lấy Bánh Trôi, cười khê hôn lên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của con bé, lại cảm thấy có ánh mắt đang nhìn nàng chăm chú không dời, nàng quay đầu nhìn lại đã thấy Bánh Bao đang lẳng lặng nhìn nàng, trong đôi mắt đen nhánh không một tia tạp sắc.

Yến An Quân nhướn mày: “Bánh Bao?”

“A.” Bánh Bao hé miệng vui vẻ kêu.

“Bánh Bao, con càng ngày càng giống heo con! Con nói xem, con có phải heo con không~” Yến An Quân nheo cái mũi nhỏ của thằng bé.

“A a!” Bánh Bao nghe thấy tên mình lại vui vẻ lên tiếng, vui vẻ lên là cánh tay hưng phấn vung vẩy trong không trung.

Mọi người: “...”

Chuyện Yến Đạo Bình không biết vì nguyên nhân gì mà bỗng bay khắp hậu cung, gần như chưa tới vài ngày ai ai cũng biết phụ thân của Hoàng Hậu

nuong nuong bị Thiệu Tuyên Đế hại chết, còn nói có chứng có cớ, có bài bản hẳn hoi. Thiệu Tuyên Đế nghe tin tức xong trực tiếp hạ chỉ yêu cầu tra rõ!

Không ngờ gần đây xử lý không ít người mà vẫn có kẻ dám tự tìm rũi ro!

Muốn hấn và Bảo Nhi quan hệ bất hòa? Ý kiến thật là hay! Thiệu Tuyên Đế gần như vừa nghe đã biết ý đồ này xuất phát từ đâu, nhất định là một trong số phi tần! Đồng thời còn là phi tần địa vị không thấp, nhân lực trong cung nhiều, nếu không không thể nào khiến mọi người đều biết trong khoảng thời gian ngắn.

Ghen tị Bảo Nhi làm Hoàng Hậu?

Hừ!

Thiệu Tuyên Đế hiển nhiên không thể không đề phòng lời đồn nổi lên bốn phía, trong lòng hấn cũng sợ Bảo Nhi sẽ tin chuyện này... Có thể nói hai bên đều nôn nóng, cố tình vào lúc này Tây Cương rung chuyển, một chi không an phận còn dám thư tử qua lại với mấy tiểu quốc Tây Cương, ý đồ đột phá cửa thành Cao Thú.

Trong lòng Thiệu Tuyên Đế ghen ra lửa, trực tiếp hạ lệnh Tô Văn Ca trấn thủ đô thành, quyết định tự mình dẫn quân đội tới Tây Cương. Việc này đương nhiên bị các thần tử thân cận ngăn cản.

“Keng!”

Hai kiếm chạm nhau tóe ra chùm tia sáng bạc.

Gương mặt Thiệu Tuyên Đế sáng ngời, cổ tay linh hoạt xoay chuyển, tốc độ nhanh như chim nhạn, kiếm trong tay mềm như một dải lụa xoay quanh trường kiếm đối phương tựa cầu vồng, trong giây lát đã gác trên cổ người đối diện.

Gió mát phát phơ cuộn lên rất nhiều cánh hoa đào.

“Thần thua.” Tô Văn Ca thở dài một tiếng, giờ tay cầm vỏ kiếm lên, trường kiếm xoẹt một tiếng thu vào trong. Trong ánh mắt hấn lóe lên sự vui mừng kinh ngạc, chưa bao giờ thử võ nghệ của Thiệu Tuyên Đế, không ngờ lại kinh tài đoạt diễm đến thế: “Thần sẽ không ngăn cản nữa, có điều chỗ Hoàng Hậu nuong nuong...” Nếu cho nàng nói, nàng hấn sẽ không đồng ý.

Chính vì Hoàng Hậu ở đây trăm mối muốn người ở lại đô thành.

Thiệu Tuyên Đế nhếch môi, cuối cùng không nói gì, hấn thu kiếm đập ánh trăng xoay người liền đi.

Ba vạn quân sĩ thủ hạ của Tô Văn Ca quanh năm chinh chiến sa trường, mà quân đội thủ hạ của hấn đã an nhàn quá lâu, gần như đã quên mùi máu tanh. Hấn muốn cho bọn họ một bài học có máu có nước mắt, nếu không quân đội không biết an nguy như vậy sau này làm sao dám truyền cho Quân Hoa.

Truyền thừa lại một quốc bang hoàn chỉnh vô lo là trách nhiệm của thần là phụ hoàng như hấn.

Về điểm này, so với phụ hoàng của hấn, hấn làm tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

“Ý trăm đã quyết, ái khanh không cần nhiều lời.”

Tô Văn Ca nhìn bóng lưng hấn, rồi nhìn chăm chú về phía cung đình.

Kiếm trong tay đã rơi khỏi bàn tay từ lúc nào, nằm trên mặt đất phát ra một tiếng vang nhỏ.

...

Dường Tâm Điện ấm áp nằm trong bóng đêm nhọt nhọt, Thiệu Tuyên Đế bước thong thả vào, thấy Yến An Quân ở bên giường vỗ tay dạy bọn trẻ từng bước một đứng lên, Bánh Bao cùng Bánh Trôi ngẩng gương mặt cười toe toét chậm rãi bò qua, còn bôi bàn tay dính đầy nước miếng lên mặt đối phương...

Hấn dựa vào cây cột nhìn một lúc, xài đôi chân dài, trên mặt đầy ý cười.

“Chuyện kia không phải thật.”

“... Chuyện gì?”

“Trăm không gửi thư khuyên hàng cho Đại Cật, càng không bảo bọn họ giết phụ thân của nàng.” Trước nay hấn không giải thích gì, có điều lúc này hấn hận không thể giải thích toàn bộ cho nàng nghe.

“Ta biết.” Yến An Quân xoay người lại ôm hấn, nàng vốn không tin.

Chưa nói đến Thiệu Tuyên Đế là người kiêu ngạo cỡ nào, nếu sớm đã muốn nuốt trọn Đại Cật nhất định sẽ không phái người đi đưa thư khuyên hàng, dù thật sự là hấn muốn Hoàng Đế Đại Cật giết Yến Đạo Bình... Nàng sẽ cảm thấy áy náy, nhưng kiên quyết không làm gì tổn thương hấn.

“Ta sợ nàng không biết.”

Thiệu Tuyên Đế đặt một nụ hôn lên trán nàng, nếu thế gian có thể trường tồn cảm giác ấm áp này, xin đừng để nó mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Thiệu Tuyên Đế suy nghĩ rất lâu cuối cùng quyết định giấu Yến An Quân, cho đến khi hắn xuất chinh rồi An Đức Lễ mới nom nớp lo sợ chạy tới nói cho Yến An Quân, nay Thiệu Tuyên Đế không ở hoàng cung, Yến An Quân đương nhiên thành chủ tử hàng đầu của hắn.

Yến An Quân nhũn mày, nếu trên người Thiệu Tuyên Đế có Hồi Hồn Đan nàng tặng thì không sao, nhưng viên Hồi Hồn Đan này rõ ràng đã bị hấn đứt cho nàng, hiện giờ trong tay nàng không còn viên thứ hai. Nàng tin năng lực dẫn binh của Thiệu Tuyên Đế sẽ không kém Tô Văn Ca, trong cung còn vợ còn con, hắn nhất định không sợ suất khiến mình gặp nguy hiểm, nhưng trên chiến trường nhiều chuyện không ai ngờ tới, ai biết một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì?

Mấy ngày liên tiếp, Yến An Quân không cho An Đức Lễ sắc mặt hòa nhã.

Thiệu Tuyên Đế đi rồi nhưng thủ hạ của hắn còn ở đây, Yến An Quân hoàn toàn trút hết giận đối với Thiệu Tuyên Đế lên An Đức Lễ. Tuy nói trước với nàng cũng không giải quyết được gì, nhưng giấu giếm thế này khiến người ta bốc lửa giận. Sợ nàng lo lắng? Lễ nào người đi rồi nàng sẽ không lo lắng?

An Đức Lễ đau khổ... Hoàng Thượng à, nô tài ở bên này gánh tội thay ngài, không cầu ngài ban cho cái gì, chỉ mong ngài sớm quay về là được.

Tiến trình thăng cấp của hệ thống mất một thời gian, cho đến ngày thứ sáu sau khi Thiệu Tuyên Đế xuất chinh mới đập rầm lên tiếng nhắc nhở.

[Tinh! Hệ thống đã mở tầng thứ hai, mời người chơi chú ý kiểm tra xác nhận.]

Yến An Quân nhìn màn hình trước mặt, góc bên phải có một cái nút viết tầng thứ hai, nàng bấm xuống. Nếu mỗi hạng mục ở tầng thứ nhất đều phải đạt được một trăm điểm mới có thể mở tầng thứ hai, dựa theo loại quy cách rắc rối này, trình tự bên trong tầng thứ hai nhất định sẽ càng biến thái.

Yến An Quân thu tay, lễ nào còn nhiệm vụ gì? Tầng thứ nhất là thăng cấp thành sủng phi, vậy tầng thứ hai... chỉ còn một năm hệ thống sẽ thoát ly, lễ nào nó còn trò gì mới?

[Tinh! Người chơi đồng ý mở tầng thứ hai, nhận được quyền cao cấp.]

Kim đồng hồ trên màn hình quay ba vòng ngược chiều, ở giữa bỗng nứt ra, Yến An Quân ghé qua nhìn chỉ thấy bên trong đen nhánh, rồi một luồng sáng trắng tuôn ra, một dãy kệ giống giá sách bỗng hiện ra trước mắt. Gần như ngay từ ánh mắt đầu tiên Yến An Quân đã trông thấy “Đoái Hoán Tinh” giống như đúc thử hệ thống đã thưởng, nhìn xuống dưới còn thấy niêm yết giá... Mười vạn điểm?!

-_-|||

Nếu trước khi nộp thuế nàng còn mua được, nay đã nộp gần ba vạn tiền thuế, nàng căn bản mua không nổi, lại còn... bên dưới những vật phẩm này còn niêm yết giá?

Rốt cuộc hệ thống tầng thứ hai là cái gì...

[Tinh! Người chơi thành công tiến vào hệ thống tầng thứ hai: hệ thống siêu thị. Đánh giá hữu nghị: đi qua đừng bỏ quá, người chơi có thể sử dụng điểm mị lực để đổi vật phẩm nhé~]

Thì ra là hệ thống siêu thị!

Yến An Quân toát mồ hôi, nhưng mười vạn điểm mới mua được một viên Đoái Hoán Tinh... Vật phẩm đắt nhường này, cái siêu thị này thật sự bình thường chứ? Yến An Quân tiềm thức cảm thấy thứ hệ thống thưởng nhất định là rẻ nhất siêu thị này, không ngờ nhìn tiếp xuống mới phát hiện chỉ có “Đoái Hoán Tinh” này là tới mười vạn điểm, những thứ còn lại đều dưới mười vạn điểm. Ví dụ như Hồi Hồn Đan là ba vạn điểm, Thẻ Biết Trước là hai trăm điểm, Thẻ Hiểu Rõ là một trăm điểm, Thẻ Thánh Mẫu là năm mươi điểm, Thẻ Giữ Thai cũng là năm mươi điểm...

Đối chiếu một lượt những vật phẩm hệ thống từng thưởng, Yến An Quân phát hiện “Đoái Hoán Tinh” cùng Hồi Hồn Đan là cần nhiều điểm mị lực nhất. Điều này khiến nàng không khỏi nhớ tới công dụng của Đoái Hoán Tinh nhìn thấy trong tư liệu lúc trước: Đoái Hoán Tinh (có thể đổi ở hệ thống tầng thứ hai), nói cách khác có thể đổi thứ này lấy những vật phẩm khác trong siêu thị của hệ thống tầng thứ hai?

Nhưng thật sự có người ngu đến mức dùng Đoái Hoán Tinh giá trị mười vạn điểm để đổi vật phẩm thấp hơn mười vạn sao?

[... Sở dĩ Đoái Hoán Tinh cần nhiều điểm mị lực như vậy là vì nó có thể biến thành bất cứ cái gì người muốn, cho dù là thứ siêu thị không có. Sức sáng tạo này không có bất cứ vật phẩm nào có.]

Xem ra Đoái Hoán Tinh rất lợi hại. . . Yên An Quân dùng đầu ngón tay gõ cằm suy nghĩ một chút, quyết định đem nó áp đáy hòm. Công hiệu thần kỳ như vậy nhờ ra gặp chuyện gì cũng có thể giải quyết rất nhanh.

Bây giờ nàng còn 70120 điểm mị lực để dùng, tuy có thể mua được hầu hết nhưng không cần phải dùng hết ngay tức khắc. Điểm mị lực nhìn có vẻ nhiều, thật ra đến lúc cần có khi không đủ dùng, ví dụ như Hồi Hồn Đan, một viên mất ba vạn điểm, mua hai viên đã hết điểm mị lực rồi.

...

Nơi cách đó thành hơn trăm dặm, quân sĩ giáp đèn thẳng hàng tiến lên, ngựa chạy phía trước tuy bước đi không đồng đều lại càng chấn động lòng người. Quân sĩ trùng trùng điệp điệp lưu động. Mã Thế An nắm chặt cương ngựa, kẹp bụng ngựa chạy tới giữa đội ngũ, cho đến khi tới gần mới kéo dây cương, Mã Thế An ôm quyền hành lễ: “Hoàng Thượng.”

“Chuyện gì?”

“Phía trước có nguồn nước, có cần quân đội dừng lại nghỉ ngơi không ạ?”

“Đây là nơi nào? Nguồn nước ở đây có boi qua được không?”

“Bẩm Hoàng Thượng, nơi này tên thành Bò. Nguồn nước ở đây không phải đầu nguồn, nhưng thần vừa đã thử, có thể yên tâm uống.”

Thiệu Tuyên Đế nheo mắt nhìn trời một chút, lúc này phía chân trời có chút mù mịt, không khí mang theo hơi nước. Hắn ngồi trên lưng ngựa, một tay nắm dây cương, một tay nâng lên trầm giọng nói: “Dừng quân đội lệnh, cắm trại ở dòng nước phía trước.”

“Vâng!” Mã Thế An hành lễ xong lại thúc ngựa chạy về trước, vừa chạy vừa hô to: “Hoàng Thượng có lệnh, cắm trại bên dòng nước phía trước!” Sau đó bốn năm quân sĩ trạm gác hô lên, thay nhau lướt qua hắn ngăn lại quân đội phía trước. Cũng may không phải mùa đông, thời tiết lại không nóng bức như mùa hè, ra quân lúc này không gian nan như mọi người tưởng.

Thiệu Tuyên Đế đoán không sai, tới chạng vạng thành Bò liền đổ một trận mưa, cũng may trong doanh địa đã trữ đầy nước, lúc này không cần lo lắng nữa. Thiệu Tuyên Đế giẫm lên cánh hoa đầy đất, ánh mắt nhìn về phía một đồng lửa vừa đốt lên trong doanh địa, ánh lửa tan ra như ấm lòng người.

Hắn lấy từ trong lòng ra một cái túi nhỏ màu vàng nhạt, phía trên thêu một con rồng vàng, châm pháp có chút non nớt lại thấy được người thêu rất nghiêm túc. Khóe môi Thiệu Tuyên Đế nhếch lên, để sát hà bao vào gần mũi người huân hương phía trên, trong lòng chậm rãi an ổn.

Lại một đội tuần tra đi tới hành lễ.

Xa xa bỗng truyền tới một trận tiếng động nhỏ. Vành tai Thiệu Tuyên Đế hơi nhúc nhích, gọi mấy người quân sĩ tới trước nhìn xem. Nơi đây coi như vùng hoang vu đã ngoại thành Bò, vì sao gần đây lại có người gây ồn ào?

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, sự khác thường tất có kỳ quái, hắn không tin việc này chỉ là trùng hợp.

“Hoàng Thượng, là một cô nương.”

Hai quân sĩ đi thăm dò nâng một cô nương nhìn như bị dầm nước mưa đi vào, nữ nhân này sắc mặt tái nhợt, trên vai còn có vết máu. Khi quân sĩ đặt nàng ta xuống đất, Thiệu Tuyên Đế cúi đầu nhìn, chỉ thấy nàng ta hơi nhăn mày, đáng vẻ từ từ nhắm hai mắt lại không khác gì Bảo Phi tại bãi săn khi đó.

Nhìn người có diện mạo tương tự đến thế... Ở đây không ai nhìn thấy, trên mặt Thiệu Tuyên Đế càng giá lạnh.

Người Tây Cương thật sự coi hắn là đồ ngu à? Hay cho rằng hắn trước nay ham mê mỹ sắc, không phân rõ mặt thám là Bảo Phi hay kẻ khác? Về dung nhan, Bảo Phi hẳn đương nhiên yêu cực, nhưng những kẻ này hẳn chưa từng thấy Bảo Phi ở thành Kiều Châu khi đó mới đúng? Người kia chỉ có thể coi như thanh tú, dù nàng không nảy nở, vẫn luôn là hình dáng kia hẳn cũng sẽ yêu nàng đến tận xương tủy.

Loại chuyện này người ngoài không nhìn thấu, chính hắn lại rất rõ ràng.

Nữ nhân trên mặt đất dù có đẹp cũng chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi.

“Nghiêm khắc trông giữ cho trầm, không cho phép cô ta rời khỏi doanh trường một bước. Việc này có rất nhiều điểm đáng ngờ, Triệu Độc, người tự mình thăm vấn cô ta, nhất định phải cho trầm một câu trả lời thuyết phục về thân phận của cô ta.” Thiệu Tuyên Đế xoay người rời đi.

“Vâng.”

Phó tướng được gọi là Triệu Độc khom người đáp lại, sau đó chậm rãi đi tới gần cô gái kia, đến khi nhìn rõ diện mạo nàng cũng không khỏi giật mình than thầm một tiếng. Khi phong Hậu hắn cũng ở trong triều, lúc này thấy cô gái kia sao không biết Hoàng Thượng đang nghĩ gì. Gần như ngay từ ánh mắt đầu tiên hắn đã nhận định người này do Tây Cương phái đến không thể nghi ngờ.

Triệu Đốc ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt tái nhợt do bị thương, vạch một lọn tóc của nàng ra, cẩn thận sờ phía sau tai nàng ta, lông mày hắn dần nhúu lại.

Làm thế nào lại... không có?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

Sau khi Thiệu Tuyên Đế rời cung, trong cung nhất thời hoàn toàn yên lặng, các mỹ nhân một thời gian trước lảng vảng trên đoạn đường từ Dưỡng Tâm Điện đến chỗ lâm triều cũng co đầu rút cổ trong cung của mình. Nhân Phi bệnh nặng nằm trên giường không dậy nổi, Dung Phi không ngốc đến mức đi gây chuyện với Hoàng Hậu, tự đụng vào hòng sủng. Vì sao Nhân Phi ốm đau không dậy nổi nàng không biết, nhưng cũng hiểu được một ít, trong cung này... ước chừng chính là thiên hạ của một mình người kia.

Dung Phi dựa trên ghế mềm liếc nhìn chính mình trong gương, tuy không còn là mười sáu xuân xanh lại không thấy có chỗ nào già, ngay cả chất tóc cũng... Tuy không so được với Hoàng Hậu nhưng coi như có thứ hạng trong cung. Nay Hoàng Thượng không ở đây, nàng không cần thiết trang điểm xinh đẹp, nhẹ nhàng thế này ngược lại thoải mái.

Sống trong cung đã mười năm, nàng mệt chết được.

“Chủ tử...” Một cung nữ mặc váy xanh lục hoảng loạn từ ngoài cửa chạy vào, trên mặt còn mang vẻ kinh hoàng bất an. Dung Phi cau mày ngồi thẳng dậy: “Chuyện gì?”

“Chủ tử, bên ngoài đang truyền đô thành chúng ta bị quân đội Minh Linh Quốc bao vây!”

“Cái gì?!”

Dung Phi quá sợ hãi: “Minh Linh Quốc làm thế nào thông qua nhiều quan khẩu để tới đô thành? Rõ ràng trước đó không có một chút tung tích! Hoàng Thượng đâu... Hoàng Thượng, Hoàng Thượng xuất chinh rồi...” Dung Phi bấm móng tay vào lòng bàn tay, thân thể khẽ run rẩy. Lúc này nàng bỗng nhớ ra Thiệu Tuyên Đế đã dẫn quân đội đi Tây Cương, sợ rằng chưa thể về ngay lúc này được.

“Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... sợ là không kịp.” Cung nữ ngắc ngứ nói.

“...Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ!”

Khoảng cách giữa Tây Cương với đô thành xa hơn nhiều so với khoảng cách từ Minh Linh Quốc tới đô thành, bất kể thời gian truyền tin, hay Thiệu Tuyên Đế lập tức khởi hành trở về từ Tây Cương cũng không nhất định có thể giải nổi khẩn cấp của đô thành.

Một ngày quân đội Minh Linh Quốc phá cổng đô thành, hoàng cung Cao Thú chính là vật trong tay nước khác. Dung Phi không cách nào hiểu được, làm thế nào Minh Linh Quốc có thể im hơi lặng tiếng xuất hiện giữa trung tâm Cao Thú?

Lúc này cổng đô thành đã hoàn toàn hỗn loạn.

Tô Văn Ca cười tự giễu, trước nay hắn chỉ biết tiến vào cổng thành nước khác, chưa từng nghĩ sẽ lưu lạc đến nước bị nước khác đánh vào tường thành. Một năm trước Yến Đạo Bình đứng trên tường thành Đại Cật, một năm sau hắn đứng trên tường thành Cao Thú. Hắn tin mình có thể làm được không kém gì Yến Đạo Bình.

Phía sau hắn là biểu tượng của toàn Cao Thú, nếu biểu tượng này bị đẩy ngã, hắn có lỗi với Hoàng Thượng dẫn binh tiến vào Tây Cương, cũng có lỗi với con dân Cao Thú, càng có lỗi với trách nhiệm của người thân là tướng quân như hắn! Chỉ là chết một lần mà thôi, Tô Văn Ca hắn rượu ngon đã uống, mỹ nhân đã hưởng, gia tài bạc triệu, lưu danh thiên cổ, không có gì phải tiếc nuối!

“Ha ha ha ha, phía trên kia là Tô tướng quân phải không?” Quân đội Minh Linh Quốc phía dưới tách ra một con đường, một con ngựa đen chậm rãi tiến lên trước, người trên ngựa đeo một chiếc chùy sắt lớn hai đầu, trên mỗi chùy sắt treo ba cái vòng sắt đen, phía trên còn khắc hoa văn rõ ràng, khiến người ta nhìn mà phải lên tiếng than thán.

“Chính là bản tướng, tặc tử bên dưới là kẻ nào?” Tô Văn Ca lạnh nhạt trả lời, trong tay nắm chặt cung tên, chỉ cần người phía dưới có dị động hắn lập tức bắn tên. Nay đô thành đã tới tình thế chỉ mảnh treo chuông, đây không phải cuộc chiến một người, hắn tuyệt đối không thể sơ suất. Trong nhận thức của hắn không có hai chữ thất bại.

Cho dù lần này binh lực kém xa, chưa tới một khắc cuối cùng hắn sẽ không chịu thua.

Đây là tín ngưỡng của một tướng quân.

“Tô tướng quân đại khái không nhìn đến những nhân vật nhỏ bé như chúng ta, nói tên ra Tô tướng quân cũng nhất định chưa từng nghe, có điều nói đến thân phận, Tô tướng quân hẳn đã nghe nói đến.”

Người phía dưới cười ha hả, chưa đợi người ta hỏi đã nói: “Ta là hoàng tử đời thứ bốn mươi hai của Tham Lang cổ quốc, Tham Lang cổ quốc này Tô tướng quân không xa lạ chứ? Hôm nay chúng ta đến đây để lấy lại thổ địa của Tham Lang! Chém hết những kẻ mưu đoạt các người dưới đao!” Người này nói xong một câu trước bỗng thay đổi sắc mặt, từng chữ một nói rõ ràng câu sau, mặt mày hiện rõ vẻ tàn nhẫn.

“Bản tướng quả là chưa từng thấy Tham Lang Quốc là ở chỗ nào, hay là bây giờ bản tướng lấy một bản địa đồ ra, người chỉ cho bản tướng xem Tham Lang Quốc ở đâu, coi như để bản tướng mở rộng tầm mắt, tiện đà để bản tướng xem chính mình rốt cuộc kiến thức nông cạn tới mức nào?” Tô Văn Ca nhếch môi cười khẩy, lạnh lùng nói. Hắn đương nhiên biết Tham Lang cổ quốc là chỗ nào, rõ ràng là một trong những cổ quốc bị Cao Thù tiêu diệt, nay làm gì có chuyện tìm thấy trên bản đồ?

“Hừ! Người chỉ sinh vô mồm mà thôi! Chờ bản hoàng tử đập tan cổng thành của các người, xem người còn dám mạnh miệng hay không!” Vị hoàng tử Tham Lang Quốc này hừ lạnh một tiếng, trong lòng hẳn không phải không giận, có điều nay đang ở chiến trường, thân là đại tướng lĩnh quân kiêu kỳ nhất là bị đối phương điều khiển tâm trạng, vì vậy lời Tô Văn Ca nói khiến hắn nghe mà giận cỡ nào cũng không thể tự loạn trận tuyến.

Tô Văn Ca là tướng quân kinh nghiệm sa trường, khả năng chiến đấu mạnh, lại không nhất định biết cách thủ thành. Thuật nghiệp chỉ chuyên về một môn, không phải ai cũng có thể như Yên Đạo Bình, thân là quan văn vẫn có thể chỉ huy quân đội thủ thành. Tham Lang cùng Minh Linh Quốc nhìn tròng điểm này mới dám trắng trợn công thành khi Thiệu Tuyên Đế đi Tây Cương.

“Tô tướng quân có phải đang rất kỳ quái vì sao bản hoàng tử có thể thuận lợi tới nơi này mà không kinh động bất cứ trạm kiểm soát nào không? Ha ha...”

Hoàng tử Tham Lang cười không khép được hàm, hất chỉ vào tường thành nói: “Ai bảo Cao Thù các người xây hoàng cung chỗ nào không xây, lại xây đúng chỗ hoàng thành Tham Lang! Đây chẳng phải muốn chết hay sao! Mật đạo thông tới nơi đây đủ để bản hoàng tử mang hết dũng sĩ Tham Lang tới, thậm chí cộng thêm phần lớn số ngựa Minh Linh Quốc cung cấp. Minh Linh quốc quân đã thừa nhận địa vị của bản hoàng tử, chỉ cần bản hoàng tử đánh hạ đô thành Cao Thù, đến lúc đó Minh Linh Công Chúa và cả Cao Thù đều là vật trong tay bản hoàng tử, ha ha ha ha!”

Cuộc chiến giành ngôi vị của Minh Linh Quốc kết thúc với kết quả thắng lợi là Nhị Hoàng Tử, luân phiên chịu nhục khiến Nhị Hoàng Tử sinh lòng oán hận Thiệu Tuyên Đế và Cao Thù, trong cơn tức giận hắn tìm được thuốc hạ cù của Tham Lang, vì vậy Minh Linh Quốc hoàn toàn bước lên con đường không đường về. Hắn không chỉ thể hiện lập trường sai lầm, thậm chí còn phái đại quân trợ giúp Tham Lang.

Mọi người đều biết, nếu việc này của Minh Linh quốc không thành, sau này Thiệu Tuyên Đế trở về chỉ sợ quốc gia nhỏ như Minh Linh Quốc thậm chí không giữ nổi nửa phần quốc thổ còn lại.

Tô Văn Ca thầm cắn răng, mu bàn tay hắn đã nổi đầy gân xanh, hắn đáp ba mũi tên lên cung bắn lên trời, ba mũi tên phá không mà ra, tạo thành một hình cung thống nhất bay qua tường thành, rõ ràng bắn lên trời vậy mà trong khoảng khắc đã hạ xuống người vị Tham Lang Hoàng Tử đứng ngay đầu tiên kia.

Một mũi cắm thật sâu xuống đất, một mũi cắm vào bụng ngựa, một mũi hướng về phía đuôi người ngồi trên ngựa, Tham Lang Hoàng Tử thấy tình thế không ổn vội vã nhảy bật lên, dùng chùy sắt chỗ bụng ngựa vung về phía trước, mũi tên thứ ba xẹt qua chùy sắt kêu keng một tiếng rồi từ giữa không trung chuyển hướng về phía cờ Tham Lang. Tô Văn Ca im lặng cười cười, hắn đương nhiên biết mũi tên này không thể bắn trúng người bên dưới, thế nhưng hắn không định bắn người, mục tiêu cuối cùng của hắn là bắn cờ mới đúng.

Người hiểu Tô Văn Ca đều biết, mỗi khi hắn công thành sẽ kiêu ngạo bắn gãy cột cờ trên tường thành đối phương, bất kể cột cờ này cao, xa cỡ nào, hắn luôn có thể làm được.

Hàm nghĩa của tướng quân là, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo ra kỳ tích.

Trên tường thành thấy thần tích như vậy, bên Cao Thù lập tức sĩ khí dâng cao.

Ngựa đen vừa rồi còn thần khí ngời ngời ngã ầm xuống đất, Tham Lang Hoàng Tử đứng dưới đất thờ hồn hèn, giờ chùy sắt thét lớn: “Dừng thang! Lên hết cho ta! Chỉ có một bức tường thành, chỉ cần công phá tường thành này, Cao Thù sẽ đổi chủ! Đến lúc đó bản hoàng tử làm chủ, mời các người uống rượu ngon nhất, chơi nữ nhân đẹp nhất!”

“Hay! Hay! Hay!”

Thuộc hạ cũ của Tham Lang cùng binh sĩ Minh Linh giờ trường thương trong tay hò hét.

Tường đô thành Cao Thù thoáng chốc đã bị dựng hơn mười chiếc thang.

“Cung thủ lên.” Tô Văn Ca nhìn quân địch dày đặc dưới thành, hắn hí mắt lại rút trường kiếm bên hông, miệng gằn giọng hạ lệnh: “Bắn cung! Lăn đá! Bộ binh nghe lệnh ngăn địch, thế sống chết bảo vệ hoàng cung!”

“Tuân lệnh!”

Trên tường thành liền xuất hiện nhiều tảng đá lớn, những hòn đá này hình dáng khác nhau, điểm chung duy nhất là to! Rất to! Trọng lượng một hòn đá có

thể còn nặng hơn mười người.

Tàng đá lớn lăn từ trên thang xuống, một dũng sĩ Tham Lang bị đá đập trúng kêu lên một tiếng rồi rơi lên đầu người phía sau, hai người đầu đuôi liền nhau từ giữa không trung rơi xuống, trong nháy mắt đã bị quân sĩ Minh Linh chết không nhắm mắt, tay còn giơ trường thương đâm vào từ sau lưng, chốc lát đã vấy máu.

“Giết!”

“Giết!”

“Phải làm sao bây giờ, bên ngoài thật sự chém giết rồi!” Lúc này trong cung như một nồi nước sôi, cung nữ, thái giám vội vã thu dọn hành lý, đồ trang sức, mang theo toàn bộ, gần như mang hết của cải ra.

“Đồ thành cách Tây Cương xa vạn dặm, Hoàng Thượng không kịp trở về! Trong tay Tô tướng quân chỉ có ba vạn quân sĩ, làm sao chống lại hai mươi vạn đại quân của Tham Lang và Minh Linh?” Chỉ nghĩ tới thôi đã đủ để rét lạnh.

Hoàng cung Cao Thú, lần này thật sự không đảm bảo.

“Keng” một tiếng.

Dung Phi tháo đồ trang sức ném về hộp, trăm phượng đuôi dài quá mức bắt mắt, tuy rất đẹp nhưng mang ra ngoài cũng không có thực dụng. Loại đồ dùng này không tiện mang đi, điểm này nàng biết, có điều luyến tiếc thôi.

Nàng nhìn chính mình trong gương, không có hoa phục, không có tiền y, trên đầu chít khăn, đã không khác gì nữ tử tầm thường. Móng giả chạm rồng còn trên tay, những thứ tinh xảo này là động lực để nàng cực lực bò lên trong cung, nay cả phòng vàng bạc này không thứ gì không phải Hoàng Thượng tâm tình tốt liền ban cho, nàng đều giữ lại, thường ngày chỉ nhìn thôi đã thấy vui. Nàng từng là sủng phi, khi đó, ngay cả Lô Hoàng Hậu cũng phải nhường nhịn nàng ba phần.

“Mấy thứ này...” Đầu ngón tay xanh nhạt của Dung Phi lướt qua vàng bạc dưới gương đồng, bàn gương này cũng do nàng sai người dùng vàng đúc thành, cực kỳ xinh đẹp.

“Chú tử, trong cung loạn rồi, nương nương mau thừa lúc loạn mà chạy đi.” Cung nữ áo xanh phía sau đeo một cái túi rất to, ánh mắt nhìn Dung Phi mang theo khẩn thiết.

“Được, vậy đi thôi.” Núi xanh còn đó không sợ không có củi đốt.

Nếu nàng có thể bò lên địa vị cao trong mười năm, thì cũng có thể sống cho ra sống trong những ngày tiếp theo, nàng không muốn làm kẻ hạ đẳng, chỉ có giữ được mạng nàng mới có cơ hội làm lại.

Dung Phi liếc nhìn cung nữ, trong lòng cười nhạt, tiểu nha đầu này lúc đó chẳng phải cũng nhìn trúng điểm này ở nàng sao. Bằng không vì sao không một mình chạy mà nhất định phải dẫn theo nàng? Có điều nay hoàng cung rối loạn, là lúc thích hợp để chạy, nhiều người là nhiều thêm một phần sức, nàng tạm thời không nói ra cũng không sao.

Dung Phi đóng hộp trang sức lại, nhét nó vào trong túi hành lý, buộc chặt rồi khoác lên cổ tay. Nàng lưu luyến nhìn thoáng qua cuộn lụa băng trong ngăn tủ một lần cuối cùng, ngón tay muốn vươn ra lại chậm rãi thu về. Nàng xoay người, ánh mắt toát ra vẻ quyết đoán. Nếu trái tim Hoàng Thượng không ở nơi này thì nàng không cần hoài niệm gì nữa.

“Đi thôi.”

Cửa Di Cảnh Cung chậm rãi đóng lại, con nhện bé bằng móng tay thò đầu từ cửa chạy vào, đuôi nó hơi vênh lên, sợi tơ trắng và dính từ trong túi tơ phun ra, tám cái chân loe ngoe trong không trung một lát rồi bắt đầu quấn lên hành lang.

...

Trong Đường Tâm Điện, mật hàm đưa tới đã đầy một bàn, Yến An Quân thả Bánh Bao vào lòng ma ma, nàng cầm một bức mật hàm lên, mở ra trang đầu tiên đã thấy một tin tức giật mình.

Trong Đường Tâm Điện xuất hiện sáu người áo đen từ lúc nào, những người này trên mặt đeo mặt nạ sắt, nhìn không rõ nhận dạng, có điều tuy quần áo quái dị, đứng nơi đó lại có thể khiến người ta làm ngơ.

“Nương nương, mau đi cùng những người này đi! Đừng do dự nữa!” An Đức Lễ ở bên xoay quanh, nóng vội như một con kiến trên bếp lò.

Hắn cũng không ngờ Minh Linh Quốc và Tham Lang cổ quốc lại không để đường sống như thế, dám thừa dịp Hoàng Thượng xuất chinh tới đánh lên đô thành Cao Thú. Nay hắn thấy may mắn nhất là Hoàng Thượng không ở trong hoàng cung. Cao Thú, chỉ cần Hoàng Thượng còn sống là có thể Đông Sơn tái khởi.

“Nương nương, nay trong thành đang loạn, phải thừa dịp loạn chạy trốn nếu không không kịp nữa đâu!” An Đức Lễ quỳ phịch xuống, “Nô tài cầu xin ngài, vì Vạn Tuế gia, ngài phải chạy đi.” Hắn không tin Tô Văn Ca có thể ngăn được hai mươi vạn đại quân, không phải không tin năng lực thống binh

của Tô Văn Ca mà vì lịch sử không có tiền lệ.

Hắn không dám mạo hiểm như vậy.

“Nếu bản cung đi, ngươi phải làm sao bây giờ?” Yến An Quân không vội, nàng chỉ nhàn nhạt hỏi An Đức Lễ.

“Nô tài... Hoàng Thượng đối với nô tài ân trọng như núi, nô tài kiên quyết không thể trốn.” An Đức Lễ ngăn người, dường như không ngờ Yến An Quân sẽ hỏi hắn vấn đề này. Trán hắn đỏ sẫm mặt đất, trong thoáng chốc trong đầu vụt qua rất nhiều chuyện, mũi hắn chua xót: “Nô tài từ nhỏ lớn lên tại đô thành, nơi này là gốc của nô tài, ngày thành phá nô tài sẽ tự vẫn trong hoàng cung, nếu phụ mẫu nô tài có linh cũng sẽ vui mừng vì quyết định của nô tài.”

“Không muốn trốn, bởi đây là nhà của ngươi, nhưng đây cũng là nhà của ta.”

Yến An Quân mỉm cười, đôi mắt nàng cong thành hình trăng lưỡi liềm, đẹp kinh người: “Bản cung không muốn Hoàng Thượng trở về nhìn thấy một hoàng cung trống rỗng, bản cung muốn ở lại nơi này, nếu ngươi có thể tồn vong với hoàng cung, vì sao bản cung không thể? An công công, ngươi cũng quá hẹp hòi đấy.”

“Nương nường, chuyện này không giống nhau...”

An Đức Lễ thầm hận mình nói sai, vội vã đứng lên ngăn cản.

“Không cần nhiều lời, bản cung sẽ ở lại nơi này, tuyệt đối không đi.” Yến An Quân xoay người tới gần nội thất, tiếng nói bình thản có thể an ủi lòng người: “Bản cung tin Tô tướng quân nhất định có thể thắng lợi, bản cung cũng nhất định ở nơi này chờ Hoàng Thượng trở về. An công công, Hoàng Thượng mới là chân mệnh thiên tử, ông trời sẽ đứng về phía chúng ta.”

An Đức Lễ nắm chặt hai tay, nghẹn ngào nói: “... Vâng.”

Mấy người áo đen trong điện liếc nhìn nhau, bỗng một người cất tiếng cười to: “Hay!”

“Giật mình, lão đại ngươi hù chết ta...” Một người áo đen vốc người thấp nhất vừa rũ đầu xuống bỗng ngẩng phắt dậy như vừa giật mình tỉnh giấc, hắn quát dị quát to một tiếng: “Tập gia còn tưởng nhà ai đốt pháo cơ!”

“...”

Bên trong, Yến An Quân đang nghiêm túc hỏi hệ thống quân: “Hệ thống quân, có thể phân tích xem Tô tướng quân có thể thủ được đô thành hay không không?”

[Tinh! Đang phân tích vấn đề của người chơi.]

“Cảm ơn.” Nghe tiếng hệ thống trả lời, Yến An Quân thở phào nhẹ nhõm. Xem ra hệ thống quân không phải thích đùa cợt bất cứ chuyện gì, ít nhất lúc này nàng hỏi nó sẽ nghiêm túc phân tích. Hệ thống quân, thật sự khiến người ta yên tâm đấy.

[Tinh! Hoàn thành phân tích: không thể.]

“...!!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Nếu Tô Văn Ca không thể thủ đô thành Cao Thú... Yến An Quân ngăn người ngồi trên giường, Cao Thú quan trọng với Thiệu Tuyên Đế nhường nào nàng đương nhiên biết, là quê hương của hắn... là vinh quang của hắn! Không kẻ nào có tư cách cướp đi! Đại quân hai mươi vạn thì sao? Nàng chỉ cần niềm tin vững chắc nhất định sẽ thành công!

Yến An Quân mở màn hình hệ thống, đèn đỏ lóe lên, trực tiếp vào hệ thống siêu thị tầng thứ hai, bên trong rực rỡ muôn màu, trên giá cao nhất là Đoái Hoán Tinh trị giá mười vạn điểm mệnh lực.

Yến An Quân gõ nhẹ ngón tay mở phân loại vật phẩm trong siêu thị, bỗng mở miệng nói: “Hệ thống quân... hình như ta nhớ...” Về mặt nàng khó hiểu, dường như có suy nghĩ gì đó đang chấp chôn. Nhớ lúc đó khi hệ thống siêu thị vừa xuất hiện, nàng thấy giá quân sự dường như có đại pháo gì gì đó...

[Ưc... [rất căng thẳng]]

“Hệ thống quân? Người có kiến nghị gì tốt không?”

Yến An Quân trực tiếp chọn đến vật phẩm có liên quan để quân sự trong siêu thị, tập trung nhìn vào mới thấy vật phẩm trong đó có thể nói là đủ loại: Hai vạn điểm mị lực một khẩu đại bác hồng (sử dụng có thể khiến quân địch trong vòng một dặm xung quanh viên đạn toàn thân mềm yếu, ở gần sẽ tăng tị với nhau; thời gian có hiệu lực: một canh giờ), một vạn năm nghìn điểm mị lực một mũi tên câu hồn (bất kể khoảng cách bao xa đều có thể từ xa truyền tới mũi tên hình đôi môi hồng nhát bắn vào ngực đối phương; thời gian có hiệu lực: vĩnh cửu)...

“Mũi tên hồng nhát... hình đôi môi?”

Lẽ nào giữa không trung sẽ xuất hiện một đôi môi hồng phấn, bay giữa không trung bắn lên người quân địch, sau đó “chặt” một cái bắn thủng tim quân địch... Sồn gai ốc. Thứ này thật sự hợp với chiến trường sao?

Yến An Quân đỡ trán, mệt mõi nói: “Trong hệ thống siêu thị... có vật phẩm nào bình thường chút không?” Hệ thống quân, xin chỉ cho nàng thấy rốt cuộc hệ thống siêu thị giá trị ở chỗ nào!

[Bởi vì mấy thứ này đều do bản hệ thống quân tự mình chọn [ngồi xỏm góc tường], vì vậy... Tiểu Quân Quân nếu muốn thứ khác có thể tìm trong cơ sở dữ liệu, rồi dùng Đaoái Hoán Tinh tạo thành.]

Thì ra những thứ này đều theo khẩu vị của hệ thống quân, chẳng trách đều như thế... Yến An Quân bỗng hiểu ra, ước chừng chỉ có hệ thống quân mới thích những thứ quái đản thế này.

Thế nhưng, nếu bảo nàng dùng Đaoái Hoán Tinh hợp thành... không ngờ thứ đầu tiên dùng đến sau khi mở hệ thống tầng thứ hai sẽ là Đaoái Hoán Tinh, nàng thật sự rất đau lòng đấy. Nhờ sau này lại có chuyện xảy ra, không có Đaoái Hoán Tinh bảo đảm nàng khó tránh khỏi bất an. Yến An Quân tỉ mỉ tìm trong mục quân sự lần nữa, cuối cùng bỏ cuộc sau khi nhìn thấy đủ loại vật phẩm kỳ quái.

“Dùng Đaoái Hoán Tinh đi.”

[Tinh! Người chơi có xác định dùng “Đaoái Hoán Tinh” không? Mời người chơi chú ý: Đaoái Hoán Tinh không thể sử dụng lại.]

“Xác định.” Yến An Quân gật đầu, Thiệu Tuyên Đế xa ở Tây Cương, nàng nhất định phải ra một phần sức thủ thành chờ hấn về.

[Tinh! Người chơi sử dụng “Đaoái Hoán Tinh” thành công, mời miêu tả đặc điểm của vật phẩm sắp chuyển đổi, để hệ thống tra cứu trong cơ sở dữ liệu.]

Đặc điểm...

“Vật phẩm quân dụng thủ thành.” Yến An Quân suy nghĩ một lát rồi bỏ thêm một câu: “Uy lực càng lớn càng tốt.”

[Tinh! Hoàn thành sưu tầm tư liệu, người chơi đã tìm thấy “Thẻ Thủ Thành” và “Thẻ Bảo Quốc” trong Thất Tinh, xin hỏi người chơi muốn đổi thành loại nào trong hai loại này?]

Đối với chuyện tư liệu có vật phẩm phù hợp với yêu cầu của mình, Yến An Quân rất mừng, có điều theo đó mà đến là chọn để đổi giữa hai vật này.

“Thẻ Thủ Thành” tên như ý nghĩa, chính là có thể bảo vệ một tòa thành nào đó, mỗi lần quân địch công thành sẽ tiêu hao một nghìn điểm mị lực của người chơi, giống như điểm ma lực bên trong trò chơi, khi điểm ma lực không còn Thẻ Thủ Thành sẽ vô hiệu. Mà “Thẻ Bảo Quốc” có uy lực hơn Thẻ Thủ Thành nhiều, có năng lực tự phản kích, điểm tiêu hao cũng cao hơn Thẻ Thủ Thành mười lần, mỗi lần quân địch tấn công sẽ tiêu hao của người chơi một vạn điểm mị lực.

Nói cách khác, nếu Yến An Quân chọn Thẻ Thủ Thành thì chỉ có thể sai người truyền tin cho Thiệu Tuyên Đế, chờ quân đội của Thiệu Tuyên Đế tới cứu viện, chính nàng cũng phải ở đây tiêu điểm mị lực kéo dài Thẻ Thủ Thành một thời gian, cho đến khi điểm mị lực của nàng gần như không còn quân địch sẽ công phá thành, nếu lúc phá thành Thiệu Tuyên Đế còn chưa tới, đô thành sẽ khó giữ được. Thẻ Thủ Thành này nhìn như hữu dụng nhưng kém rất nhiều những gì Yến An Quân nghĩ.

Nay Thiệu Tuyên Đế xa tại Tây Cương không dễ chia quân về, huống hồ sai người truyền tin thì thư chưa nhất định có thể đến tay Thiệu Tuyên Đế, nàng không muốn mạo hiểm như vậy.

Nếu không thể chọn “Thẻ Thủ Thành”, thì chỉ còn lại “Thẻ Bảo Quốc”.

Nói thật, khi “Thẻ Bảo Quốc” vừa xuất hiện, Yến An Quân đã có hứng thú rất lớn với nó.

Một khi dùng Đaoái Hoán Tinh đổi lấy “Thẻ Bảo Quốc” là có thể bảo vệ một quốc gia bình an. Quan trọng nhất là nó không chỉ giúp đô thành dễ phòng thủ hơn, còn có thể tiện thể giúp Thiệu Tuyên Đế ở Tây Cương, chỉ cần là chiến tranh quốc nội, nó sẽ có tác dụng.

Yến An Quân nhủ mảy, Thẻ Bảo Quốc tự mang hiệu quả phản kích, thật sự thực dụng hơn Thẻ Thủ Thành biết bao nhiêu lần, có điều... nó thật sự quá hao điểm mị lực, mỗi lần quân địch khởi xướng một lần tấn công là tiêu hao một vạn điểm mị lực, nay trên người nàng chỉ có bảy vạn điểm, nếu trong một chiều tiêu hết ngay cả nàng cũng thấy bản thân là đồ táng gia bại sản.

Thế nhưng... còn biện pháp nào khác sao?

“Hệ thống quân, ta chọn đôi Đoái Hoán Tinh lấy Thẻ Bảo Quốc.”

[... Tiểu Quân Quân, người thật sự chắc chắn rồi? Mỗi lần tiến công sẽ tốn một vạn điểm đấy.]

“Ta chắc chắn.” Điểm mị lực còn có thể có, nhưng Thiệu Tuyên Đế chỉ có một, dù bên Thiệu Tuyên Đế không xảy ra chuyện gì nàng cũng quyết định dùng “Thẻ Bảo Quốc” để yên tâm.

[Tinh! Người chơi đã chọn đôi Đoái Hoán Tinh thành Thẻ Bảo Quốc.]

Yến An Quân nhìn màn hình trước mặt hóa thành một cái chảo sắt thật lớn, nước màu tím cuộn cuộn bên trong, một viên ngọc sáng như sao đột nhiên xuất hiện, sau đó dựa theo quỹ tích ban đầu rơi xuống chảo sắt, nước màu tím sôi dục bốc lên những bong bóng lớn, màu sắc dần biến thành xanh lam, cuối cùng ngưng kết thành một tấm thẻ bên trên vẽ hình chòm sao.

Yến An Quân cầm lấy tấm thẻ màu xanh lam bay tới lòng bàn tay, rốt cục thở nhẹ ra một hơi. Thẻ Bảo Quốc đã tới tay, chỉ mong điểm mị lực của nàng đủ để chống lại lần tiến công lần này của địch, đừng để thất bại trong gang tấc mới được.

[Tinh! Thẻ Bảo Quốc (khi sử dụng cần người chơi đứng ở vị trí cao nhất trên tường thành, xác thực địa điểm có tác dụng của Thẻ Bảo Quốc)]

...

Bên ngoài Tây Cương.

Đã hai ngày kể từ khi cô gái xa lạ đột nhiên xuất hiện ngoài doanh trại, sau khi Mã Thế An chứng thực cô gái này không đeo mặt nạ, vẻ mặt Thiệu Tuyên Đế hết sức đặc sắc. Lẽ nào là người nhà của Bảo Nhi? Không thể nào, Yến Đạo Bình chỉ có một người con gái, sao có thể xuất hiện người thứ hai, còn ở tận Tây Cương?

Thiệu Tuyên Đế càng nghĩ càng thấy không đúng.

Thời gian cô gái này xuất hiện cộng thêm gương mặt tương tự kinh người khiến Thiệu Tuyên Đế vững tin tất cả những chuyện kỳ quái liên quan đến chuyện này... không có chuyện nào không hướng về hắn. Có điều hắn còn chưa biết nàng ta có chủ ý gì, nhưng hắn biết tới nay các quốc gia Tây Cương chưa có nửa điểm dị động.

Thiệu Tuyên Đế trên người mặc quân giáp, bên trong mặc bào phục màu đen, ngã ngửa xuống giường trong trạng thái ngủ say. Cửa sổ không đóng chặt, còn để lại vài khe hở, cho đến khi tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, bước chân chậm như mèo hoang dừng trước cửa sổ, Thiệu Tuyên Đế mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời hoàn toàn không giống vừa tỉnh ngủ.

Mũi chân hắn chạm vào giường, thân thể nhẹ nhàng nhảy đến bên cạnh cửa sổ, từ ngoài thò vào một cây mê hương đã bị châm, trong mắt Thiệu Tuyên Đế hiện lên một tia sáng lạnh, hắn chớp lấy cổ tay người ngoài cửa, cánh tay trái dùng sức trực tiếp kéo người kia vào.

“Ừm...” Giọng nữ mờ ám rên khẽ vang bên tai, trước mặt Thiệu Tuyên Đế phủ một tầng sương, thân thể hắn hơi dừng, nhìn lại mới thấy cô gái trong tay mặc một thân cung trang, gương mặt kiều diễm chính là đáng dáp của Bảo Nhi.

“Hoàng Thượng, người làm đau thần thiếp...”

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế lạnh lẽo, đánh lên hai cổ tay của nữ nhân này, một tiếng hét thảm vang lên, nữ tử trước mặt ngã ngồi xuống, cửa sổ còn mở rộng, gương mặt nàng ta dưới ánh trăng gần như nhăn nhúm lại.

“Người thật sự cho rằng bản thân nguy trang giống Hoàng Hậu thì trăm sẽ không nhận ra? Hừ, dù mặt mày giống thế nào chăng nữa thì trong lòng cũng không giống.” Thiệu Tuyên Đế cười lạnh nhìn nàng ta: “Nếu Hoàng Hậu đến quân doanh lúc này chắc chắn sẽ không mặc cung trang như ngươi.” Nếu vậy... Nếu Bảo Nhi xuất cung tìm đến hắn, nàng nhất định sẽ mặc trang phục thái giám giống tiểu tử Nhị Thập Cửu kia len lén chuồn ra.

Thiệu Tuyên Đế quả là hiểu tính nết của Yến An Quân.

“Ngươi... Vì sao không trúng mê hương?” Gân tay của nữ tử này đã bị Thiệu Tuyên Đế chặt đứt, lúc này đã đau đến trán toát mồ hôi lạnh. Có điều một câu này nói ra khiến Thiệu Tuyên Đế phân biệt rõ ràng làn điệu dị quốc.

Hắn đoán không sai, quả là người Tây Cương.

“Trẫm đã từng trúng thứ này một lần, làm gì có chuyện trúng lần thứ hai?” Lần đầu tiên trúng mê hương là ở Chiêu Dương Cung khi đó Lô Hoàng Hậu cố ý chuẩn bị cho hắn, khiến giờ nhớ lại hắn vẫn còn muốn tự tay xé xác nữ nhân kia. Hiện giờ ở đây lại có một á muốn cho hắn dùng loại mê hương này, nhất là người này còn có một gương mặt cực kỳ giống Bảo Nhi!

Thiệu Tuyên Đế âm trầm nhìn nàng ta: “Nói cho trẫm, ngươi là ai? Thân phận của ngươi trăm đại khái có thể đoán ra được, nếu không nói thật trẫm lập tức sẽ giết ngươi.”

“Ta là vu nữ đời tiếp theo của Trác Văn Quốc.”

Đan Yên nhìn người trước mặt trong lòng vạn phần hối hận, nàng thật sự không nên ra tay vội vàng như thế. Cơ hội chỉ có một lần, nàng nên chờ một

chút, ít nhất phải chờ quân đội Cao Thú tiến vào Tây Cương đã. Vừa nghĩ tới mình đã bị chặt đứt gân tay... nàng thầm cắn răng, chỉ bằng đáng đáp bây giờ, loại thân thể không hoàn mỹ này trở về cũng chỉ còn một con đường chết.

Thân là vu nữ Trác Vân Quốc phải bảo đảm thân thể tinh thuần, nay hai tay nàng không thể dùng nữa, thân thể coi như cũng không xong, cùng cấp với bị dơ bẩn, thứ đợi nàng chỉ có thể là nghiêm hình.

Nàng không phải không kế hoạch chu toàn, nàng nghĩ đã rất nhiều lần, mê hương trong tay vạn kim khó cầu, không có cách riêng là hoàn toàn không mua được, ngay cả nàng có được mấy cây cũng chỉ do ngẫu nhiên mà thôi. Vốn tưởng rằng Thiệu Tuyên Đế trúng mê hương, lại thấy nàng có gương mặt tương tự với Hoàng Hậu của hán tất sẽ trăm mê, không ngờ rằng... hán đã sớm có đề phòng.

“Hoàng Đế Cao Thú, ta không có ý định hại ngươi, ta tới đây chỉ muốn bàn một cuộc làm ăn với ngươi, ta giúp ngươi ép các nước Tây Cương lui, ngươi giúp ta chạy trốn khỏi sự truy tìm của Trác Vân Quốc. Ta biết có lẽ Hoàng Đế bệ hạ không cần sự trợ giúp của ta, thế nhưng chớ vội từ chối...” Thân là vu nữ Trác Vân Quốc, trong cơ thể nàng từ nhỏ đã có một mùi thơm lạ lùng, vì vậy dù nàng có dịch dung thành người khác, muốn chạy trốn vẫn khó như lên trời.

Về mặt Đan Yên có chút tàn nhẫn, gương mặt xinh đẹp hiện lên một tia mâu thuẫn, cuối cùng như hạ quốc tâm, nàng ngập ngừng rồi mới nắm chặt tay nhìn thẳng vào mắt Thiệu Tuyên Đế nói: “Ta có địa đồ của cung đạo dưới đất của Tây Cương cổ quốc.”

Ban đầu, các nước Tây Cương đều thuộc về Tây Cương cổ quốc, sau đó Tây Cương cổ quốc bị chia thành bốn nước, thế nhưng những người biết về cung điện ngầm truyền thừa đã lâu của hoàng thất lại đột nhiên biến mất. Nếu có địa đồ của cung đạo ngầm của Tây Cương cổ quốc, trận đánh này không chỉ thắng lợi áp đảo, thậm chí còn có thể thu bốn tiểu quốc này về tay.

Đối với phần lễ vật này, Thiệu Tuyên Đế quả thật động lòng.

Thế nhưng động lòng với địa đồ không có nghĩa hán không thêm để ý một số việc!

Thiệu Tuyên Đế đốt đèn, rút trường kiếm bên hông, cổ tay vừa chuyển mũi kiếm lạnh lẽo lập tức kề sát mặt Đan Yên. Trong khoảng khắc, một giọt máu chảy từ mũi kiếm xuống thân kiếm, Thiệu Tuyên Đế mặt không đổi sắc, hán nheo mắt lại lạnh lùng nói: “Làm sạch cái mặt của ngươi đi, nếu còn dám dùng gương mặt của Hoàng Hậu, trẫm không ngại lập tức rạch nó thay ngươi.”

Đan Yên đông cứng nhếch môi: “Đây là một loại nước thuốc thay đổi hình dạng người khác cho ta, chính ta không rửa được, trừ khi có một loại nước thuốc khác tương khắc mới thay đổi được khuôn mặt này.”

Thiệu Tuyên Đế nghe vậy trong lòng thoáng lạnh, “Nói cho trẫm, ai cho ngươi thuốc.” Mũi kiếm chuyển sang đâm vào cổ nàng ta uy hiếp: “Trẫm không tin ngươi, vì vậy tốt nhất ngươi nên nói thật.”

“Ta cũng không biết nàng ta là ai, chỉ biết là một nữ nhân. Mười ngày trước nàng ta đến tìm ta, nói chỉ cần ta có thể mê hoặc Hoàng Đế Cao Thú là có thể thoát khỏi Trác Vân Quốc. Lúc đó ta đương nhiên mừng như điên, nào còn nghĩ được cái khác? Vì vậy còn chưa nghĩ kỹ đã để nàng ta dịch dung cho ta thành khuôn mặt này.”

Đan Yên sợ hãi nhìn về trường kiếm mà Thiệu Tuyên Đế đặt trên cổ mình, nuốt nước miếng nói: “Hoàng Đế bệ hạ yên tâm, đợi lần sau gặp nàng ta nhất định sẽ đổi gương mặt về như ban đầu.”

Không thể không nói, Hoàng Hậu Cao Thú thật sự đẹp tới cực điểm, dù hình dạng trước kia của nàng cũng kém rất xa, Đan Yên có chút nuối tiếc gương mặt này, có điều hiện nay Hoàng Đế Cao Thú chính miệng lên tiếng, trong lòng nàng dù có suy nghĩ khác cũng không dám nói ra.

Đường cung màu bạc thoáng qua trước mặt, Đan Yên thở nhẹ ra một hơi.

Thiệu Tuyên Đế thu hồi trường kiếm gọi quân sĩ giáp đen từ ngoài vào, lần này trối toàn thân vu nữ Đan Yên lại. Kẻ biết rõ tướng mạo Bảo Nhi chắc chắn từ trong cung ra. Là ai... Rốt cuộc đang mưu đồ cái gì? Trong đầu Thiệu Tuyên Đế nghĩ tới một loạt cung nhân có ấn tượng, nhưng không có phát hiện gì.

Luôn cảm thấy hiện nay... như gió thổi trước cơn giông tố. Hy vọng Bảo Nhi ở trong hoàng cung không có chuyện gì, Thiệu Tuyên Đế dập tắt ngọn đèn, bỗng chống trán cười, bên cạnh Bảo Nhi có ảnh vệ hán phái đi, đương nhiên sẽ không gặp chuyện không may.

...

Trên tường thành cao cao, Tô Văn Ca toàn thân là máu đứng ở trung ương, ba vạn tinh binh đóng trên tường thành, chống cự tròn một ngày một đêm, các tướng sĩ đã có hiện tượng kiệt sức. Tô Văn Ca xoay người, trước mắt đầy máu, trên tường thành chỉ có tiếng rên và sự tĩnh mịch.

Binh lực của Minh Linh Quốc và Tham Lang Quốc đã lui về nghỉ ngơi hồi phục, chỉ sợ bọn chúng cũng không ngờ miếng thịt Tô Văn Ca này lại khó nhai đến vậy, thân là một tướng lĩnh tiến công mà còn có thể thủ thành? Chỉ có thể nói đó chính là thiên phú.

Trong lòng Tô Văn Ca một mảnh cay đắng, hán chưa bao giờ thủ thành, chỉ học lại cách của Yến Đạo Bình. Thế sống chết bảo vệ đô thành, hán có thể làm được, hán cũng nhất định khiến binh sĩ thủ hạ hán đều làm được. Phía sau tường thành là người nhà của bọn họ. Hán không có người nhà, hán chỉ có tín ngưỡng, vì vậy hán càng phải giữ vững.

Cảnh sắc trước mắt bị máu tươi đầm đìa chia cắt. Hán chống trường kiếm xuống ngồi bệt dưới đất, ngửa đầu tựa vào tường thành, thần kinh kéo căng

một ngày một đêm cuối cùng có thể trùng xuống. Ngón tay hần nắm chặt chuôi kiếm, dù là ba vạn đối mặt với hai mươi vạn cũng nhất định không thể thua.

Hần tuyệt đối không chịu thua.

Suy nghĩ của Tô Văn Ca có chút hỗn loạn.

“Tướng quân, tướng quân...”

Bên cạnh có người đẩy hần, Tô Văn Ca mở mắt, tơ máu trong mắt có thể thấy rõ ràng, “Chuyện gì?”

Người kia là một quân sĩ người đầy máu, cánh tay phải bị băng bó vài chỗ. Về mặt Tô Văn Ca ôn hòa hơn, binh lính thủ hạ của hần quả nhiên đều tốt. Máu trên người cậu ta rất nhiều, chắc chắn đều là máu quân địch, giết rất tốt!

“Tướng quân, Hoàng Hậu nương nương tới! Nhưng mà... Nhưng mà Hoàng Hậu nương nương nói người muốn đứng trên tường thành, nhìn cho đến khi quân địch lui lại!” Người kia khổ nhăn mặt, gần như muốn vò rụng tóc. Nơi này rõ ràng là chỗ cho nam nhân bọn họ thủ thành, Hoàng Hậu nương nương tới làm gì?! Nghĩ đến chuyện vừa phải toàn lực nghênh địch vừa phải bảo vệ Hoàng Hậu nương nương... Sợ rằng không mấy người có sức làm được.

Ông trời của hần à...

Tô Văn Ca nghe vậy chỉ thấy trước mắt tối sầm, hần nhắc kiếm lên lập tức chống thẳng thân thể, trong lòng không biết là vội hay là giận: “Quả là càn quấy! Càn quấy!”

Một nữ nhân như vậy đứng trên tường thành, thủ hạ của hần thật sự có thể thủ thành? Sợ rằng những người này đến lúc đó đều nhìn mỹ nhân mới đứng! Chỉ cần khuôn mặt, đáng người kia của Hoàng Hậu để ở đây, chẳng phải càng khơi dậy dục vọng chiếm hữu của quân địch?! Tô Văn Ca sa sầm mặt đi nhanh về phía trong thành.

Quân sĩ giáp đen trước mặt hần mặt mày trắng bệch, thân thể hần bị sợ đến mức không nhúc nhích được, nói thẳng Hoàng Hậu nương nương tới càn quấy... Lá gan của tướng quân ngài cũng to quá đi.

Đối với Tô Văn Ca tức giận ngăn cản, Yên An Quân một chút cũng không sợ hãi, nàng mặc một bộ trang phục đỏ, càng tôn lên vẻ kiều diễm như hoa: “Bản cung sẽ tự bảo vệ mình thật tốt, Tô tướng quân không cần lo lắng.”

“Yên tâm đi Tô tướng quân, cũng không cần phải người tới bảo vệ nương nương, có tạp gia ở đây sự an toàn của nương nương không cần quan tâm.” Trong ánh mắt kỳ quái của An Đức Lễ, Ảnh Nhị Thập Cửu đồng dạng tự xưng mình là “tạp gia”. Sự thực chứng minh, dù ngay trước mặt công công chính quy, Ảnh Nhị Thập Cửu vẫn có thể nói dối mặt không đỏ tim không đập nhanh.

“An công công, dẫn Hoàng Hậu nương nương về.” Tô Văn Ca thấy hai người phía trước bất động liền nhảy mắt ra hiệu với An Đức Lễ, An Đức Lễ mặt nhăn mày nhỏ, nên khuyên hần đều khuyên cả rồi.

Hần thở dài: “Nương nương nói, người muốn đứng ở đây chờ Hoàng Thượng trở về.” An Đức Lễ sứt sứt mũi, dùng tay áo lau nước mắt: “Nô tài biết cảm nhận trong lòng nương nương thế nào, Tô tướng quân đừng khuyên nữa, để nô tài đi cùng nương nương một đoạn đường. Chỉ là... Khi thành phá, nếu Tô tướng quân còn sức lực, nhất định phải cứu nương nương mới được, Hoàng Thượng ngài ấy... Aiz.”

“Ta hiểu.” Tô Văn Ca trầm giọng nói.

Hần xoay người nhìn bóng lưng màu đỏ yếu điệu kia, thu mạnh kiếm vào vỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Địa đồ của cung đạo ngầm của Tây Cương cổ quốc thuận lợi tới tay, quân đội Cao Thủ lập tức như được thần linh trợ giúp, các nước Tây Cương đang căng thẳng theo dõi động thái của Cao Thủ, không ngờ đại quân Cao Thủ tới biên giới lại đột nhiên biến mất hoàn toàn! Rõ ràng quân đội Cao Thủ thanh thế lớn đến vậy, biến đi đâu biệt tích?!

Quốc quân Trác Vân Quốc lập tức cảm giác được tình hình không ổn, vội vã phái người đi điều tra, có điều đã muộn. Ngay ngày thứ hai sau khi quân đội Cao Thủ biến mất, hoàng cung Trác Vân Quốc bị tràn vào rất nhiều quân sĩ giáp đen, gần như ngay trong một đêm, cờ khắp trời Trác Vân đổi thành quân kỳ Cao Thủ.

Vu nữ Đan Yên không dám lừa gạt, là một vu nữ một lòng chỉ muốn tự do, nàng hy vọng Trác Vân Quốc bị diệt hơn ai hết, chỉ khi Trác Vân Quốc bị diệt nàng mới không bị bắt lại. Vu nữ tiền nhiệm giáo dục nàng nhiều năm không khiến nàng cảm kích quốc gia mình, ngược lại biến mọi thứ trong lòng

nàng thành thù hận.

Nhưng khi Trác Vân thật sự trở thành quá khứ, nàng nhìn lá cờ cùng quân sĩ giáp đen nghiêm túc trong hoàng cung Trác Vân, trong lòng bỗng nổi lên một thoáng thần thờ.

Địa đồ trong tay nàng quả là thật, nhưng nàng đã dâng địa đồ, không còn nữa điểm giá trị... Hoàng Đế kia thật sự sẽ giữ lại tính mạng cho nàng chứ?

“Là ngươi...”

Vu nữ Đan Yên bị trói hai tay được mang ra khỏi đội ngũ Cao Thủ, một người đàn ông hai tay đầm máu, ngồi dưới đất đột nhiên ngẩng đầu lên hung ác nhìn nàng, đôi mắt tàn nhẫn không chịu dời nàng nửa bước, bắt đầu bốc lên những cảm xúc khó hiểu: “Thì ra là ngươi!”

Trước ngực hắn có một con rắn nhỏ xanh biếc, lúc này đang thè lưỡi kêu xì xì. Nhất là trong một giây Đan Yên xuất hiện, con rắn nhỏ này càng sinh động.

Người thanh niên trên mặt đất chính là Thái Tử Trác Vân Quốc, Thái Tử Trác Vân Quốc nay đương nhiên cũng trở thành kẻ tù tội.

Đan Yên thâm hoàng sợ, lùi lại một bước, trên mặt vẫn có vẻ ngây thơ. Nàng mím môi bình tĩnh nói: “Ngươi là ai? Ta không biết ngươi!”

“Vu nữ Đan Yên, đừng nói hiện giờ ngươi chỉ dịch dung, cho dù ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra ngươi. Dung mạo có thể thay đổi, mùi vị thì không. Chỉ cần ngươi ở gần, A Bích sẽ nhận ra, ngươi là ai ta biết rõ ràng, cần gì giả bộ người lạ?”

Thái Tử Trác Vân Quốc hừ nhẹ một tiếng, hắn vừa nhìn thấy Đan Yên liền biết nguyên nhân Trác Vân bị thua.

Thì ra bọn họ thua không oan! Thua, bởi quốc gia bọn họ có kẻ phản bội!

“Ta sớm biết ngươi không hài lòng với thân phận vu nữ, luôn muốn chạy trốn, nhưng không ngờ ngươi sẽ làm loại chuyện bán nước này... Là Trác Vân đã nhìn nhầm ngươi, phụ hoàng nhìn nhầm ngươi, ngươi sao xứng để làm vu nữ Trác Vân, ha... ha ha ha ha.”

Cho đến hôm nay hắn mới biết mình ngốc đến mức nào, lại dám thật sự tin tưởng nữ nhân này...

Hắn thật sự có mắt như mù!

“Bán nước thì sao... Đều tại các ngươi ép ta! Ta cũng không muốn làm thế!”

Đan Yên kích động hô to, nàng ý thức được bản thân không khống chế được tâm trạng, thò dõng hai tiếng mới bình tĩnh lại: “Không sai, là ta nói phân bố binh lực Trác Vân cho Hoàng Đế Cao Thủ. Có điều... Thái Tử điện hạ ngươi cũng không cần lo lắng, tuy nay Trác Vân không còn, nhưng sau này tất cả các nước Tây Cương cũng chôn cùng Trác Vân.”

Sắc mặt vốn tái nhợt vì bị chỉ ra của Đan Yên chậm rãi hồng hào lại, trên mặt còn mang ý cười. Hai tay nàng bị trói, phía sau còn bị hai người giữ không thể động đậy, chỉ có thể hơi cong người, mắt nhìn chằm chằm người thanh niên dưới đất: “Bởi trong lúc vô tình... ta tìm thấy địa đồ xây dựng cung đạo ngầm của Tây Cương cổ quốc từ một khe đá sau núi, nghĩ lại, Trác Vân dễ dàng bị đánh hạ hẳn nhờ có nó đấy.”

“Ngươi...”

Con ngươi Thái Tử Trác Vân chợt co lại, hắn không ngờ thứ Trác Vân Quốc phái người tìm nhiều năm lại bị một nữ nhân dễ dàng lấy được.

Trong mắt Đan Yên hiện lên một tia sáng lạnh, miệng phát ra tiếng “xì xì”, con rắn nhỏ màu xanh trong lòng Thái Tử Trác Vân đột nhiên cong lên, cắn xuống cổ hắn. Thái Tử Trác Vân co quắp một lúc, đầu chậm rãi buông xuống, con rắn nhỏ từ cổ áo trượt xuống chân hắn.

Con rắn lớn không nghe lời vu nữ, nàng không quản được mới sợ, thế nhưng con rắn nhỏ A Bích này từ nhỏ đã nghe lời nàng.

Rốt cuộc ai là chủ nhân, sợ là Thái Tử điện hạ còn chưa từng suy nghĩ rõ ràng?

“Cái gì thế?”

Quân sĩ giáp đen áp giải nàng tưởng mình hoa mắt, không thấy rõ thứ vừa bò tới là cái gì. Đan Yên cảm nhận được cảm giác mát lạnh trơn tuột dưới cổ áo, vội vã nhếch môi cười: “Không có gì, là cái lá rụng thôi.” Dưới chân nàng không biết từ khi nào đã giẫm lên một cái lá cây màu xanh lục, lá cây phập phồng giống như sắp theo gió bay lên.

Quân sĩ giáp đen nhìn lá cây rồi không để ý nữa.

Mùa này gió quạt rụng lá xanh cũng là chuyện bình thường, rất khó khiến người ta chú ý.

Khi bóng lưng Đan Yên biến mất chỗ rẽ một góc hoàng cung, trước mặt Thái Tử Trác Vân bị đè quỳ trên mặt đất nhỏ xuống một dòng máu tươi, người phía sau phát hiện tình huống vội vã kéo đầu hắn lên, thấy trên cổ hắn tím ngắt, bên môi có một dòng máu đen đang chậm rãi chảy xuống cằm.

“Chuyện này...”

Người trông coi quá hoảng sợ, thế này là thế nào? Rõ ràng vừa còn khỏe mạnh, vì sao một lúc không thấy đã miệng phun máu độc? Hay là... vị Thái Từ điện hạ này sớm biết sẽ phá thành, nên trước khi bị bắt đã uống độc dược?

Thiệu Tuyên Đế công chiếm Trác Vân xong, thừa thắng xông lên, chưa tới ba ngày đã chiếm ba thủ đô.

Có điều ngoại trừ quốc quân, quan viên ở thủ đô, bất kể là Trác Vân Quốc hay những nước khác, ngoài ngoại ô đều có quân đội của mình, Thiệu Tuyên Đế không nghĩ nhiều liền hạ lệnh trừ tận. Những người này không cách nào thu về tay, lại thời khắc nhớ tới mối thù diệt quốc, hấn không thể khiến đám này biến thành tai họa ngầm giống thuộc hạ cũ chưa trừ hết của Tham Lang, một ngày bọn chúng trốn thoát sẽ rất khó tìm được. Hấn không thể nương tay.

Bởi trong đáy lòng hấn có lo lắng, hấn đã có nhược điểm.

Mà nhược điểm này, hấn không muốn bị bất cứ kẻ nào nắm trong tay.

Lúc này là loạn thế, không cần nhân từ, leo lên ngôi vị Hoàng Đế không khác nào bước trên một biển máu, bất kể có ở trên chiến trường hay không, từ trước đến nay số người hấn giết đã quá nhiều, không cần để ý nhiều thêm một, hai người. Vì vậy, hấn chỉ có thể dùng tàn nhẫn mới bảo đảm được nòng không âu lo.

Thiệu Tuyên Đế lau vết máu trên mặt, nghiêng mặt dưới thái dương nở một nụ cười sung sướng, rất nhanh thôi, hấn sẽ trở về. Không biết Quân Hoa và Như Hoa ngày một ngày đã lớn thêm bao nhiêu, chỉ sợ khi hấn trở về đã không nhận ra hấn nữa.

Hấn xoay người xuống ngựa, một thân giáp đen dẫm máu hung tàn.

Một đám quân sĩ giáp đen đi theo phía sau, cho đến khi sắp tới cổng thành mới gặp hai quân sĩ áp giải vu nữ Đan Yên đi tới. Gương mặt dịch dung thành Hoàng Hậu Cao Thủ của Đan Yên mấy ngày gần đây sưng phù, Thiệu Tuyên Đế hừ lạnh một tiếng trong lòng, dịch dung ra chung quy không phải của mình, xem ra không cần hấn ra tay gương mặt này tự nhiên sẽ tan rã.

Đan Yên giật giật môi, cuối cùng vẫn hỏi ra câu hỏi trong lòng: “Hoàng Đế Cao Thủ, ta đã giúp ngươi thắng được các nước Tây Cương, hiện giờ ngươi... sẽ thả ta chứ?”

“Trẫm sẽ giao ngươi cho người hoàng thất Trác Vân, trong ngày cuối cùng của bọn họ, ngươi theo họ một đoạn đường đi, ngươi nói xem... quyết định của trẫm thế nào?”

Đan Yên nhú mày: “Hoàng Đế Cao Thủ không thể nói không giữ lời, ta bán đứng Trác Vân, đám người hoàng thất nhất định không bỏ qua cho ta, ta đi cùng bọn họ chỉ có đường chết... Ngươi rõ ràng đã nói sẽ thả ta.”

“Sao trẫm không nhớ mình đã nói như vậy nhỉ? Trẫm đồng ý giúp ngươi chạy trốn khỏi sự truy tìm của Trác Vân, ngươi ở trong quân đội của trẫm đương nhiên sẽ không bị truy lùng, nay hoàng thất Trác Vân là tù nhân của trẫm, vì vậy hiện giờ trẫm để ngươi cùng một chỗ với hoàng thất Trác Vân cũng không tính là làm trái với lời lúc trước.”

Thiệu Tuyên Đế xì một tiếng, nếu hấn thật sự thả vu nữ Đan Yên này hấn mới thật sự không thích hợp làm Hoàng Đế.

Bất kể thân phận vu nữ, hay địa đồ liên quan tới cung đạo ngầm của Tây Cương cổ quốc trong tay nàng ta, đều khiến hấn không thể thả nàng ta bình yên rời đi.

“Ngươi nên sớm biết.” Một người cười khê phía sau vu nữ Đan Yên: “Ồ trong quân đội Cao Thủ vài ngày ngươi vẫn chưa nhận rõ tính tình Hoàng Đế Cao Thủ sao? Trải qua việc này hấn còn có thể để người bình an rời đi?”

Một quân sĩ giáp đen phía sau nàng ta bỗng cúi mũ giáp xuống, mái tóc dài mềm mại rủ xuống, tung bay trong gió.

“Là ngươi?!”

Đan Yên bỗng xoay người, lúc này giật mình phát hiện, tóc gáy lập tức dựng đứng lên.

Thiệu Tuyên Đế nheo mắt, nhìn vu nữ Đan Yên biểu hiện thế này, người kia rất có khả năng là người cho nàng ta dịch dung?

“Hoàng Thượng có còn nhớ ta không?” Nữ nhân này tháo mũ giáp xuống lộ ra dung nhan kiều diễm, dung mạo nàng có thể so với thời điểm tao nhã nhất của Dung Phi, lại không bằng phân nửa Hoàng Hậu.

Nhìn gương mặt đã phai nhạt trong trí nhớ của hấn, Thiệu Tuyên Đế im lặng một lát.

Nếu hấn nhớ không nhầm, đây chính là người hấn hạ lệnh xử tử trong cung mấy tháng trước... Mộc Dung Cơ. Liên hệ với một chuyện phát sinh gần đây, hấn gần như có thể kết luận nữ nhân này tuyệt đối không chỉ có một tầng thân phận này, chỉ nói đến thủ thuật dịch dung kia đã là thế gian hiếm có.

Năm đó hấn đi Đại Cật gặp được nữ tử này trùng hợp một cách kỳ lạ, trong lòng hấn sinh nghi, vì tiện quan sát mới đưa nàng ta về hoàng cung, sau đó vì chuyện Bảo Nhi mà hạ lệnh xử tử. Không ngờ người này giấu kỹ đến thế... tới giờ mới bại lộ. Nếu vậy, vì sao nàng ta quen thuộc dung mạo Hoàng Hậu đến vậy đã có thể hiểu được.

“Người đã chết cần gì lại hiện thế.” Tay Thiệu Tuyên Đế khẽ nhúc nhích, trường kiếm lóe ra tia sáng bạc.

“Chậm đã, lẽ nào Hoàng Thượng không muốn biết lúc này Hoàng Hậu nương nương đang trải qua chuyện gì sao?”

Hàn quang trong tay chợt tắt, Thiệu Tuyên Đế lạnh giá nói: “Có ý gì?”

Mộc Mộc Uyển lạnh nhạt cười một tiếng, trong lòng thở ra một hơi, đầu ngón tay chuyển đi mũi kiếm trước người, “Nữ nhân trong cung không nhìn ra, ta lại nhìn rõ ràng, nữ nhân Hoàng Thượng yêu nhất không phải Dung Phi nương nương hay Nhân Phi nương nương gì, mà là Bảo Phi nương nương khi đó phải không? Nay Bảo Phi thăng làm Hoàng Hậu, tuy ta không ngờ tới những vẫn có thể hiểu được.”

“Hoàng Thượng, hai mươi vạn đại quân đang tiến công hoàng thành Cao Thú, Tham Lang chúng ta liên hợp với Minh Linh Quốc chống lại Tô tướng quân, không biết bên nào mạnh bên nào yếu nhỉ?”

Thiệu Tuyên Đế đứng tại chỗ, bị tin tức này ức chế đến gần như không thở được.

Mộc Mộc Uyển lại đến gần một bước, một tay đặt hờ lên ngực Thiệu Tuyên Đế, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Ta biết nếu Hoàng Thượng quay về Cao Thú nhất định có thể đánh tan hai mươi vạn đại quân của Tham Lang và Minh Linh, có điều như vậy quá tiêu hao binh lực, Hoàng Thượng nhất định bị tổn thất nặng nề. Dung mạo của ta... cũng không tệ, hiện nay Hoàng Hậu chắc chắn đã chết, Hoàng Thượng ở đây được ta truyền tin, có thể hứa ta vị trí Hoàng Hậu hay không? Đến lúc đó ta bằng lòng tay mặt một bộ phận thuộc hạ Tham Lang thần phục ngươi.”

“Bảo... đô thành truyền đến thư cầu viện khẩn cấp, dưới thành đột nhiên xuất hiện hai mươi vạn đại quân, hết sức cấp bách.”

Khoái mã xa xa phi tới mang theo tin tức hô to với phía này, người trên ngựa đầy mặt là bùn, hiển nhiên đã bôn ba vài ngày.

Thiệu Tuyên Đế nghe tin này, gương mặt hoàn toàn lạnh giá, trở kiếm liền chặt đứt đầu nữ nhân đang cười nịnh nọt, nụ cười của Mộc Dung Cơ còn cứng trên mặt, cổ đã phun máu tươi tung tóe, ngay khi vu nữ Đan Yên còn đang trợn mắt nhìn, kiếm thứ hai đã chém đứt cổ nàng ta.

Từ trong ngực nàng, một con rắn nhỏ màu xanh đột nhiên thoát ra cắn lên mu bàn tay Thiệu Tuyên Đế.

Thiệu Tuyên Đế mặc kệ vết thương trên tay, phi thân lên ngựa, quát roi ngựa nghênh ngang bỏ đi, quân sĩ phía sau cũng lập tức cuộn cuộn đuổi theo, Thiệu Tuyên Đế dùng lực mạnh, bóng người trong lòng hiện ra càng rõ ràng, hắn nhắm mắt lại mặc gió quất vào mặt đau rát, lại không cách nào vượt nổi cơn đau trong lòng: “Nhất định phải chờ trầm... hồi cung...”

Trên con đường dẫn từ Tây Cương đến đô thành Cao Thú, đội quân sĩ giáp đen trùng trùng điệp điệp phi nhanh.

...

Một ngày sau, Tham Lang và Minh Linh lại lần nữa phát động tiếng công, quân sĩ giáp đen trên tường thành mặt mũi ứng chiến, Tô Văn Ca quán vãi vòng dây vãi lên tay phải, cố gắng bảo đảm tay mình sẽ không bị chém giết tới run rẩy. Dưới thành nổi trống, Tô Văn Ca nhìn Yên An Quân phía sau, hít sâu một hơi.

Tương lai không biết thế nào, vì vậy không dám dễ dàng hứa hẹn, hôm nay hắn chỉ có thể tận sức chống cự.

“Tô tướng quân cứ yên tâm.” Yên An Quân gật đầu với hắn, bản thân xác định lại “Thẻ Bảo Quốc” trong tay đã sử dụng, tấm thẻ dần tan đi, hóa thành một điểm nhỏ màu tím trong suốt chậm rãi bay lên cao, không biết có phải vì Yên An Quân là người chơi không, ngôi sao này vừa lúc bay ngay trên đỉnh đầu Yên An Quân.

Cảnh tượng này không bị ai nhìn thấy.

Bởi lúc này đại chiến đã bắt đầu, thang mây rất lớn lần thứ hai dựng trên tường thành, đá lăn ngày càng ít, quân tư dự trữ trong hoàng thành trong ngày thứ hai đã chuyển hết ra đây. Nhưng hai mươi vạn đại quân... nào có thể dễ dàng đối đầu?

[Tinh! Quân địch khởi xướng vòng tiến công đầu tiên, thành công trừ của người chơi một vạn điểm mị lực, hình thành phản kích thiên nhiên.]

Tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên trong đầu Yên An Quân, ngôi sao trên đỉnh đầu nàng to hơn một vòng, tuy còn hơi nhỏ nhưng đủ để khiến người ta nhìn rõ trên bầu trời mù mịt.

Cát bụi bắt đầu bốc lên, một luồng gió mạnh thổi tung đất bằng, gần như muốn cuộn lên nghìn lớp đá.

Yên An Quân nắm chặt hai tay, ánh mắt sáng ngời nhìn con lốc cát bụi bốc lên, lực tự nhiên của “Thẻ Bảo Quốc”... nếu nàng đoán không sai thì chính là hiện tượng lốc xoáy đột phát này?

Quả thực bình thường hơn pháo hồng và mũi tên câu hồn trong phạm vi một dặm sẽ tăng tị với nhau kia nhiều. Như vậy cũng tốt, giúp Tô Văn Ca thủ thành mà không bại lộ hệ thống, chính hợp ý nàng.

“Xảy ra chuyện gì?” Quân sĩ Tham Lang sợ hãi nhìn gió lốc rất lớn đột nhiên xuất hiện, lẽ nào hôm nay không đúng thiên thời? Vì sao con lốc này chỉ hướng về bọn họ, bên Cao Thú lại không có chuyện gì?

Một binh lính Cao Thù đã hết sức tựa trên tường thành là người đầu tiên phát hiện hiện tượng này, hấn chỉ vào con lốc rất lớn căng thẳng nói không nên lời, “... Bọn chúng! Cuốn đi!”

Thang mây vất vả đặt lên tường thành bị một ngọn gió cuốn đỏ, đập mạnh lên đội ngũ dưới mặt đất, mấy trăm binh sĩ Tham Lang và Minh Linh bị đập tan như domino.

Nhìn lốc bụi che trời, Hoàng Tử Tham Lang nhíu mày chống lại một cơn gió mạnh, hô to: “Truyền lệnh xuống, hôm nay khí trời không hợp công thành, toàn quân rút về!” Hấn không ngờ tới lúc này Cao Thù còn xuất hiện lốc bụi như được thần trợ giúp, quả thật làm hấn phiền não.

Có điều cũng may Hoàng Đế Cao thú sẽ không nhanh chóng trở về, bọn họ còn thời gian.

Hoàng Tử Tham Lang giờ roi quay đầu ngựa: “Hồi doanh!”

“Vâng!” Quân sĩ Tham Lang cùng Minh Linh đều bị “hiện tượng tự nhiên” này dọa tè ra quần, không dám cãi lời Hoàng Tử Tham Lang mà đánh tiếp.

Cát bụi càng cuộn càng lớn cuốn bay người ngựa trong vòng nửa dặm, những người này bị cuốn lên rất cao rồi bị đập mạnh xuống, khi một cơn lốc khác tới gần, Tham Lang cùng Minh Linh vội vã chạy ra khỏi phạm vi bão cát, khi chạy vào địa đạo cát bụi mới dần lắng xuống.

“Ta nhỏ vào, cái quái gì bất thường thế, sao lại đặc biệt hướng về phía chúng ta?” Một quân sĩ Tham Lang nhỏ cò trong miệng ra, đóng cửa lại rồi oán giận.

Mà binh sĩ Cao Thù trên tường thành không biết từ lúc nào đã đứng hết lên, nhìn bão cát cuốn sạch người ngựa của địch xong lại tan ra, mắt to trừng mắt nhỏ, bỗng cười phá lên.

“Quả là trời phù hộ Cao Thù ta!”

Quân địch đột nhiên bị khí hậu khó hiểu ép tan, những người này hăng hái dâng trào ôm chầm lấy nhau, nhất thời trên tường thành hoàn toàn hỗn loạn.

Tô Văn Ca cười khê một tiếng, ánh mắt lơ đãng liếc qua Yên An Quân, trong lòng thở phào một hơi. Cũng may... Ông trời quả là đứng về phía Cao Thù.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Tiếng vó ngựa rền vang.

Hai ngày hai đêm, nếu trên đường không thay hai con ngựa, Thiệu Tuyên Đế tuyệt đối không thể kiên trì đến lúc này, bàn tay nắm dây cương của hấn nổi đầy gân xanh, mu bàn tay kia đã xanh tím, hiện tượng này xuất hiện một ngày trước, nhưng hấn không thể dừng lại. Dùng nội lực ngăn chặn độc tố, Thiệu Tuyên Đế giờ roi, con ngựa bị đau chạy như điên trên quan đạo.

Trước nhà tranh hai bên đường, một đám ngựa đen to khỏe phóng qua.

Lại có tiếp hai con ngựa đen chạy qua, vó ngựa vẩy nước. Tiếp đó là bốn con chạy song song, theo sau là lục tục rất nhiều quân sĩ giáp đen co chân chạy như điên, người trong nhà chậm rãi đẩy cửa ra, hai gương mặt già nua thò ra nhìn quân đội trước mặt.

“Ông nó, lại đánh giặc à?”

“Không phải đánh giặc, đây là quân đội Cao Thù chúng ta.” Ông lão nhìn đô thành xa xa hơi nheo mắt lại, “Chắc là quân đội về đô, nhất định là Hoàng Thượng thắng trận trở về.”

Bà lão chấp hai tay không khỏi nở nụ cười: “Vậy thì tốt, có Hoàng Thượng ở đây, quân đội Cao Thù quả nhiên công được thành.”

Đi tiếp một đoạn về phía trước chính là đô thành.

Tay phải Thiệu Tuyên Đế hơi run run, hấn sợ kết quả hấn thấy sẽ không phải điều hấn mong chờ, hấn sợ lúc này đô thành đã bị công phá... Hấn sợ Hoàng Hậu không chạy trốn, theo tính tình của nàng thời điểm thế này nhất định không muốn chạy trốn, nếu... Hấn phải làm sao bây giờ? Hấn còn chưa kịp nói... Tan xương nát thịt, vĩnh viễn không chia lìa.

Lúc này đối với hấn mà nói, việc khó khăn nhất trên thế gian này là...

Cùng sống cùng chết.

...

Không biết vì sao, từ ngày đó trở đi Cao Thù liên tục được thời tiết thần bí bảo vệ, hai mươi vạn quân địch liên tiếp hao tổn gần một nửa, Hoàng Tử Tham Lang nhú mày nhìn về phía tường thành phía trước, gần như tất cả đều cho rằng Cao Thù là quốc gia được ông trời bảo hộ, nhưng hắn không tin sự mê tín này!

Nhân định thắng thiên, chỉ biết dựa vào ngoại lực sao có thể thủ thắng?

Lần thứ ba công thành, Hoàng Tử Tham Lang cắn răng, cuối cùng quyết định chia hơn mười vạn quân sĩ còn lại làm ba đường, phân biệt tiến công từ ba phía, ba đạo quân thẳng tắp xếp thành hàng dài, cầm móc câu móc chặt vào tường thành, vùng vằng cố định thân thể để không cần dùng đến thang. Lần này dù thật sự cát bụi phủ đầy người bọn họ cũng không e ngại.

Nhìn bóng người chập chờn trước mặt, ánh mắt Hoàng Tử Tham Lang rất sáng.

Mặc dù bọn họ tổn thất gần mười vạn quân đội nhưng quân đội trên tường thành Cao Thù cũng chẳng còn bao nhiêu! Lần đầu tiên thành chiến bọn chúng đã tiêu hao gần như không còn, nay tuy kéo dài một thời gian cũng sẽ không thay đổi gì nhiều. Hoàng Tử Tham Lang giơ tay lên, nhìn đám người phía sau một lượt rồi mới hạ xuống thật mạnh.

“Tuân lệnh!” Phía sau vang lên tiếng hô xung phong, hắn ngồi ngay ngắn trên ngựa nhìn tình hình, chậm rãi giục ngựa tiến lên, chỉ là cát bụi nho nhỏ mà thôi, hắn có thể giải quyết dễ dàng. Lúc này, hắn sẽ không để cơ hội công thành thắng lợi vụt mất ngay trước mắt nữa.

Quân sĩ giáp đen trên tường thành Cao Thù huyết sáo với người bên dưới: “Không sợ chết thì lên đây, ông này không rảnh đánh với các ngươi, cứ để ông trời thổi gió xuống đùa với các ngươi!”

Người bên dưới nghiêng răng. Hai ngày nay Cao Thù quả thật chiếm hết ưu thế thiên thời, nhưng không có nghĩa bọn chúng sẽ vĩnh viễn được trận gió quý quái kia bảo vệ, hơn mười vạn người của bọn họ ở đây, thanh thế lớn, trong tay lại có móc sắt có thể cố định thân thể, lần này quyết không thể chưa đánh đã chạy!

[Tinh! Quân địch khởi xướng vòng tiến công thứ ba, hoàn thành trừ một vạn điểm mị lực của người chơi, hình thành phản kích thiên nhiên.]

Ngay khi Hoàng Tử Tham Lang khởi xướng vòng tiến công mới, âm thanh thông báo của hệ thống cũng vang lên.

Ngôi sao trên đỉnh đầu Yến An Quân lại sáng hơn, một tia sáng màu bạc lướt qua bên cạnh ngôi sao, sắc trời bỗng tối sầm xuống, trong phạm vi trăm dặm ánh mặt trời dần bị mây đen bao phủ, gió lạnh từ trên tường thành thổi xuống, người phía dưới co quắp lại, chẳng bao lâu đã nổi da gà toàn thân.

“Lạnh quá...”

“Sao tự nhiên lạnh thế nhỉ?”

“Lẽ nào lại là gió lạ? Không đúng, lần này ngay cả sắc trời cũng thay đổi?”

Khi người trên tường thành đang đoán già đoán non, quân sĩ Tham Lang đồng loạt rung mình một cái, chẳng lẽ ông trời lại giúp Cao Thù? Một quân sĩ Tham Lang cầm chặt dây thừng trong tay, nét mặt dần trở nên nghiêm trọng, chỉ cần hắn nắm chặt dây thừng thì gió lạ cũng không làm gì được hắn.

Sống sót sau hai đợt gió trước, hắn tin mình có may mắn này. Hai lần còn vượt qua được, phải sợ lần thứ ba hay sao? Khả năng thừa nhận chuyện ông trời phù hộ Cao Thù của quân sĩ Tham Lang còn cao hơn cả người Cao Thù, mặc kệ tướng cấp trên nói thế nào, tất cả bọn họ đều cho rằng gió lạ xuất hiện là thần tích. Nhưng dù đã biết ông trời phù hộ Cao Thù, bọn họ vẫn phải nghe lệnh làm việc, vì đây là mệnh lệnh Hoàng Tử điện hạ tự mình ban ra, bọn họ không dám cãi lời.

Tham Lang chỉ còn bọn họ, ngoại trừ đi theo làm tùy tùng của Hoàng Tử điện hạ, bọn họ không biết rốt cuộc trong sinh mệnh của mình còn có mong muốn gì. Nhà? Bọn họ phiêu bạt khắp nơi sao có thể có nhà? Nước? Nước của bọn họ sớm đã bị diệt, nước đã không còn là nước, thậm chí có những người còn chưa từng thấy Tham Lang Quốc năm đó, chỉ sau khi sinh ra được dạy mình là người Tham Lang, tương lai phải công phá Cao Thù.

Cho nên, bất kể Cao Thù lớn mạnh thế nào, trong lòng bọn họ đều không có khái niệm bỏ chạy.

Anh hùng chết trên chiến trường nhất định vô danh, cả đời này bọn họ qua qua lại lại cũng chỉ tan đi như khói.

Màu đen chậm rãi tràn ra, chỉ có chấm nhỏ trên đỉnh đầu Yến An Quân là sáng kinh người, người trên tường thành không ai không kinh ngạc nhìn ngôi sao giữa ban ngày này. Ban ngày ban mặt mà có thể nhìn thấy sao là điều cực kỳ lạ, chứ đừng nói hiện giờ có một ngôi sao thoải mái lơ lửng trên tường thành... Điều này làm sao có thể khiến quân sĩ Cao Thù không kinh ngạc được.

Nhìn ngôi sao sáng ngời, lại liên tưởng tới trận bão cát lúc trước... Ánh mắt Tô Văn Ca dời từ ngôi sao xuống, cho đến khi dừng trên người Yến An Quân, hắn xoay người nhìn quân địch phía dưới, vẻ mặt khó hiểu.

Nếu hắn nhớ không lầm, ngôi sao này luôn chuyển động phía sau Hoàng Hậu, chỗ Hoàng Hậu đứng hôm qua không phải chỗ hôm nay, mà ngôi sao này cũng theo đó dời vị trí, nếu nói hai chuyện này không liên quan đến nhau Tô Văn Ca nhất định không tin, nhưng nếu có liên quan... thì Hoàng Hậu rất

cuộc là người thế nào?

Hay đúng như lời Tổng Đại học sĩ nói, là một yêu hậu? Có điều... nếu yêu hậu trong truyền thuyết đều có năng lực thế này, hẳn hy vọng Cao Thú có thể nhiều thêm vài người. Trên đời này làm gì có yêu? Tô Văn Ca nhếch môi cười, mặc kệ nàng là cái gì, chỉ cần nàng không nguy hại đến Cao Thú thì vĩnh viễn sẽ là tôn hậu của Cao Thú.

Phía chân trời bỗng biến sắc, âm hàn thêm vài phần. Gió mạnh thổi nhanh, mây đen ùn ùn, đám mây đang bình thường bỗng biến thành màu đen rồi căng phồng lên, phồng cho đến khi người ta ngẩng đầu nhìn lên sẽ hoài nghi có thứ gì vỡ ra hay không. Mây đen bắt đầu chuyển động, vài giọt mưa từ trên trời rơi xuống.

Quân sĩ Tham Lang dưới thành thè lưỡi liếm giọt mưa trên mặt, không ngờ lần này không có gió lốc mà chỉ đổ mưa một trận.

Hoàng Tử Tham Lang vung song chùy, ngẩng đầu cười ha hả: “Tô tướng quân, thấy chưa! Ông trời đã mặc kệ sự sống chết của Cao Thú các ngươi rồi! Trời đổ mưa nhỏ chính là sự khen ngợi việc đoạt đô thành của bộ tộc Tham Lang chúng ta! Các huynh đệ, lúc này không lên còn đợi khi nào?! Công thành!”

Quân sĩ Tham Lang gầm lên, quân Cao Thú vốn vẻ mặt vui mừng bỗng tái mặt. Bọn họ vốn tưởng ông trời sẽ lại đánh xuống gió lốc lạ thường giúp bọn họ ngăn quân địch, không ngờ lần này quân địch công thành chỉ đổ một trận mưa nhẹ như lông hồng...

Yến An Quân vươn tay, một giọt mưa đập xuống lòng bàn tay nàng, giọt nước trong như ngọc nằm ở trên, nàng hơi nhíu mày, vì sao lần này là trận mưa nhỏ như vậy? Đây cũng coi là hình thành phản kích thiên nhiên sao? Nước ăn mòn sỏi đá... nhưng cũng phải thật nhiều năm sau, mưa căn bản không thể nào ngăn cản quân địch, hay là hệ thống xảy ra vấn đề?

[...Thật ra không phải mưa bình thường [nhìn xa xăm —]]

“Không phải mưa “bình thường”... vậy sẽ là mưa gì?” Yến An Quân giật mình, lẽ nào đây là mưa độc?

Nhưng mưa độc giờ cũng rơi xuống người quân Cao Thú, thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?

Không chờ hệ thống trả lời, phía dưới đã có người hô to: “Mưa đá!”

“Trời ạ...” Âm thanh này nghe không ra vui hay buồn, chỉ giống như kéo dài giọng, cho nên dù trên chiến trường đao kiếm va chạm vẫn nghe được rõ ràng.

Yến An Quân nghe tiếng lập tức chạy tới bên tường thành, chỉ thấy phía trên quân Tham Lang mây đen rất nặng, một viên rồi một viên mưa đá rất lớn nện xuống vạn quân, dù rơi xuống đất cũng đập ra một cái lỗ nhỏ.

Nhìn cái lỗ mưa đá tạo thành trên mặt đất, Yến An Quân hít vào một hơi khí lạnh.

Thê Bảo Quốc quả nhiên có sát khí nặng, mưa đá này còn mang tính nguy hại hơn cả gió lốc lúc trước, gần như là đại phép thuật gạt hái tính mạng quân địch.

Hoàng Tử Tham Lang che song chùy trên đỉnh đầu, hẳn đã bị mưa đá nện xiêu xiêu vẹo vẹo, lúc này nhìn trận hình cực kỳ hỗn loạn bên ta, hẳn hít sâu một hơi, trời phù hộ Cao Thú thì sao, trận này bọn họ nhất định phải thắng! Nếu ngay cả ba vạn quân đội của Tô Văn Ca ở đây cũng thắng không nổi thì hẳn làm sao đối phó với càng nhiều hoàng quân trong tay Hoàng Đế Cao Thú?!

Tham Lang khởi xướng lần tiến công thứ tư.

[Tinh! Quân địch bắt đầu lần tiến công thứ tư, hoàn thành trừ một vạn điểm mị lực của người chơi, hình thành phản kích thiên nhiên.]

Người Tham Lang nổi điên.

Rõ ràng lòng tin mười phần đến đây, hai mươi vạn đại quân trước sau lại bị ba vạn quân ngăn ở ngoài thành, quá uất ức! Quân Tham Lang thật sự điên rồi!

Trên đỉnh đầu nện mưa đá rất lớn, không để ý mũ sắt bị nện xiêu vẹo, ngựa hí dài ầm ầm xuống đất, nhiều người xoay người xuống ngựa dần tới gần công thành. Không công được thì đạp đổ.

Cây gỗ lớn được quân Tham Lang vác trên vai, không chỉ tránh cho mưa đá đập vào mà còn có thể hữu hiệu chống lại cổng lớn Cao Thú, dù là cổng lớn chắc chắn chỉ sợ cũng không ngăn được bọn họ tiến công liên tục.

Ông trời hiển nhiên không có ý định tha cho bọn họ.

Mưa đá còn tiếp tục, mặt đất ngoài thành lại bắt đầu chấn động trên diện rộng, cùng lúc đó, hơn mười cái khe sâu càng nứt càng dài, quân sĩ Tham Lang trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này... cho đến khi một màu đen vô tận chậm rãi hủy diệt tầm mắt bọn họ.

“...” Hoàng Tử Tham Lang lên một con ngựa chưa bị mưa đá đập chết, một tay dùng sức kéo đầu ngựa về phía sau, vó trước của ngựa giơ lên cao, thân mình cũng quay sang một phương hướng khác, con ngựa chạy như điên về phía rồi khỏi đô thành Cao Thú.

Hộ vệ bên cạnh Hoàng Tử Tham Lang vươn tay chạm một bước, hần há miệng thở dốc: “Hoàng Tử, Hoàng Tử điện hạ...” Hy vọng tương lai của Tham Lang Quốc bọn họ – Hoàng Tử điện hạ... đang sợ hãi chạy trốn sao?

Khe nứt ngày một lớn, quân sĩ không kịp chạy trốn bị nuốt hết. Mười vạn đại quân trong nháy mắt bị đánh tan hơn phân nửa. Người trên tường thành đồng thời tỏ vẻ vừa sợ hãi vừa vui sướng, trên mặt vẫn còn biểu cảm trước địa chấn. Ông trời lại một lần nữa dạy bọn họ một bài học, địa chấn cũng có thể ở trong một phạm vi nhỏ như vậy, bọn họ ở trên tường thành ngay cả nửa điểm thương hại cũng không có.

Yến An Quân im lặng xoay người đưa lưng về phía ngoài thành.

“Nhìn kia... trên đỉnh đầu Hoàng Hậu nương nương!” Một quan sĩ Cao Thú tỉnh mắt phát hiện cùng một vấn đề như Tô Văn Ca, chỉ thấy ngôi sao vốn treo cao trên đỉnh đầu Yến An Quân chậm rãi tiêu tan, luống sáng bạc như băng vòn quanh nàng cũng tan ra.

Một đám nhìn qua, kinh sợ cùng hưng phấn nảy lên trong lòng.

“Là thần tích... Là thần tích!” Một tiểu binh gần như muốn nhảy dựng lên, nếu là bình thường hẳn có thể coi Hoàng Hậu là yêu quái, nhưng bây giờ thì tuyệt đối không, bởi Hoàng Hậu nương nương nhất định là thần tiên hạ phàm, là nàng bảo vệ Cao Thú.

Bởi vì, bọn họ... thắng! Lấy yếu thắng mạnh, lấy ba vạn đại quân chống lại hai mươi vạn quân địch!

Cao Thú, làm vương thiên hạ!

Yến An Quân chớp mắt mấy cái, khó hiểu nhìn về phía Tô Văn Ca, chỉ thấy bên môi hắn nở nụ cười cả lợ phát phờ, trên người còn mang theo vết máu, lúc này đang làm dáng chấp tay nói: “Trước kia không biết Hoàng Hậu nương nương là quý nhân trên trời chuyển thế, đã đắc tội, mong nương nương thứ lỗi.” Hắn cố ý nhấn mạnh “quý nhân trên trời chuyển thế”, rõ ràng có ý trêu chọc.

Hắn cúi đầu, ánh mắt bỗng nặng nề, nhưng Yến An Quân không nhìn thấy.

“...”

Yến An Quân mỉm môi, một chút chuyện lúc vừa xuyên không đến thì không nói làm gì, nhưng sau này nếu người này không nói chuyện tử tế, nàng sẽ rất muốn đánh hắn!

Tiếng vó ngựa dồn dập từ xa truyền đến, người phía trước tóc đen tung bay, dù hai ngày liên tiếp trên lưng ngựa nhưng gương mặt tuấn tú vẫn tỏa sáng, Yến An Quân nhìn bóng người kia, bỗng ôm ngực, thân mình xoay một vòng vội chạy xuống tường thành.

“Mở cổng thành!”

Tô Văn Ca nghe giọng nói kích động của nàng cũng theo tầm mắt nhìn lại, quả nhiên gặp quân vương mặc giáp đang giong roi mà đến, đôi mắt sắc bén như ưng đang nhìn chăm chăm phía trên tường thành, thân mình không chút do dự lao qua một đám quân Tham Lang, một kiếm chém một tên, xuống tay không hề ngập ngừng.

“Cuối cùng cũng đến.” Tô Văn Ca than khẽ một tiếng, quát lớn xuống dưới: “Người phía dưới mau mở cổng thành! Mọi người cùng ta nghênh đón Hoàng Thượng!”

Quân kỳ Cao Thú phản phật bay trong gió.

Người phía sau bắt đầu chém giết thuộc hạ cũ của Tham Lang, cổng thành kèn kệt được người bên trong mở ra, Thiệu Tuyên Đế mắt lạnh nhìn vào trong, thấy một mỹ nhân nghiêng lệ đang hai mắt lưng tròng nhìn mình. Hắn giật giật thân mình, kéo dây cương xoay người xuống ngựa.

Hắn chạy tới dùng một tay ôm Yến An Quân vào lòng, cảm nhận được cảm xúc quen thuộc trong vòng tay, hắn khẽ hôn lên trán nàng: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...” Nàng không có việc gì là tốt rồi.

“... Vì sao lại lặng lẽ rời đi, chẳng lẽ nghĩ mình vùng trốn đi rồi ra sẽ không lo lắng sao, hay chàng cảm thấy ta vô lương tâm...” Chỉ cần hắn không có việc gì là được.

“Trẫm sai rồi, lần sau trẫm tuyệt đối không rời đi nữa, sẽ không để lại một mình nàng ở đây.” Hắn không dám, không dám nữa. Hắn sao có thể để lại mình nàng ở đây... Hắn quá tự tin, người trước mặt là người nắm giữ trái tim hắn cơ mà.

Yến An Quân đẩy hắn ra, thấy sắc môi Thiệu Tuyên Đế hơi trắng, thân mình cũng lung lay lùi về sau một bước, nàng cầm cánh tay hắn, “Chàng làm sao vậy? Chàng bị thương?!” Người này rõ ràng khỏe mạnh như trâu, vì sao bây giờ nàng đẩy nhẹ cái đã như sắp ngã xuống.

Thiệu Tuyên Đế ngập ngừng, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Yến An Quân phải thành thật nói: “Trẫm không sao, chỉ trúng độc nhẹ thôi.” Nói xong câu đó, hắn phun ra một ngụm máu đen, trong ánh mắt khó tin của Yến An Quân lại trào ra một ngụm máu đỏ.

“Không!” Yến An Quân ôm lấy hắn, màu xanh tím trên mu bàn tay đã biến thành máu tím đáng sợ, Yến An Quân run run phủ lên miệng vết thương của hắn: “... Đúng rồi... Còn có nó, chàng còn được cứu, tuyệt đối không có việc gì!”

Loại độc này Tị Độc Châu không thể nào hấp thu hết được, nhưng nàng còn có hệ thống... Trong hệ thống nhất định sẽ có biện pháp... Có thể có viên giải độc hay không? Nàng cuống cuống gọi hệ thống trong lòng, cho đến khi màn hình chớp lên một trận.

[Tinh! Người chơi tỏa sáng trên chiến trường, bảo vệ đô thành Cao Thú, thưởng cho một phần thưởng tự chọn.]

[Tinh! Theo phân tích, “Giải Độc Hoàn” có tác dụng với Hoàng Đế Cao Thú hơn “Hồi Hồn Đan”, xin hỏi người chơi có đổi cơ hội lần này lấy “Giải Độc Hoàn” không?]

“Có!”

Một viên thuốc màu lục xuất hiện, Yến An Quân cầm viên thuốc này nhét vào miệng Thiệu Tuyên Đế. Nhìn màu xanh trên mặt hắc dân biến mất, nàng vừa hôn khóe môi hắc vừa cười tươi như hoa.

Cả đời này, chi cầu không hồi tiếc.

Nắm tay cùng đi, không rời không bỏ, cùng sống cùng chết.

Cũng may, bọn họ sẽ còn rất nhiều năm về sau...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Nguy hiểm của đô thành Cao Thú được giải trừ một cách kỳ tích, sau ngày đó “thần tích” của Hoàng Hậu nương nương cũng được người Cao Thú truyền nhau nghe, tùy tiện kéo ra một người ở trên tường thành lúc đó cũng có thể kể lại sinh động như thật. Cái gì mà bão cát, lốc xoáy cùng địa chấn, chỉ tác động vào quân địch, “thần tích” bị mọi người thổi phồng còn cao hơn cả bong bóng lên trời, người khác nghe chỉ có khoa trương hơn, không có khoa trương nhất.

Thế nhưng người nghe đương nhiên không biết, sự thật chính là như thế.

Đương nhiên những điều này không phải quan trọng nhất, chuyện khiến bọn họ nói say sưa là hiện nay Đế Hậu tình thâm. Khi Thiệu Tuyên Đế trở về Hoàng Hậu nương nương tự mình xuống thành nghênh đón, hai người trên chiến trường ôm chặt lấy nhau, mà khi bọn họ nói vậy lại không ai không tin.

— Đế Hậu ân ái hòa hợp.

Đại thần trong triều trải qua tự đánh giá không ít người bắt đầu suy nghĩ đứng thành hàng giữa hai hoàng tử một lần nữa. Vốn trong hai vị hoàng tử, Đại Hoàng Tử lớn tuổi hơn, triều thần ủng hộ cũng nhiều, nhưng lúc này số người ủng hộ có chút do dự... Xem ra Nhị Hoàng Tử mới chào đời có chỗ dựa hơn Đại Hoàng Tử nhiều.

Dù thế nào thân phận của Hoàng Hậu nương nương còn ở đó, Nhị Hoàng Tử vừa sinh ra đã là con trai trưởng, cực kỳ danh chính ngôn thuận, loại trừ khả năng giữa đường chết non, đợi sau này Thiệu Tuyên Đế đến lúc tuổi già buông tay, dựa vào độ được sủng ái của Hoàng Hậu nương nương, ngôi vị Hoàng Đế không thể nghi ngờ sẽ cực ổn dưới cái bóng của Nhị Hoàng Tử. Huống hồ, chưa nhắc đến những chuyện này, chỉ xem tên của Nhị Hoàng Tử — Quân Hoa, đã định trước tương lai hắc sẽ vinh sủng đến mức nào.

Nhóm triều thần bên này bắt đầu thảo luận về vấn đề hoàng tử, bên kia trong Dưỡng Tâm Điện, Thiệu Tuyên Đế đang kiên nhẫn dỗ vợ, đối với chuyện bỏ đi không lời từ biệt của mình lần này hắc kiểm điểm rất sâu, cũng tỏ vẻ sau này sẽ không phạm sai lầm nữa, sau đó hắc bắt đầu làm bản thảo kế hoạch chinh đồn hậu cung.

Bản thảo để dỗ vợ làm sao qua loa được?

Đương nhiên đầu tiên phải giảm thiểu số nữ nhân trong hậu cung!

Những cô gái này tuy đều liên hệ chặt chẽ với triều đình, nhưng nay Thiệu Tuyên Đế đã đủ lông đủ cánh, nào cần dùng nữ nhân để kiềm chế đại thân? Vì vậy ra tay là nghiêm túc, thu dọn là không nói chơi. Trong cung, chỉ cần là cung phi từng liên quan đến mạng người bị ảnh hưởng điều tra ra nhất định sẽ bị trừng phạt.

Khi Yến An Quân nghe được tin này đã là chiều hai ngày sau, lúc này nàng đang nằm trên ghế dài, buồn ngủ đến không mở nổi mắt. Lộc Nhi nhắc lại từng ý chỉ của Thiệu Tuyên Đế, Yến An Quân thanh tú che miệng ngáp, bỗng nhớ tới một chuyện Lộc Nhi vừa nói, nàng mở to hai mắt: “Người nói Dung Phi... không thấy đâu?”

“Chủ tử, nghe nói là chạy rồi, nô tỳ thấy sau chuyện này Hoàng Thượng nhất định không vừa mất Dung Phi, chủ tử người ở trên tường thành với tướng sĩ Cao Thú chúng ta, Dung Phi thì hay rồi, thu dọn vàng bạc thừa dịp loạn chạy mất!”

Yến An Quân có chút khó hiểu.

Dung Phi sợ hãi chạy trốn nàng có thể hiểu được, nhưng nay Thiệu Tuyên Đế thắng trận mà Dung Phi còn không trở lại thì có chút kỳ lạ. Yến An Quân không tin nàng ta có thể bỏ qua vị trí trắc nhất phẩm, vĩnh viễn làm một dân phụ bình thường, Dung Phi không phải loại phụ nữ như thế, nếu nàng có thể từ một cung phi phẩm cấp thấp bỏ đến Dung Phi trắc nhất phẩm thì nhất định là một nữ nhân có dã tâm, Dung Phi không thấy đâu chỉ có hai khả năng, một là đã chết trong chiến loạn, hai là đã bị người khác bắt đi.

Dù sao Dung Phi là một cô gái tương đối xinh đẹp, phong tình yếu điệu, thân thể quyến rũ.

Yến An Quân đoán không sai, Dung Phi quả thật muốn trở về, quả thật không bỏ được thân phận Dung Phi của mình, nhưng hiện nay nàng cần bản về không được!

Vốn Thiệu Tuyên Đế hồi cung, nàng cùng cung nữ bên cạnh mắt nhìn hoàng cung đang định ôm hành lý chạy về, không ngờ trên đường gặp Hoàng Tử Tham Lang. Khi người này cảm song chui về mặt hung ác đi tới trước mặt Dung Phi, nàng bị dọa cho ngất người, cung nữ bên cạnh thì trực tiếp ngã trên mặt đất.

Chuyện tiếp theo có thể đoán được.

Tư sắc của Dung Phi không tầm thường, lại kiêu ngạo hô to mình là nữ nhân của Thiệu Tuyên Đế, Hoàng Tử Tham Lang vừa nghe là nữ nhân của Thiệu Tuyên Đế càng không thể tha! Sau khi bình bại hần luôn ôm hận với Thiệu Tuyên Đế, vì vậy dù hiện tại Dung Phi là một mỹ nhân đẹp hơn hoa, hần cũng không dục dăng nổi, bắt về ban ngày ngược đãi, ban đêm ném vào phòng củi.

Cho nên chưa tới mấy ngày Dung Phi đã biến sắc, không còn rực rỡ chói mắt nữa.

Cho đến khi đám người Tham Lang cuối cùng bị Thiệu Tuyên Đế phái người giết chết, bọn họ mới phát hiện Dung Phi ở trong đó. Lúc này, Dung Phi đã tóc xơ tung, ánh mắt không còn sức sống, nàng nhìn quân giáp quen thuộc của Cao Thủ bỗng như nhớ tới điều gì, miệng hô to mình là Dung Phi của đương kim Hoàng Thượng, thế nhưng hình dạng hiện tại của nàng... thật sự không dính một nửa điểm tới “Dung Phi nương nương” mà nàng nói.

Một binh lính chê nàng ồn ào, cho nàng một đao: “Ta nhỏ vào, Dung Phi nương nương cái gì? Đây là nữ nhân của Hoàng Tử Tham Lang, ước chừng cũng không phải thứ gì tốt, trực tiếp giết là xong.”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng có Hoàng Hậu nương nương của chúng ta là đủ rồi, Dung Phi Điều Phi cái gì ở trong cung ăn của công đến cả quả trứng cũng đẻ không ra, sao so được với Hoàng Hậu nương nương.”

Một binh lính khác thăm đáp Hoàng Tử Tham Lang một cước, chặc một tiếng cắt đầu hần, cầm trên tay lắc lắc: “Đầu của tặc tử lấy được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Đi!”

Dung Phi chết không ai biết, mấy binh lính một ngọn lửa thiêu rụi nơi này, cũng đốt sạch thi hài của Dung Phi, trong ngọn lửa, một cái hộp có khóa vàng văng ra, mấy tờ ngân phiếu và cây trâm tinh xảo rơi trong ngọn lửa hừng hực. Rốt cuộc, nàng vẫn không mang đi được vàng bạc châu báu thuộc về nàng.

So với kết cục của Dung Phi, Nhân Phi hiển nhiên tốt hơn nhiều.

Nếu trước khi truyền lời đồn Nhân Phi có thể làm bạn với nhang đèn, thì đáng tiếc nàng cố tình chọc trúng chỗ đau của Thiệu Tuyên Đế, dù Yến An Quân tin hần, hần cũng không cho phép có người mưu đồ chia rẽ mình và Bảo Nhi.

Nhân Phi vốn tưởng rằng mình coi như ở trong cung đã lâu, cho dù Thiệu Tuyên Đế tra ra người truyền tin đồn chính là nàng cũng không trừng trị nàng thế nào, dù sao nàng không có ra tay độc hại Bảo Nhi, nàng chỉ nói mấy câu mà thôi. Nhưng nàng đoán sai rồi, Thiệu Tuyên Đế chưa bao giờ là người lương thiện, từ trước đến nay cũng không biết thương hương tiếc ngọc; ngoại trừ Hoàng Hậu, hần sẽ không để bụng bất cứ một nữ nhân nào, đương nhiên Nhân Phi cũng thuộc về một trong số “bất cứ một nữ nhân nào”.

Thiệu Tuyên Đế sao có thể bỏ qua cho nàng? Năm đó hần sợ đi giữ Nhân Phi bên cạnh cũng vì khiến Khang Vương từng ám hại mình phải khó chịu thôi. Hồi đó hần tuy biết hoàng thất tranh đoạt phải dùng mạng để đổi, không kể nào không làm, nhưng nếu không có Khang Vương một đường truy sát hần về tới tận đô thành hần cũng chưa thể nhận thức điểm này rõ ràng.

Khang Vương dạy cho hần một bài học, hần sẽ dùng tuổi xuân cả đời của nữ nhân của y để đổi lại.

Nhân Phi vốn là chiến lợi phẩm, bây giờ không cần cũng được.

Thiệu Tuyên Đế không chút do dự cho Nhân Phi một con đường chết, Nhân Phi cảm thấy thời gian tỉnh táo của nàng gần đây ngày càng ít, nàng ước chừng ý thức được trong cung có người đang đối phó mình, chỉ là... không muốn nghĩ đến mà thôi. Hiện tại, nàng chỉ có một mong muốn mà vĩnh viễn sẽ không thực hiện được.

...

Ngay khi hai chủ tớ đang nói chuyện, ma ma ôm Bánh Bao và Bánh Trôi vào. Vốn ngày ấy hồi cung, Yến An Quân còn tưởng hai đứa bé này hai ngày

không thấy mình sẽ có chút không khỏe, thực ra khi đứng trên tường thành nàng cũng đã lo lắng chuyện này; chỉ là khi trở về không ngờ hai đứa bé này đều ăn đến béo tròn, hai huynh muội ôm lấy nhau ngủ như heo con.

Yến An Quân yên tâm đồng thời cũng cười bất đắc dĩ.

Trong tình hình hoàng cung loạn thế này còn có thể ngủ say, hai đứa bé này có vẻ rất dễ tính.

Thiệu Tuyên Đế về phòng nhìn thấy ba mẹ con tướng mạo tương tự đang dùng đôi mắt lưu ly nhìn nhau, Bánh Bao ngồi ngay ngắn trong lòng Yến An Quân lẳng lặng nhìn, còn Bánh Trôi thì nhe răng cười hớn hở, đang không ngừng quấy đạp muốn bò lên vai Yến An Quân.

Một đôi tay ôm lấy thân thể mềm mại của Bánh Trôi, Thiệu Tuyên Đế ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu dùng chóp mũi cọ thê tử. Yến An Quân hừ một tiếng, quay đầu đi không nhìn hân, Thiệu Tuyên Đế chống một tay bên cạnh nàng, hôn môi nàng: “Là trăm không đúng, hôm qua khiến nàng mệt mỏi, đừng tức giận mà.”

“Không được nói lung tung!” Yến An Quân đẩy mặt hân sang một bên, nhìn cung nữ trong phòng đang đưa lưng về phía hai người, Yến An Quân bĩu môi cắn vành tai hân: “Còn có người kia...”

Thiệu Tuyên Đế thấp giọng cười, đỡ gáy nàng cọ cọ cái trán lên gương mặt trắng mịn của nàng: “Lẽ nào Bảo Nhi cho rằng không nói họ sẽ không biết? Tiếng động tới qua còn ai không nghe thấy nữa?”

Bánh Bao cười khúc khích, bỗng vươn người nằm sấp trong lòng Thiệu Tuyên Đế, Thiệu Tuyên Đế vội đưa tay đón lấy thằng bé, chỉ thấy con trai nhỏ ngây thơ giẫm lên cánh tay hân, hôn cái “bẹp” lên mặt Yến An Quân, khiến mặt mầu thân nhà mình đầy nước miếng, Yến An Quân ngáy cả người...

[Phụt... Ha ha ha ha! Nhìn Bánh Bao thật đáng yêu!]

Bánh Bao chớp mắt mấy cái, “A.”

Bánh Trôi thấy thế nghiêm mặt chụp một cái tát lên người Bánh Bao, cũng bò sang người Thiệu Tuyên Đế, vươn lên hôn mầu thân “bẹp” một cái. Giờ hai bên mặt đều là nước miếng, An Đức Lễ ở bên rất không phúc hậu cười ra tiếng, bị ánh mắt Thiệu Tuyên Đế đảo qua chạy vội ra ngoài, ở ngoài cửa cười run rẩy như điên.

Chúng cung nhân lạnh lợi cũng theo An Đức Lễ ra ngoài.

Ánh mắt Thiệu Tuyên Đế hiền hòa, hưởng thụ ấm áp hiếm có với vợ con. Thời gian qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, dù đều được giải quyết nhưng đôi khi nhớ lại vẫn khiến Thiệu Tuyên Đế toát mồ hôi lạnh. Ngày Tham Lang công thành hân đã nghỉ, nếu Bảo Nhi cùng hai đứa trẻ có chuyện gì, hân nhất định phải giết hết bọn chúng rồi xuống dưới kia cùng nàng.

Loại suy nghĩ này đối với một Hoàng Đế thật sự quá mức điên cuồng.

Hân có thể là một bá chủ thành công, nhưng không phải một đế vương hoàn mỹ tâm hồn lạnh lẽo, vì trên đời này đã có ba người hân quan tâm, nếu bọn họ không còn, hân sao có thể không đau khổ theo tìm kiếm?

Khi thúc ngựa chạy nhanh hân nghĩ đến Bảo Nhi, khi phát hiện trúng độc hân cũng chỉ nghĩ đến Bảo Nhi, cho tới khi tới tường thành, nhìn nữ nhân dịu dàng đứng ngoài cổng thành, trái tim lạnh giá của hân mới chậm rãi đập lại.

Nàng còn ở đây.

Nàng vẫn luôn chờ hân.

Yến An Quân nâng tay xoa sườn mặt hân, nhấm mũi nói: “Chẳng trách tới qua cảm thấy đâm người ta như thế, quả nhiên lại dài ra.” Nàng chỉ đương nhiên là râu của Thiệu Tuyên Đế, không nghĩ không nghĩ giục ngựa đến, râu mọc dài ra là đương nhiên. Yến An Quân không thích điều này, Thiệu Tuyên Đế cũng biết.

Hân lẳng lặng cười: “Lát nữa trăm sẽ cạo đi.”

“Hoàng Thượng nghe lời vậy sao?”

Thiệu Tuyên Đế đặt hai bé nhỏ vào trong nôi, dùng một tay ôm bé lớn vào trong lòng, âm giọng nói: “Đều nghe nàng...” Nghe lời chút thì sao? Dù sao kiếp này hân đã quyết ý nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102

Phần 1: Hệ thống quân chuyển vị trí công tác (Bánh Bao một tuổi):

Một năm vừa qua, hệ thống quân thật sự biến mất như đã nói, Yến An Quân không chút do dự hướng ánh mắt về phía con trai mới một tuổi, hệ thống quân nói chủ nhân tiếp theo là Bánh Bao, vậy bây giờ nhất định nó đang ở trên người Bánh Bao... Nhưng lúc này Bánh Bao dù lớn hơn chút thì vẫn chỉ là một cục thịt biết chạy, nói còn chưa thành lời, rốt cuộc hệ thống quân giao tiếp với thằng bé thế nào?

Rất hiển nhiên, vấn đề này hệ thống căn bản chưa từng nghĩ đến.

Vì vậy... nó ù ừ xù xù.

Bánh Bao chơi mệt rất buồn ngủ, tối hôm qua thằng bé và muội muội thừa dịp mẹ ngủ say liền muội vỗ một cái ta vỗ một cái cả đêm, hôm nay hiếm khi nào thằng bé ngủ nướng. Về phần phụ hoàng nói cái gì “mỗi ngày hứng nắng sớm”, “nam tử hán phải dậy sớm” các loại... Bé còn nhỏ, nghe không hiểu gì hết...

Bánh Bao lăn lộn trên giường hai vòng, mơ mơ màng màng ôm muội muội mềm nhũn nằm sấp trên giường nhỏ ngủ say như chết. Bánh Trôi nhấn cái mặt nhỏ quấy người, cuối cùng vẫn không giẫy được khỏi vòng tay ca ca, đành phải lộn người, một bàn chân nhỏ thò lên má Bánh Bao.

Bánh Bao há miệng, nước miếng rơi từng giọt lên chân Bánh Trôi.

[Tĩnh! Chúc mừng người chơi nhận được hệ thống dưỡng thành Thái tử.]

Ồn ào quá... Đối với tiếng hệ thống, Bánh Bao còn chưa có khả năng miễn dịch như mẫu thân nhà mình, “A!” Bánh Bao tỉnh tỉnh không tệ, chỉ kêu một tiếng biểu thị sự bất mãn của mình.

[Này, tỉnh tỉnh!]

Ngủ...

[Bánh Bao! Dậy đi!]

“...” Bánh Bao dựng thẳng một lỗ tai, tuy bé chưa mở mắt nhưng đã bắt đầu tập trung tinh thần. Vừa rồi... Hình như có người gọi bé, gọi như vậy ngày thường ngoại trừ mẫu hậu chỉ có phụ hoàng, nhưng mà âm thanh này rất xa lạ, không giống mẫu hậu cũng chẳng phải phụ hoàng...

Hừ, Bánh Bao không thèm nói chuyện với người lạ!

Bánh Bao kiêu căng trở mình một cái, không ngờ mặt bị một bàn chân nhỏ sút cho một cước, sững sờ mặt dính đầy nước miếng, Bánh Bao lau mặt... Mơ hồ ngửi được mùi của chính mình...

“Oa!!!”

Tiếng khóc này có thể nói là kinh thiên động địa. Bánh Bao giữa cơn gào khóc không hề có tiết tấu.

Bánh Trôi ở bên bị Bánh Bao làm cho giật mình tỉnh giấc, bé dựng thân thể tròn vo dậy nhìn ca ca khóc thê thảm, vô thức sờ sờ chân, lại bỗng đứng hình — nước miếng trên chân tuy phần lớn bị bôi lên mặt Bánh Bao nhưng một phần nhỏ vẫn còn! Cảm giác dính dính này...

Bánh Trôi nhìn bàn chân nhỏ núng nính của mình, dùng tay kéo sát lên mặt, chớp chớp mắt nhìn rõ thứ ở trên, cố gắng nghĩ tới chất lỏng nào trong đầu tương xứng với nó. Đôi mắt như ngọc lưu ly của bé đầy mờ mịt, trong lúc cố gắng ôm chân lên mặt bị ngã ngửa ra một cái.

Giờ mới dọa Bánh Trôi sợ.

“Oa!!!”

Mấy ma ma nghe tiếng mà đến, thấy hai tiểu tử tông trên giường một ôm mặt một ôm chân khóc thê thảm, tất cả sợ đến tim đập loạn nhịp, vội vã ôm vào lòng đỡ, tiểu hoàng tử và tiểu công chúa đánh nhau hay sao?

Một ma ma cẩn thận nhìn cái chân nhỏ mũm mĩm của Bánh Trôi đầy vết nước, lập tức thở ra một hơi, cười nói: “Không có chuyện gì, đại khái là Công Chúa điện hạ tè dầm thôi.”

Bánh Trôi nằm cũng trúng đạn thút tha thút thít khóc.

Mà Bánh Bao hoài nghi “a” một tiếng, quay đầu nhìn ma ma vừa nói, bỗng vui mừng vỗ tay, học nàng nói: “Muội muội... tè... dầm...”

[... =]

Part 2: Đứng để trẻ con đụng vào vũ khí có lực sát thương lớn (Bánh Bao năm tuổi):

Trong hoàng cung không chỉ có mình Bánh Bao là hoàng tử, lớn tuổi hơn bé còn có hoàng tử khác. Vì vậy từ khi hiểu chuyện đến nay, Đại Hoàng Tử biết đối thủ của mình chỉ có Quân Hoa, chỉ cần giải quyết Quân Hoa là hẳn có thể leo lên ngôi Hoàng Đế.

Đương nhiên, Đại Hoàng Tử sẽ không tự nhiên ra tay với Bánh Bao, chưa nói đến hẳn vốn không có lá gan kia, chỉ nói tới thân phận và trình độ được chiều chuộng của Bánh Bao, người trong cung sẽ không để hẳn tới gần Bánh Bao.

Đại Hoàng Tử rầu rĩ không vui ngồi trên tảng đá gần hồ nước, nay mẫu phi nuôi hẳn chỉ là một cung phi phẩm cấp thấp. Nếu chỉ vậy thì không sao, điều khiến Đại Hoàng Tử tức giận là nữ nhân này hoàn toàn không tranh giành tình cảm! Cảnh này khiến mỗi lần hẳn gặp bà đều không nhìn được muốn tự mình tẩy não cho bà.

Ngay cả hẳn mới mười tuổi cũng biết, ở trong hậu cung mà không được Hoàng Thượng sủng ái thì chẳng có gì hết! Đối với chuyện này, vị phi tần nương nương này bình sinh nói mạnh mẽ một câu: “Tranh, thì sẽ có sủng à?” Một câu nói thể lệ lại khiến Đại Hoàng Tử suy chút nữa giận đến choáng đầu, đúng là giận người không tranh, giận người không tranh đấy!

Đại Hoàng Tử càng nghĩ càng giận, muốn một lần nữa được phụ hoàng sủng ái chỉ có tự hẳn nỗ lực thôi!

Trong nhất Đại Hoàng Tử bốc lên một đám lửa, nhảy dựng lên từ tảng đá, hẳn mặc một bộ cẩm y xanh lam, trước ngực thêu chín con mãng xà, đứng lên nhìn có vẻ cao lớn, dù sao hẳn cũng đã mười tuổi, đầu còn là đứa bé ngây thơ quần lấy cừu cừu đòi mua mút quả ngày xưa?

“Nhị Hoàng Tử, Nhị Hoàng Tử...” Một cung nữ vội chạy qua, Ngự Hoa Viên này quá lớn, hoa lại nhiều, ngang ngang dọc dọc, không nhìn cẩn thận sẽ dễ lạc mất, nhất là trẻ con, nghịch ngợm tùy tiện tìm một chỗ nấp ngồi xuống là có thể khiến một đám người vội vội vàng vàng, không cách nào tìm ra được.

Đại Hoàng Tử hai mắt sáng ngời, nhìn đáng vẻ của cung nữ lễ nào đã lạc mất Quân Hoa rồi?

Cơ hội tốt!

Nhìn bóng lưng cung nữ, Đại Hoàng Tử đi về phía ngược lại. Hồi còn nhỏ hẳn cũng từng chơi đùa ở Ngự Hoa Viên, chỗ nào có thể trốn hẳn cũng biết, vì vậy không lâu sau quả nhiên hẳn tìm thấy một đứa bé mặc bộ đồ màu vàng ngồi dưới một bụi hoa. Đại Hoàng Tử nhìn y phục của bé một cái, tuy trên ngực hai người đều thêu chín mãng xà, nhưng vừa nhìn màu sắc là biết địa vị của ai cao hơn.

Quân Hoa, thân là con trai trưởng của Thiệu Tuyên Đế, là quốc quân tương lai của Cao Thú.

Đại Hoàng Tử thấy trong miệng chua chua, bề ngoài vẫn tùm tùm cười nói: “Quân Hoa đệ đệ sao lại ở đây?”

Bánh Bao liếc hẳn một cái, sau đó cẩn thận xem xung quanh: “Ca ca, Vân Tổ đi xa chưa?” Bánh Bao là một đứa bé thông minh, vừa nhìn cách ăn mặc của Đại Hoàng Tử đã biết đây cũng là con của phụ hoàng, tuy bé rất kỳ quái không hiểu vì sao phụ hoàng lại có con khác, có điều... dường như phụ hoàng có con khác hay không không có gì ảnh hưởng tới mẫu hậu và muội muội của bé, nên bé cũng không hỏi.

“Người nói cung nữ kia à? Qua bên kia rồi.” Đại Hoàng Tử chỉ vào phương hướng cung nữ vừa đi. Hẳn ôm Quân Hoa ra, nhỏ giọng nói: “Quân Hoa có muốn cùng được chơi tự do hơn không?”

Bánh Bao nghiêng đầu nhìn hẳn, nhìn đến khi da đầu Đại Hoàng Tử tê dại mới chậm rãi gật đầu.

Sau đó Đại Hoàng Tử mang Bánh Bao đến gần hồ nước, bảo bé đứng trên đó. Đất chỗ này vừa ướt vừa trơn, Đại Hoàng Tử đã mười tuổi đương nhiên không sợ, còn Bánh Bao mới năm tuổi. Bé chần chờ một lúc mới đứng trên đất, quả nhiên phát hiện dưới chân trơn trượt, nhất thời thân thể mập mập lung lay như sắp rơi xuống nước.

[Tinh! Người chơi gặp hãm hại, tự động phát động hệ thống siêu thị sau khi tích hợp với hệ thống dưỡng thành Thái Tử, vật phẩm bên trong do lịch sử tư liệu cung cấp, mời người chơi chọn.]

[Tinh! Người chơi được người chơi trước tặng, hiện có 30120 điểm trung thành.]

Bánh Bao kỳ quái nhìn màn hình trước mặt, không biết đây là cái gì, chỉ thấy nút bấm phía trên đều trong suốt sáng ngời rất thú vị, Bánh Bao tiện tay ấn một cái phẩm...

[Tinh! Người chơi đã chọn vật phẩm hoàng gia – “Lựu đạn đất”. Đánh giá hữu nghị: Bánh Bao à, để bản hệ thống quân dạy người cái gì gọi là uy lực! 3, 2, 1, phóng!]

“Thình thịch!”

Một viên đạn màu đen từ lòng bàn tay Bánh Bao bắn ra, sau đó tự động hóa thành một vòng cung nện lên người Đại Hoàng Tử, lựu đạn đất ầm ầm nổ thành pháo hoa màu đất, một đám bụi màu nâu bùng lên, Bánh Bao còn đang lung lay trên mặt đất ẩm ướt, một người áo đen từ xa xa chạy đến ôm lấy bé rời khỏi nơi này.

Người áo đen đeo mặt nạ sắt run rẩy lau mồ hôi: “Suýt nữa dọa chết tạt gia rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Một: Mới quen.

Bánh Trôi như thế nào từ một nắm thịt béo trưởng thành thành một đại cô nương như hoa như ngọc, Ngôn Sơ Nam không biết, thậm chí khi ở Thiệu An Tự gặp vị Công Chúa điện hạ này, hắn cũng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua rồi xoay người đi luôn, bởi luôn tuân theo tôn chỉ xa rời hậu cung, nên vị Thừa Tướng căn cứ chưa từng tiếp xúc với hậu cung này cũng không nhận ra Công Chúa điện hạ.

Chỉ coi là cô gái bình thường thôi.

“Công Chúa mau nhìn kia, người kia chính là Thừa Tướng mà ngài cả ngày nhắc tới đấy.” Bánh Trôi cung kính thấp nén nhang trước tượng phật, lạy ba cái, tỷ nữ bên cạnh thấy nàng đứng dậy vội vã kéo ống tay áo nàng, chỉ vào bóng người cao lớn dần biến mất mà kích động cực kỳ.

Bánh Trôi tự nhiên từ trên đệm đứng dậy, sau đó híp mắt lại nhìn người này. Chỉ bóng lưng thôi đã cao ngất như vậy, trong lúc bước đi mang theo ý vị văn nhân, không hổ là Ngôn Thừa Tướng quyền cao chức trọng trong truyền thuyết của Cao Thủ. Nàng suốt ngày ở trong hoàng cung, trước kia quả thật chưa từng gặp vị Thừa Tướng đại nhân này.

“Ngôn Thừa Tướng...” Bánh Trôi siết nắm tay kêu lên răng rắc.

Vì sao nàng cả ngày nhắc đến vị Ngôn Thừa Tướng này phải ngược dòng đến vài năm trước, nhắc tới mẫu thân nàng. Nàng là con của Hoàng Hậu, là công chúa Thiệu Tuyên Đế yêu chiều nhất, từ nhỏ đã dưới một người trên vạn người. Vì vậy nàng từng cho rằng tên nàng là cái tên đẹp nhất thiên hạ.

Như Hoa – sáng lạn như hoa, hương thơm thoang thoảng.

Thế nhưng sau đó... sau đó của sau đó, trong một lần nàng nghe mẹ nàng thở dài, nói cái gì khuê nữ xinh đẹp như vậy lại đặt cái tên quá tục... orz — Tục?! Thì ra cái tên này quá ư là tục! Bánh Trôi sớm đã nghe kể về “sự tích thần kỳ” của mẫu thân mình, cho nên trước nay tin tưởng mẫu thân của mình không hề nghi ngờ.

Nên khi đó một chữ “tục” đập vào tai, nàng hừ hừ hai tiếng rồi khóc toáng lên. Thân là một công chúa, nàng chưa bao giờ ưu thương một mình gât lệ, mà chạy ào vào phòng khóc lớn (tư thế kia rất có khí thế của Bánh Bao một tuổi năm đó). Sau khi biết tiền căn hậu quả, Thiệu Tuyên Đế rất vô tội vô vàn, cái tên không may này năm đó do Ngôn Thừa Tướng phiêu dật như tiên, phong độ có thừa, văn thái đẹp đẽ đặt.

Chỉ vì cái tên như vậy, Bánh Trôi kết thù với Ngôn Thừa Tướng!

Ngôn Sơ Nam đi tới bên cạnh rừng hoa đào của Thiệu An Tự bỗng cảm thấy lưng lạnh toát, hắn khẽ cười một tiếng bóp trán, thầm nghĩ gần đây thần kinh mình kéo quá căng, có lẽ hai ngày nữa nên xin Hoàng Thượng nghỉ ngơi vài ngày?

Trong rừng đào cánh hoa rơi lả tả, đôi giày đen của Ngôn Sơ Nam bước qua mặt đất, bất ngờ nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói dễ nghe: “Đại thúc phía trước ới...”

Nói thật, Ngôn Sơ Nam không cho rằng cô nương này đang gọi mình. Đầu tiên, trước nay đối với nữ tử hắn chỉ sợ tránh không kịp, đây cũng là lý do hắn đã qua tuổi ba mươi mà vẫn chưa lập gia đình; thứ hai chính là... tuổi hắn tuy lớn một chút nhưng khí chất cực tốt, trước giờ chưa có ai gọi hắn đại thúc. Hai nguyên do này khiến Ngôn Sơ Nam không quay đầu lại.

“Này, đại thúc, sao ngươi không để ý tới người ta?” Một tiểu cô nương thành thị chạy tới, đôi mắt hạnh nổi giận đùng đùng đầy sức sống, bộ quần áo màu xanh lam làm nổi bật nước da trắng như tuyết của nàng. Tiểu cô nương này tất nhiên là Bánh Trôi, nàng thở hắt hắt chạy vượt lên, hai má đỏ phây phây.

Ngôn Sơ Nam: “...”

Trong mắt Bánh Trôi hiện lên vẻ bồn chồn, thoáng cái rồi biến mất, rồi tiếp tục nhìn hắn cười nói: “Đại thúc cũng tới dâng hương à? Tiểu nữ tên Như Hoa, trước kia nghe nói Thiệu An Tự rất thiêng nên mới từ xa xôi nghìn dặm tới đây dâng một nén nhang, cầu phúc cho phụ mẫu.”

Nghe cái tên Như Hoa này Ngôn Sơ Nam không có phản ứng quá lớn, chỉ ôn hòa gật đầu, muốn nói gì cuối cùng chần chờ một lát, hắn mím môi nói: “Gặp chuyện cầu phật không bằng cầu mình, nếu thật sự gặp chuyện vẫn nên dựa vào chính mình nghĩ cách.” Đối với một tiểu cô nương thế này, hắn cho rằng mình có trách nhiệm khuyên bảo một chút.

“Đại thúc, ngươi nói rất có đạo lý!” Bánh Trôi cứ mở miệng là đại thúc, mắt hạnh nheo lại, người này... ngay cả cái tên chính mình đặt cũng quên! Tức

chết nàng!

Ngôn Sơ Nam cười khỏ một tiếng, so với tuổi tác của tiểu cô nương này, hẳn quả là lớn hơn nhiều.

Có điều —

Đại thúc...

Trong lòng Ngôn Sơ Năm không ngừng nhắc lại xưng hô này, thậm chí quên luôn gương mặt quá giống Hoàng Hậu của tiểu cô nương trước mặt. Hắn cứng nhắc gặt đầu, đối với một tiểu cô nương hẳn cũng không biết nên sửa lại xưng hô thế nào. Đại thúc... Thì đại thúc đi.

Dù sao cũng không gặp lại, Ngôn Sơ Nam nghĩ đến đó bỗng cảm thấy toàn thân thoải mái.

Ngày hôm sau, khi Thiệu Tuyên Đế phê duyệt tấu chương, mở ra quyển sổ của Ngôn Thừa Tướng về mặt bổng sủng sót.

Yến An Quân nằm trên đùi hắn ngủ gật hé mắt, cảm nhận được thân thể hắn cứng đờ, liền vươn tay ôm thắt lưng hắn. Thiệu Tuyên Đế ngẩn ra một lúc bỗng thấp giọng cười, sau đó chậm rãi cười lớn tiếng: “Không ngờ Ngôn Sơ Nam cũng có ngày hôm nay.”

“Hoàng Thượng đang cười cái gì vậy?” Yến An Quân chọc chọc bụng hắn, có chút khó hiểu.

Nhận lấy tấu chương Thiệu Tuyên Đế đưa, Yến An Quân nhìn bên trên, chỉ thấy phần tên thế nào đột nhiên lại viết “lão... lão phu”, Yến An Quân tức cười hỏi: “Lẽ nào Thừa Tướng đã ngoài bốn mươi?”

“Chưa đến, tuổi hắn xấp xỉ tuổi trăm.” Lúc này Thiệu Tuyên Đế nghĩ tới mấy lời thì thầm của nữ nhi nói với hắn sau khi đi dâng hương về, trong mắt sáng tỏ, miệng cười nói: “Ngôn Thừa Tướng của Cao Thủ chúng ta hẳn là bị đã kích rồi.”

Yến An Quân không hiểu vì sao người lúc nào cũng thân nhiên như Ngôn Thừa Tướng mà còn bị đã kích được.

Thiệu Tuyên Đế cười thần bí, cúi người hôn môi nàng, ghen tuông không cho nàng nghĩ tới nam nhân khác nữa. Về phần rốt cuộc Ngôn Thừa Tướng bị cái gì đã kích... nên hỏi khuê nữ nghịch ngợm nhà bọn họ thì hơn.

Hai: Ngựa điên.

Ngôn Sơ Nam trở về phủ, nửa đêm nằm trên giường, không hiểu sao tiểu cô nương áo xanh ban ngày lại xuất hiện trong đầu, hắn chậm rãi mở mắt ra, ánh trắng ngoài cửa sổ sáng vằng vặc, gió mát phây phẩy. Mặt mày tỉnh xảo như vậy... dần dần trùng hợp với một dung nhan khác trong trí nhớ... Hoàng Hậu nương nương.

Hắn ngồi bật dậy, ánh trắng chiếu vào gương mặt lạnh lùng, hắn không cách nào ngủ nổi nữa. Không phải băn khoăn về xưng hô đại thúc, mà là... cô nương ban ngày rõ ràng chính là công chúa mà Hoàng Hậu nương nương sinh — Quỳnh Hoa Công Chúa. Mà Quỳnh Hoa Công Chúa chính là người hậu cung...

Bởi cái tên Như Hoa này khiến Yến An Quân thật sự không nghĩ nổi sự vật nào tốt đẹp, nên Yến An Quân mới nghĩ một phong hào thật xuất chúng cho khuê nữ nhà mình, che lại cái “Như Hoa” trước kia. ☺___☺. Gọi “Quỳnh Hoa”, hợp thành một đôi với Quân Hoa, như vậy mọi người gọi lên liền biết hai người là anh em, thật tốt.

Yến An Quân hăng hái, Thiệu Tuyên Đế đương nhiên không phản đối.

Vì vậy, xưng hô “Quỳnh Hoa Công Chúa” cứ thế chào đời, Quỳnh Hoa gọi lâu ngày, những người biết công chúa tên Như Hoa ngày càng ít, ngay cả Ngôn Sơ Nam cũng quên mình từng đặt một cái tên mỹ lệ động lòng người như thế.

Hội săn mùa thu, bởi trước kia Yến An Quân từng gặp chuyện ở bãi săn nên đến giờ Thiệu Tuyên Đế còn ác cảm và đau đớn với bãi săn, nên để Quân Hoa mang theo quần thần đi vây săn, đi cùng Quân Hoa còn có Công Chúa điện hạ vừa tròn mười lăm tuổi.

“Buổi săn hôm nay người săn được nhiều có trọng thưởng!”

“Vâng!” Quần thần đón ý nói hùa.

Quân Hoa lưu loát xoay người lên ngựa, tóc đen phấp phới.

Tô Văn Ca phía sau hắn cười khế, hoàng tử dần trưởng thành, tới hôm nay đã rất có phong thái của Hoàng Thượng. Hắn thúc ngựa đuổi theo, ánh mắt đảo qua Quỳnh Hoa Công Chúa bên cạnh, thấy dung nhan tương tự kia chỉ hơi ngừng rồi đánh ngựa rời khỏi.

Gió nặng nề phát qua vành tai hắn, tạo thành những âm thanh vù vù.

— Dù tương tự thì vẫn là hai người.

Thiếu niên hăng hái phía trước quay đầu vẫy tay với hắn: “Tô Tướng Quân, mau tới đây... bên này có rất nhiều con mồi!” Lúc này Bánh Bao tuy vui vẻ ngoác tay, trong đầu lại nghe hệ thống lái nhải nhiệm vụ gì đấy, chẳng phải đi săn một lần thôi sao... vì sao còn cần con mồi!!

Bánh Bao cảm thấy đầu mình sắp nứt thành hai nửa, hần nở nụ cười vô hại vẫy tay với Tô Tướng Quân, thầm nghĩ có Tô Tướng Quân ở đây nhiệm vụ này sẽ hoàn thành rất nhanh. Hần bắn cung không tốt, nhưng Tô Tướng Quân là gì gì gì cái gì cũng biết. Bánh Bao thầm cười trộm, hệ thống vẫn thua một bước rồi.

[Người...]

“Hừ.” Bánh Bao kiêu ngạo hừ một tiếng, “Người đâu có quy định không cho người khác giúp.”

[Người... Ta đi đây, người thắng...] Hệ thống quân yên lặng rơi lệ, vì sao nó cảm thấy tự do của mình đang bị người ta chậm rãi cướp đoạt, rõ ràng nó mới là hệ thống được không? Người chơi không phải nên nghe lệnh nó làm việc sao? Oh no! Vì sao hần lại giáo dục ra một tên nham hiểm thế này?!

Bánh Bao thắng hệ thống một phen, quát roi chạy xa. Mấy năm nay, hệ thống quân thắng ít thua nhiều, Bánh Bao đã quen rồi, miệng lưỡi lợi hại trước nay là sát chiêu của hần, đối với chuyện này hệ thống quân cũng chậm rãi thành thói quen.

Bánh Trôi bị vút bỏ nhìn bóng lưng ca ca nhà mình chạy xa, quét mắt nhìn thần tử bốn phía, bỗng nhìn tới một người nào đó hai mắt liền sáng ngời, vì vậy nở nụ cười càng vui vẻ hơn ca ca nhà mình thúc ngựa chạy qua.

Ngôn Sơ Nam liếc mắt nhìn thấy ý đồ của tiểu cô nương, mặt không đổi sắc quay sang một bên, chuẩn bị rời đi, không ngờ tiểu cô nương nhìn thì mảnh mai mà thuật cười ngựa không tệ, hai ba bước đã ngăn trước mặt hần.

Bánh Trôi mỉm cười: “Đại thúc, lại gặp mặt!”

Khóe mắt Ngôn Sơ Nam thâm giật giật.

“Đại thúc muốn săn con gì? Hay là ta giúp người nhé?” Nghe Thiệu Tuyên Đế nói Ngôn Thừa Tướng dăng tẩu còn dùng tự xưng “lão phu”, Bánh Trôi có điểm băn khoăn, nằng cảm thấy hình như mình thật sự đã kích Ngôn Thừa Tướng rồi.

“Không dám làm phiền Công Chúa điện hạ.” Ngôn Sơ Nam cung kính có lễ, Bánh Trôi nheo mắt hạnh, nhường mảy nói: “Thừa Tướng nhớ nhỏ cái gì, không cần bản công chúa giúp thì để bản công chúa xem tài bắn cung của người thế nào đi.” Giúp còn không thêm? Bánh Trôi vừa nói vừa giận thật.

Trước nay nằng là người nói một không hai, vì vậy dứt lời liền đánh ngựa đi trước.

Ngôn Sơ Nam xoa chân mảy rồi cũng tiến lên theo. Công Chúa điện hạ rốt cuộc vẫn mang tâm tính trẻ con, thật sự vô cùng bông bột. “Đại thúc” như hần quả là già rồi.

Từ đầu tới cuối, Ngôn Sơ Nam đều không rõ vì sao vị Quýnh Hoa Công Chúa này luôn nhắm vào mình.

Trong rừng cành lá rậm rạp, vó ngựa đập trên cành cây phát ra âm thanh rất nhỏ, Bánh Trôi cầm lấy cung tên treo trên lưng ngựa, tay chậm rãi rút ra một mũi tên màu bạc ngắm bắn, tên “vù” một tiếng xuyên qua tán cây rừng, bụi cây bắn ra một dòng máu. Phía sau có người chạy tới ôm con thỏ ra, chỉ thấy hai mắt thỏ bị cùng một mũi tên xuyên thủng, không hề làm hồng bộ lông.

“Tài bắn cung của công chúa rất tốt.” Ngôn Sơ Nam theo phía sau, thấy thế không khỏi vỗ tay. Bất kể vị Công Chúa điện hạ này tính cách thế nào, chỉ riêng mũi tên này đã là rất thần kỳ. Ngôn Sơ Nam tuy chưa từng ra chiến trường nhưng ánh mắt thì rất tốt.

Bánh Trôi không kiêu ngạo, mấy thứ này từ sau khi học được nằng cảm thấy không đáng gì, chỉ coi như nghịch chơi thôi, lúc này thấy Ngôn Sơ Nam khen mình cũng có chút mới mẻ. Nằng nhường vị trí, phía trước là một mảnh đất trống, nhất định vẫn còn con mồi, Bánh Trôi giờ tay ý bảo: “Bản công chúa cũng muốn kiến thức tài bắn cung của Ngôn Thừa Tướng. Ngôn Thừa Tướng sẽ không dấu diếm đây chứ?”

“Công Chúa có lệnh, thần nào dám không theo.” Ngôn Sơ Nam cũng lưu loát giờ cung ngắm bắn, tài bắn cung của hần luyện từ nhỏ, khác với thiên phú của Bánh Trôi, hần luyện thời gian càng dài động tác càng tiêu chuẩn, Bánh Trôi nhìn qua đã biết thực lực của hần, không ngờ vị Ngôn Thừa Tướng nổi danh văn nghệ này còn là cao thủ bắn tên thâm tàng bất lộ?

Khi một tia sáng bạc hiện lên, bên cạnh cái cây vẩy máu, Bánh Trôi thúc ngựa tiến lên, không ngờ sau một đại thụ khác có một con mồi mắt đỏ như phát cuồng chạy ra, khiến con ngựa của Bánh Trôi giật mình giờ vó lên cao ba thước, Bánh Trôi mở to mắt, tay nắm chặt dây cương, thân thể nghiêng sang một bên.

Mà bên kia bãi săn chính là vách núi... Vách núi! Trong mắt Ngôn Sơ Nam hiện lên vẻ giật mình, không kịp nghĩ đã thả người nhảy lên khỏi lưng ngựa, kéo nằng vào trong lòng.

Thân thể hai người chọt lóe lên rồi biến mất khỏi bên cạnh vách núi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Ba: Roi xuống núi.

Ngôn Sơ Nam trong đời chưa bao giờ làm việc ngoài dự đoán, hắn luôn là người theo quy tắc làm việc có kế hoạch, nhưng đôi lúc thật sự kế hoạch không cần nổi thay đổi. Trước khi rơi xuống vách núi, hắn nghĩ tới một vạn điều có thể xảy ra, không cho rằng mình cũng sẽ rơi xuống. Bãi săn có vách núi, hắn chưa từng thấy nhưng đã biết trước, chỉ không ngờ Quỳnh Hoa Công Chúa lại tìm đúng nơi thế này để săn bắn.

Ngôn Sơ Nam ôm chặt người trong lòng trong trạng thái không trọng lượng, ánh mắt liếc ngang, tay nhanh chóng bắt lấy một gốc cây trên vách núi, dây leo khô bại bị sức nặng của hai người kéo mạnh xuống, lòng bàn tay Ngôn Sơ Nam bị cứa ra vài vết máu.

Lúc này Bánh Trôi mới hoàn hồn sau nỗi sợ ngã ngựa.

Toàn thân nàng được ôm trong một vòng tay ấm áp, hơi thở nhẹ khiến tâm trạng nàng tự nhiên bình tĩnh lại. Sợi dây tì lên hòn đá tụt xuống từng đoạn, nơi cao nhất tiếp giáp với bộ rễ đã xuất hiện không ít vết rách. Nếu hai người cứ tiếp tục đợi, kết quả cuối cùng vẫn là mất mạng.

Phía trên vang lên tiếng gọi lớn, vọng xuống phía dưới đã văng vẳng nghe không rõ lắm, Bánh Trôi đỏ mặt tía tai lớn tiếng đáp lại, thế nhưng gió dưới vách núi quá lớn, giọng nàng vừa lên tới bên mép chưa kịp thoát ra đã bị che phủ. Bánh Trôi bị gió thốc vào họng ho khan vài tiếng mà vẫn kiên trì hô to.

Bàn tay cầm sợi dây của Ngôn Sơ Nam nổi gân xanh, đôi mắt hắn nhìn nàng chăm chăm, hắn trầm giọng ngắt lời nàng: “Vô dụng, bọn họ không nghe thấy đâu.” Huống hồ cho dù có người nghe thấy, vị trí của bọn họ cách mép vực quá xa, người bên trên căn bản không cách nào cứu viện được.

Bánh Trôi nhìn hắn một cái, mấp máy miệng nhưng không nói nên lời. Ngôn Sơ Nam nói không sai, người bên trên căn bản không nghe được tiếng nàng gọi, nàng tiếp tục cũng có ích gì? Bánh Trôi luôn xuôi chèo mát mái nhất thời thấy bi đát, bỗng cảm thấy mình rồi hơi gây chuyện, nàng nhất định vì gặp Ngôn Sơ Nam mới xui quấy.

Nàng liếc nhìn cánh tay đang ôm siết lưng mình, hình như cách nói này... không tiện nói ra trong tình hình hiện tại.

Ngôn Sơ Nam giật giật cơ thể, chậm rãi kéo sợi dây mây tới trước người, “Người nắm lấy nó.” Sợi dây khô to màu đen đập vào mắt, Bánh Trôi khó hiểu vờn một tay cầm lấy.

“Vì sao?” Nàng nghi vấn.

“Một người có thể giữ được lâu hơn hai người.” Ngôn Sơ Nam cao hơn nàng, khi hắn nói nàng chỉ có thể nhìn thấy yết hầu hắn giật giật, chẳng trách người ta nói hắn như tiên trên trời, chưa nhắc tới vấn đề khí chất, ngay cả cổ thôi đã dễ nhìn như vậy, thật hiếm thấy.

Bánh Trôi nhăn mặt, hơi ngửa đầu, “Nếu người muốn ta nắm thứ này còn người nhảy xuống thì người nhất định tính sai rồi. Bàn công chúa hiện tại không còn sức lực, căn bản không nắm nó được.” Nàng nhìn sợi dây, dùng cái đầu thông minh phân tích một lượt rồi cười nói: “Không bằng để bản cung nhảy xuống, người ở lại, thế nào?”

Nàng sợ muốn chết, thế nhưng lúc này bỗng muốn sinh anh hùng một lần. Nếu không vì nàng Ngôn Thừa Tướng sẽ không cùng ngã xuống. Bánh Trôi hạ tầm mắt, có thể ở trong tình huống này lần đầu tiên nghĩ tới “sinh anh hùng” sợ là chỉ có mình nàng. Không liên quan hắn có phải thần tiên hay không, cũng không liên quan hắn có như thần tiên hay không, cũng không liên quan hắn có phải Thừa Tướng hay không.

Người phạm sai lầm phải tự mình gánh chịu mới đúng.

“Thứ cho thần khó có thể tòng mệnh.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên trên đầu, vô cùng bình thản.

Sợi dây chậm rãi trượt, Bánh Trôi sắp không mở nổi mắt.

“Nếu kết quả đều như nhau...” Ngôn Sơ Nam ôm thắt lưng nàng, nhìn vết nứt chậm rãi rộng ra trên sợi dây, bỗng ôn hòa cười, “Vậy thì... ôm chặt ta.”

Bánh Trôi nghe lời ôm chặt thắt lưng hắn, đây là eo của Ngôn Thừa Tướng? Vừa to vừa cứng, quả nhiên không giống của nàng nhỉ! Chẳng trách người ta nói nam nữ có khác... Hai má Bánh Trôi đỏ lên, bỗng như nhớ tới cái gì: “Bản công chúa... Bản công chúa không phải cố ý sàm sỡ ôm thắt lưng người, chỉ là tình thế bất buộc, tình thế ép người.” Nàng bỗng không muốn gọi hắn đại thúc nữa, dù sao không thể sắp chết cùng một chỗ còn dùng xưng hô tức chết người.

Còn nữa là... Nàng thật sự không thấy Ngôn Thừa Tướng lớn tuổi ở đâu, một chút cũng không.

Khi còn bé nghe người ta nói Ngôn Thừa Tướng phong thần tuần lăng, lớn lên rồi người này trong mắt nàng vẫn tuần tú như cũ – không muốn thừa nhận là, đó là loại khí chất có thể mang ra so ngang với phụ hoàng cùng ca ca nhà nàng.

Sắc mặt Ngôn Sơ Nam hơi cổ quái, đối với vấn đề sàm sỡ này cuối cùng không phát biểu ý kiến gì. Nếu thật sự truy cứu vấn đề hai người, hắn làm thế này quả thật là cứu công chúa, nhưng cũng là sàm sỡ công chúa. Hắn vừa yên lặng nghĩ vừa buông tay, trong lúc rơi xuống xoay người để mình nằm dưới Bánh Trôi.

Hai người rơi xuống đáy vực nhanh như đạn pháo.

Mặt nước dưới đáy vực bắn cao một trượng.

Một lũ chim sơn ca bị tiếng động làm giật mình phản phất bay lên.

Bốn: Được cứu giúp.

Nhảy núi từ từ sợ nhất là gặp hồ nước dưới núi. Cũng may Bánh Trôi và Ngón Thừa Tướng đều không phải người muốn chết, lấy mạng ra nghịch chơi. Dù sao hai người một người ngày ngày gánh vác đại sự quốc gia không an tâm, ưu quốc ưu dân, không nỡ chết; một người mới mười lăm tuổi, lại là công chúa một nước, sống còn chưa chơi đủ, đương nhiên không muốn chết sớm.

Nói chung, trôi ra từ dòng nước không lâu sau, Bánh Trôi được Ngón Thừa Tướng tỉnh lại giữa đường ôm lên bờ. Hai người vốn giữ một khoảng cách, sau rồi không biết làm sao biến thành ôm nhau ngủ. Quần áo của Bánh Trôi ướt như chuột lột, gió dưới đáy cốc rất lạnh, nàng giật giật người rồi lui vào nguồn hơi ấm bên cạnh, sau đó bỗng mở mắt ra.

Đôi mắt nàng xoay chuyển, nhìn vòng tay ấm áp này... lên tới mặt... là Ngón Sơ Nam, nhưng ngay lúc nàng đang nhìn trộm thì đối diện với một đôi mắt mơ màng vừa tỉnh lại.

“Ngươi còn chưa chết à?!” Nàng kinh ngạc ngồi dậy.

Ngón Sơ Nam: “...Đa tạ công chúa nhớ mong, thần còn sống.”

“À.”

Ngón Sơ Nam liếc nhìn nàng một cái, chậm rãi xoay người.

Người tâm tư kín đáo tất sẽ không làm động tác vô vị còn lãng phí thể lực... Bánh Trôi tự phân tích hành vi của Ngón Thừa Tướng, yên lặng cúi đầu xem quần áo mình. Một bộ trang phục màu xanh lam dính chặt lên thân thể đã có nét là lướt của nàng, thậm chí cả ngực... có thể lò mờ thấy đường cong...

Bánh Trôi khóc không ra nước mắt.

...

Hai người đều biết dùng sức của mình bọn họ sẽ không ra khỏi đáy cốc này được, vì vậy kế sách hiện nay chỉ có chờ.

Nếu từng có người thấy bọn họ rơi xuống núi, sau đó nhất định sẽ có nhiều người xuống tìm, bọn họ chỉ cần kiên nhẫn đợi.

Nhưng đáy cốc quá lạnh.

Nơi này không phải trong truyện võ hiệp, tùy tiện tìm một chỗ là tìm thấy đồ dùng cần thiết. Phải biết rằng trong trời đất này, không phải chỗ nào cũng tìm thấy thứ dễ đốt lửa.

Đầu tiên, trên người bọn họ không có đá đánh lửa, mồi lửa gì đấy; thứ hai, đáy cốc có hồ nước, ngay cả cây cối còn ẩm ướt, châm lửa căn bản không được. Nơi này không có băng, cũng không cách nào cạo băng lấy lửa... Ngón Sơ Nam nhăn mày, lần đầu tiên hắn phát hiện trí thông minh của mình ngoài đã ngoại căn bản vô dụng.

Bánh Trôi vuốt mái tóc ướt sũng của mình, đánh tan nó ra, màu đen như gỗ mun vẽ lên một vệt mực đen trong trời đất. Ngón Sơ Nam đứng lên, cởi ngoại bào ra, đi tới chỗ đầu gió một lúc lâu mới về. Hắn quay mặt sang chỗ khác đưa áo ngoài nửa khô cho Bánh Trôi.

Chỗ đầu gió dù có gió lớn để thổi khô quần áo, nhưng một cô gái như Quỳnh Hoa Công Chúa nhất định không chịu nổi.

Việc này vốn nên do nam nhân làm.

Bánh Trôi trở mặt ra, giơ tay nhận lấy áo ngoài, phía trên mơ hồ còn có mùi của hồ nước, càng nhiều là hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến. Nàng nhìn Ngón Sơ Nam đi tới vị trí đối diện ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Nàng hiểu ý cười, được rồi, một mạng đổi một cái tên, Như Hoa gì đó... lần này nàng thật sự tha thứ cho hắn.

Nửa đêm, hơi có gió lạnh.

Bánh Trôi gối lên cây không cách nào ngủ được, nàng mở mắt ra, bỗng ôm cái áo ngoài đi tới bên cạnh người đàn ông kia, tiện tay đắp cho hắn một nửa rồi mới an tâm nhắm mắt.

Cũng không phải thích hay không nỡ cái gì.

Chỉ là... nơi này chỉ có hai người bọn họ, nếu Thừa Tướng bị bệnh nàng phải làm thế nào bây giờ.

...

Đáy cốc mơ hồ vang lên tiếng bước chân.

“Nơi này hình như có người!”

Không lâu sau, cây đuốc được giơ cao lên, hơn mười đôi mắt ngơ ngác nhìn hai người ngâm nước lạnh sắc mặt trắng bệch, đắp chung một cái áo, ôm nhau ngủ. Đây có phải Thừa Tướng đại nhân và Quỳnh Hoa Công Chúa Điện Hạ của bọn họ không...

Một trận gió thổi qua, thổi tung tóc mọi người, thậm chí thổi tắt một cây đuốc, cây đuốc “bùng” một cái bắn ra ánh lửa sáng lạn.

Thị vệ A: “...”

Thị vệ B: “...”

Thị vệ C & thị vệ D & thị vệ E & thị vệ F & thị vệ G: “= □ =”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

Thiệu Tuyên Đế lạnh mặt ở bên ngoài bốc hỏa một trận, dọa An Đức Lễ sợ chết khiếp. Từ ngày có Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Thượng có bao giờ tức giận thế đâu? Tất cả chẳng phải đều tại Quỳnh Hoa Công Chúa và Ngôn Thừa Tướng?

Rõ ràng sau khi từ bãi sán trở về hai người còn chưa thể nào, chỉ đỡ lẫn nhau, ôm nhau ngủ thôi, cũng chẳng sao, một người về phủ một người về cung.

Không ngờ chẳng biết từ lúc nào hai người lên có tư tình.

Ngôn Thừa Tướng không kém Hoàng Thượng mấy tuổi đâu!

Bảo Thiệu Tuyên Đế gả tiểu công chúa mình sủng ái nhất cho Ngôn Thừa Tướng, đừng nói chính Thiệu Tuyên Đế, ngay cả An Đức Lễ cũng đau lòng cực kỳ. Tiểu công chúa đáng yêu xinh đẹp như vậy, hai người lại cách nhiều tuổi như vậy... tương lai nếu Ngôn Thừa Tướng không còn, tiểu công chúa phải làm sao bây giờ!

Thiệu Tuyên Đế ở trong cung cãi nhau với khuê nữ một trận, bực bội dẫn Yến An Quân đi Giang Nam. Đây gọi là mắt không thấy lòng không phiền, có thể không thấy thì không thấy, nhưng muốn hấn gả Quỳnh Hoa cho Ngôn Sơ Nam, không có cửa đâu! Cửa sổ cũng không! Chỉ cần hấn và Bảo Nhi không có ở trong cung, không có lệnh cha mẹ lời bà mối, xem bọn họ đến với nhau thế nào!

Có điều hiển nhiên Bánh Trôi cũng không phải kiểu người ngồi yên được, chân trước Thiệu Tuyên Đế vừa đi, chân sau tiểu công chúa đảo mắt một vòng, gói một bọc quần áo lên chuẩn khỏi cung, chạy về phía phủ Thừa Tướng.

Chuyện này Thiệu Tuyên Đế đương nhiên không biết.

Nếu hấn thật sự biết, lúc này làm sao bình tĩnh nhàn nhã được.

Đối với chuyện hai cha con gây gổ, Thiệu Tuyên Đế ngâm miệng không nói chuyện phiền lòng, Yến An Quân không biết, hiện giờ nàng chỉ biết Ngôn Thừa Tướng cứu khuê nữ nhà mình, trong lòng không ngừng bùng phát cảm tình với Ngôn Thừa Tướng. (Hoàng Hậu, vui mừng: thì ra Ngôn Thừa Tướng cũng rất tốt. Thiệu Tuyên Đế:!! Thâm nghĩ: Bảo Nhi, nàng bị bề ngoài vô hại của hấn lừa rồi!)

“Lão gia, phu nhân, mời đi bên này...” Nhạc Tuần Phủ Giang Nam ưỡn cái bụng béo cười như Phật Di Lạc đi phía trước dẫn đường. Giang Nam nhiều nước, thuyền hoa cũng nhiều, nhất là ban đêm, bờ sông lên đèn, nhìn từ xa có vẻ cực phấn hoa. Thiệu Tuyên Đế hơi nhếch khóe môi ôm sát Hoàng Hậu bên cạnh.

Hai người thật sự đã lâu không thả lỏng du ngoạn rồi.

Nhạc Tuần Phủ neho mắt liếc nhìn đôi vợ chồng này, tuy hấn không biết hai vị này là ai nhưng phía trên dặn dò hấn phải chăm sóc hết khả năng, nói vậy hấn là trọng thần đêm được trên đầu ngón tay trong triều? Nghe đồn trong triều có Ngôn Thừa Tướng tuần tú lịch sự, tuổi tác tương đương nam tử trước mặt, nói vậy... vị này là Ngôn Thừa Tướng không thể nghi ngờ.

Hấn xoa tay, trong lòng phấn khởi, nếu hấn đoán không sai, biểu hiện trước mặt của hấn có lẽ sẽ để lại ấn tượng tốt cho Thừa Tướng, đến lúc đó... Hắc

hắc.

Về phần người đàn ông độc thân vạn năm vì sao đột nhiên xuất hiện một vị phu nhân, đối với vấn đề này, Tuần Phủ đại nhân vì kích động trong lòng mà hoàn toàn không để ý đến.

Mặc kệ có phu nhân với không có phu nhân cái gì!

Lấy lòng mới là vương đạo!

Nhạc Tuần Phủ dẫn hai người lên một thuyền hoa lớn, bên trong mạ vàng mạ bạc không giống bình thường, vừa nhìn đã biết tốn vạn kim mới tạo thành, Thiệu Tuyên Đế tất nhiên biết phía sau loại nghề như thuyền hoa này có bóng dáng của hoàng thượng, cho nên đối với kiểu ô vàng này hẳn không có phản cảm gì. Hẳn trước nay chủ trọng phát triển thương nghiệp, Giang Nam có thịnh cảnh thế này cũng là điều hẳn muốn thấy.

Đi vào trong phòng, Yến An Quân theo Thiệu Tuyên Đế ngồi xuống, tuy tuổi tác nàng đã không còn nhỏ nhưng vẫn điểm lệ động lòng người như trước kia, năm tháng gần như không để lại vết tích gì trên mặt nàng, điều này khiến người ta không thể không lấy làm lạ.

Nhạc Tuần Phủ nhìn qua dung mạo của Yến An Quân, trong lòng không khỏi khen ngợi, Ngôn phu nhân cùng Ngôn Thừa Tướng quả là tài tử xứng giai nhân, dung mạo của Ngôn phu nhân... sợ là nữ tử đẹp nhất thuyền hoa này cũng không sánh bằng. Hẳn từ lâu đã quyết tâm là địa chủ tận tình, nên đứng dậy vỗ tay.

Chỉ chớp lát sau đã có bốn, năm cô gái nâng khay bước vào, bước chân của họ mềm mại, dung sắc nghiêng lệ, mỗi một nụ cười một cái nhăn mày đều đẹp như tranh. Ba, bốn loại điểm tâm được đặt lên bàn, sau đó là ba chén rượu và ba bầu rượu.

Nhạc Tuần Phủ nháy mắt với Thiệu Tuyên Đế, tuy Ngôn phu nhân rất xinh đẹp hẳn lại hoàn toàn không lo lắng “Ngôn Thừa Tướng” không thích những cô gái hẳn gọi tới. Dù là nam nhân, hẳn đương nhiên hiểu tâm lý của “Ngôn Thừa Tướng”.

Ngôn Sơ Nam xui xẻo dù đang ở kinh thành mà năm cũng trúng đạn.

Thiệu Tuyên Đế nhẹ giọng cười, hẳn thấy nhiều nữ tử nối đuôi vào đã đoán chừng được ý đồ của vị Nhạc Tuần Phủ này, vì vậy tâm tư xoay chuyển, mượn ánh đèn dầu nhìn giai nhân bên cạnh. Chỉ thấy nàng đang uống rượu, hai má hồng hồng, khẽ cười, nhìn có vẻ rất hấp dẫn.

Thiệu Tuyên Đế cầm ngọc thủ của nàng, đặt bên môi hôn một cái, cánh tay dùng sức ôm nàng vào lòng: “Bảo Nhi vậy mà không ghen.” Một cô gái đang muốn kề cận hẳn xấu hổ đứng tại chỗ, nơi này chỉ có ba chỗ ngồi, bọn họ vốn muốn ngồi trên đùi khách tiếp rượu, lúc này lại bị người ta nhanh chân đến trước.

Nhạc Tuần Phủ ôm nữ nhân trong lòng, con mắt lơ đãng đảo qua liếc nàng ta một cái, ý bảo nàng ta tự tìm cơ hội.

“Ghen thì sao?” Yến An Quân ghé vào tai hẳn hừ một tiếng, nhìn cô gái đứng bên cạnh hẳn, bờ môi mang theo hơi rượu kề sát vành tai hẳn, nhỏ giọng nói: “Nếu Hoàng Thượng thích thì có thể nhận lấy bọn họ, thần thiếp sẽ không nói gì.” Dứt lời liền giãy dụa muốn đứng dậy.

“Quả nhiên vẫn ghen.” Thiệu Tuyên Đế cũng học nàng nói nhỏ bên tai: “Những nữ nhân bỏ đi này trăm còn lâu mới thích, Bảo Nhi ghen thật đẹp mắt, luôn khiến trẫm không nhịn được mà muốn nàng.”

Yến An Quân mở to đôi mắt hạnh: “...?!” Hoàng Thượng đang nói cái gì đấy?

Nơi này là thuyền hoa! Thuyền hoa đấy!

“Gia, uống chút rượu đi!” Cô gái phía sau Thiệu Tuyên Đế quý gối bên cạnh hẳn, đưa chén rượu trên bàn cho hẳn, nhẹ giọng mời.

Nửa thân của Yến An Quân đã tê cứng, nàng hừ một tiếng với hẳn, giọng tay nhận lấy chén rượu trong tay cô gái đặt thẳng lên bàn, quay đầu lại cười khề nói: “Đa tạ cô nương rót rượu cho chúng ta, có điều gia chúng ta không biết uống rượu, người đi hầu hạ vị quan lão gia bên kia đi.” Yến An Quân hát cảm ý chỉ phía Nhạc Tuần Phủ.

Cô gái rót rượu không dám nhiều lời, vội vã đứng dậy đi qua. Không biết vì sao, nhìn thấy đôi phu thê này nàng luôn cảm thấy một bầu không khí áp lực đè trên đầu, khiến nàng không thể ngẩng đầu lên. Hai người này rõ ràng có khí thế của người ở trên, tất không phải người thường.

Nhạc Tuần Phủ một mình uống hơn mười chén, bỗng quay đầu hí hóp mắt nhìn sang: “Lão gia, hức, sao không uống rượu? Hay là... Hức, không quen rượu nơi này?”

Hôm nay Thiệu Tuyên Đế mặc một bộ áo bào văn sĩ màu xanh lam, quả cũng có khí chất văn nhân, Yến An Quân bị hẳn chuốc vài chén rượu nay đã mất mông lung, môi đỏ mọng. Hẳn liếc nhìn Nhạc Tuần Phủ, bỗng nhếch môi cười: “Phu nhân của bản quan sợ rằng đã hơi say, gần đây có chỗ nghỉ tạm không?”

Nhạc Tuần Phủ bị nam sắc làm mờ mắt, thân thể béo tốt lão đảo đứng lên, đẩy cửa căn phòng bên cạnh, miệng còn lải nhải: “Chỗ nghỉ à... ở ngay bên này, ta đã sắp xếp cho lão gia, hức, một gian phòng thượng đẳng... Đảm bảo bên trong có âm thanh gì bên ngoài cũng không nghe thấy...” Nhạc Tuần Phủ cũng đã say khướt, căn bản không nhìn rõ người trong lòng Thiệu Tuyên Đế là ai.

Đến giờ hẳn còn tưởng người Thiệu Tuyên Đế ôm là cô gái hẳn tìm tới hầu hạ Thiệu Tuyên Đế.

Yến An Quân ngoan ngoãn không lộn xộn, Thiệu Tuyên Đế ôm eo nàng, bước về phía căn phòng bên cạnh, đóng cửa lại.

Nhạc Tuần Phủ ngốc nghếch cười với cái cửa một lúc lâu, bỗng nấc một cái, thân thể to lù lảo đảo, hơi rượu bùng lên, cuối cùng “rầm” một tiếng say ngã xuống đất, tiếng gáy vang trời.

Trên giường mềm không có ai nằm sẵn, Thiệu Tuyên Đế cởi áo trong của nàng ra, môi mút bầu ngực mềm mại, trong bức rèm đỏ ngọc ảm hương ôn, nhìn cô gái nằm úp sấp trên người mình, ánh mắt Thiệu Tuyên Đế tối sầm xuống, trực tiếp tiến vào. Hoàng Hậu mềm mại ngâm vào miệng liền tan, đẹp không sao tả xiết.

Ngôn Thừa Tướng cái gì, lăn sang một bên hết đi!

Hai tháng sau, hành trình tiếp tục du ngoạn của hai người bị cường chế gián đoạn. Khi Thiệu Tuyên Đế che chở bụng của Yến An Quân, cẩn thận từng li từng tí đỡ nàng xuống xe, bức thư mong công chúa và Thừa Tướng vĩnh kết đồng tâm của dân chúng đô thành bị An Đức Lễ đồ mồ hôi lạnh rùng rùng trình lên trước mặt Thiệu Tuyên Đế.

Thiệu Tuyên Đế ngửa mặt lên trời thở dài.

Nghìn phòng vạn phòng! Gia thần khó phòng! Dân chúng chờ lệnh, còn chỗ cho hấn phản đối sao?

... Ngôn Sơ Nam, ngươi được lắm!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Ngôn Sơ Nam là quân tử.

Như một chàng trai ngây thơ, chính sự ngây thơ này khiến tận đến lúc trưởng thành rồi hấn còn chưa hiểu rõ nội tâm của mình. Có rất nhiều cô gái thích hấn, họ thích nhìn hấn, thích gọi hấn là tiên, nhưng hấn biết hấn căn bản không phải tiên. Bọn họ thần hóa hấn lại không biết hấn chỉ là một người bình thường mà thôi... cũng biết thương biết đau, cũng sẽ vì gặp một chuyện nan giải mà cả đêm không ngủ, hết lòng lo lắng. Nhiều năm qua như vậy, lần đầu tiên ôm lấy một cô gái là Quỳnh Hoa Công Chúa, trong vòng tay ấm áp của hấn là thân thể nhỏ nhắn non nớt của nàng.

Lúc này, trong lòng hấn đột nhiên có một trận rung động.

Hấn rõ ràng nhận thức được, cô bé nhỏ hơn hấn hai mươi tuổi này, còn đang như nụ hoa, chưa chân chính trưởng thành.

Ngày ấy từ biệt sau khi rơi xuống vách núi, hấn và vị công chúa chôn thân cung như có một tảng ản ý vô hình, trong lòng hấn biết đây không phải chuyện một thân tử tốt nên làm, hấn từng nghĩ cả đời này sẽ không dính dáng gì tới hậu cung, nhưng hấn không chọc vào thì vẫn bị dính lên. Không biết từ lúc nào, nàng sẽ bắt đầu len lén chạy khỏi cung, phạm là không tìm thấy trong cung nàng nhất định sẽ chạy tới phủ của hấn.

“Phải nói là, bản công chúa chỉ có một bằng hữu, không tới đây thì tới đâu?” Bánh Trôi chống má, tỏ vẻ vô tội với câu hỏi của Thừa Tướng, nàng mở to đôi mắt long lanh, đáng thương như mấy con thỏ nhỏ quần gia mua ở chợ vài ngày trước.

Ngôn Sơ Nam bất động, nhắc bút vẽ phác một bức tranh, hấn thần nhiên nói: “Công chúa tất nhiên phải ở trong cung.”

“Ngay cả ngươi cũng muốn ta vĩnh viễn ở trong cung sao?”

“Trương lai công chúa sẽ ở bên... phò mã, đến lúc đó tất nhiên có thể xuất cung.” Khi nói đến phò mã, Ngôn Sơ Nam không khỏi ngập ngừng. Hấn không biết vị tiểu công chúa trước mặt có hiểu phò mã là ý gì hay không. Vừa nghĩ tới có lẽ cô bé như nàng đại khái không hiểu việc này, hấn đột nhiên cảm thấy hấn nói vậy là có chút vượt quy củ.

“Nếu vĩnh viễn ở trong cung thì chọn phò mã làm sao? Lẽ nào Thừa Tướng muốn bản công chúa gả cho một người chưa từng gặp mặt?”

“Đời đời đều như vậy.” Có điều nếu là nàng... con gái của Hoàng Hậu, Hoàng Thượng nhất định không nỡ gả nàng cho một phò mã không quen biết. Có lẽ, hôn sự của nàng có thể tự do một chút.

“Không muốn!” Bánh Trôi đứng bật dậy, đầu bỗng đập lên giá sách bên cạnh bàn.

Ngôn Sơ Nam vút cây bút trong tay, giờ một tay kéo nàng lại đây, lui về sau hai bước, chỉ thấy giá sách thật lớn trước mặt lung lay hai cái rồi “ầm” một

tiếng, sách vở rơi đầy xuống đất.

May mà trong nhà Thừa Tướng ít nhất vẫn có một, hai thị nữ, sẽ thường xuyên tới quét dọn thư phòng, bằng không hôm nay hai người tuyệt đối sẽ không an toàn dễ dàng như thế, ít nhất sẽ bị bụi phủ đầy mặt.

Bánh Trôi lè lưỡi: “À... Bản công chúa không phải cố ý, người biết đấy.”

“...”

Hắn nên biết cái gì? Hiện giờ hắn không muốn biết gì hết.

Ngôn Sơ Nam lẳng lặng thờ dài một hơi, ả nàng ngồi xuống cái ghế may mắn duy nhất còn đứng vững, chính mình thì xoay người nhấc lên một cái hòm tinh xảo, cái hòm này khắc hoa văn màu tím đậm, hẳn một tay ả nút mở, tay kia mở nắp hòm, bên trong là các loại bình bạch ngọc nhỏ nhỏ.

Ngôn Sơ Nam lấy ra một cái chai trong số đó, ngón tay thon dài khẽ đẩy nắp lọ, một mùi thuốc thơm nhàn nhạt bay ra, Bánh Trôi tò mò nhìn một cái, đột nhiên cầm lấy cái chai đặt sát vào mũi ngửi: “Đây là cái gì?”

“Thuốc mỡ.”

“...Có tác dụng gì?”

Thừa Tướng không phản ứng gì trước cô bé tò mò, chỉ đưa tay thò vào trong chai quệt một ít vật thể như cao, đầu ngón tay xoa lên trên gương mặt nhỏ của nàng, xúc cảm ấm áp mềm như bông, Bánh Trôi sung sướng nheo mắt lại như một con mèo nhỏ được ăn no say, ngón tay Ngôn Sơ Nam dừng lại.

Vết hồng trên trán đã được một lớp thuốc mỡ phủ kín.

Ngôn Sơ Nam bỏ lại cái bình vào hòm thuốc, “Bị thương.”

Hắn mỉm cười: “Trước kia Công Chúa điện hạ cũng lỗ mãng như vậy à?” Trong lòng hắn giận, hắn cũng không biết vì sao mình giận. Nhiều năm qua, nay đã không còn chuyện gì chế ngự được hắn, thế mà hắn vẫn giận.

Nhưng mà, lời vừa ra khỏi miệng hắn liền hối hận. Dù sao công chúa cũng là công chúa, thân thể thiên kim, dù hôm nay hắn có giận cũng không nên nói năng như vậy.

“Người đang đau lòng bản công chúa đấy à?”

Đôi mắt hạnh của Bánh Trôi chớp chớp, ngoại trừ phụ hoàng, mẫu hậu và ca ca, đây là lần đầu tiên có người dạy dỗ nàng. Bánh Trôi cảm thấy cảm giác này cũng không tệ lắm, trong lòng nàng khẽ động, bỗng liếc nhìn Thừa Tướng xoa cằm nói: “Tuy người bề ngoài không đẹp bằng ca ca...”

Về mặt Ngôn Thừa Tướng đen một nửa.

“Võ nghệ cũng không cao cường, đúng kiểu thư sinh yếu đuối không biết động võ...”

Thư sinh yếu đuối không biết động võ... “Thư sinh yếu đuối” Ngôn Thừa Tướng nhìn chăm chăm Công Chúa điện hạ tự đánh giá, dường như muốn nhìn đến khi mặt nàng nở hoa.

“Nhưng mà, lại cứu bản công chúa một mạng, vì vậy... nếu là người, bản công chúa có thể chấp nhận được...” Bánh Trôi rút roi ngựa đỏ bên hông nâng cằm hắn lên, ánh mắt dịu dàng.

Ngôn Sơ Nam ngăn ra: “Chấp nhận cái gì?”

“Phò mã ấy... Người là ngoại nam duy nhất bản công chúa biết.” Bánh Trôi chỉ cần nghĩ đến chuyện tương lai mình sẽ phải gả cho một người đàn ông không quen biết sẽ không nhận nổi lo lắng, còn chẳng bằng nàng tự tìm một người thuận mắt, cũng chính là người trước mặt.

“Chớ nói bậy!” Ngôn Sơ Nam cầm lấy roi ngựa của nàng, trên mặt không biết là giận hay hoảng, hắn lớn hơn nàng tròn hai mươi tuổi, sao có thể làm phò mã của nàng? “Công Chúa điện hạ sau này nhất định phải gả cho thiếu niên anh hào. Hôn nhân đại sự phải nghe lệnh cha mẹ, lời bà mối, công chúa sao có thể thuận miệng nói ra như trò đùa như vậy?”

Bánh Trôi như ngộ ra: “Thiếu niên anh hào à? Nghe nói Ngôn Sơ Nam còn trẻ đã thành danh, kinh tài tuyệt đỉnh... Bọn họ cũng không nói lão.”

Ngôn Sơ Nam nhìn nàng một lát rồi cười khò: “Thần đã già rồi.”

Nếu trẻ tuổi hơn một chút, hẳn... có khi nào sẽ thích thiếu nữ khiến cuộc đời hắn sống động này không? Lại nghĩ... những điều này đã không còn quan trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Ngoài song cửa sổ, tiếng chim hót ríu rít không dứt bên tai, lúc này hai người trong phòng mặt đối mặt, Ngôn Sơ Nam dường như tượng tượng được làn da non mịn của Bánh Trôi biết hồ hấp, linh khí bức người.

...Thần đã già rồi.

Có vẻ Công Chúa điện hạ bị vẻ mặt của Ngôn Thừa Tướng làm cho giật mình, nàng đương nhiên biết Ngôn Thừa Tướng có ý gì, nhưng mà... “Già hay chưa... đối với ngời mà nói rất quan trọng sao?” Nàng nhún mày, trong lòng không khỏi có chút khó hiểu.

Rất quan trọng sao? Đương nhiên rất quan trọng.

Tuổi trẻ đã qua, nay hẳn thậm chí không buông nổi một lời hứa hẹn kết tóc đồng sinh.

Ngôn Sơ Nam quay người đi, lặng im một lát, “Công chúa, thần không có ý cưới vợ, nếu thật sự muốn lấy cũng sẽ không phải điện hạ. Tính cách như thần và công chúa hoàn toàn không hợp, sao sống được qua ngày?” Sau khi nói xong, trong lòng hắn hơi cười khẩy, từ bao giờ hắn cũng biết dùng vấn đề “qua ngày” để làm có? Trong từ điển của hắn trước nay chỉ có kế hoạch và mục tiêu, chưa bao giờ có từ không thể, nhưng nay hắn biết khi nên đoạn mà không đoạn, cuối cùng tất phải chịu hôn loạn đánh bật lại.

“Vừa lúc, bản công chúa cũng không nhất định phải là ngời, nếu ngời không muốn lấy ta thì tìm cho bản công chúa một thanh niên tài tuấn văn thái không thua kém ngời ra đây, đến lúc đó bản công chúa sẽ gả.” Bánh Trôi hơi nhếch cằm, ánh mắt lạnh lùng, cười nhạt đẩy hắn sang một bên, còn nàng thì vững bước đi ra ngoài.

Quản gia nghe tiếng chạy tới, nhìn Công Chúa điện hạ nghiêm mặt bỏ đi, nuốt nước miếng đánh ực, gãi gãi đầu khó hiểu: “Đại nhân... Công Chúa điện hạ, thế này, thế này là làm sao vậy...”

Người trong phòng thở dài một tiếng rồi khôi phục vẻ lạnh lùng như trước: “Công Chúa điện hạ vẫn còn tâm tính trẻ con, mấy bữa nữa là bình thường thôi.” Tựa như vừa rồi nàng thốt ra muốn gả cho hắn, chỉ kích động nhất thời mà thôi, mấy ngày nữa hẳn nàng cũng quên rồi.

Ngày hôm sau vào triều, Ngôn Sơ Nam quả thật để ý mấy thanh niên tài tuấn mới vào triều, Thiệu Tuyên Đế xoa cái cằm đã cạo sạch râu, thấy Ngôn Sơ Nam liền tiếp nhìn chăm chăm đám thiếu niên cảm thấy rất thú vị. Sau khi hạ triều liền kêu Ngôn Thừa Tướng tới Ngự Thư Phòng, còn lệnh hắn pha một ấm trà.

“Thừa Tướng, hôm nay trẫm thấy ngời cứ nhìn con trai của Lý Thu Dung.” Lẽ nào Thừa Tướng thích nam sắc?

Thiệu Tuyên Đế không khỏi nghĩ nhiều, hôm nay lâm triều Ngôn Sơ Nam quả thật quá quái dị, tựa như đám cự thần chọn con rể cho khuê nữ nhà mình vậy... Cực kỳ không hợp với khí chất lạnh lùng nhạt nhẽo trước nay.

“Lý Nghiên Trúc quả là thanh niên tài tuấn ít có, bài thi của hắn vi thần cũng từng xem, suy nghĩ rất tốt có điều hành văn hơi thô ráp, có điều vẫn có thể trọng dụng.” Ngôn Thừa Tướng nhún mày, lại bắt đầu tự suy nghĩ: “Không thích hợp, tóm lại vẫn có tỷ vết, như vậy tâm tư không tinh tế, chỉ sợ không quá biết chăm sóc.”

Thiệu Tuyên Đế ngẹn.

... Xin hỏi rốt cuộc Thừa Tướng chọn cái gì?

“Nếu là Tổng Tòng An...” Ngôn Thừa Tướng lại yên lặng suy nghĩ, “Cũng không được, người này tài học không bằng Lý Nghiên Trúc, tính tình cũng quá bông bột, không phải chỗ quy túc tốt.”

Ngôn Sơ Nam chọn tới chọn lui không tìm được người xứng đôi với công chúa, hắn nhìn về phía Thiệu Tuyên Đế nghiêm túc nói: “Hoàng Thượng, theo thần thấy, phò mã của Công Chúa điện hạ cần phải chọn cẩn thận chút mới được.”

“Có phải Thừa Tướng quản quá nhiều hay không, công chúa của trẫm có cần chọn phò mã hay không e rằng còn phải chờ vài năm nữa.”

Thiệu Tuyên Đế mất lạnh đảo qua, trong lòng nổi bong bóng chua, khuê nữ của hắn ôm trong tay còn chưa ôm nóng đã định tìm phò mã? Ai dám lấy Bánh Trôi của hắn... hắn sẽ...

“...” Sắc mặt Ngôn Sơ Nam trắng bệch, đột nhiên nhớ ra mình căn bản không có tư cách chọn chồng cho công chúa, vậy những câu nói hôm qua, công chúa có ý gì?

Ngôn Sơ Nam nghĩ không ra, nhưng hắn thấy nếu mình không làm gì chỉ sợ sẽ càng dính dáng nhiều tới công chúa, hắn hơi cứng lại, chấp tay nói: “Hoàng Thượng, thần muốn xin nghĩ để thành thân.”

...

Ngôn Thừa Tướng muốn thành thân.

Tin tức này như một cơn gió truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, sau đó cả hoàng cung đều dùng ánh mắt khó mà tin nhìn về phía phủ thừa tướng. Ngôn Thừa Tướng không cưới vợ đã thành một loại thói quen, mà khi thói quen này bị phá vỡ, gần như mọi người đều không thích ứng được... Đương nhiên, khó tin nhất chính là Bánh Trôi đang vui đùa trong ổ chăn.

Vốn đã quyết định phải rời xa, nhưng khi tin tức truyền đến nàng vẫn khó chịu trong lòng, nàng nằm trên giường khi thì nghĩ tới vậy sẵn ngựa ngửa, khi thì nghĩ tới sự ấm áp dưới vách núi. Những năm qua, lần đầu tiên nàng gặp một người thư sinh văn nhược không thông võ nghệ lại khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ an toàn như vậy.

Nhưng mà người này, sẽ lấy vợ.

Nhiều năm trước không thành thân, vì sao có tình quyết liệt với nàng xong lại thành thân? Bánh Trôi lật qua lật lại, nửa đêm còn chưa ngủ được.

Ngoài phòng không biết đổ mưa to từ khi nào, tiếng vang ầm ầm không dứt bên tai.

Cung nữ gác đêm dựa vào giường ngủ say.

Bánh Trôi ngồi dậy, lặng lẽ xuống giường, nàng không thấp nển cũng không thay quần áo, chỉ lấy một chiếc áo choàng lông quần quanh mình. Khi nàng muốn chạy, không ai ngăn được nàng, dù đây là hoàng cung, dù hoàng cung phòng thủ dày đặc. Thế nhưng nàng có lệnh bài phụ hoàng ban thưởng, ngày mưa thế này nàng che nửa mặt sẽ không ai thấy rõ nàng là ai.

Khi tiểu công chúa ướm như chuột được quần gia dẫn tới trước mặt Ngôn Sơ Nam, Thừa Tướng vừa rời giường còn mặc áo trong trắng tinh quả thực sợ ngây người.

“Ngươi tới đây làm gì?” Hắn một tay xách nàng vào nhà, da thịt dưới tay lạnh như băng, hắn bỗng nhớ tới cảm giác lạnh giá ở vách núi, đây đã là lần thứ hai... Lần đầu tiên là không cẩn thận, lần thứ hai là cố ý. Lẽ nào nàng chưa bao giờ để ý đến thân thể của mình?

Trong phòng hơi ẩm ướt, Bánh Trôi lại lạnh tới tận tim.

Nàng lạnh đến run rẩy mà vẫn nhìn thẳng vào hai mắt Ngôn Sơ Nam: “Ngươi sắp thành thân, có phải không?”

Sắc mặt Ngôn Sơ Nam nặng đáng sợ, nặng đến mức gần như có thể nhỏ ra nước, hắn không nói gì.

“Ta chỉ muốn hỏi một câu, ngươi thật sự muốn thành thân phải không? Ngươi thích nàng ta? Muốn lấy nàng ta? Không phải chứ! Ngươi chỉ cảm thấy khổ não vì những lời của ta lúc trước, muốn thoát khỏi ta? Ngôn Sơ Nam, đúng thế, ta thích ngươi thì sao? Nếu ngươi phiền chán cứ việc nói thẳng, cần gì quanh co lòng vòng đến thế?”

“Lau khô chính mình đi.” Về mặt hắn lạnh nhạt, đưa một chiếc khăn màu trắng qua.

“Ta chỉ muốn một đáp án, nếu ngươi nói ngươi chán ghét ta, ta sẽ đi. Sau này, mặc kệ ngươi muốn lấy tiểu như nhà nào ta sẽ không trở lại gây sự nữa.” Bánh Trôi quật cường mím môi, thân thể nàng run nhè nhẹ, đôi môi trắng bệch, tóc dính trên mặt, trên gương mặt kiêu diễm là vẻ cố chấp.

Ngôn Sơ Nam lại thấy ngực nhói đau, vừa đau lòng vừa không cam lòng, càng nhiều là một loại tâm tình khó nói rõ, hắn cũng không muốn biết, có một giây hắn cũng mừng rỡ.

“Nói đi, vì sao không nói?”

Bánh Trôi nhìn hắn, trong lòng đau xót, những giọt nước mắt tròn vành vạnh nhỏ xuống, như hai chuỗi hạt châu đứt sợi, nàng lau hai cái vẫn không ngừng được, khóc không dứt.

“Ngươi khóc cái gì.”

“Ngươi nói mình già cũng chỉ là mượn cớ thôi, nếu ngươi thật sự thích một người thì đâu quan tâm nàng bao nhiêu tuổi. Nếu như thích, sao có thể vì khác biệt tuổi tác mà đưa người mình thích cho người khác? Đây chỉ vì ngươi chán ghét ta nên tìm lý do mà thôi, lại còn thật sự... Được rồi, ta trở về tìm phụ hoàng, bảo người gả ta cho Lý Nghiên Trúc, cũng tiện thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, từ nay về sau không gặp nhau nữa!”

“Câm miệng!” Ngôn Sơ Nam giữ chặt cổ tay nàng, ấn nàng lên giường, xóc chân quần chặt: “Trời lạnh thế này cũng dám dầm mưa, không muốn sống nữa à? Mạng ngươi do ta cứu về, ta không cho phép ngươi làm hỏng!”

“...”

“Ta không chán ghét ngươi.” Giọng nói của Ngôn Sơ Nam đột nhiên chậm đi nhiều, hắn bỗng nói: “Ta lớn hơn ngươi hai mươi tuổi, ngươi mới chỉ mười lăm thôi, có nhiều lựa chọn rất tốt. Nếu ta cưới công chúa, nếu một ngày ta thọ mệnh có hạn, ngươi chỉ còn lẻ loi một mình. Công chúa, xin đừng lấy cả cuộc đời mình ra làm trò đùa.”

“Vậy ngươi có thích ta không?” Bánh Trôi vui mình trong chăn, đôi mắt đen lầy nhìn hấn, sáng rực rỡ như ngọc lưu ly.

Ngôn Sơ Nam cười cười: “Thích.”

“Vậy ngươi sẽ không lấy người khác chứ?”

“Vốn ta cũng không định lấy ai cả.” Ngôn Sơ Nam hơi ngừng, có chút bất đắc dĩ vì tin đồn thất thiệt: “Ta xin nghỉ thành thân nhưng không nhất định phải thật sự thành thân.” Hấn chỉ muốn có thêm nhiều thời gian nghỉ ngơi thôi, hấn Thiệu Tuyên Đế sẽ không để ý rốt cuộc hấn có lấy vợ hay không.

“Ngôn Thừa Tướng, hiện giờ bản cung nằm trên giường của ngươi, đắp chăn của ngươi, tương lai có lẽ còn làm thê tử của ngươi, mang thai con của ngươi, bây giờ ngươi còn muốn tặng bản cung cho thanh niên tài tử nữa không?”

Làm thê tử của người, mang thai con của ngươi...

Trái tim Ngôn Sơ Nam trong nháy mắt mềm nhũn, hấn không thể kiềm chế mình đừng nghĩ đến xúc cảm mát lạnh trên người nàng và tiếng nói mềm mại như trẻ con của nàng, cho đến một lúc sau mới tìm được giọng nói của mình: “Thần không dám.” Không dám tặng.

Nghìn khó vạn khó, dù lại nhiều trắc trở, có một câu nói kia của nàng, hấn không dám nhường nữa.

~~~~ HẾT ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.